

Reguly

Gova

CITHARA SANCTORUM.

Apocalyps. 5. V. 8.

Písně Duchovní,

(TRANOSCIUS)

kterýchž církev evanjelicko-luteránská

při výročních slavnostech a památkách,

jakož i ve všelikých potřebách svých obecných i obzvláštních
s mnohým prospěchem užívá;

k obecnému církve Boží vzdělání,

někdy shromážděné a vydané

od

kněže Jiříka Tranovského,

služebníka Páně při církvi Svato-Mikulášské v Liptově.

Vydala vlastním nákladem

Slovenská Ev. Luteránska Synoda v Spoj. Štátech amerických.

Druhé vydání americké.

1928.

OBSAH.

	Strana
Poriadok hlavných služieb Božích	5.
Poriadok večerných služieb Božích	17.
Poriadok utierňových služieb Božích	21.
Poriadok spovedných služieb Božích	25.
Poriadok pohravných služieb Božích	30.
Introity obecné	33.
Introity vlastné na nedele a sviatky	34.
Antifony	50.
Obecné rubriky	65.
Piesne duchovné.	
Adventné, o vtelení Syna Božieho	96.
Vianočné, o narodení Krista Pána	114.
Novoročné a o obriezke Krista Pána	154.
Predpostné, o pracovitom živote Krista Pána	159.
Postné, o umučení a smrti Krista Pána	166.
Veľkonočné, o zmŕtvých vstani Krista Pána	217.
O Vstúpení Krista Pána na nebesá	242.
Svätodušné, o Soslani Ducha Svätého	251.
O Svätej Trojici	267.
Obecné Kyrie, Gloria a Credo	275.
O svätých anjelo	288.
O blahoslavennej Marii panne	291.
O apoštoloch a mučeníkoch	294.
Modlitebné pred kázaním slova Božieho	300.
Po kázaní slova Božieho	305.
O sviatosti krstu svätého	308.
O moci kľúčov kráľovstva nebeského	310.
O sviatosti velebnej večery Pánovej	313.
Po vykonaných službách cirkevných	329.
O stavu manželskom	331.
O dietkach	333.
O slovu Božom a sume svätého Katechizmu	335.
O cirkvi svätej	349.
O Kristu Pánu, osobe, úrade jeho	390.
O ospravedlnení zo samej milosti Božej	398.

	Strana:
O vyvolení k životu večnému	401.
O modlitbách a ich platnosti	402.
O pokáni a za odpustenie hriechov	410.
O križi	453.
O ctnom a šľachetnom živote	500.
Za všelijaké obecné potreby	531.
Rannie	540.
Pred jedením a po jedení	568.
Večerné	576.
Za všelijaké potreby vzdajšieho života	599.
O dobrodeniach Božských s chválami	639.
Obecné človeka v Boha dúfajúceho	656.
Pocestné	681.
O smrti a pohrabné	686.
O skonaní sveta a súdnom dni	736.
O mukách pekelných	743.
O živote večnom	746.
Piesne nábožné rozličné	762.
Soznam piesní podľa nedel'ných evanjelií	776.
Abecedný soznam všetkých piesní	788.
Modlitby nábožné	805.
Ako vykonať náhly krst	925.
Soznam modlitieb	927.

Poriadok hlavných služieb Božích.

(Ustálené rubriky v tomto poriadku služieb Božích označené sú ¶ ;
dodatočné rubriky sú na strane 65—69.)

¶ Po vchode do chrámu Božieho kresťan zaujme ticho svoje miesto
a pomodlí sa túto alebo inú modlitbu:

Modlitba pri príchode do chrámu Božieho.

Nejsvätejší, všemohoucí Bože, sesliž mi, prosím Tebe, Ducha svého
Svätého, ktorýz by mne spôsobným učinil k prijetí darů milosti tvé, kte-
réz jsi mi dnešního dne pripraviti ráčil, skrze jednorozeného Syna tvého,
Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Hlavné služby Božie.

¶ Církev povstane, a farár, stojac alebo kl'ačiac pred oltárom, započne
spievať introit, to jest, vstupný spev na ten deň. (Strany 34—49.)

INTROIT

¶ Po introite a Sláva Otcí spleva sa Kyrie eleyson, to jest, prosba
o smilovanie, vždy podľ'a času cirkevného roku.

KYRIE

¶ Pred prvým veršom Kyrie farár povie alebo zaspieva:
Kyrie eleyson.

¶ Církev potom spleva prvé tri verše z Kyrie.

¶ Pred štvrtým veršom farár povie alebo zaspieva:
Krisťe eleyson.

¶ Církev potom spieva nasledujúce tri verše z Kyrie.

¶ Pred siedmym veršom farár povie alebo zaspieva:
Kyrie eleyson.

¶ Cirkev potom spieva ostatné verše z Kyrie.

¶ Po Kyrie spieva sa Gloria in excelsis a Et in terra, to jest, Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj.

GLORIA IN EXCELSIS a ET IN TERRA

¶ Cirkev povstane a farár, obrátený tvárou k oltáru zaspieva:

Sláva na výsostech Pánu Bohu.

¶ V obyčajné nedele cirkev odpovie:

A na zemi pokoj, v ľidech zalíbení. Amen.

¶ Na slávnosti a v dni, keď sa prisluguje velebná večera Pánova, cirkev spieva celú pieseň Gloria podľa času cirkevného roku.

¶ Po zaspievaní Gloria nasleduje pozdravenie.

POZDRAVENIE

¶ Farár obrátený k cirkvi zaspieva:

Pán Bôh budiž s vami.

¶ Cirkev odpovie:

I s duchom tvým; i s duchom tvým.

¶ Farár, obrátený tvárou k oltáru, zaspieva antifonu, a cirkev na ňu odpovie. Antfony sú na stranách 50—64.)

ANTIFONA

¶ Potom farár vyzve cirkev:

Pánu Bohu nášemu pomodlmež se.

¶ Potom odrieka spevom kolektu na ten deň.

KOLEKTA

¶ Po kolekte cirkev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Potom farár číta epištolu na ten deň. Epištolu oznamuje takto: Lásky vaše kresťanské, vypočujte svätú epištolu na (tu pomenuje deň), napísanú v Epištole v kapitole, kde od verša ... do ... takto znie:

EPIŠTOLA

¶ Po prečítaní epištoly farár povie:

Blahoslavení, ktoríž slyší slovo Boží, a ostírhajú jeho. Halleluja.

¶ V obyčajnej nedele cirkev zaspieva:

Halleluja.

¶ Na slávnosti zaspieva trojnásobné Halleluja:

Halleluja, Halleluja, Halleluja.

¶ V pôstnom čase spieva sa miesto Halleluja, ako po kolekte:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Nasleduje pieseň, ktorá obsahom nech zodpovedá času cirkevného roku i kázni, nakoľko možno.

PIESEŇ

¶ Po piesni cirkev povstane, a farár oznamuje evanjelium na ten deň slovami:

Vypočujte dnešné sväté nedel'né — slávnostné — evanjelium, napísané v evanjeliu svätého_____ v_____ kapitole.

¶ Cirkev zaspieva:

Sláva Tobě, Hospodine, Hospodine.

¶ Farár prečíta evanjelium.

EVANJELIUM

¶ Po prečítaní evanjelia farár povie:

Chvála bud' Ježíši Kristu.

¶ Cirkev zaspieva:

Chvála Tobě, Kriste.

¶ Cirkev si sadá a spieva pieseň Věříme podl'a času cirkevného roku. Na zámenu s piesňami Věříme môžu sa spievať piesne "Modlitebné před kázáním slova Božího", čís. 328-339; ale pred nimi nech vyznáva cirkev vieru obecnú kresťanskú nasledovne:

VYZNANIE VIERY

¶ Po speve Chvála Tobě, Kriste cirkev ostane stáť a farár povie:

Vyznávajme spoločne vieru obecnú kresťanskú.

¶ Cirkev s farárom odrieka nahlas:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebes i země.

I v Jezu Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, kterýž se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie panny, trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohroben jest, sestoupil do pekel, v třetí den vstal z mrtvých, vstoupil na nebesá, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího, odtud přijde souditi živých i mrtvých.

Věřím v Ducha Svatého, svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

¶ Po zaspěvaní piesni Věříme alebo niektorej modlitebnej pred kázaním nasleduje:

KÁZANIE SLOVA BOŽIEHO

¶ Hneď po kázni cirkev povstane a farár povie:

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiž srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Amen.

¶ Cirkev si sadne a spieva ofertorium, to jest obetný spev.

OFERTORIUM

¶ Za ofertorium môžu slúžiť piesne čí. 343; 346; 348; 350., alebo nasledovné:

I.

Oběti Boží | duch skrou- | žený:
srdcem skroušeným a potřeným, | Bože, | nezhr- | zíš.
Dobrotivě nakládej z milosti | se Si- | onem:
vzděkej zdi | Jeru- | zalém- | ské.
A tehďáž sobě zalibíš oběti spra- | vedl- | nosti.
zápaly a pálení | celých | obě- | tí.

II.

Srdce čisté stvoř | mi, ó | Bože:
a ducha přímého obnov u | vniř- | nostech | mých.
Nezamítej mne | od tvá- | ři své:
a Ducha Svatého svého neod- | jímej | ode | mne.
Navrat' mi radost spa- | sení | svého:
a Duchem dobro- | volným | utvrd' | mne.

¶ Vyberie sa ofera.

OFERA

- ¶ Farár zpred oltára odrieka obecnú modlitbu i zvláštné prímluvy, o ktoré bola cirkev požiadaná, Otčenáš a Sláva Otcí.

OBECNÁ MODLITBA OTČENÁŠ a SLÁVA OTCÍ

- ¶ Cirkev spieva pieseň. Tu sa môžu použiť piesne čís. 381-386.

PIESEŇ

- ¶ Ak sa v ten deň neprisluhuje velebná večera Pánova, farár pozdraví cirkev:

Pán Bůh budiž s vámi.

- ¶ Cirkev odpovie:

I s duchem tvým; i s duchem tvým.

- ¶ Farár zaspieva antifonu. (Strany 50—64.)

- ¶ Po odpovedi cirkvi farár odrieka spevom krátku modlitbu, poďakovanie s prosbou za požehnanie.

MODLITBA

- ¶ Po modlitbe cirkev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

- ¶ Tak farár dá áronské požehnanie.

POŽEHNANIE

Hospodin požehnejž tobě, a ostříhejž tebe.

Hospodin osvět tvář svou nad tebou, a buď' milostiv tobě.

Hospodin obratiž tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

- ¶ Cirkev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

- ¶ Cirkev ostane stáť a zaspieva verš z piesne, buďto zo započatej, buďto z inej.

VERŠ NA VÝCHOD

- ¶ Po tomto speve môže sa každý sám ticho pomodliť túto alebo inú modlitbu:

TICHÁ MODLITBA

Děkuji Tobě, můj milý Otče nebeský, za dary milosti tvé, kterýchž jsi mne účastným učiniti ráčil; a prosím Tebe, posilniž, zachovej a rozhojní mne jimi v pravé víře a v každém skutku dobrém, skrze Ježíše Krista, Syna tvého milého, Pána našeho. Amen.

PRISLUHOVANIE VELEBNEJ VEČERY PÁNOVEJ

¶ Kým cirkev spieva pieseň, ktorá nasleduje po Modlitbe Pánovej a Sláva Otci, farár pripravuje posvätné nádoby k prisluhovaniu velebnej večery Pánovej. Miesto piesní 381-386 môžu sa spievať piesne čísl. 355-360.

¶ Po zaspievaní piesne cirkev ostane stáť až kým farár nepovie: "Po-
koj Boží s vámi."

PREFÁCIE

¶ Farár a cirkev spievajú, ako je označené:

Farár: Pán Bůh budiž s vámi.

Cirkev: **I s duchem tvým.**

Farár: Vzhůru srdce naše.

Cirkev: **Máme ku Pánu Bohu.**

Farár: Díky vzdávejme Pánu Bohu našemu.

Cirkev: **Hodné a spravedlivé jest.**

OBECNÁ MODLITBA EUCHARISTICKÁ

Farár: Jestliž to slušné, spravedlivé a spasitelné, abychom Tobě, Hospodine, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, všelikého času, na všech místech díky vzdávali, skrze Krista, Pána našeho, skrze Nehož anjelé velebnost tvou chválí, zástupové vzývají, mocní se jí bojí, nebesa i všechny mocnosti nebes s blaženými serafíny jednohlasným plesáním jí oslavují. Dejž, abychom i my hlasy své k hlasům jejich připojili a vzývající Tebe, takto se Tobě modlili:

SANCTUS

Cirkev: **Svatý, Svatý, Svatý jest Bůh, Hospodin zástupů; plná jest všechna země slávy jeho. Hosanna, Hosanna, Hosanna na výsostech. Požehnaný, Požehnaný, Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně. Hosanna, Hosanna, Hosanna na výsostech.**

EUCHARISTIA V ČASE VIANOČNOM

Farár: Jestliž to slušné, spravedlivé a spasitelné, abychom Tobě, Hospodine, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, všelikého času, na všech místech díky vzdávali; nebo v tajemství od časů věčných skrytém, nyní pak zjeveném, dal jsi nám nové zjevení slávy své, abychom vidouce

Tebe, Boha zjeveného v těle, rozníceni byli k milování věcí neviditelných. A protože oslavujeme a chválíme jméno slávy tvé, se všemi anjely a archanjely, s knížatstvy a mocemi na nebesích jedněmi ústy bez přestání pějice:

SANCTUS

Cirkev: **Svatý, Svatý, Svatý jest Bůh**, atd.

EUCCHARISTA V ČASE POSTNOM

Farár: Jestliž to slušné, spravedlivé a spasitelné, abychom Ti všelikého času, na všech místech díky vzdávali, Hospodine, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, kterýž jsi spásu lidského pokolení na dřevě kříže vykonal, aby ze dřeva vypučel život, jako smrt ze dřeva počala, a aby ten, jenž skrze dřevo zvítězil, opět dřevem potřen byl, skrze Ježíše Krista, skrze Nehož anjelé velebnost tvou chválí, zástupové vzývají, mocní se jí bojí, nebesa i všechny mocnosti nebes s blaženými serafíny jednohlasným plesáním jí oslavují. Dejž, abychom i my hlasy své k hlasům jejich připojili, a vzývající Tebe, takto se Tobě modlili:

SANCTUS

Cirkev: **Svatý, Svatý, Svatý jest Bůh**, atd.

EUCCHARISTIA V ČASE VELIKONOČNOM

Farár: Jestliž to slušné, spravedlivé a spasitelné, abychom Tobě, Hospodine, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, všelikého času, na všech místech díky vzdávali; neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus; Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa a smrtí svou zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl. A protože oslavujeme a chválíme jméno slávy tvé, se všemi anjely a archanjely, s knížatstvy a mocemi na nebesích jedněmi ústy bez přestání pějice:

SANCTUS

Cirkev: **Svatý, Svatý, Svatý jest Bůh**, atd.

EUCCHARISTIA NA VSTÚPENIE

Farár: Jestliž to slušné, spravedlivé a spasitelné, abychom Tobě, Hospodine, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, všelikého času, na všech místech díky vzdávali, skrze Krista, Pána našeho, kterýž po svém umučení zjevoval sebe samého živého apoštolům, ukazuje se jim, a před očima jejich vzhůru vzat jest do nebe, aby nás Božského přirození své

ho účastné učinil. A pretože oslavujeme a chválime meno slávy tvé, se všemi anjely a archanjely, s knížatstvami a mocemi na nebesích jedněmi ústy bez přestání pějíce:

SANCTUS

Cirkev: **Svatý, Svatý, Svatý jest Bůh, atd.**

EUCCHARISTIA SVATODUŠNÁ

Farár: Jestit' to slušné, spravedlivé a spasitelné, abychom Tobě, Hospodine, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, všelikého času, na všech místech díky vzdávali, skrze Krista, Pána našeho, kterýž vstoupil vysoko nade všechna nebesa, a posadiv se na pravici trůnu Božího, vylil Ducha Svatého na služebníky své dnešního dne, jakž byl zaslíbil; z čehož veselí se a zvučně prozpěvuje okřšlek zemský, a anjelé chválí velebnost tvou, a Tobě se klaní panstva, a bojí se Tebe moci, nebesa a všech nebes síly, se serafíny blaženými jedněmi ústy bez přestání pějíce:

SANCTUS

Cirkev: **Svatý, Svatý, Svatý jest Bůh, atd.**

EUCCHARISTIA NA SLÁVNOST SVATEJ TROJICE

Farár: Jestit' to slušné, spravedlivé a spasitelné, abychom Ti všelikého času, na všech místech díky vzdávali, Hospodine, svatý Otče, kterýž s jednorozeným Synem svým a s Duchem Svatým trůj v osobách rovné moci a slávy, a jeden věčný Pán Bůh v bytnosti býti ráčíš, Jemuž také za to poklonu a chválu vzdávati sluší; jakož také anjelé velebnost tvou chválí, zástupové vzývají, mocní se jí bojí, nebesa i všechny mocnosti nebes s blaženými serafíny jednohlasným plesáním ji oslavují. Dejž, abychom i my hlasy své k hlasům jejich připojili, a vzývajíce Tebe, takto se Tobě modlili:

SANCTUS

Cirkev: **Svatý, Svatý, Svatý jest Bůh, atd.**

MODLITBA PÁNOVA

Farár: Modlmež se. Otče náš, kterýž jsi v nebesích; posvět se meno tvé; přijď království tvé; buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi; chléb náš vezdejší dej nám dnes; a odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim; i neuvod' nás v pokušení; ale zbav nás od zlého; nebo tvé jest království, i moc, i sláva na věky věků.

Cirkev: Amen.

SLOVÁ USTANOVENIA

Farár: Pán náš Ježiš Kristus v tu noc, v ktorouž zrazen byl, vzal chléb, a díky učiniv, lámal a dával učedníkům svým, řka: vezměte a jezte: totoť jest tělo mé, kteréž se za vás vydává. To činite na mou památku.

Týmž způsobem, když povečeřel, vzal kalich, a díky učiniv, dal jim, řka: pite z toho všickni; tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá na odpuštění hříchů. To činite, kolikrát-koli píti budete, na mou památku.

AGNUS DEI

Cirkev: Kriste, Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Kriste, Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Kriste, Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, dej nám pokoj svůj. Amen.

PAX DOMINI

¶ Farár sa opýta hodovníkov:

Či veríte, že pod spôsobom posväteného chleba a vína budete prijímať pravé telo a pravú krv nášho Pána Ježiša Krista?

¶ Každý hodovník sám za seba odpovedá

Verím.

¶ Farár potom povie hodovníkom:

Pán Ježiš Kristus nech vás utvrdí v tejto vašej viere a nech vám dá hodne požívať jeho velebnú večeru, aby ste boli ňou posilnení vo svojej viere v odpustenie hriechov, rozhojnení v láske k Bohu i k bližným a upevnení v nádeji života večného.

Pokoj Boží s vami. Amen.

DISTRIBUCIA

¶ Cirkev si sadne a spieva pieseň o večere Pánovej, a hodovníci prístupujú k oltáru ustáleným poriadkom, a farár, podávajúc pokľaknutejším posvätný chlieb, hovorí:

Vezmite a jedzte, toto je pravé telo Pána nášho Ježiša Krista, za vaše hriechy na dreve kríža na smrť vydané. Ono nech posilní a zachová duše vaše v pravej viere k životu večnému. Amen.

¶ Pri podávaní kalicha farár hovorí:

Vezmite a pite, toto je pravá krv Pána nášeho Ježiša Krista, na odpustenie hriechov vašich vyliata. Ona nech očistí a zachová duše vaše v pravej viere k životu večnému. Amen.

¶ Keď už všetci hodovníci došli na svoje miesta, cirkev povstane a spieva Nunc Dimittis, to jest, Nyní propouštíš.

NUNC DIMITTIS

Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji; nebo viděly oči mé spasení tvé, kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí, světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského. Siáva Otci, i Synu, i Duchu Svatému, jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků. Amen.

POĎAKOVANIE

Farár: Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý. Halleluja.

Cirkev: **Nebo na věky trvá milosrdenství jeho. Halleluja.**

Alebo:

Farár: Kolikrát byste koli chléb tento jedli, a kalich tento pili: Halleluja.

Cirkev: **Smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde. Halleluja.**

Farár: Pánu Bohu našemu v duchu a v pravdě, poděkujíc, pomodlmež se:

Díky vzdáváme tvé svaté milosti, všemohoucí Pane Bože, že nás tímto spasitelným darem těla a krve Syna svého milého posilňovati ráčíš. I prosíme tvé milosrdenství, abys nám to dával požívati k silné víře v Tebe a k vroucí lásce mezi námi všemi, skrze téhož Syna tvého Jezu Krista, Pána a Spasitele našeho.

Cirkev: **Amen, amen; amen, amen.**

POŽEHNANIE

Farár: Hospodin požehnej tobě a ostříhejž tebe.

Hospodin osvět' tvář svou nad tebou, a buď' milostiv tobě.

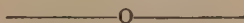
Hospodin obratiž tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

Cirkev: **Amen, amen; amen, amen.**

¶ Služby Božie skonávajú sa tichou modlitbou, ktorú sa každý sám pomodlí.

TICHÁ MODLITBA

Děkuji Tobě, můj milý Otče nebeský, za dary milosti tvé, kterýchž jsi mne účastným učiniti ráčil; a prosím Tebe, posilniž, zachovej a rozhojni mne jimi v pravé víře a v každém skutku dobrém, skrze Ježíše Krista, Syna tvého milého, Pána našeho. Amen.

Druhá forma poriadku hlavných služieb Božích.

1. Introit. ("Ó Ježíši" v slávnostnej polovici roku cirkevného; "Nejsvětější" a "Přiď, prosíme" v bezslávnostnej polovici roku cirkevného a v tri nedele pred Popolnou stredou; na Vianoce "Poděkujmež.")
2. Prvá pieseň: Kyrie, čiže prosba o smilovanie.
3. Pozdravenie.
4. Antifona.
5. Kolekta.
6. Epištola.
7. Druhá pieseň.
8. Oznámenie Evanjelia.
9. Spev: "Sláva Tobě, Hospodine."
10. Prečítanie Evanjelia.
11. Tretia pieseň: Credo, čiže vyznanie viery.
12. Kázeň.

13. Obecná modlitba; prímluvy a ďakovania; Modlitba Pána a Sláva Otcí.
14. Potrebné oznamy. (Oznamy môžu sa prečítať i po áronskom požehnaní pred zaspievaním veršu na východ.)
15. Votum: "Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hajž srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši." Amen.
16. Niekoľko veršov z piesne.
17. Ofera.
18. Pozdravenie.
19. Antifona.
20. Kolekta.
21. Áronské požehnanie.
22. Verš na východ.
23. Tichá modlitba.

Ak sa prisluguje velebná večera Pánova, a spoveď je večer predtým, vtedy sa užíva vlastný poriadok spovedných služieb Božích. Ak je spoveď pred započatím hlavných služieb Božích, vtedy sa odbáva podľa návodu vytlačeného za vlastným poriadkom spovedných služieb Božích. A jestli je spoveď bezprostredne pred prisluhovaním večery Pánovej, vtedy:

1. Po kázni spieva sa z piesní o pokání.
2. Spovedná reč.
3. Spovedná modlitba.
4. Spovedné otázky.
5. Rozhrešenie, obecné a osobné.
6. Počas osobného rozhrešovania cirkev spieva z piesní o odpustení hriechov.
7. Ostatek, ako pri prvej forme poriadku hlavných služieb Božích.

Poriadok večierňových služieb Božích.

VERŠE A SLÁVA OTCI

¶ Cirkev povstane, a farár, kl'áčiac alebo stojac pred oltárom, intonuje verše, ktorými sa večiereň začína:

Farár: Pomoc naše budiž ve jménu Páně:

Cirkev: **Kterýž učinil nebe i zemi.**

Farár: Pane, rty naše rač otevřítí:

Cirkev: **I budout' ústa naše zvěstovati chválu tvou.**

Farár: Pane Bože, ku pomoci naši pohled':

Cirkev: **Ó Pane, abys nám spomohl, pospěš.**

Farár: Sláva Otcí, i Synu, i Duchu Svatému:

Cirkev: **Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků Amen.**

ŽALM

¶ Farár, obrátený tvárou k oltáru, číta alebo spieva žalm.

¶ Na konci žalmu spieva cirkev Sláva Otcí:

Sláva Otcí, i Synu,

i Duchu Svatému:

jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky,

i na věky věků. Amen. Halleluja.

¶ V pôstnom čase sa nespieva Halleluja.

REČI PÍSMÁ SVATÉHO

¶ Potom farár prečíta oddiel z Písma svätého.

PIESEŇ

¶ Cirkev si sadne a spieva pieseň.

¶ Nasleduje kázeň a po kázni vyberá sa ofera.

¶ Spieva sa hlavná pieseň.

PIESEŇ

¶ Cirkev povstane a spieva chválospev Magnificat alebo Nunc Dimittis.

¶ Pred chválospevom zaspieva sa tento verš:

Farár: Budiž príjemná modlitba má, jako kadění před obličejem tvým:

Cirkev: Pozdvižení rukou mých, jako obět večerní.

MAGNIFICAT

¶ Cirkev spieva:

Velebí duše má | Hospo- | dina:
 a veselí se duch můj v Bohu, Spa- | site- | li svém.
 | — Že | vzezřel
 na poníže- | ní děv- | ky své.
 Neb aj od | této | chvíle
 blahoslaviti mne budou všickni | ná- | ro- | dové.
 Nebot' mi učinil veliké věci Ten, kte- | rýž moc- | ný jest:
 a svaté | jméno | jeho.
 A jehož mi- | losr- | denství
 od pokolení až do pokolení boji- | cím se | Jeho.
 Dokázal moci | rame- | nem svým:
 rozptýlil pyšné myšlením | srdce | jejich.
 Sházel moc- | né se | stolic:
 a povýšil | poní- | žených.
 Lačné nakrmil do- | brými | věcmi:
 a bohaté | pustil | prázdné.
 Přijal Izraele, služebníka svého,
 byv pamětliv na mi- | losr- | denství:
 jakož mluvil otcům našim,
 Abrahamovi a semeni je- | ho na | věky.
 Sláva Otci i Synu,
 i Duchu Svatému:
 jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky,
 i na věky věků. Amen.

Alebo:

Nyní propouštíš služebníka své- | ho, Pane:
 podle slova | svého | v poko- | ji.
 Nebo viděly oči mé spa- | sení tvé:
 kteréž jsi připravil před oblí- | čejem všech li- | dí.
 Světlo k zjevení | národům:
 a sláva lidu tvého | Izra- | elské- | ho.

Sláva Otcí, | i Synu,
i | Duchu Svaté- | mu:
jakož byla na počátku, i nyní, | i vždycky,
i na vě- | ky vě- | ků. A- | men.

MODLITBA

¶ Potom sa odriekajú spevom nasledovné modlitby, alebo miesto nich
Letanie obecná.

KYRIE

Farár: Pane, smiluj se.
Cirkev: Pane, smiluj se.
Farár: Kriste, smiluj se.
Cirkev: Kriste, smiluj se.
Farár: Pane, smiluj se.
Cirkev: Pane, smiluj se.

¶ Potom všetci spevom odriekajú.

MODLITBU PÁNOVU

Otče náš, kterýž jsi v nebesích; posvět se jméno tvé; přijď království tvé; bud' vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi; chléb náš vezdejší dej nám dnes; a odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim; i neuvod' nás v pokušení; ale zbav nás od zlého; nebo tvé jest království, i moc, i sláva na věky. Amen.

¶ Nasleduje pozdravenie a kolekty:

Farár: Pán Bůh budiž svámi.
Cirkev: I s duchem tvým; i s duchem tvým.

¶ Farár sa modlí kolektu na ten deň.

KOLEKTA

¶ Na kolektu cirkev odpovie:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Po kolektech na ten deň možno sa modliť ešte iné kolekty a po nich kolektu za pokoj s týmto veršom:

Farár: Hospodin silou lid svůj daří:

Cirkev: Hospodin požehná lidu svému v pokoji.

KOLEKTA ZA POKOJ

Ó Pane Bože, nebeský Otče, od Nemož svaté žádosti, dobrá rada a spravedliví skutkové pocházejí, dej, prosíme, služebníkům svým pokoj, kteréhož svět dáti nemůže; aby srdce naše příkázáním tvým oddána byla, a my vysvobození jsouce od strachu nepřátel našich, abychom pod ochranou tvou tichý a pohodlný život vésti mohli; skrze Ježíša Krista, Syna Tvého, Pána našeho.

¶ Cirkev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Farár udělí áronské požehnanie:

Hospodin požehnejž tobě, a ostříhejž tebe;
Hospodin osvěť tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě.
Hospodin obratiž tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

¶ Cirkev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Potom cirkev zaspieva tento alebo iný verš na východ:

VERŠ NA VÝCHOD

Bohu Otci budiž chvála,
bud' i Synu jeho stálá,
také i Duchu Svatému,
Bohu v Trojici jednomu.

¶ Pred odchodom sa každý sám ticho pomodlí.

Poriadok utierňových (včas ráno) služieb Božích.

¶ Cirkev povstane a zamieňavo s farárom spieva verše, ktorými sa utiereň začína.

VERŠE A SLÁVA OTCI

Farár: Pane, rty naše rač otevíti:

Cirkev: **I budouť ústa naše zvěstovati chválu tvou.**

Farár: Pane Bože, ku pomoci naši pohled':

Cirkev: **Ó Pane, abys nám spomohl, prospěš.**

Farár: Sláva Otcí, i Synu, i Duchu Svatému:

Cirkev: **Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků.**

Amen.

¶ Potom sa spieva Invitatorium, to jest, slávnostné vyzvanie a Venite, Exultemus, to jest, 95. žalm.

INVITATORIUM

Farár: Pod'te, sklánějme se před Hospodinem:

Cirkev: **Před Hospodinem, Stvořitelem naším.**

VENITE, EXULTEMUS

Farár i cirkev: Pod'te, zpívejme Hospo- di-nu:

prokřikujme skále spase- ní na-še-ho.

Předejdeme obličej jeho s díkči- ně-ním:

žalmy prozpě-vuj-me Je-mu.

Nebo Hospodin jest Bůh ve- li-ký:

a Král veliký nade všec-ky bo-hy.

V jehož rukou základové ze-mě:

a vrchové hor je-ho jsou.

Jehož jest i moře, nebo On je u- či-nil:

i země, kterouž ruce jeho sfor-mo-va-ly.

Pod'te, sklánějme se, a padneme před Ním:

klekejme před Hospodinem, Stvoři- telem naším.

Onť jest zajiste Bůh náš:

a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho.
 Sláva Otci, i Synu,
 i Duchu Svatému:
 Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky,
 i na věky věků. Amen.

¶ Potom spieva sa pieseň.

PIESEŇ

¶ Cirkev povstane, a farár, obrátený tvárou k oltáru, buďto číta buďto spieva jeden alebo viac žalmov.

ŽALM

¶ Na konci každého žalmu cirkev spieva Sláva Otci.

Sláva Otci, i Synu,
 i Duchu Svatému:
 Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky,
 i na věky věků. Amen.

¶ Potom farár prečíta oddiel z Písma svätého.

REČI PÍSMÁ SVATÉHO

¶ Po prečítaní Písma svätého môže sa spievať

PIESEŇ

¶ Nasleduje krátky výklad Písma svätého.

KÁZEN

¶ Po kázni cirkev povstane a spieva chválospev Tě, Bože, chválíme alebo Benedictus, chválospev Zachariáša kňaza.

Tě, Bože, chválíme je v Tranosciusi čís. 291.

BENEDICTUS (Luk. 1, 68-79.)

Požehnaný Pán Bůh | Izra- | elský:
 že navštívil a učinil vykoupení | lidu | svému.

A vyzdvihl nám | roh spa- | sení:
 v domě Davida, služeb- | níka | svého.
 Jakož mluvil skrze ústa proro- | ků svých | svatých:
 kteříž by- | li od | věků,
 O vysvobození z ne- | přátel | našich:
 a z ruky všech, kteříž nás ne- | návi- | děli.
 Aby učinil milosrdenství s ot- | ci na- | šimi:
 a rozpomenul se na smlou- | vu svou | svatou.
 Na přísahu, kterouž přísáhl Abrahamovi, ot- | ci na- | šemu:
 | žeť nám | to dá,
 Abychom, z ruky nepřátel svých jsouce vy- | svobo- | zení,
 bez strachu slou- | žili | Jemu,
 V svatosti a v spravedlnosti před oblí- | čejem | jeho:
 po všechny dny ži- | vota | svého.
 Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího | slouti | budeš:
 nebo předejdeš před tváří Páně připravovati | cesty | jeho,
 Aby dáno bylo umění spasitelné | lidu | jeho:
 na odpuštění | hříchů | jejich.
 Skrze střevo milosrdenství Bo- | ha na- | šeho,
 v nichž navštívil nás, vy- | šed z vý- | sosti.
 Aby se ukázal sedícím v temnosti a | v stínu | smrti:
 k spravení noh našich na ce- | stu po- | koje.
 Sláva Ot- | ci, i | Synu,
 i Du- | chu Sva- | tému:
 Jakož byla na počátku, i ny- | ní, i | vždycky,
 i na věky věků. Amen.

MODLITBA

¶ Potom sa odriekajú modlitby:

Farár: Pane, smiluj se.

Cirkev: Pane, smiluj se.

Farár: Kriste, smiluj se.

Cirkev: Kriste, smiluj se.

Farár: Pane, smiluj se.

Cirkev: Pane, smiluj se.

¶ Potom všetci odriekajú alebo spievajú Modlitbu Pánovu.

Otče náš, ktorýž jsi v nebesích; posveť se jméno tvé; přijď království tvé; buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi; chléb náš vezdejš dej nám dnes; a odpust nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim; i neuvod' nás v pokušení; ale zbav nás od zlého; nebo tvé jest království, i moc, i sláva na věky. Amen.

¶ Potom farár pozdraví cirkev:
Pán Bůh buďž s vámi.

¶ Cirkev odpovie:

I s duchem tvým; i s duchem tvým.

¶ Odrieka sa kolekta na ten deň.

KOLEKTA

¶ Na kolektu cirkev odpovie:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Po kolekte na ten deň môžu sa odriekať iné kolekty a po nich nasledujúca kolekta za milosť s týmto veršom:

Farár: Ó ať jsou naplněna ústa má chválením Tebe:

Cirkev: **Přes celý den slavením Tebe.**

KOLEKTA ZA MILOSTĚ

Ó věčný, všemohoucí Pane Bože, nebeský Otče, kterýž jsi nás k tomuto dni milostive dochovati ráčil: vztáhni, prosíme, pravici svou Božskou k ochraně naši i tohoto dne, abychom od hříchů, neštěstí a ode všeho zlého na duši i na těle obhájeni byli, a před Tebou dnes i po všechny dny života svého v spravedlnosti a v čistotě živi byli, pro a skrze Ježíše Krista, Syna tvého, Pána našeho, kterýž s Tebou a s Duchem Svatým živ jest a kraluje, Bůh požehnaný na věky věků.

¶ Cirkev odpovie:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Potom farár udelí áronské požehnanie:

Hospodin požehnejž tobě a ostříhejž tebe.

Hospodin osvět' tvář svou nad tebou, a buď' milostiv tobě.

Hospodin obratiž tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

¶ Cirkev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

Poriadok spovedných služieb Božích.

¶ Spovedné služby Božie, príprava na hodné požívanie vslebnej večery Pánovej, maly by bývať v piatok alebo v sobotu večer pred nedeľou, alebo večer pred slávnosťou, v ktorú sa prisluguje velebná večera Pánova.

¶ Cirkev povstane a spieva začiatočné verše a Sláva Otci.

VERŠE A SLÁVA OTCI

Farár: Pane Bože, ku pomoci naši pohľad':

Cirkev: Ó Pane, abys nám spomohl, pospěš.

Farár: Oběti Boží duch skroušený:

Cirkev: Srdcem skroušeným a potřeným, Bože, nezhrziš.

Farár: Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému:

Cirkev: Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků. Amen.

¶ Cirkev ostane stáť a spieva tento žalm:

ŽALM

Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého:

podle množství slitování svých shlad' přestoupení má.

Dokonale obmej mne od nepravosti mé:

a od hříchu mého očist' mne.

Nebo já znám přestoupení svá:

a hřích můj přede mnou jest ustavičně.

Tobě, Tobě samému zhřešil jsem:

a zlého se před očima tvýma dopustil.

Abys spravedlivý zůstal v řečech svých:

a bez úhony v soudech svých.

Aj, v nepravosti zplozen jsem:

a v hříchu počala mne matka má.

Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech:

nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi.

Vyčist' mne yzopem, a očišťen budu:

umej mne, a nad sníh bělejší budu.

Dej mi slyšeti radost a potěšení:

tak ať zplěši kosti mé, kteréž jsi potřel.

Odvrat' tvář svou přísnou od hříšností mých:

a vymaž všechny nepravosti mé.

Srdce čisté stvoř mi, ó Bože:
 a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.
 Nezamítej mne od tváři své:
 a Ducha Svatého svého neodjíměj ode mne.
 Navrať mi radost spasení svého:
 a duchem dobrovolným utvrd' mne.
 I budu vyučovati přestupníky cestám tvým
 aby hříšníci k Tobě se obraceli.

Pane, rty mé otevři:
 i budou ústa má zvěstovati chválu tvou.
 Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému:
 jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky,
 i na věky věků. Amen.

¶ Potom sa prečíta jeden alebo viacej oddielov Písma svätého ako sú nasledovné:

REČI PÍSMĀ SVATÉHO

2 Moj. 20, 1-17.	Iz. 1, 11-18.
Iz. 57, 14-21.	1 Kor. 11, 23-29.
1 Jána 1, 5-9.	Jána 20, 19-23.
Mat. 5, 21-29.	Mat. 11, 25-30.
Marka 12, 28-31.	Luk. 13, 1-9.
Luk. 15, 1-2; 11-31.	Jána 13, 1-17.
Daniel 9, 4-9; 17-19.	

¶ Nasleduje spovedná reč a po nej pieseň.

PIESEŇ

¶ Cirkev povstane, a farár začne spoved':

SPOVEĎ

Pokorme sa teraz pred trónom Božej velebnosti, vyznávajme všetky svoje hriechy a z hlbokosti srdca takto volajme:

Ó všemohoucí Bože, milosrdný Otče, já bídny, úbohý, hříšný člověk vyznávám se Tobě ze všech hříchů a nepravostí, nimiž jsem Tebe rozhněval a trestání tvého, časného i věčného zasloužil. Jest mi toho opravdově a srdečně líto, a prosím Tebe skrze tvé neobsáhlé milosrdenství a skrze nevinné a hořké umučení a smrt Syna tvého milého Ježíše Krista, račiž mne bídnému a hříšnému člověku milostiv býti, mně všechny mé hříchy odpustiti, a mně k polepšení mému Duchu Svatého udělit. Amen.

¶ Potom farár predkladá spovedné otázky:

Pýtam sa vás tedy pred Bohom, ktorý zksuže srdce i l'advie:

Či uznávate úprimne a srdečne, že ste zhrešili proti Pánu Bohu svojmu a zaslúžili jeho hnev a nemilosť?

Odpoved': **Uznávam.**

Uznávať zaiste máte; lebo "pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není."

Či l'utujete všetky svoje hriechy, spáchané srdcom, slovom i skutkom?

Odpoved': **Lutujem.**

Ľutovať zaiste máte; ako činili kajúci hriešnici: kráľ Dávid, ktorý si žiadal čisté srdce, žena hriešnica, Peter, ktorý horko plakal, syn mánotratný a iní.

Či veríte, že Boh z milosti, pre Ježiša Krista, odpustí vám všetky vaše hriechy?

Odpoved': **Verím.**

Veriť zaiste máte; "nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný."

Či ale i sľubujete, že s pomocou Ducha Svätého polepšíte svoj hriešny život?

Odpoved': **Sľubujem.**

Sľubovať zaiste máte; lebo Kristus Pán vraví: "Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích."

Konečne, či veríte, že skrze mňa, nehodného služobníka Božieho, dostanete odpustenie všetkých svojich hriechov?

Odpoved': **Verím.**

OBECNÉ ROZHREŠENIE

Ako veríte, nech sa vám stane. Na také vaše vyznanie zvestujem vám na mieste a na rozkaz Pána svojho Ježiša Krista, ako povolaný a

ustanovený služobník jeho slova, Božiu milosť a odpúšťam vám všetky hriechy vaše v mene Boha Otca, i Syna, i Ducha Svätého. Ameň.

¶ Potom farár vyzve spovedníkov:

Pristúpte a prijmite osobné rozhrešenie.

¶ Cirkev začne spievať pieseň o odpustení hriechov, spovedníci pristupujú k oltáru, a farár, idúc zľava napravo, kladie ruky na hlavu pokľaknuvším a hovorí:

Dúfajte, synovia Boží (dcéry Božie), odpustené sú vám hriechy vaše pre Ježiša Krista a jeho drahú smrť.

¶ Keď takto rozhreší spovedníkov, ktorí naraz kl'áčia pred oltárom, povie:

Vstaňte, chod'te v pokoji; nehrešte viac. Milosť Božia s vami. Ameň.

¶ Keď poslední spovedníci došli na svoje miesta cirkev povstane, farár pokľakne, a všetci sa modlia nahlas Modlitbu Pánovu.

MODLITBA PÁNOVA

Otče náš, ktorýž jsi v nebesích; posvět' se jméno tvé; přijd' království tvé; bud' vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi; chléb náš vezdejší dej nám dnes; a odpust' nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim; i neuvod' nás v pokušení; ale zbav nás od zlého; nebo tvé jest království, i moc, i sláva na věky. Amen.

¶ Potom sa farár modlí kolektu na ten deň.

KOLEKTA

¶ Cirkev odpovie na kolektu:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Potom sa môže modliť iné kolekty a po nich kolektu za pokoj s týmto veršom:

Farár: Hospodin silou lid svůj daří:

Cirkev: Hospodin požehná lidu svému v pokoji.

KOLEKTA ZA POKOJ

Ó Pane Bože, nebeský Otče, od Nehož svaté žádosti, dobrá rada a spravedliví skutkové pocházejí, dej, prosíme, služebníkům svým pokoj, kteréhož svět dáti nemůže; aby srdce naše přikázáním tvým oddána byla, a my vysvobození jsouce od strachu nepřátel našich, abychom pod ochranou tvou tichý a pohodlný život vésti mohli; skrze Ježíša Krista, Syna, tvého, Pána našeho.

¶ Církev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Potom farár udelí áronské požehnanie:

Hospodin požehnejž tobě, a ostříhejž tebe.

Hospodin osvěť tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě.

Hospodin obratiž tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

¶ Církev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Jestliže je spoveď v deň prisluhovania velebnej večery Pánovej pred hlavnými službami Božími, poriadok je tento:

1. Spievajú sa dva-tri verše z piesne o pokání.
2. Farár sa pomodlí buďto zo srdca buďto inú ustálenú modlitbu.
3. Spovedná reč.
4. Spovedná modlitba.
5. Spovedné otázky.
6. Obecné rozhrešenie.
7. Osobné rozhrešenie.
8. Verš zo započatej alebo z inej piesne.

Poriadok pochovávaní mŕtvých.

V DOME

¶ Farár povie niektorú z nasledujúcich výpovedí:

Milost vám a pokoj od Boha Otce nášeho a Pána Jezu Krista. Amen.
Pánu Bohu našemu, ktorýž sám má nesmrtnosť, česť a síla večná.

Amen.

Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebesá i zemi. Amen.

¶ Spieva sa pieseň alebo niekoľko veršov z piesne.

PIESEŇ

¶ Farár prečíta alebo zaspieva príhodnú reč Písma svätého. Prístup k tomu je:

Slyšte reči Písma svätého, napísané k nášemu naučeniu a potešeniu v_____ v_____ kapitole, (v žalme_____):

REČ PÍSMÁ SVATÉHO

¶ Závierka rečí Písma svätého pohrabných je:

A preto vyučujme a potešujme jedni druhých týmito slovy; lebo blahoslavení sú všetci, ktorí po vôli Božej žijú a ktorí v Pánu umierajú.

¶ Cirkev zaspieva jedno:

Amen.

¶ Farár sa pomodlí kolektu s predchodiacou antifonou.

ANTIFONA A KOLEKTA

¶ Cirkev odpovie na kolektu jedným:

Amen.

¶ Farár zavŕši výkon v dome výpoveďou:

Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky. Amen.

V KOSTOLE

¶ Spieva sa pieseň, nakoľko možno, zodpovedajúca prípadu i pohrabnej kázni.

PIESEŇ

¶ Nasleduje kázeň, a po nej sa môžu prečítať PERSONALIE zosnulého, kde je to v obyčaji.

¶ Spieva sa niekoľko veršov z piesne a po speve farár predriecka zpred oltára modlitbu s týmto úvodom:

Otče nebeský, Bože, smiluj se nad námi.

Synu, Vykupiteli sveta, Bože, smiluj se nad námi.

Duchu Svätý, Bože, smiluj se nad námi a dej nám pokoj svůj. Amen.

Modľme se:

MODLITBA VZŤAHUJÚCA SA NA PRÍPAD

¶ Po tejto modlitbe Modlitba Pánova a votum:

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hajiž srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Amen.

¶ Spevom verša z piesne dokonávajú sa služby Božie pohrabné v chráme a ide sa na cintorín.

NA CINTORÍNE

¶ Keď složia truhlu nad jamou, spieva sa z piesní o vzkriesení tela z mrtvých, verš alebo dva, ako sú: 932: 12. 13; — 939: 3; — 947: 8. 9; — 948: 9. 10; — 949: 1. 2; — 958: 1-3; — 971: 1-3; — 974: 1. 2; — 903: 2.

¶ Po tomto speve spustia truhlu do jamy, a farár povie:

Ponevác sa všemohúcemu Bohu zalúbilo povolať k sebe dušu tohoto nášho spolu brata (tejto našej spolu sestry — tohoto dieťaťa), tedy oddávame telo jeho (jej) zemi, zem do zeme, prach do prachu, v blahoslavenej nádeji, že ho Boh vzkriesi v deň najposlednejší skrze Pána Jezu Krista, "kterýž promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné tělu slávy jeho, podle mocnosti té, kterouž mocen jest i všecky věci podmaniti sobě."

Boh Otec, ktorý stvoril toto telo;

Boh Syn, ktorý vykúpil svojou krvou toto telo i s dušou;

Boh Duch Svätý, ktorý krstom svätým posvätil toto telo za svoj chrám:

Nech zachová tieto telesné pozostatky ku dňu vzkriesenia všetkého tela. Amen

¶ Potom sa farár modlí kolekту s predchodiacou antifonou:

Farár: Já jsem vzkříšení i život, praví Kristus Pán:

Cirkev: Kdož věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.

Alebo:

Farár: Víím, že Vykupitel můj živ jest:

Cirkev: A že v den nejposlednejší z prachu země opět vstáti mám.

KOLEKTA

¶ Na kolekту cirkev odpovie jedným:

Amen.

¶ Farár udelí cirkvi požehnanie:

Hospodin požehnejž tobě, a ostríhejž tebe.

Hospodin osvěť tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě.

Hospodin obratiž tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

¶ Cirkev zaspieva:

Amen, amen; amen, amen.

¶ Na završenie celých pohrabných služieb Božích môže sa spievať z piesne 941, 3-5; — 949, 7. 8; — 974, 3. 4.

INTROITY NA VŠETKY NEDELE A SVIATKY.

Obecné Introity.

I.

Nejsvětější Bože všemohoucí, pro Syna svého jednorozeného, Je-
zu Krista laskavého, sešliž nám Ducha Svatého, kterýž(to) by srdce
naše svým ohněm zapálil, a skrze rozličnost jazyků všechny národy v jed-
notu víry shromáždil. Hallelujah, Hallelujah.

II.

Přijdiž, prosíme, ó Svatý Duše, naplň všech věřících srdce; lásky
své oheň zapal v nich, tak posvět' předsevzetí našich; kterýž jsi skrz roz-
ličnost všech jazyků v světě přived' k víry jednotě, přived' k víry jednotě
národy mnohé, i nás nehodné sluhy své. Hallelujah, Hallelujah!

III.

K výročním památkám.

Ó Ježíši pro své	1. vtělení,
rač nám všech hříchů dá-	2. narození,
ti odpustění; přimluviž se	3. umučení,
k Otci za nás, a Ducha	4. z mrtvých vstání,
pravdy pošli na nás: aby-	5. vstoupení,

chom i v tuto chvíli věrně Tebe ctili, těšice se tvé milosti, potom též přišli
před tvář Božské velebnosti. Hallelujah, Hallelujah.

IV.

Veršové, kterýmiž se nešpor začíná.

Pomoc naše budiž ve jménu Páně:
kterýž učinil nebe i zemi.
Pane, rty naše rač otevřítí:
i budou ústa naše zvěstovati chválu tvou.
Pane Bože, ku pomoci naši pohled':
ó Pane, abys nám spomohl, pospěš.
Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému:
jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků. Amen.

V.

K adventu Rorate z Izai. 45, 8.

Prorok svatý Izaiáš prorokoval a toho žádal, řka:
Rosu vydejte nebesa s hůry.
A oblakové dštěte spravedlivého:
otevři se zeme.
To se splnilo skrz vtělení v životě Panny:
a z ní narození Spasitele.
Nebesa vypravují slávu Boží:
a dílo rukou jeho zvěstuje obloha nebeská.
Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému:
jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků. Amen.

Vlastné Introity.

Prvá nedel'a adventná.

K Toběť, Hospodine, duše své pozdvihují: Bože můj, v Toběť naději skládám.

Necht' nejsem zahanben: aby se neradovali nepřatelé moji nade mnou.

A takt' i všickni, kteříž na Tě očekávají: zahanbeni nebudou.

Cesty své, Hospodine, uved' mi v známost: a stezkám svým vyuč mne.

Sláva Otci, i Synu,

i Duchu Svatému:

jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky,

i na věky věků. Amen.

Druhá nedel'a adventná.

Dcero Sionská, aj Spasitel tvůj béře se: aj, mzda jeho s Ním, a dílo jeho před Ním.

Když dá slyšeti Hospodin hlas důstojnosti své: budete zpívati a veseliti se srdečně.

Ó pastýři Izraelský, pozoruj: kterýž vodiš Jozefa jako stádo.
Sláva Otcí, atd.

Tretia nedel'a adventná.

Radujte se v Pánu vždycky: opět pravím, radujte se.

Mírnost vaše známa buď všechnem lidem: Pán blízko jest.

O nic nebud'te pečliví: ale ve všech věcech skrze modlitbu a žádost prosby vaše známy buď'te Bohu.

Laskaves se, Hospodine, někdy ukazoval k zemi své: přivedls zase z vězení Jakoba.

Sláva Otcí, atd.

Štvrtá nedel'a adventná.

Rosu dejte nebesa s hůry: a nejvyšší oblakové dštěte spravedlnost. Otevři se země: a ať vzejde spasení.

Nebesa vypravují slávu Boha silného: a dílo rukou jeho obloha zvěštuje.

Sláva Otcí, atd.

Narodenie Krista Pána. (Prvá slávnosť).

Dítě narodilo se nám: Syn dán jest nám.

I bude knížetství na rameni jeho: a nazváno bude jméno jeho Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.

Zpívejte Hospodinu píseň novou: neboť jest divné věci učinil.

Sláva Otcí, atd.

Narodenie Krista Pána. (Druhá slávnosť).

Ó Ježíší, pro své narození atd.

Nedel'a po Vianociach.

Svědectví tvá jsou velmi jistá: domu tvému ušlechtilá svatost, Hospodine, až na věky.

Utvrzen jest trůn tvůj přede všemi časy: od věčnosti Ty jsi.

Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl: oblékl se Hospodin v sílu, a přepásal se.

Sláva Otcí, atd.

Obriezka Krista Pána a Nový rok.

Hospodine, Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi: nebo jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa.

Co jest člověk, že jsi naň pametliv: a Syn člověka, že jej navštívuješ?

Ty jsi, Hospodine, Otec náš, Vykupitel náš: toť jest od věčnosti jméno tvé.

Sláva Otci, atd.

Nedeľa po Novom roku.

(Spieva sa ten istý Introit, ktorý je na nedeľu po Vianociach.)

Zjavenie Krista Pána.

Ai, přichází Panovník Hospodin: a v rukou jeho království i moc i sláva.

Bože, soudy své králi dej: a spravedlnost svou synu královu.

Sláva Otci, atd.

1. nedeľa po Zjavení Krista Pána.

Viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém: a podolek jeho naplňoval chrám.

Hlas anjelů mnohých, řkoucích velikým hlasem: Sedícímu na trůnu požehnání, čest a sláva na věky věků.

Prokřikuj Hospodinu všeka země: Služte Hospodinu s veselím.

Sláva Otci, atd.

2. nedeľa po Zjavení Krista Pána.

Všeka země skláněti se Tobě, a prozpěvovati bude: žalmy zpívati bude jménu tvému, ó Nejvyšší.

Plésej Bohu všeka země: zpívejte žalmy k slávě jména jeho.

Sláva Otci, atd.

3. nedeľa po Zjavení Krista Pána.

Sklánějte se před Ním všickni anjelé jeho: to uslyše Sion, rozveselí se.

A zplésají dcery Judské: z příčiny soudů tvých, Hospodine.

Hospodin kraluje, plésej země: a vesel se ostrovů všeko množství.

Sláva Otci, atd.

4. a 5. nedel'a po Zjavení Krista Pána.

(To isté, čo v tretiu nedel'u po Zjavení.)

6. nedel'a po Zjavení Krista Pána.

Blýskání osvěcovalo okršlek zemský: pohybovala se a třásla země.
 Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů: žádostivá jest
 a velice touží duše má po síncích Hospodinových.
 Sláva Otcí, atd.

Nedel'a deviatnik. (Septuagesima.)

Obkličily mne byly bolesti smrti: a proudové nešlechetných předešili mne.

V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem: I
 vyslyšel z chrámu svého hlas můj.

Z vnitřnosti srdce milují Tě, Hospodine, sílo má: Hospodin skála
 má, a hrad můj i Vysvoboditel můj.

Sláva Otcí, atd.

Nedel'a po deviatniku. (Sexagesima.)

Procítiz, proč spíš, ó Pane: Probudiž se, a nezahánej nás na věky.
 I pročez tvář svou skrýváš: a zapomínáš se na trápení a soužení
 naše?

Nebotě se již sklonila až k prachu duše naše: přilnul k zemi život náš.

Povstaniž k našemu spomožení: a vykup nás pro své milosrdenství.
 Bože, ušima svýma slychali jsme: a otcové naši vypravovali nám.
 Sláva Otcí, atd.

Nedel'a mäsopestná. (Estomihi.)

Budiž mi pevnou skálou a domem ohraženým, abys mne zachoval:
 nebo skála má a hrad můj ty jsi; protož pro jméno své ved' i doved'
 mne.

V Tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na věky:
 Pro spravedlnost svou vysvobod' mne.

Sláva Otcí, atd.

Prvá nedel'a postná. (Invocavit).

Vzývati mne bude, a vyslyším jej: Já s ním budu v soužení, vytrhnu a oslavím jej.

Dlouhostí dnů jej nasýtím: a ukáži jemu spasení své.

Ten, kdož v skříši Nejvyššího přebývá: v stínu Všemohoucího odpočívati bude.

Sláva Otcí, atd.

Druhá nedel'a postná. (Reminiscere.)

Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine: a na milosrdenství svá, kteráž jsou od veků.

Aby se neradovali nepřátelé naši nad námi: Ó Bože Jakobův, vysvobod' nás ode všeho zlého.

K Tobě, Hospodine, duše své pozdvihuji: Bože můj, v Tobě naději skládám, nechť nejsem zahanben.

Sláva Otcí, atd.

Tretia nedel'a postná. (Oculi.)

Oči mé vždycky patří k Hospodinu: On zajisté z léči vyvodí nohy mé.

Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou: neboť jsem opuštěný a ztrápený.

K Tobě, Hospodine, duše své pozdvihuji: Bože můj, v Tobě naději skládám, nechť nejsem zahanben.

Sláva Otcí, atd.

Štvrtá nedel'a postná. (Laetare.)

Veselte se s Jeruzalémem: a plésejte v něm všickni, kteříž jej milujete.

Radujte se s ním velice, kteříž jste koli kvílili nad ním: proto že ssáti budete, a sýtiti se z prs potěšení jeho.

Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: pod'me do domu Hospodina.

Sláva Otcí, atd.

Piata nedel'a postná. (Judica.)

Sud' mne, ó Bože, a zasad' se o mou při: od národu nemilosrdného a od člověka lstivého a nepravého vytrhni mne, nebo Ty jsi Bůh me síly.

Sešliž světlo a pravdu svou, to obě at' mne vodí: a zprovodí na horu svatosti tvé a do příbytků tvých.

Sláva Otci, atd.

Kvetná nedel'a. (Palmarum.)

Hospodine, nevzdalujž se, sílo má: přispěj k spomožení mému. Zachovej mne od úst lva: a od rohů jednorožcových vyprošť mne. Bože můj, Bože můj, pročez jsi mne opustil?: Vzdálils se od spasení mého a od slov naříkání mého.

Sláva Otci, atd.

Zelený štvrtok.

Ve jménu Ježíše klekati musí každé koleno: těch, kteříž jsou na nebesích a na zemi i pod zemí.

Nebo poslušný byl až do smrti, a to smrti kříže: protož Ježíš Kristus jest Pánem v sláve Boha Otce.

Hospodine, slyš modlitbu mou: a volání mé přijdiž k Tobě.

Sláva Otci, atd.

Velký piatok.

Ještotě On nemoci naše vzal: a bolesti naše vlastní On nesl. On raněn jest pro přestoupení naše: potřín pro nepravosti naše. Všickni my jako ovce zbloudili jsme: a Hospodin uvalil na Něj nepravosti všech nás.

Hospodine, slyš modlitbu mou: a volání mé přijdiž k Tobě.

Sláva Otci, atd.

Vel'konočná nedel'a.

Vstalť jest; co hledáte živého mezi mrtvými? Halleluja: Rozpomeňte se, kterak mluvil vám, Halleluja.

Že Syn člověka musí ukřižován býti: a v třetí den z mrtvých vstáti, Halleluja, Halleluja.

Slávou a ctí korunoval jsi Jej: Pánem jsi Ho učinil nad dílem rukou svých.

Sláva Otci, atd.

Vel'konočný pondelok.

Ó Ježíši, pro své z mrtvých vstání atd.

Prvá nedel'a po Vel'kej noci. (Quasimodogeniti.)

Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, Halleluja: Mléka beze lsti, Božího slova žadostivi buďte, Halleluja, Halleluja, Halleluja.

Plésejte Bohu, síle naší: Prokřikujte Bohu Jakobovu.

• Sláva Otcí, atd.

Druhá nedel'a po Vel'kej noci. (Misericordias Domini.)

Milosrdenství Hospodinova plna jest země, Halleluja: Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, Halleluja, Halleluja.

Veselte se spravedliví v Hospodinu: na úprimné přísluší chválení. Sláva Otcí, atd.

Tretia nedel'a po Vel'kej noci. (Jubilate.)

Plésej Bohu všechna země, Halleluja: zpívejte žalmy k slávě jména jeho, Halleluja.

Ohlašujte slávu a chválu jeho: Halleluja, Halleluja, Halleluja.

Rcete Bohu, jak hrozný jsi v skutcích svých: pro velikost síly tvé lháti budou Tobě nepřátelé tvoji.

Sláva Otcí, atd.

Štvrtá nedel'a po Vel'kej noci. (Cantate.)

Zpívejte Hospodinu píseň novou, Halleluja: neboť jest divné věci učinil, Halleluja.

Před očima národů zjevil spravedlnost svou: spomohla Mu pravice jeho a rámě svatosti jeho.

Sláva Otcí, atd.

Piata nedel'a po Vel'kej noci. (Rogate.)

Hlasem zvučným zvěstujte, ohlašujte to: Rozneste to až do končin země, Halleluja.

Vykoupil Hospodin služebníka svého Jakoba: Halleluja, Halleluja.

Plésej Bohu všechna země: Zpívejte žalmy k slávě jména jeho.

Sláva Otcí, atd.

Vstúpenie Krista Pána na nebesá.

Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe?: Halleluja.

Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe: Halleluja, Halleluja.

Plésej Bohu všechna země: zpívejte žalmy k slávě jména jeho.
Sláva Otci, atd.

Nedeľa po Vstúpení. (Exaudi.)

Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího: Halleluja.

O Tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka, Hledejte tváři mé: a protož tváři tvé, Hospodine, hledati budu.

Neskrývej tváři své přede mnou: Halleluja, Halleluja.

Hospodin světlo mé a spasení mé: kohož se budu báti?

Sláva Otci, atd.

Svätodušná nedeľa.

Duch Páně naplňuje okršlek země: Halleluja.

A ten, kterýž zdržuje všechno, jest všudy: Halleluja, Halleluja, Halleluja.

Potvrdiž, Bože, což jsi mezi námi vzdělal: z chrámu svého nad Jeruzalémem.

Sláva Otci, atd.

Svätodušný pondelok.

(To isté, čo i v Svätodušnú nedeľu.)

Alebo:

Nejsvětější, Bože všemohoucí, atd. a Přijdiž, prosíme.

Slávnosť Svätej Trojice.

Požehnaná Trojice Svatá a Jednoto nerozdílna: Dobrořečme Bohu přede všemi živými za to, což nám učinil.

Zvelebujmež Otce i Syna i Ducha Svatého: a jméno jeho společně vyvyšujeme.

Sláva Otci, atd.

Prvá nedeľa po Svätej Trojici.

Hospodine, v milosrdenství tvém doufám: plésati bude srdce mé v spasení tvém.

Zpívati budu Hospodinu: že jest mi tak dobře učinil.

Až dokud, Hospodine, což se na věky zapomeneš na mne?: dokudž tvář svou skrývati budeš přede mnou?

Sláva Otci, atd.

Druhá nedel'a po Svätej Trojici.

Hospodin byl mi podpora, vyvedl mne na prostranno: vytrhl mne nebo mne sobě oblíbil.

Z vnitřnosti srdce milují Tě, Hospodine, sílo má: Hospodin skála má a hrad můj.

Sláva Otcí, atd.

Tretia nedel'a po Svätej Trojici.

Popatriž na mne, a smiluj se nade mnou: neboť jsem opuštěný a ztrápený.

Viz trápení mé a bídu mnou: a odpusť všechny hříchy mé, Bože můj.

K Tobě, Hospodine, duše své pozdvihují: Bože můj, v Tobě naději skládám, nechť nejsem zahanben.

Sláva Otcí, atd.

Štvrtá nedel'a po Svätej Trojici.

Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti?: Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti?

Útok učinivše na mne zlostiníci k sežrání těla mého: protivníci a nepřátelé moji sami se potkli a padli.

Protož, byť i stany své proti mne rozbili: nebude se lekati srdce mé.

Sláva Otcí, atd.

Piata nedel'a po Svätej Trojici.

Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího: spomožení mé býval jsi. Neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj: Bože spasení mého.

Hospodin světlo mé a spasení mé: kohož se budu báti?

Sláva Otcí, atd.

Šiesta nedel'a po Svätej Trojici.

Hospodin jest síla svatých svých: a síla hojného spasení pomazaného svého On jest.

Spas lid svůj, Hospodine, a požehnej dědicví svému: a pas je i vyvých je až na věky.

K Tobě, Hospodine, volám, skála má, neodmlčujž mi se: abych, nezval-li by mi se, nebyl podobný učiněn těm, kteříž sestupují do hrobu.

Sláva Otcí, atd.

Siedma nedel'a po Svätej Trojici.

Všickni národové plésejte rukama: trubte Bohu s hlasitým zpěvováním.

Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný: jest Král veliký nade vší zemi.
Sláva Otcí, atd.

Osma nedel'a po Svätej Trojici.

Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé: u prostřed chrámu tvého. Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála tvá až do končín země: pravice tvá zajisté plná jest spravedlnosti.

Veliký jest Hospodin a převelmi chvalitebný: v městě Boha našeho, na hoře svatosti své.

Sláva Otcí, atd.

Deviata nedel'a po Svätej Trojici.

Aj, Bůh jest spomocník můj: Pán s těmi jest, kteříž jsou podpůrcové života mého.

Odplat' zlým nepřátelům mým: v pravdě své vypleň je, ó Pane.
Bože, spasena mne učin' pro jméno své: a v moci své ved' při mou.
Sláva Otcí, atd.

Desiata nedel'a po Svätej Trojici.

Já k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí mne: Vykoupit' duši mou tak, aby v pokoji byla před válkou proti mně.

Vyslyšit' mne Bůh, a je souzří, neboť sedí na trůnu od věčnosti: Uvřz na Hospodina bříme své, a Onť opatrovati tě bude.

Slyš, ó Bože, modlitbu mou: a neskrývej se před prosbou mou.
Sláva Otcí, atd.

Jedonásta nedel'a po Svätej Trojici.

Bůh jest v příbytku svatém svém: Bůh samotné rozmnožuje v domy.

Bůh silný Izraelský, Onť dává moc: a sílu lidu svému.

Povstane Bůh, a rozprchnou se nepřátelé jeho: a utekou od tváří jeho ti, kteříž Ho mají v nenávisti.

Sláva Otcí, atd.

Dvanásta nedel'a po Svätej Trojici.

Bože, přispěj, aby mne vytrhl: Hospodine, aby mi spomohl, pospěš.

Zahanbeni buďte, zapyřte se: kteříž hledají duše mé.

Zpět obraceni a v potupu dání buďte: kteříž se kochají v neštěstí mém.

Sláva Otcí, atd.

Trinásta nedel'a po Svätej Trojici.

Ohlédni se na smlouvu svou: Nechžť bídni neodcházejí s hanbou. Povstaniž, ó Bože, a veď při svou: nezapomínej se na vykřikování svých nepřátel.

Proč, ó Bože, nás tak do konce zamítáš?: Proč roznícena jest prchlivost tvá proti stádcí pastvy tvé?

Sláva Otcí, atd.

Štrnásta nedel'a po Svätej Trojici.

Pavézo naše, popatři, ó Bože, a viz tvář pomazaného svého: Nebo lepší jest den v síncích tvých, než jinde tisíc.

Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů: žádostivá jest a velice touží duše má po síncích Hospodinových.

Sláva Otcí, atd.

Pätnásta nedel'a po Svätej Trojici.

Nakloň, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne: zachovej služebníka svého, Ty Bože můj, v Tobě naději majícího.

Smiluj se nade mnou, Hospodine: k Toběť zajiste každého dne volám.

Potěš duše služebníka svého: neboť k Tobě, ó Pane, duše své pozdvihují.

Sláva Otcí, atd.

Šestnásta nedel'a po Svätej Trojici.

Smiluj se nade mnou, Hospodine: k Toběť zajiste každého dne volám.

Nebo Ty jsi, Pane, dobrotivý a lätostivý: a hojný v milosrdenství ke všechněm, kteříž Tě vzývají.

Nakloň, Hospodine. ucha svého a vyslyš mne: neboť jsem chudý a nuzný.

Sláva Otci, atd.

Sedemnásta nedel'a po Svätej Trojici.

Spravedlivý jsi, Hospodine, a upřímý v soudech svých: Nalož se služebníkem svým vedle milosrdenství svého.

Blahoslaveni ti, kteříž jsou ctného obcování: kteříž chodí v zákoně Hospodinově.

Sláva Otci, atd.

Osemnásta nedel'a po Svätej Trojici.

Dej mzdu, Pane Bože, očekávajícím na Tě: aby proroci tvoji shledání byli věrní.

Vyslyš, Pane, modlitbu služebníků svých: a lidu tvého Izraelského.

Veselím se z toho, že mi říkáno býva: Pojd'me do domu Hospodina.

Sláva Otci, atd.

Devätnásta nedel'a po Svätej Trojici.

Hospodin mluví lidu svému: Spasení tvé Jáť jsem.

Volají-li spravedliví, Hospodin vyslychá: a ze všech úzkostí je vytrhuje.

Pozoruj, lide můj, zákona mého: Nakloňte uší svých k slovům úst mých.

Sláva Otci, atd.

Dvadsiaa nedel'a po Svätej Trojici.

Spravedlivý jest Hospodin Bůh náš ve všech skutcích svých, kteréž činí: jehož hlasu poslušní jsme nebyli.

Nyní však, ó Pane Bože náš, oslav jméno své: a nalož s námi podle vši své dobrotivosti.

Veliký jest Hospodin a převelmi chvalitebný: v městě Boha našeho, na hoře svatosti své.

Sláva Otci, atd.

Dvadsať prvá nedel'a po Svätej Trojici.

V moci tvé zajisté všechno jest, Pane, Králi všemohoucí: a není, kdo by odolal Tobě.

Nebo Ty jsi učinil nebe i zemi i vše: a Pánem jsi všech věcí.
Blahoslavení ti, kteříž jsou ctného obcování: kteříž chodí v zákone Hospodinově.

Sláva Otcí, atd.

Dvadsať druhá nedel'a po Svätej Trojici.

Budeš-li nepravosti šetřit: Hospodine, Pane, kdo ostojí?
Ale u Tebe jest odpuštění: tak aby úctivost k Tobě zachována byla.

Z hlubokosti volám k Tobě, Hospodine: Pane, vyslyš hlas můj.

Sláva Otcí, atd.

Dvadsať tretia nedel'a po Svätej Trojici.

Já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin: myšlení o pokoji a ne o trápení.

Když Mne vzývati budete a modliti se Mne budete, tedy vyslyším vás: a přivedu zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst.

Laskaves se, Hospodine, někdy ukazoval k zemi své: přivedls zase z vězení Jakoba.

Sláva Otcí, atd.

Dvadsať štvrtá nedel'a po Svätej Trojici.

Pod'te, sklánějme se a padněme před Ním: klekejme před Hospodinem, Stvořitelem naším.

Onť jest zajiste Bůh náš: a my jsme lid pastvy jeho a stádo rukou jeho.

Pod'te, zpívejme Hospodinu: Prokřikujme skále spasení našeho.

Sláva Otcí, atd.

Dvadsať piata nedel'a po Svätej Trojici.

Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem soužen: Vytrhní mne z ruky nepřátel mých a těch, kteříž mne stíhají.

Hospodine, ať nejsem zahanben: nebo jsem Tě vzýval.

V Tebe, Hospodine, doufám: nedejž mi zahanbenu býti na věky.

Sláva Otcí, atd.

Dvadsať šiesta nedel'a po Svätej Trojici.

Bože, spasena mne učin pro jméno své: a v moci své ved' přimou.

Bože, slyš modlitbu mou: Pozoruj řeči úst mých.

Odplat' zlým nepřítelům mým: v pravdě své vypleň je, ó Pane.

Sláva Otci, atd.

Dvadsať siedma nedel'a po Svätej Trojici.

(Ako na slávnosť Svätej Trojice.)

Alebo:

Já jsem Alfa i Oméga, počátek i konec, praví Pán: kterýž jest a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten Všemohoucí.

Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi: a oni budou lid jeho, a On Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich.

Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná: aby vjíti mohl Král slávy.

Sláva Otci, atd.

Očisťovanie Panny Marie.

(Ako na ôsmu nedel'u po Svätej Trojici.)

Zvestovanie Panne Marii.

- (Ako na štvrtú nedel'u adventnú.)

Deň sv. Jána Krstiteľa.

Hospodin hned ze života povolal mne: a učinil ústa má podobná meči ostrému.

V stínu ruky své skryl mne: a učinil ze mne střelu vypulEROVANOU.

Dobré jest oslavovati Hospodina: a žalmy zpívati jménu tvému, ó Nejvyšší.

Sláva Otci, atd.

Sv. Michala a anjelov.

Dobrořečte Hospodinu, anjelé jeho: kteříž jste mocní v síle a činíte slovo jeho, poslušní jsouce hlasu slova jeho.

Dobrořečte Hospodinu, všickni zástupové jeho: služebníci jeho, kteříž činíte vůli jeho.

Dobrořeč, duše má, Hospodinu: a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho.

Sláva Otci, atd.

Pamiatky sv. apoštolov, evanjelistov a mučeníkov.

Vím, komu jsem uvěřil: a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u Něho složil, ostříhati až do onoho dne.

Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti: kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce.

Hospodine, Ty jsi mne zkusil a seznal: Ty znáš sednutí mé i povstání mé.

Sláva Otci, atd.

Pamiatka reformácie.

Hospodin zástupů jest s námi: hradem vysokým jest nám Bůh Jakobův.

A protož nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila: a zpřevracely se hory do prostřed moře.

Bůh jest naše útočiště i síla: ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová.

Sláva Otci, atd.

Kajúci a modlitebný deň.

Slyšte nebesa, a ušima pozoruj země, nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli se Mne.

Synové nešlechtní opustili Hospodina: pohrdli Svatým Izraelským, odvrátili se zpět.

Budeš-li nepravosti šetřiti: Hospodine Pane, kdo ostojí?

(Sláva Otci sa v tento deň nespieva.)

Pod'akovanie za úrody zemské.

Korunuješ rok dobrotivostí svou: a šlepěje tvé skropují zemi tučností.

Navštevuješ zemi a svažuješ ji: potok Boží naplňovan bývá vodami.

Tobě se v mlčení děje chvála, ó Bože, na Sionu: a tuť se Tobě slib vyplňuje.

Sláva Otci, atd.

Pod'akovanie za všetky dobrodenia Božie.

Chvalte Boha silného pro svatost jeho: chvalte Jej pro rozšíření síly jeho.

Chvalte Jej ze všelijaké moci jeho: chvalte Jej podle veliké důstojnosti jeho.

Všeliký duch chval Hospodina: Halleluja, Halleluja.

Sláva Otci, atd.

(Vlastný poriadok na tieto dni poďakovania je poriadok utierňových služieb Božích. Jestli sa však služby Božie odstavujú podľa poriadku hlavných služieb Božích, vtedy sa spieva tento Introit.)

Pamiatka posvätenia chrámu.

Prokřikuj Hospodinu všechna země: služte Hospodinu s veselím. Oslavujte Jej a dobrořečte jménu jeho: nebo dobrý jest Hospodin, na věky trvá milosrdenství jeho.

Sláva Otci, atd.

ANTIFONY.

V pôstnom čase Halleluja na konci Antifony sa nespieva.

Farár: Pán Bůh budiž s vámi!

Cirkev: **I s duchem tvým, i s duchem tvým.**

1. Ačkoliv chudý a nuzný jsem, Pán však pečuje o mne, Halleluja.
Pomoc má a vysvoboditel můj ty jsi, Bože můj, neprodlévejž, Halleluja.
2. Aj, na dlaň odměřil jsi mi dnů, a věk můj jest jako nic před Tebou, Hospodine:
A jistě žet' není než pouhá marnost každý člověk jakkoli pevně stojící.
3. Aj, panna počne a porodí Syna, Hall.
A nazůve jméno jeho Immanuel. Hall.
4. Aj, Pán se běře s svatými tisíci svými, aby učinil soud všechněm, Hall.
Radujeme se vstříc soudci našemu, a vzýváme Jej se vši uctivostí, Hall.
5. Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se Ho bojí, Hall.
A na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho, Hall.
6. A nazváno bude jméno jeho Ježíš, Hall.
Ont' zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich, Hall.
7. Anjelům svým přikázal o tobě, Hall.
Aby tě ostříhali na všech cestách tvých, Hallelujah.
8. Apoštolé naplnění byli Duchem svatým, Hall.
A mluvili rozličnými jazyky, veliké věci Boží, Hall.
9. Až do smrti zasazuj se o pravdu, dí Duch Páně, Hall.
A Pán Bůh bojovati bude za tebe, Hall.
10. Bděte, všelikého času modléce se, praví Kristus Pán.
Abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou díti.
11. Blahoslavení budete, když vám zlořečiti budou a protivenství činiti pro Mne, Hall.

Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích, Hall.

12. Blahoslavení čistého srdce, praví Pán Ježíš, Hall.

Nebo oni Boha viděti budou, Hall.

13. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, Hall.

Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, Hall.

14. Blahoslavení jsou všickni, kteříž v Pánu umírají.

Nebo oni od prací svých odpočívají.

15. Blahoslavený, kohož vyvoluješ a přivedíš, aby obýval v síncích tvých, Hospodine.

Tuť nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého, Hall.

16. Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, praví Kristus Pán.

Nebo oni nasyceni budou.

17. Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, Hall.

Tít' Tebe na věky chváliti budou, Hall.

18. Blahoslavení kteříž protivensství trpí pro spravedlnost, praví Syn Boží.

Nebo jejich jest království nebeské.

19. Blahoslavení lkající, praví Kristus Pán.

Nebo oni potěšeni budou.

20. Blahoslavení milosrdní, praví Kristus Pán.

Nebo oni milosrdenství dojdou.

21. Blahoslavený muž, kteříž snáší pokušení, Halleluja.

Nebo když bude zkušén, vezme korunu života, Hall.

22. Blahoslavení pokojní, praví sám Syn Boží.

Nebo oni synové Boží slouti budou.

23. Blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, Hall.

Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje, Hall.

24. Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.

Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti.

25. Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo obstojí?

Ale u Tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k Tobě zachována byla.

26. Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine.

Jakož jsme vždycky měli naději v Tobě.

27. Budeť souditi Hospodin okršlek světa v spravedlnosti.

A národy v pravdě své.

28. Budiž pokoj v církvi tvé, ó Hospodine.
A hojnost všeho dobrého v příbytcích tvých.
29. Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, Hall.
Nad synem člověka, kteréhož jsi zmocnil sobě, Hall.
30. Bud'tež činitelé slova, a ne posluchači zapomínatelní.
Abychom neoklamávali samých sebe.
31. Bud' že jsme živi, Pánu živi jsme, Hall.
Bud' že mřeme, Pánu mřeme, Hall.
32. Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, zamiloval nás! Hall.
A když jsme mrtví byli v hříších, spolu s Kristem obživil nás, Hall.
33. Bůh silný Hospodin, Onť se zasvětil nám, Hall.
Važte beránky až k rohům oltáře, Hall.
34. Cesty své, ó Hospodine, uveď nám v známost, a stezkám svým vyuč nás, Hall.
At' chodíme v pravdě slova tvého, sám vyučuj nás, Hall.
35. Čím jsi větší, tím se více ponížuj.
A nalezněš milost před Pánem.
36. Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování.
Jako květ vychází, utíká jako stín, a netrvá.
37. Dej nám znáti, Hospodine, konec života našeho.
Abychom věděli, jak dlouho trvati máme.
38. Dejž, Pane Bože, pokoj lidu svému, Hall.
Štěstí a požehnání stavu všelikému, Hall.
39. Dítě narodilo se nám, Hall.
A Syn dán jest nám, Hall.
40. Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho, Hall.
Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho, Hall.
41. Dobrořečte Hospodinu všickni zástupové i skutkové jeho, Hall.
Nebo po všechny věky trvá milosrdenství jeho, Hall.
42. Dobrého života jest počet dnů, Hospodine.
Ale dobré jméno na věky trvá.
43. Doufej v Hospodina, a čiň dobré, a živ se spravedlivě.
Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce tvého.
44. Hosanna synu Davidovu, Hall.
Hosanna na výsostech, Hall.
45. Hospodin dal, Hospodin též odjal.
Bud' požehnáno jméno Hospodinovo.

46. Hospodine, nauč nás činiti vůle tvé, Hall.
Duch tvůj dobrý vedíž nás jako po rovné zemi, Hall.
47. Hospodine, nevzdaluj slitování svých od nás, Hall.
Milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky at' nás ostříhají, Hall.
48. Hospodin sházel mocné se stolic, Hall.
A povýšil ponížených, Hall.
49. Hospodine, Ty zůstáváš na věky věků, Hall.
A léta tvá nikdy nepřestanou, Hall.
50. Hospodine, uslyš modlitbu naší, Hall.
A volání naše nech at' k Tobě přijde, Hall.
51. Hospodine! vezmi, prosím, duši mou ode mne.
Nebo lépe jest mi umřítí, nežli živu býti.
52. Hospodine! v prchlivosti své netresci mne, ani v hněvě svém kárej mne.
Nebo střely tvé uvázly ve mně, a ruka tvá na mne těžce dolehla.
53. Hospodine, vyslyš modlitby naše a požehnej nám, Hall.
A celá země boj se Jeho, Hal.
54. Chce-li kdo za Mnou přijíti, zapříž sebe sám.
A vezmi kříž svůj, a následuj mne; praví Kristus Pán.
55. Chvalmež nejdobrotivějšího, že lásky své skrz Ježíše k nám dokázal, Hall.
Čest a chvála bud' Spasiteli našemu Kristu Ježíši, Hall.
56. Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež Ho všickni lidé, Hall.
Nebot' jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho, Hall.
57. Já jsem vzkříšení i život; praví Kristus Pán.
Kdo věří ve Mne, byť pak i umřel, živ bude.
58. Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů! Hall.
Žádostiva jest a velice touží duše má po síncích Hospodinových, Hall.
59. Ježíš jest veliký, a Syn Nejvyššího, Hall.
A království jeho nebude konce, Hall.
60. Jižť jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou.
Nebot' nejsem lepší od otců mých.
61. Každé trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné.
Než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli.
62. Každý jazyk at' vyznává, že Ježíš Kristus jest Pánem, Hall.
V slávě Boha Otce, Hall.

63. Kázeň pokoje našeho na Něj vložena.
A z zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.
64. Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?
Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.
65. Kdožkoli vyzná Mne před lidmi, Hall.
Vyznámt' i Já jej před Otcem svým, kterýž jest v nebesích, Hall.
66. Kohož miluje Pán, tohoť tresce, praví Duch Boží.
A švihá každého, kteréhož za syna přijímá.
67. Kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, Hall.
Smrt Páně zvěstujete, dokudž nepříjde, Hall.
68. Konec zajisté zákona jest Kristus, Hall.
K ospravedlnění každému věřícímu, Hall.
69. Koruna ozdobná jsou šediny, praví Duch Boží.
Na cestě spravedlnosti se nalézající.
70. Koruna starců jest zkušení ve mnohých věcech.
A chloubá jejich bázeň Páně.
71. Koruna starců jsou vnukové jejich.
A ozdoba synů otcové jejich.
72. Korunuješ, Pane, rok dobrotivosti svou, Hall.
A šlépěje tvé kropí zemi tučností, Hall.
73. Kristus Ježíš jest ten, kterýž přijíti měl, Hall.
Nebudemet' čekati Spasitele jiného, Hall.
74. Kristus Ježíš zahladil smrt, a osten její odjal, Hall.
Život a nesmrtnost na světlo vyvedl, Hall.
75. Kristus hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, Hall.
Abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, Hall.
76. Kristus Pán poslušný byl Otcí svému až do smrti.
Ovšem poslušný byl až do smrti kříže.
77. Kristus Pán raněn jest pro přestoupení naše, Hall.
A my z zsinalostí jeho uzdraveni jsme, Hall.
78. Kristus Pán vydán jest pro hříchy naše, Hall.
A vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše, Hall.
79. Kristus Pán vstav z mrtvých, již více neumírá, Hall.
Smrt nad Ním již více nepanuje, Hall.
80. Kristus Pán vstoupiv na výsost, Hall.
Jaté vedl vězně, a dal dary lidem, Hall.
81. Kristus vstoupil na nebesa, Hall.
Zvelebujeme oslaveného Pána, Hall.
82. Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad;
Abychom následovali šlépějí jeho.

83. Kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží, Hall.
Přijali jsme Ducha synovství, v Němž voláme Abba, totiž Otče, Hall.
84. Kteříž se bojíte Pána, dověřte se Jemu, Halleluja.
A nezmýlit' vás mzda vaše, Hall.
85. Milujte spravedlnost, kteříž soudíte zemi;
Smysle o Pánu dobře a v sprostnosti srdce hledejte Ho.
86. Mlad jsem byl, a sestaral jsem se; Hospodine,
A neviděl jsem spravedlivého opuštěného.
87. Mnohé bolesti jsou bezbožníka.
Ale toho, jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí.
88. Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na Tě rozpomínám, Hall.
Věřím však, žeť mi udělí Hospodin milosrdenství svého, Hall.
89. Načež bych tedy nyní očekával, Pane?
Očekávání mé jest na Tebe, Hospodine!
90. Nakloň, Pane Bože, k prosbám našim ucha svého:
A rač nám dáti a) povětří jasného. b) deště potřebného.
91. Narodil se vám dnes Spasitel, chvaltež Pána!
Kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově, chválíme Pána.
92. Národové v světle tvém choditi budou, Hall.
A králové v blesku, jenž vzejde nad tebou, Hall.
93. Nastrojils dobrotivost svou pro chudého, ó Bože, Hall.
Pán dal slovo své, i těch, kteříž Evangelium zvěstovali, zástup veliký, Hall.
94. Naučiz nás počítati dnů našich, Hospodine.
Abychom uvodili moudrost v srdce naše.
95. Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, Hall.
Kteráž bude všemu lidu, Hall.
96. Nechte dítek jíti ke mně, a nebraňte jim, praví Kristus Pán;
Nebo takových jest království Boží.
97. Nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, Hall.
Kteráž se zjevíti má na nás, Hall.
98. Nemáme zde města zůstávajícího,
Ale onoho budoucího hledáme.
99. Nemylte se, Bůh nebude posmíván;
Nebo cokoli rozsíval by člověk, tot' bude i žiti.
100. Neopuštějž mne, Hospodine, Bože můj, nevzdalujž se ode mne.
Přispěj k spomožení mému, Pane spasení mého.
101. Nepravosti mé vzešly nad hlavou mou.
Jako břímě těžké jsou mi k unesení.

102. Neříkej: hřešil jsem, a co mi se stalo zarmouceného?
Nebo ač Pán dlouho shovívá, však nikoli tobě toho nepromine.
103. Nermuťž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte.
V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou, praví Kristus Pán.
104. Netresci nás, Pane Bože, v prchlivosti své.
Ani v hněvě svém kárej nás, Hospodine.
105. Nevcházej, Pane Bože, v soud s služebníky svými,
Nebot' by nebyl spravedliv před Tebou nížádný živý.
106. Nic není celého v těle mém pro tvou hněvivost, Hospodine!
Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavou mou.
107. Noc pominula a den se přiblížil, chvaltež Pána!
Jako synové světla poctivě chod'me, a chvalme Pána!
108. Nyní propouštíš služebníka svého, (služebnici svou,) Pane, podle slova svého, v pokoji.
Nebo viděly oči mé spasení tvé.
109. Obklíčily jsou mne zlé věci, jimž počtu není; Hospodine!
Račiz Ty mne, Hospodine, vysvoboditi; pospěšiz ku pomoci mé.
110. Ó Bože zástupů, zachovejž vinici tu, kterouž stípila pravice tvá, Hall.
A mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobě, Hall.
111. Obrat' mne, Pane, abych obrácen byl.
Ty jsi zajisté Bůh můj, Hospodine!
112. Oči všech tvorů doufají v Tebe, Pane, Hall.
A ty dávaš jim pokrm v čas příhodný, Hall.
113. Od Hospodina stalo se to, Hall.
A jest divné před očima našima, Hall.
114. Odplata za hřích jest smrt, praví Duch Boží.
Ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.
115. Od tváři své, ó Bože, nezamítej nás.
A Ducha Svatého svého neodjímej od nás.
116. Ohavnosti jsou Hospodinu převrácení srdcem.
Ale ctného obcování lidé líbí se Jemu.
117. Ó Pane Jezu Kriste, zůstaň s námi, Hall.
Nebo se již připozdívá, a den se nachýlil, Hall.
118. Ó pastýři Izraelský, pozoruj, kterýž vodiš Jozefa jako stádo, Hall.
Kterýž sedíš nad cherubiny, ó zastkvějž se, Hall.
119. Otče náš, neuvod' nás v pokušení.
Ale zbav nás od zlého.
120. Otče, zhřešil jsem proti nebi a před Tebou.
Aniž jsem hoden více slouti synem tvým.

121. Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrotivý, Halleluja.
A na věky trvá milosrdenství jeho, Hall.
122. Oslavujte všickni Pána Boha svého, Hall.
Nebo po všechny věky trvá milosrdenství jeho, Hall.
123. Ostříhej a varuj nás, jako zřetelníci oka svého.
V stínu křídel svých skryj, a braň nás ode všeho zlého.
124. Otevřetež mi brány spravedlnosti, abych vejda do nich, oslavoval Hospodina, Hall.
Tat' jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí, Hall.
125. Památka spravedlivého bývá požehnaná.
Ale jméno bezbožných smrdí.
126. Pamatuj na Stvořitele svého ve dnech mladosti své.
Prvé než nastanou dnové zlí, o nichž díš: Nemám v nich zalíbení.
127. Pán Bůh požehnej vašemu vcházení i vycházení, Hall.
Odsavad až na věky, Hall.
128. Pane Bože, dej pokoj křesťanské zemi;
K tomu zdraví a svornost mezi stavy všemi.
129. Pane Bože, korunujž tento rok dobrotivostí svou,
A šlěpěje Tvé at' skropují zemi tučností.
130. Pane Bože, ku pomoci naší pohleď;
Ó Pane! abys nám spomohl, pospeš,
131. Pane Kriste, pro tvé svaté umučení:
Ráč nám dáti hříchů našich odpuštění.
132. Pane, nečiň nám vedle hříchů našich:
Aniž nám odplacuj vedlé nepravostí našich.
133. Pane, požehnej lidu svému, Hall.
Nebo požehnání tvé věčné jest, Hall.
134. Pane! před Tebou jest všechna žádost má, a vzdychání mé není před Tebou skryto.
Srdce mé zmítá se, opustila mne síla má, i to světlo očí mých není se mnou.
135. Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého.
Amen pravím tobě, dnes budeš se Mnou v ráji.
136. Pane, rty naše rač otevřít;
I budou ústa naše zvěstovati chválu tvou.
137. Pane, smiluj se, a dej nám deště hojné, (časy jasné);
At' země naše vydá hojnost užitku rozličného.
138. Pojd'tež ke Mne všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, volá Kristus Pán.
A já vám odpočinutí dám, slibuje tentýž Pán.

139. Pochválen Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, Hall.
Kterýž vzkříšením Jeho z mrtvých znovu zrodil nás, k naději života věčného, Hall.
140. Pokání činite, nebo přiblížilo se království nebeské.
Připraviti se chceme vsťříc Spasiteli svému.
141. Pomoc naše budiž ve jménu Páně.
Kterýž učinil nebe i zemi.
142. Pomoz nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména svého;
Vytrhni nás, a bud' milostiv hříchům našim pro jméno své.
143. Ponechaj mne, ať se posilním, Hospodine!
Prvé než bych se odebral, a již zde více nebyl.
144. Postavujeme se při oltáři tvém, Hospodine, Halleluja.
Abychom Tě hlasitě chválili a vypravovali všechny divné skutky tvé, Hall.
145. Posvětiž nás, Pane, v pravdě své, Hall.
Slovo tvé pravda jest, Hall.
146. Potvrdiž, Bože, což jsi mezi námi vzdělal, Hall.
Z chrámu svého nad Jeruzalémem, Hall.
147. Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, Hall.
A sláva Hospodinova vzešla nad tebou, Hall.
148. Povstaniž, Hospodine, ať jsou rozptýleni nepřátelé tvoji,
A ať utíkají před tváří tvou všickni, kteří Tě v nenávisti mají.
149. Po vši zemi rozšel se zvuk jejich, Hall.
A až do končin okršku země slova jejich, Hall.
150. Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně, Hall.
Hosanna synu Davidovu, hosanna na výsostech.
151. Půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života,
Ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu.
152. Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, Hall.
Přímou učíte na pustině stezku Boha našeho, Hall.
153. Při vzkříšení tvém, Pane, Jezukriste, Hall.
Nebe i země radují se, Hall.
154. Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně?
Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati Jej budou.
155. Proste, a dánoť vám bude, Hall.
Aby radost vaše dokonalá byla, Hall.
156. Radujte se křesťané, a vyznavači Krista Ježíše plesejte! Hall.
Aj Král náš přichází k nám spravedlivý a spasení plný, Hall.
157. Radujte se: naše obcování je v nebesích, Hall.
Odkudž i Spasitele očekáváme, Hall.

158. Rosu dejte nebesa s hůry, a nejvyšší oblakové spravedlnost dštěte, Hall.
Otevři se země, a at' vzejde spasení, a spravedlnost, a at' spolu vykvěte, Hall.
159. Sláva na výsostech Bohu! Hall.
A na zemi lidem pokoj, dobrá vůle, Hall.
160. Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému.
Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky i na věky věkův.
161. Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, Hall.
A Duchem úst jeho všecko vojsko jejich, Hall.
162. Slovo to tělo učiněno jest, Hall.
A přebývalo mezi námi, Hall.
163. Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením.
Blahoslavení jsou všickni, kteříž doufají v Něho.
164. Služte Hospodinu s veselím, Hall.
Předstupme před obličej jeho s prozpěvováním, Hall.
165. Smiluj se nad námi, Bože, podlé velikého milosrdenství svého.
A podlé zaslužení Syna svého, shlad' přestoupení naše.
166. Spravedliví příjmou království slavné,
A korunu ozdobnou z ruky Páně.
167. Spravedlivých lidí duše jsou v ruce Boží,
A nížádná muka nedotýká se jich.
168. Spravedliví věčně živi jsou, praví Duch Boží.
V Pánu jest jejich odplata, a péče o ně u Nejvyššího.
169. Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.
Nezamítej mne od tváři své, a Ducha Svatého neodjímej ode mne.
170. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, Hall.
Ale ústy vyznání se děje k spasení, Hall.
171. Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, Hall.
Plná jest všechna země slávy jeho, Hall.
172. Světlo přišlo na svět, chvaltež Pána.
Nemilujme více tmu nežli světlo, chvalmež Pána.
173. Svíce nohám našim jest slovo tvé, ó Hospodine, Hall.
A jasné světlo stezkám našim, Hall.
174. Svlažiž, Pane, zemi s nebeské výsosti.
A vydát' nám užitky ve vši hojnosti.
175. Szujte obuv svou s noh svých, nebo místo na kterém stojíte, země svatá jest.
Aj obuté máme nohy v hotovost k evangelium pokoje.

176. Synu můj, nepohrdej kázní Páně.
Aniž sobě stýskej, když od Něho trestán býváš.
177. Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, Hall.
Aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný, Hall.
178. Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré.
A slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.
179. Tentot jest den, kterýž učinil Hospodin, Hall.
A protož radujme se a veselme se v něm, Hall.
180. Učinilť jest s námi veliké věci Hospodin, Hall.
A protož veselili jsme se, Hall.
181. Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své,
A spasení své dej nám.
182. Umít Pán pobožné z pokušení vytrhnouti,
Nepravých pak ke dni soudu potrestaných dochovati.
183. Uval na Hospodina cestu svou, a slož v Něm naději,
Ont' zajisté všecko spraví, a vyvedet' spravedlnost tvou jako světlo.
184. Vezměte jho mé na se, a učte se ode Mne, praví Pán.
Nebot' jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.
185. Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému,
Totíž těm, kteříž podlé uložení jeho povolání jsou.
186. Vím, že Vykupitel můj živ jest,
A že v den nejposlednější z prachu země opět vstátí mám.
187. Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v pravdě tvé, Hall.
Ustav srdce mé v bázni jména svého, Hall.
188. Vojensky se klade anjěl Hospodinův, Hall.
Okolo těch, kteříž se Ho bojí a zastává jich, Hall.
189. V paměti věčné bude spravedlivý.
Slyše zlé noviny, nebojí se; ale doufá v Hospodina.
190. Vstoupil Bůh v radostném plesání, Hall.
A Pán se zvukem trouby, Hall.
191. Vstoupíš před obličej tvůj modlitba naše,
A nakloň ucha svého k volání našemu.
192. Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, Hall.
K Bohu svému, a k Bohu našemu, Hall.
193. Všelike tělo jest tráva, a wszeliká vzácnost jeho jako květ polní.
Usychá tráva, květ prší, ale slovo Boha našeho zůstává na věky.
194. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, a jeden každý na cestu svou obrátili jsme se.
Ale Hospodin uvalil na Krista nepravosti všech nás.

195. Vůdcové, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy,
Hall.
A kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky, Hall.
196. V úzkosti své vzýváme Tě, Hospodine, a voláme k Tobě: smiluj se!
Volání naše přijdiž v uši tvé, smiluj se.
197. Vyjdet hvězda z Jákoba, Hall.
A povstane berla z Izraele, Hall.
198. Vyslyšiz modlitbu mou, Hospodine, a volání mé přijmi v uši své;
Nebo jsem přichozí a podruh u Tebe, jako i všickni otcové moji.
199. Vzývej Mne v den soužení,
Vytrhnu tě, a ty Mne budeš slaviti.
200. Zhřešili jsme, Pane Bože, proti Tobě i s otci svými,
Neprávě jsme činili a bezbožnost páchali.
201. Z hlubokosti volám k Tobě, Hospodine, vyslyš hlas můj.
Nakloň uši svých ku hlasu pokorných proseb mých.
202. Zjevilat' se zajisté milost Boží spasitelná všechněm lidem, Hall.
Abychom byli lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků, Hall.
203. Ze Siona v dokonalé kráse Bůh zastkvěl se.
Béret' se Bůh náš, a nebude mlčeti.
204. Zvelebujtež se mnou Otce i Syna i Ducha Svatého, Hall.
A jméno jeho společně vyvyšujeme, Hall.
205. (Viz č. 174).
(Viz č. 174).
206. Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá.
Nebo bud'že jsme živi, Pánu živi jsme, bud'že mřeme, Pánu mřeme.
207. Žádost mám umříti, a býti s Kristem,
Mně zajisté živu býti jest Kristus, a umříti zisk.
208. Žádost ponížených vyslycháš, Hospodine!
Utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloňuješ.
209. Žízní duše má Boha, Boha živého, a říká:
Skoro-liž půjdu, a ukáži se před obličejem Božím?
210. Aj, pá posílám anjela svého, Halleluja.
Kterýž připraví cestu před tváří mou, Halleluja.
211. Aj, Král tvůj běre se tobě tichý, Halleluja.
A sedě na oslici, a na oslátku té jhu podrobené, Halleluja.
212. Blízky jest Hospodin všechněm, kteříž Ho vzývají, Halleluja.
Všechněm, kteříž Ho vzývají v pravdě, Halleluja.
213. Bůh se pyšným protiví.
Ale pokorným dává milost.

214. Bůh vysílá na zemi rozkaz svůj, Halleluja.
Velmi rychle k vykonání běží slovo jeho, Halleluja.
215. Bůh vyvolil nás v Kristu před ustanovením světa, Halleluja.
Abychom byli svatí a nepoškození před obličejem jeho v lásce, Halleluja.
216. Cti otce svého i matku svou.
Aby dobře bylo tobě, a abys byl dlouhý na zemi.
217. Činíce pak dobře, neoblevujme.
Nebo časem svým žiti budeme, neustávající.
218. Dosti máš na mé milosti.
Neboť moc má v nemoci dokonává se.
219. Hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho.
A toto vše bude vám přidáno.
220. Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, Halleluja.
Pravda tvá až do nejvyšších oblaků, Halleluja.
221. Hospodine, jáť milují obydlí domu tvého, Halleluja.
A místo přibytí slávy tvé, Halleluja.
222. Hospodin jest můj pastýř, Halleluja.
Nebudu míti nedostatku, Halleluja.
223. Hospodin lítostivý a milostivý, Halleluja.
Dlouhočekající a hojný v milosrdenství, Halleluja.
224. Hospodin zástupů jest s námi, Halleluja.
Hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův, Halleluja.
225. Já jsem ta cesta i pravda i život.
Žádný nepřichází k Otci, než skrze Mne.
226. Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou?
Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.
227. Jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus, Halleluja.
A protož hodujmež v přesnicích upřímosti a pravdy.
228. Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete.
A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.
229. Ježíš Kristus nemoci naše na se vzal.
A bolesti naše vlastní On nesl.
230. Ježíš Kristus včera i dnes, Halleluja.
Tentýž jest i na věky, Halleluja.
231. Každý, kdož se povyšuje, bude ponížen.
A kdož se poníží, bude povýšen.
232. Kdo bude žalovati na vyvolené Boží?
Bůh jest, kterýž ospravedlňuje.

233. Kdož pohrdá slovem Božím, sám sobě škodí.
Ale kdož se bojí přikázání, odplaceno mu bude.
234. Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně.
Ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde.
235. Kdož věří v Syna, má život věčný.
Ale kdožť jest nevěřící Synu, neužítť života.
236. Království zajisté Boží není pokrm a nápoj.
Ale spravedlnost a radost a pokoj v Duchu Svatém.
237. Milosti spasení jste skrze víru, Halleluja.
A to ne sami z sebe, dartť jest to Boží, Halleluja.
238. Milujetť Hospodin brány Sionské, Halleluja.
Nade všechny příbytky Jákobovy, Halleluja.
239. Na kratičko trvá v hněvě svém Hospodin, Halleluja.
Všecken pak život v dobré libeznosti své, Halleluja.
240. Na světě ssoužení míti budete.
Ale doufejtež, Játť jsem přemohl svět.
241. Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského.
Ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.
242. Není jiného, jediné dům Boží, Halleluja.
A tu jest brána nebeská, Halleluja.
243. Nepřipodobňujte se světu tomuto.
Ale proměňtež se obnovením mysli své.
244. Ne že bychom dostateční byli mysliti něco sami ze sebe, jakožto sami ze sebe.
Ale dostatečnost naše z Boha jest.
245. Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin, Halleluja.
Blahoslavený člověk, kterýž doufá v Něho, Halleluja.
246. Ovceť mé hlas můj slyší, a Já je znám, a následujít Mne.
A Játť život věčný dávám jim, a nezahynoutť na věky.
247. Památku způsobil předivnými skutky svými, Halleluja.
Milostivý a milosrdný Hospodin, Halleluja.
248. Pakliť by kdo zhřešil, přímluvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.
Ontť jest obět slitování za hříchy naše, i za všeho světa.
249. Podlé rady své vedť mne, Hospodine, Halleluja.
A potom v slávu přijmeš mne, Halleluja.
250. Pohlcena jest smrt ve vítězství, Halleluja.
Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista, Halleluja.

251. Pokoje následujte se všechněmi a svatosti.
Bez níž žádný neužří Pána.
252. Pravé jest slovo Hospodinovo, Halleluja.
A všeliké dílo jeho stálé, Halleluja.
253. Přijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, Halleluja.
A anjel smlouvy, v Němž vy líbost máte, Halleluja.
254. Spravedliví učinění bývají darmo, milostí jeho, Halleluja.
Skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, Halleluja.
255. Spravedlnost zvyšuje národ.
Ale hřích jest ku pohanění národům.
256. Svět hyne i žádost jeho.
Ale kdož činí vůli Boží, tent' trvá na věky.
257. Svlažuješ hory z výsostí svých, Halleluja.
Aby ovocem činů tvých sýtila se země, Halleluja.
258. Učením rozličným a cizím nedejte se točiti.
Nebo výbornét' jest, aby milosti upevněno bylo srdce.
259. Veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli, Halleluja.
Nepřestávajíť zajisté slitování jeho, ale nová jsou každého jitra, Halleluja.
260. Všickní zajisté synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru, Halleluja.
Nebo kteřížkoli v Krista pokřtěni jsme, Krista jsme oblékli, Halleluja.
261. Vysvobodit' mne Pán od každého skutku zlého, Halleluja.
A zachová ke království svému nebeskému, Halleluja.
262. Zpomínejte na vůdce své, kteříž vám mluvili slovo Boží.
Jejíchžto obcování jaký byl cíl spatřující, následujtež víry jejich.
263. Žádejtež pokoje Jeruzalému, Halleluja.
At' se děje pokojně těm, kteříž tě milují, Halleluja.
264. Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.
Protož prosme Pána žně, at' vypudí dělníky na žeň svou.
265. Život věčný dal nám Bůh, Halleluja.
A ten život v Synu jeho jest, Halleluja.

OBEČNÉ RUBRIKY.

Tieto obečné rubriky vedno s ustálenými rubrikami nech sú ná-
vodom, ako odbávať služby Božie, aby sa pri nich všetko dialo slušne
a dl'a riadu.

I. HLAVNÉ, UTIERŇOVÉ A VEČIERŇOVÉ SLUŽBY BOŽIE.

1. Farár nech je obrátený tvárou k oltáru voždy, keď nehovorí
priamo k cirkvi.

2. Cirkev nech stojí pri všetkých modlitbách a kolektách.

3. Keď sa udeľuje požehnanie, cirkev má stáť so sklonenou hla-
vou, a tak úctive prijímať požehnanie.

4. Pri skonávaní každých služieb Božích môže sa spievať príhod-
ný verš z piesne na východ.

5. Pred samým odchodom s miesta má sa každý sám ticho pomod-
liť krátku modlitbu.

6. Nedel'ný introit a nedel'ná kolekta užívajú sa po celý nasle-
dujúci týždeň; iba vtedy nie, jestli v týždni pripadá slávnosť, ktorá má
svoj vlastný introit a kolekту. Keď v prostred týždňa pripadne sláv-
nosť, jej introit a kolekta užíva sa do konca týždňa.

7. Nedel'ná kolekta odriekava sa pri utierňových a pri večierňo-
vých službách Božích po celý týždeň; ale v sobotu pri večierni odrie-
ka sa kolekta, ktorá je na nasledujúcu nedel'.

Pred kolektou spieva sa obyčajne **Antifona**. Antifony bez Hallellu-
ja končia sa v speve inak, než antifony s Halleluja.

8. **Vzývanie.** — Vo všetkých bohoslužobných poriadkoch odporú-
ča sa spievať pred introitom pieseň, vzývanie Boha za dar Ducha Svä-
tého. Krajsieho vzývania nemôže byť, ako sú naše Nejsvätější a Prij-
diž, prosíme. Tranovský hovorí o nich, že sú to "Antifony, kteréž se
ve dny nedělní a sváteční místo introitu přes celý rok zpívají." Spie-
vajte ich nie miesto introitu, ale pred introitom vlastným. Aj "Ó Je-
žíši" sa môže tak isto použiť. I v ňom je prosba za dar Ducha Svätého.

9. **Introit.** — Z introitu farár spieva sám len intonáciu, prvé dve
slabiky z prvej vety; ostatok spieva cirkev vedno s ním. Pri Nejsvätější
a Ó Ježíši farár spieva sám tieto začiatkové slová a ostatné spieva cir-
kev vedno s ním. Pri vlastných introitoch je pekne rozdeliť cirkev na
dva chóry. Prvý chór spieva prvú vetu verša po dvojbod (:), druhý

chór spieva druhú vetu od dvojbodú (:) do konca veršu. Sláva Otci spievajú oba chóry spolu.

10. Kyrie. — My máme pri hlavných službách Božích len piesňové Kyrie. V adventnom čase spieva sa čís. 7; vo vianočnom čase čís. 38; v pôstnom čase čís. 125; vo veľ'konočnom čase čís. 197; o Vstúpení Krista Pána čís. 242; v svätodušnom čase čís. 257; v nedele deviatnik, po deviatniku a mäsoпустnú a v nedele po Svätej Trojici čísla 294; 295; 296. a 297. Čísla: 294; 295; 297. složené sú na zvláštne dni, ktorých však nesvätime po našich cirkvách. Spievajme ich teda nedel'ami zamenavo s čís. 293. a 296.

Po odspievaní Introitu farár povie alebo zaspieva "Kyrie eleyson", a cirkev spieva prvé tri verše z Kyrie; po treťom verši farár povie alebo zaspieva "Kriste eleyson", a cirkev zaspieva nasledujúce tri verše z Kyrie; po šiestom verši farár povie alebo zaspieva "Kyrie eleyson", a cirkev vyspieva ostatné verše z Kyrie. Inak nemá významu, aby farár stál pred oltárom pri piesni Kyrie.

11. Gloria in Excelsis a Et in terra. — V adventnom čase spieva sa čís. 298. nápevom "Aj, panna jest pozdravená"; vo vianočnom čase čís. 39; v tri nedele pred pôstnym časom čís. 298. jej vlastným nápevom; v pôste čís. 298. nápevom "Jestit' psáno dávným rokem"; vo veľ'konočnom čase čís. 199; na Vstúpenie čís. 243; na Soslania Duha Svätého čís. 258; v trojičné nedele čís. 298; 299; 300; 301. Tieto dve posledné složené sú na zvláštne pamätné dni, ktorých tiež nesvätime v našich cirkvách. Spievajme ich teda nedel'ami na zámenu s prvými dvoma.

12. Epištola a Evanjelium. — Pred epištolou môžu sa čítať iné reči Písma svätého; ale epištola a evanjelium na ten deň nech sa voždy čítajú. V jeden rok môžu sa čítať starocirkevné epištoly a evanjelia, v druhý rok eizenachské atď.

13. Credo. — Vyznanie viery obecnej nemá sa nikdy vynechať pri hlavných službách Božích; ani vtedy nie, keď sa pred samou kázňou spieva pieseň z "Modlitebných pred kázáním slova Božieho", č. 328-339.

Piesne obsahujúce vyznanie viery obecnej sú: v adventnom čase čís. 8; vo vianočnom čase čís. 40; v pôstnom čase čís. 126; vo veľ'konočnom čase čís. 200; o Vstúpení čís. 244; svätodušná čís. 259; v tri nedele pred pôstom a v trojičné nedele čísla 303-310. Z týchto sú tri složené na zvláštne pamätné dni, a to sú čís. 307; 308 a 310. Ale keď sa tie dni nesvätia viac v našich cirkvách, prečo by sme inokedy nespievali tých piesní?

Jestli sa pred kázňou spieva niektorá z čísiel: 328-339., — a na to ich máme, aby sme ich spievali — vtedy nech cirkev pred nimi vyznáva vieru obecnú, ako je ukázané v poriadku hlavných služieb Božích.

14. Ofertorium. — Za ofertorium nech nám slúžia piesne čís. 343; 346; 348; 350. Na zámenu môžu sa spievať ofertoria podané v poriadku služieb Božích.

Ofera začne sa vyberať pred započatím tohoto spevu, kým sa na organe hrá úvodná hra k ofertoriu. Pekný poriadok pri vyberaní ofery je, keď dvaja na to zvolení mužovia predstúpia pred oltár, vezmú od farára oferové taniere, vyberú oferu a oddajú zas taniere s oferou farárovi pred oltárom, a farár ich položí na oltár.

15. Obecná modlitba. — Táto modlitba vedno so zvláštnymi prosbami, prímluvami a poďakovaniami, ako pravá duchovná obeť, odrieka sa zpred oltára.

Modlitba Pánova môže vystať po obecnej modlitbe a prímluvách, jestli sa v ten deň prisluguje velebná večera Pánova.

16. Oznamy. — Po obecnej modlitbe môže farár prečítať potrebné oznamy.

17. Velebná večera Pánova. — Každá doba cirkevného roku má svoje vlastné eucharistické modlitby, prefácie. Vianočná prefácia užíva sa nielen na samú vianočnú slávnosť, ale i v celej vianočnej dobe, atď.

Jestli by sa nedostávalo posväteného chleba alebo posväteného vína, farár posväcuje viac, pri čom odrieka zo slov ustanovenia tú čiastku, ktorá sa vzťahuje na vec, majúcu sa posvätiť.

Po prislúžení velebnej večeri Pánovej farár zakryje posvätné nádoby a čo ostalo v nich z chleba a z vína.

Po skončení služieb Božích odnesie, kto je na to ustanovený, posvätné nádoby s oltára do sakrestie. Čo zostalo z posvätného chleba, to opatrne odloží na druhý raz. Kalich s pozostalým v ňom posvätným vínom vynesie von z kostola na určité čisté miesto a tam vyleje víno na zem.

Takto urobí i s vodou, ktorej sa použilo pri krste svätom.

UTIERŇOVÉ A VEČIERŇOVÉ SLUŽBY BOŽIE.

18. Utierňové a večierňové služby Božie majú svoj počiatok v tom, že prvotní kresťania zachovávali modlitebné hodiny židovské. Skut. Ap. 2, 15.; 3. kap. 1. v.; 10. kap. 9. verš. Židia zachovávali tretiu, šiestu a deviatu hodinu dňovú, počítajúc od východu do západu sln-

ka; podľa nášho času asi deviata hodina ráno, dvanásť na poludnie a tretia popoludní. Žalm 55, 18; Daniel 6, 10.

Neskoršie ustanovili v kresťanskej cirkvi šesť modlitebných hodín, a v šiestom storočí osem hodín. V čase reformácie spojili hlavné časti služieb Božích, ktoré bývaly v raňajších hodinách. To menujeme po našom utierňou. V Tranosciusi je na to meno: "Jítřní." Tak isto i časti služieb Božích, ktoré bývaly v odpoluňajších a vo večerných hodinách, spojili v jeden celok, ktorý obyčajne menujeme nešporom alebo večierňou.

Pri adventných službách Božích, večiernach, ktoré bývajú v našich cirkvách v stredtýždni, možno užívať na začiatok verše čís. 5. miesto veršov "Pomoc naše budiž ve jménu Páně."

II. CHRÁMOVÉ PRIKRYVADLÁ.

1. **Farba prikryvadiel.** — Prikryvadlá na oltári, na kazetel'nici (len kde sa kladie svätá Biblia), a na čitateľ'nici nech sú takej farby, aká je ustanovená na patričný deň alebo čas cirkevného roku.

2. **Liturgické farby sú:** biela, červená, zelená, fialková a čierna.

3. **Biele prikryvadlá sú:**

a. Na Stedry večer a potom až do večierne v sobotu pred nedel'ou deviatnik. (Ak sa deň 26. decembra svätí ako pamiatka sv. Štefana mučeníka, vtedy je rúcho červené.)

b. Na Vel'kú noc a až do večierne v sobotu pred svätodušnou nedel'ou.

c. Vo sviatok premenenia Krista Pána.

d. Vo sviatok postavenia dieťaťa Ježiša v chráme. (Očisťovanie Panny Márie.)

e. Na slávnosť Svätej Trojice a jej oktávu.

f. Na sviatky: Zvestovanie Panne Márii a Navštívenie Panny Márie.

g. Na pamiatku sv. Michala a všetkých anjelov.

4. **Červené prikryvadlá sú:**

a. Na večierňu v sobotu pred svätodušnou nedel'ou do večierne v sobotu pred slávnosťou Svätej Trojice.

b. Na pamiatku reformácie a v nasledujúcu nedel'ou.

c. Na pamätné dni svätých apoštolov, evanjelistov a mučeníkov, (vyjmúc sv. Jána evanjelistu).

d. Na deň Všetechsvätých.

e. Pri posviacke chrámu.

f. Pri všetkých výročných pamiatkach cirkevných.

g. Na deň poďakovania za úrody a na deň Vďakyvzdania.

5. Zelené prikryvadlá sú:

a. Na večiereň v sobotu pred nedel'ou deviatnik až do večierne v deň pred Popolnou stredou.

b. Počnúc na druhú nedel' u po Svätej Trojici až do večierne v sobotu pred prvou adventnou nedel'ou, vyjmuc pamätné dni, ktoré majú svoje vlastné farby.

6. Fialkové prikryvadlá sú:

a. Na večiereň v sobotu pred prvou adventnou nedel'ou do večierne na Štedrý večer.

b. Na večiereň pred Popolnou stredou až do večierne na Bielu sobotu. (Výnimkou je Veľký piatok.)

7. Čierne prikryvadlá sú:

a. Na Veľký piatok.

b. Na kajúce dni.

8. Ako pri prisluhovaní krstu svätého, pri prisluhovaní vелеbnej večeri Pánovej, pri vykonávaní sobášnych obradov, tak i pri odbávaní pohravných služieb Božích zostáva na oltári prikryvadlo tej farby, ktorá patrí na ten čas cirkevného roku.

9. **Oltárne plátno.** — Na vrchu oltárneho prikryvadla farebného má byť voždy čisté biele presteradlo z jemného ľanového plátna. Presteradlo toto vysí s oltára na úzkych koncoch oltárneho stola tretinu alebo dve tretiny k dlážke, a vyšité je na ňom päť krížov, štyri menšie, aby ležaly na uhloch oltárneho stola, a jeden väčší v prostriedku.

10. **Sviatostné plátna.** — Malé presteradlo, štvorhranný kus jemného ľanového plátna, kladie sa na prostriedok veľkého bieleho presteradla. Naň sa položia posvätné nádoby.

Pallium. — Malý štvorhran z tvrdého papiera alebo z aluminum, obtiahnutý čistým ľanovým plátnom. Užíva sa zakryť kalich na oltári pred posväcovaním a po prisluhovaní.

Uteráčky kališné. — Malé štvorhranné uteráčky z ľanového plátna, asi dvanásť a dvanásť cól'ov, s vyšitým krížikom v prostriedku. Užívajú sa utierať okraj kalicha pri prisluhovaní.

Závoj. — Môže byť bohaté vyšitý kus hodbábu alebo najfajnejšieho ľanového plátna. Ním sú zakryté posvätné nádoby na oltári pred prisluhovaním a po prisluhovaní. Pred spevom eucharistie závoj sa sossníme a pekne složený položí sa na oltár. Po prisluhovaní pri speve Nunc Dimittis posvätné nádoby zakryjú sa závojom.

Sviatostné plátna majú sa opatrovať v obálke z tvrdého papiera, obtiahnutej hodbábom alebo ľanovým plátnom.

III. SVIATOČNÉ DNI CIRKEVNÉ

I.

STÁLE SVIATKY

a. Hlavné.

Vianoce, narodenie Krista Ježiša	25. decembra
Obrezanie dieťaťa Ježiša a Nový rok	1. januára
Zjavenie Krista Pána pohanom	6. januára
Pamiatka reformácie	31. októbra

b. Menšie sviatky, ktoré sa zachovávajú v niektorých
časťiach luteránskej cirkvi.

Sv. Andreja apoštola	30. novembra
Sv. Tomáša apoštola	21. decembra
Sv. Štefana mučeníka	26. decembra
Sv. Jána apoštola a evanjelistu	27. decembra
Obrátenie sv. Pavla	25. januára
Postavenie dieťaťa Ježiša (Očisťovanie Panny Márie) ..	2. februára
Sv. Mateja apoštola	24. februára
Zvestovanie Panne Márii	25. marca
Sv. Filipa a sv. Jakuba apoštolov	1. mája
Narodenie sv. Jána Krstiteľa	24. júna
Sv. Petra a Pavla apoštolov	29. júna
Navštívenie Panny Márie	2. júla
Sv. apoštolov Jakuba staršieho	25. júla
Sv. Bartolomeja apoštola	24. augusta
Sv. Matúša apoštola	21. septembra
Sv. Michala archanjela	29. septembra
Sv. Šimona a sv. Judu apoštolov	28. októbra
Všechsvätých	1. novembra

II.

POHYBLIVÉ SVIATKY

Ako vynajst', kedy pripadnú pohyblivé sviatky.

Na ktorý deň pripadnú pohyblivé sviatky, závisí od toho, kedy je Veľká noc. Výnimkou je iba advent.

Prvá adventná nedeľa je voždy nedeľa, ktorá je bližšie ku dňu tridsiateho novembra, a to jedno, či pred ním a či po ňom.

Veľká noc je voždy v prvú nedeľu po splne mesiaca, ktorý býva alebo dvadsaťprvého marca alebo po tomto dni; a jestli splň mesiaca pripadne na nedeľu, Veľká noc je potom v nasledujúcu nedeľu.

Podľa Veľkej noci ostatné pohyblivé sviatky potom bývajú v nasledujúce dni:

Nedeľa deviatnik deväť týždňov pred Veľkou nocou.

Popolná streda, začiatok pôstneho času, je štyridsať šesť dní pred Veľkou nocou.

Kvetná nedeľa, začiatok tichého týždňa, je osem dní pred Veľkou nocou.

Zelený štvrtok je štvrtok pred Veľkou nocou.

Veľký piatok je piatok pred Veľkou nocou.

Vstúpenie Krista Pána na nebesá je štyridsať dní po Veľkej noci.

Letnice, poslanie Ducha Svätého na apoštolov, je sedem týždňov po Veľkej noci.

Slávnosť Svätej Trojice je osem týždňov po Veľkej noci.

—:o:—

TABLICA DNÍ, NA KTORÉ PRIPADNE VEĽKÁ NOC OD 1929—2005.

1929. 31. mar.	1948. 28. mar.	1967. 26. mar.	1986. 30. mar.
1930. 20. apr.	1949. 17. apr.	1968. 14. apr.	1987. 19. apr.
1931. 5. "	1950. 9. "	1969. 6. "	1988. 3. "
1932. 27. mar.	1951. 25. mar.	1970. 29. mar.	1989. 26. mar.
1933. 16. apr.	1952. 13. apr.	1971. 11. apr.	1990. 15. apr.
1934. 1. "	1953. 5. "	1972. 2. "	1991. 31. mar.
1935. 21. "	1954. 18. "	1973. 22. "	1992. 19. apr.
1936. 12. "	1955. 10. "	1974. 14. "	1993. 11. "
1937. 28. mar.	1956. 1. "	1975. 30. mar.	1994. 3. "
1938. 17. apr.	1957. 21. "	1976. 18. apr.	1995. 16. "
1939. 9. "	1958. 6. "	1977. 10. "	1996. 7. "
1940. 24. mar.	1959. 29. mar.	1978. 26. mar.	1997. 30. mar.
1941. 13. apr.	1960. 17. apr.	1979. 15. apr.	1998. 12. apr.
1942. 5. "	1961. 2. "	1980. 6. apr.	1999. 4. "
1943. 25. "	1962. 22. "	1981. 19. "	2000. 23. "
1944. 9. "	1963. 14. "	1982. 11. "	2001. 15. "
1945. 1. "	1964. 29. mar.	1983. 3. "	2002. 31. mar.
1946. 21. "	1965. 18. apr.	1984. 22. "	2003. 20. apr.
1947. 6. "	1966. 10. "	1985. 7. "	2004. 11. "
			2005. 27. mar.

IV. STAROCIRKEVNÉ EPIŠTOLY A EVANJELIA

Deň	Epištola	Evanjelium
1. nedel'a adventná	Rim. 13, 11—14.	Mat. 21, 1—9.
2. nedel'a adventná	Rim. 15, 4—13.	Luk. 21, 25—36.
3. nedel'a adventná	1. Kor. 4, 1—5.	Mat. 11, 2—10.
4. nedel'a adventná	Fil. 4, 4—7.	Jána 1, 19—28.
Prvá slávnosť vianočná	Tit. 2, 11—14 Iz. 9, 2—7.	Luk. 2, 1—14.
Druhá slávnosť vianočná	Tit. 3, 4—7.	Luk. 2, 15—20.
Nedel'a po Vianociach	Gal. 4, 1—7.	Luk. 2, 33—40.
Obriezka Krista Pána	Gal. 3, 23—29.	Luk. 2, 21.
Nedel'a po Novom roku	1. Pet. 4, 12—19	Mat. 2, 13—23.
Zjavenie Krista Pána	Iz. 60, 1—6.	Mat. 2, 1—12.
1. nedel'a po Zjavení	Rim. 12, 1—5.	Luk. 2, 41—52.
2. nedel'a po Zjavení	Rim. 12, 6—16.	Jána 2, 1—11.
3. nedel'a po Zjavení	Rim. 12, 16—21.	Mat. 8, 1—13.
4. nedel'a po Zjavení	Rim. 13, 8—10.	Mat. 8, 23—27.
5. nedel'a po Zjavení	Kol. 3, 12—17.	Mat. 13, 24—30.
6. nedel'a po Zjavení	2. Pet. 1, 16—21.	Mat. 17, 1—9.
Nedel'a deviatnik	1. Kor. 9, 24—10, 5	Mat. 20, 1—16.
Nedel'a po deviatniku	2. Kor. 11, 19—12, 9.	Luk. 8, 4—15.
Nedel'a mäso-pustná	1. Kor. 13, 1—13.	Luk. 18, 31—43.
Popolná streda	Joel 2, 12—19.	Mat. 6, 16—21.
1. nedel'a v pôste, Invocavit	2. Kor. 6, 1—10.	Mat. 4, 1—11.
2. nedel'a v pôste, Reminiscere	1. Tess. 4, 1—7.	Mat. 15, 21—28.
3. nedel'a v pôste, Oculi	Efez. 5, 1—9.	Luk. 11, 14—28.
4. nedel'a v pôste, Laetare	Gal. 4, 21—31.	Jána 6, 1—15.
5. nedel'a v pôste, Judica	Žid. 9, 1—15.	Jána 8, 46—59.
6. nedel'a v pôste, Kvetná	Fil. 2, 5—11.	Mat. 21, 1—9.
V pondelok po Kvetnej nedeli	Iz. 50, 5—10.	Jána 12, 1—23.
V utorok po Kvetnej nedeli	Jer. 11, 18—20.	Jána 12, 24—43.
V stredu po Kvetnej nedeli	Iz. 62, 11—63, 7.	Luk. 22, 1—23. 42.
Zelený štvrtok	1. Kor. 11, 23—32.	Jána 13, 1—15.
Veľký piatok	Iz. 52, 13—53, 12.	Jána 18, 1—19. 42.
Veľ'konočná nedel'a	1. Kor. 5, 6—8.	Marka 16, 1—8.
Veľ'konočný pondelok	Sk. Ap. 10, 34—41.	Luk. 24, 13—35.
1. nedel'a po Veľ'kej noci	1. Jána 5, 4—12.	Jána 20, 19—31.
2. nedel'a po Veľ'kej noci	1. Pet. 2, 21—25.	Jána 10, 11—16.
3. nedel'a po Veľ'kej noci	1. Pet. 2, 11—20.	Jána 16, 16—23.
4. nedel'a po Veľ'kej noci	Jak. 1, 16—21.	Jána 16, 5—15.
5. nedel'a po Veľ'kej noci	Jak. 1, 22—27.	Jána 16, 23—30.
Vstúpenie Krista Pána	Sk. Ap. 1, 1—11.	Marka 16, 14—20.
Nedel'a po Vstúpení	1. Pet. 4, 7—11.	Jána 15, 26—16, 4.
Soslanie Ducha Svätého	Sk. Ap. 2, 1—13.	Jána 14, 23—31.
Svätodušný pondelok	Sk. Ap. 10, 42—48.	Jána 3, 16—21.
Slávnosť Svätej Trojice	Rim. 11, 33—36.	Jána 3, 1—15.

Deň	Epištola	Evanjelium
1. nedel'a po Svätej Trojici -----	1. Jána 4, 16—21.	Luk. 16, 19—31.
2. -----	1. Jána 3, 13—18.	Luk. 14, 16—24.
3. -----	1. Pet. 5, 6—11.	Luk. 15, 1—10.
4. -----	Rim. 8, 18—23.	Luk. 6, 36—42.
5. -----	1. Pet. 3, 8—15.	Luk. 5, 1—11.
6. -----	Rim. 6, 3—11.	Mat. 5, 20—26.
7. -----	Rim. 6, 19—23.	Marka 8, 1—9.
8. -----	Rim. 8, 12—17.	Mat. 7, 15—23.
9. -----	1. Kor. 10, 6—13.	Luk. 16, 1—9.
10. -----	1. Kor. 12, 1—11.	Luk. 19, 41—48.
11. -----	1. Kor. 15, 1—10.	Luk. 18, 9—14.
12. -----	2. Kor. 3, 4—11.	Marka 7, 31—37.
13. -----	Gal. 3, 15—22.	Luk. 10, 23—37.
14. -----	Gal. 5, 16—24.	Luk. 17, 11—19.
15. -----	Gal. 5, 25—6, 10.	Mat. 6, 24—34.
16. -----	Efez. 3, 13—21.	Luk. 7, 11—17.
17. -----	Efez. 4, 1—6.	Luk. 14, 1—11.
18. -----	1. Kor. 1, 4—9.	Mat. 22, 34—46.
19. -----	Efez. 4, 22—28.	Mat. 9, 1—8.
20. -----	Efez. 5, 15—21.	Mat. 22, 1—14.
21. -----	Efez. 6, 10—17.	Jána 4, 46—54.
22. -----	Fil. 1, 3—11.	Mat. 18, 23—35.
23. -----	Fil. 3, 17—21.	Mat. 22, 15—22.
24. nedel'a po Svätej Trojici -----	Kol. 1, 9—14.	Mat. 9, 18—26.
25. -----	1. Tess. 4, 13—18.	Mat. 24, 15—28.
26. -----	2. Pet. 3, 3—14.	Mat. 25, 31—46.
27. -----	2. Tess. 1, 3—10.	
	1. Tess. 5, 1—11.	Mat. 25, 1—13.
Pamätané dni sv. apoštolov a		
iné menšie sviatky:		
Sv. Tomáša apoštola -----	Efez. 1, 3—6.	Jána 20, 24—31.
Sv. Štefana mučeníka -----	Sk. Ap. 6, 8-7, 60.	Mat. 23, 34—39.
Sv. Jána apoštola -----	1. Jána 1, 1—10.	Jána 21, 19—24.
Obrátenie sv. Pavla -----	Sk. Ap. 9, 1—22.	Mat. 19, 27—30.
Postavenie Krista Pána -----	Mal. 3, 1—4.	Luk. 2, 22—32.
Sv. Mateja apoštola -----	Sk. Ap. 1, 15—26.	Mat. 11, 25—30.
Zvestovanie Panne Marii -----	Izaiáš 7, 10—16.	Luk. 1, 26—38.
Sv. Marka evanjelistu -----	Efez. 4, 7—13.	Jána 15, 1—11.
Sv. Filipa a sv. Jakuba ap. -----	Efez. 2, 19—22.	Jána 14, 1—14.
Sv. Jána Krstiteľ'a -----	Izaiáš 40, 1—5.	Luk. 1, 57—80.
Sv. Petra a sv. Pavla ap. -----	Sk. Ap. 12, 1—11.	Mat. 16, 13—20.
Navštívenie Panny Marie -----	Izaiáš 11, 1—5.	Luk. 1, 39—56.
Sv. ap. Jakuba staršieho -----	Rim. 8, 28—39.	Mat. 20, 20—33.
Sv. Bartolomeja apoštola -----	2. Kor. 4, 7—10.	Luk. 22, 24—30.
Sv. Matúša apoštola -----	Efez. 4, 7—14.	Mat. 9, 9—13.

Deň	Epištola	Evanjelium
Sv. Michala archanjela -----	Zjav. J. 12, 7-12.	Mat. 18, 1-11.
Sv. Lukáša evanjelistu -----	2. Tim. 4, 5-11.	Luk. 10, 1-9.
Sv. Šimona a sv. Judu ap. -----	1. Pet. 1, 3-9.	Jána 15, 17-21.
Pamiatka reformácie -----	Gal. 2, 16-21.	Jána 8, 31-36.
	Zj. Jána 14, 6-7.	Jána 2, 13-17.
Všechsvätých -----	Zj. Jána 7, 2-17.	Mat. 5, 1-12.
Sv. Andreja apoštola -----	Rim. 10, 10-18.	Mat. 4, 18-22.

V. LEKCIE Z PÍSM A SVÄTÉHO,

ktoré sa môžu čítať v nedele a vo sviatky pri utierňových, pri večierňových službách Božích i pri hlavných službách Božích na zámenu so starocirkevnými Epištolami a Evanjeliami a tiež i pri domácej po-
božnosti.

Na prvom mieste (1.) podávajú sa starocirkevné lekcie, na druhom (2.) eizenachské a na treťom (3.) Synodálnej Konferencie. Žalмовé lekcie sú prvá na ráno, druhá na večer.

Starozákonné	Epištolicke	Evanjelické	Žalmové
Prvá nedeľ'a adventná.			
1) Jer. 33, 14—18.	Kol. 1, 12—23.	Luk. 1, 1—25.	Žalm 1. a 143.
2) Jer. 31, 31—34.	Žid. 10, 19—25.	Luk. 1. 68—70.	
3) 1 Moj. 12, 1—8.	Rim. 1, 16—25.	Mat. 11, 25—30. Luk. 17, 20—33.	
Druhá nedeľ'a adventná.			
1) Mich. 4, 1—7.	Rim. 2, 1—16.	Luk. 1, 26—35.	Žalm 42. a 91.
2) Mal. 4, 1—6.	2. Pet. 1, 3—11.	Luk. 17, 20—30.	
3) 5 Moj. 18, 9—22.	2 Tim. 3, 12—17.	Mat. 10, 26—33. Luk. 1, 67—80.	
Tretia nedeľ'a adventná.			
1) Mal. 3, 1—6.	Rim. 1, 16—25.	Luk. 1, 39—56.	Žalm 4. a 98.
2) Iz. 40, 1—8.	2 Tim. 4, 5—8.	Mat. 3, 1—11.	
3) Iz. 61.	1 Kor. 9, 16—23.	Mat. 3, 1—12. Luk. 3, 3—18.	
Štvrtá nedeľ'a adventná.			
1) Iz. 40, 1—8.	Žid. 12, 15—29.	Luk. 1, 67—80.	Žalm 5. a 145.
2) 5 Moj. 18, 15—19.	1. Jána 1, 1—4.	Jána 1, 15—18.	
3) Aggeus 2, 7—10.	1 Tim. 2, 1—6.	Marka 6, 17—29. Luk. 13. 18—30.	

Starozákonné	Epištolicke	Evanjelické	Žalmové
--------------	-------------	-------------	---------

Narodenie Krista Pána.

1) Iz. 7, 10—14.	Žid. 1, 1—12.	Jána 1, 1—14.	Žalm 89, 110, 132
2) Iz. 9, 6—7.	1 Jána 3, 1—5.	Mat. 1, 18—23.	
3) Iz. 9, 2—7.	Žid. 1, 1—12.	Mat. 1, 18—25.	

Druhá slávnosť vianočná.

1) Mich. 5, 2—4.	1 Jána 4, 7—16.	Jána 1, 15—18.	
2) Mich. 5, 1—3.	Žid. 1, 1—6.	Jána 1, 1—14.	
3) Žalm 45, 2—8.	1 Jána 1—2, 2.	Luk. 1, 46—55.	

Nedel'a po Vianociach.

1) Iz. 11, 1—5.	Žid. 2, 9—16.	Luk. 2, 22—32.	Žalm 121. a 111.
2) Iz. 63, 7—16.	2 Kor. 5, 1—9.	Luk. 2, 25—32.	
		Jána 12, 35—41.	
3) Iz. 28, 14—19.	1 Pet. 2, 1—10.	Luk. 9, 57—62.	

Záverka starého roku.

1) Iz. 63, 7—18.	1 Pet. 1, 22—25.	Luk. 13, 6—10.	Žalm 103.
------------------	------------------	----------------	-----------

Obriezka Krista Pána a Nový rok.

1) Iz. 55, 1—13.	Jak. 4, 13—17.	Luk. 4, 16—21.	Žalm 122, 72, 90,
2) Žalm 90, 1—7.	Rim. 8, 24—32.	Luk. 4, 16—21.	115.
3) Jer. 17, 5—14.	Rim. 8, 24—30.	Luk. 13, 1—9.	
		Mat. 16, 24—28.	

Nedel'a po Novom roku.

1) Iz. 42, 1—9.	Rim. 3, 19—22.	Mat. 3, 1—12.	Žalm 97. a 113.
2) Žalm 73, 23—25.	Jak. 4, 13—17.	Mat. 16, 1—4.	
3) Plač J. 3, 22—42.	Rim. 3, 21—26.	Jána 1, 29—34.	
		Mat. 9, 35—38.	

Zjavenie Krista Pána pohanom.

1) Iz. 49, 1—7.	Rim. 3, 23—31.	Mat. 3, 13—17.	Žalm 96. a 72.
2) Iz. 2, 2—5.	2 Kor. 4, 3—6.	Mat. 3, 13—17.	
3) Iz. 60, 1—11.	Sk. Ap. 8, 26—39.	Luk. 4, 16—30.	
		Mat. 4, 12—17.	

Prvá nedel'a po Zjavení.

1) Iz. 61, 1—3.	Efez. 6, 1—4.	Marka 10, 13—16.	Žalm 13. a 86.
2) Žalm 122.	2 Kor. 6, 14—7, 1.	Jána 1, 35—42.	
3) 2 Moj. 33, 11—23.	Rim. 10, 8—18.	Jána 6, 27—46.	
		Mat. 10, 34—39.	

Starozákonné

Epištoličné

Evanjelické

Žalmové

Druhá nedel'a po Zjavení.

1) 5 Moj. 18, 15—19.	Efez. 5, 21—33.	Luk. 19, 1—10.	Žalm 14. a 16.
2) Iz. 61, 1—6.	1 Kor. 2, 6—16.	Jána 1, 43—51.	
3) Žalm 104, 24—35.	1 Tim. 3, 16-4, 11	Jána 6, 47—50.	
		Mat. 12, 46—50.	

Tretia nedel'a po Zjavení.

1) Jer. 33, 6—9.	Žid. 11, 1—16.	Luk. 17, 5—10.	Žalm 15. a 33.
2) Král. 5, 1—19.	Rim. 1, 13—20.	Jána 4, 5—14.	
3) 2 Sam. 12. kap.	Kol. 2, 6—15.	Luk. 4, 38—44.	
vv. 1—10. 13. 14.		Jána 4, 1—14.	

Štvrtá nedel'a po Zjavení.

1) Iz. 43, 1—3.	Rim. 4, 16—25.	Mat. 14, 22—33.	Žalm. 2. a 97.
2) Žalm 93.	Rim. 7, 7—16.	Jána 4, 31—42.	
3) Jer. 3, 11—19.	1 Kor. 3, 11—23.	Jána 4, 15—26.	

Piata nedel'a po Zjavení.

1) Jer. 17, 5—10.	1 Kor. 3, 3—23.	Mat. 13, 44—52.	Žalm 20. a 86.
2) Ezech. 33, 10—16.	Rim. 8, 1—9.	Mat. 7, 24—29.	
3) 1 Moj. 11, 1—9.	Kol. 2, 16—23.	Mat. 13, 31—43.	
		Marka 4, 26—32.	

Šiesta nedel'a po Zjavení.

1) Iz. 61, 10—11.	2 Kor. 4, 5. 6.	Mat. 11, 25—27.	Žalm 87. a 8.
2) 2 Moj. 3, 1—6.	2 Kor. 3, 12—18.	Jána 5, 39—47.	
3) 4. Moj. 14, 10—24.	2 Pet. 3, 15—18.	Marka 9, 2—13.	
		Jána 4, 27—42.	

Nedel'a deviatnik (Septuagesima)

1) Jer. 1, 4—10.	Sk. Ap. 17, 22-34.	Mat. 25, 14—30.	Žalm 23. a 114.
2) Jer. 9, 23—24.	Filip. 1, 27-2, 4.	Luk. 10, 38—42.	
3) Jer. 31, 31—34.	Efez. 1, 3—14.	Mat. 5, 17—19.	
		Luk. 10, 38—42.	

Nedel'a po deviatniku (Sexagesima)

1) Iz. 55, 10—13.	2 Tim. 3, 10-4, 5.	Marka 4, 26—32.	Žalm 24. a 25.
2) Amos 8, 11—12.	Filip. 1, 12—21.	Jána 11, 20—27.	
3) 1 Sam. 17, 42—51.	Sk. Ap. 16, 25-34.	Jána 8, 25—36.	
		Mat. 16, 13—20.	

Starozákonné	Epištolicke	Evanjelické	Žalmové
--------------	-------------	-------------	---------

Nedel'a mäsoпустná (Estomihi)

1) Iz. 35, 3—7.	1 Pet. 3, 18—22.	Jána 12, 23—36.	Žalm 26. a 27.
2) Jer. 8, 4—9.	1 Kor. 1, 21—31.	Marka 10, 35—45.	
		Jána 11, 47—57.	
3) Jonáš 3, 10—4, 11.	Žid. 13, 12—21.	Mat. 20, 17—28.	
		Mat. 16, 21—23.	

Popolná streda.

1) Iz. 59, 12—21.	1. Jána 1, 5—10.	Luk. 6, 20—49.	Žalm 6. a 51.
-------------------	------------------	----------------	---------------

Prvá nedel'a v pôste (Invocavit)

1) 1 Moj. 3, 1—24.	Jak. 1, 2—15.	Luk. 22, 24—32.	Žalm 32. a 16.
2) 1 Moj. 22, 1—14.	Žid. 4, 15—16.	Mat. 16, 21—26.	
		Luk. 22, 39—46.	
3) 1 Moj. 3, 1—15.	Rim. 3, 27—31.	Luk. 4, 1—15.	
		Jána 15, 9—17.	

Druhá nedel'a v pôste (Reminiscere)

1) Iz. 45, 20—25.	Jak. 5, 13—20.	Marka 9, 17—29.	Žalm 130. a 25.
2) 2 Moj. 33, 17—23.	1 Jána 2, 12—17.	Luk. 10, 17—20.	
		Luk. 22, 54—62.	
3) 1 Moj. 18, 16—33.	1 Kor. 1, 18—25.	Jána 12, 20—26.	
		Jána 15, 18—25.	

Tretia nedel'a v pôste (Oculi)

1) 2 Sam. 22, 1—7.	Zj. Jána 2, 1—7.	Jána 8, 42—51.	Žalm 43. a 66.
2) Jer. 26, 1—15.	1 Pet. 1, 13—16.	Luk. 9, 51—56.	
		Luk. 22, 63—72.	
3) Žalm 25.	Gal. 2, 16—21.	Jána 2, 13—25.	
		Marka 10, 35—45.	

Štvrtá nedel'a v pôste (Lätare)

1) Iz. 49, 8—13.	2 Pet. 1, 2—11.	Jána 6, 36—51.	Žalm 46. a 139.
2) Iz. 52, 7—10.	2 Kor. 7, 4—10.	Jána 6, 47—57.	
		Mat. 27, 15—31.	
3) 5. Moj. 7, 6—11.	Efez. 2, 1—10.	Jána 11, 46—57.	
		Jána 17, 1—16.	

Piata nedel'a v pôste (Judica)

1) 1 Moj. 12, 1—3.	1 Kor. 1, 21—31.	Mat. 10, 32—42.	Žalm 54. a 27.
2) 4 Moj. 21, 4—9.	1 Pet. 1, 17—25.	Jána 13, 31—35.	
		Luk. 23, 27—34.	
3) 1 Moj. 14, 8—20.	Rim. 4, 1—8.	Jána 12, 27—36.	
		Mat. 23, 34—39.	

Starozákonné	Epištolicke	Evanjelicke	Žalmové
--------------	-------------	-------------	---------

Kvetná nedel'a.

1) Zach. 9, 9—10.	Žid. 12, 1—11.	Marka 14, 3—9.	Žalm 61. a 67.
2) Zach. 9, 8—12.	Žid. 12, 1—6.	Jána 12, 1—8.	
3) Iz. 45, 18—25.	Filip. 2, 12—18.	Jána 3, 22—36.	
		Jána 12, 1—19.	

Zelený štvrtok.

1) 2 Moj. 12, 1—14.	1 Kor. 10, 16—17	Luk. 22, 14—20.	Žalm 116. a 70.
2) Žalm 111.			
3) -----		Mat. 26, 17—30.	
	1 Kor. 10, 14—24	Luk. 22, 7—23.	

Vel'ký piatok.

1) Iz. 50, 6—9.	Zj. Jána 5, 6—10	Mat. 27, 33—54.	Žalm 22, 40, 54,
2) Žalm 22, 2—20.	2 Kor. 5, 14—21.	Luk. 23, 39—46	69. a 88.
3) Iz. 53.		Jána 19, 17—30	

Vel'konočná nedel'a.

1) Iz. 52, 13—15.	1 Pet. 1, 3—12.	Mat. 28, 1—8.	Žalm 2, 57, 111,
2) Žalm 118, 14—24.	1 Kor. 15, 12—20	Mat. 28, 1—10.	113, 114, 118.
3) Job 19, 21—27.	Sk. Ap. 13, 26—41	Luk. 24, 1—12.	

Vel'konočný pondelok.

1) Ozeáš 13, 14.	1. Kor. 15, 12—20	Jána 20, 1—18.	Žalm 62. a 30.
2) Žalm 16, 8—11.	1. Kor. 15, 54—58	Jána 20, 11—18.	
3) Iz. 52, 6—12.	Sk. Ap. 2, 22—28	Luk. 24, 36—49.	

Prvá nedel'a po Vel'kej noci (Quasimodogeniti)

1) Job. 19, 25—27.	1 Pet. 1, 17—2, 3	Jána 21, 15—19.	Žalm 111. a 4.
2) 1 Moj. 32, 22—31.	1 Pet. 1, 3—9.	-----	
3) 2 Král. 2, 6—18.	Efez. 2, 11—18.	Mat. 12, 38—42.	
		Jána 12, 37—50.	

Druhá nedel'a po Vel'kej noci (Misericordias)

1) Ezech. 34, 11—16.	Žid. 13, 20—21.	Jána 10, 22—30.	Žalm 70. a 23.
2) Žalm 23.	Efez. 2, 4—10.	Jána 14, 1—6.	
3) -----	1 Kor. 15, 20—28	Jána 10, 1—11.	
		Jána 10, 17—21.	

Tretia nedel'a po Vel'kej noci (Jubilate)

1) Plač J. 3, 18—26.	Žid. 4, 14—16.	Jána 14, 1—11.	Žalm 75. 146.
2) Iz. 40, 26—31.	1 Jána 4, 9—14.	Jána 12, 20—26.	
3) Žalm 66.	1 Kor. 15, 50—58	Marka 2, 18—22.	
		Jána 11, 1—16.	

Starozákonné

Epištolicke

Evanjelické

Žalмовé

Štvrtá nedel'a po Vel'kej noci (Cantate)

1) Iz. 12, 1—6.	2 Kor. 5, 14—21.	Jána 8, 21—36.	Žalm 82. a 126.
2) Žalm 98.	2 Tim. 2, 8—13.	Jána 6, 60—69.	
3) Jer. 15, 15—21.	Efez. 2, 19—22.	Jána 5, 19—29.	
		Jána 11, 17—27.	

Piata nedel'a po Vel'kej noci (Rogate)

1) Jer. 29, 11—14.	Rim. 8, 24—28.	Jána 17, 1—19.	Žalm 84. a 124.
2) Iz. 55, 6—11.	1 Tim. 2, 1—6.	Luk. 11, 5—13.	
3) Iz. 55.	2 Kor. 5, 1—10.	Jána 10, 22—30.	
		Jána 11, 28—45.	

Vstúpenie Krista Pána.

1) Iz. 57, 15.	Efez. 1, 3—14.	Luk. 24, 46—53.	Žalm 8, 15, 21,
2) Žalm 110, 1—4.	Kol. 3, 1—4.	Jána 17, 11—26.	47, 24, 68, 148.
3) Žalm 47.	Žid. 4, 14—16.	Luk. 24, 50—53.	

Nedel'a po Vstúpení Krista Pána (Exaudi)

1) Ezech. 36, 25—27.	Rim. 8, 29—39.	Jána 17, 20—26.	Žalm 93. a 97.
2) Žalm 42.	Efez. 1, 15—23.	Jána 7, 33—39.	
3) Iz. 32, 14—18.	1 Jána 3, 19—24.	Jána 7, 37—53.	
		Luk. 11, 5—13.	

Soslanie Ducha Svätého na apoštolov (Letnice)

1) Joel 2, 28—32.	Efez. 4, 7—16.	Jána 14, 15—22.	Žalm 48, 68, 45,
2) Ezech. 36, 22—28.	Efez. 2, 19—22.	-----	104, a 145.
3) Iz. 42, 1—9.	1 Kor. 2, 6—16.	Jána 6, 60—71.	

Svätodušný pondelok.

1) Iz. 32, 14—20.	Sk. Ap. 2, 42—47.	Jána 4, 5—26.	Žalm. 90. a 19.
2) Iz. 44, 1—6.	Efez. 4, 11—16.	Jána 15, 9—16.	
3) Žalm 80, 15—20.	Gal. 3, 5, 14.	Luk. 9, 51—56.	
		Mat. 10, 16—26.	

Slávnosť Svätej Trojice.

1) Ezech. 18, 32—33.	2 Kor. 13, 14.	Mat. 28, 18—20.	Žalm 67, 8, 148,
2) Iz. 6, 1—8.	Efez. 1, 3—14.	Mat. 28, 16—20.	115, a 143.
4 Moj. 6, 22—27.	2 Kor. 13, 1—13.		
3) -----	1 Pet. 1, 3—12.	Mat. 3, 13—17.	

Prvá nedel'a po Svätej Trojici.

1) Jer. 9, 23—24.	1 Tim. 6, 6—19.	Luk. 12, 13—21.	Ž. 119—1. časť.
2) 5 Moj. 6, 4—13.	Sk. Ap. 4, 32—35.	Mat. 13, 31—35.	34.
3) Nahum 1, 2—7.	Rim. 8, 1—11.	Mat. 19, 16—26.	
		Jána 15, 1—8.	

Starozákonné	Epištolicke	Evanjelické	Žalмовé
--------------	-------------	-------------	---------

Druhá nedeľa po Svätej Trojici.

1) Iz. 25, 6—9.	Zj. Jána 3, 14—22	Luk. 14, 25—35.	Ž. 119—2. časť.
2) Přís. 9, 1—10.	Rim. 10, 1—15.	Mat. 9, 9—13.	28.
3) Soudců 2, 6—23.	Žid. 13, 1—9.	Jána 8, 1—11.	
		Mat. 11, 16—24.	

Tretia nedeľa po Svätej Trojici.

1) Mich. 7, 18—20.	Sk. Ap. 9, 1—18.	Luč. 15, 11—32.	Ž. 119—3. časť.
2) Iz. 12, 1—6.	Sk. Ap. 3, 1—16.	-----	25.
3) -----	1 Tim. 1, 5—17.	Marka 10, 13—16.	

Štvrtá nedeľa po Svätej Trojici.

1) Iz. 58, 6—12.	Rim. 14, 7—17.	Mat. 5, 43—48.	Ž. 119—4. časť.
2) Iz. 65, 17—19, 24—25.	Sk. Ap. 4, 1—12.	Mat. 5, 13—16.	92.
3) Iz. 35, 1—10.	Sk. Ap. 6, 8—15.	Mat. 7, 1—6.	
	7, 51—58.	Luk. 17, 1—10.	

Piata nedeľa po Svätej Trojici.

1) Jer. 16, 14—21.	1 Pet. 2, 4—10.	Mat. 16., 13—26.	Ž. 119—5. časť.
2) Plač J. 3, 22—32.	Sk. Ap. 5, 34—42	Luk. 9, 18—26.	113.
3) 2 Moj. 3, 1—15.	Sk. Ap. 9, 1—22.	Jána 1, 35—51.	
		Jána 21, 15—19.	

Šiesta nedeľa po Svätej Trojici.

1) 2 Moj. 20, 1—17.	Efez. 2, 4—10.	Mat. 19, 16—30.	Ž. 119—6. časť.
2) Žalm 1.	Sk. Ap. 8, 28—38	Mat. 21, 28—32.	114.
3) 1 Moj. 4, 3—16.	Rim. 6, 12—18.	Mat. 18, 1—14.	
		Mat. 15, 1—9.	

Siedma nedeľa po Svätej Trojici.

1) Jer. 31, 23—35.	Sk. Ap. 14, 8—23.	Mat. 10, 24—31.	Ž. 119—7. časť.
2) Iz. 62, 6—12.	1 Tim. 6, 6—12.	Marka 4, 26—29.	125.
3) 1 Král. 17, 1—16.	Efez. 4, 29—32.	Mat. 18, 15—22.	
		Mat. 15, 10—20.	

Osma nedeľa po Svätej Trojici.

1) Jer. 15, 19—21.	Sk. Ap. 20, 17—38.	Mat. 7, 22—29.	Ž. 119—8. časť.
2) Jer. 23, 16—29.	Sk. Ap. 16, 16—32.	Mat. 12, 46—50.	126.
3) Jer. 23, 21—32.	1 Jána 4, 1—9.	Mat. 7, 7—14.	
		Jána 5, 30—38.	

Starozákonné	Epištolické	Evanjelické	Žalmové
--------------	-------------	-------------	---------

Deviata nedel'a po Svätej Trojici.

1) 1 Par. 29, 10—13.	2 Tim. 1, 3—14.	Luk. 12, 32—48.	Ž. 119—9. část.
2) Přís. 16, 1—9.	Sk. Ap. 17, 16—34.	Mat. 13, 44—46.	139.
3) 4 Moj. 11, 10—23.	1 Tim. 6, 6—10.	Marka 12 38—44.	
		Jána 5, 39—47.	

Desiata nedel'a po Svätej Trojici.

1) Jer. 7, 1—7.	Žid. 3, 7—15.	Mat. 11, 16—24.	Ž. 119—10. část.
2) Jer. 7, 1—11.	Sk. Ap. 10, 17—38.	Mat. 23, 34—39.	143.
3) 5 Moj. 4, 23—31.	Sk. Ap. 4, 8—20.	Marka 21, 34—46.	
		Mat. 21, 10—22.	

Jedonásta nedel'a po Svätej Trojici.

1) 2 Sam. 22, 21—29.	Rim. 10, 4—18.	Luk. 7, 36—50.	Ž. 119—11. část.
2) Dan. 9, 15—18.	Rim. 8, 33—39.	-----	147.
3) Mich. 2, 6—13.	2 Tim. 4, 1—8.	Marka 2, 13—17.	
		Jána 9, 1—17.	

Dvanásta nedel'a po Svätej Trojici.

1) Iz. 29, 18—19.	Jak. 3, 1—12.	Mat. 12, 31—42.	Ž. 119—12. část.
2) Iz. 29, 18—21.	Sk. Ap. 16, 9—13.	Jána 8, 31—36.	104.
3) 2 Moj. 34, 29—35.	2 Kor. 3, 12—18.	Mat. 9, 27—34.	
		Jána 9, 24—39.	

Trinásta nedel'a po Svätej Trojici.

1) 3 Moj. 18, 1—5.	1 Tim. 1, 5—17.	Mat. 20, 20—28.	Ž. 119—13. část.
2) Zach. 7, 4—10.	1 Pet. 2, 1—10.	Marka 12, 41—44.	84.
3) 2 Moj. 20, 18—24.	Rim. 7, 5—13.	Jána 7, 25—36.	
		Marka 12, 28—37.	

Štrnásta nedel'a po Svätej Trojici.

1) Jer. 17, 13—14.	Sk. Ap. 3, 1—10.	Jána 5, 1—15.	Ž. 119—14. část.
2) Žalm 50, 14—23.	1 Tim. 1, 12—17.	Jána 5, 1—14.	66.
3) 4 Moj. 21, 4—9.	Rim. 7, 14—25.	Luk. 7, 36—50.	
		Mat. 12, 9—21.	

Pätnásta nedel'a po Svätej Trojici.

1) 5. Moj. 6 4—7.	Sk. Ap. 8, 26—39.	Luk. 10, 38—42.	Ž. 119—15. část.
2) 1 Král. 17, 8—16.	2 Tess. 3, 6—13.	Jána 11, 1—11.	34.
3) 1 Král. 18, 21—40.	2 Kor. 9, 6—11.	Jána 14, 1—14.	
		Luk. 14, 12—15.	

Starozákonné

Epištolicke

Žalмовé

Evanjelické

Šestnásta nedel'a po Svätej Trojici.

1) 5 Moj. 32, 39—40.	1 Kor. 15, 21—28.	Jána 11, 19—45.	Ž. 119—16. časť.
2) Jób 5, 17—24.	Žid. 12, 18—24.	Mat. 11, 25—30.	36.
3) Ozeáš 2, 19—23.	1 Jána 3, 1—12.	Mat. 22, 23—33.	
		Luk. 20, 27—40.	

Sedemnasta nedel'a po Svätej Trojici.

1) 1 Sam. 2, 1—10.	Juda 20—25.	Marka 2, 18—28.	Ž. 119—17. časť.
2) Žalm 75, 5—8.	Žid. 4, 9—13.	Mat. 12, 1—8.	56.
3) 1 Sam. 15, 16—31.	Žid. 3, 1—6.	Luk. 13, 10—17.	

Osemnasta nedel'a po Svätej Trojici.

1) 5 Moj. 10, 12—21.	1 Jána 1, 3—8.	Jána 15, 1—17.	Ž. 119—18. časť.
2) 2 Par. 1, 7—12.	Jak. 2, 10—17.	Marka 10, 17—27.	54.
3) Ezech. 3, 17—21.	2 Tess. 3, 1—5.	Mat. 5, 1—12.	
		Mat. 6, 1—15.	

Devätnasta nedel'a po Svätej Trojici.

1) Iz. 44, 21—23.	1 Kor. 12, 12—27.	Jána 1, 35—51.	Ž. 119—19. časť.
2) Žalm 32, 1—7.	Jak. 5, 13—20.	Jána 9, 24—41.	61.
3) Žalm 37, 25—40.	Kol. 3, 1—11.	Mat. 5, 13—16.	
		Mat. 6, 19—23.	

Dvadsaata nedel'a po Svätej Trojici.

1) Iz. 65, 1—2.	Rim. 11, 25—32.	Mat. 21, 28—44.	Ž. 119—20. časť.
2) Přís. 2, 1—8.	Rim. 14, 1—9.	Jána 15, 1—8.	57.
3) 4 Moj. 10, 29—36.	2 Tim. 2, 19—26.	Luk. 6, 43—49.	
		Mat. 7, 24—29.	

Dvadsaťprvá nedel'a po Svätej Trojici.

1) Ozeáš 13, 14.	Zj. J. 3, 7—13.	Jána 4, 31—42.	Ž. 119—21. časť.
2) 2 Sam. 7, 17—29.	Efez. 6, 1—9.	Marka 10, 13—16.	31—1. časť.
3) Dan. 3, 19—30.	Rim. 14, 4—12.	Marka 10, 46—52.	
		Jána 5, 1—18.	

Dvadsaťdruhá nedel'a po Svätej Trojici.

1) 5. Moj. 7, 9—11.	Efez. 4, 30—32.	Mat. 18, 1—20.	Ž. 119—22. časť.
2) Přís. 24, 14—20.	Žid. 13, 1—9.	Luk. 9, 57—62.	31—2. časť.
3) Neh. 1, 1—11.	Jak. 3, 6—18.	Luk. 14, 25—35.	
		Luk. 8, 34—39.	

Starozákonné

Epištolicke

Evanjelické

Žalмовé

Dvadsaťtretia nedeľa po Svätej Trojici.

1) Iz. 32, 1—8.	Rim. 13, 1—7.	Marka 12, 41—33.	Ž. 124.
2) Žalm 85, 9—14.	1 Tim. 4, 4—11.	Mat. 10, 24,—33.	31—3. časť.
3) 1 Sam. 12, 13—25.	Sk. Ap. 20, 17—35.	Mat. 17, 24—27.	
		Jána 7, 1—13.	

Dvadsaťštvrtá nedeľa po Svätej Trojici.

1) Iz. 51, 9—16.	2 Kor. 5, 1—10.	Jána 5, 17—29.	Ž. 125.
2) Žalm 39, 5—11.	1 Tess. 5, 14—24.	Jána 10, 23—30.	18—1. časť.
3) Iz. 54, 6—13.	Zj. Jána 3, 7—13.	Marka 8, 34—38.	
		Luk. 18, 1—8.	

Dvadsaťpiata nedeľa po Svätej Trojici.

1) Iz. 49, 12—17.	2 Pet. 3, 3—15.	Luk. 17, 20—33.	Ž. 116.
2) Jób 14, 1—5.	Žid. 10, 32—39.	Jána 5, 19—29.	18—2. časť.
3) Mal. 3, 13—4, 6.	Rim. 8, 31—39.	Mat. 13, 44—54.	
		Mat. 16, 1—12.	

Dvadsaťšiesta nedeľa po Svätej Trojici.

1) Iz. 40, 9—11.	Žid. 4, 9—13.	Mat. 11, 25—30.	Ž. 111.
2) Žalm 126.	Zj. Jána 2, 8—11.	Luk. 19, 11—27.	18—3. časť.
3) 1 Moj. 19, 15—29.	Efez. 4, 7—16.	Luk. 10, 13—22.	
		Luk. 16, 10—17.	

Dvadsaťsiedma nedeľa po Svätej Trojici.

1) Iz. 65, 17—19.	Zj. Jána 21, 1—7.	Mat. 5, 13—16.	Ž. 103, 27, 97.
2) Iz. 35, 3—10.	Zj. Jána 7, 9—17.	Luk. 12, 35—43.	
3) Joel 3, 1—5.	2 Tess. 2, 7—17.	Mat. 25, 13—30.	
		Luk. 22, 24—30.	

Poďakovanie za úrodu zemské.

1) 5 Moj. 26, 1—11.	Jak. 1, 17—18.	Luk. 12, 13—21.	Ž. 65, 100, 67.
Mal. 3, 10—12.	Sk. Ap. 14, 15—16.	Mat. 6, 24—34.	
2) Žalm 34, 1—8.	2 Kor. 9, 6—11.	Jána 6, 34—39.	

Pamiatka reformácie.

1) 2 Par. 29, 12—19.	Gal. 2, 16—21.	Jána 2, 13—17.	Ž. 126, 48,
	1 Pet. 1, 22—25.	Jána 6, 67—71.	138, 87.
2) Žalm 46.	1 Kor. 3, 11—23.	-----	

Deň poďakovania.

1) Plač J. 3, 22—25.	Gal. 6, 7—10.	Luk. 17, 11—19.	Ž. 136, 104, 92.
----------------------	---------------	-----------------	------------------

Deň kajúci.

1) Dan. 9, 3—19.	Žid. 10, 1—31.	Mat. 3, 1—12.	Ž. 6, 32.
2) Žalm 130.	Žid. 12, 12—17.	Mat. 11, 16—24.	

VI. RANNÉ A VEČERNÉ LEKCIE Z PÍSMÁ SVÄTÉHO NA CELÝ ROK.

Tieto lekcie môžu sa čítavať vo všedné dni pri utierňach a pri večierňach alebo pri domácich pobožnostiach ráno i večer.

Lekcie predpísané na dni medzi štvrtou nedeľou adventnou a prvou nedeľou po Zjavení Krista Pána sa vynechajú, keď spomenuté dni vystanú.

Lekcie predpísané na dni od dvadsiatej nedele po Svätej Trojici do konca cirkevného roku čítavajú sa každého roku, a z lekcí predpísaných na týždne pred dvadsiatou nedeľou po Svätej Trojici vynechá sa, koľko je treba. Keď je na pr. dvadsaťpäť nediel' po Svätej Trojici, vtedy lekcie predpísané na týždeň po dvadsiatej nedeli začínú sa čítať v týždni po osemnástej nedeli, a vystanú lekcie predpísané na týždeň po osemnástej a po devätnástej nedeli.

Dni.	Ráno.	Večer.
1. nedeľ'a adventná.		
Pondelok	Mat. 11, 25—30.	1. Moj. 3, 1—24.
Utorok	Sk. Ap. 3, 19—26.	1. Moj. 9, 1—19.
Streda	Kol. 1, 15—29.	1. Moj. 22, 1—19.
Štvrtok	Žid. 1, 1—4.	1. Moj. 49, 1—28.
Piatok	Žid. 2, 1—4.	4. Moj. 24, 14—25.
Sobota	Efez. 3, 1—12.	5. Moj. 18, 15—19.
2. nedeľ'a adventná.		
Pondelok	Sk. Ap. 17, 16—34.	1. Par. 17, 1—27.
Utorok	1. Jána 4, 9—16.	2. Par. 7, 11—22.
Streda	Kol. 1, 1—8.	Iz. 11, 1—10.
Štvrtok	Filip. 2, 12—18.	Jer. 23, 1—8.
Piatok	Filip. 3, 12—16.	Jer. 30, 8—22.
Sobota	Kol. 3, 1—11.	Jer. 33, 14—26.
3. nedeľ'a adventná.		
Pondelok	Žid. 10, 35—39.	Iz. 2, 1—5.
Utorok	Luk. 21, 5—19.	Iz. 24, 21—25, 5.
Streda	Luk. 12, 35—48.	Iz. 25, 6—12.
Štvrtok	Jak. 5, 7—11.	Iz. 26, 1—15.
Piatok	Luk. 1, 1—25.	Iz. 51, 1—16.
Sobota	Luk. 1, 26—38.	Iz. 52, 1—12.
4. nedeľ'a adventná.		
Pondelok	Mat. 1, 18—25.	Iz. 40, 1—11.
Utorok	Luk. 1, 39—45.	Mal. 3, 1—6.
Streda	Luk. 1, 46—56.	Mal. 4, 1—6.

Dni.	Ráno.	Večer.
Štvrtok	Luk. 1, 57—66.	Iz. 28, 14—19.
Piatok	Luk. 1, 67—80.	Iz. 7, 1—16.
Sobota	Jána 1, 1—14.	Mich. 5, 2—15.

Vianoce.

27. decembra	Jána 1, 15—18.	Mich. 4, 1—8.
28. decembra	Luk. 2, 15—20.	Iz. 32, 1—8.
29. decembra	Luk. 2, 22—24.	Iz. 46, 5—13.
30. decembra	Luk. 2, 25—32.	Iz. 49, 6—13.
31. decembra	Mat. 2, 13—15.	Iz. 55, 1—13.
2. januára	Mat. 2, 16—18.	Iz. 42, 1—12.
3. januára	Mat. 2, 19—23.	Iz. 61, 1—11.
4. januára	Mat. 3, 1—12.	Iz. 56, 1—8.
5. januára	Luk. 3, 1—9.	Iz. 12, 1—6.

Zjavenie Krista Pána.

Pondelok	Luk. 3, 10—14.	1. Moj. 1, 1—31.
Utorok	Luk. 3, 15—20.	1. Moj. 2, 1—25.
Streda	Marka 1, 1—8.	1. Moj. 4, 1—26.
Štvrtok	Marka 1, 9—11.	1. Moj. 5, 1—32.
Piatok	Luk. 3, 21—23.	1. Moj. 6, 9—22.
Sobota	Sk. Ap. 10, 34—43.	1. Moj. 7, 1—24.

1. nedel'a po Zjavení.

Pondelok	Jána 1, 29—34.	1. Moj. 8, 1—22.
Utorok	Jána 1, 35—42.	1. Moj. 11, 1—9.
Streda	Jána 1, 43—51.	1. Moj. 12, 1—10.
Štvrtok	Luk. 4, 1—13.	1. Moj. 13, 1—18.
Piatok	Marka 1, 12—15.	1. Moj. 14, 8—24.
Sobota	Mat. 4, 12—17.	1. Moj. 15, 1—21.

2. nedel'a po Zjavení.

Pondelok	Mat. 4, 18—25.	1. Moj. 17, 1—22.
Utorok	Mat. 5, 1—20.	1. Moj. 18, 1—33.
Streda	Mat. 5, 27—48.	1. Moj. 19, 12—29.
Štvrtok	Mat. 6, 1—23.	1. Moj. 21, 1—8.
Piatok	Mat. 7, 1—14.	1. Moj. 24, 1—28.
Sobota	Mat. 7, 24—29.	1. Moj. 24, 29—67.

3. nedel'a po Zjavení.

Pondelok	Mat. 8, 14—22.	1. Moj. 25, 27—34.
Utorok	Mat. 8, 28—34.	1. Moj. 27, 1—45.
Streda	Mat. 9, 9—17.	1. Moj. 27, 46—28, 22
Štvrtok	Mat. 9, 27—28.	1. Moj. 29, 1—20.

Dni.	Ráno.	Večer.
Piatok	Mat. 10, 1—16.	1. Moj. 31, 43—55.
Sobota	Mat. 10, 17—42.	1. Moj. 32, 3—32.

4. nedel'a po Zjavení.

Pondelok	Mat. 11, 11—24.	1. Moj. 33, 1—20.
Utorok	Mat. 12, 1—21.	1. Moj. 35, 1—15.
Streda	Mat. 12, 22—50.	1. Moj. 37, 1—36.
Štvrtok	Mat. 13, 1—23.	1. Moj. 39, 1—6, 20—23.
Piatok	Mat. 14, 1—36.	1. Moj. 40, 1—23.
Sobota	Mat. 15, 1—20.	1. Moj. 41, 1—37.

5. nedel'a po Zjavení.

Pondelok	Mat. 15, 29—39.	1. Moj. 41, 38—57.
Utorok	Mat. 16, 1—12.	1. Moj. 42, 1—38.
Streda	Mat. 16, 21—28.	1. Moj. 43, 1—34.
Štvrtok	Mat. 17, 9—27.	1. Moj. 44, 1—34.
Piatok	Mat. 19, 1—15.	1. Moj. 45, 1—28.
Sobota	Mat. 20, 17—34.	1. Moj. 46, 1—34.

6. nedel'a po Zjavení.

Pondelok	Mat. 21, 10—46.	1. Moj. 47, 1—31.
Utorok	Mat. 23, 1—39.	1. Moj. 48, 1—22.
Streda	Marka 1, 16—45.	2. Moj. 1, 1—14.
Štvrtok	Marka 2, 1—28.	2. Moj. 2, 1—25.
Piatok	Marka 3, 1—35.	2. Moj. 3, 1—22.
Sobota	Marka 5, 1—20.	2. Moj. 4, 1—23.

Nedel'a deviatnik.

Pondelok	Marka 5, 21—43.	2. Moj. 5, 1—23.
Utorok	Marka 6, 1—29.	2. Moj. 6, 1—13.
Streda	Marka 6, 30—56.	2. Moj. 11, 1—10.
Štvrtok	Marka 7, 1—30.	2. Moj. 12, 1—28.
Piatok	Marka 8, 10—38.	2. Moj. 12, 29—42.
Sobota	Marka 9, 2—32.	2. Moj. 13, 1—22.

Nedel'a po deviatniku.

Pondelok	Marka 10, 1—31.	2. Moj. 14, 1—31.
Utorok	Marka 10, 32—52.	2. Moj. 15, 1—21.
Streda	Marka 11, 1—33.	2. Moj. 15, 22—16, 15.
Štvrtok	Marka 12, 13—44.	2. Moj. 17, 1—16.
Piatok	Luk. 4, 14—44.	2. Moj. 19, 1—25.
Sobota	Luk. 5, 12—39.	2. Moj. 20, 1—23.

Dni.	Ráno.	Večer.
Nedel'a mäsoпустná.		
Pondelok	Luk. 6, 1—26.	2. Moj. 24, 1—18.
Utorok	Luk. 6, 27—49.	2. Moj. 31, 18—32, 35.
Streda	Luk. 7, 1—10.	2. Moj. 33, 1—23.
Štvrtok	Luk. 7, 18—50.	2. Moj. 34, 1—10.
Piatok	Luk. 8, 16—56.	2. Moj. 34, 27—35.
Sobota	Luk. 9, 1—27.	2. Moj. 40, 1—38.
1. nedel'a postná.		
Pondelok	Luk. 9, 28—62.	4. Moj. 3, 5—13.
Utorok	Luk. 10, 1—22.	4. Moj. 10, 11—36.
Streda	Luk. 10, 38—11, 13.	4. Moj. 11, 1—35.
Štvrtok	Luk. 11, 29—36.	4. Moj. 12, 1—15.
Piatok	Luk. 11, 37—54.	4. Moj. 13, 1—25.
Sobota	Luk. 12, 1—34.	4. Moj. 13, 26—33.
2. nedel'a postná.		
Pondelok	Luk. 13, 1—17.	4. Moj. 14, 1—24.
Utorok	Luk. 14, 25—35.	4. Moj. 16, 1—22.
Streda	Luk. 15, 11—32.	4. Moj. 16, 23—50.
Štvrtok	Luk. 16, 10—18.	4. Moj. 17, 1—13.
Piatok	Luk. 17, 1—10.	4. Moj. 20, 1—29.
Sobota	Luk. 18, 1—8.	4. Moj. 21, 1—25.
3. nedel'a postná.		
Pondelok	Luk. 18, 15—30.	4. Moj. 22, 1—41.
Utorok	Luk. 19, 1—40.	4. Moj. 23, 1—30.
Streda	Luk. 20, 1—26.	4. Moj. 24, 1—13.
Štvrtok	Luk. 21, 37—22, 38.	4. Moj. 27, 12—23.
Piatok	Luk. 22, 39—71.	5. Moj. 5, 1—33.
Sobota	Luk. 23, 1—25.	5. Moj. 8, 1—20.
4. nedel'a postná.		
Pondelok	Luk. 23, 26—56.	5. Moj. 9, 1—29.
Utorok	Mat. 26, 1—35.	5. Moj. 10, 1—22.
Streda	Mat. 26, 36—75.	5. Moj. 11, 1—32.
Štvrtok	Mat. 27, 1—38.	5. Moj. 28, 1—14.
Piatok	Mat. 27, 39—66.	5. Moj. 28, 58—68.
Sobota	Marka 14, 1—31.	5. Moj. 34, 1—12.
5. nedel'a postná.		
Pondelok	Marka 14, 32—72.	Jer. 2, 1—19.
Utorok	Marka 15, 1—10.	Ozeáš 13, 9—14.

Dní.	Ráno.	Večer.
Streda	Marka 15, 20—47.	Sofoniáš 3, 1—8.
Štvrtok	Jána 12, 1—9.	Mich. 3, 5—12.
Piatok	Jána 12, 20—50.	Iziáš 66, 1—9.
Sobota	Jána 13, 16—38.	Zach. 9, 9—17.

Nedel'a Kvetná.

Pondelok	Jána 18, 1—18.	Jer. 7, 1—15.
Utorok	Jána 18, 19—40.	Iz. 50, 4—11.
Streda	Jána 19, 1—12.	Jer. 11, 18—23.
Zelený štvrtok	Jána 19, 13—24.	Zach. 3, 1—10.
Vel'ký piatok	Jána 19, 25—37.	Plač Jer. 2, 8—15.
Biela sobota	Jána 19, 38—42.	Iz. 52, 13—15.

Vel'konočná nedel'a.

Vel'. pondelok

Utorok	Mat. 28, 1—15.	Ezech. 21, 18—27.
Streda	Jána 20, 1—18.	Aggeus 2, 20—23.
Štvrtok	Luk. 24, 1—12.	Zach. 6, 9—15.
Piatok	Luk. 24, 36—49.	Ezech. 17, 11—24.
Sobota	Marka 16, 9—14.	Iz. 44, 21—28.

1. ned. Po Vel'kej noci.

Pondelok	Jána 21, 1—25.	Jonáš 1, 1—16.
Utorok	Jána 2, 12—25.	Jonáš 1, 17—2, 10.
Streda	Jána 3, 22—36.	Jonáš 3, 1—10.
Štvrtok	Jána 4, 1—26.	Jonáš 4, 1—11.
Piatok	Jána 4, 27—38.	Iz. 33, 2—6.
Sobota	Jána 4, 39—45.	Izaiáš 42, 10—17.

2. ned. po Vel'kej noci.

Pondelok	Jána 5, 1—17.	Mich. 2, 1—13.
Utorok	Jána 5, 18—30.	Iz. 30, 19—26.
Streda	Jána 5, 31—47.	Jer. 3, 11—19.
Štvrtok	Jána 6, 16—29.	Ezech. 34, 1—11.
Piatok	Jána 6, 30—40.	Ezech. 34, 12—22.
Sobota	Jána 6, 41—59.	Ezech. 34, 23—31.

3. ned. po Vel'kej noci.

Pondelok	Jána 6, 60—71.	Ezech. 36, 1—15.
Utorok	Jána 7, 1—13.	Ezech. 36, 16—32.
Streda	Jána 7, 14—24.	Ezech. 36, 33—38.
Štvrtok	Jána 7, 25—36.	Aggeus 2, 1—9.
Piatok	Jána 7, 37—53.	Zach. 2, 1—13.
Sobota	Jána 8, 1—11.	Zach. 11, 1—17.

Dni.	Ráno.	Večer.
------	-------	--------

4. ned. po Vel'kej noci.

Pondelok	Jána 8, 12—20.	Zach. 12, 1—10.
Utorok	Jána 8, 21—29.	Iz. 65, 1—7.
Streda	Jána 8, 30—45.	Iz. 65, 8—16.
Štvrtok	Jána 9, 1—12.	Jer. 8, 4—13.
Piatok	Jána 9, 13—34.	Zach. 8, 18—23.
Sobota	Jána 9, 35—41.	Iz. 49, 22—26.

5. ned. po Vel'kej noci.

Pondelok	Jána 10, 1—6.	Amos 9, 8—15.
Utorok	Jána 10, 7—10.	Iz. 4, 2—6.
Streda	Mat. 28, 16—20.	Iz. 29, 18—24.

Vstúpenie Krista P.

Piatok	Luk. 24, 50—53.	Mich. 7, 7—13.
Sobota	Sk. Ap. 1, 12—26.	Mich. 7, 14—20.

Nedel'a po Vstúpení.

Pondelok	Jána 10, 17—21.	Zach. 13, 1—9.
Utorok	Jána 10, 22—31.	Zach. 14, 13—21.
Streda	Jána 10, 32—42.	Iz. 46, 10—24.
Štvrtok	Jána 11, 1—27.	Jer. 46, 25—28.
Piatok	Jána 11, 28—44.	Iz. 32, 13—20.
Sobota	Jána 11, 45—57.	Iz. 57, 15—21.

Svätodušná nedel'a.

Svätoduš. pondelok

Utorok	Sk. Ap. 2, 14—36.	Ezech. 47, 1—12.
Streda	Sk. Ap. 2, 37—47.	Iz. 45, 11—18.
Štvrtok	Jána 14, 1—22.	Iz. 45, 19—25.
Piatok	Jána 15, 1—25.	Jer. 9, 23—26.
Sobota	Jána 16, 31—17, 26.	Iz. 44, 1—8.

Trojičná nedel'a.

Pondelok	Sk. Ap. 3, 1—21.	Jozue 1, 1—18.
Utorok	Sk. Ap. 4, 1—37.	Jozue 3, 1—17.
Streda	Sk. Ap. 5, 1—42.	Jozue 4, 1—24.
Štvrtok	Sk. Ap. 6, 1—15.	Jozue 6, 1—21.
Piatok	Sk. Ap. 7, 1—60.	Jozue 8, 1—35.
Sobota	Sk. Ap. 8, 1—40.	Jozue 9, 1—27.

1. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	Sk. Ap. 9, 1—43.	Jozue 10, 1—15.
----------	------------------	-----------------

Dni.	Ráno.	Večer.
Utorok	Sk. Ap. 10, 1—33.	Jozue 11, 1—23.
Streda	Sk. Ap. 11, 1—30.	Jozue 23, 1—16.
Štvrtok	Sk. Ap. 12, 1—25.	Jozue 24, 1—31.
Piatok	Sk. Ap. 13, 1—52.	Soudců 2, 1—23.
Sobota	Sk. Ap. 14, 1—28.	Soudců 6, 1—24.
2. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Sk. Ap. 15, 1—41.	Soudců 7, 1—25.
Utorok	Sk. Ap. 16, 1—40.	Soudců 13, 1—25.
Streda	Sk. Ap. 17, 1—15.	Soudců 14, 1—20.
Štvrtok	Sk. Ap. 18, 1—28.	Soudců 15, 9—20.
Piatok	Sk. Ap. 19, 1—40.	Soudců 16, 4—31.
Sobota	Sk. Ap. 20, 1—38.	1. Sam. 1, 21—28.
3. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Sk. Ap. 21, 1—39.	1. Sam. 2, 1—20.
Utorok	Sk. Ap. 21, 40—22, 29.	1. Sam. 3, 1—21.
Streda	Sk. Ap. 22, 30—23, 35.	1. Sam. 4, 1—18.
Štvrtok	Sk. Ap. 24, 1—27.	1. Sam. 5, 1—12.
Piatok	Sk. Ap. 25, 1—27.	1. Sam. 7, 1—17.
Sobota	Sk. Ap. 26, 1—32.	1. Sam. 8, 1—22.
4. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Sk. Ap. 27, 1—44.	1. Sam. 9, 1—27.
Utorok	Sk. Ap. 28, 1—31.	1. Sam. 10, 1—27.
Streda	Rim. 1, 1—15.	1. Sam. 12, 1—25.
Štvrtok	Rim. 1, 16—32.	1. Sam. 13, 1—14.
Piatok	Rim. 2, 1—29.	1. Sam. 15, 10—35.
Sobota	Rim. 3, 1—31.	1. Sam. 16, 1—23.
5. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Rim. 4, 1—25.	1. Sam. 17, 32—58.
Utorok	Rim. 5, 1—6, 2.	1. Sam. 18, 1—16.
Streda	Rim. 6, 12—18.	1. Sam. 19, 1—24.
Štvrtok	Rim. 7, 1—25.	1. Sam. 20, 1—42.
Piatok	Rim. 8, 1—11.	1. Sam. 22, 1—23.
Sobota	Rim. 13, 1—7.	1. Sam. 24, 9—22.
6. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Rim. 14, 1—15, 3.	1. Sam. 26, 1—25.
Utorok	Rim. 15, 14—33.	1. Sam. 28, 3—25.
Streda	Rim. 16, 1—27.	1. Sam. 31, 1—13.
Štvrtok	1. Kor. 1, 10—31.	2. Sam. 1, 1—27.
Piatok	1. Kor. 2, 1—16.	2. Sam. 5, 1—12.
Sobota	1. Kor. 4, 6—5, 5.	2. Sam. 6, 1—19.

Dni.	Ráno.	Večer.
7. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	1. Kor. 5, 9—6, 20.	1. Par. 16, 1—43.
Utorok	1. Kor. 7, 1—40.	2. Sam. 7, 1—29.
Streda	1. Kor. 8, 1—13.	2. Sam. 12, 1—23.
Štvrtok	1. Kor. 9, 1—23.	2. Sam. 15, 1—15.
Piatok	1. Kor. 10, 14—33.	2. Sam. 16, 5—15.
Sobota	1. Kor. 11, 1—22.	2. Sam. 18, 1—33.
8. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	1. Kor. 12, 12—31.	2. Sam. 19, 1—15.
Utorok	1. Kor. 14, 1—10.	1. Par. 21, 1—30.
Streda	1. Kor. 15, 58—16, 24.	1. Par. 22, 1—19.
Štvrtok	2. Kor. 1, 1—24.	1. Par. 28, 1—21.
Piatok	2. Kor. 2, 1—3, 3.	1. Par. 29, 1—23.
Sobota	2. Kor. 6, 11—7, 16.	2. Par. 1, 1—13.
9. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	2. Kor. 8, 1—24.	1. Král. 2, 16—28.
Utorok	2. Kor. 9, 1—15.	1. Král. 4, 22—34.
Streda	2. Kor. 10, 1—18.	1. Král. 5, 1—18.
Štvrtok	2. Kor. 11, 1—18.	2. Par. 3, 1—17.
Piatok	2. Kor. 12, 14—13, 13.	1. Král. 8, 1—66.
Sobota	Gal. 1, 1—24.	1. Král. 7, 1—12.
10. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Gal. 2, 2—21.	1. Král. 9, 1—28.
Utorok	Gal. 3, 1—14.	1. Král. 10, 1—13.
Streda	Gal. 4, 8—20.	1. Král. 11, 9—13.
Štvrtok	Gal. 5, 1—15.	1. Král. 12, 1—33.
Piatok	Gal. 6, 11—18.	1. Král. 13, 1—34.
Sobota	Efez. 6, 1—9.	1. Král. 14, 1—20.
11. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Efez. 6, 18—24.	1. Král. 16, 1—24—17, 24.
Utorok	Filip. 1, 12—2, 4.	1. Král. 18, 1—46.
Streda	Filip. 2, 19—30.	1. Král. 19, 1—21.
Štvrtok	Filip. 3, 1—11.	1. Král. 21, 1—29.
Piatok	Filip. 4, 1—3.	2. Král. 1, 1—17.
Sobota	Filip. 4, 8—23.	2. Král. 2, 1—22.
12. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Kol. 2, 1—23.	2. Král. 4, 1—37.
Utorok	Kol. 3, 18—4, 18.	2. Král. 5, 1—27.

Dni.	Ráno.	Večer.
Streda	1. Tess. 1, 1—10.	2. Král. 6, 1—23.
Štvrtok	1. Tess. 2, 1—20.	2. Král. 7, 1—20.
Piatok	1. Tess. 3, 1—13.	2. Král. 8, 1—15.
Sobota	1. Tess. 4, 8—12.	2. Král. 9, 1—37.

13. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	1. Tess. 5, 12—28.	2. Král. 10, 28—36.
Utorok	1. Tim. 1, 1—20.	2. Par. 22, 1—12.
Streda	1. Tim. 2, 1—15.	2. Par. 23, 1—21.
Štvrtok	1. Tim. 3, 1—16.	2. Par. 24, 1—22.
Piatok	1. Tim. 4, 1—16.	2. Král. 14, 1—20.
Sobota	1. Tim. 5, 1—25.	2. Král. 15, 1—38.

14. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	1. Tim. 6, 1—21.	Iz. 6, 1—13.
Utorok	2. Tim. 1, 1—18.	Amos. 7, 1—15.
Streda	2. Tim. 2, 1—26.	2. Král. 16, 1—20.
Štvrtok	Tit. 1, 1—16.	2. Král. 17, 1—23.
Piatok	Tit. 2, 1—10.	2. Král. 18, 1—37.
Sobota	Tit. 2, 15—3, 3.	2. Král. 19, 1—37.

15. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	Tit. 3, 8—15.	2. Král. 20, 1—21.
Utorok	Filemon. 1—25.	2. Král. 21, 1—18.
Streda	Žid. 1, 1—14.	2. Par. 34, 1—33.
Štvrtok	Žid. 2, 5—3, 6.	2. Par. 35, 20—36, 10.
Piatok	Žid. 4, 14—5, 14.	Jer. 22, 1—18.
Sobota	Žid. 6, 1—20.	Jer. 25, 1—14.

16. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	Žid. 7, 1—28.	Jer. 37, 1—21.
Utorok	Žid. 8, 1—13.	Jer. 38, 1—28.
Streda	Žid. 9, 1—10.	Jer. 32, 26—44.
Štvrtok	Žid. 9, 16—28.	Jer. 39, 1—18.
Piatok	Žid. 10, 1—34.	Jer. 29, 4—23.
Sobota	Žid. 11, 1—7.	Dan. 1, 1—21.

17. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	Žid. 11, 17—40.	Dan. 3, 1—30.
Utorok	Žid. 12, 1—17.	Dan. 4, 1—37.
Streda	Žid. 13, 1—25.	Dan. 5, 1—30.
Štvrtok	Jak. 1, 1—15.	Dan. 6, 1—28.
Piatok	Jak. 2, 1—13.	Ezdráš 1, 1—11.
Sobota	Jak. 2, 14—26.	Ezdráš 3, 1—13.

Dni.	Ráno.	Večer.
18. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Jak. 3, 1—18.	Ezdráš 4, 1—24.
Utorok	Jak. 4, 1—5, 6.	Aggeus 1, 1—15.
Streda	Jak. 5, 12—20.	Ezdráš 5, 1—17.
Štvrtok	1. Pet. 3, 1—7.	Ezdráš 6, 1—22.
Piatok	1. Pet. 3, 15—22.	Ezdráš 7, 1—28.
Sobota	1. Pet. 5, 1—4.	Ezdráš 8, 1—15.
19. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	1. Jána 1, 1—10.	Neh. 1, 1—11.
Utorok	1. Jána 2, 1—17.	Neh. 2, 1—20.
Streda	1. Jána 5, 1—3.	Neh. 4, 1—23.
Štvrtok	1. Jána 5, 10—21.	Neh. 8, 1—18.
Piatok	2. Jána 1—13.	Neh. 9, 1—38.
Sobota	3. Jána 1—14.	Zach. 8, 1—23.
20. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Marka 4, 1—41.	Iz. 42, 1—13.
Utorok	Luk. 13, 18—35.	Iz. 41, 1—20.
Streda	Mat. 13, 31—58.	Abakuk 2, 1—14.
Štvrtok	Mat. 16, 13—20.	Iz. 63, 7—19.
Piatok	2. Kor. 3, 10—4, 18.	Iz. 64, 1—12.
Sobota	2. Kor. 5, 1—21.	Iz. 5, 1—7.
21. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Efez. 1, 1—23.	Mich. 5, 1—8.
Utorok	Efez. 2, 1—22.	Iz. 58, 1—14.
Streda	Efez. 4, 7—21.	Iz. 59, 1—21.
Štvrtok	Efez. 4, 29—32.	Jer. 31, 1—19.
Piatok	Efez. 5, 10—14.	Jer. 31, 23—40.
Sobota	Efez. 5, 22—23.	Iz. 48, 1—22.
22. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	Mat. 18, 1—22.	Mich. 4, 1—8.
Utorok	Marka 9, 33—50.	Iz. 49, 14—21.
Streda	Luk. 17, 20—31.	Iz. 2, 10—21.
Štvrtok	Rim. 8, 24—39.	Iz. 63, 1—6.
Piatok	Marka 12, 1—12.	Joel 2, 1—11.
Sobota	Mat. 25, 14—30.	Joel 2, 12—27.
23. ned. po Sv. Trojici.		
Pondelok	1. Kor. 3, 1—23.	Joel 3, 1—13.
Utorok	Mat. 19, 16—30.	Joel 3, 14—21.

Dni.	Večer.	Ráno.
Streda	Luk. 14, 12—15.	Abdiáš 1—21.
Štvrtok	Marka 13, 1—37.	Nahum 1, 1—15.
Piatok	Rim. 9, 1—33.	Nahum 3, 7—19.
Sobota	Rim. 10, 1—21.	Iz. 10, 5—27.

24. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	Rim. 11, 1—33.	Iz. 13, 1—15.
Utorok	2. Tess. 1, 11—2, 17.	Iz. 14, 1—27.
Streda	2. Tess. 3, 1—11.	Iz. 47, 1—15.
Štvrtok	2. Tim. 3, 1—17.	Dan. 2, 27—45.
Piatok	2. Tim. 4, 1—22.	Dan. 7, 1—28.
Sobota	Mat. 24, 1—14.	Dan. 9, 1—27.

25. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	Mat. 24, 29—51.	Dan. 12, 1—13.
Utorok	Mat. 22, 23—33.	Ezech. 38, 8—23.
Streda	1. Kor. 15, 12—50.	Ezech. 39, 1—29.
Štvrtok	Žid. 3, 7—4, 13.	Iz. 43, 14—25.
Piatok	Žid. 11, 8—16.	Iz. 33, 17—24.
Sobota	Žid. 12, 18—29.	Ezech. 37, 1—14.

26. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	1. Pet. 1, 1—12.	Sofoniáš 3, 9—20.
Utorok	1. Pet. 1, 13—2, 10.	Iz. 34, 1—17.
Streda	1. Pet. 4, 1—7.	Iz. 35, 1—10.
Štvrtok	1. Pet. 4, 12—19.	Iz. 54, 1—17.
Piatok	2. Pet. 1, 1—15.	Iz. 60, 7—22.
Sobota	2. Pet. 2, 1—22.	Iz. 62, 1—12.

27. ned. po Sv. Trojici.

Pondelok	2. Pet. 3, 1—18.	Iz. 65, 17—25.
Utorok	Juda 1—25.	Ezech. 37, 15—28.
Streda	1. Jána 2, 18—29.	Abakuk 3, 1—19.
Štvrtok	1. Jána 3, 1—12.	Iz. 40, 27—31.
Piatok	1. Jána 3, 19—24.	Jer. 14, 7—9.
Sobota	1. Jána 4, 1—8.	Mal. 3, 7—18.

VII. ŽALMY PODĽA ICH OBSAHU A VÝZNAMU.

I. Modlitebné:

Za cirkev: 3, 5, 28, 59, 64, 71, 74, 77, 79, 80, 83, 94, 112, 125.

Proti nepriateľom cirkvi: 7, 19, 26, 27, 42, 54, 56, 57, 62, 141.

Proti pápežovi a pápežencom: 10, 12, 36, 44, 55, 69, 70, 94, 109, 120.

Za pokoj v cirkvi: 60, 86, 137, 140.

Za slovo Božie: 67, 69, 119.

Za odpustenie hriechov a za duchovné riadenie: 38, 59, 86, 90, 130, 141, 142.

Za krajinu: 20, 62.

Proti zlému svedomiu: 6, 38, 88.

II. Kajúce:

6, 32, 38, 51, 102, 130, 143.

III. Ďakovacie:

Za slovo Božie a za iné duchovné dary: 34, 42, 66, 103, 109, 122, 138, 145, 147.

Za telesné dary a dobrodenia: 33, 105, 107, 108, 114, 116, 139, 144, 146.

Za zachovávanie cirkvi: 76, 86, 108, 111, 116, 135, 136.

Za vytrhnutie z útisku a zo všelijakého súženia: 9, 18, 30, 66, 113.

IV. Vyučujúce:

O odpustení hriechov: 51, 139.

O dúfaní v samého Boha: 4, 33, 91, 112, 115, 131, 146, 148.

O slove Božom a o bázní Božej: 1, 15, 41, 78, 81, 92, 95, 96, 100, 112, 149.

O šťastí bezbožných a o súženiach pobožných: 37, 39, 49, 52, 63, 73, 92, 129.

Pre učiteľov cirkvi: 134, 150.

Pre vrchnosť a pre domácnosť: 2, 82, 101, 125, 127, 128, 133, 144.

V. Potešujúce:

Boh zachováva cirkev a hubí jej nepriateľov: 3, 11, 23, 33, 36, 46, 47, 76, 124, 125, 126.

VI. Prorocké:

O Kristovej osobe a o jeho úrade: 2, 110, 118, 138.

O Kristovom utrpení a povýšení: 2, 8, 16, 21, 22, 41, 68, 69, 109.

O rozšírení evanjelia: 19, 40, 45, 47, 50, 72, 78, 93, 97, 98.

VII. Na obzvláštné časy.

Ráno: 63, 103, 130.

Poludnie: 4, 7, 19, 104, 121.

Večer: 3, 4, 8, 91, 104, 127, 134, 139.

II. Písně adventní o vtělení Syna Božího.

Žalm Zachariáše kněze. Luk. 1. kap.

6. Požehnaný Pán Bůh Izraelský, že navštívil a učinil vykoupení lidu svému.

2. A vyzdvihl nám roh spasení v domě Davida služebníka svého.

3. Jakož mluvil skrze ústa proroků svých svatých, kteříž byli od věků.

4. O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky všech, kteříž nás nenáviděli.

5. Aby učinil milosrdenství s otci našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou.

6. Na přísahu, kterouž přisáhl Abrahamovi, otci našemu, že jistě nám to dá.

7. Abychom bez strachu z ruky nepřátel našich jsouce vysvobození sloužili Jemu.

8. V svatosti a v spravedlnosti před obličejem jeho, po všechny dny života našeho.

9. Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš: Nebo předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho.

10. Aby dáno bylo umění spasitelné lidu jeho, na odpuštění hříchů jejich.

11. Skrze střeva milosrdenství Boha našeho, v nichžto navštívil nás, vyšed z výsosti,

12. Aby se ukázal sedícím v temnostech a v stínu smrti k spravení noh našich na cestu pokoje.

Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému, jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků amen.

Kyrie adventní.

Má svůj nápev.

Farár: Kyrle eleyson.

7. Hospodine, Otče žádoucí, Bože náš všemohoucí, neobsáhlý v své moci, smiluj se nad námi!

2. Tys Stvořitel všeho stvoření, zvlášť lidského na zemi, jenž padlo v zlořečení: smiluj se nad námi!

3. Z lásky své v pádu's ho nenechal, Vykupitele's po-

slal Syna svého na svět dal:
Smiluj se nad námi!

Farár: Kriste eleyson.

4. Kriste, Pane náš, Ty jsi
pravý Messiáš, kterýž's při-
šel na svět pro nás.

5. Vzal's přirození naše
lidské na zemi skrze své v
panně vtělení.

6. Pro to předivné v světě
ponížení tvé smiluj se nad
námi Pane!

Farár: Kyrie eleyson.

7. Svatý Duchu, Bože žá-
doucí, z Otce, z Syna pochá-
zející, nerozdílný v Božské
moci!

8. Ty's to Krista Pána vtě-
lení způsobil sám v životě
panny, bez panenství poru-
šení.

9. Dej, ať naše všech po-
těšení jest Kristovo svaté
vtělení: Smiluj se, prosím,
nad námi!

10. Budiž sláva Tobě, Bo-
že v bytu jediný, na věky po-
žehnaný, a nám pokoj na
zemi! Amen, staň se tak,
amen.

Et in terra.

Může se zpívat i obecně: A na zemi
budiž lidem... notou Aj, Panna jest
pozdravená.

Credo aneb vyznání víry.

Má svůj nápev.

8. **V**ěříme v jednoho Bo-
ha, Otce všemohoucího, je-
hož země i obloha dílo je-
stíť samého; nás stvořil k
svému obrazu, svaté nesmr-
telnosti, a když jsme přišli
na zkázu, zas připustil k mi-
losti.

2. Věříme i v Syna jeho,
Krista Ježíše, stále, jediného
a pravého všech nás mocné-
ho Krále; jenž Duchem Sva-
tým jsa počat, narodil se z
panny ctné; ó buď Bohu za
ten poklad čest a chválení
věčné.

3. Zjevil se světu Král ten
v čas a na oslátku přijel,
když v Jeruzalémě pro nás,
na smrt kříže jíti měl: Trpěl,
umřel, i pohřben jest, do pe-
kla mocně sstoupil, vstav z
mrtvých, má s svým Otcem
čest, k Němuž na nebe vstou-
pil.

4. Odtud přijde zas k sou-
zení živých i také mrtvých,
a svědčí mnohá znamení, žeť
jest právě ve dveřích: Rozjí-
majíce sobě to, v svých bí-
dách těšíme se, že vykoupení
a léto nám to příští přinese.

5. Věříme v Ducha Svaté-
ho, těšitele věřících; o církvi
věříme jeho, že jest obec
všech svatých: Té církve že-
ních i hlava jest Syn Boha

živého, a toť jest i naše sláva, že jsme lid pravý jeho.

6. V svých mdlobách věříme silně všech hříchů odpuštění, nabývajíce neomylně z Krista ospravednění, ne nám, Pane Bože, ne nám, ale Tobě sluší čest: Tys spravednosti původ sám, při nás jen zlá žádost jest.

7. Těšíme se též, věřice těla z mrtvých vzkříšení, že i nás Páně pravice probudí k oslavení; v tom těle Božího Syna uzříme vtěleného, když nastane ta hodina šťastná zjevení Jeho.

8. Věříme Bohu živému u prostřed svých neřestí; že nás k životu věčnému mocně ráčí přivésti. Ó by prolomil nebesa! Ó by přišel náš vůdce! Amen, přijdeť, pamětliv jsa na slib svůj, dosti prudce.

J. Tran.

Jako: Vesele zpívejme, Boha.

9. **A**j, čas vzácný přišel, v němž Pán slávy vyšel k spasení lidskému, ke cti lidu svému, aby jej vytrhl z hrdla d'áblu zlému.

2. Totof jsou ti dnové, o nichž prorokové z dávna jsou pravili, lidem oznámili: Dnové vykoupení a světa spasení.

3. V nichž nesluší spáti, ale vzhůru vstáti, Bohu dě-

kovati, a Jej milovati, jenž nám té milosti dal dočkat s radostí.

4. Noc bludu odešla, záře víry vzešla: Slušit k ní prozřítí, všim srdcem ujítí, v světle tom choditi, v ctnosti se oditi.

5. Snadný rozum toho, že Bůh zavrhl toho, kdož se v zlost vylévá, hříchů nevystríhá, a budeť zatracen, od Boha odloučen.

6. Synové jsou smrti, musíť zahynouti, kdož neznají ctíti, Boha chtí za nic mít, bez strachu hřešice, na smrt nedbajíce.

7. Tělo hříchy trudí, srdcem vždycky bloudí, neznajíce svého svedení hrozného, a jdou k zatracení, jemuž konce není.

8. Ale kdož se bojí Boha, o toť stojí, kterak by se svému Tvůrci laskavému vždycky líbit mohli, Jeho nehněvali.

9. Neb jim dobře známo, písmy dokázáno Kristovo vtělení, z panny narození, tím více se bojí, o spasení stojí.

10. V ctnostech kráčejíce, spravednost činíce, víry Boží hájí, bludů se varují, v nichž jestiť svedení, jakoz praví čtení.

11. Přirostše k pravému kořenu vinnému, Pánu Jezu

Kristu, drží cestu jistou, plodíce ovoce z víry a jsou v lásce.

12. Posilu berouce z Krista, v Něm rostouce, požívají jeho slova předraženého, i svátostí řádných, k slovu připojených.

13. Na péči majíce, vždy vyšetřující, skoro-li pokročí s nebe s plnou mocí, ať by již odplatil, jakž jest kdo zde věřil.

† 14. I my pilní budme, z hříchů se probudme, dejme se v pokání, hříchů vyznávání, a tak jich pozbudem a milosti dojdeme.

15. Chvála Bohu Otci, nekonalé moci, i jeho milému Synu jedinému, i Duchu Svatému, v Božství nedílnému.

Má svůj nápev.

10. **A**j, panna jest pozdravena anjelem, poslem od Boha, Božství divné a nesmírné vstoupilo v život Marie.

2. Maria, když uslyšela, jméno Ježíš od anjela, aby jeho matkou byla, k tomu jest mile svolila.

3. Ta ctná a pokorná panna, Duchem svatým obdařená, Krista v životě nosila, schrána jeho sama byla.

4. Hospodin s ní vždy bydlící, zvolil ji nad jiné všechny, aby jeho matkou byla, u víře se Mu libila.

5. Požehnána jestiž věčně, z milosti Boží srdečné, porodila Nejvyššího Krále nad králi mocného.

6. Požehnaný ten plod svatý, Duchem svatým jest počatý, skrze pannu na svět přišel, bez porušení z ní vyšel.

7. Života toho čistého jakžto přibytku rajského Král nebeský jest posvětil a z něho se nám narodil.

† 8. Ježíš Kristus milostivý, nám převelmi žádostivý, proto k nám sem chtěl přijíti, aby nás ráčil spasiti.

9. Nechtě, bychom zahynuli, d'áblu v ruce dáni byli, ráčil jest lid navštívit, v život Marie vstoupiti.

10. Protož Jeho všickni chvalme a Jemu díky vzdávejme z takového dobrodiní, kteréž nám učinil nyní.

11. Chvála, čest Otci věčnému i jeho Synu milému, také i Duchu Svatému, v témž Božství nerozdílnému.

Má svůj nápev.

11. **B**ud' pochválen Bůh věrný, který své sliby plní, a světu Spasitele poslal jest v lidském těle.

2. Co jsou svatí otcové čekali žádostivě, a o čemž psáno bylo, to se slavně splnilo.

3. Abramův plod, Syn panny, Jakobovo spasení,

Sílo a Emmanuel přišel, jak přijíti měl.

4. Vitej, můj Pane s nebe! Hosanna zpívám tobě: Vezmi před sebe cestu i k mého srdce městu.

5. Vstup do něho jako Král, abych se tvým chrámem stal, připrav ho a očisti, ať jest příbytek čistý.

6. K tomu jak jsi v tichosti, přišel k nám s vysokosti, tak dej, ať také tichost jest můj ustavičný host.

7. Potěš, potěš mé srdce, nebo jest mdlé velice, a satanovy střely do mne jsou se zapřely.

8. Potři starého hada, ať na mne nenapadá, rouchem spravedlnosti ozdob mé vnitřnosti.

9. Tak když slavně přijdeš zas, maje souditi všech nás, v ústřety Tobě půjdu a kde jsi Ty, tam budu.

10. Splň to všetko, Ježíši, jediný Messiáši! Budeš ode mne chválen i tu, i v nebi. Amen.

Henr. Held.

Jan Glosius.

Má svůj nápev.

12. Bůh mnohé sliby učinil, Adamovi v ráji pravil, že chce semeno vzbuditi, a hlavu d'ábla potříti.

2. Pán Kristus jest to semeno, s hůry nám dolů sesláno, když anjel Marii panně, dal pozdravení pokorné:

3. Zdravá buď, Mario panno, přijmiž nebeské semeno, totižto Ježíše Krista, jenž jest k nebi cesta jistá.

4. On věčně kralovat bude, na stoličce mocně sedě, dá dary Krále svatého; Bůh bude ochráncem jeho.

5. Když tak k nám ráčil přijíti, Pán Ježíš s nebe stoupiti, aby nás vytrhl z zlého, přived do ráje věčného:

6. Hleďmež vděčně příchod jeho pamatovat dne každého, srdce naše otvírejme k příchodu jeho způsobné.

7. Hotovi jsou v cestě jiti, Pána svého přivítati, v příbytek srdce přijmouce, jeho milost čekající.

c193 Má svůj nápev.

13. Divná se milost stala, od mocného Pána, skrz niž chytrost d'ábelská moudře jest sklamána.

2. Ďábel sobě podmanil lidské pokolení, svou chytrostí je uved do svého vězení.

3. Však když se čas naplnil, dal Bůh Syna svého, aby svůj lid vykoupil, poslal na svět k nám Ho.

4. Z panny velmi pokorné divně jest narozen, s Otcem podstaty jedné jsa, člověk učiněn.

5. Panna Maria čistá, podle řeči Božské, počala Pána Krista v čistotě panenské.

6. Tuť se div nad divy stal, což nám nevystižné: Člověk toho neslýchal, avšak Bohu možné.

7. Čemuž Židé nevěří, d'áblem omámení, majíc mnohé figury, Božská oznámení.

8. Viděl Mojžiš zelený keř hořící ohněm, avšak nebyl spálený, neb sám Pán Bůh byl v něm.

9. Izaiáš o panně mluvil, že počítí má Syna i předivně též Ho poroditi.

10. Ta jest Maria panna porodilať Krista, Syna věčného Pána, však zůstala čistá.

11. Hvězda jasná z Jákoba předivně jest vyšla, z Jesse prut spravednosti, rosa s nebe přišla.

12. Aronova hůl suchá předivně vykvetla, mocí Svatého Ducha panna Krista nesla.

13. Když z Egypta vyveden byl národ židovský, kdož toho nebyl vděčen, zahynul na poušti.

14. My pak křesťané z pekla jsme vysvobozeni, z moci zlostiného d'ábla Kristem vykoupeni.

15. Snažmež se vděčni býti, té hojné milosti, chceme-li s Ním dojiti nebeské radosti.

16. Věřic' všim srdcem v Něho, činmež jeho vůli, d'áblu se svést od Něho nedejme nikoli.

17. Ó dej nám k tomu pomoc, nejmocnější Pane! Ať držíce se Tebe, v dobrém setrváme.

† 18. Budiž tobě čest, chvála, Kriste, věčný Králi, žes nás tak zamiloval a v toto údolí

19. Ráčils pro nás přijíti a nás vykoupiti, dejž toho vděčnu býti, ať můžem přijíti

20. Do radosti tvé věčné, Tebou dobyté nám; o všemohoucí Bože! Přiveď nás šťastně tam. Jan Táborský.

Jako: Ježíši, děťátko milé.

14. Duše křesťanská Boha chval, jenž se nad námi smiloval, a poslal nám Syna svého, z podstaty své zplozeného:

2. By byl naším Spasitelem a všech hříchů sprostitelem, a skrze své útrpnosti přived nás k věčné slavnosti.

3. O převeliká milosti! Ó přenesmírná štědrosti! Bůh učinil dobrodiní, ježž dost chválit možné není.

4. Stvořitel všeho stvoření, přijal lidské přirození, nezhrdl životem ženy, byl v něm člověk nezprzněný.

5. Slovo věčné bez počátku zvolilo sobě zde matku,

Syn Boží jednorozený vydal se pro nás v soužení.

6. Co jest člověk, dílo jeho? Že nám Bůh dal Syna svého všech hříchů našich k shlazení a k věčnému vykoupení.

7. Běda lidu bezbožnému, jenž nechce sloužiti Jemu a milostí jeho zhrzí; neb nad ním hněv Boží vězí.

8. Člověče, nerozumíš nic, že nejdeš Králi svému vstříc, kterýž jde k tobě tak tichý, by shladil všecky tvé hříchy.

9. Ó přijmiž Ho dnes s radostí, připrav Mu srdce v rychlosti; aby v tobě odpočinul a tebe k sobě přivinul.

10. Vděčen buď jeho příchodu, chval jméno jeho v tu dobu, dobrotu jeho poznávej, a za ni Mu díky vzdávej.

11. Věř v Něho, živ buď strážlivě, pobožně a spravedlivě, tak čekej příchodu jeho, toho druhého, slavného.

12. Budeš-li tak se chováti, od tebe vše zlé odvrátí; pakli ne, v příchod svůj druhý vyleje na tě hněv tuhý.

13. Ten první příchod s výsosti pln byl lásky a milosti; druhý bude hrozný velmi, bezbožným nesnesitelný.

14. Kteríž věří stále v Krista, ti dojdou v nebesích místa, budou s Kristem přebývati, na věky se radovati.

15. Chvála buď Otci věčnému, i Synu jeho milému, také i Duchu Svatému, na věky požehnanému.

Kašpar Motešický.

Má svůj nápev.

15. Jakož o tom proroci svatí zvěštovali, Duchem Svatým jsouc' hnutí, viděti žádali Krista Pána vtělení, v život panny čisté, toho jsme dočekali v tomto čase jistě.

2. Ano anjelům v nebi bylo též předivné jeho svaté vtělení a velmi neznámé; od věků neslýchána tak milost přehojná, aby přenejvyšší Pán vzal nízkost člověka.

3. K tomu v světě pracoval, chudý život veda; modle se Bohu Otci, až krev z Něho tekla; jak se ponížil nízce, člověče pro tebe, odměň Mu čisté srdce, toť On chce od tebe.

4. Učiniž nám milost svou, všemohoucí Pane, ať hříchů nechájíce, v lásce přebýváme. Ó hosti přezvýšený! Přijď s novou milostí, navštívě duše naše s nebeské výsosti.

5. Buď naše utěšení v čase nebezpečném, neb se zlost rozmnožila, v lásce velmi stydnem; pravda malé místo má všudy po všem světě; ó dejž pomoc, Nejvyšší, ať nezahyneme.

6. Pýcha, závist, nesvor-
nost, jak nyní panuje: Poko-
ra, trpělivost již se umenšuje;
všecek svět jest naplněn
mrzkostmi mnohými, ó Pane
všemohoucí, račiž býti s ná-
mi.

7. Jak jsme koli zhřešili,
za milost prosíme, již jsme
nezasloužili, Tobě se modlí-
me: Učiň pro své vtělení,
Všemohoucí Pane, ať s či-
stotou srdečnou Tebe tak če-
káme.

8. Skloniž se, milý Pane, v
světě k chudým lidem: Však
jsi své ujistňoval nebeským
svým bydlem: Popřejž v tr-
pělivosti zde užitek nésti a
k Tobě Nejvyššímu vždy své
zření vésti.

9. Ezechiáš, onen král, na-
byl té milosti, když se k stě-
ně obrátiv, plakal na své zlo-
sti: Novina velmi dobrá je-
mu zvěstována, že u Pána zá-
stupů jest mu milost dána.

10. Čiňmež pravé pokání,
a zlý život změňme; jakožto
věrní sluzi, tak Pána čekej-
me; neb On stojí u dveří, u-
stavičně tluka, zda by příby-
tek nalez' čistý u člověka.

† 11. Z své nesmírné milo-
sti ráčil's se snížití ježto Te-
be nebesa nemohou stihnou-
ti: Ó pokora hluboká! Krále
anjelského, že pokutu na se
vzal člověka padlého.

12. Kriste, Králi nebeský,
myť k Tobě voláme, a hlasy
velmi mdlými vždy chválu
vzdáváme. Ó králi všemo-
houcí! Přijmiž naše chvály,
přítomen jsa pomocí, dokudž
jsme zde v práci.

† 13. Jakž můžem, usiluj-
me, o milost pracujme, a
Krále nejvyššího, vždy v
svém srdci mějme. Ó vtělený
Ježíši! Dejž nám zde svou
milost, a po tomto životě
přijmi nás v svou radost.

Jakub Písecký.

Má svůj nápev.

16. Moc Boží divná a ne-
vymluvná, co jest učinila? K
obrazu svému člověka stvo-
řila.

2. Velmi pěkného, nesmr-
telného, a tak rozumného, by
mohl znáti Stvořitele svého,

3. Aby přebýval v ráji, pa-
noval, a všeho užíval, kromě
s jednoho stromu aby nebral.

4. Dábel zlobivý záviděl
toho pohodli dobrého, kteráž
měl člověk od Boha samého.

5. Ukládal z zlosti, s vel-
kou chytrostí člověka skla-
mati, také rozkoše chtěje ho
zbaviti.

6. Nešlechtný had tak ve-
líký pád přived na člověka
skrz okušení jednoho jablka.

7. Člověk skrze to nesmír-
né světlo i radost svou ztra-
til, a k svému místu těžce se
navrátil.

8. Až se splnilo to, což jest bylo zdávna zaslibeno o Tobě Kriste, že se vtěliš jistě.

9. Z Ducha Svatého, a ne z jiného semene žádného, než z panenského života čistého.

10. Z panny bez muže vykvetla růže, to jest ctný Mesiáš, a i v tento čas zajisté jest Bůh náš.

11. Ten má spasiti, vysvoboditi, což mělo zhynouti, a d'áblu zlému nedat víc vládnouti.

12. Veliká radost anjelům byla, když přišla novina, milost Kristova že ten svět spasil.

† 13. Pochvalmež toho Krista milého za vtělení jeho: Člověk neslýchal nikdy nic lepšeho.

14. Amen zpívejme, čest, chválu vzdejme, Otci nebeskému, Synu milému i Duchu Svatému.

Jako: Aj, Panna jest pozdravena.

17. Mocný nebes Stvořiteli, věřících osvětiteli, Kriste, k spasení všem daný, vyslyš v prosbách své křesťany.

2. Jenž lítost nad námi máje, že jsme vyhnáni ven z ráje, ráčils svět hříšný spasiti, lékařství raněným dáti.

3. Neb když večer světa přišel, Ty's jako ženich k

nám vyšel z života přecistě panny, v naše tělo oblečený.

4. Jehožto důstojné jméno s poklonou každé koleno ctít musí, byvši stvořené, nebeské, zemské, pekelné.

5. Ano i slunce i měsíc i hvězdy v službě trvajíc, osvědčují svou poddanost a tvou k lidem přívětivost.

6. Tebeť my, jenž máš přijíti živé i mrtvé souditi, prosíme, rač zde pomoci, d'ábla, tělo, svět přemoci.

7. Čest budiž Otci věčnému i Synu již vtělenému, s Duchem Svatým těšitelem, nyní i na věky, amen.

J. Tranovský.

Jako: Den uchází, můj Jezu, ty.

18. O Bože náš, Trojice nejsvětější! Divnou milost tvou v tento čas nynější připomínáme sobě s radostí, vyslyš hlasy naše na výsosti.

2. Nesčetná jsou tvá, Bože Otče, díla, v nichž se spatruje tvá moudrost i síla; však vtělený nám daný Syn Boží, převyšuje všeho světa zboží.

3. S podivením to musíme vyznati: Co jest člověk, že's mu to ráčil dáti? Zdaliž jest hoden také vážnosti, v níž's ho postavil z pouhé milosti?

4. Mnohou slávou anjelé zvelebení převyšují všecka jiná stvoření, však ne jich,

ale naši podstaty účastníkem stal se Pán ten svatý.

5. To vše poslo od Tebe, Otče, víme, protože Tobě slavnost tuto světime: Ó budiž nesmírné tvé milosti čest i sláva na věčné věčnosti!

† 6. Synu Boží, Ty přetichý Beránku, ráčil's v panen-ském složití se stánku, přijav na se krev naši i tělo, abys spasil, což zhynouti mělo.

7. I což jsme my před Tebou, Pane věčný, v slávě, v moci, v moudrosti nekonečný, že's se pro nás tak ráčil snížit, a v krevní přátelství s námi vjít?

8. Většíť jsme tu cti a slávy nabyli, než kdybychom králové světa byli; větší nás tu bohatství potkalo, než se kdy na světě komu stalo.

9. To vše nám tvůj příchod správil důstojný, v lásce vroucí a v dobrodiních hojný: Ó budiž nyní i v každé době čest, milý Emmanu-eli, Tobě!

† 10. Duchu Svatý, dárce všeho dobrého, pomohs dílu vykoupení našeho, posvětiv panenského života, aby byla v něm pravá čistota.

11. Tvým řízením počala panna čistá Syna Božího, Pána Jezu Krista, bez přirozené lidské poškrvny, aby byl za hříchy platně věrný.

12. Po Němž vroucně toužili dnem i nocí otcové svatí, králové, proroci, řkouce: ó by prolomil nebesa, sestoupil své požehnání nesa!

13. To tvá milost předivně způsobila, a žádost jich i nás všech naplnila: Chvála buď i Tobě, Duchu Svatý, pomocníče náš, v darech bohatý.

† 14. Ó Bože náš, Trojice nejsvětější: Divnou milost tvou v tento čas nynější připomínáme sobě s radostí, vyslyš hlasy naše na výsosti.

J. Tran.

Má svůj nápev.

19. O pozdvihnětež bran vašich! Jde k vám Pán slávy nejvyšší, Král nad králi nej-slavnější, Spasitel všech nej-mocnější, jenž nese život spasení, probuzuje nás k zpívání: Požehnaný Bůh náš, Stvořitel všechných nás!

2. Spravedlivě nám pomáhá, při Něm tichost vždy zůstává, svatost jest jeho koruna, milosrdenství pak berla, kříž, bídu od nás odvrací, a novou radost navrácí; požehnaný atd.

3. Ó blaze lidu tomuto, který má Krále tohoto; ó blaze vůbec všechněm těm, kdož svůj příbytek činí v Něm! Onť jest slunce spravednosti, dopomáhá nám k radosti; požehnaný atd.

4. Ó pozdvihnětež bran vašich! Spravte Mu chrám v srdcích vašich; ratolesti po-božnosti, chystejte Mu s o-choťností, tak vejde k vám ten Král slávy, jenž jest Bůh a člověk pravý: Požehnaný Bůh náš, rádce dobrý všech nás.

5. Přijď, ó náš Pane Ježí-ši! Se vši svou anjelskou ří-ší; ach, osvěť nás svou milo-ostí a mnohou dobrotivostí, Duch Svatý spravuj a veď nás cestou k životu, a nás spas; jménu tvému, Pane, vždy se chvála stane.

Georg Weissel.

Jako: Aj, panna jest pozdravena.

22. Poslán jest od Boha anjel, jemužto jméno Ga-briel, to jméno maje od Ně-ho, vykládá se síla jeho.

2. Do krajiny galilejské, kdež jest město nazaretské, v němž byla Maria panna Jozefovi zasnoubena.

3. I všed k ní ten silný an-jel, jakž tu drahou pannu vi-děl v tom městě přebývajíc, pozdravil ji touto řečí:

4. Řka: Zdrávas, plná mi-losti, toť jest Bůh vzkázal s výsosti, který tě zvolil nad jiné, dáť požehnání přediv-né.

5. Panna slyšíc ty řeči, ihned je vzala na pěči, roz-

jímajíc v svém myšlení, ja-ké jest to pozdravení.

6. Neboj se, řekl anjel k ní, a jmenoval ji Marii, ty buď s tím darem veselá, mi-lost Boží si nalezla.

7. Počneš Syna i porodiš, Jemužto jméno dáš Ježíš; On sám kralovati bude, krá-lovství konce nebude.

8. Dále promluvil anjel k ní, řka: Utěšitel Duch Svatý, činitel sám toho bude, to vše stane se při tobě.

9. K utvrzení toho anjel, o Alžbětě ji pověděl, že ona, její příbuzná, v starosti po-čala syna.

10. Měsíc jest šestý Alžbě-tě, jak počala v svém životě: Ach! co se diviti tomu? Vše-cko to možné jest Bohu.

11. Panna hned svolila k tomu, k vůli svému Pánu Bo-hu, řkouc: aj, já děvka jsem jeho, staň se podle slova tvě-ho.

12. Hned v jejím svatém životě spojeno jest toto dvo-je: Božství, také člověčenství, bez porušení panenství.

† 13. Ó Kriste! pro nás vtělený v životě Marie pan-ny, rač v nás vše dobré po-čati a z milosti dokonati.

201 Má svůj nápev.

23. Povstaňtež, ó křesťa-né! Aj Král váš bere se, při-bližte se, měšťané, v duchu veselte se: Neb jde Pán veli-

ký, protož prozpěvujice, hosanna! volajice, vzdejte Jemu díky.

2. Povstaňtež, zarmoucení! Král se přibližuje k těm, jenž jsou zkormoucení, On se nakloňuje: Aj teď, kterak se vám milostivě podává v slovu, v svátostech, stává se všecko ve všech sám.

3. Povstaňtež usouzení! Král přede dveřmi jest, plesejte, opuštění, On odejme neřest; v vašem pokušení vždy vás chce potěšiti, z zlého vysvoboditi, dáť vám utišení.

4. Povstaňtež, ó hříšníci! Král jest spravedlivý; bojtež se, přestupníci, Bůh váš jest horlivý; přestaňte páchat zlost, obraťte se s pokáním a s srdečným vzdycháním: Přijme vás na milost.

5. Posilňte se, poddaní, Král váš jest upřímný, budtež ku přijímání Jeho vždy hotoví: Jistě dobře miní, protož všecky neřesti, křivdy, kříž a neštěstí On snadno promění.

6. Byť vojna statky vaše, neb oheň zkazily, když máte Messiáše, nic jste neztratili; byť i smrt příbuzných našich vytrhla prudce: Víme, že jen jsou v ruce Boží a v nebesích.

7. Posilňte se, chudobní! Král o vás pečuje, jest boha-

tý a štědrý, svých obohacuje: Který se rozpomněl na osla chatrného, kterak by na milého syna zření neměl?

8. Byť se na nás valila všeliká trápení, ze všech stran obklíčily nešťastné proměny: Všecko od Boha jest, který svých neopustí zhynouti nedopustí, v tom svou zjevuje čest.

9. Posilňte se, truchliví! Král jde s potěšením; budtež jen vždy hotoví: On zná předešlým pomáhati mocně: I zármutek odchází, a radost k nám přichází, když voláme vroucně.

10. Pospěštež všickni všudy! Přijmout Krále svého: Neb jest tichý a chudý z lůna otcovského, poslán z své milosti k nám, aby nás vykoupil, d'ábla, peklo obloupil, za nás činil dosti.

11. Král tento vám popráti chce všeho dobrého, na Něj můžete valiti břemene těžkého: Ó Jezu, Pane náš! Protož my Tebe ctíme, chválíme velebíme nyní i v každý čas.

12. Ty, Pane, nám daruješ všecko, co žádáme; Ty věrně nás miluješ; blaze nám, když máme Tebe, ó Ježíši! Protož jak nyní časně Tě ctíme, potom věčně v té nebeské říši.

Joh. Rist Jan Bohumír Ertel

Má svůj nápev.

24. Proč bys stál vně, po-
žehnaný Hospodine, Ježíši?
Vejdí, zdávna již čekáný,
vejdi, prosím, v mou duši:
Ježíši, má radosti, pomoc v
každé úzkosti, spomoz, Spa-
siteli, mému srdci těžce ra-
něnému.

2. Rány mé jsou ty bolesti,
kteréž mi ve dne v noci zá-
kon činí svou přisností a tla-
čí mne svou mocí: Ó, hlas
hromu strašlivý, ježž hněv
Boží prchlivý, do srdce mi
hrubě vráží, všecky kosti mé
proráží.

3. K tomu d'ábel svou chy-
trostí na to mne přivést hle-
dá, abych věřil, že milosti
své mi Bůh již víc nedá: Ano
i to svědomí vlastní mé v
tom soužení víc mne trápí
bez přestání, hryze téměř až
k zoufání.

4. Chci-li tedy v tomto sta-
vu hledat pomoc u světa,
aneb aspoň radu pravou, tu
jest již po mne veta: Tu ra-
da, kteráž škodí, radost k
pádu přivodí, pomocníci za-
rmucují, přátelé žert provo-
zují.

5. Na světě jest všecko
prázdné, a nic platného ne-
ní: Mám-li hodnot, jméno
vážné? To mizí a se mění:
Mám-li statek? jest bláto;
mám-li rozkoš, co za to?

Dnes se těším a raduji, zej-
tra pláči a lituji.

6. Všecka radost, potěšení,
v Toběť jest, ó Ježíši, nad Tě
nic sladšího není, nic draž-
šího mé duši: Svěť mi, světlo
radostné, prv než umru ža-
lostně; dej ať Tě uhlídám v
sobě a mám svou rozkoš
vždy v Tobě.

7. Doufej, srdce, v tuto
chvíli, k tobě se přijít strojí;
jeho cesta k tobě cílí; vitez
Ho jen v pokoji; vyjdi Mu
vstříc vesele, dej se Mu za
chrám cele; otevři Mu mysl,
duši, svěř se Mu ve všem,
jak sluší.

8. Co jsi zlého kdy učinil,
ta pře již jest spravena Boží
láskou, ač's provinil, moc
hříchů jest zemdlena; Kri-
stova krev vítězí, a ač svět
ve zlém vězí a chceť se vždy
protiviti, však nemůže nic
spraviti.

9. Všecko to slouží k do-
brému, coť se zdá být škod-
livé, když Pán k tobě jako k
svému, přišel tak milostivě:
Když Mu věrnost zachováš
do smrti, jist býti máš, půj-
deš i ty v nebe k Němu, vzdáš
s anjely chválu Jemu.

Pavel Gerhard. S. Hruškovíc.

Má svůj nápev.

25. Přijd', pohanů spase-
ní, jehož v panně vtělení pře-
divné jest všem všudy, zje-
vilť Bůh moc svou tudy.

2. Neb ne z muže hříšného, ale z Ducha Svatého Syn Boží se tělem stal a z těla co květ povstal.

3. Život panny požehnan, stud však nebyl odehnan, skvěla se z ní mnohá ctnost, Bůh tu měl sám svou bytnost.

4. Vyšel z pokoje svého, z paláce královského rek dvého přirození, cesty své k vyřízení.

5. Běh s nebe k nám obrátil, zas k Otci se navrátil; do pekla mocně sstoupil, zas na trůn Boží vstoupil.

6. Ó Pane, Otci rovný, v těle vedl's boj slavný, abys svou Božskou mocí, pomoh naši nemoci.

7. Jesle tvé jsou překrásné, noc dává světlo jasné, že tma bludů má sjíti, víra pak v Tě svítiti.

† 8. Bud' Otci čest milému i Synu vtělenému, též i Duchu Svatému, ó bud' věčná věčnému!

Dr. Martin Luther. J. Tranovský.

Jako: Ozdobíš se, duše milá.

26. Raduj se, dcero Sionská, a plesej, duše křesťanská! K tobě přichází host vzácný, s sebou přináší dar krásný: Vesel se s Jeruzalémem, majíc bydlení s svým Pánem s veselostí, ctné milosti, přijmiž Ho k sobě s radostí.

2. Velice tichý přichází, patřiž, ať tě nepřestraší: Na oslici sprosté sedě, své království znamená; hledí na lidské zhřešení, skrz jablka okušení: Tak neřestí, jiné zlosti obráceny jsou v radosti.

3. Protož my tomuto hosti děkujme z jeho milosti, z tak velkého dobrodiní, kteréž nám učinil nyní, že k nám tak tichý přichází, všecko dobré nám přináší: Protož každý hlasem zkríkni: Vítej, žádostivý Králi!

4. Králi Sionský, Ježíši, slávo všech křesťanských duší, my Tebe nyní vítáme, čest, chválu Tobě vzdáváme: My Tebe za Krále svého, Messiáše poslaného, poznáváme a žádáme, vesele propěvujeme:

5. Ó náš milý Messiáši, předrahý Pane Ježíši! Když v oblacích v den poslední přijdeš, jako Král důstojný živé i mrtvé souditi, všem spravedlivě platiti: Ach prosíme, milostivě nalož s námi a laskavě!

6. Uved' nás do počtu věrných od věčnosti vyvolených, bychom s nimi z tvé milosti vešli do věčné radosti; do věčné nebeské vlasti, pomoz, Ježíši, v rychlosti: Tak veleben, od nás slaven budeš až na věky, amen.

Bart. Geslus.

Má svůj nápev.

27. Rosu dejte, ó nebesa! Tak otcové volali, aby Mes-siáš, radost nesa, přišel k nim, srdečně žádali.

2. I přišel k mnohé žádosti v osobě ponížené, a svlažil deštěm spravednosti srdce všech věřících zemdlené.

3. Rosu dejte, ó nebesa! I my také voláme, aby Kristus Pán, pomoc nesa, přišel k nám, srdečně žádáme.

4. Neboť od bid, jež nese-me na tomto bídném světě, čím dále, tím již více schne-me, jako kvítí od horka v létě.

5. Rosu dejte, ó nebesa! Přijď, ó Pane Ježíši! Jakož jsi dávno na světě jsa, sliboval své křesťanské říši:

6. Kdekoli dva, neb tři budou v mém jménu shromážděni, u prostřed sebe Mne dostanou, chci býti jejich ob-čerstvení.

7. Chraň své slovo i svá-tosti v čistotě mezi námi, a tak v těch darech nám k ra-dosti zůstávej, Pane, vždycky s námi.

8. Rosu dejte, ó nebesa! Přijď, ó Pane Ježíši! Když tělo již nemocné klesá a má vypustiti svou duši.

9. Navštiv nás, chraň i o-patruj na posteli smrtelné, srdci mdlému lékařství da-

ruj skrze slovo své spasitel-né.

10. Přijmi duši v slávu k Sobě, tělu dej oddechnutí; my se jen poroučíme Tobě, nedej nám, Pane, zahynouti.

11. Rosu dejte, ó nebesa! Přijď, ó Pane Ježíši! K pří-chodu tvému církev plesá, uslyš srdečnou žádost naši.

12. Učiň konec světa zlosti, jsa všech soudcem a Králem; nám pak otevři z své milosti ten zlatý nový Jeruzalém.

13. Rosu dejte, ó nebesa! Ó ať se to vše stane, prosbám všech věrných přítomen jsa, vyslyš i nás, přemilý Pane!

J. Tranovský.

Jako: Jakož o tom proroci.

28. Svatý Jan, Páně křti-tel, do žaláře vsazen, jsa pře-věrný kazatel, pravdu mlu-vil všechněm: Jak lidu obec-nému, tak i tomu králi He-rodovi pyšnému, cizoložní-kovi.

2. Když seděl v tom žalá-ři, učeníky poslal k Jezu Kristově tváři, by Jej každý poznal, řka: Ty-li jsi Mes-siáš, který přijiti máš, či ji-ný vykupitel přijde v pozděj-ší čas?

3. Kristus Pán čině divy, Jana vychvaloval, nebo on, jsa předchůdcem, Krista zjevně vyznal; bychom my Jej poznali ze čtení svatého,

všickni i s učiteli srdcem poprosme Ho:

4. Aťby slepotu srdcí našich otevřítí ráčil, a svého jména známost do nich vltí; náboženství pravého známosti popřítí, která z slova Božského má nabyta býti.

5. Dej, bychom se na Páně osoby sprostnosti nehoršili, nechtějíc jiných nádherností; poněvadž co před světem zdá se být nejvyšší, to jest před tváří Boží věc nejničemnější.

6. Neb v srdci ponížených Bůh má oblíbení, na Kristu se nehoršíc, protož jsou blažení; všem srdce sniženého hotov život věčný, k němuž nám dopomáhej, Spasiteli mocný.

Má svůj nápev.

29. Tvrdošijní Židé, vy přebídní lidé, proč v nevěře stojíte? proč Pána našeho, i vám slíbeného, bez příčiny tupíte? Zda se vám ten sprostný, ježto jest milostný, a v písmech otevřený; jakž důvodů toho máme velmi mnoho k našemu ujištění.

2. Že ten Ježíš milý, Pán nestihlé síly, jest to semeno ženy, kteráž Bůh oblíbil, a v ráji zaslíbil, v hněvu jsa ukrocený: Prorocká nám zpráva nejprv znáti dává, že matka Messiáše panna býti

měla: Staloť se, jak zněla slova Izaiáše.

3. Jakob, sluha Boží, na smrtelném loži o času proročoval, že se pozná tudy, když berla od Judy vzata bude, zvěstoval: Prošlo již lét tisíc, sedm set i mnohem víc, jakž panství Židů kleslo, a tak že již přišel Ten, jenž přijíti měl, svědčí i toto heslo.

4. V městečku Betlémě, že to panny símě naroditi se mělo, v tom světlo jest naše písmo Micheáše, kteráž tak o tom znělo: Počat v Nazaretu, nenarodil se tu, ale do Betléma šel, tam ten kmen Davidův vykvet všemu lidu: Kdo se Mu rovný našel?

5. Prorok Zachariáš věda, že ten Král náš měl býti velmi chudý; aby jeho milí nic se nehoršili, v čas to všem hlásal všudy, rka: Sione, plesej, Krále svého vítej, Ten, ač k tobě chudý jde, sedě na oslátku, přesprostném hovádku, všakť z Něho pomoc vyjde.

6. Prorok Izaiáš jistí, že Messiáš zázraky měl činiti, že bude všem lépe, němé, hluché, slepé, když přijde sám léčiti: Hlas volajícího Beránka Božího, že na poušti zvelebí: Takť se mělo státi. Mál to každý znáti, kdož chce míti díl v nebi.

† 7. Ó Sionský Králi! Tebeť věrní chválí, Hosanna zpívající, tvojiť jsme poddaní, dej nám požehnání, abychom v Tě věřice: Roucha srdce svého, Tobě poddaného, podstírali s vděčností; když přijdež souditi, ó rač nás pojíti do své věčné radosti!

J. Tranovský.

Má svůj nápev.

30. Vesele zpívejme, Bo-ha Otce chvalme, jenž nám Syna svého jednorozeného dal na vykoupení národu každému.

2. Aj, Kristovo přišťi čtvero písmo jistí; neprvnější v těle; druhé v duši celé; a třetí při smrti; čtvrté má souditi.

3. Proč nejprv přišel jest a narodil se jest, ukazuje čtení, by kázal pokání, nemocné uzdravil, slepým zrak navrátil.

4. Dále jest vyznal sám, řka: příklad dal jsem vám, kterak jsem já činil a zákon naplnil, též i vy tak číňte, vůli Otce plňte.

5. Vůli Otce hlásil, aby hříšné spasil, prorocství nezrušil, neb trpěti musil, tak svůj lid vykoupil, a ďábly zarmoutil.

6. Druhé přišťi jeho v mysl srdce lidského, skrze

slovo jeho, takť jde milost jeho, stojí, tluče v dveřích, každý Mu otevři.

7. Řka: kdež dva nebo tři sberou se v jménu mém, Jáť jsem mezi nimi, přebýváje s nimi po všecky dny: nyní, světa do skonání.

8. Třetí má přijíti, k člověku při smrti, protož velí bdíti a strízlivu býti; neboť neví člověk, v který smrt přijde věk.

9. Protož se varujme a neobtěžujme obžerstvím svých srdcí, opilstvím a péčí tohoto života, Kristova rada ta.

† 10. Čtvrté přišťi bude, když den soudný přijde, toť bude hrozný den, když půjdeme z hrobu ven, tuť by se již rád skryl před Pánem ne-jeden.

11. S Pánem všickni půjdou anjelové k soudu, hrozně k jeho hlasu nebesa se zřesou, a zázraků mnoho bude času toho.

12. Ten den bude úzký, den náhlý a brzký, den veliký, hrozný, den hněvu a pomsty, v němžto Pán odsoudí v peklo hříšné všecky.

13. Protož se připravme, všech zlostí zůstavme, v svatém obcování a pravém pokání, v modlitbách trvejme, tak Pána čekejme.

Lukáš Pražský.

Má svůj nápev.

31. Veselte se, věřící, poněvadž již přišel ten národům žádoucí, a světa Spasitel: Ačkolvěk v sprostnosti, však ne bez božské moci, tak že může přemoci i kníže temnosti.

2. Vstoupil jest na oslátku do svatého města, které stálo v prostředku širokého světa. Co skrz to chtěl učit? To, že prostředník bude všech postavených v bidě, jichž d'ábel chtěl mučit.

3. Králů zemských hodnosti není žádostivý, neboť na vysokosti má království slávy, ukrýváti zde chtěl svou Božskou moc i slávu, pokud by hada hlavu naskrze nepotřel.

4. Vyvýšené vrchnosti přijm'te toho Krále, a služte v poddanosti i vy Jemu stále: Neb kdo Ho zlehčuje, mysle o sobě mnoho, On časem jistým toho v peklo uvrhuje.

5. Vy, postavení v psotě pro tvrdý tento čas, kteří pozdvihujete přecasto s pláčem hlas, potěšte své srdce, a zpívejte vesele, vítajíc toho Krále, budeť vám za otce.

6. Již se skoro ukáže v slávě své a moci, a tak sejme s vás kříže, slzy setře s očí; On pomáhat umí, kdo se k němu utíká: Nechť ho tvé

srdce čeká, již jest přede dveřmi. Amen.

Jan Glosius.

Má svůj nápev.

32. Vítej, Jezu Kriste, s nebeské výsosti; vítej z panny čisté, náš předrahý hosti: Přišels k nám od Otce, spasení způsobce; Tebouť se těšíme, všickni radujeme, Kriste, Králi náš!

2. Navštívil nás hříšné zde v tomto vězení z své lásky přílišné nás všech k vykoupení: S nebeským bohatstvím přišels k nám chudíčkým, abys nás daroval, sebou zbohacoval, Kriste Králi náš!

3. Ty jsa Král důstojný, Syn všemohoucího, Pán a Bůh velebný, nad Něžž nic vyššího; však sebe nevážil, pro nás hříšné zmařil, učiněns podobný nám krom hříchu rovný, Kriste, Králi náš!

4. A což Tebou hnulo, žes se tak ponížil? Co k tomu nutilo, abys hříšným sloužil? Než milost horlivá, ta spravedlivost tvá, chtěls ji vždy činiti, našim otcem býti, Kriste, Králi náš!

5. Nicť náš hřích nezbránil milosrdným býti; soud tvůj nezastavil, k nám s nebe přijíti; Ó divná milosti! Proti nadálosti, jižs' od nás

neodjal, ačs' nás v bídu vydal, Kriste, Králi náš!

6. By protrh nebesa, tohoť jsou žádali, k nám se dolů nesa, ti kdož v Tě doufali: Aby všem spomáhal, vítězství dokázal, moc d'ábla i smrti ráčils sám potříti, Kriste, Králi náš!

7. Již si to naplnil, když člověk učiněn, cos' byl zdávna slibil, že budeš přítomen, člověku padlému, d'ablem v hřích jatému, abys' jej vykoupil, hříchů, smrti sprostil, Kriste, Králi náš!

8. Kázals zvěstovati až do končin země; všudy provolati, by znám byl na světě, řka: rcetež té truchlé mé dceři Sionské: Aj Král tvůj bere se, zboží věčné nese; vijeť, Králi náš!

† 9. Ó dcerko Sionská! Ty křesťanský lide, jenž's byla žalostná, prozpěvuj vesele na čest Krále svého, Pána milostného, jenž tebe navštívil, na věky utěšil, Pán Kristus Král náš.

10. Povstaniž ochotně k Němu s uctivostí; přijmiž Jej milostně se vši poddaností. Aj, nuž duše každá, jsouc ve všem povolná, rcíž: rač ke mně vjíti, mne věčně spasiti, Kriste, Králi náš.

Jan Augusta.

Jako: Jakož o tom proroci.

33. Všickni věrní křesťané veselme se nyní, pamatujíc společně Kristovo vtělení, v němž milost svrchovaná nám jest ukázána od Boha předobrého, laskavého Pána.

2. Kterýžto se slitoval nade všemi námi, vida, ano zlý d'ábel panuje nad námi; pro Adama prvního v hřích jsme zavedeni; protož nový zaslíben Adam k spomožení.

3. Což Bůh z dávna uložil v své přetajné radě, to již zjevně naplnil, když poslal ku panně Archanjela svatého s nebeské výsosti, aby ji vypravoval noviny radosti.

4. Řka: Ty jsi požehnaná nade všecky jiné; chceť míti Pán nebeský v tobě bydlení své a v tvém čistém životě člověčenství vzíti, Duchem Svatým předivně všecko působiti.

5. Panna se podivila té anjelské řeči, myslíc kterakové jsou oznámené věci: Anjel jí to zvěstoval, že se Bohem stanou, a že nic nemožného není tomu Pánu.

6. Plod svatý v tvém životě slouti má Syn Boží, na kterýžto Bůh Otec moc a čest tu vloží: Byl na trůnu Davida na věky kraloval, lidí ospravedňuje, v sobě posvěcoval.

7. Aj, já, řekla pokorně,
děvka Pána mého: Staň mi
se, posle věrný, podle slova
tvého. Hned v jejím čistém
těle ráčil se vtělit Ten, jenž
smrti oddané nás měl obzi-
viti.

8. Tuť Bohu postoupilo
právo přirození, panna Sy-
na počala v svém neporuše-
ní; neb Božství zastínilo, v
němž není počátku: Tak
Bůh vzal naše tělo v tom
divném pořádku.

9. Národům zvěstováno do
všech pokolení, že Bůh člo-
věk učiněn pro lidské spa-
sení; v světě s lidmi bydleje,
v pokoře přebýval, potrace-
né naděje nám pracně dobý-
val.

10. Chvalmež Boha vesele,
spolu zpívající, a v svém
srdci plesejme, čest Mu vzdá-
vající; z tak velikého daru
Syna vtěleného, buď věčně
požehnáno svaté jméno jeho.

Martin Michalec.

III. Písně vánoční o radostném narození Krista Pána.

Introit ze Žalmu 2.

35. Proč se bouří národové a lidé daremné věci přemýšlejí?

2. Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu a proti pomazanému jeho.

3. (Říkajíce:) roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich.

4. Ale Ten, jenž přebývá v nebesích, směje se; Pán posmívá se jim.

5. Tehdáž mluvití bude k nim v hněvě svém, a v prchlosti své předěsí je, řka:

6. Jáť jsem ustanovil Krále svého nad Sionem, horou svatou mou.

7. Vypravovati budou úsudek, Hospodin řekl ke mně: Syn můj jsi Ty, já dnes zpłodil jsem Tě;

8. Požádej Mne, a dámť národy, aby byli dědictví tvé, a končiny země vladářství tvé.

9. Roztlučeš je prutem železným, a jako nádobu hrnčírskou roztríštiš je.

10. A protož, králové, nyní srozumějte! Vyučujte se, soudcové zemští.

• 11. Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením.

12. Libejte Syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě; jakžby se jen málo zapálil hněv jeho.

13. Blahoslavení jsou všickni, kteříž doufají v Něho.

14. Sláva Otci, i Synu, i Duchu svatému, jakož byla, na počátku, i nyní, i vždycky, i na věky věků. Amen.

37. Poděkujmež všickni spolu Pánu Bohu našemu, který se narodil, nás vysvobodil z moci d'ábelské, od smrti věčné :,:

Slušíť Jemu s anjely slavně zpívati: Bud' Bohu chvála na výsostech :,:

Má svůj nápev.

Farár: Kyrie eleyson.

38. Hospodine, studnice dobroty, Otče nerozený, od Tebe všecko dobré pochází, smiluj se nad námi!

2. Hospodine, Bože všemohoucí, jenž's nám dal z své moci Syna svého jednorozenného, smiluj se nad námi!

3. Hospodine, jenž zemi i nebe stvořil sám od sebe;

milosti žádáme vždy od Tebe, smiluj se nad námi!

Farár: Kyrie eleyson.

4. Kriste, jediný, z Boha Otce zplozený, Jehož z panny narozeného, světu předivného svatí zvěstovali proroci, smiluj se nad námi!

5. Kriste, přecisté panny Synu jediný, velmis žádán od králů mnohých, od proroků věrných, abys sstoupil a lidi vykoupil, smiluj se nad námi!

6. Kriste, nebeské světlo, také i zemské, jenž jsi pro nás sstoupil s výsosti, a trpěls bolesti na svém těle i umřel jsi za nás, smiluj se nad námi!

Farár: Kyrie eleyson.

7. Hospodine, ohní nebeský, srdce naše k Tobě zažži, bychom spolu hodně volati mohli my vždycky k Tobě; smiluj se nad námi!

8. Hospodine, Utěšiteli, Pane milý, Duchu Svatý, Ty dáváš své dary všem svým věrným, jenž Tebe žádají; smiluj se nad námi!

9. Hospodine, divná milosti, již přemáháš naše zlosti, v níž máme naději, že odpustíš, co jsme provinili; smiluj se nad námi!

Lukáš Pražský.

36 Et in terra.

Má svůj nápev.

39. Sláva buď Bohu na nebi, a pokoj lidu na zemi, dobrou vůli majícímu, Pána Boha chválicímu: Hallelujah!

2. Chválíme my Tě mocného, dobrořečíme moudrého, klaníc se samému Tobě, slavíme velebného Tě: Hallelujah!

3. Díkůčinění vzdáváme, pro velikou slávu Páně, důstojný Králi nebeský, Bože Otce všemohoucí: Hallelujah!

4. Ó Synu jednorozený, Jezu Kriste narozený z Marie přecisté panny, jakž jest oznámil Duch Svatý: Hallelujah!

5. Ó Pane, Beránku Boží, Synu Boha Otce milý! Kterýž hříchy světa snímáš, smiluj se sám, ty Pane náš: Hallelujah!

6. Kterýž snímáš hříchy světa, buď milostiv po vše léta, a uslyš modlitby naší; Nebs hoden chvály nejvyšší: Hallelujah!

7. Jenž jsi na pravici Otce, jsa tam náš jistý přímlovce, rač se smilovat nad námi, a zůstávej vždycky s námi: Hallelujah!

8. Nebo jsi Ty sám ten svatý, Ty jsi sám Pán dobrý,

slavný, Ty jsi nade vše nejvyšší, Jezu Kriste, nejmocnější: Hallelujah!

9. S Duchem Svatým v té slavnosti, Boha Otce na výsosti, dejž ať se též tam dostanem, rcemež spolu všickni: Amen, Hallelujah!

Credo, aneb vyznání víry.

Má svůj nápev.

40. Věříme srdečně v jediného Boha, Toho, kterýž věčně živ jest, všecko moha; v Otce nebeského, Stvořitele nebe i země i všeho.

2. Věříme též v jeho Syna jediného, Pána Jezu Krista, Jehož panna čistá bez hříchů počala: neb Ducha Svatého moc to v ní konala.

3. Narodil se sice ve mnohé chudobě, však měl na tisíce pokladů při sobě, zásluh a milosti, jimiž nám pomáhá k zboží na výsosti.

4. Po svém narození hned bidám přivykal, s matkou do Egypta maličký utíkal; potom umřel za nás, nad peklím zvítěziv, třetího dne vstal zas.

5. A když nás vykoupil z věčného vězení, na nebesa vstoupil, přijav oslavení na pravici Otce; odtud má přijíti, aby byl všech soudce.

6. Věříme s radostí i v Ducha Svatého, v této smrtelnosti těšitele ctného, kterýž cír-

kev svatou, svatých obcování, spravuje a chrání.

7. Též věříme cele, že pro narození Krista Spasitele, dá nám Bůh spasení, hříchů odpuštění, těl z mrtvých vzkříšení, věčné oslavení.

8. Amen zpívajice, potěšmež své srdce, že po bídě této bude věčné léto. Přijď, Pane Ježíši, a připoj nás bíděné k své nebeské říši.

J. Tran.

Jako: Takliž dlouho, můj Pane.

41. Adam v ráji protřhl smlouvu s Bohem, jsa svedený, Bůh, jenž ho nezavrhl, zaslíbil nám vykoupení: A hle, již jde v jeho jménu símě ženské k lidu svému.

2. Přijď pomocník v soužení, přijď Spasitel náš nebeský, Tys Bůh, všaks přirození lidské vzal za hříšné všecky: Nebo kdo by moh' spasiti, kdyby Ježíš neměl býti?

3. Ale, Bože, co jsem já, že mi Syna svého dáváš? Jaká jest to milost tvá, kterouž i k nepřátelům máš? I co zatím ráčíš dáti těm, jenž v Kristu budou státi?

4. Žes člověka učinil, tohož jsi před tím litoval; i kdož tehdy to změnil? Kdo tvé srdce obradoval? Když tvůj milý Syn na zemi běře lidské přirození.

5. Co jsou jesle za lože? Co jest chlév za palác svatý? Taklis pro mne, můj Bože, bídným červem se měl státi? Ó Pane, tvé předsevzetí, kdo může vyrozuměti?

6. Proč's nepřijal anjely, však i ti byli ztraceni? Co nad ně lidé měli, že's jen pro ně narozený? Coť může krev, tělo dáti, že ho chceš v nebe přijati?

7. Vstaň, srdce! tu jest Bůh tvůj, hled' Ho vítat, a vstříc jíti; tvé pokuty a hřích tvůj již ráčil na sebe vzíti: On potom umře za tebe, a pomůžeš sám do nebe.

8. Protož děkuj vesele Bohu všeliké milosti, cti jeho Spasitele, kdo jen můžeš, s nábožností: Sláva na výsostech Bohu! Ďáble, odstup s hanbou mnohou!

Sam. Hruškovíc.

Má svůj nápev.

43. Bůh se nám nyní narodil, a místo vyvolil v judském městečku Betlémě, raduj se, Jeruzaléme!

2. Aj, přijalo hned v tu dobu člověka podobu, Slovo Otce nebeského, moudrost a blesk slávy jeho!

3. Nechtěl Izrael, by to znal, co vůl, osel poznal, Pána svého navštívení, v jeho chudém narození.

4. Od východu k Němu přišli mudrci, a Jej našli; Hned zlato, kadídlo, mirrhu, dar Mu dali s velkou vírou.

5. Všedše společně do domu, a poctivě k Nemu, vítali Krále nového, z. jasné hvězdy poznaného.

6. Slyšel o tom Herodes král, i hned se obával, na čas se pilně zpytoval, dítky zmordovati kázal.

7. Koho se bojiš, nevěro, ukrutná potvoro? Nežádáť království tvého, jenžť přeje bydla věčného.

8. Ó dejž pro tvé narození, v dobrém setrvání, a po smrti věčný život, náš Kriste, Králi Sabaoth.

Jiří Bánovský.

Jako: Sláva buď Bohu na nebi.

44. Chvála Bohu na výsošti, že nám dal Syna z milosti, a Jej na tento svět poslal, aby nám život věčný dal: Kyrie eleyson.

2. Chvála buď Kristu Ježíši vzdávána z síly nejvyšší, že vzal naše přirození, a vykoupil z zatracení: Kyrie eleyson.

3. Chvála buď Duchu Svatému, Utěšiteli věrnému, že Marii dal počítí, Krista Pána poroditi: Kyrie eleyson.

4. Chvála buď svaté Trojici, jenž nám ráčila pomoci, a vytrhla z zatracení a při-

vedla nás k spasení: Kyrie eleyson.

5. Prosíme Tě, ó Bože náš! Pomoz nám mocně každý čas v Ježíše Krista věriti, a potom k Němu přijiti: Kyrie eleyson.

Kašpar Motešický.

Má svůj nápev.

45. Čas radosti, veselosti světu nastal nyní; neb Bůh věčný, nekonečný, narodil se z panny: V městečku Betlémě, v jesličkách na slámě leží malé pacholátko na zimě. ;:

2. Co jsme všickni lidé hříšní radostně čekali, to anjelé dnes vesele nám jsou zvěštovali: A protož plesejme, všickni se radujme, pacholátku, nemluvňátku zpívejme. ;:

3. Spasiteli, kvítku milý, Pane náš Ježíši, z čisté panny narozený, poklade nejdražší, Králi náš, Pane náš, skloň se k nám, jako Pán, dej milosti, své radosti dojít nám ;:

Má svůj nápev.

46. Dítě milé této chvíle narodilo se nám cele, z čehož rajský kůr anjelský zpívá Jemu chvály vždycky: Sláva Bohu nejvyššímu, pokoj buď lidu věrnému, a dobrá vůle každému.

2. Čím jest bylo, tím zůstalo to dítě, Slovo Otcovo; čím nebylo, tím se stalo, by tak na věky trvalo: Tak že již v jedné osobě Bůh jest a člověk to obé, náš Spasitel v jedné době.

3. Považ tedy člověk každý tajemství té divné rady: Anjelský rád splňuj příklad, chválu Bohu svému navrať! Pane, Králi, Kriste slavný, jenž jsi Bůh a člověk pravý, buď na věky požehnaný.

Má svůj nápev.

47. Dítě se nám narodilo v městečku Betlémě, to plésání způsobilo ve všem duchovním Jeruzalémě.

2. V jeslech leží pro nás milé, jehož dostatečná moc královská nemá cíle: Hallelujah, čest Bohu buď věčná.

3. Aj, vůl a osel poznává jesle Pána svého: Proč, Izraeli, nedává tvé zlé srdce pozorů na Něho.

4. Slavní mudrci z pohanů přišli k tomu Králi, zlato, kadidlo a mirrhu pokorně Jemu obětovali.

5. Narodil se z panny čisté, aj láska srdečná! Aby spasil nás nečisté: Hallelujah, čest Bohu buď věčná.

6. Had starý nemoh jej hříchu jedem nakaziti, z naší krve, nám k prospěchu, ráčil svaté člověčenství vzíti.

7. Podobný nám jest docela v lidském přirození, kromě, že v hříšnostech těla nám padlým lidem podobný není.

8. Aby nás lidi ohavné pro hříšnost podstaty učinil milé a slavné Otci i Sobě, ve všem jest svatý.

† 9. Při té radostné slavnosti Páně narození, děkujemež jeho milosti za mnohá nesmírná dobrodiní.

10. Ó budiž svaté Trojici sláva nekonečná; říkej vždy každý věřící: Hallelujah, čest Bohu buď věčná.

J. Transcius.

Jako: Aj, blahoslavený, kterémuž.

48. Divná se věc stala, až nad jiné všecky, panna plod vydala na zemi nebeský; kdo divy takové slýchal kdy před věky? Nebudou slýchané podobné na věky.

2. Divná se věc stala při porodu Krista, že panna zůstala i v porodě čistá. Kdo divy takové slýchal atd.

3. Divná se věc stala, že bez poškrvnění člověka vydala žena v narození. Kdo divy takové slýchal atd.

4. Divná se věc stala, že v dvěm přirození osoba povstala, Bůh s tělem spojený. Kdo divy takové atd.

5. Divná se věc stala, že Neobsáhlého v plénky zavi-

jela malé matka jeho. Kdo divy takové atd.

6. Divná se věc stala, Boha soudce v těle, že spravednost dala nám za Spasitele. Kdo divy takové atd.

7. Divná se věc stala, že svatost veliká s tělem lidským vzala podobu hříšníka. Kdo divy takové atd.

8. Divná se věc stala, že věčné slávy Pán, v Němž se nám čest dala, v potupu jest vydán. Kdo divy takové atd.

9. Divná se věc stala, že Všemohoucího chudoba potkala, v jeslech ležícího. Kdo divy takové atd.

10. V pravdě nám plemeno nové jest zjevené, jenž jest to semeno v ráji zaslíbené, které ač jest všemu světu k podivení, věrnému člověku přináší spasení: Proč, Spasiteli náš, po zdejším divení, připusť nás do nebe k zjevnému spatření.

Jan Lovčáni.

Má svůj nápev.

49. Ej, ctná panna přemilého Pána nám porodila, obvinuvši do jesliček svého Syna složila, řkouc: Nynej, mé děťátko, nynej pacholátko, v Něm se těšila, tak Mu zpívala.

2. Vůl a osel jesle Páně znali, na Něj dýchali, Králi Pánu, ležícímu s nimi, vděčnost činili; též i jiná hovád-

ka, rozličná ptačátka Jeho chválili a velebili.

3. Protož i my, rozumná stvoření, povděční buďme, jeho svaté narození ctěme, i také chvalme; též Otci nebeskému, na nás laskavému z daru děkujeme, a v Něm hodujme;

4. Kterýž nám z své veliké milosti toto učinil: Poslal Syna s nebeské výsosti, aby nás spasil, jenž hned od narození v žádném potěšení nebyl náš milý Kristus jediný.

5. Řkouc: Otče náš, děkujeme Tobě z srdce pravého za dar daný, nám s hůry seslaný, Synáčka tvého; Pro jeho narození, zbav nás zatracení, pekelných zlostí sprost' nás z milosti.

Má svůj nápev.

50. Ej, nuž nyní s radostí plesejte :,: Narození Páně oslavujte; veselte :,: v Pánu, neb naše spasení zjevilo se nyní: Hallelujah!

2. Dnešního dne kůrové anjelští :,: v Betlehémě s velikou radostí noviny zpí :,: vají, a Messiáše pastýřům ohlašují: Hallelujah!

3. Protož země široká, veliká :,: i obloha nebeská, vysoká chválu Pánu :,: vzdejte, novou písní nového Krále vítejte: Hallelujah!

4. Všickni lidé na světě plesejte :,: Messiáše Krista oznamujte, Jemu vděční :,: buďte, z narození jeho všickni se radujte: Hallelujah!

5. Jezu Kriste, Pane náš, uslyš nás, :,: všech volajících k Tobě v tento čas: Zůstávej vždy :,: s námi, z této bídy do nebes nás k sobě přijmi: Hallelujah!

6. Neb's se pro nás narodil, ponížil, :,: abys nás hříšných lidí povýšil; protož všickni :,: spolu zpívejte, plesejte, vděční buďte tomu: Hallelujah!

7. Kriste, Spasiteli náš, varuj nás :,: své volené ostříhej v každý čas; dej, ať Tebe :,: chválí pamatujíc lidé na tvé narození: Hallelujah!

Má svůj nápev.

51. Ježíši, děťátko milé, za své jesličky spanilé zvol sobě mé celé srdce, slož se v něm s svou láskou prudce.

2. Ježíši, mého života světlo, slunce, radost jistá, dej ať jsem u tvých jesliček tvůj nejmenší služebníček.

3. Ježíši, můj bratříčku ctný, chci Tě kolíbat, jen mi spi, spi v jesličkách srdce mého, a sprost' mne hříchu mrzkého.

4. Ježíši, můj Spasiteli, nad zlato, stříbro i perly mně

milejší, přeplatnější, ve všem pomoc nejjistější.

5. Ježíši, ústa tvá sladká, a líčka krásná, přehladká mé srdce jala milostí, až hořím láskou k výsosti.

6. Ježíši, drahý poklade, nechť líbám oči tvé mladé, nechť visím na ramenách tvých, až do smrti přerozkošných.

7. Ježíši, jasná denničko, ach jak Tě žádám, perličko; při tvých jeslech chci usnouti, a s Tebou věčně bydleti.

8. Ach, spi již, pokoj duše mé, spi a oči své zavírej; tvá kolíbečka nemá stát, chci jak mohu, Tobě zpívat.

9. Když více slov nenalezu, kantorů na pomoc vezmu nebeských, svatých anjelů, kteří mi pomáhat budou.

10. A naučí tónu svému: Sláva buď Bohu věčnému, na zemi pokoj všem dole, lidem také dobrá vůle.

Má svůj nápev.

52. Již křesťané, radost máme, neb nám k radosti Kristus jest narozen! Nás vykoupil, by se těšil každý věřící; nemá být zahanben.

2. Ta radost nám Bůh jestiť sám narozen z Marie pravým člověkem; panna čistá, matka jistá k tomu zvolená samým Pánem Bohem.

3. Hřích dá žalost, Kristus radost, poněvadž k potěšení na svět sstoupil! Bůh jest s námi i v trápení: Kdo jest, jenž by nás křesťany odsoudil?

4. Díky vzdávám, když to zpívám, Kristu Pánu pro nás již vtělenému, že skrze Něj, jistě to znej, nejsme víc poddání hříchu břemenu.

5. Hallelujah! Bohu chvála, nyní srdečně všickni zazpívejme: Nebo Bůh dnes radost přines, na niž my nikdy nezapomínejme.

Kašpar Motešický.

Má svůj nápev.

53. Již slunce z hvězdy vyšlo, radujte se, lidé, a na tento svět přišlo pro naše spasení, aby se naplnilo drahé zaslíbení.

2. Proroctví se splnilo z dáвна ohlášené, skrz proroků od Ducha nám předpověděné, řkouc: Pošleť Bůh s výsosti k nám Emmanuele.

3. Panna má poroditi světa Spasitele, Onť má vysvoboditi lid od nepřitele; život z života vyšel, by nám milost našel.

4. Předivné narození, pro naše spasení, Syna Boha vtělení, jaké ponížení! Lidskému pokolení, pro všech zvelebení;

5. Že, maje Boha Otce mocného na nebi, ráčil jest

míti matku chudičkou na zemi, aby nás obohatil svou slávou na nebi.

6. Ráčil pro nás pracovat, hlad, žízeň trpěti, a potom umučení trpké podstoupiti, nám pokrm a nápoj chtěl tudy způsobiti.

† 7. Buďmež my vděčni jeho pro nás narození, ať On nám ráčí dáti věčné požehnání, s Otcem svým i s anjely v nebi přebývání.

Jako: Nastal nám den veselý z rodu královského.

54. Kdo děťátko chce míti v nově narozené, a po smrti s Ním býti v slávě zaslíbené, musíť šetřiti všeho, co Jemu jest milého, v čem, jak odpočívá, v jaké ono kolibce položeno býti chce, znáti všem prospívá.

2. Kolibka Jemu milá, jestiť srdce čisté! V tom myslť spanilá má kochání jisté; pospěš slovu milosti, i k velebné svátosti, kdo Ho míti žádá; v těch plenkách duchovních Ho, jako obvinutého, věřící dostává.

3. Peřinky ráčí chtíti o všem nestudené, spodní víra má býti! Na tu položené, radostně odpočívá, bez ní milý nebývá v světě člověk Jemu, vrchní nechť jest naděje, ta k nebi s ním přispěje k přibytku věčnému.

4. Povijadlo býti má láska k službě silná, k Bohu, k bližním upřímná k jednotě náchylná, jsouc bez ošemetností, svazek dokonalosti v skutku jest, jak v slávě: Kdo tu má, jest spojený s Kristem, Onť jest řečený hlava, my údové.

5. Slušil i umýváti to milostné dítě, i pokrm Mu dávati, kterak pak? učí tě: Dávej almužny svaté; ochraň chudobou jaté: Kdo živí nuzného, Kristu to prokazuje, Tenť odplatu slibuje života věčného.

6. Při tom jakož se dává dítkám políbení: To se i Jemu stává skrze milování. Milujem pak právě Ho, když jest rozkazu jeho pilné srdce naše; kdo ústy jen rozpraví, srdcem, skutkem neslaví, z rodu jest Jidáše.

7. Zpěvové, kolibání Jemu tak dějí se, když vroucí děkování často Mu činí se; kolibka nemá státi, ale vždy se hýbati: Z písem to slyšíme, že oběť vzácná bývá, když srdce s ústy zpívá: Tě Boha chválíme.

† 8. Kriste, Synu panenky, kteréhož s radostí obvinutého v plénky slova i svátosti, když víru silnou máme, v srdce své přijímáme, k tě kolibce naši skloň se, po-

svět, potěš nás, obživ, chraň
i věčně spas, milý Messiáš.

J. Transcius.

Má svůj nápev.

55. Kristus, Syn Boží, narodil se nyní z života panen-
ského; vtělil se pro člověka
hříšného.

2. Žádost proroků, prv-
ních svatých otců, Bůh Otec
splnil mile, dav nám Syna
svého této chvíle.

3. Protož Mu každý dě-
kuj, křesťan věrný, z toho
daru drahého, chvále bez
přestání jméno jeho.

4. Neb nejdražší nám v
tento čas dar seslán, z milo-
sti Boha Pána, jimžto jest
moc d'ábelská svázána.

5. Raduj se tomu každý
věrný, komu Bůh popřál do-
čekati ve zdraví ten hod pa-
matovati.

6. Blahoslavené jsou ty
oči, které hodné byly viděti
toho Pána, a Naň vždy hle-
děti.

7. Mnozí králové, také
prorokové Jeho z dávna žá-
dali: Chudí pastýřové doče-
kali.

† 8. Svati anjelé, nebeští
měšťané chválí Boha na ne-
bi, zvěstujíc nám pokoj zde
na zemi.

9. I my zpívejme, v Bohu
se radujme, chválu, čest Mu
vzdávajíc, potom s Ním na
věky přebývajíc.

56. Majíc v srdci radost,
utěšení, vzdejmež chválu, ve-
selé zpívání, radostné plesá-
ní, žež nám seslal Bůh Otec
Syna svého nyní.

2. Anjelové vesele zpívali,
a pastýřům radost zvěstova-
li; z jeho narození máť se
radovati lidské pokolení. vždy

3. Mudrcové z daleka při-
jeli, Spasiteli svému dary da-
li, Jemu se klaněli, zlatem,
mirrhou, kadidlem, tím Ho
darovali.

4. Hvězda jasná jim jistě
svítila, a k Betlému cestu u-
kázala, Krista oznámila, tu,
kdež se byl narodil, nad tím
místem stála.

5. Eva žena což byla ztra-
tila, toť nám milost Boží zas
vrátila, když Maria panna,
neporušic panenství, Krista
porodila.

6. U veliké chudobě s Ním
byla, v chatrné plénky Jej
obvinula, v jesle položila, ne-
bo v hospodě jinde místa
mít nemohla.

7. Svati otcové z dávna žá-
dali, a viděti Krista sobě přá-
li, spasení žádali: Sstup a
prolom nebesa, všickni jsou
volali.

8. Dále Pán Bůh nechtěl
jest meškati, ale ráčil nám
Syna seslati: Neb mělo tak
býti, že nás skrze Něj věčné
smrti chtěl sprostiti.

9. Přesťastné jest jeho narození tomu lidu, jenž činí pokání, hřešiti nemíní; takovým bude dáno věčné utěšení.

10. Ti se v Pánu Bohu vždy radují, kteříž jeho těla požívají, a pravou krev pijí. I dobrými skutky též víru o-zdobují.

11. Pane Kriste, pro tvé narození, rač nám dáti hříchů odpuštění, v víře setrvání, potom s Tebou v nebesích věčné přebývání.

Má svůj nápev.

57. Máme se všickni v tento čas radovat, a Otci věčnému spolu děkovat, říkajíc chvály za dar nám daný, na věky stálý.

2. Teď leží v jesličkách Kníže pokoje, nad volka i osla v nižší pokoře, nebeský rádce, života dárce, náš milý správce.

3. Bože, proč jsi snížil tak svého Syna? Ej, vše to doveďla Evina vina: Litovals pádu hříšného lidu, dal jsi ho v bídu.

4. Lucifer již plesal z všech lidí pádu, a v tom domnění byl, že vždy v něm budou; uši napínal, ruce roz-pínal, moc svou rozjímal.

5. Slunéčko však máme již spravednosti, které pryč zahání d'ábla s temností, Je-

žíše Krista, On jest sám cesta do nebe jistá.

6. Kriste, vítej Králi, od Otce daný, nebeský lékař, z panny zrozený; až na věky ctěn, chválen, veleben buď od nás, amen.

Má svůj nápev.

58. Mé srdce Tobě dávám, Ježíši, můj Pane, na lásku tvou spoléhám, ó dítě přemilé! Vezmi srdce mé, dej mi své, aniž ho vzdaluj ode mne, ó Ježíši Kriste Pane, dítě mé přemilé!

2. Mé srdce ve mně hoří, Ježíši, můj Pane, pro radost až se krájí, ó dítě přemilé! Když Tě uhlídám v jesličkách, ležícího při hovádkách, když Tě uhlídám nahého, tak poníženého

3. I kdo Tě k tomu nutí, Ježíši, můj Pane? Tvá láska a ne jiný. o dítě přemilé! Jak jest láska tvá veliká, kteráž nebesa proniká, z lásky pro hřích náš, jsa Bohem, učiněns dítětem.

4. Ó dítě, lásko, radost, Ježíši můj Pane: Srdce klesá pro sladkost, ó dítě přemilé! Ó přemilé mé dělátko! V skutku se nachází všecko, co pověděli proroci hříšným ku pomoci.

5. Z celého srdce svého, Ježíši, můj Pane, miluji Tě samého, ó dítě přemilé! Srd-

ce mé skládám v jesličky, dejž ať tam přebývám vždycky, přijmiž je k sobě, můj Pane, v své ruce přesvaté.

6. Již jsem tvůj, a ne sám svůj, Ježíši, můj Pane; neb máš v moci život můj, ó dítě přemilé! Vše vděk od Tebe přijímám, co mé jest, Tobě oddávám, srdce, statek, tělo, duši, můj Pane Ježíši.

Má svůj nápev.

59. Na Boží narození anjelé radost měli, zpívajíc libě spolu: Sláva milému Bohu: Bůh člověkem učiněn, Bůh věčný již jest smířen, a k nám hříšným nakloněn.

2. Pastýřům též anjelé zvěštovali vesele to Páně narození, chudým ku potěšení: Bůh člověkem učiněn, atd.

3. Pastýři Pána toho v nově narozeného chvátajíce hledali, jakž anjelé kázali: Bůh člověkem učiněn, atd.

4. Když do Betléma přišli, položeného našli v jeslech a v temném chlévě, Tvůrce nebe i země: Bůh člověkem učiněn, atd.

5. Z prsou panny, matky své, hledalo živnuštky své dítě, jehož štědrota i ptáčky malé chová: Bůh člověkem učiněn, atd.

6. Tu divnou milost Boží, to nevymluvné zboží chvalmež v bázni synovské, nížic

se slávě božské: Bůh člověkem učiněn atd.

† 7. Sláva Bohu na nebi, pokoj lidem na zemi; Amen! rciž každý na to, Král narozený dá to; Bůh člověkem učiněn, Bůh věčný již jest smířen, a k nám hříšným nakloněn.

Má svůj nápev.

60. Narodil se Kristus Pán veselme se; z růže kvítek vykvet nám, radujme se; z života čistého, z rodu královského již nám narodil se.

2. Jenž prorokován jest: Veselme se: Ten na svět poslán jest: Radujme se; z života čistého, atd.

3. Člověčenství naše: Veselme se, ráčil vzíti na se: Radujme se; z života čistého, atd.

4. Goliáš obloupen: Veselme se: Člověk jest vykoupen, radujme se; z života čistého, atd.

† 5. Ó milosti Božská! Budiž s námi; dejž, ať zlost d'ábelská nás nemáí; pro Syna milého, nám narozeného, smiluj se nad námi.

6. Dejž dobré skončení, ó Ježíši! Věčné utěšení věrných duší; přijď nám k spomožení, zbav od ztracení, pro své narození.

Jako: S výsosi nebeské jdu k vám.

61. Narodil se nám Spasitel, všeho světa Vykupitel: Z jeho příchodu šťastného radujme se, veselme se!

2. O Němž proroci mluvili, svatí otcové žádali, mnozí králové čekali: Radujme se, veselme se.

3. To v dnešní den splnil Bůh sám, že Syna svého poslal k nám, aby nás od hříchů sprostil, a život věčný navrátil.

4. Protož z daru tak dražého děkujmež z srdce pravého; dejž, bychom Tebe chválili: Radujme se, veselme se!

Má svůj nápev.

62. Nastal nám čas velmi veselý, a nesmírně utěšený, Král nad králi a Pán nad pány ráčil se jest naroditi, jest se čemu podiviti, Bůh se ráčil ponížiti, člověkem učiněn býti.

2. Ó předivné jest to a nové, a od věků neslýchané, aby panna čistá počala, a v čistotě porodila! Panenství jest nezrušila, Krále Krista porodila, a tak světu poslouzila.

† 3. Pane Ježíši, Kriste milý, dej se nám znovu zroditi; nedej děle v hříších trvati, ale rač se smilovati; pro své svaté narození odpusť

naše provinění, dej nám v dobrém setrvání.

4. K Toběť se hříšní utikáme, a za milost Tě žádáme; nezamítej svého stvoření, pro své svaté narození. Pomniž na nás, milý Pane, když nás pojmež s této země, přijmiž nás k sobě do nebe.

22/ Má svůj nápev.

65. Nastal nám den veselý z rodu královského: Neb k nám přišlo toho dne z života čistého dítě velmi předivné, i také přeradostné, v těle smrtelnosti, o Němž nelze mluvit, mysliti, vypraviti, podle jeho Božství.

2. Narodil se Syn Boží z Marie, ctné panny, jakžto lilium z růže; toť jest div přeslavný. Porodila ta panna všeckého světa Pána, jenž jest bez počátku; jenžto pokrm přechistý bral jest z prsou panenských za dnů své mladosti.

3. Matka tato jest dcerou, Otcem tento Syn jest! Kdo slýchal divy také? Bůh nám narozen jest! Sluhou jestiť i Pánem Ten, jenž zemi i nebem nemůž objat býti: Ježto v nebi kraluje, a na zemi panuje, nemůž stížen býti.

4. Anjel s nebe pastušům, bdícím nad svým stádem, o půl noci zvěstoval

nebeského Krále, Tohož, jenž v jeslech leží, dárce věčného zboží, Pána anjelského, v plénky obvinutého, v tváři velmi krásného nad syny člověčí.

5. Jakož slunce neruší skla, když by je prošlo; tak Marie panenství není porušeno; šťastná jest to panenka, jenž z čistého života Krále porodila, to jest panna Maria, v létech jsoucí mladičká, Krista však kojila.

6. Když byl svět popisován z rozkazu Augusta, Maria jsouc těhotná, šla také do města, do Betléma Judova, k porodu svého Syna, aby On nás zapsal v knihy živé nebeské, kdež jsou chvály anjelské beze vší tesknosti.

† 7. Kriste, jenž jsi svou mocí ráčil nás stvořiti, a pro naše spasení nám se naroditi, Tebeť věrně prosíme, odpusť, což my hřešíme, nedej zahynouti, a po smrti nám hříšným do muk pekelných hrozných nedopouštěj vjiti.

Má svůj nápev.

66. Nuž všickni křesťané věrní, chvalme Hospodina, jenž nebes otvírá brány, dárce nám Syna. :,

2. Z lůna Otce svého vyšel, a dítětem se stal; malý, chudý, nahý přišel, v jeslech sobě ustlal. :,

3. Poopustiv slávu Božství, trůnu nebeského, přijal na se člověčenství, Stvořitel jsa všeho. :,

4. Na klíně matky spočívá anjelská rozkoš ta, z prsou pokrmu požívá, jsa z kmene Davida. :,

5. Z něhožto měl zplozen býti v tento čas poslední, a království vyzdvihnouti v církvi své duchovní. :,

6. Divně se s námi spojuje, vzav na se krev, tělo; království nám přivlastňuje života věčného. :,

7. My jsme páni, On služebník, jaká to proměna! Jakž muž býť větší milovník nad tohoto Pána?

8. Když jsa Pánem všec-kých věcí, velmi chudým se stal: My bohatí v jeho Otci, všeho nám hojnost dal. :,

9. Dnes znovu dvěře otvírá ráje rozkošného, cherub je víc neostříhá: Chvalmež Boha z toho. :,

Má svůj nápev. *DC 255*

67. O Ježíši milý, pro nás narozený, vítej, vítej, kvítku drahý, od dávna žádaný.

2. Ó dítě přemilé, nad jiné spanilé, vítej, vítej, Králi slavný, náš Pane jediný.

3. Ó kvítku rozkošný, náš Pane Ježíši! Vykvet jsi pro nás, pro hříšné, přijmiž Ty nás k sobě.

4. O mé potěšení! Tys naše spasení, zalíbils nás, kvítku drahý, sobě, mdlé stvoření.

5. Lilium rozkošné, velmi utěšené, rozkvetl jsi v údech našich, ó kvítku spanilý!

6. Jemu se klanějme, všickni Mu zpívejme: Vítej, vítěj, kvítku drahý, náš Emanueli.

7. Buď Tobě čest, chvála od nás všech vzdávána, Vykupiteli našemu, Ježíši milému.

8. Amen Hallelujah, uslyš nás, ó Kriste! Když staneme před tvým soudem, buď milostiv, amen.

Jako: Již křesťané, radost máme.

68. O křesťané! Nastal Páně hod radostný Kristova narození, jež se stalo, vykonalo nám všechněm lidem k věčnému spasení.

2. Což zaslíbil, to již splnil v slovích svých vždy pravdomluvný Pán Bůh náš: Neb nám svého jediného Synáčka poslal, aby byl bratr náš.

3. On v Judově, Davidově městě Betlémě z Panny se narodil: Tělem se stal, Bohem zůstal, by nás od smrti věčné vysvobodil.

4. To milostné a radostné narození anjel Páně zvěstoval, a k radosti, k veselosti

pastýře stráž držíci probuzoval.

5. Řka jim mile: Tého chvilě narodil se vám dnes Kristus, Syn Boží, dítě milé a spanilé, jenž jest všech věrných duší drahé zboží.

6. To my zbožní a nábožní křesťané slyšíc všickni se radujme, a s anjely, archanjely jméno Hospodinovo oslavujme.

7. Říkajíce, zpívajíce: Pán Bůh z té milosti hojně buď chválen, že nám svého přemilého Synáčka dal na vykoupení. Amen.

Kašpar Motešický.

Jako: Sláva buď Bohu na nebi.

70. Pochválen buď, Jezu Kriste, narozený z Panny čisté, v opravdovém lidském těle, z tohož plesají anjelé: Kyrieleyson.

2. Syn Boží jednorozený v jesličkách jest položený, krev naší bídnou i tělo, věčné zboží na se vzalo: Kyrieleyson.

3. Jehož svět neobsáh trůnu, Ten leží v panenském lůnu, stal se dělátkem u lidí, ježto všecky věci řídí: Kyrieleyson.

4. Věčné světlo se rozmáhá, jasností světu pomáhá, svític i v noční temnosti, činí z nás dítky světlosti: Kyrieleyson.

† 5. Syn pravý Boha pravého byl hostem světa zlostiného, sprostiv nás zdejší žalosti, přived nás k věčné radosti: Kyrieleyson.

6. V chudobě na zemi živ byl, aby nám milosti dobyl, a v nebi poklad připravil, anjelskou krásou oslavil: Kyrieleyson.

7. To všechno nám On prokázal, milosti své k nám dokázal: Křesťané, znejmež to vděčně, a děkujme Jemu věčně: Kyrieleyson.

Jiří Tranovský.

Jako: Ej ctná panna přemilého.

71. Pochválen buď z nevymluvné lásky Otec nebeský, žeš nám zpomoh, znaje nedostatek k spasení lidský: Seslav nám s trůnu svého Syna přemilého v život pokorné panny Marie.

2. Když do chrámu Jeruzalemského Synáčka svého pospíšila ctná panna přiněsti, v nedělích šesti, tu Simeon, kněz svatý, Duchem Páně jatý, na ruce Jej vzal, srdečně zvolal:

3. "Ej, jak šťastná nastala hodina! Bůh dal nám Syna: Pane, propusť služebníka svého z bid světa toho: Nebť viděly oči mé drahé spasení tvé, připravené všem na světě lidem;

4. Toť jest světlo pohánům, k zjevení cesty spasení; toť jest sláva, Pane, lidu tvého Izraelského; kdož se Ho věrně chytí, má v nebi s Ním býti v slávě, v radosti, v jeho věčnosti."

† 5. Beřmež i my rukou víry toho Krista milého, a kladme Jej do jesliček svého srdce vděčného, v plénky slova milosti, i drahých svátostí, obvinutého, v církvi najdem Ho.

6. Děkujíce Bohu na výsosti z této milosti: Neboť mnozí králové, proroci, ve dne i v noci, po tom Pánu vzdychali, toužebně žádali, aby pospíšil a je potěšil.

† 7. Budiž chvála Otci Hospodinu i jeho Synu, Těšiteli také milostnému, Duchu Svatému, jakž byla na počátku, vzdána buď bez zmatku nyní i vždycky, věky po všechny.

Jiří Tranovský.

Jako: Nuž všickni křesťané věrní.

72. Pochvalmež věčného Boha, ó křesťané věrní! Neb jest milost jeho mnohá k nám, svému stvoření. .:

2. Otevřev svůj poklad drahý, dal nám svého Syna; pro nás se stal chudý, nahý, ó dobrá novina. .:

3. On se snížil pro člověka, stal se malým, bídným;

přijal způsob služebníka, jenž jest Stvorcem divným. :, :

4. Prsy matky své požívá, krmě Mu mléko jest, Jehož kůr anjelský vzývá, dává Mu chválu, čest. :, :

5. On jest ten proutek z Davida z dávna zaslíbený, skrz Něžž pomoc předpovídá Bůh svému stvoření. :, :

6. Ó věc divná! tělem Slovo, Bůh člověkem se stal, nám hříšným v nebi Otcovo království zas dostal. :, :

7. On sluha jest, bychom byli my pánové v nebi; co víc moh dát Ježíš milý nám lidem na zemi? :, :

8. Dnes dvěře On otvírá nám do ráje krásného, nezabrání víc Cherub tam; chvála buď Mu z toho. :, :

9. Ježíši, Králi náš vděčný, pro své narození dej nám v nebi život věčný, buď věčně chválený. :, :

Nick. Herrmann 1560. D. Sinapius.

Jako: S výsosti nebeské jdu k vám.

73. Podle slov Izaiáše, dostali jsme Messiáše, Syna Božího z milosti: Chvála Bohu na výsosti.

2. Dítě se nám narodilo, kteréž nás mocně spasilo; ve jméno jeho věříme, Jemu srdcem se těšíme.

3. To svaté semeno ženy, stkví se rozličnými jmény,

Ježíš vlastně se jmenuje, že k spasení přivozuje.

4. Kristus pak, to jméno Jeho, znamená pomazaného totiž, i Kněze i Krále, kterýž má hájiti stále.

5. Předivný jest v své osobě, v pomoci, v skutcích, v chudobě, chudobou obohacuje, smrtí svou nás obživuje.

6. Jest i Rádce; On dal radu k spomožení svému stádu; dáváť ji ještě i nyní skrze Písem dobrodiní.

7. Nad to nazván jest Bůh silný, že v skutcích jest neomylný; Všemohoucí, jeho síla jest, bude, jakž vždycky byla.

8. Rek udatný se nazývá, že smělostí svou prospívá; On retuje, On pomáhá; zabíjel pekelného vraha.

9. On jest i Otec věčnosti, že z otcovské náklonnosti živí nás, chrání, miluje, čehož věčně dokazuje:

10. Jestíť i Kníže pokoje, odvracující rozbroje, s svým Otcem smířil nás cele, srdcím působí veselé.

11. Sluje Emmanuel také, že v bídě zde všelijaké s námi Bůh jest a zůstává, a pomoc věrným svým dává.

12. Jmenuje se též Otcovo v moudrosti nestihlé Slovo, že předivně posel z Něho, a nás učí vůli jeho.

13. Skrz Toho! my narození od hříchů jsme očistění; skrz Toho ďábel jest vzdálen, Pán Bůh náš budiž pochválen.

† 14. Ó vzácný Emmanuele! Dejž, abychom vždy pomněli na tvá přemilostná jména, v nichž radost nám je složená.

15. Rač je při nás naplniti, rady, síly uděliti, a tak pomáhej k spasení, pro své svaté narození.

Jiří Tranovský.

Jako: Můj jest Pán Ježíš, srdce.

74. Poskoč, srdce mé, s radostí v tento čas, v kterém hlas přichází s výsosti, tu radost vyhlášující, že přišel Spasitel, nás vykupující.

2. Dnes z věčného pokojíka vychází rek Boží, pro dobré člověka; dnes se Bůh nám rovný stává, ó žádost! Ó radost! Ó štěstí! Ó sláva!

3. I může-li se víc na nás hněvati ten svatý Bůh a Stvořitel náš? Když nám Syna svého dává, za to mám, že se k nám co otec přiznává.

4. Aneb může-li odstoupit již od nás, v tento čas Ten, jenž k nám chtěl sstoupit? Ačkoli se zdá být někdy, že jde přeč, však má péč o věřící své vždy.

5. A jistě, nikdy by nebyl tento květ k nám na svět do-

lů s nebe sstoupil, aniž by byl tělo a krev vzal na se, kdyby se nestaral o církev.

6. Ale aj! to činí všecko, a s námi bídnými, dělí své srdéčko: Ano, na to hotový jest, všech hříchů, jak tichý Beránek Boží, nést.

7. Nyní hle! v jeslech spočívá, a k sobě i tebe, i mne povolává, mluvící: Přistupte ke Mně, hříšníci, pomoci naleznete u Mne.

8. Nuže tedy přistupujme ochotně, společně, a Toho milujme, který v lásce tak hořel k nám, že sebe, i nebe za dědictví dal nám.

9. Kterí jste nyní v žalosti, aj dvěře, skrz které jde se do radosti, přichyťte se Jeho silně, On vám dá, co žádá srdce, neomylně.

10. Kdokol'věk obtížené máš svědomí mrzkými hříchů, aj Messiáš! Důvěř se Mu a Jemu služ, On břímě tvé sejme, jak na to přišlý muž.

11. Vy chudobní těž přistupte, a srdce věderce vším dobrým naplňte, aj zde všeho dobrého jest studnice, i dárce; dá se vám s vším odnést.

12. Drahé dítě, přiznej se mi! A abych nechal hřích, to z lásky své dej mi, když pak přijde smrti mé den, skrz sebe do nebe doprovod mne. Amen.

Jan Glosius.

Má svůj nápev.

75. Povězte, pastýřové, co jste viděli v nově? Zvěstujte nám na zemi, kdo se narodil nyní? Děťátko jasné z panenky krásné narodilo se šťastně: Protož budme veselí všickni v Pánu, zpívajíc chválu. :,

2. Pověz, Jozefe, v světě, co jest toto za dítě? Dítě Božího rodu, i člověčího plodu, nám jest sesláno, z panenky dáno, od dávna zaslibeno: Protož budme atd.

3. Dítě nejdůstojnější, nad jiné dítky vyšší, to Božským dobrodiním, svým svatým narozením, přineslo s nebe pokoj skrz sebe; ó jak jsme vděční Tobě! Protož budme veselí atd.

4. Pověztež, mudrcové, jdoucí z země daleké? Na koho se vy ptáte, pilně s dary hledáte? Krále nového narozeného, Krista, Syna Božího: Protož atd.

5. Dnes radost nevýmluvná, prv nikdy neslýchaná, světu jest ukázána, a nejprv zvěstována pastýřům sprostným, s Jozefem věrným, z východu mudrcům ctným: Protož atd.

6. Ó otcovská štědrosti! Neniliť na tom dosti, žes nám to dítě milé již všechněm této chvilé dal na spasení, skrz

narození, našich hříchův k setření: Protož atd.

7. By nás hříšné na zemi, od hříchů a vězení, zvlášť d'ábelského, sprostil, a nás sobě vykoupil: Za to buď chvála Jemu vzdávána, na věky neskonalá; Protož atd.

8. My jsouce vděční svého Krále narozeného: Ctíme, křesťané milí, jednomyslně všickni: Neb z narození Jeho, spasení máme i oslavení: Protož budme veselí všickni v Pánu, zpívajíc chválu. :,

Má svůj nápev. (DC 310)

76. Probudiž se, duch můj ve mně, a vítej s ochotností, dítě malé a příjemné, jenž jest Otec věčnosti: To jest ta noc, v níž přišel k nám v lidském těle náš Bůh a Pán, aby sobě tou cestou svět pojal za nevěstu.

2. Vítej, ženichu nejsladší, Ty Králi věčné slávy, vítěj, Ježiši nejdražší: Beránku Boží pravý: Já Tě chci chválit vši mocí, a díky vzdávat dnem, nocí, žes pro naše spasení vzal lidské přirození.

3. Ó jaks' mohl, věčný Bože, své nebe zanechat, a na tom světě zlém lože pro nás sobě ustlati? Jaks' mohl svou moc velikou, radost a slávu všelikou, i ten svůj život celý dát za své nepřátele?

4. Však tvá nevěsta v chudobě vězí a v vši mrzkosti, a Tys ji zasnoubil sobě v své smrti na věčnosti: Však ona právě nic není, než hřích, smrt a zlořečení, a Ty pro ni s tvé hlavy skládáš korunu slávy.

5. Ty jsi Pán světa nejvyšší, Ty pokoje působce, Tys rádce a rek nejlepší, Ty silný pekla zhoubce: Kterak tedy mohlo býti, žeš se chtěl tak naroditi, jako člověk nemožný, jenž se živi z almužny?

6. Ó velký div! ó divná noc, již nebylo podobné! Tys nám přinesla tu pomoc, kteréž nic není rovné; tys přinesla toho muže, kterýž všechno skrotit může, na nebi i na zemi, neb vládne všemi všemi.

7. Ó pacholátko nejsladší! Dítě plné milosti! Můj bratře, mnohem mně dražší, než svět plný radosti: Přijď, milý, do mého srdce, přijď a nechej jeslí prudce; přijď, přijď, já Tobě časně, připravím lůžko krásné.

8. Pověz, ženichu můj drahý, Synu Davidův svatý, radost a život můj pravý, co Tobě jen mám dáti? Ach! přijmi, coť upřímně dám, tělo, duši i vše, což mám, tvůj chci docela býti tak jako mne chceš míti.

9. Ctím a chválím, Jezu, Tebe ze srdce upřímného, žeš vzal mé tělo na sebe, a mne do rodu svého; dej ať tvé dobrotivosti sloužím zde v času milosti, potom pak v věčné slávě slavím Tě dokonale.

Samuel Hruškovice.

Jako: Ježíši, děťátko milé.

77. Proč bouříš, Herode, slyše o narození Ježíše? Nevetřel se v panství zemské Ten, jenž rozdává nebeské.

2. Za hvězdou svou mudrci šli, a v tom světle k světlu přišli, troji dar Pánu když dali, úřad jeho znamenali.

3. Křest svatý přijal v Jordáně, ten tichý Beránek Páně; od hříchů, jichž nečinil sám, nás tudy obmyv, zpomoh nám.

4. Opět stal se div nemalý, v šesti stoudvích vody stály; slovem jeho hned se v milý nápoj vinný obrátily.

5. Sláva buď Tobě, ó Pane! Synu panny požehnané, Otci i Duchu Svatému také buď věčná věčnému.

Dr. M. Luther. Jiří Tranovský

311 Má svůj nápev.

79. Propuť, propuť mne, Pane můj, služebníka věrného; aj teď na mých loktech Syn tvůj z kmene Davidového; již viděly oči mé spasení zaslíbené, kteréžs

připravil svým věrným, před věky v nebi zvoleným.

2. Propusť, propusť mne, Pane můj, z života bíd plného, ať jest tam, kdežs Ty, sluha tvůj, před tváří Syna tvého; dejž v pokoji vyjítí, s Tebou na věky býti, a račž mi otevřítí dvěře nebes a mne vzítí.

Má svůj nápev.

80. Prorokovali proroci: Vzejde slunce spravednosti, by lid zproštěn byl temnosti, smírce mezi Bohem také lidem z dávna žádaný svatým Davidem.

2. Otcové svatí volali: Prolom nebesa, žádali, s radostí očekávali, řkouc: Pane, neračž prodlévati, pospěš lid svůj rychle navštívití.

3. Když se pak z panny narodil, jsa Pán mocný, co učinil? Úzkosti v světě oblíbil, v chlévě mezi hovádky byl složen, od ctné matičky v jesle položen.

4. Hned od mladosti slavný Pán od Herodesa špehován skrz mistry slavné, mudrce; pravil jim, že se Mu klaněti chce, maje proti Němu lstivé srdce.

5. Kázal dítky mordovati, žádného nelitovati, chtěje Pána zahubití, tak aby království svého nezbyl, ostrým mečem z dítek krev vycedil.

6. Hlas uslyšán na výsosti, kvílení, pláč i bolesti: Ráchel těžce nařikala, ničímž se potěšiti nechtěla, zmordovaných dítek jest želela.

† 7. Kriste, pro tvé narození, rač nám víry přispořiti, a v ní dáti setrvání, bychom Tě v tomto světě chválili, potom s Tebou věčně přebývali.

Má svůj nápev.

81. Prozpěvujme píseň novou, chvalme moc Hospodinovu: Panna přečistá Ježíše Krista nám porodila, toť jest věc jistá; s tou novinou hned anjelé s nebe k nám přišli vesele; oni kázali, znáť ji dávali, s radostí libě prozpěvovali: Sláva buď Bohu na výsostech, a na zemi pokoj a radost mezi všemi.

2. Chvalte Pána, milé dítky, neb Kristus věčné přibytky nám již vydobyl, když se narodil; z pekla, hřichu, smrti vysvobodil; chvalte Ho králové, páni, všickni jste jeho poddani; chvalte Ho rádi, staří i mladí, jeho dobrota kříž vám osladí; sláva buď atd.

3. Chvalte chotě svého mile, pokřikujíc každé chvíle, muži i ženy: Neboť složený v Něm jest váš poklad nesmírné ceny; zpívejte Jemu panici, všickni malí i ve-

licí, panenky, i vy buďte bedliví, Onť jest ženich váš předsobrotivý, sláva buď atd.

4. Chval s námi, křesťanská říše, milého Krista Ježíše, Pána našeho, Boha pravého, v Betlémě z panny narozeného: Onť jest naše potěšení, neb skrze své narození nás znovu zrodil, a z přeukrutné moci ďábelské nás vysvobodil: Sláva buď atd.

5. I což nám více měl dáti? Co moh' dražšího seslati, sám se ponížil, a k nám přiblížil: Ó dobroto! ó milosti! Jsi kost pravá z našich kostí, tělo z pravého těla našeho, krev z krve naší, jsa Pánem všeho: Sláva buď atd.

† 6. Přijmiž tyto chvály sprostné, ó děťátko přemilostné. Kriste Ježíši, Pane nejvyšší! Příteli náš krevný a nejbližší! A dej nám po smrti časné, abychom tváři tvé jasné účastni byli, na Tě patřili, s Otcem i s Duchem Svatým Tě ctili: Sláva buď Bohu na výsostech, a na zemi pokoj a radost mezi všemi.

J. Tranovský.

Jako: Již slunce z hvězd vyšlo.

82. P Prozpěvujmež z veselím Krista narození, o Němž hned od počátku světa do skonání v písmích svatých naskrze památka se činí.

2. Od Mojžíše počnouce, v prvním zaslíbení, žež se nám padlým lidem stane vykopení, Bůh ráčil uložiti při ženském semeni. Genes. 3, 15.

3. V Abrahamovém domu bylo obnovení, on z té víry okusil Božské požehnání, jako hvězdy nebeské množil se na zemi. Genes. 22, 17. 18.

4. Jákobovi slíbeno, že králové vyjdu z bedr jeho, knížata na světlo vyniknou, v církvi svaté věřící spasení dosáhnou. Genes. 28, 14.

5. Oznámeno Judovi, že berlu obdrží královské důstojnosti, kterou vždy dodrží, dokudžkolvěk nepřijde ten Siloh nebeský.

Genes. 49, 10.

6. Mojžíšovi slíbeno, že proroka vzbudí z prostředku bratrů jeho, dostanouť Ho chudí, kteříkolvěk u viře a v pokoře chodí.

Deuter. 18, 15.

7. V domu pak Davidovém Bůh k Synu pověděl: Jáť Mu budu za Otce, On můj Syn, Spasitel; žež přijde v člověčenství, o Něm dobře věděl.

2. Sam. 7, 13. 14.

8. Izaiáš v knihách svých důvodně oznámil, panna že počne Syna a porodí, pravil, ba, že se již Bůh člověk na ten svět narodil.

Izal. 7, 14; kap. 9, 6.

9. Kteréhož jsou poznali vůl vladaře svého, i ten sprostný oslíček Pána jediného, ta ubohá hovádka zahřívala jsou Ho.

Izai. 1, 3.

10. A svědek Jeremiáš o tom prorokoval, žena obkličí muže, směle vypravoval, ten kořen spravedlivý církvi ukazoval.

Jer. 31, 22.

11. Též Báruch s Danielem jistou zmínku činí, že na zemi viděn jest v lidském obcování, a ten předrahý kámen spuštěn jest na zemi.

Bar. 3. 38. Dan. 2, 34.

12. Zachariáš, Haggeus, k tomu Malachiáš, že přijde žádostivý tvůj Král, Pán, Messiáš, vejdeť do chrámu Páně, před Ním Jan, Eliáš.

Zach. 9, 9. Agg. 2, 7. 8. Mal. 3, 1.

13. Onť jest ten Syn Davidův, také Abrahamův, všech v židovstvu zrozených, i příšlých pohanův, kterýžto nezamítá nižádných národů.

Mat. 1, 1.

14. To přesvaté tajemství již se naplnilo, že věčné Slovo Boží tělem učiněno, a Božství s člověčenstvím předivně spojeno.

Ján 1, 14.

15. Apoštolové znávše tu slávu spatřili, od Něho povolání s Ním spolu chodili, a potom po všem světě rozesláni byli.

Mark. 16, 15.

16. Přijavše dary hojně Ducha přesvatého, kázali všudy mocně o království jeho, potvrzujíc zázraky šťastně slova svého.

Skutk. 2, 4. Mark 16, 20.

† 17. Buďmež již vděční Jeho pro nás narození, ať On nám ráci dáti věčné požehnání, s Otcem svým i s anjely v nebi přebývání.

Má svůj nápev.

84. Radujte se, ó křesťané, radujte se všickni spolu! Radujte se v ten hod Páně: Bůh Syn s nebe sstoupil dolů, by se s námi zasnoubil, neb nás sobě oblíbil. Radost, radost nad radostí, zavítej k nám, drahý hosti! Vítej vítej, k nám zavítej, ó slunce spravedlnosti!

2. Pohled', pohled', milá duše, co učinil k vůli tobě; pohled' na Pána Ježíše, že v jesličkách ustlal sobě; tak hluboce snížil se, by krví svou obmyl tě. Radost, radost nad radostí atd.

3. Čím se odměním, Ježíši, Ty dárce spasení mého? Nedej se zviklat mé duši u víře času žádného; dej, ať Tebe vyznávám, srdcem k Tobě vždy se znám. Radost, radost nad radostí atd.

4. Jezu, ujmi se oudů svých v své převeliké milosti; k občerstvení nás, brat-

ři svých, naplniž naše žádosti! Dej křesťanstvu celému pokoj, šťastný rok jemu! Radost, radost nad radosti atd.

Jako: Činíme tobě, Pane Bože díky.

85. Růže červená, ó církev Kristova, jsouc oblečena v plášť Kristův, jsi krásná; v něm se červenáš, na ďábla nic nedbáš, v Kristu odpíráš.

2. Ačkoli trní mnohých protivenství tě bode z každé strany ukrutenství; však tě vždy brání, ten kvítek panenský, rodem královský.

3. Růžička bývá přivalům poddána; tak církev svatá bídám podrobena; ale slunečko přivaly odhání, tak ji Pán brání.

4. Rek narozený, ten kvítek panenský, od své odhání růžičky tyranství ďábla, neb světa, i všech protivníků, nenávisníků,

5. Jenž se vztekají, pyšně napínají, ukrutné rady proti ní skládají; ale Ten, který na nebi přebývá, jim se posmívá.

6. Podvrací všecky jich zrádné praktiky, aby do jámy, kopané upadly s hrůzou a strachem, k zahanbení svého skutku pyšného.

7. Tak nikdy ďábel proti panenskému neobstál kvítku, protivě se Jemu: Tak tyran

žádný nemůže zkaziti, církev zbořiti.

8. Brány pekelné proti církvi Boží neodolají, ani jejich zboží; nebo panenský květ její jest skála na věky stálá.

9. Kvítku vykvetlý z panenky přečisté, krom Tebe nemám zde obrany jisté; potěš lkající, svou ctnou holubičku, církev chudičkou.

10. Zažeh rozbroje, dej svého pokoje, o kterém zpíváš skrz anjely svoje, bychom v něm mohli ctnostně živi býti, Tě vždy chváliti.

11. Navrať své církvi anjelské kázání, ó Spasiteli! Divný v narození; neb není žádný lidského stvoření Spasitel jiný.

12. Nechť v betlehemské zahrádce tvé církve, ó kvítku z Jesse! kázání nezhasne, ať se vždy rodí, v srdci našem plodí, zrůst víry množí.

13. Rosičko s nebe, Pane Jezu Kriste, svaž svou zahrádku v tomto smutném čase rosičkou hojnou kázání čistého, s nebe poslého;

14. Bychom s pastýři Betlehemitskými k jesličkám církve pospíchali nyní, tak Tobě, Jezu, poklonu činili, vírou líbali.

15. Obnov svou růži, obnov, kvítku milý, dej ať pro-

kvítá v slově v každou chvíli, by v novém roce nové štěstí měla, Tě věrně ctíla.

16. Podzvihni rámě své mocné pravice, a nakloň k smutné své laskavé srdce, braň ji a chraň ji, s nebeské výsosti, zboř d'ábelské zdi.

17. Ježíši milý, pro své narození, rač své nevěstě dáti občerstvení, aby skrz Tebe silná mohla býti, v svobodě žíti.

18. Amen, rač to dát, Synáčku královský, promeň královské dcerky smutek zdejší, bychom svobodně s ní Tobě sloužili; chvály zpívali.

Štěpán Bocko Varinský.

Jako: Ježíši, děťátko milé.

86. Slyšil Pána slavně ctíti, jenž z panny ráčil pojíti, všem hned od slunce východu, až k místům jeho západu.

2. Stvořitel dobrý všech věcí ráčil se v tělo obléci, chtě získati tělo v těle, aby nás neztratil cele.

3. Milost Boží se sklonila, život panny naplnila! Ta dar nepochopitelný nosila, však spasitelný.

4. Ten příbytek srdce svatý stal se chrám od Boha vzatý: Panna zůstala čistotná, z Ducha Svatého těhotná.

5. Pán z panny vyšel rozený, Gabrielem oznámený, Jehož Jan vítal plesaje, v matce ještě zůstávaje.

6. Ležel na seně v chudobě, v jesličkách nestýskal sobě; krmen jest co dítě jiné, skrz Něž i ptáček nehyne.

7. Kůr se nebeský raduje, chválu Bohu prozpěvuje, chudým pastýřům zvěstován pastýř i všeho světa Pán.

8. Sláva buď Tobě, ó Pane! Synu panny požehnané, Otcí i Duchu Svatému také buď věčná věčnému.

Jiří Tranovský.

Jako: Na Boží narození.

87. Slyšte, mne dítky milé, mluví Ježíš pachole; buďte dobré, učte se, a rády modlete se, tak já budu vždy při vás, a s anjely každý čas budu ostříhati vás.

2. Jestli ráno vstávati, do školy chodívati, a pilně se učiti, budete Mne chváliti, Slovo mé poslouchati: Tedy já chci vám dáti, co budete žádati.

3. Moji anjelé rádi budou vás vodit všady, abyste neupadaly, žádný úd nezlámaly, i vašim milým matkám, otcům, bratrům a sestrám anjely k ochraně dám.

4. Zadržím rodiče vám, a jich ve všem požehnám, by

vás opatrovati, Bohu k slávě chovati, mohli vám kupovati knihy, obuv a šaty, a vás vyučovati.

5. Protož, ó ditky milé, buďte poslušné, pilné: Já jsem váš Emanuel, z pekla jsem vás vymohel skrze své utrpení, chod'te v mém poručení, vzývejte Mne v souzení.

6. Tak vám tento rok celý bude šťastný, veselý, nepřijde k vám drahota, mor, vojna, žádná psota: Buďte jen dobré, pilné, ó vy mé ditky milé! S vámi jsem každé chvíle.

Samuel Hruškovíc.

Jako: Nuž všickni křesťané věrní.

88. Slyšte, pobožní, novinu radostnou velice, a děkujte Hospodinu vždycky ji slyšice :,:

2. Narodil se nám Spasitel, Syn i Pán Davidův, kterýž život získati měl v světě všemu lidu :,:

3. Kdož by Ho nevítal vděčně? Však ve dne i v noci toužili po Něm srdečně králové, proroci :,:

4. Ten Spasitel (každý to věz!) má slavné úřady: Jest pomazaný Král i Kněz bez všeliké vady :,:

5. Král jest, my jeho podání, na svém majestátu,

slyší nás, řídí i chrání, ctným dává odplatu :,:

6. Nechť se tedy nepřátelé bouří a vztekají: Jistí jsme tím, (a to cele) žeť nic nezískají :,:

7. Vysoce urozenému Knížeti a Pánu, Pánu Ježíši, poslému s nebeského stánu :,:

8. Pánu na nebi, na zemi nepřemoženému, náležíme časy všemi, kdo odolá Jemu? :,:

9. Týž před trůnem Otce svého jako Kněz se chová, podlé řádu milostného Melchisedechova :,:

10. Přímluvy své obětuje, smrti svou zastává, učí nás, těší, spravuje, když slovo své dává :,:

11. Otcí tomu, cti hodnému tisíci, i vyšší, Kristu, pastýři věrnému všech pokorných duší :,:

12. Kdo nás odtrhne svou zlostí? Ovšem kdo potupí? On posilní svou milostí, obhájí, zastoupí :,:

† 13. Narozený Messiáši, Králi na Sionu, přijmiž tuto chválu naši, i vnitřní poklonu :,:

14. Vimeť, že nám jest nemožné hodně Tě uctíti; však Ty rač chtění nábožné za skutek přijíti :,:

15. Rač nás Sebou očistiti, v hříších narozené, a potom

do nebe vzíti, k slávě zaslíbené :,:

16. Amen, milostivý Pane, způsobce spasení, dejž, ať se to všecko stane, pro tvé narození :,:

Jiří Tranovský.

Má svůj nápev.

89. Spasitel světa, Pán Ježíš, z dávná zaslíbený, pozoruj, křesťane, a slyš, již jest narozený z Marie, přečisté panny.

2. Svědčí o tom pastýřové, bdící nad stádem svým, svědčí anjelští houfové zpěvem svým radostným, mluvíce pastýřům sprostným:

3. Nebojte se, zvěstuji vám radost prevelikou, jenž bude všem lidem i nám v nebeském příbytku z toho přeslavného skutku.

4. Neb se narodil Kristus Pán v městě Davidově, On svůj lid vysvobodí sám z ukrutnosti lvové, i z jeho mocí d'áblové.

5. Protož i my tomu Pánu, vděční jsouc, děkujme, by nás přijal v svou ochranu, srdečně žádejme, s anjely Jemu zpívejme:

6. Sláva Bohu na výsosti a pokoj na zemi; lidem dobrá vůle dosti, Božské požehnání, potom v nebi přebývání.

Má svůj nápev.

90. Stala se jest věc předivná: Panna Syna porodila, muže matka nepoznala: Boha nejvyššího; narodilo se dítě, jenž vládne po všem světě, panna matka jeho.

2. Anjel to pastýřům zjevil; panna syna porodila, v jesličky ho položila; Boha nejvyššího; narodilo atd.

3. Vůl, osel páni své znají — panna Syna porodila — Betlemští dítě neznají, Boha nejvyššího; narodilo atd.

4. Přišli mudrci z východu; panna syna porodila; klaněti se tomu rodu, Boha nejvyššího; narodilo se atd.

5. Buď Mu od nás vzdávána čest, neb On pro nás narozen jest, ukrotil hněv Otce svého, Boha nejvyššího; narodilo se dítě, jenž vládne po všem světě; panna matka jeho.

Má svůj nápev.

91. Syn Boží se nám narodil, a nás hříšné vysvobodil: Vítej, Pane, vítej.

2. Dítě narozené krásné, jako slunce čisté, jasné: Vítej, Pane, vítej.

3. Anjelé nám dali radu, abychom Mu vzdali chválu: Vítej, Pane, vítej.

4. Protož se i my radujme, s anjely Jemu zpívejme: Vítej, Pane, vítej.

5. Ján Krstiteľ Tebe predšiel, a Ty jsi v tom na svet prišiel: Vítej, Pane, vítej.

6. Maria, panna prečistá, Porodila Jezu Krista: Vítej, Pane, vítej.

7. Milostné dieťa nebeské, pomni na nás, lidi hrišné: Vítej, Pane, vítej.

† 8. Kriste, pro tvé narodení, dej nám hriechů odpustění: Vítej, Pane, vítej.

9. Ať nás nezže večný plamen, uchovej nás, Kriste, amen! Vítej, Pane, vítej.

1- M 297
Jako: Ježíše se nespustím.

92. Synu Boží a lidský, vítej, Jezu milý, s nebe! Jenž jsi za nás za všechny vzal naše tělo na sebe, dej, ať Tě chválí duch můj, Bože můj a bratře můj!

2. Všickni ještě cítíme, co jsme v pádu tom ztratili, neb se v hříších rodíme, všickni jsme se odvrátili; v Tobě, druhý Adame, spasení své jen máme.

3: Ty jsi již to, co jsem já, dejž, ať já, číms Ty, se stanu. Nechť odstoupí kříž, bida, Ty buď při mně s svou obranou, dej mi z svého spasení díl též ku občerstvení.

4. Přišels na svět k nám s nebe, v chlévě hospody své dostal, dej mi místo u sebe, bych do pekla se nedostal,

ale tam byl přiveden, kdež jsi v slávě Bůh jeden.

5. Jestli do hříchů padám, dej, ať v nich tak nezůstanu, pozdvihniž mne opět sám, dokud se někdy dostanu tam, kde jest dokonalost, stálost a věčná radost.

6. Tys se synem lidským stal, učiniž mne synem Božím, abych se též tam dostal, kdežs Ty s Otcem, i s Duchem svým; dej, ať to silně věřím, že jsem již přítelem tvým.

7. Plénkami jsou zakryté údy svaté těla tvého, zaviň do nich hříchy mé, zahřívej mne studeného, obleč mne, drahý hosti, v roucho své spravednosti.

8. Bida tvá jest veliká, tvrdé jesle jsou tvé lože, nechť mne nese ruka tvá do lůna tvého, ó Bože! Když i já též v onen den na márách budu složen.

9. Když ďábel bojovati bude, dej mi zvítěziti, a v srdci rozjímati, že Bůh chtěl člověkem býti, abychom všickni tvoji byli v věčném pokoji.

10. Nu, já věřím, že mi to dáš, Ježíši, narozený, podle lásky své všechno, a pro drahé zaslíbení; nechť to bude poklad můj, žes Ty můj, a já jsem tvůj.

Jan Boh. Ertel.

Jako: Vesel se nebeská říše i archanjelská, plesej.

94. Vesel se, nebeská říše i archanjelská; :: nebo Pán Kristus nyní narodil se jest z panny, od dávna zaslíbený, zaslíbený prorokům, k spasení všem věrným křesťanům.

2. Ej všickni čest Pánu v nově narozenému :: píseň novou zpívejte, chválu Jemu vzdávejte, jméno jeho velejte, neb se pro nás narodil, by smrt, hřích, peklo, d'ábla zkazil.

3. Kriste narozený, Králi nad králi slavný, :: Chvála buď Tobě nyní vzdávaná bez přestání, od svého vždy stvoření, popřej pokoj na zemi, bychom Tě ctili bez přestání.

Jako: U tebeť jest darů dosti.

95. Veselým hlasem zpívejme, narození pamatujme Krista Spasitele svého, v chudobě na svět přišlého a poníženého.

2. Kterýž pro nás s nebes stoupil, svou svatou krví vykoupil, zemdliv d'ábla přezlostného, posilnil srdce lidského, sprostiv moci jeho.

3. V tom utěšil zarmoucené a lstí d'ábelskou soužené, když se ráčil ponížiti, a z panny se naroditi, na kříži umříti.

4. Narodil se nám Spasitel, všeho světa Vykupitel, předpověděl to Gabriel, že k nám přijde Emmanuel, byť Bůh s námi bydlel.

5. Hned pastýřům povědino, od anjela zvěstováno všem z Božího narození převeliké potěšení, s nímž přišlo spasení.

6. Ó, narození předivné. Nikdy prvé neslýchané, aby panna porodila a čistou pannou zůstala: Moc Boží se stala.

7. Což nám byl Adam potratil, to vše Syn Boží navrátil, a s nás naše hříchy složil, když duši za nás položil, z smrti vysvobodil.

8. Anjelé se radovali, zpívajíce zvěštovali, řkouc: Sláva Bohu na nebi, a pokoj lidem na zemi z jeho narození.

9. Chvalmež my Boha ve sele: Onť nám dá dojiti cele skrze ta svá dobrodiní, nebeského utěšení, jemuž konce není.

10. Ó přenesmírná štědrosti: Přišel's k nám, pln jsa milosti, aby každého varoval, kdož by Tobě povoloval, slov tvých následoval.

† 11. Září světla nebeského osvětiť srdce každého svých přesvatých pravd kázáním, Ducha tvého darováním, Tě pravým poznáním.

12. Abychom na Tě pomněli, a Tebe vždycky žádali viděti oslaveného, s Otcem již kralujícího: Dejž dojíti toho.

Jako: Hospodine, v mém pokání.

96. V městě Betlémě řečeném narodil se Pán Kristus v něm; Hallelujah, to se zvěstuje lidem všem.

2. Panna Syna porodila, a v jesličkách Ho složila, Hallelujah, čistou pannou vždy zůstala.

3. Prorokovali proroci, co se stalo o půlnoci, Hallelujah, narodil se Bůh z své moci.

4. Anjel Gabriel zvěstoval, a Jozef jeho pěstoval, Hallelujah, a Simeon obětoval.

5. Jasná hvězda svou jasností oznámila to s výsosti, Hallelujah, radujme se tomu hosti.

6. Mudrci to znamenali bez meškání se ven brali, Hallelujah, dary s sebou také vzali.

7. I šli jsou hned do Židovstva, do toho Betléma města, Hallelujah, doptati se Pána Krista.

8. Když jsou Jemu dary dali, jinou cestou se pryč brali, Hallelujah, do vlasti se navrátili.

9. Herodes, ten ukrutný král, sluby do Betléma po-

slal, Hallelujah, dítky zmrádovati kázal.

10. Chtěl zkaziti toho Pána, jenž jest všeho světa schrána, Hallelujah, nebyla mu ta moc dána.

11. Zvěděvši to jeho matka, že se Herodes po Ném ptá, Hallelujah, utekla s Ním do Egypta.

† 12. Ježíš jest ten drahý kámen, jímžto hasne věčný plamen, Hallelujah, ó spasiž nás, Kriste, amen.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

97. V nově zrozené dělatko, Ježíš, malé pacholátko, hle nám přináší nový rod, z panny přechisté svatý plod; Jemu se všickni radujme, chválu zpívejme, plesejme.

2. Radují se anjelové, s nebe k nám vzácní poslové, vzdávají Bohu chválu, čest, že On již s námi smířen jest: Protož se i my radujme, chválu zpívejme, plesejme.

3. Jest Bůh s námi spřízněn, smířen, by byl d'ábel setřen, snižen; prchni, d'áble, v peklo náhle; náš strážce jest dítě malé, Jemuž se my radujeme, chválu Mu slušnou vzdávame.

4. Plesej, poskoč vše stvoření, Bůh v těle zlé v dobré změní; již nás víc d'ábel svou moci nebude moci přemoci: Protož se všickni radujme, chválu zpívejme, plesejme.

Má svůj nápev.

98. V radostném plesání
čiňmež děkování: Duši na-
ších sláva v jeslech odpoči-
vá: Skví se co blesk slunečný
Syn panny srdečný, jenž
jest Bůh věčný, jenž, jest
Bůh věčný.

2. Ó Kriste Ježíši: Pane
můj nejvyšší, buď mé občer-
stvení! Ó mé potěšení! Coť
toužím v každé době, Milá-
čku po Tobě, pojmiž mne k
sobě. :,

3. Jaká Otce milost! Jaká
Syna tichost! Již by bylo po
nás, pro hříchy v tento čas,
než Ty jsi způsobil sám mí-
sto v nebesích nám: Ó kým
jsme již tam. :,

4. Kdež jest věčná radost,
všeho dobrého dost, kdež
bydlí anjelé zpívajíc vesele,
kdež není místa bídám, než
Bůh vše ve všech sám; o
kým jsme již tam: O kým
jsme již tam!

J. Tranovský.

Zjavenie Krista Pána.

Jako: Zachovej nás při svém slovu.

99. Ďakujeme ti, ó Pane,
za svetlo slova nám dané,
ktorým si nás tu osvietil a
srdcia smutné potešil.

2. Sedeli sme v tieni smrti
všetci hlboko padnutí; Jezu,
buď od nás chválený, že sme
Tebou vykúpení.

3. Daj, nech svetlo slova
tvojho svieti nám do dňa
súdneho a nech sa ho pridr-
žame, cestou spasenia krá-
čame.

4. Ty si človek i Boh pra-
vý, ten Kráľ všetkej cti a slá-
vy, bez našich zásluh, hod-
nosti spasils' nás z puhej mi-
losti.

5. Nech nás vodi Duch
tvoj milý, by sme Ti srdcom
slúžili; Ty znáš, ó Vykupite-
ľu, našu nespôsobnosť celú.

6. Prijmi v obeľ od nás,
Pane, srdečné naše vzdycha-
nie, by sme my z pohanov
biednych slávili Ťa po všet-
ky dni.

Má svůj nápev.

100. Za císaře Augusta
panna porodila :, Pána Jezu
Krista, jeho matkou byla:
Zpívejmež a chvalme Otce
nebeského, jenž z veliké mi-
losti seslal nám Syna svého.

2. Aby svou svatou krví
všecken lid vykoupil :, kte-
rýž jest byl mrtvý, jakž A-
dam přestoupil mocného,
věčného Pána příkázání; ale
obživení jsme skrze jeho na-
rození.

3. Ó Kriste, od věčnosti,
račiž nám to dáti, :, s Te-
bou u milosti zde vždy pře-
bývati: Duchovně, srdečně,
v Tobě živu býti, tělo tvé

svaté a krev hodně vždy přijímati.

4. Myš k Tobě zde voláme, uslyš naše hlasy, ;: vším srdcem žádáme, dejž pokojné časy smutnému, věrnému lidu křesťanskému; bychom chválu vzdávali vždy Otci nebeskému.

† 5. Ó ty milosti Božská! Račiž s námi býti; ;: všecka moc d'ábelská, ať od nás odstoupí; pro tvého milého Syna narození zbav propasti pekelné věčného zatracení.

6. Dejž nám v dobrém skončení, náš Pane Ježíši, ;: věrné utěšení vši křesťanské říši; v království tvém slavném ať se vždy raduje, a na věky s anjely radostně propěvuje.

Má svůj nápev.

101. Zavítej, kvítku panský i anjelský, také lidský, Tebe vítá kůr křesťanský: Vítej, ó Ježíši!

2. Matka tvá zůstala pan-na zasnoubená a těhotná; však muže nikdy neznala: Vítej, ó Ježíši!

3. Neshořel keř při Sinai, Mojžišovi ukázaný, zůstalof tvé člověčenství: Vítej, ó Ježíši!

4. Vykvetla hůl Aronova nespůsobná i zmařená, když

panna počala Syna: Vítej, ó Ježíši!

5. Brána prorocká zavřena, otevřena, i zjevena: Dala panna muže Pána: Vítej, ó Ježíši!

6. Gedeona rouno suché, pokropené rosou s nebe, přináší tajemství velké: Vítej, ó Ježíši!

7. Čistá panna již počala, porodila, na svět dala, slíbeného Emmanuele: Vítej, ó Ježíši!

8. Messiáš, Kníže pokoje, narozené z toho kmene, v pravdě jest světu vydané: Vítej, ó Ježíši!

9. Vítej, vítej, ó Ježíši nejmilejší, nejslavnější! Tys poklad duší nejvyšší: Vítej, ó Ježíši!

10. Matka pannou, Otec Synem, Bůh člověkem, člověk Bohem, stal se též Pán služebníkem; Vítej, ó Ježíši!

11. Synu Boží, Synu lidský, Tebe všickni hlasem nyní žádáme za lid křesťanský: Vítej, ó Ježíši!

12. Dej, ať Tě všickni chválíme, srdcem ctíme, poznáváme, a Tobě se radujeme: Vítej, ó Ježíši!

13. Amen, amen, ó Ježíši! Přijmi duši v věrných říši, když se duch s tělem rozloučí: Vítej, ó Ježíši!

O zjevení K. P. mudrcům

Má svůj nápev.

102. Znamenejme, křesťané, dobrodiní Boží prokázané pohanskému národu, mudrcům těm od východu, kteřížto zjevení došli Krista Pána narození.

2. Mudrci znamenali hvězdu, kteréž prvé nevidali, za ní se vystrojili! V Jeruzalémě, když byli, ztratili ji, stáli, na Krále židovského se ptáli:

3. Kde jest ten narozený Král židovský, světu zaslíbený? Vidouce hvězdu jeho, přišli jsme vyznati svého, za Emmanuele, podle staré řeči Dániele.

4. Ulek' se Herodes král, protože biskupy v městě hned svolal, i všechny učitele, tázal se zevnitř vesele, chtě odpověď míti, kde by se měl Kristus naroditi.

5. I oznámili jemu o tom: V Judské krajině v Betlému, podlé slov Micheáše, kterýž místo Messiáše, vývody silného, řek', že bude způsobu sprostného.

6. Hned mudrců povolal, a tu v tajnosti pilně se jich ptal, kdyby hvězda nastala, a jim se viděti dala? Upřímným se dělal, jdoucích do Betléma napomínal:

7. Jdětež, již, milí páni, jsouce od Boha zamilováni, na to dítě se ptejte, naleznouce znát mi dejte, ať přijdu v rychlosti klaněti se Jemu s uctivostí.

8. Vyslyševše ho jeli, a aj hvězda, jakož jí viděli před tím, opět se skvěla, mile je zas předcházela, kteroužto spatřice, zradovali se velmi velice.

9. V Betlémě zjevně stála, ten dům jako prstem ukázala, kdež ten Král narozený, v jesličkách ležel složený; když vešli do něho, našli to dítě i matku jeho.

10. Nebylo tu hojnosti, ani slávy, ani tepla dosti, ani osob sloužících, jak při lidech panujících; ó děťátko milé, jaks' právě chudé bylo té chvíle!

11. Tu se však nehoršili, ale hned poklonu učinili, a srdcem Jej vzývali, poklad otevřevše, dali dary své s pokorou: zlato, kadidlo a k tomu mirrhu.

12. Zlato Mu na znamení dali jsou věčného kralování, a mirrhu na znamení jeho svatého mučení; kadidlo, když dali, věčné kněžství jeho znamenali.

13. Ve snách vzali odpověď, aby se nenavracovali zpět k Herodesovi králi; jinou cestou pryč se brali zas

do své krajiny: Zprovodil je šťastně Bůh jediný.

† 14. I my jsouce z pohannů, že jsme obrácení k tomu Pánu, děkujmež chvilě této, majíc milostivé léto; buďme vždy bedliví, Krále Krista Pána žádostiví..

15. Hvězda jest slovo Boží, kteráž jasnost v srdcích našich množí; dlouho byla ztracena, však zase jest navrácena; z toho se radujme, za ní jíti nikdy nelitujme.

16. Že ne v Jeruzalémě, ale v opovrženém Betlémě, to jest v církvi přesprotné, a ne v nádherné a zlostné, s pravdou jest Kristus Pán, žádný tím nemá býti zhoršován.

17. Tenť má Kristus obyčej, že k chudým skloňuje svůj obličej. Jak židovské zlostníky, biskupy a zákoníky zahanbil konečně: Umít to ještě, věrme bezpečně.

18. Ctěmež Krista Ježíše, jako všecka apoštolská říše, poklonou srdce vnitřní, při tom uctivě zevnitřní, mějme zlato víry, kadidlo modliteb, kříže mirry.

19. Milujme pravou cestu k tomu života věčného městu, kteréž nám osvobodil, když se chudobně narodil Kristus Emmanuel, náš pomocník, náš milý Spasitel.

† 20. Protož my zde na zemi se všechněmi svatými anjely chvalmež to drahé dítě, ať nám ráčí zde na světě mír a pokoj dáti, potom s sebou v nebi přebývati.

Ze staročeské pravděpodobně přepracoval J. Tranovský.

Má svůj nápev.

Aneb jako: S výsosti nebeské k vám.

103. S nebe přisedše anjelé, řekli pastýřům vesele: Aj děťátko utěšené leží v jesličkách složené.

2. V Betlémě, městě Davida, o čem Micheáš povídá, tenť jest Ježíš Kristus náš Pán, Spasitel vám všechněm poslán.

3. Tím se těšte v čas odporný, že Bůh jest s vámi spojený, vzal na se těl vašich vlastnost, váš bratr jest věčná moudrost.

4. Co vám hřích, neb smrt ublíží? Máte Boha proti křiži: Nechť d'ábel jako lev chodí; Syn Boží všudy vás vodi.

5. Nechce, nemůž' vás nechatí, hled'te jen v Něho doufati; byť vám mnozí i nepřáli: Truc, nechť se co na vás valí;

6. Přece vy vyšší budete, neb z víry dítky Boží jste; chvaltež z toho božskou mi-

lost, majíce v srdcích svých radost.

† 7. Amen, budiž na výsosti sláva Bohu z té milosti, žeť nám již dal Syna svého, v našem těle zjeveného.

* J. Tran.

Jako: S výsosti nebeské jdu k vám.

104. Zpíváme Tobě, Ježíši, Kníže života nejvyšší, kvítku z nebeského stanu, Synu panny, Pane pánů.

2. Zpíváme Tobě s anjely slávu, náš Emmanueli, že jsi, host zdávna žádaný, přišel, a spojil se s námi.

3. Mnozí od počátku světa svatí, za tak mnohá léta toužebně Tebe čekali, srdcem i ústy volali:

4. Ó by přišla ze Siona pomoc ku spasení hojná! Ó by přišel Jakobovi ten Spasitel i Král nový.

5. Nu již přišels' a tu ležíš v jesličkách, o slávě nevíš, svět zdržuješ, a všaks' malý, i odiváš, a sáms' nahý.

6. V cizím domě ustlal sobě, však země tvá jest i nebe; živ jsi mlékem mateřským, a sáms pokrmem anjelským.

7. Tys nejlepší přítel lidí, a mnozí Tě nenávidí; Herodes se Tebe hrozí, a Ty jsi spasení Boží.

8. Já pak tvůj služebník sprostý, vyznám z srdce u-

přímnosti: Miluji Tě, a jsem vesel, však ne tak dobře, jak bych chtěl.

9. Duch jest hotov, než tělo mdlé; však není proti vůli tvé, když Tě chci, jak mohu, ctíti; budeš to za dobré míti.

10. Všaks' i Ty sám mdlým býti chtěl, vyvolils', co svět za nic měl; byls' chudým, a na toms' přestal, cos' k potřebám svým kde dostal.

11. Ležels' na zemi maličký, chatrné byly jesličky, chlív sprostý a tvrdé seno Tobě bylo připraveno.

12. Protož i já to věřím dnes, že i mne ven nevyvrhneš; tvá dobrota, můj Ježíši, k Tobě mne táhne a těší.

13. Ač jsem plný nepravostí, bez dobrých skutků a ctností; všaks' proto k nám přišel s nebe, aby svět živ byl skrz Tebe.

14. Protož Tě objímám směle, Ty mne sprostíš bídy cele: Ty hněv sneseš, smrt zahlaď, žalost radostí nahraď.

15. Tys' má hlava a já tvého částka dědictví milého; a chci z Ducha tvého moci, Tobě sloužit dnem i nocí.

16. Já chci, dokud jsem živ v těle, tvé hallelujah ve-sele, potom v nebeské radosti, zpívat na věčné věčnosti.

Jako: Poslal Bůh Ducha Svatého.

105. Zpívejmež všickni vesele, chválic svého Spasitele Jezu Krista narození, všech věrných utěšení.

2. Stala se divná proměna; noc jako den učiněna: Množství anjelů zpívalo, a s radostí plesalo.

3. Byli při tom pastýřové, slyšíc to zpívání nové: Sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj lidu.

4. Zjevil se jim anjel Páně, řka: Jděte k Betlému snažně, tamť najdete krásné dítě, jenž jest Král po všem světě.

5. Pastýři šedše s radostí, našli dar Boží milosti, Syna Krále nebeského, s Marií, matkou jeho.

6. Matka Bohu vděkovala, a své dítě objímala; vítěž k nám, děťátko milé, všech věrných kratochvíle.

7. Jasná hvězda časně vyšla, a pro mudrce pohanské šla, na vědomí dávající, k Kristu je volající.

8. Přišli mudrci z východu klaněti se tomu rodu; i my se klanějme Jemu, s námiť jest i v tom domu.

9. Ti mudrci pohané byli; avšak Pána věrně ctili, dary Jemu dávajíce, službu Mu slubujíce.

† 10. Vůl zná hospodáře svého, a oslátko jesle jeho;

proč ty, ó člověče, neznáš, sobě nesrozumíváš?

11. Nebudiž nad ně hloupější, nad pohany zpozdílejší, abys méně chválil Krista, ježž nesla panna čistá.

12. Pro tvé, Kriste, narození, dejž nám v pravdě setrvání, ať nás mine věčný plamen, způsob to, Kriste, amen.

Jako: Věříme srdečně.

106. Zvěstujem vám radost převelmi velikou, porodila panna s čistotou panenskou Krále nebeského; chvalmež s nebešťany Pána anjelského.

2. Proroci od dávna jsou prorokovali, Messiáše Krista (pišic) zvěstovali; pospěš a zavítej, od lidu vždy tvého, zdávna žádostivý.

3. Slunéčko i hvězdy, plešání své mají, radost vyznávají toho narození; i všecka stvoření, majíc již naději z služby vyproštění.

4. Patřmež na mládětko, ležící v jesličkách, utěšené, krásné, obvinuté v plénkách, Jemužto nebeští čest, chválu vzdávají kůrové anjelští.

5. Rodička Maria, ta pan-na přechistá, již nám porodila Pána Jezu Krista: Onť nás v rozkoš rajskou uvede a dá nám radost svou nebeskou.

† 6. Slavný svátek ctíme tvého narození, Kriste, radujíc se svému vykoupení; Vyved' nás z temnosti, z plačlivého bydla do věčné radosti.

7. Amen, hallelujah, spolu již zpívejme, Pánu nám danému čest, chválu vzdávejme, v radosti bez konce, milost u Ježíše na věky majíce.

Jako: Ježíši, děťátko milé.

107. Zvolej jazyk lidský směle, a zpívej již této chvíle, Emmanueli pravému, z čisté panny zrozenému.

2. Veselme se činic díky, sloužice Mu dni po všecy, že jest nám Bůh v těle rovný, však bez hříchů učiněný.

3. Na svět zhola nic nedbejme, když Ho přítomného máme, Emmanuele pravého, Boha na svět zrozeného.

4. Jeho my za vůdce mějme, a k Němu se utíkejme, tak vždy budem kralovati, s Ním na věky přebývati.

Má svůj nápev.

108. S výsosti nebeské jdu k vám, skloňte srdcí svých k novinám, nesu dobrých novin hojně, kteréž oznámím pokojně.

2. Narodil se vám zajisté Synáček z panny přechisté děťátko velmi spanilé, to buď vaše zboží milé.

3. Jest pak On Ježíš, Bůh pravý, a prostí vás bíd, jsa Král slávy, v kříži bude váš Spasitel, a z hříchů vysvoboditel.

4. Přines' vám věčné spasení, podle Božského zřízení, abyste s námi v radosti živi byli na věčnost!

5. Toto vám buď za znamení: jesle a plénky jsou jmění, v kterýchž to děťátko leží, ježto svět v rukou svých drží.

6. I buďmež my vděčni tomu, s pastýři do toho domu jdouce, abychom spatřili, co nám Bůh dal v tuto chvíli.

7. Pozoruj, srdce mé, a hled', což se to skví v jesličkách teď? Kdož jest ten krásný synáček? Jest Pán Ježíš, tvůj miláček.

8. Vítej! náš důstojný hosti, kterýžs' pro naše hříšnosti, sklonil se k naší chudobě, čímž se odplatíme Tobě?

9. Ó Pane, všech Stvořiteli! Jakou důstojnost jsme měli, žes' se na tom seně složil, v místě hovádek položil?

10. Byť svět byl víc rozšířený, z perel a zlata správný, byloťby místo nerovné, pro Tebe sprostné i skrovné.

11. Aksamit a hedbáví tvé jestiť seno a plénky tvé, na nichž Ty, Králi nejvyšší, pracht vedeš jak v slavné říši.

12. Takť jest se Tobě líbilo, aby mi vědomé bylo, že v světské slávě a zboží, před Tebou nic nezáleží.

† 13. Ó Ježíši, má sladkosti! Abys' zůstával s milosti, Ty ve mně a já zas v Tobě, sprav lůžko v srdci mém sobě;

14. Tak abych tvé slávy užil, a Tobě radostně sloužil, maje v Tobě své kochání, v pravém srdečném plešání.

15. Sláva Bohu na výsosti, jenž nám dal Syna z milosti, v čemž se anjelé radují, nám šťastné léto vinšují.

* J. Tran.

IV. Na nové léto, o obřezání Páně s chválami.

Jako: Nuž chválu vzdejme Bohu.

109. Děkujmež Pánu Bohu za jeho milost mnohou, jenž životu našemu dodával moci mdlému.

2. Aj, v světě rok za rokem pomíjí tichým krokem; na tomto světa moři bydlí divné potvory.

3. Na nás dotírajíce, zvlášť věrných sužující: Mor, válka, hlad a bídy tlačí všech v světě lidí.

4. I též hříchové mnozí hněv Boží při nás množí, a kdo můž zpomenouti, co nás zde v světě rmoutí?

5. Ej však, jak matka vlastních ostříhá děťátek svých, když bouřka zlá nadchodí, do své komůrky vodi:

6. Lépe mnohem Bůh brání své dítky, mocně chrání, když potřeba nastává, v svém lůne místo dává.

7. Strážce života svatý, my lid tvůj hříchem jatý, nic nejsme z sebe sami, nebýváš-li Ty s námi.

8. I buď chvála věrnému milosrdenství tvému, které rána každého nové jest z daru tvého.

9. Nebs' nás svou rukou vodil, jaks' chtěl, taks' nás

sprovodil, Ty vše můžeš změnit, zlé rady proměnit.

10. Ach, rač to srdce mítí, Otče, a s námi býti i nastalého léta, uprostřed kříže světa.

11. Prosím, mně i všechněm tvým, jenž se hrnou k nohám tvým, dej srdce ctné, pokojné, dej své milosti hojné.

12. I zdraví, pokoj k tomu, církvi, obci i domu; dej moc, ať každý znáš, co tvá ruka přináší.

13. Uzdrav všech řádů rány, a zavři bídy brány, zastav krve proliti, nechť nám pokoj tvůj svítí.

14. Své požehnání svaté vylej na všech bohatě; co komu dobré býti znáš, rač, Bože, dopřítí.

15. Žehnej sirotky smutné: chraň před škodou těhotné; buď Otcem opuštěných, a naprav v blud svedených;

16. A buď chudobných pánem, buď nemocných lékařem; těch, jenž jsou smutné myslí, duchem novým obmysli.

17. Dále, co jest nejvíce, vlej Ducha svého v srdce, byť nás vodil v časnosti, a uved do věčnosti.

18. Amen, rač nám to dáti, Bože, nad všech bohatý, z milosrdenství svého, po čas roku nového.

Gerhardt. * Dan Sinapius.

O nejdražším jméně Ježíš.

Z Luk. 2, 21.

Jako: Ježíše se nespustím, nebo.

110. Ježíš, jméno nejvyšší ze všech, kteráž posla s nebe, nejmilejší, nejtišší, kteréž sám Bůh vzal na sebe; bez váhy a bez ceny, je muž rovného není.

2. Ježíš jest zdraví světa, mé lékařství proti hříchu; Rek mocen po vše léta skrotit všech nepřátel pýchu; kde se jen Ježíš slyší, hned d'ábel ujít musí.

3. Ježíš jest kámen drahý, užitečný v každé mdlobě; dává život i zdraví každému, kdo stýská sobě; kde jen Ježíš v srdci jest, hned ujde každá bolest.

4. Ježíš jest můj poklad sám, a propast všeho dobrého; Ježíš můj radosti chrám, plný veselí pravého; Ježíš jest rosa jitřní, chladicí horkost vnitřní.

5. Ježíš jest studně sladká, duše mdlé občerstvující; Ježíš slunce, jenž blesk má, nás k nebi rozněcující: Má-li být radost v tobě, pusť Ho jen se vším k sobě.

6. Ježíš jest hlas líbezný nade všechny hlasy světské; když mi Ježíš v uších zní, zdám se být v slávě nebeské: Ježíš jest mé veselí, má rozkoš a ráj celý.

7. Ježíš jest můj chléb s nebe, jenž mi chuť, jakou chci, dává a mne sílí skrz sebe, i k životu zachovává; On jest cukr dásním mým, balsám, když v zármutku mdlím.

8. Ježíš jest strom života, plný ovoce vši ctnosti; tu jest sama čistota, tu nemůže koukol růsti; kde On v srdci místo má, i stín jeho život dá.

9. Ježíš nejvyšší dobré jest na nebi i na zemi; Ježíš jest spasení mé, proň pohrdám věcmi všemi: Jméno Ježíš jediné jest nejmilší jméno mé.

Jako: Propust, proopust mne, Pane můj.

111. Proč Tě tak řeže a raní, (Jezu, dítě milostné!) Žid v srdci neobřezaný, při obřízce bolestné? Proč to trpíš? všaks' Ty Pán, a zákonus' nepoddán; neb, ač jsi člověk jak jiný, avšak bez hříchů a viny.

2. Pro sebe to snášet nemáš nebs' Ty Pán té svátosti: Naše hříchy jsou, a dluh náš, naše jsou to těžkosti, nad nimiž se slitoval, a abys' nás retoval, za nás všechno

platiš vděčně, co jsme my nemohli věčně.

3. Radujte se již, dlužníci, jenž jste byli ztraceni; dnes začíná tak trpící, Syn Boží, zaplacení; dnes se zákon splňuje, hněv Boží se skrocuje, dnes v té záplatě Kristově již jsme Boží dědicové.

4. Kdo tu milost můž poznati, a kdo schválit jak sluší? Srdcem, ústy chci uznati, žeš' ty Ježíš mé duši; chciť prokázat vděčnosti dle největší možnosti, dokud jsem v nynější mdlobě, v nebi lepší čest dám Tobě.

Paul Gerhardt. * S. Hruškovc.

Má svůj nápev.

112. Rok nový zase k nám přišel, v němž má býti každý vesel: Radujme se, veselme se v tomto novém roce!

2. Syn Boží s nebe nám daný toho dne jest obřezaný: Radujme se atd.

3. Začal krev svou vylévat, a nás ní vykupovati: Radujme atd.

4. Mocí jeho lásky živé, přišlo léto milostivé: Radujme atd.

5. Ježíš, působe spasení, nazván jest nám k potěšení: Radujme atd.

6. To jeho přesvaté jméno má ctíti každé koleno: Radujme atd.

7. Ten věrný Spasitel světa chránil nás již mnohá léta: Radujme atd.

8. Skrz hlad, mor, krve prolití nedal nás vykořeniti: Radujme atd.

9. Víc učinil dobrodiní, než jest v roce okamžení: Radujme atd.

10. Za ta dobrodiní mnohá sluší velebiti Boha: Radujme atd.

11. Sláva buď Bohu na nebi, a pokoj lidem na zemi: Radujme atd.

† 12. Otče, Synu, Duchu Svátý, slyš pokorné naše prosby: Otevři své štědré ruce v tomto novém roce:

13. Rač nám hříchy odpustiti, duše i těla živiti: Otevři atd.

14. Dej nám život i smrt dobrou, potom věčnou radost s sebou: Otevři atd.

15. Amen, amen, zač prosíme, virou v Krista obdržíme: Otevři své štědré ruce v tomto novém roce.

Jako: Š výsosti nebeské jdu k vám.

113. Rok starý miji v té době, chvála buď, Otče náš, Tobě, žeš' minulých let z milosti nás chránil v mnohé bídnosti.

2. Prosíme Tě, my hříšníci všickni, mali i velici, spáchané v nich zlosti naše odpusť pro Krista Ježíše.

3. Při tom, o věčná dobroto, chraň nás i roku tohoto, přispoř nám všeho dobrého, a zbav nás od všeho zlého.

4. Dej slovo tvé i svátosti vždy míti v čisté sprostnosti; vzdal od nás pryč mor, hlad i boj, dej časný i věčný pokoj.

5. K Toběť samému voláme, v Tobě všecko zakládáme, Ty jsi grunt roku šťastného, Bože spasení našeho!

† 6. Kriste, přimluvce nám daný, slyš a zveleb své křesťany; řek' jsi: Jáť jsem po vše léta s vámi do skonání světa.

7. Pro své svaté obřezání vzdal od nás věčné trestání; pro tvé sladké, Ježíš, jméno, buď v nás dobré rozhojnéno.

8. Amen, amen všickni rceme, kteříž tomu vroucně chceme, amen, že se nám to stane, věřímeť, náš milý Pane!

* J. Tran.

Má svůj nápev.

114. Tisíce anjelů .,: slouží nemluvnátku, milému Ježíši, který v jeslech leží, zvěstující radost novou .,: přerodného zpěvu. .,:;

2. Milí pastuškové, .,: vám jest narozené dělátko přemilé, velmi utěšené: Pokoj, spasení dává, .,: nový rok požehnává: .,:;

3. Které zaslibené .,:; Adamovi, Evě, v přerozkošném ráji, utěšeném kraji, Jehož zdávna čekali mnozí proroci, králi, .,:; patriarchové milí

4. Již k nám na svět přišel .,:; Kristus, náš Spasitel, který všechny hříchy shlazuje svou krví. Smrt, d'ábla, peklo zkazil, .,:; nás s Bohem Otcem smířil .,:;

5. Dnes se to splnilo, .,:; raduj se křesťanstvo: Vzdávej chválu Pánu, v jeslech ležícímu, jenž vzdálil ztracení, .,:; navrátil všem spasení .,:;

Jako: Rok nový zase k nám přišel.

115. Vesel se, lidské stvoření, přišloť nám naše spasení: Radujme se, veselme se v tomto novém roce.

2. Jezu Krista narození dokonalo se nám nyní! Radujme atd.

4. Otcové svatí, proroci, jenž jsou bydlili jak v noci. Radujme atd.

5. Žádali Jeho viděti, a z panny se naroditi: Radujme atd.

6. Řkouc: Ó by peklo obloupil, z moci jeho nás vykoupil! Radujme atd.

7. Herodes tomu nevěřil, by se Pán Kristus narodil: Radujme atd.

† 8. Kriste pro tvé narození, dej nám hříchů odpustění: Radujme atd.

9. Ať nás nezžehne věčný plamen, uchovej nás, Kriste, amen; radujme se, veselme se v tomto novém roce.

Jako: S výsosti nebeské jdu k vám.

116. V nově zrozené děťátko Ježíš, malé pacholátko, aj nový rok zas přináší, křesťanské nábožné říši.

2. Z toho plesají anjelé, jenž stojí vůkol nás směle, v povětří propěvující, nám mír s Bohem zvěstující.

3. Jest Bůh smířen a přítel náš, co nám škodit můž' satanáš? Truc d'áblu i pekla bráně, Ježíš jest po naší straně!

4. On nám rok pokoje nese; i proč zarmucujeme se! Zpívejme! Čas jest zpívání: Ježíš přišel k požehnání.

5. Vítej, Pane, s rokem novým, ozdob jej tvým požehnáním, dej vše dobré tělu, duši, po smrti spas nás, Ježíši.

* Dan. Sinapius.

Jako: Má duše se nespouštěj.

117. Vzdejmež čest Pánu Bohu, malí i velici, za jeho milost mnohou, nás obživující; zvláště chvíle této, (když rok starý odchází, a

slunce k nám přichází), slavic nové léto.

2. Předně považme toho, co nám dal na duši? Dal ji dobrého mnoho, ochránil jak sluší: Z srdce otcovského věrně ten rok opatřil, na všechny s nebe patřil, zprostil všeho zlého.

3. Církve, školy vrchnosti v pokoji zachoval, jako Otec živnosti všechny opatroval; On sám hned jediný zboží svá na nás vylil, zkázu všelikou vzdálil od naší krajiny.

4. Ráčil nám odpouštět z otcovské milosti; kdyby byl chtěl platiti podle našich zlostí rovnými bídami, byli bychom uvadli, ve všechno zlé upadli, zprzněni vinami.

5. Pravého Otce máme; neb to jest věc jistá, když hříchy vyznáváme, věříc v Pána Krista právě a srdečně: všechny hříchy odpouští, hynouti nedopouští, a chrání nás věčně.

6. Za tato dobrodiní, nám od Tebe daná, buď Tobě, Otče, nyní i vždycky čest vzdána. A při tom prosíme: Dejž nám rok v dobrém hojný, radostný a pokojný. Amen, v Tě věříme.

* Jiří Tranovský.

V. Písně předpostní, o pracovitém životu, kázáních a divích Páně.

O nevinném a sv. životu Páně.

Jako; Ó blahoslavený člověk,
244 kterýž.

118. Cesta k nebi nová, živá, od Boha k spasení daná, jestiž Kristus v svém životě, kterýžto ved' v tomto světě.

2. O němž kázal v svém učení, všechněm lidem k osvětlení, aby poznali cesty své, že Božským nejsou podobné.

3. I učili se od Něho všemu, což chce Otec jeho, v naději též libeznosti povstávali k spravednosti.

4. Onť se Boha vždy přidržel, vůle jeho neopouštěl, i v tom, když Mu dobře činil, také když Jej pro nás ubil.

5. Jakž řádně miloval sebe, tak též i všecky bližní své; zlého při nich nenáviděl, v dobrém je vzdělati hleděl.

6. I starším svým byl poddaný, jsa Pán, Mistr dokonalý, pro jejich neumělosti, neodnímal od nich jich cti.

7. Poddán byl moci bezbožné, neužíval svobody své,

vše jim dal, což bylo jejich, ucházel před zlostí jich.

8. Pro vůli Boží vše trpěl, v tom pokojně, tiše se měl, pomsty pro křivdy nehledal, dobrým za zlé odplacoval.

9. Život svůj ku pracování vydával, bližním k sloužení, životům jejich prospíval, sám v svém nedostatek míval.

10. Žádného zlým neurázel, k hněvu ničímž nepouzel, příklad byl všeho dobrého, k čemuž vzbuzoval každého.

11. Čistoty pilně ostříhal, všelijak svatě obcoval, prázděn byl všech zlých tvárností, uvořil stud svou vážností.

12. V světské věci se nedával, pokojný život miloval, bez škodlivých pečování pilen jsa Bohu sloužení.

13. Svou práci s matkou se živil, cizího sobě nesobil pod žádnou svou spravedností; udílel chudým z milosti.

14. Pravdě vydával svědectví před každým, bez pochlebenství, nevinného zastáváje, vinného výmluvna máje.

15. A jsa královského rodu, vyvolil sobě chudobu, neměl kde by hlavu sklonil, tak se k chudým příúčastnil.

16. V tom tu čest, chválu obdržel, že po zlatu nepostoupil, nežádal zemských dědictví, hledal Božího království.

17. Pln byl každé spravednosti, a k lidem milostivosti, v tom kázeň, za hříchy naše, přijal dobrovolně na se.

18. Tuť vše Bohu bylo milé, v spravednosti dokonalé, v zevnitřním, vnitřním životu nebylo žádného hříchu.

19. Toť ten muž, v Němž se zběhnouti mají všickni Boží svatí, za cíl Bohem postavený: Běžiž k Němu každý věrný;

20. Aby v Kristu jsa nalezen, u víře jeho byl spasen, vyproštěn jsa hněvu Páně, přišel k věčné Boží slávě;

21. Neb kdož chtí býti spasen, jakž jest Boží uložení, majíť život svůj měniti, a Kristu podobní býti.

† 22. Kriste, rač v nás přebývati, a nás, lid svůj, vzdělávati, posvěť všeho i dokoněj, k slávě své nám dopomáhej.

Jan Augusta.

O utrpeních Páně.

Má svůj nápev.

119. Kristus, příklad pokory, Bůh náš milostivý, Otce svého Syn milý a jednorozený, pro hříšného člověka ráčil býti chudý, a jsa od vši věčnosti Bohu Otci rovný.

2. Když se nejprv narodil z panny Syn člověka, v jesličky Ho vložila jeho milá matka, plénkami obvinula, jako děvka chudá, Jemuž se zalíbila ta její pokora.

3. Od nepřátel puzení, s matkou utíkání, před Židy pokrývání, pro naše spasení, ráčil jest podstoupiti, lidem rovný býti, jsa vždy poslušen Otci až právě do smrti.

4. Od ďábla pokušení, od lidí hanění, od přátel utržení, od cizích rouhání, hlavě nikde nemaje jistého sklonění, Král ten nebeské slávy dán jest v pohanění.

5. Hlad, žízeň, horko, zimu, největší chudobu, vzal jest na se člověka prvního pokutu; v potu tváří s bolestí a s pláčem pracuje, takto věčného chleba lidem dobýváje.

6. S pláčem ovce hledaje, kteréz byl utratil, nalez', na svá ramena z milosti je vložil, dobrý Pastýř pokrm svým věčný jest připravil, a

za ovce své na smrt duši svou položil.

7. S křížem svým dobrovolně již na smrt se bera řek': Vezmi každý svůj kříž, a zapři sebe sám: Musilť Kristus trpěti, a tak v slávu vjíti, Jemuž jest nechtěl Otec pro nás odpustiti.

† 8. Dejž, ať můžem po Tobě s svým křížem stačiti, na tvou cestu uhodnouc, Tě následovati, nic se d'ábla nebojíc, v víře setrvati, a tak na věky šťastně s Tebou přebývati.

Lukáš Pražský.

Má svůj nápev.

120. O Spasiteli Ježíši! Kterýžs' sám ze všech nejlepšší, dej nám znáti, coš' učinil z své milosti.

2. O veliká tvá láska k nám! kteroužs' hojně prokázal nám, přijav naše přirození z své milosti.

3. Nebo jsa blesk Božské slávy, a spolu rovné podstaty; všaks se ráčil ponížiti z své milosti.

4. V světěs v pokoře přebýval, tichěs' obcování míval, podstoupiv v něm pohanění z své milosti.

5. Utíkal jsi před zlým králem, i takéš' pokoušen d'áblem, nepovolils' jeho zlosti z své milosti.

6. Uzdravovals' též nemocných, d'ábelství vymítaje z nich, ač mnozí vděční nebyli tvé milosti.

7. Slovos' kázal, skutkems' činil, všes' dokonale učinil; však se mnozí protivili tvé milosti.

8. Hanějice utrhali, a před soudcem žalovali, mluvíc nedůvodně proti tvé milosti.

10. Tvé tělo na kříž přibíli, mezi lotry postavili, Tys' se modlil za jich zlosti z své milosti.

11. Nebe, země měly žalost, majíce z toho nelibost, co se dalo z ukrutnost tvé milosti.

12. Dejž nám to v srdcích cítiti, coš' pro nás ráčil trpěti, až i na kříži umřiti z své milosti.

13. Schováns' v hrobě, do peklas' všel, v třetí den vstav, z hrobus' vyšel, utěšils' své v jich žalosti z své milosti.

14. Rač nás také utěšiti, prosby naše uslyšeti; dejž, prosíme, což jest libé tvé milosti.

15. Přijdeš soudit spravedlivě, tu se ukážeš horlivě těm, kteříž nebyli vděční tvé milosti.

16. Kteréž zaženeš od sebe, běda jim bude bez Tebe; ale blaze, kteréž pojmeš k své milosti.

† 17. O Kriste! jakž libo Tobě, dejž nám tak jíti po sobě, abychom došli radosti z tvé milosti.

18. Věčný Bože, dobrý Otče, rač těšiti duše smutné; na věky věkův buď chvála tvé milosti.

Lukáš Pražský.

O spasitelném učení Páně.

Jako: Lidské pokolení měj vždy.

121. Otce nebeského Syn jednorozený, z života čistého panny narozený, začínaje své práce, kázal slovo Otce, převeliká tajemství skrze podobenství přednášeje krátce.

2. K pokání ved nejvíc, řka: pokání činite; hříchů svých litujíc, ve Mně silně věrte; oddejte se k novému životu svatému, neboť se přiblížilo a vám otevřelo království nebeské.

3. Aby jeho milí bezpeční nebyli, zjevil nepřátelské úklady d'ábelské, že kde On dobré símě rozsívá upřímně, tu d'ábel koukol seje a zlému se směje, když svět spí nedbaje.

4. Však všecko do času; budeť při skonání k zvučné trouby hlasu žeň a vybírání; přijdou anjelé ženci, shromáždí pšenici do stodoly radosti; ale koukol zlosti do hrozné propasti.

5. Aby také věrní byli vždy pokorní, v dobrém pracující, při Něm trvající, ukázal s horlivostí, že z pouhé milosti přišli všickni věřící na jeho vinici; ne svou vlastní mocí.

6. Kteří se v reptání pyšně vydávají, v Božím smilování základu nemají, uslyšíť zurivý hlas: Jděte pryč, neznám vás; mnohoh jest povoláných, málo vyvolených pro množství nevďěčných.

7. Nad to, aby jeho služebníci milí slova nebeského činitelé byli, ukázal před mnohými, že na čtverou zemi padá jeho semeno, a bývá zmařeno, od mnohých zlehčeno.

8. Neb některé padá na cestu utřenou, kdež d'ábel ukrádá slovo srdci zlému: Ti jsou lidé nepilní, srdcem nepřichylní, neslyší, majíc uši, co potřebí duši; k zlému však nehluší.

9. Jiné, jenž na skálu padá, vláhy nemá: To mysl nestálou při pravdě znamená; mnozí věří s radostí, v času pohodnosti; však kořenů nemají, kříže se lekají, a tak odpadají.

10. Jiné mezi trním bývá udušeno, když srdce zvykem zlým bývá porušeno; jakož jsou lidé smilní a obžerství pilní, lakomí, loupežníci, vše

k sobě táhnoucí jakoukoli mocí.

11. Ale slova símě v do-
brou zemi padá: Když srdce
upřímné pravdu v sobě sklá-
dá, a přináší ovoce oddáno
jsouc k lásce, a to v trpěli-
vosti: Neboť do radosti nelze
bez těžkosti.

† 12. Ó Ježíši Kriste, prav-
dy kazateli! Dejž nám srdce
čisté, abychom pomněli na
tvé svaté učení, i v čas poku-
šení, věřic tomu, čos' učil,
činíc, čos' poručil. Tak měli
s Tebou díl.

13. Chraň církve lodičku
proti světa zlosti; chraň hrst-
ku maličkou při pravé zná-
mosti; zbav úkladů ďábel-
ských, pohoršení lidských
zmocni v víře a v ctnosti, po
zdejší žalosti přiveď do ra-
dosti.

J. Tranovský.

Jako: Poprosmež Spasitele.

122. P Rozpěvujmež s ra-
dostí o Pána našeho důstoj-
nosti, kterouž v skutečích, di-
vích a zázracích zjevoval, a
to v mnohých.

2. Když v létech dvanácti
byl, v Jeruzalémě svou mou-
drost zjevil, v chrámě zůstal,
s doktory rozmlouval, divné
otázky dával.

3. Když pak počínal býti
v létech věku svého již tři-
dceti, od Jána křest v Jordá-

ně přijal jest, kdež se Mu sta-
la ta čest:

4. Že nebe otevřino, od
Boha z oblaku povědino:
Toť jediný ten jest můj Syn
milý, v Němž mi se všechno
líbí.

5. Po křtu úřad svůj začal,
evangelium věčné zvěstoval,
divy činil, a co kdy umínil,
všecko skutkem naplnil.

6. Chromé, hluché i slepé
uzdravoval, bylo všem hned
lépe; křísil mrtvé, vymítal
duchy zlé, všechno slovem
moci své.

7. Malomocný uzdraven,
když jen řekl: chci, buď čist
učiněn; služebníka, na žá-
dost setníka, sprostil šlaku,
slovo řka.

8. Když se na lodi plavil,
větrům mořským: umlkně-
te! pravil; hned se stalo, bou-
ření přestalo, utišení nasta-
lo.

9. A kdo by vše vypravil,
co Pán dobrého na světě
spravil? K potěšení majícím
trápení, i k věčnému spase-
ní.

† 10. Na to v bídě všeliké,
jakkoli dlouhé a převeliké,
zření mějme, v Krista vždy
doufejme, a za pomoc žádej-
me.

11. Ráčíť nás vyslyšeti, k
našemu spomožení přispěti;
neboť praví: Pojd'te ke Mně
všickni, dojdete občerstvení.

12. Přispějž, Pane, Ježíši, pomoz nám z rozličné bídy naší, a z milosti, po zdejší žalosti přived' nás do radosti.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápev.

124. Všemohoucí Stvořiteli, nebe, země slavný Králi, nad Tě mocnějšího není, nebude, aniž bylo.

2. Trůjs' v osobách, jeden v Božství, velmi divný v své mocnosti; Tebou vše stvořeno, krom Tebe nic neučiněno.

3. Bez počátku království tvé, jemůž i konce nebude; věčný jsa kraluješ, mocně všechny věci spravuješ.

4. Nebe, země i to moře, Tě vyznává, věčný Bože, slávu tvou velikou, kteroužs' rozšířil v každém živlu.

5. Ošlechtils' nebe hvězdami, osvítils' je planetami, sám svou přítomností zaháníš všeliké temnosti.

6. Anjely duchy čistými vnitř osadils' nebe jimi, by na Tě hleděli, v slávě tvé se vždy radovali.

7. Divněs' ozdobil i zemi lesmi, trávou i horami, pahrbky, údolím, dav ušlechtilou okrasu jim.

8. Nesmírnou dobrotou Božskou naplnils' hlubokost

mořskou tvory předivnými, řeky rybami rozličnými.

9. Což v sobě má propast mořská, i také šírokost zemská, všecko k užívání dal jsi lidskému pokolení.

10. Avšak ze všeho stvoření nic Tobě milšího není, Pane, nad člověka, pro nějž tvá práce jest veliká.

11. Ráčils', vida zavedení, Syna poslati na zemi, d'áblu moc odjati, a všecken svět vysvoboditi.

† 12. Ó jaká práce veliká, Tobě, Kriste, pro člověka zde na světě byla, všelijak tvé tělo trápila!

13. Slavný jsa v anjelském kůru, přijal hlubokou pokoru. Nuzným's' ráčil býti, hlad, žízeň, zimu, strast trpěti.

14. Až právě do smrti kříže již jsi ponížiti níže nemoh těla svého, těžkou smrt trpěls' pro hříšného.

15. Od paty až k vrchu hlavy nebylo na Tobě zdraví, krásu jsi potratil, sotvas' k člověku podobný byl.

16. Jak tvou, Pane, zsinlostí sprostění jsme od temnosti pekla přehrozného, i moci d'ábla ukrutného.

† 17. O Pane náš! Svou milostí, odpusť nám nešlechtnosti, rač' nás ostříhati, d'áblu mrzkému nerač' dáti.

18. Mějž lístost nad námi,
Pane, křehkost nás za zlosti
táhne, ráč nás posilniti, po-
moz nad hříchy zvítěziti.

19. V čem jsme Tě hněva-
li koli, činíc proti tvé vůli,
ráč nám odpustiti, bludné
ovce k sobě přijíti.

20. Jakž Ty znáš srdce
každého, zlého i také dobré-
ho, polepšiž nás hříšných,

přijmi po smrti v počet sva-
tých.

21. Kdež Tobě chvála bez
konce, blahoslavená Trojice,
jenž Tebe vzývají, svatý,
svatý Pán Bůh, zpívají.

22. Ráč nám hříšným té-
hož příti, dej nám za nimi
přijíti, bychom Tě chválili,
věčně s Tebou se radovali.

Jíří Štyrsa.

VI. Písně postní o umučení a smrti Pána našeho Ježíše Krista.

Kyrie.

Má svůj nápev.

Farár: *Kyrie eleyson.*

125. Hospodine, Otče žádoucí, Pane všemohoucí, ó smiluj se nad námi.

2. Jenžs dal Syna na vykoupení, lidu k spomožení ó smiluj se nad námi.

3. Útrpnostem poddal jsi Jeho k výplatě hříšného, ó smiluj se nad námi.

Farár: *Kriste eleyson.*

4. Kriste, jenžs trpěl pro nás zde mnoho, dejž užiti toho, ó smiluj se nad námi.

5. Kriste, pokutus naši na se vzal, v ní pro nás pracoval, ó smiluj se nad námi.

6. Kriste, pro tvé v světě ponížení, práci, utrpení, ó smiluj se nad námi.

Farár: *Kyrie eleyson.*

7. Duchu dobrý, Svátý, Tebou Kristus v panně počatý, pro lid hříchem jatý, ó smiluj se nad námi.

8. Tys to člověčenství naplnil sám dary k poselství, k službě všech spasení, ó smiluj se nad námi.

9. Rač i nás dařiti, Krista zde účastných činiti, dejž proň i trpěti, ó smiluj se nad námi.

Et in terra.

Může se zpívat i obecně: A na zemi budiž lidem, nápevem Jestliž psáno dávným rokem.

Credo, aneb vyznání víry.

Má svůj nápev.

126. Věrmež v Boha jednoho, Otce všemohoucího, také v jeho milého Syna jednorozeného.

2. Kterýžto pro nás hříšné i pro spasení naše ráčil s nebe sestoupiti a z panny se naroditi.

3. Zrazen, zvázán, bičován, i trním korunován, upláván, políčkován ten náš předsobrotivý Pán.

4. Pilát na smrt odsoudil na poly již mrtvého, pro jehož zsinalosti ne každý tvář poznal jeho.

5. Z města s lotry vyveden všecken ukrvavený, omdlévaje pod křížem pro nás, pro hříšné křesťany.

6. Na kříži Ho přibili, ruce, nohy roztáhli, nevázně a ukrutně, až se žily v Něm trhaly.

7. Umřel na kříži těžce, do hrobu jest pochován, třetího dne z mrtvých vstal, a své věrné obradoval.

8. Vstoupil jest na nebesa, do příbytku věčného, odkudž přijde souditi člověka všelijakého.

9. Věrmež v Ducha Svatého, církve svatou, choť jeho, všech hříchů odpuštění, z Kristového zasloužení.

10. Amen, všickni zpívejme, a v Krista víru mějme, že po smrti dá nám všem v nebi život věčný, amen.

Naříkání Marie pod křížem.

Má svůj nápev.

128. Ach já matka zarmoucená, ;; Pro smrt Syna skormoucená! Bolest jeho mne dotýká, meč ostrý srdce proniká.

2. Kterého jsem bez bolesti ;; zplodila, trpím bolestí: Bolest jeho atd.

3. Vidím Syna přemilého, ;; ukrutně roztaženého: Bolest atd.

4. Vidím tělo zohavené, ;; ruce, nohy probodené: Bolest atd.

5. Rány jeho též mne bolí. ;; Cítím, co On cítí kolí: Bolest atd.

6. Ach rmoutím se, ach omdlévám, ;; na kříži když Ho uhlídám: Bolest atd.

7. Není, kdoby Syna mého ;; se mnou plakal, strýzněného: Bolest atd.

8. Litujte mne aspoň ženy, ;; s bolestí rodicí syny: Bolest jeho mne atd.

9. Lituj mne, slunce spanilé, ;; dnes nad mým Synem zemdlené: Bolest jeho atd.

10. Litujte mne, tvrdé skály, ;; které jste se popukaly: Bolest jeho mne atd.

11. Ach polituj mých bolestí, ;; vše, což jen máš citelnosti: Bolest jeho mne atd.

12. Hle žizní, volá, umírá, ;; duši pouští, bok otvírá: Bolest jeho mne atd.

13. Přístup každý, hříchů lituj, ;; smrt jeho bude život tvůj: Bolest atd.

14. Po této bídné těžkosti, ;; uvede tě do radosti: Bolest atd.

15. Když Jeho budeš chváliti, ;; s anjely Jemu zpíváti; bolest jeho mne dotýká, meč ostrý srdce proniká.

Má svůj nápev.

129. Ach můj Bože! V kříži zarmoucen jsem, kam mám jíti, jedině k Tobě, Pane! Smiluj se nade mnou, ;; neb jsem já tvůj, tvou milostí mne neodporuj.

2. Velká psota jest Mne obklíčila, k tvému slitování Mne jest pohnula; pomoz Mi, Otče můj, ,,, budu Tobě chválu i čest vzdávati směle.

3. Před národem, ukrutným pohanem, Tobě, Bože, jenžs' od věčnosti jeden, volání odsílám; ,,, neb jsi Ty můj, svou naději vždy v Tobě skládám.

Volání P. K. k Otci na kříži.

130. Ach Otče můj, vzhlédníž s nebe, žádám Tě v své potřebě, na kříži visím, neb musím: Pro lidské zatracení, ku spasení; račiž při Mne býti, když přišla hodina k smrti.

2. Volám k Tobě se vši moci, nemám žádné pomoci, velmi ponížen, zavržen, pro lidské zatracení, ku spasení; račiž při Mně atd.

3. Jako beránek nevinný, Já jsem ukřižovaný, trpím z milosti, s tichosti: Pro lidské atd.

4. Ruce i nohy proklané nic není celé na Mně, bok můj raněný, proklaný: Pro lidské atd.

5. Žluč s octem jsou mé nápoje! Každý se ze Mne směje; lotr pohrává, posmívá: Pro lidské atd.

6. Otče, odpustiž hříšníkům, i těmto křížovníkům: Neb co dělají, neznají: Pro lidské atd.

7. Otče, Já duši vypouštím, v tvé ruce ji poroučím, z velké úzkosti, z bolesti: Pro lidské zatracení ku spasení; račiž při Mně býti, když přišla hodina k smrti.

† 8. Pochválen buď, Boží Synu, že jsi vzal naši vinu, za nás za hříšné pněls', trpěls': Že kdo by v Tebe věřil, ten spasen byl, a s Tebou přebýval, a na věky se radoval.

O pohřbu Páně.

Jako: Ach, Bože, slyš mé lkání
a volání.

131. Ach! takliž můj život, Ježíš umírá, ach jistě mře a život svůj zavírá, můj Bůh klesne, ó jak v těsně srdce mé vězí, a hrozně se svírá.

2. U večer umírá Východ s výsosti, laně mdlá padá od honících zlosti: Plačtež se mnou, nad Ním a mnou! Ach! kýž mohu s Ním umřít v té žalosti!

3. To Slovo Otce, všech věřících schrána, Rek silný padl, ó bolest, ó rána! Květ nebeský, Syn královský, růže Sáronská nám jest odebrána.

4. Ten ztrnul, před Nimž všecken svět se třese, kterýž to nebe sám drží a nese: Ten smrti jed, náš přítel teď mrtvý, bez duše do hrobu klade se.

5. Hroby se třeste, skály se pukejte! Slunce se zatmí, hory se hýbejte! Vítr, moře, hvězdy, hoře cíte a nad Pánem svým naříkejte.

6. Pastýř sám umřel za své stádo drahé: Pojd', Jozef, pojd' a pochovej Ho právě; dej plátno sem, štědrým srdcem dej masti, ať jest tak pochován v slávě.

7. Můj Jezu, i já Tě chci též uctít, chciť vonných věcí dáť, s něž mohu býti, skroušenosti, nových ctností, do srdce svého chci Tě položit.

8. Ten hrob mi tvůj Svatý Duch zapečetí, víra mi bude při něm stráž držeti, zůstaň ve mně, a dej se mně s tvou láskou vždy přítomného viděti.

* S. H.

Jako: Jezu Kriste, jenž studnice.

132. Aj pobožný muž, Syn Boží, již jest na kříži umřel; co srdce mé s Nim učiní, aby v zemi pokoj měl před židovskou ukrutností? Sejmu Jej s kříže s žalostí, a potom Jej pochovám.

2. Piláte, tys' mi dovolil, abych já Jej s kříže sňal, čest poslední Mu učinil; proč bych se za Něj styděl? Aromata, drahé věci jsou již připravené všecky, budeme Jej mazati.

3. Svou svatou hlavu skloňuje, ducha Bohu poroučí: Pane, což nemáš pokoje v té přetěžké bolesti? Človče, nemám: srdce tvé má býti měkké lůžko mé, když bohabojným budeš.

4. Jak žalostně jeho síla při smrti se ztratila, zdravě považ, ó duše má! Tvář Spasitele zbledla; visícího červená krev jest nám vinný hrozen Kopher na vinici Engeddi.

5. Nikodéme, Pán ukázal, jakou smrt měl trpěti. A to šetřiti rozkázal, spasení chtě získati: musil Syn Boží ohavně, s křížem zvýšen být ukrutně, tak jako had na poušti.

6. Toť víru tvou utvrzuje, Aloes, mirrhu, neseš, do sta liber vonných věcí Pánu ku poctivosti, by pohřeb jeho slavný byl, jakž Izaiáš osvědčil, jenž o Něm mnoho píše.

7. Již pobožná srdce jděte, a Pána pochovejte tam, v té překrásné zahradě, pro Něho hrob již máte; hrob nový jest, zahrada teď Jozefa z

Arimatie, nábožného člověka.

8. Přistuptež, svatí anjelé, Pána pomozte nésti, jenž jste služebníci milí, Jozef to též činit chce: Již jdi napřed, hrob nám ukaž; postavte pěkně na ten čas; na Něj patřiti budem.

9. Ó jak matka Ježíšova mnohé slzy vylévá! I já též k Němu přistoupím, políbení učiním: Žehnej vás Bůh, libá ústa, za hříchy mé si dočista trpěl, k Otci se přimluv.

10. Hříšný a bídný být se znám, Ježíši, nezapírám: Srdce mohlo by teskností, na dvě se rozpuknouti; však tvůj pohřeb, pravý Bože, všechny hříchy, velké hoře, v hlubokost mořskou uvrž.

11. A tak již na tomto místě, Pán Ježíš jest pochován, Pastýř duše mé zajisté na kříži ukřižován; aj tuť jest ten Pán položen, v Jozefovu hrobě novém, za nás na smrt vydaný.

12. Nyní hřích jest zpečetěný, jakž Daniel pověděl, Pán v hrobě odpočívání drží do třetího dne; potom zase z mrtvých vstane, očima Jej spatřit máme, v věčné nebeské slávě.

Jako: Jestit psáno dávným rokem.

133. Aj, všickni křesťané milí, rozvažujmež tuto chvíli, kterak Ten, jenž život dává, na kříži těžce skonává.

2. Výborný lékař života, nejjasnější světlo světa, ráčil jest smrt podstoupiti, chtě nás tudy vykoupiti.

3. Pro Něhož všecko stvoření, slunce, země i kamení velmi se jest zarmoutilo, bolesti jeho cítilo.

4. Odkudž mnozí poznávali, s podivením vyznávali, že On v pravdě Syn Boží byl, té potupy hoden nebyl.

5. Žoldněř jeden v tom divání jsa tvrdší nežli kamení, křivdy té jest nelitoval, nevinný bok jeho proklál.

6. Při tom mnozí známí byli, v tu příliš žalostnou chvíli, nad tím hořkou bolest měli, však jsou Ho sníti neschopni.

7. Ani přistoupiti k Němu, chtěce posloužiti Jemu; ale z daleka jsou stáli, žalostně srdcem plakali.

8. A když pak již neslušelo, aby jeho svaté tělo déle viselo na kříži, pro svátek, kterýž se blížil:

9. Jozef od Arimatie dokázal, že Ho miluje, směle všel ku Pilátovi, pohanskému vladařovi.

10. Žádaje ho za to tělo, kteréž v mukách dokonalo,

čemuž vladař se podivil, takliby brzo mrtvý byl.

11. A když od žoldnéře zvěděl, že jest již na kříži umřel, kázal tělo dolů sníti dopustil jemu je vzíti.

12. Též tím duchem i Nikodém k ctnému skutku byl jest veden, přišed v hodinu nešporní Mistra svého k pochování.

13. Nevážil sobě přinésti sto liber výborné masti; aj, jak mnoho láska může, v kterémž se srdci rozmůže.

14. Tu Jej mastmi pomazali, prostěradly obvázáli, čistým plátnem obvinuli, ku pohřbu připravili.

15. Protož Jozef dřív řečený, byv učenník Páně tajný, maje hrob blízko hotový, vytesaný v skále nový:

16. Pochoval Jej v tom svém hrobě, kterýž byl připravil sobě; velikého milování jisté jest toto znamení.

17. A když Ho tam položili, kámen k hrobu přivalili. Neboť jest to svaté tělo tu odpočinouti mělo.

18. Ó velmi smutná hodina, v kteréžto Božího Syna s žalostí v hrob pochovali ti, kteříž Jej milovali.

19. Dejž, Kriste, ať jsme pohřbeni, v smrti tvé jsouce pokřtěni, bychom v nebi při vzkříšení vzali věčné utěšení.

V. Solin.

132 Má svůj nápev.

134. Beránek jde, nesa dluhy světa i synů jeho, jde, vyplacuje své sluhy z zavedení těžkého; jsa mdlý, nemocný vstupuje, radosti neokušuje, jest velmi pohaněný; rány, jizvy, smrt, bolesti snáší pro naše neřesti, a dí: Rád vše podstoupím.

2. Beránek jest ten Spasitel a bratr mého srdce, kteréhož Bůh vyvolit chtěl za prostředníka, smírce: Jdi, mé dítě, a se ujmi o dítky, jež jsem k trestání pro hříchy byl odsoudil; hněv jest prudký, metla těžká, posílám Tě, bys' člověka nevinnou krví obmyl.

3. Chci, Otče, chci rád srodečně vše nésti, co naložíš; rozkaz tvůj vůle má silně drží skutkem, co jen diš: Ó divná moc, divná láska! Též neznala mysl lidská, Bůh Syna na smrt vydal; ó lásko, láska cožs' silná! Kladeš v hrob Božího Syna, by tak moc hrobu odňal.

4. Trápil Jej roztaženého kopím, hřeby nám k vůli, tak Beránka nevinného roztočil srdce, žily, srdce mocností vzdychání, žily mokrosti obzvláštní, hojně červenou krví: Ó můj Beránku! Co Tobě mám za to dát, žeš' mne sobě tudy zvolil k bratrství?

5. Pokudž mne živiti budeš, chci Tě v srdci nositi; dle možnosti tak, jakž Ty chceš, láskou svou objímati; budeš světlem srdce mého, byť jej co trápilo zlého. Ty srdcem mým zůstaneš: Tim se těším, věčné Božství, na ustavičné dědictví, ten přepis k sobě přijmeš.

6. I budu tvé lásky vroucnost dnem nocí ohlašovat; tak, jakž mi dopustí možnost, obět dík obětovat: Prámének mého života má se po všecka má léta Tobě k tvé cti rozplývat; cos' mi prokázal dobrého, chci vštipit do srdce mého, bych moh' o tom vždy zpívat.

7. Rozšiř skřínku, o mé srdce! Máš pokladnici býti. Pokladů požívající, jichž nemůž' žádný vzíti: Pryč s svým zlatem, Arabia, pryč kalmus, mirrha, kassia; jsem účasten lepšího; můj drahý poklad, Ježíši, jest prýstící se to zboží z ran mnohých těla tvého.

8. Ten můj užitek býti má po všechny života dni; v boji bude má obrana, v zármutcích potěšení, muzikou vzácnou v radosti, když pokrmu není dosti, nakrmí mne ta manna, v žízni bude mým nápojem, v soukromí potěšitelem, na cestě také doma.

9. Co mi již jed smrti škodí? Tvá krev mne obživuje, když mne slunce horkem truí, tělo mé zastěnuje. Přidá-li mysl soužení, naleznu hned polehčení, když Jej ujmou vírou svou; a když vlny kříže bijí, lodičku sem tam zmitají, zůstaneš Ty mou kvotou.

10. Když bych měl jíti po tom všem v radost království tvého, nechť jest tvá krev mým šarlatem, oděvem těla mého; buď též korunou mé hlavy, v níž bych před trůn Otce slávy mohl se postavit; poněvadž mne sobě snoubil, jakžto nevěstu ozdobil, dej mi při sobě státi.

• Daniel Stranský.

Má svůj nápev.

Aneb jako: Sláva buď Tobě, Bože náš. (5756)

135. Buď tisíckráté přivítán, Jezu, můj milovníče, Jenžs' pro mne trpěl mnoho ran, za jednoho zločince. Ach! Já pod ten kříž klekám, a jej s pláčem objímám, na kterém nyní umíráš, tak mého spasení hledáš.

2. Tvé drahé rány já líbám, i tvou krev šarlatovou, tvé nohy, ruce objímám, kteréž probodeny jsou. Tvé převelké žíznění, ježs pro naše spasení snášel, kdo můž

vymluviti, a tvou lásku pochopiti?

3. Lékaři, uzdrav mou duši, skrz Adama raněnou, k volání nakloň svých uší, vem ode mne bídu mou. Já jsem zhřešil, vyznávám; protož pomoc tvou žádám, svou krví pokrop mou duši, ó můj lékaři nejlepši!

4. V srdce mé své drahé rány vlož a vpiš, můj Ježíši, ať každé pomním hodiny na ně, a na tvou říši. Tys poklad srdce mého, obohat mne bídného, jáť nyní padám k tvým nohám, milost a tvou lásku žádám.

5. Můj Ježíši, Tě objímám, pohled' na mne bídného, jak já nyní ruce stiskám, pomni na mne hříšného; ach! mne pokrop svou krví, ať má duše občerství; rci: Pryč jdi smutné myšlení: Jáť zhlazuji tvé hřešení.

• M. Krist. Pešek.

Má svůj nápev.

136. Chvála Tobě, Kriste, kterýž jsi trpěl pro nás, lidi hříšné, na křížis' pněl, jenž kraluješ s Otcem na nebi, slyšíš nás hříšné zde na zemi: Kyrie eleyson.

2. Panny Marie Syn jednorozený, Ježíš Kristus, Pán náš přemilostný, umřel za nás hříšné na kříži; by nás

avedl v život věčný: Kyrie eleyson.

3. Když kleče v zahradě Otcí se modlil, a krvavým potem se potil, anjel Jeho v tom posilňoval, aby se muk smrti nelekal: Kyrie eleyson.

4. Když visel na kříži náš přemilý Pán, bok jeho byl kopím ostrým proklán: Slunce se zatmělo, skalí se pukalo, a země trásla se v tom čase: Kyrie eleyson.

5. Nevěrný Jidáš, co jsi učinil, že jsi svého Mistra Židům zradil, musíš za to v pekle hořeti a se všemi dábly tam býti: Kyrie eleyson.

† 6. Pro tvé umučení, a smrt ohavnou, hříchů odpustění a milost tvou rač nám dáti, Pane Ježíši, a připoj nás k nebeské říši: Kyrie eleyson.

Má svůj nápev.

137. Co jsi učinil, Ježíši přemilý, že jsou tak přísný ortel na Tě vyřkli? Co za příčina? V jakém provinění jsi postižený?

2. Bičován jsi a trním korunován, v tvář bit, uplván, rouhavě vysmíván, octem, žlučí Tě v žízni napájeli, na kříž všejí.

3. Která příčina jest toho trápení? Ach moji hříchové jsou všim tím vinny, ach Je-

žiši! Já jsem toho zasloužil, cos' Ty podstoupil.

4. Jak předivná jest soudu toho práce, dobrý Pastýř když trpí za své ovce. Pán spravedlivý platiť ráčí dluhy za zlé své sluhy.

5. Nevinný Pán pro svou svatost umírá, bezbožný v své nepravosti život má, člověk zaslouživ smrt, jest osvobozen, Bůh pak usmrčen.

6. Od spodu noh mých až do vrchu hlavy, pro mnohý hřích nebylo na mně zdraví, začez bych byl musil v hrozné propasti pokutu nésti.

7. Ó větší lásky! Lásky té nesmírné, jenž Tě přivedla na muky odporné; já jsem byl živ v mnohých světa marnostech, Ty jsi v bolestech.

8. Ó mocný Králi, mocný po vše časy! Jakž mám tvou chválu svými slaviti hlasy? Srdce zemské nic ne nalézá v sobě, co dáti Tobě.

9. Rozumem svým nemožu vymysleti, k čemu bych tvou měl milost přirovnati: I kterakž mám lásku tvou odměniti, slušně chváliti?

10. Než ještě něco Tobě jest milého, když v uzdu jímám žádost těla svého, by znovu srdce mé nezpržňovala nepravost ta zlá.

11. Poněvadž pak v mé moci nezáleží, bych zlé zá-

dosti mohl' přibíti k kříži; dejž Ducha svého, kterýž by mne řídil, v tvých cestách vodil.

12. Tak tvou upřímnost budu rozjímati, z lásky k Tobě svět za nic pokládati; budu se vůli tvou usilovati stále plniti.

13. K tvé cti všecko rád budu podnikati; kříže, potupy nebudu se báti; v vyhnanství, v smrti Tebe se nespustím, Tě v srdce vpustím.

14. Toto ač málo zdá se všecko býti, však tím konečně nebudeš zhrzeti, z milosti své sobě toho oblíbíš, mne nezahanbíš.

15. Když, Pane Kriste, před tvým trůnem slávy, na hlavu mou se koruna postaví; i budu Tobě se všemi svatými, zpívati s nimi.

• Dan. Stranský.

Předešlým nápěvem.

138. Co jsi učinil, nejsladší Ježíši, což jsi provinil, Beránku nejtíšší, že Tě tak hrozně bijí, korunují, velmi bičují?

2. Což jsi učinil, nejmilejší Kriste? Co jsi provinil, Synu panny čisté, že jsi nevinně na smrt odsouzený a potupený?

3. Cos' zlého spáchal? Cos' zlého učinil? Žádnémus' nelál, nic jsi neprovinil; všaks'

dobrovolně smrt hořkou podstoupil, bys' nás vykoupil.

4. Ach jáť jsem, Kriste, příčina smrti tvé! Ach já za jisté ran tvých i krve tvé! Ach Jezu, Jezu, ty Beránku tichý! Sňals' světa hříchy.

5. Já jsem se zdlužil, Ty pak platíš za mne: Já jsem zasloužil, Tě bijí náramně; taks' se ponížil všeho světa zboží, ó Synu Boží!

6. Všecken jsi zraněn od vrchu až k patě; bezbožný člověk, jenž nehledí na Tě, kteraks' na kříži bídně roztažený, pro naše viny.

7. Ruce tvé svaté i nohy probili, bok svatý také kopím otevřeli; tuze rozpjali, žily potrhali, vše zlé páchali.

8. Měls' dost trápení avšak kromě toho zlé pokolení, z křížovníků mnoho, stojíc okolo, Tobě se rouhali a posmívali.

9. Židé neváží, ach! proč Boha svého nelitostivě trápíte dobrého? Vidouce mnohá znamení od Něho, nehodni jste Ho.

10. On sstoupil s nebe, stal se pacholátkem, pro mne, pro tebe učiněn děťátkem, v život ctné panny předivně vtělený, z ní narozený.

11. Byl zde na zemi chodící po světě, trpěl hlad, nouzi, jak v zimě, tak v létě: To

vše pro tebe, člověče, učinil ty jsi provinil.

12. Děkujž Mu za to každý křesťan věrný. Jsa popel, bláto, On pak Bůh všemocný: Nekřížujž více Ježíše milého, ale vzývej Ho.

13. Učiníš-li to, máš jistě věděti, že v slávě jeho s Ním budeš bydleti, kdež všeho všudy má býti v hojnosti dobrého dosti.

14. Kriste, jenžs' pro mne smrt hořkou podstoupil, odpusť hříchy mé, však jsi mne vykoupil; Tys' mocným Pánem, zhas pekelný plamen, na věky, amen.

K VELIKÉMU PÁTKU.

Duše věřící zprovázení Krista Pána na horu Golgatha.

Má svůj zvláštní pronikavý nápěv.

95. Předmluva.

139. Dnes, člověče, jest velmi truchlý den, v němž Spasitel náš v muky podroben, a docela mrtvý jest pohroben.

2. Dnes umírá Bůh! Kdo toho váží? Dnes život náš kříž a smrt poráží, když se za nás v obět dáti snaží.

3. Pojď, duše má a přístup sem k kříži. Slyš nábožně příčinu té tíži, a plač nad tím, co Boha tak níží.

Kristus mluví na kříži.

Viztež, hříšní! Vy Mne tak trápíte; vy jste všickni hodni pekla, víte; než mou práci toho jste sprostěni, ta navrací vám věčné spasení.

2. Žádná bolest není mé podobná, již musím nést za vás (věc nehodná): taková dost Mne sužuje síce; než vaše zlost a nevděčnost více.

3. Ó považte, co na Mně vidíte, a dokažte, že to netupíte, padnouc k nohám prchlivého soudce prv, než se vám smrt ukáže prudce.

4. Skrz ty rány, Mne tak udeřené, vám jsou brány studně otevřené, z níž vždy plyne ještě krev i s vodou, ať nezhyne žádný z vás se škodou.

5. Hle mé ruce, jak k vám roztahuji! Hle mé srdce! Jistě se smiluje! Blaze všem, kdož se ke Mně vinou; při boku mém nikdy víc nezhynou.

6. Pojd'tež, moji, k té řece milosti, kteráž hojí vše neduživosti; ta napraví dědičného pádu, a uzdraví každého v svém řádu.

7. Pojd'tež, všickni, vírou Mne libejte, dilu žádný s Jidášem nemějte! V mém trýznění všemu odoláte, neb smíření věčné s Bohem máte.

Závírka.

Děkujemeť, Jezu, Boží Synu, žeš' sám trpěl za náš hřích a vinu, a připravils' nám slávy korunu.

2. Dej v smrti své život i mně mítí a pro tvou krev milost hříchům vzíti; pro své rány, dej k sobě přijíti.

3. Poroučímť, ó Jezu, ducha mého, skloň se v smrti ke mně s kříže svého, uveď s lotrem do ráje věčného.

• Sam. Hruškovíc.

Má svůj nápev.

140. Dokonáno! měj v paměti, co Ježíš dí, jsa obětí na kříži pro tvé nepravosti; dobýváje věčné radosti; naplniv všecko, což jest napsáno, sám k tobě dí: Dokonáno.

2. Dokonáno! v umučení všecko prorocké učení; což jsme nemohli naplniti, za to se dal Ježíš zraniti; co od Boha před věky žádáno, skrz jeho smrt dokonáno.

3. Dokonáno! již Bůh nechce žádati od nás nic více! neb jest smířen a upokojen, s námi také v Synu svém spojen! Co samou vírou bývá poznáno, to na kříži dokonáno.

4. Dokonáno! což bych já víc k tomu přidati měl? Nic! nic! Neb celé Krista zaslou-

žení stává se mé skrz převlastnění; též to, co ve mně bývá konáno, skrz Něj bude dokonáno.

5. Dokonáno! již jsem sprostěn hříchů, zatracení zhoštěn; již jistě v Něm mám své spasení, i v lásce Boží rozhojnění: Též když tělo v zkázu bude dáno, potěší tvé "Dokonáno."

6. Dokonáno! měj v paměti slovo Kristovo při smrti, učíc se také to konati, v čem On sám ráčil příklad dáti; dokudž jsi živ, mějž v srdci napsáno, že Ježíš dí: Dokonáno!

Má svůj nápev.

141. Jenž jsi trpěl za nás, Spasiteli náš, aj prosíme Tebe, nyní uslyš nás; pro své umučení zbaviž zlořečení, v kteréž jsme upadli skrz prohřešení.

2. Obětovaný jsi, nebo sám chtěl jsi; řeč o Tobě psána byla jest zdávna, že Ty máš potříti hlavu a zemdlíti všecku sílu d'ábla, zbavit nás pekla.

3. Již jsi vše zaplatil, cos' nevypůjčil; jižs' trpěl bolesti pro naše zlosti; pro hříchy raněn jsi, pro zlosti setřen jsi a tak všechny naše hříchy obmyl jsi.

4. Uplván's, bičován, poňhanům vydán, potupen's, posmíván, i zamordován roucho své u víně, v své krvi červené, pro lid svůj smáčel jsi, nebo sám chtěl jsi.

† 5. Samá tvá dobrota to učinila, že nás z zlořečenství vysvobodila: Dejž nám k tomu pomoc, Duchu Svatého moc, bychom Tě zde ctili, v nebi chválili.

J. Tranovský.

Má svůj nápev.

142. Jestliť psáno dáv-ným rokem Jeremiášem prorokem o Kristu, že měl trpěti, jakož řekli Žité lití.

2. Mluvíce tak k sobě sami: Buď ta rada mezi námi, mys'mež proti nevinnému, což by bylo zlého Jemu.

3. Však proto zákon nezhyne, rada moudrého nemine, řeč jakkoli jest hluboká, nezahyneť od proroka.

4. Půjdem proti Němu s křikem, zarazíme Ho jazykem: Pakli se nám pravdou zpříčí, nedbejmež na jeho řeči.

5. Živým se chlebem nazývá, Synem Božím se býti zná, předkládáť nám naše hříchy a hrozí pomstou za hříchy.

6. Nechceť nám v ničemž svoliti, těžkoť nám Naň i hleděti, tak má protivnou

osobou: Netrpmež Ho mezi sebou.

7. Pověsmež my Ho na kříži, tuť zvíme, jestli Syn Boží, shlad' me Jej ohavnou smrtí, nebud' jmenován po smrti.

† 8. Otče Bože, vzhledniž na Mne, viz zlost nepřátel proti Mně, jakžto Beránek s tichostí trpím od nich nemilosti.

9. Neuctili mého líce, bili, jakž kdo moh' nejvíce všecko tělo, hlavu také, činíc hanění všeliké.

10. Jakožto nejtvrďší skála, má tvář mezi nimi stála; v těch trápeních pevně stojí, žádnáť jim zlost neostojí.

11. O Pane! jenž právě soudíš, mou pravdu a jich zlost vidíš, všecko to poroučím Tobě: Neboť mám doufání v Tobě.

† 12. I my také nejraději klad' me v Bohu svou naději, své křivdy poručme Jemu, jdouce s svou žádostí k Němu.

13. Tak, abychom došli Jeho, v nebesích kralujícího; s Tebou ať se být dostane, pomozíť nám, milý Pane.

14. Kriste pro tvé umučení, dej nám hříchů odpuštění, ať nás nezže věčný plamen, uchovej nás, Kriste, amen.

✎ Má svůj nápev.

143. Jezu Kriste, Pane milý, Beránku Boží, nevinný: Vznesls' ;;; na kříž ruce svoje. Pro ne ;;; spravednosti moje.

2. Plač Ho, člověče mizerný, pohled', jak jest milosrdný; Ježíš ;;; na kříži umírá, slunce ;;; svou jasnost zakrývá.

3. Pán řekl ostatní slova, sklonila se jeho hlava: Matka ;;; pod Ním žalostivá stojí ;;; sotva že jest živá.

4. Opona se jest roztrhla, země se ukrutně trásla ;;; skály ;;; tvrdé se pukaly: mrtví ;;; z hrobů ven vstávali.

5. Naskrze Mu bok probili, krev i vodu vycedili: Smyj se ;;; našimi slzami, Jezu ;;; smiluj se nad námi.

Mich. Grodzki.

✎ Má svůj nápev.

144. Jezu milý, v tuto chvíli tvé předrahé rány duchem vroucím, srdcem žhoucím libám bez přestání: Tys' Spasitel, Vykupitel, dej své smilování.

2. Zlý rajský had, Adam skrz pád vtrhli nás do hřichu, když neprávě, jsouce v slávě, provodili pýchu: Již vrácení jsme k spasení skrz tvou smrt přetichou.

3. Zákon bídou všemu lidu nepřestal hroziti, ostrou kázeň, klatbu, bázeň den po dni množiti: Ten na kříži v smrti tíži ráčil spokojiti.

4. Hněv samého velebného Boha když nás páčil a v tom hnutí zahynutí hrozné na nás valil: Ty jsi smírce, smrt trpice, to zlé od nás vzdálil.

5. Zlé svědomí, co zlé stromy, velmi nás sušilo, v těžkém lkání, ač prostranný svět úzký činilo: Však že již v tvých ranách mnohých to se utišilo.

6. Dábel, ten vrah, i smrti strach, hrozné právo pekla, na nás bilo, nás děsilo, až se duše lekla: Toho jsi nás zprostil v ten čas, když krev z Tebe tekla.

7. Bída časná, světu vlastní, rozličné trestání, které sílí lid nemilý k pláči bez přestání. Tus' na se vzal, bys z ní vyňal své milé křesťany.

8. Protož v Tobě v každé době budu se těšiti, byť by i měl zlostný d'ábel buď jak mne děsiti: V tvém ztrýznění jsa zmocněný, ujdu jeho síti.

9. Tvá smrt milá způsobila spasení lotrovi, též z vězení propuštění i Barabbášovi: Odkud plyne proti vině radost hříšníkovi.

10. Ó můj Pane, vzhledniž na mně, mé duše veselí, pro tvé rány do skonání nechť tvůj budu celý: ať mne již víc od Tebe nic nikdy neoddělí!

11. Dej mi raděj ze smrti své ten užitek míti, ať zde mohu k chvále Bohu v pobožnosti žiti: Potom k Tobě tam do nebe po smrti přijiti.

Jan Lovčáni.

Jako: Já jsem v světě dobrý boj.

145. Jezu, světlo mé duše, radost mé radosti, mého života skryše, přijmi za bolesti a za utrpení své tyto chvály vděčné, kteréž ze vši síly své, dávám zde srdečně.

2. Já přemýšlím bedlivě, jakous' mohl míti příčinu, žeš' tak chtivě ráčil na se vzíti, tak veliké bolesti a trápení hrozné, rány, smrt, zlé pověsti: Kterak jest to možné?

3. Boží dobré mínění Otce láska věčná k lidskému pokolení, tvá milost srdečná, Jezu, to způsobila, aby pro své zlosti žádná duše nebyla v pekle na věčnosti.

4. Ó předivná z vši strany rada Boha mého! Ó skutek neslýchaný, bez příkladu všeho! Co člověk, ten mizerný červ, provinil zlostně, za to nese Bůh věrný pomsty přežalostné.

5. Mé hanebné žádosti, Jezu, tak Tě zbily, tuto práci mé zlosti Tobě způsobily; hříchy mé jsou příčina utrpení tvého, smrti tvé jsem já vina i trápení všeho.

6. Všecku kázeň docela hříchů mých a zlosti, kteráž mne tlačit měla, Ty neseš z milosti; rány tvé jsou mé zdraví, tvá bolest mé léky! Kdo lásku tu vypravi hodně až na věky?

7. Dejž toho ujištění svědomí bídnému, v boji, v strachu, v soužení užiti vždy mému. Ó srdce mé, Ježíši! Pro své svaté rány pomoz hříšné mé duši, pomoz na vše strany.

8. Neb jako se strachuji pro mé těžké zlosti, tak se zas potěšuji tvou drahou milostí; viz, Pane můj, srdce mé, jak v pravém pokání, k Tobě má obrácené všecko své doufání.

9. Nu již dobře znám a vím, kde obstojím věčně, vím, komu se důvěřím cele a konečně: Tys', Ježíši přemilý, jenž mne sám ochrání, když se proti mně sílí i pekelné brány.

10. Já Tobě chci jediné, jako sám chceš míti, Jezu, v každé hodině, živ i mrtev býti; dokud bude uslyšán hlas při smrti vděčně, hle,

tvůj ženich, Bůh a Pán! Raduj se s Ním věčně.

* S. Hruš.

Potěšení z ran Ježíše ve všelikém pokušení.

Jako: Propust, propust mne, Pane můj.

146. Jezu, tvé hluboké rány, hořké tvé umučení, mé duši každé hodiny dodává potěšení: Pakli padne co zlého v mysl mou, i hříšného, pomním na tvé umučení, toť zažene zlé myšlení.

2. Jestli se mé hříšné tělo v toho světa bohyni, v její rozkoš zalíbilo, skormuť ho tvé trýznění. Když mne satan obkličí, chci mu držet na oči tvou milost a umučení, musí utéct v okamžení.

3. Chce-li mne svět podmaniti svou překrátkou rozkoši, jenž záleží v žrání, v pití, a zavéstí mou duši: hned na tvé umučení vzhlédnu v mém pokušení, posilním se v nábožnosti, tak zaženu zlé žádosti.

4. Rány tvé mne posilňují, ve všeliké těžkosti, když se do nich zaviňuji, nabývám zmužilosti. Tvá smrt mne potěšuje, duši mou občerstvuje: hořkost tvého umučení sladké činí mé soužení.

5. Svou nadějí v Tobě skládám, Ty jsi útočištěm

mým; při tvé smrti život hledám, že neumru, dobře vím. To dává potěšení, žes' díl můj i mé jmění; tvé přehořké usmrcení jest život můj i vzkříšení.

6. V mém srdci, když jen Tebe mám, Tě, studnice milosti, tedy já sobě nezoufám, v svém kříži a žalosti. V tvé rány já se schovám, a tak smrti odolám; neb kdož v tvých ranách skonává, vítězství slavné dostává.

* M. Krist. Pešek.

154

Jako: Ježíši, kterýžs mou duši.

148. Ježíš Pán života mého, Ježíš Pán i smrti mé: On vydal Sebe samého na trýznění veliké: Abych vyšel já z temnosti, a všel do věčné radosti: Jezu tisíckrát Tobě díky činím v té době.

2. Ježíši, Tys' mnoho snášel lstivých řečí rouhání; Tys' poličky, posměch trpěl a provazy svázání; a to vše za mně hříšného, bych prost byl ohně věčného: Tisíc, tisíckrát Tobě díky činím v té době.

3. Tys' se dal ubičovati, abych já byl uzdraven; Ty jsi se dal vysmívati, abych já byl spokojen; sobě jsi dal zlořečiti; abys' mohl mne spasiti: Tisíc atd.

4. Velké bylo utržení, kteréš' ráčil podstoupit; trním

tvé korunování, jež nemohu vyslovit: A to všechno mně k dobrému, bych dostal slávy korunu: Tisíc, tisíckrát atd.

5. Falešné obžalování Ty jsi ráčil snášeti, abych prost byl nařikání, kteréž jsem měl trpěti v pekle, žaláři ohnivém, na duši i na těle svém: Tisíc atd.

6. Tys' se v bídu velkou vydal, bych já bídy byl zproštěn; Tys' trpělivě smrt přijal, bych já jen byl propuštěn; Tys' trpěl pro mé hřešení, bych neokusil trápení: Tisíc atd.

7. Tvá pokora, poníženost pro mou pýchu trpěla; tvá smrt jest smrti mé sladkost, onať ji osladila; tvá bída úzkost a bolest mně působí královskou čest: Tisíc atd.

8. Můj Ježíši, já děkuji za tvé všechny úzkosti; Tobě srdce obětuji za tvé mnohé těžkosti, za tvé s smrtí božování, za tvé velké smilování: Tisíc, tisíckrát Tobě díky činím v té době.

* M. Krist. Pešek.

151

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

149. Hlavo plná bolesti a v krvi ležící, hlavo plná neřesti, ran mnoho trpící; hlavo jinak překrásná, vši cti ozdobená, nyní pak zohavená, ach buď pozdravená!

2. Oblíčeji překrásný před kterým se leká celý ten svět podvodný, až od strachu kleká; ó kterak jsi poplýtý! Kde jest tvá okrasa? Ach všecek jsi zblednutý! Ach plačte nebesa!

3. Ach tvé tváři červenost svou barvu ztratila! Tvých úst královskou pěknost smrt již porušila; a tvé překrásné vlasy, tvých údů zemdlení na dřevě kříže visí pro mé přestoupení.

4. Aj hle, co nyní snášíš, můj Pane Ježíši! Ach! co Ty nyní trpíš, ó Králi nejvyšší! Ach, toť jsem já zasloužil, já jsem ten bezbožník, já jsem příkaz přestoupil, jáť, jáť jsem ten hříšník.

5. Že jsem zhřešil, vyznávám, Pastýři nejvyšší! Od Tebe milost žádám, občerstvi mou duši; ach, pokrop ji krví svou; doved' ji k radosti, ať bydlí věčně s Tebou v nebi bez žalosti.

6. Já při Tobě zůstanu, při tvém budu kříži, až od Tebe dostanu pomoc v této tíži; když smrt k Tobě přistoupí a zavře tvé oči, Tě života obloupi, duch můj Tě obkličí.

7. Ó kdybych na tvém kříži ten bídný svůj život, kterýž mne velmi tíží, již mohl dokonat! Ó jak by duch můj plesal, že v tvém umučení

jest Tě, Jezu, uhlídal, své věčné spasení!

8. Já díky Tobě vzdávám za tvé umučení, a k Tobě se utíkám času rozloučení; když smrt srdce obkličí, přijď' mně k spomožení; když smrt zavře mé oči, dej šťastné skončení!

9. Když z toho světa půjdu, Ty se mne nespouštěj; když já s smrtí v boj půjdu, k pomoci mně přispěj; -když pak bude mé srdce snášet těžkost velkou, budiž Ty můj zástupce, pokrop mne krví svou.

10. Ukaž se mně při smrti, v tom mém umučení, tu budu radost míti, velké potěšení; budu se ohlídati po Tobě u víře, srdečně Tě líbatí, až tělo mé zomře.

* M. Krist. Pešek.

O pohřbu Páně.

Jako: Doufám v Boha v mém neštěstí.

150. Když byl Pán Ježíš pochován od svých přátel věrných, hrob jeho byl hned znamenán od židů nevěrných.

2. Kámen přátelé milostní k hrobu přivalili, nepřátelé, Židé zlostní, stráží osadili:

3. Neb se za to velmi báli, aby Pána svého, o půl noci neukradli učenci jeho.

4. Toto všechno se jest stalo pro naše spasení, prorocství se vyplnilo k našmu naučení.

5. Chceme-li s Kristem živi býti, s Ním se vždy těšiti, musíme hříchům zemřítí, s Ním pohřbeni býti!

6. Místo Jemu připraviti v skále srdce svého, to jest, v dobrem stáli býti, plníci vůli jeho.

7. Pochovejmež Ho v srdcích svých, mažmež drahou mastí, kteráž z těchto věcí vonných připravena jesti.

8. Z mirrhy, jež jest bázeň Boží; neb ta hřích vyhání, a dobré skutky v nás množí, nedá porušení.

9. Aloes k tomu býti má, jenž má moc čistiti, toť živou víru znamená, jenž od hříchů čistí.

10. Aromata, vonné věci mají se též stlouci: Ty modlitby znamenají náboženství vroucí.

11. Modlitba nebe proráží, věci nepodobné činí, schází před tvář Boží, že bývají možné.

12. Jestliže tak učiníme, nábožně s žalostí, v srdci svém Jeho najdeme živého s radostí.

13. Dejž památku tak světití tvého pochování, Kriste, šťastně dej dočkati, hodu z mrtvých vstání.

O sedmi slovích Páně na kříži a potěšení z nich.

Má svůj nápev.

151. Když Pán Ježíš na kříži pněl a mnohé bolesti trpěl, v sedmi slovích se hlásil; važmež je sobě nábožně, chceme-li, aby nás spasil.

2. První slovo řek' srdečně: Opuď té zběři společné, Otče můj nejmilejší: Neboť nevědí, co činí, v tuto chvíli nynější.

3. Aj milost Páně veliká! Ne jednoho protivníka, než všechny chtěl získati; kterak by za své věřící neměl se přimlouvati!

4. Druhé slovo k matce mluvil: Teď Jan, kterýž se mnou vždy byl, chtějž ho za syna míti; a k Janovi: teď matka tvá, hleďž ji opatřiti.

5. Aj milost Páně veliká! Trápení maje všeliká, své milé měl v paměti; kterakž by nyní v radosti na ně neměl pomněti?

6. Třetí slyšel slovo Páně lotr ten po pravé straně: Amen, Jáť pravím tobě, v radostném nebeském ráji budeš se mnou v té době.

7. Aj milost Páně veliká! Přivinul k sobě hříšníka pozdě se kajícího; kterakž by opustil časné pokání činícího?

8. Čtvrté slovo jeho bylo, když Mu bolesti přibýlo: Bože můj, ó Bože můj! I proč jen Mne tak opustil otcovský obličej tvůj.

9. Aj milost Páně veliká! Že nemaje pomocníka, ne-smírných bíd pocítil: Aby nás svou přítomností v pokoji věčném sytil.

10. Páté slovo promluvil Pán jsa vnitř i zevnitř sužován: Vyprahly ve Mně kosti snášením žizně veliké, v té přetěžké úzkosti.

11. Aj milost Páně veliká! Aby v pekle přestupníka ďábel ohněm netrápil, dychtě po jeho spasení, žízeň trpěti ráčil.

12. Šesté bylo jest Kristovo to potěšitelné slovo: Všeckoť jest dokonáno, cokoli bylo k spasení lidem zaslibováno.

13. Aj milost Páně veliká! Že dokonale člověka vykoupil z zatracení; i kterakž by kdo diti směl, že na tom došti není?

14. Poslední slovo na kříži pověděl milý Syn Boží, vzývaje Otce svého: Otče můj, v ruce tvé svaté poroučím ducha svého.

15. Aj milost Páně veliká, předešel Pán služebníka, jakž častokráte pravil: Aby v slávě na výsostech přibýtky nám připravil.

† 16. Ó milý Pane Ježíši, chvála buď z síly nejvyšší Tobě, Tobě samému, žeš' pomoh' ohavnou smrtí pokolení lidskému.

17. Ty vždycky oroduj za nás, Ty vždycky pamatuj na nás, pojmi do ráje k sobě, neopuštěj nás; ale chraň nyní i v každé době.

18. Dejž, ať po Tobě žízňme, a tvých, srdce své těšíme, zásluh dokonalostí, duše naše rač přijati po smrti do radosti.

* J. Tran.

Jako: Taktot' volá sám Syn Boží.

152. Když přišla smrti hodina Ježíše, Božího Syna, šel k strpení ji mile; tudy k nám lásku prokázal, protož nám na Se přikázal pomněti každé chvíle.

2. Vděčně tedy a poddaně, umučení a smrt Páně připomínejme sobě: Všeckoť jest pro naše hříchy snášel ten Beránek tichý, jsa v služebné osobě.

3. V zahradě mdlý počal býti, a v strachu smrti truchliti, modle se Otci svému, řek: Otče můj, jestli možné, přenes ten kalich ode mne, však rád jsem chtění tvému.

4. To po třikrát padna říkal, na bolest srdce naříkal, pot krvavý šel z Něho; i dí: má duše jest smutná,

smrt ji zemdlivá ukrutná: V tom anjel posilnil Ho.

5. Jidáš, zloděj, původ zrady, ved Židy do té zahrady, a hned Pána políbil: Ten, ač byl v kříži takovém, však porazil všechny slovem, a co by moh', dokázal.

6. Nicméně, aby se dosti stalo Božské spravednosti za všechny hříchy naše, dal se vzíti a vázati, vésti a postřikovati před biskupa Kajfaše.

7. Tu byl ihned poličkován a falešně obžalován; když vyznal Otce svého, s posměchem se Mu rouhali, celou noc vždy zlehčovali, pohlavkující Jeho.

8. Biskupové a knížata přivedli Ho před Piláta, křivě naň žalující; Pilát znal nevinnost jeho, však rozkázal zmrskati Ho, nechť činí více.

9. Když pak víc a víc volali, aby Ho ukřižovali, majíc o lotra péči, vydal jim v moc nevinného, a oni dostavše mdlého, trápili skutkem, řečí.

10. I vydán jest ten Král slávy, na mrzké místo popravy, klesaje pod svou tíží; svatý a nepoškořený, byl k nešlechetným přičtený, mezi lotry na kříži.

11. Když se modlil Otci svému, množili na odpor

Jemu hanění všelijaké, chodíce okolo kříže, aby Mu vždy bylo tíže, lotr na levici také.

12. Když vadl, omdléval žizní, byli Mu velmi obtížni, žluč s octem dávající; po smrti kopím prohnali, a zlé, jak prvé páchali tak, že nemohli více.

13. A tak umřel ten milý Pán od Otce nám s nebe vydán, co o Něk psáno bylo, u figurách a svědectvích, nechybilo ni jedno z nich, všechno se naplnilo.

† 14. O Pane Ježíši Kriste! Naše potěšení jisté, buď Tobě věčná chvála, za tvé hořké unučení, nebť jsme tudy vykoupení, tvá smrt nám život dala.

15. Ó Beránku Boží tichý! Umřel jsi za naše hříchy, buď milostivým Pánem, zruš všeliký v světě rozbíj, dej časný i věčný pokoj, a spas nás, lid svůj, amen.

J. Tran.

Užitek utrpení Kristova.

Má svůj nápev.

153. Když se svých hříchů bojím, ó můj Jezu Kriste, dej, ať se jen tím kojím, žeš' umřel zajisté, a všechny mé nepravosti na dřevě kříže svého shladil svou milostí.

2. Ó div nad všechny divy, platil cizí dluhy! Pán se dal spravedlivý mučit za zlé sluhy, sám Bůh pravý za bídneho zločince na smrt těžkou dal sebe samého.

3. Což tedy má zlost mnohá a jak mi ublíží? Já mám milost u Boha, Kristus na svém kříži krví svou za mne zaplatil, abych já hříšný v pekle věčně se neztratil.

4. Protož z celé duše své, dokud jsem na světě, za bolest a muky tvé chválím, ó Jezu, Tě, za tvůj strach a naříkání, za tvou smrt velmi drahou, za tvé milování.

5. Nechť to tvé umučení, Pane, a hořkosti, slouží mi vždy k mrtvení tělesných žádostí, ať mi nevyjde z paměti, cos' pro mé vykoupení Ty musil trpěti.

6. Můj kříž a mé bolesti mnohé na vši straně dej trpělivě nésti, můj Bože a Pane! Abych zapíral tento svět, šetřil příkladu tvého, a nevracel se zpět.

7. Dej, abych jiným činil, cos' Ty mně prokázal, s bližním upřímně minil, lásky mu dokázal, bez pokrytství a podvodu, jaks' Ty mně též posloužil pomocí i radou.

8. Naposledy tvé rány ať mne těší samé, když při svém umírání spolehnu se na ně, že pro tvé zásluhy drahé, ač

nejsem hoden toho, uzřím tě v tvé slávě.

• S. H.

Má svůj nápev.

154. Kriste, pro naše spasení, jenž jsi ráčil bídným člověkem býti; jsa Stvořitel, pro stvoření ukrutnou smrt ráčil jsi podstoupiti: uslyšiš nás, milý Pane, myš k Tobě voláme, přispěj nám ku pomoci, ať d'ábel zlý, přeukrutný, nad námi nemívá nižádné své moci.

2. Vzhlédniž, Pane, na lid hříšný, a nedej nám na věky zahynouti; rač nám býti milostivý, neboť se Tobě nelze vymluviti; dejž, Pane, srdce skroušené nám, stvoření svému, ať plačem na hříchy své, jsouc zde živi po vůli tvé, potom se dostanem v království tvé věčné.

Má svůj nápev.

155. Kristovo umučení, na kříži usmrcení budiž naše ze všech bíd vyproštění: Abychom tudy došli v nebi radosti, jsouc bez smrti, bez muk, bez všech žalostí.

2. Kříž, na němž usmrcen Pán, pro naše hříchy vydán, pro mnohá tajemství buď v paměti nám; vyzdvižen na něm, aby tak byl lékařem od hadů ohnivých uštknutým nám všem:

3. A když na dřevě umřel, hřích tudy shladiti chtěl, jenž z pádu prvního při dřevě posel; jako prostředník mezi Bohem a lidmi na kříži pněl mezi nebem a zemí.

4. Naše zlořečenství vzal, nám své požehnání dal, když pro nás na dřevě bolestně skonál; roztah ruce své k východu i k západu, aby všecky shrnul a pomoh z pádu.

† 5. Ukřižovaný Kriste, všech jedinká naděje, při památce svého ukřižování rozmnožíš vděčným spravedlnost, v duších svatost a hříšným rač dáti svou svatou milost.

6. Tě, nejvyšší Trojice, Boha velmi dobrého, chválí duch každý z dobrodiní tvého, kterěz tím činíš umučení k spasení: Račiž spravovati nás zde na zemi.

Má svůj nápev.

156. Lidské pokolení, měj vždy v své paměti hořké umučení, jež ráčil trpěti ten Beránek přetichý za tvé těžké hříchy; chtěje sám zaplatiti a tebe spasiti, ráčil se zmařiti.

2. Jsa pravý Bůh věčný, na svět s nebe sstoupil: Pro nás svůj lid hříšný, velmi se ponížil: Tak člověka podobu,

hříšníka osobu vzal jest na sebe pro tě, poddán byl vši psotě ve všem svém životě.

3. Muky trpět zvolil, pně mezi hříšníky; na kříži krev vylil, jsa Pán převeliký; jest počten i s zločinci, to pro svou vinici: Snášel mnohá trápení, také zlořečení pro naše hřešení.

4. Ztrpě mnohou bídu, hojně jest ujistil, že má lásku k lidu, krví svou jej obmyl. Ó lásco převeliká! Svátý za hříšníka, Pán za své bídné sluhy platí smrti dluhy, Bůh za lidi pouhý.

5. Kdož již zoufati chce pro své těžké zlosti? An proklané srdce plné vši milosti: Ruce jsou roztažené, nohy probodené, i všecko Božské tělo v pravdě zaň trpělo, hrozné muky mělo.

6. Aniž může kde být tak veliká vina, byť jí nemohla snít smrt Božího Syna: Ó nezoufejž nižádný! Již jest přístup snadný k nejmilejšímu Otci každé věrné ovci v Ježíši, přimlucvi.

7. Nýbrž čím víc zlosti znamenáš při sobě, běž s větší snažností k Kristově osobě; řekni: kdybych byl zdravý a sám sebou pravý, ó nepotřeboval bych, Ježíši, všech ran tvých, byl bych práv z skutků svých.

8. Tenť to váží lehce a Tebe zapírá, jenž věřiti nechce, že ho spasí víra; ale chce svými činy shladiti své viny, i skrze jiné smírce leze do ovčince, jest lotr a zrádce.

9. Ó slepý, nevědčný, zdalíž toho nevíš, že Bůh Otec věčný řek to, již aspoň slyš: Skrz žádné jiné jméno nebude spaseno nižádné lidské tělo, byť i smrt trpělo, všechny skutky mělo.

† 10. Pro Krista skrz víru došli všickni svatí s Bohem Otcem míru, toť sluší všem znáti: Žádný sám skrze sebe nepřišel do nebe; v Jezu Krista věřili, v víře stáli byli, Bohu se líbili.

11. Onť jest pravá oběť a Bohu přemilá, daná z nebe na svět, aby nás spasila; ó štedrá láska Boží, dalas' nám své zboží; však jím mnozi zhrdají, jiného hledají Tobě se rouhají.

12. Ó dejž tu slepotu zcela opustiti, k cestě a životu právě přistoupi; skrz Krista, Syna svého, přímľuvce samého, odpusť nám naše zlosti, naplň svou milostí, přijmi do radosti.

Kliment Bosák.

Hodiny utrpení Kristova.

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

157. Moudrost Otce nemírná, s nebe pravda pošla,

Bůh a člověk lapen byl, když dennice vzešla; od vlastních učeníků na náhle opuštěn, Židům byl na smrt vydán, prodán, od nich soužen.

2. Ku Pilátovi veden byl v hodinu první, svědectvím vymyšleným hned obžalovaný; tělo jeho zmrskali, na tvář Boží plili, zlostně se posmívajíc, poličky dávali.

3. Když se naposmívali, plášť s Něho složili a o hodině třetí ukřižuj! volali; hlavu jeho probodli korunou trnovou, kříž na ramenách nesl k místu popravnímu.

4. Ježíš v hodinu šestou na kříž byl přibitý; žízňeje od muk těžkých, ocet musel píti: Lotrům podobný se stal, uprostřed nich visel, jeden z nich na levici z Krista svůj smích držel.

5. O deváté hodině, s matkou se rozloučil, Eli! volaje, Otci duši svou poručil; jeden z žoldněřů jeho bok otevřel kopím, an slunce se zatmělo, země trásla za tím.

6. S kříže jest dolů složen v hodinu večerní; slávu Boží zakrýval v lidském přirození: Takovou smrt podstoupil lékař duše, těla, ach koruno přeslavná, jak jsi se snížila.

7. U večer již toho dne bylo jest pohřbeno tělo Krista,

drahými mastmi pomazáno:
A tak písmá prorocká přišla k naplnění, smrt jeho potěšení jest mé každodenní.

† 8. Památku tvou, Ježíši, připomínám sobě ve všem svém zarmoucení utíkám se k Tobě: Ty, jenž jsi pro mne trpěl z dobroty nesmírné, budiž mé potěšení při smrti mé časné.

Má svůj nápev.

158. Můj Ježíši nejmilejší, cos' učinil, cos' provinil? Žes' tak přetěžce raněn byl; můj Ježíši nejmilejší, která jest příčina tvého umučení přetěžkého? Ach, můj Ježíši! já jsem, já trýznění tvého příčina, hříchy mé Tebe ranily, a na kříži usmrtily.

2. Můj Ježíši nejmilejší, hlava tvá svatá, výborná ostrým trním jest zbodená; můj Ježíši nejmilejší, tvář tvá svatá uplvaná, ukrutně spoličkováná; všecko tělo zbičované, strýzněné, ukravené; ruce, nohy probodené, na kříž přibité, zlehčené.

3. Můj Ježíši nejmilejší, já jsem zhřešil, a Ty trpíš, já jsem dlužen, a Ty platiš; můj Ježíši nejmilejší, já jsem provinil, Ty snášíš, bidu mou na se přenášíš. Čím se, čím odplatím za to? Ach, což Ti

navrátím za to? Ej dám Ti srdce škroušené, a krvi tvou pokropené.

4. Můj Ježíši nejmilejší, všecko mile trpěls' pro mne, sebe samého dals' za mne; můj Ježíši nejmilejší, teď i já se Tobě dávám, s duší i s tělem oddávám; v krvi tvé se zamočuji, tvé smrti se důvěřuji; dej mi hříchů odpustění pro své hořké umučení.

K neděli květné.

Má svůj nápev.

159. Nebeský Pán, aby dokázal k nám dobrotu svou velikou, člověčenství na se přijal, podstoupil smrt těžkou.

2. K městu tomu Jeruzalemskému na oslici se bera, pláče, an se Mu čest děje, o své smrti věda.

3. Po večeri do zahrady vešel, aby se Otci modlil. Jidáš naň s zástupem přišel, aby jim Ho zradil.

4. Nedal ihned Petrovi tu mstiti, ač sebe nevinného moha, nechtěl však zrušiti písmá prorockého.

5. Javše Jeho, měli s Nim svou vůli, celou noc políčkujíc, činili jak sami chtěli, křivě Naň žalujíc.

6. Odsudivše Ho, kříž Naň vložili, s lotry z města vy-

vedli, ukrutnou smrt učinili Stvořiteli svému.

7. Po smrti ten náš všemohoucí Pán nemoh' pokoje míti, kopím byl jeho bok proklán, matka na to hledí.

8. Ó kdež radost tvá, kterouž jsi měla, panno matko přecistá, když jsi Jeho porodila? Již jsi žalostivá.

† 9. Ježíši, těm všem, jenž vypravují boj tvého umučení, dejž již, ať Tebe milují nade vše stvoření.

10. Strach i práci, také zarmoucení ráčil jsi dobrovolně podstoupiti do umdlení, to pro nás pro hříšné.

11. Když svou pro nás ráčils' krev prolíti, podstoupiv smrt ukrutnou, ráčiž nám milostiv býti, když stanem na soudu.

O pohřbu Krista Pána.

Jako: Pochovejmež toto tělo.

160. Nyní můj milý Pán Ježíš dává dobrou noc, konec již bere jeho umučení, oddal duši Otci nyní.

2. Pojd', přístup všecko stvoření, vydej se v smutné kvílení času tohoto, v němž Boží milý Syn umřel na kříži.

3. Opono krásná, trhej se, gruntové země, třeste se, rozstupujtež se vysoké hory, pahrbkové také.

4. Oblakové, zakrejtež se, tvrdé skály, pukejtež se, hrobové, mrtvých vydejte, a jim dvěře otvírejte.

5. Tak Pánu slávy Ježíši, tak hle! vyzváněti sluší času tohoto, v kterémž Pán žalostně má být pochován.

6. I ty tehdy, ó má duše, přístup bliže, a připoj se k ctným milovníkům našeho Spasitele laskavého.

7. Pojd' v duchu vroucném, pojd' spíše, pomáhej Pána Ježíše žalostně oplakávati, libati, pochovávati.

8. Podívej se, co se s mrtvým nyní děje Pánem naším, rozvaž všechno, od koho Pán? Kde? jak? a proč? jest pochován.

9. Předně, tu ženy nábožné stojí, kvílíc přežalostně, neznajíc, kterak by tělo Páně pohřbeno být mohlo.

10. V tom Jozef z Arimatie, dosvědčil, že Ho miluje, samého se opovážil, Piláta velice prosil.

11. Žádaje za svaté tělo, které v mukách dokonalo, čemu vladař se podivil, takliby rychle mrtvý byl.

12. A když od žoldnéře zvěděl, že v pravdě na kříži umřel, kázal tělo dolů sníti, dopustil ctným mužům vzíti.

13. Tu Nikodém také masti nevážil sobě přinésti: Aj

jak mnoho láska může, v kterém se srdci rozmůže!

14. A když jsou Jej pomazali, čistým plátnem obvinuli, do hrobu Jozefového vložili Pána milého.

15. Syn Boží naše vzkříšení, kamenem byl přiložený; ach člověče, pomni nyní na hrob sobě připravený.

16. A proč, hrstečko popele, proč se máš vypínat směle? Proč se chlubiš, prach, zem, bláto? Všaks' dnes král, zítra smrt, věz to.

17. Kdo ví, bude-li mazáno tvé tělo, tak ozdobeno? Dost jest na tom, když poctivě kladě se do jámy tmavé.

18. Všakže raduj se, mé srdce, neb aj hřích s ostnem svým více nemá tebe kormoutiti, Kristus ráčil jej shladiti.

19. On sám tě všech zlostí sprostil, Onť je v hrobě svém zařítíl, On přemohl smrti úzkost, přinesl tobě spravednost.

20. Umru-li, což mi to škodí? Vstanu v slávě, jakž Písmo dí, v hrobě to hřichu kaliště porušení nechám jistě.

21. Můj Spasitel již v svém hrobě odpočívá nyní libě, i mne v pokoji propustí, když oči zavře sen smrti.

22. Zde jest jen pouhý nepokoj, i co nejzdařnějšího,

boj, ovšem bída, práce, bolest, neřest a zaměstnání jest.

23. Než jak jen z údolí toho odcházím do hrobu svého, užívám tu pokoje již, bere konec bída a kříž.

24. Není-li to veliká čest, můj hrob již posvěcený jest, Pán Ježíš, jenž položen byl do hrobu, můj hrob posvětil.

25. Přijde brzo ten milý čas, v kterém na archanjelů hlas vstana, uzřím Spasitele, a k Němu půjdu vesele.

Jan Blasius.

Má svůj nápev.

161. O Beránku nevinný, jenž jsi na kříži umrtven; ve všems' byl trpělivý, a pro nás hříšné potupen: Sňals' hřích světa celého, sprostils' ohně věčného, buď nám milostivý, ó Jezu, ó Jezu!

2. Ó Beránku nevinný, jenž jsi na kříži umrtven; ve všems' byl trpělivý, a pro nás hříšné potupen: Sňals' hřích světa celého, sprostils' ohně věčného, buď nám milostivý. ó Jezu, ó Jezu!

3. Ó Beránku nevinný, jenž jsi na kříži umrtven! Ve všems' byl trpělivý, a pro nás hříšné potupen: Sňals' hřích světa celého, sprostils' ohně věčného, dej nám pokoj svůj, ó Jezu, ó Jezu!

Má svůj nápev.

163. O člověče! zlosti své želej s bolestí. Tys' způsobil Mně práci tuto tak horoucí; tvé hříchy Mne skormucují a velice potlačují; ó člověče! zlosti své želej s bolestí.

2. Ó jak máš vesel být pro velikost mých bid! Neb Já pro tvé zde zlosti snášim ty bolesti; má mysl jenom k tobě lká, srdce od milosti puká: Ó jak máš vesel být pro velikost mých bid.

3. Ó člověče milý! Viž těžkost mou nyní, kterou pro tebe trpím, neb tě jí vykoupím od smrti, hříchu, i d'ábla zbavím, horoucího pekla; ó člověče milý, viz těžkost mou nyní.

4. Ach Ježíši milý! Víím, žeš' pro mé viny smrt žalostnou podstoupil, bys' ten svět vykoupil; své tělo dals' hrozně zbiti, z hlavy, z boku krev vylíti: Ach Ježíši milý! To vše pro mé viny.

5. Ach sladký Ježíši! Slož to vše v mé duši; bych vždy o té bolesti věřil s důvěrností, žeš' mne ni všech muk pekelných sprostil, také hříchů škodných; ach sladký Ježíši! Slož to vše v mé duši.

* Jerem. Lednický.

Jako: Zdrav buď předrahý Ježíši.

164. O dni smutný, přezalostný! Ó dni hořký, přebolestný! Dni plný pláče, trpkosti, dni hrozný, dni ukrutností, v němž vidím Ježíše svého na kříži roztaženého.

2. Ach jak jest velmi strýzněný můj Ježíš, hřeby zbořený, bok svůj má kopím prohnáný, ruce, nohy roztaženy, jeho hlava převelebná trním jest korunována.

3. Ach můj Ježíši nejmilší, Synu Boží nejkrásnější! Aj, teď ani jedinkého místa nevidím celého na tvém předústojném těle, Boha, mého Spasitele.

4. Od paty noh až do hlavy po všem těle jest zedraný můj Ježíš, mé potěšení, má radost v mém zarmoucení, můj Bůh, můj Pán, můj Spasitel, všeho světa Vykupitel.

5. Což za vinu tak přetěžkých muk, bolestí přeukrutných? Mé, Ježíši, provinění, mé veliké prohřešení přivedly Tebe k trýznění, k ohavnému usmrcení.

6. Ach, jak jsi mne zamiloval, žeš' svůj život za mne vydal, bys' mne z jezera věčného vymohl, z pekla hrozného! Ó Synu panny nejdražší! Můj Pane Kriste Ježíši!

7. Jenž jsem byl syn zatračený skrz Adamovo zhřešení; ale skrz lásku velikou, kterouž ráčil mít k člověku, ráčils' k nám s nebe sstoupiti, a skrze smrt vykoupiti.

8. Ach, kterak já mám činiti, a Tobě se odplatiti, můj drahý Kriste Ježíši, nad všeliký střed nejsladší? Sám sebe Tobě oddávám; nebo Ty jsi můj Bůh a Pán.

9. Kterýž nyní v tomto místě jsi pravdivý, Jezu Kriste, Tebe srdcem, ústy vzývám, zes' Ty všemohoucí Bůh sám, Tys', Ježíš, mé potěšení ve všelikém zarmoucení.

10. Já maje Tě, Jezu Kriste, nebojím se, nic zajisté, by smrt, d'ábel i mé tělo nade mnou moc míti chtělo; jsem, tvůj, Kriste Ježíši, nad všechny krále nejvyšší.

11. Jáť mám milé potěšení při tvém svatém umučení, uděl mi též svých bolestí, bych mohl tvůj kříž vždy nésti; popřej mi s Tebou trpěti, při kříži svatém trvati.

12. Neopustím Tě, Ježíši, s tělem mým i také s duší, s Tebou mrtvý, s Tebou živý chci zůstatí každou chvíli; nedbám na žádné stvoření, když jen mám tvé milování.

13. Ach, jak to tvé umučení přineslo mi potěšení! Kterého já vymluviti, aniž

mohu vypraviti, můj nejmiřejší Ježíši, nad všechna nebe nejkrášší.

14. Ej, již mám to, co jsem žádal, již držím to, co jsem hledal, Ježíše svého milého, Krista, Krále nebeského; již v Něm bezpečně zůstávám, rozkoš a radost věčnou mám.

15. Ó popřejž též, Jezu Kriste, těm všem, kteříž v tomto místě, tvou svatou smrt rozjímají, pláčí, kvílí a litují; by v tvém svatém milování zůstali až do skonání.

16. V tvé milosti zde zemrouce, a do slávy tvé přijdouce, Tebe s anjely chválili, s Tebou věčně živi byli; Ježíši, mé potěšení, slyš nás, a dej nám spasení.

Joachim Kalinka.

Má svůj nápev.

165. O Jezu Kriste, Spasiteli náš! Svou krví drahou vysvobodil jsi nás; trpěls' bolesti pro naše zlosti, tak svému Otci učinil jsi dosti: uslyš křesťany, pro své svaté rány, ať neodolají pekelné brány.

2. Přijmiž pod křídla nás, nebožátka, jako slepice svá vlastní kuřátka: Neb se utéci nemáme k komu, krom k Tobě, Bohu, Stvořiteli svému: Neb Ty máš moc skrotili d'ábla zlého, i zlost protivníků slova svatého.

† 3. Vzdejmež čest Bohu Otci milému, i Synu za nás ukřižovanému; vzdejmež ji také Duchu Svatému, utěšiteli našemu věrnému; ten Bůh jediný budiž od nás chválen nyní i vždycky i na věky, amen.

Jako: Jestliť psáno dávným rokem.

166. O hříšný člověče, vidíš, tak dí každému Pán Ježíš: Ty pro hřích hněvu hrozného hodens' byl pekla věčného.

2. Patříž na mou trpělivost, na mou k tobě dobrotnost, oznam tesknost, také bídu, kterouž cítím v každém údu.

3. Pro hřích tvůj a nepravost tvou viz až k smrti poslušnost mou: Bys' se poddanosti učil, a ode Mne se neloučil.

4. Já snášim pro tebe bídu, mnohá hanění od lidu, abys' ty dařen byl slávou, a Mne slavil věčnou chválou.

5. Já jsem mnohé rány snesl, bych tobě zdraví přinesl: Viz, by se hřichu varoval, věčných muk nepociťoval.

6. I zlořečenství jsem snášel, bys' požehnání ty došel, mého učení ostříhal, a všech svodů se vystříhal.

7. Já jsem byl uplván, svázán, bys' ty byl z bludu roz-

vázán, k tomu se důvěřil jen Mně, a na mou tvář patřil pilně.

9. Vylil jsem svou krev nevinnou, abych očistil duši tvou, a tobě z hřichu pomohl, smrt, d'ábla, peklo přemohl.

10. Skrz Adama přišel hřích, zlost; skrz Mne zas život a milost. Zrušils' rozkaz Boha svého, já jsem plnil vůli jeho.

11. Eva svůdce uposlechla, s stromu záповědi jedla; já jsa na kříži roztažen, žluč, ocet jsem pil pro žížeň.

12. Adam byl naskrze zraněn; já pak pro to celý strýzněn. Všecko jsem vám zas navrátíl, cožkoliv byl Adam ztratil.

13. Čiň pŕkání, ó hříšníci! Nekřižuj Mne hříchy více, věrou se spolehni na Mne, tak budeš spasený věčně.

* Dan. Stranský.

Jako: Ó těžkosti, ó žalosti.

167. O krev drahá! Lidská sláva, kterou z svých ran s bolestí vylil Pán Ježíš milý za naše mrzkosti.

2. Řeka svatá nám bohatá, jenž duše naše sytí, nemůž bez ní na světě žádný zdraví míti.

3. Skrop ní duši, můj Ježíši, a dejž ji spočinouti, když jí hřichové hryzou, ne-dej zahynouti.

4. Synu Boží, naše zboží, pro mnes' snášel bolesti, bych já byl v Tobě, kmenu, živou ratolestí.

5. Tys' Pán svatý, já proklatý; všaks' klatbu v požechnání obrátil, ó Ježíši! nesa pohanění.

6. Budiž Tobě, Králi nebe, čest, chvála, děkování, žes svou smrtí mou shladil, a ďals' požechnání.

7. Cos' můj Pane, trpěl za mne, dejž toho vděčnou býti, dej pilně až do hrobu to v paměti mítí.

8. Tak když s Tebou jdu do hrobu, v tvém jménu s světa scházím, skrz Tě, ó můj Ježíši! Do nebe přicházím.

9. Ó ať jsme tam, kdež Ty jsi sám Bůh věčný věčným Pánem, dej z milosti nám hříšným život věčný, amen.

* Dan. Sinapius.

Má svůj nápev.

168. O láska má! uslyš mne, Tě milujícího: Ó moc má! posilni mne, Tě vzývajícího! Silným hlasem z srdce volám Tě Ježíše věrně hledám, potěš mne ;;; ;;; ztrápeného, souženého. Navrať se hříšný, a vždy miluj Mne, křížem a ranami vykoupím tě ;;; kajícího ;;;

2. Spasení mé, spasiž mne, Ježíši, hříšného: neb Tebe

vždy chci při mně mít, Boha živého; dejž i mně s Tebou trpěti, v kříži Tě následovati: Tak Tebe ;;; ;;; když budu mít, chci věrně ctít: Ach přijď, můj Ježíši! vysvobod' mne z všech bíd a těžkostí a obživ mne ;;; zemdleného ;;;

3. Milosrdný Ježíši, odpusť mně hříšnému; odpusť hříšné mé duši, odpusť mizernému: Nebs' na kříži hořkost snášel, bys' všem hříšným milost našel, též i mně ;;; ;;; upadlému, uvadlému: Ach přijď, můj Ježíši! pozdvihni mne, ze všech mých úzkostí vytrhni mne ;;; ztrápeného ;;;

Jako: Nic nedbám na ten svět.

169. O muži bolesti, od Otce tak ztrápený, Jesu, tvé milosti vzdávám díky činění, za všecky tvé rány, za tvou bolest všecku, na duši, na těle, i za tvou smrt těžkou.

2. Ach, to všecko naše hříchy a nepravosti zasloužily, co Ty za nás trpíš z milosti; naše hříchy na ten tvůj kříž Tě přibily; Tys' nic neprovinil, ó Beránku milý!

3. To jest neomylný důvod tvé upřímnosti, když nás tak miluješ; tvá smrt a tvé hořkosti již Boha smířily s vším světem docela. Duše naše v jeho lásce jest veselá.

4. Tvůj boj nám vítězství, tvá smrt nám život dala, v tvých svazcích svoboda věčná se nám již stala: tvůj kříž jest útěcha, tvé rány nám zdraví, tvá krev nám výplata, a díl duše pravý.

5. Ó dej, ať i my též běh náš směle konáme, a pod křížem také v naději neklesáme; pomoz pro své rány, korunu trnovou snášet, kde potřebí, i smrt s hanbou mnohou.

6. Tvůj pot nám pomáhěj, když my v potu ležíme, skrze tvůj boj s smrtí, ať v smrti zvítězíme: tvými svazky, Pane, rač nás vždy vázati, křížem svým dej tělo i svět křičovati.

7. Ranami svými rač rány naše zhojiti, smrtí svou mocně nás v smrti naši těšiti; Jezu, dej ať při nás, pro tvé umučení, tvá práce, kříž a smrt vždy daremná není.

• S. H.

Má svůj nápev.

170. O Pane, jenž jsi trpěl pro mne na kříži umřel: Prosím smutný sluha tvůj, ukaž mi obličej svůj, aby truchlé srdce mé, krví tvou pokropené, vylitou přehojně, ;; radovalo ;; se ve mně.

2. Neb mé svědomí hříšné, zarmucuje příliš mne: hrůza též obkličuje, a srdce skor-

mucuje, když přísné soudy Boží zatracením mně hrozí, a hříchové moji ;; ve mně vždycky ;; se množí.

3. Popřej mi, ó Ježíši! Ať tvá smrt mne vždy těší, a tvé předrahé rány ať mne v zármutcích brání: Bych tělu, světu, d'áblu, posilněn milostí tvou, odporoval silně, ;; Tě miloval ;; upřímně.

4. Ach, můj Pane Ježíši, pomoz lekavé duši Ty jsi se pro mne rmoutil, krvavým potem potil, abych já v tvé zásluze, radoval se na dlouze, když mne trápí tuze ;; ta duchovní ;; má nouze.

5. Pro mnes' na smrt odsouzen, abych byl vysvobozen; pro mnes' ukřižovaný; bych nebyl zatracený; a protož věřím pevně, že mne spasíš konečně, a po smrti časné ;; dáš království ;; mně věčné.

Má svůj nápev.

171. O Pane ;; můj pro-sím já, sluha tvůj, nechť tvé předrahé rány udělí mně obrany, tak aby v pokušení d'ábelském neklesal žádným časem: Nech ať tvá smrt drahá mně v bidě spomáhá: Smiluj se ;; nade mnou, a dej mi bydle-ti s Tebou, v tvé radosti, bez žalosti, kdež jest všeho v hojnosti.

Má svůj nápev.

172. O Spasiteli, Pane Je-
zu Kriste! Tys' zarmouce-
ných potěšení jisté; Který
jsi pro nás z nebeské výsosti
přišel, a snášel veliké bole-
sti: My se k tvým ranám teď
utikáme, račiž naše hříchy
všecky svou svatou krví ob-
myti.

2. Víme zajisté, že nás
hříšné lidi žádné stvoření
nemůž sprostít bídy; ani bře-
meno těžké nepravosti od
nás odniti nemůž žádný sva-
tý, krom tebe, Pane, náš
Stvořiteli, jenž svou krví nás
obmyti můžeš, Ty sám oči-
stiti.

Má svůj nápev.

173. O těžkosti! Ó žalo-
sti! Věc hodná litování, že
Boha Otce milý Syn jest u-
mučený.

2. Ó zármutku, nedostat-
ku! Pán na kříži umírá, tak
království nebeské z milosti
nám dává.

3. Ó člověče! Jen hříchy
tvé to všecko způsobily; neb
jsme na věky pro ně byli
zahynuli.

4. Ó Beránku! Můj ženi-
chu, visíš v krvi zmočený,
kteroužs' vylil na dřevě, pro
lidské spasení.

5. Ó úst sladkost, víry byt-
nost, jaks' zohavená hrozně!

Všecko, co na světě jest, že-
lí Tě nábožně.

6. Ó tvář milá, ušlechtilá!
Ó Ty Synu panenský! Na
tvou krev velmi drahou, teď
patřím s těžkostí.

7. Ó jak šťastný jest po
vše dni, jenž rozvažuje sobě,
kterak Pán věčné slávy jest
položen v hrobě.

8. Ó Ježiši! Moc mé duši,
s pláčem volám nábožně,
dej, ať do konce svého milu-
ji Tě věrně.

Má svůj nápev.

174. O veliká milost Syna
Božího! Ráčil v světě trpěti
mnoho pro naše spasení, a
tak nás sprostil věčného vě-
zení.

2. Jsa nepřemožený, dal se
jest jati; políbením Jidáš
ukázal, třicet stříbrných
vzal; želeje toho, potom se
uvázal.

3. A když jsou Jej u věze-
ní svém měli, tu někteří před
Ním padali, a řkouc: Zdráv
bud', Králi, posmívajíc se Je-
mu se klaněli.

4. Tys' ten, kterýž jsi chtěl
nám chrám zrušiti, a tys'
mocen ve třech dnech jiný
znovu ustavěti? Ihned nám
hádej, kdo Tě bude bít.

5. Oči zavázali, poličko-
vali, řkouc: zdráv bud', Krá-
li nejmocnějši, na Tebe čest

sluší; celou noc Tě trápic,
drahý Ježíši.

6. Ku Pilátovi Jej na od-
souzení nevinného s hlukem
přivedli; nechtěl odsouditi,
vida nevinného, chtěl propu-
stiti.

7. Židé volali, řkouce bez
meškání: Dán buď katům k
ukřižování: Propusť nám z
vězení Barabáše a ukřižuj
Ježíše.

8. Krev jeho na nás, i na
naše syny, nebudeť zahlazen
bez viny; Neb v městech, v
městečkách kázal mnohé
bludy, a svodil lidi.

9. Korunu trnovou Mu v
hlavu vtiskli, tělo jeho ostře
pronikli, zdráv buď Mistře,
řkouce, a přeukrutně Jej ko-
runující.

10. Po nevelké chvíli kříž
Naň vložili, jehož nésti pro
své bolesti nemoh', jsa ztrá-
pený; Šimon Mu pomáhal,
jsa přinucený.

11. K provrtaným děrám
nemoh' dostati, tu v Něm ko-
sti, žíly třeštěly, když dota-
hovali; moha ujíti, ráčil pod-
stoupiti.

12. Tu visel na kříži milý
Syn Boží, octa s žlučí Mu po-
dávali, pil nápoj protivný,
politujť Jeho, hříšnice tím
vinný.

13. Uzřev matku svou, an
pláče truchlivě, učeníku
svému Janovi pilně ji poru-

čil; zvolal: Eli, Eli, duši vy-
pustil.

14. Bok jeho kopím otev-
řel přeostrým jeden rytíř tu
přistojící, když již Boha Otce
prosil, aby vzal duši sám v
své ruce.

15. Slunce se zatmělo, ská-
lí pukalo, z hrobů mrtví vstá-
vali živí; vidouc z Židů mno-
zí, věřili, že ukřižován Syn
Boží.

16. S povolením Pilátovým
s kříže sňat; v roucho lně-
né Jej obvinuli, s Ním se o-
bírali, patříc na rány, žalo-
stně plakali.

17. A ten Jozef z Arimatie
tělo, kteréž za nás na kříži
pnělo, položil v hrob nový,
kterýž jest sobě byl vytesal
z skály.

18. Než třetí den minul od
smrti jeho, mocný Pán Bůh
království svého vstal již ne-
smrtelný, v nebi kraluje, na
zemi panuje.

† 19. Umučení Páně pa-
matujíce, Jemu srdečně dě-
kujíce, viru zachovejme, a
tak s Ním věčně v radosti
budeme.

Jako: Ach můj Bože! Víš jak
mnohé.

175. Pět jest studní, z
nichž spasení, pokoj, radost,
život, moc teče ke mně usta-
vičně, a v den obrácí mou
noc.

2. Ty Ježíši, sám pramen jsi; studně pak jsou tvé rány. Odtud sobě já k potřebě umím brát potěšení.

3. Dej mi, prosím, ať vždy nosím tvé muky v své paměti, a tak d'áblu, ani tělu nedám se podváděti.

4. Ó nevinný, lásky plný, a radostný Beránku! Vezmi hřích přeč, srdce uléč, a bydlí v něm jak v stánku.

5. Tak se stane, že zde šťastně umru a Tobě na čest zpívat budu v prostřed lidu tvého: dokonánoť jest.

* Jan Glosius.

Má svůj nápev.

176. Poděkujmež Kristu Pánu, a vzdávejme čest a chválu Jemu; neb On pro své umučení ráčil nám dát hříchů odpuštění.

2. S nebe sstoupil, ponižil se, a z Marie panny narodil se, tři a třicet let pracoval, když na dřevě kříže umřiti měl.

3. Lámala matka své ruce, když viděla Syna v velké muce, Syna svého jediného, a na dřevě kříže rozpjatého.

4. Slyšelať Ho plačícího, viděla Ho ukřížovaného; nemohla Ho slovem těšit, ani jeho svatou krev zastavit.

5. Svatá krev jest po Něm tekla, z hlavy, z boku, z čistého života; a ta krev nás

vykoupila z muk velikých horoucího pekla.

6. Velkým hlasem Kristus volal, když na dřevě kříže umřiti měl; by se člověk vzpamatoval, kterak by ho Bůh věrně miloval.

† 7. Kriste, pro Tvé umučení, dej nám našich hříchů odpuštění; ať nás nezžhe věčný plamen, uchovej nás, Pane Kriste, amen.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

177. Pohled' na Pána Ježíše, pohled', ó křesťanská říše! Jak vzdychá na kříži smutně, jsa zohaven přeukrutně: Vše snáší z pouhé milosti pro naše ohavné zlosti.

2. Hlava, kterouž anjelé ctí, mezi lotry jest beze cti, trním ze všech stran sedřená, tvář pak jeho uplvaná; ježtoť jest Pán ten jediný krásnější nad lidské syny.

3. Oči nad slunce jasnější, v smrti jsou ihned temnější: k bidným pak náklonné uši, slyšící chvály ctných duší, naplněné jsou rouháním a bezbožných utrhaním.

4. Ústa sladká a milostná, jenž potěšení radostná předkládají a nás učí, ztrnula octem a žlučí: ruce, jimiž jsme stvořeni, jsou v bolestném roztažení.

5. Nohy, před nimiž padají svatí, když Jeho vzývají, aj, jak jsou od zběři lité na kříži hřeby rozbité! Tělo, chrám Božství slavného, došlo místa ohavného.

6. Duše jeho ta jediná vyprahla, jako střepina: Psi ji draví obskočili, a meče k ní obrátili; jako v temnostech pekelných, okusil muk hrůzy plných.

7. Přistupme srdcem svým blíže, a slyšme, co mluví s kříže: Aj, di: kteříž tu chodíte, a na mé bídý hledíte, pravtež, měl-li kdo bolesti, jakéž Já teď musím nésti.

8. Dále ta slova vypustil: Bože, proč jsi Mně opustil? Štítíš se Mne, Syna svého, i slov nařikání mého: Aj Já červ jsem, a ne člověk, pozorujž toho každý věk.

9. Ó předivné ponížení! Ó bolestné umučení! Tuť se znáti může dosti, co Bůh jest v své spravednosti: Neodpustil Synu svému, přímľuvci poníženému.

10. Pamatujmež všickni na to, neníž za nás dáno zlato! Ni krev člověka sprostého, než krev, hle! Syna Božího: Ten platil, čehož neloupil, aby nás vinné vykoupil.

11. Práci jsme Mu způsobili, a Jej hříchy obtížili: Vzdalmež se tedy již hříchů,

složíc obžerství, lež, pýchu; nekřížujmež Jeho více, žádosti těla činíce.

† 12. Ježíši příkazateli, Ježíši Vykupiteli, k Tobě pomocníku svému, za nás ukřižovanému, utikáme se společně věrice v Tebe srdečně.

13. Uzdrav nás, bídne křesťany, skrz své svaté drahé rány, svou krví obživující, a všechněm postačující, rač nás padlé obživiti, a sobě sám očistiti.

14. V ruce tvé se poroučíme, v životu, v smrti prosíme, buď nám hříšným milostivý, ó Ježíši dobrotivý! A tak nás v paměti maje, přiveď do věčného ráje.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápev.

178. Rozmýšlejmež dnes, my věrní křesťané, kterak Kristus Pán trpěl mnohé rány, od narození až i do skonání, bez spočívání.

2. Nejprv v zahradě přijal políbení, když Jidáš zrádce dal Židům znamení: Koho políbím, pilně znamenejte, toho lapejte.

3. Hned se valili jako lvové lití, a učeníci od Něho utekli, tak s velkým hlukem veden před Annáše spasení naše.

4. V první hodinu před Pilátem jest stál, nespraved-

livě tu jsa obžalován, rozkázal Pilát, aby byl bičován ten nebeský Pán.

5. Křičeli všickni o hodině třetí: Nechceme my Ho na světě držeti, ať již na kříži svůj život položí tento Syn Boží.

6. Z ostrého trní korunu uvalili, našemu Pánu na hlavu vstavili, posmívajíce Jemu se klaněli, Králem Ho zvali.

7. Šel z města s křížem o šesté hodině, Židé odění s Něho tu složili, potom Ho na kříž ukrutně přibili, ocet dávali.

8. Poručil duši Bohu Otcí v ruce, volaje umřel, zatmělo se slunce, země se třásla deváté hodiny, ne bez příčiny.

9. Jozef, Nikodem Piláta prosili, by tělo s kříže bezpečně složili, Pilát jim toho v ničem neodepřel, neb sám Bůh tak chtěl.

10. V času nešporním byl s kříže složený, skrze své sluhy, Pán všeho stvoření, matka to těla na rukou svých měla, žalostně lkala.

11. Drahým balsamem tělo pomazali, a s nábožností v plátno obvinuli, potom do hrobu nového vložili, smutně plakali.

12. Plačmež my také, ó křesťané věrní, děkujíc Jemu z toho dobrodiní, že pro

nás ráčil bolestně trpěti, chtěv nás spasiti.

Má svůj nápev.

179. Slyš, křesťane věrný, žalostné noviny, o Kristu nebeském Králi: Kterak od vlastního učeníka svého byl na smrt vydaný, trpěl mnohé rány, předivně s Ním nakládali.

2. Zarmoucený ten den, ach, zaplač ne jeden, hled' na jeho umučení: Bylo zdávna psáno, i prorokováno skrz Jeremiáše, že Kristus pro naše musí trpěti spasení.

3. Smutná byla chvíle, v kterouž Ježíš mile vydal na smrt se samého; toť Bůh Otec chtěl, by Syn s nebe sešel, hořkou smrt podstoupil, aby všech vykoupil, kteřížby věřili v Něho.

4. Žalostná hodina byla v pravdě i ta, v kteroužto Pán Ježíš zvolal: Ach Bože, Bože můj, jsem jediný Syn tvůj! Ach Bože, můj Bože! Proč jsi opustil mne? A tak ducha Otcí oddal.

5. Truchlivý byl ten čas, v kterémž Spasitel náš, ostrým kopím probodený: Rmuť se, nebe, měsíc; slunce jasně nesviť, hvězdy naříkejte, skály se pukejte, plač a kvil všechno stvoření.

6. Bolestná máť jeho, když roztaženého viděla bídě vi-

seti, pod křížem tu stála, přehoře plakala: Ach, Synu můj milý! Kdož mi dá v tu chvíli, bych s Tebou mohla umřítí?

7. Hled', hříšný člověče, jak z Krista krev teče, ach politujž Ho srdečně: Nebo On pro tebe dal katovat sebe, na kříž byl věšený, by shladil tvé viny, a ty s Ním kraloval věčně.

† 8. Ach, Jezu nevinný, Pane můj jediný, Boží a Marie Synu! Pro tvé svaté rány, smrt a křižování, buď nám milostivý, Kriste dobrotivý, odpusť zaslouženou vinu.

Má svůj nápev.

180. Smutný čas nynější povážíš, člověče, nech světské rozkoše, a obrať své srdce, pomni na smrt Pána svého, že netrpěl pro jiného, než pro tě samého.

2. Vejdi do zahrady, jak se v krvi potí, žalostně vzdychaje, vida kalich smrti: Pán mocný nebes i země, vše to chce snášet pro tebe, ó hříšný člověče!

3. Pohled', a uhlídáš tam Jidáše zrádce, jaký zástup vede na Pána Ježíše! Dal se jati a svázati, jen abys byl vděčen smrti, ó člověče bídny!

4. Pohled' jak Ho vedou k Annášovi zlému, tuze svázaného Pána nevinného; poličky, též uplvaní rád snáší pro tvé spasení, hříšníče přebídný!

5. Hle, jak Ho bičují, též i korunuji, že místa celého na Něm nikdež není; krev očí i tvář zalévá, vzpomeň na to, duše věrná, neb jsi ty tím vinna.

6. Pohled', jak jde z města na místo popravní, pod křížem padaje, jsa všecken strápený; již podstoupil smrt nevinný, ty jsi vinen hříchy svými, hříšníče přebídný!

7. Protož, ó hříšníče, vida Pána svého na kříži ukrutně pro tě rozpjatého, lituj a plač, čiň pokání, dokudž čas máš smilování, tak dojdeš spasení.

Jako: Ach, jak všechno předivně.

181. Světe, viz, hle život tvůj, jak na kříži konec svůj bere a umíra, Pán a Král slávy věčné, bere na sebe vděčně bídu, kteráž Ho potírá.

2. Přístup sem a hled' pilně, jak z těla jeho silně pot krve se leje, z jeho srdce dráhého, bolestmi sevřeného, jaké vzdychání se děje.

3. Kdo Tě tak ubil směle, Jezu, a na všem těle, jak zohavil příliš? Však v Tobě

hříchu není, jak v našem pokolení, o nepravosti nic nevíš.

4. Já jsem, já, a mé zlosti, jichž jest veliké množství jako písku v moři: Ty jsou, jenž na Tě kvapí, tělo, duši tvou trápí, a všecko toto zlé tvoří.

5. Já jsem, já, měl trpěti, a na věky úpěti v pekelném vězení; ty rány a bolesti, a cos Ty ráčil nésti, jest mé hodné zasloužení,

6. Ty bereš na se všecko, co mně bylo nést těžko, hříchy i trestání; Ty jsi sám zlořečenství, abys v svém účastenství přivedl mne k pozeňání.

7. Ty u Boha zastáváš, a na smrt se vydáváš za mne a mé viny; neseš trní na hlavě, uhaněn jsa nepravě, za nás hříšné lidské syny.

8. Ty se s smrtí setkáváš, a mně svobodu dáváš od této potvory; Ty, když za mne umíráš, mou smrt v hrobě zavíráš; ó láska, kteráž tak hoří!

9. Já jsem, Pane můj, Tobě vždycky a v každé době zavázán docela, abych k tvé cti a chvále sloužil a živ byl stále, ze vši duše své i těla.

10. Nu, já sice nemnoho v údolí světa toho mohu dáti Tobě; to jedno chci prokázat, v srdci složit a svázat

smrt tvou do smrti své sobě.

11. Já chci na to hleděti, a míti v své paměti vždy na každém místě; v tom obraz nevinnosti, a pečeť upřímnosti tvé sobě uzřím zajisté.

12. Jak velmi naše vina uráží Hospodina, a jak On mstí zlosti, jak těžká jeho ruka, jak hrozný hněv a muka, poznám z toho všeho došti.

13. Z toho se chci učit, kterak srdce má býti mé plné tichosti; a jak mám prominouti tomu, kterýž mne rmoutí, pokutu i nepravosti.

14. Když zlé jazyky bodou, činí posměch a škodu, já se chci zdržeti, křivdy odpustím mile, a snesu trpělivě všecko, co mne můž mrzeti.

15. Já ukřižován býti s Tebou chci, a zapřítí vždy sebe samého, čeho se velíš stříci, toho se chci odřici, a varovat času všeho.

16. Tvé slzy a vzdychání, tvá bolest a tvé rány, v mém posledním boji pomohou mi do nebe, Jezu, tam uzřím Tebe, v věčné slávě a v pokoji.

* Samuel Hruškovice.

*Moralia, z historie pašie
svaté.*

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

182. Umučení Ježíše, drahé jeho rány jsou každé věrné duše milé uzdravení; ó

přestaň již hřešiti, člověče křesťanský, neb máš z hrobu přijíti ke kůrům anjelským.

2. Ježíš do zahrady všel zarmoucený velmi, dílo s modlitbou začal, poklekl na zemi; duše jeho až k smrti byla zarmoucena, viz, do jaké těžkosti se pro tě vydává.

3. Modlete se, dí Ježíš, byste nezoufali: Duch jest hotov vziti kříž, tělo pak nesmělé; modlitbou vše začíněj, bys měl ve všem štěstí, nadutě se nestavěj v věcech nad možností.

4. Ježíše anjel těšil, k jehož poručení stojí vždy k službám v říši nebeské kůr ten ctný: Když čas přijde skonání, silíš mne tvůj anjel, by mne v ten boj poslední strach smrti nepotřel.

5. Krvavý pot Ježíše, jeho předěšení jest koupel věrné duše; truchlosti zahání; ó člověče! nezoufej pro hříchy své sobě; než v Krista Pána doufej, jenž tě obmyl sobě.

6. Jidáš lstným políbením zradil Mistra svého, však jej Bůh přítelem svým jmenuje zrádného; když i tebe zrádný svět chce svou lstí sklamati, dobrým zlé odplatit hled', budeš vítěziti.

7. Učeníci utekli od Pána Ježíše, i Petr před tím smělý, při konci ztratil se; Bůh

trpělivě dostál, všecko podnikaje, by mně, tobě pomáhal, stále oroduje.

8. Ježíše jsou bez viny v zahradě našli ti, jenž byli vysláni, ukrutně svázali; když nás zlostný nepřítel chce hříchem svázati, Ty, jenž jsi lidský přítel, svobodu rač dáti.

9. Rosměch, svědectví křivé, od žoldnéřů bití snáší Bůh dobrotivě, jsa od hříchů čistý; a ty, člověče hříšný, rmoutíš se až k smrti, v čas pronásledování, když tě chtí jímati?

10. Petr zpět nepomyslel, Mistra svého zapřel; však když Pán na něj patřil, až se v slzách zavřel: Ježíši, popatř na mne, když se nechci káti, probudiž svědomí mé, bych moh' zaplakati.

11. Jidáš zoufal pro zradu: Piláta prosili, veliké množství lidu, ukřižuj, volali: Ne jen Jidáš, než i já mnohou nepravostí zradil jsem svého Pána beze vší lítosti.

12. Židům jest krev Ježíše hříchem, smrtí, peklem: Zkus se, křesťanská duše, bys byl toho hoden; kdy bys chtěl krve jeho hodně požívati, máš z srdce kajícího slzy vylévati.

13. Svůj kříž sám nesl Ježíš, na nějž jest pověšen; Šimon též vzal na se kříž, však

když byl přinucen; posilni mne, Ježíši, bych nes' trpělivě, cožkoli naložíš mi, posilu tvou maje.

14. Ježíš tuze byl přibit na kříž, kterýž nesl, což se z podvodu a lsti stalo zlých nepřátel: Ó člověče nepravý! Připojíš se k Němu, bys dosáh' duši zdraví, vyznej hříchy Jemu.

15. Jezu, tvých rukou rány, také obě nohy, za čtyry světa strany zaplatily dluhy; tuť není žádný rozdíl, milost dosahuje, kdož jen, byl Řek neb Žid byl, Duchu povoluje.

16. Ježíši, pod hlavou tvou stojím, pln jsa pláče, jenžs politý krví svou, až po nohách teče tak, jak by se tělo tvé rozskočilo celé: Toť jest potěšení mé, jejž jsem hledal stále.

17. Aj, Ježíš z Nazarétu, pravý Král židovský, k žádosti svého lidu umírá za všecky. Nechceš, Žide, věřiti v Spasitele svého: Aj, já poddaný býti chci s radostí jeho.

18. Žoldnéři los metalí, o plášť Krista Pána, marně jsou o něj hráli, svět ten obyčej má, každého shltit hledá, kdož se k Kristu hlásí, žádného vzniku nedá, páli, loupí, kazí.

19. Ježíš na kříži visí, a za své odpůrce Otce věčného prosí víc, nežli za zrádce: Hříchové Jej, člověče, tvoji usmrtili, odpros svého přimlůvce, budeš Jemu milý.

20. Ježíš vše v paměti měl v poslední hodinu, i na svou matku pomněl, poručiv pěstounu; člověče, dům zpořádej, Boha, lidi miluj, ducha Bohu poroučej, smrt tě nezarmucuj.

21. Pán Ježíš lotru tomu ráj věčný otevřel, kterýž byl řekl k Němu, aby na něj pomněl; také, člověče, i ty pomni, a pros Boha, by tě měl v své paměti, když jde bída mnohá.

22. Lotra, jehož neštěstí na smrt odsoudilo, potkalo nové štěstí, Bůh jej vzal za svého. Tvá metla, milý Jobe, kterouž podstupuješ, v tom jen prospívá tobě, že ji s Kristem neseš.

23. Ježíš volá: Bože můj! Proč jsi mne opustil: Na mne dotírá hněv tvůj, jejžs na mne dopustil. I ty v svém vzývej kříži Pána Boha svého, spatříš Jej v každé tíži sobě přítomného.

24. Ježíši dali pítí, Knížeti pokoje, když jest začal žíznoti, žluč místo nápoje: Když nouzi, ó Ježíši! zde snáším pro Tebe, rač obcerstvit mou duši, připoje ji k sobě.

25. Ježíš dílo dokonal spasení našeho, jakž Duch skrz proroky psal, netřeba ničeho: Neplač, Ježíš svým dílem ráj tobě zasloužil; by nebyl mým podílem, již bych zahynul byl.

26. Zvolals k Otci, Ježíši, maje skonávati: Poroučímť v ruce duši, ó rač ji přijíti! Duši svou Bohu budu stále poroučeti, tamť nebude mít bídu, ni odpor snášeti.

27. Když dokonal slova ta, hlavy své naklonil, poopustiv života, kolena svá sklonil: Chce slyšeti prosby tvé, a tě objímati, bys moh živ býti věčně, Jej oslavovati.

28. Tuť se slunce zatmělo, a země se trásla, až se skáli trhalo, mrtvá těla vstala; když Pán Ježíš jsa mrtvý, mocně divy činí, čím více již jsa živý, v věčném oslavení.

29. Ježíš byl muž nábožný, Syn Boha věčného, jakž setník, také jiní svědčí o Něm mnoho. Jenž se v prsy své bili, přestanouc hřešiti; ten, jenž k pokání cílí, dej se sem najíti.

30. Jeden rytíř rouhavý, maje kopí v rukou, ranil jeho bok pravý, v tom velikém hluku, odkudž hojně krev, voda tekla až na zemi, by muž, i také žena dosáhli spasení.

31. Mrtvého již Ježíše, do hrobu vložili, bychom užili skryše, kdybychom zemřeli: Takéť já, ó Ježíši! v hrobě nezůstanu: Než když přijdeš s svou říší, z hrobu svého vstanu.

32. Již k spasení, Ježíši, přijdu skrze Tebe, nebs svou krví mou duši ráčil obmýt sobě; protož věčných pokladů v té nebeské říši věčně požívat budu s Tebou, ó Ježíši!

33. Jezu, tvé umučení, a tvá smrt bolestná, tvé rány, vysmívání jsou jistá rozkoš má: Když je sobě rozjímám, jsem plný radosti, že v nebi příbytek mám, na věčné věčnosti.

34. Ježíši, jenž v pokoji skonál, živ jsa věčně, v posledním s smrtí boji k Tobě se srdečně utíkám, smírci svému, ó když jen Tebe mám a drahou zásluhu tvou, víc sobě nežádám.

Daniel Stránský.

Týmž nápěvem.

183. Umučení našeho Pána Jezu Krista, važ každého věrného vděčně mysl čistá, vezma před se bolestné jeho svaté rány, kterýmiž On vykoupil nás hříšné křesťany.

2. Ježíš vyšed od Otce, na tento svět přišel, aby shledal své ovce, pro kteréž byl

přišel, velmi je zamiloval, a svůj život vydal, jako pastýř nejlepší, to smrti dokázal.

3. Ježíše Jidáš prodal za peníze lehké, Bůh Otec Syna vydal, pro spasení lidské, Ježíš když povečeřel, své tělo rozdával, apoštoly své smutné, svou krví napájel.

4. Ježíš do zahrady všel, s učeníky svými, snažně se Otci modlil právě do umdlení, krvavý pot z Něho šel, když měl smrt trpěti; duše milá, pozelej jeho těžké smrti.

5. Ježíše milostného, když tu Židé jali, Beránka nevinného bili, také rvali, obě ruce svázali Pánu nebeskému, tepouce, trhající; pokoj nebyl Jemu.

6. Ježíš, když políček vzal, u Annáše v síni, odtud truchlivý poslán byl ku Kajfášovi, tu mu Židé nevěrní oči zavázali, políčkujíc, plvajíc, Jemu se rouhali.

7. Ježíše katům dali tuze svázaného, k sloupu potom přitáhli tak obnaženého, ukrutně Jej zmrskali, až se krev vylila; duše věrná, považ to, budeš Jemu milá.

8. Ježíš jsa ubičován, na stolicí vsázen, trním jest korunován, ten převelebný Pán: Hlava jeho hluboce trním jest zbodená, až krev

oči zalila; pohled, duše milá!

9. Ježíše Pilát vyved tak utrýzněného, velice se podivil pohleděv na Něho tak byl velmi ztrápený Ježíš předústojný, pro neduhy člověku nebyl víc podobný.

10. Ježíš z města vyveden, křížem jsa obtížen, nesa těžce omdlával, až i pod ním klesal, matka jeho za Ním šla, chtěc Syna viděti, uzřevši litovala, z veliké žalosti.

11. Ježíše křížovali, patřič, duše milá: Ruce, nohy probili, a ty jsi tím vinna: Nechtějž více hněvati nebeského Pána; o přestaň již hřešiti! Drazes vykoupená.

12. Ježíš s křížem vyzdvižen, žíly se trhaly, ukrutně jsa roztažen až kosti skřípaly; matka, když Jej uzřela, velkou bolest měla, za Syna přemilého byla by umřela.

13. Ježíše mezi lotry jak ukřížovali, nevinného zločincem zlostně nazývali: Jiní se Mu rouhali, když na kříži visel: Všecko milý Spasitel přemile to snášel.

14. Ježíš se Otci modlil za své křížovníky; lotra na milost přijal i jiné hříšníky. Když pak všecko dokonal, hlavy své naklonil, svou duši tak vypustil, Otci ji poručil.

15. Ježíše již mrtvého stvoření plakalo, Pána svého milého všecko litovalo; slunce se hned zatmělo z křivdy Pána svého, i země se zatřásla litující Jeho.

† 16. Umučení Ježíše již v paměti mějme, a svého Spasitele srdečně milujme, již pro jeho bolesti vzdalme se od zlosti; budem-li to činiti, budem s Ním v radosti.

Má svůj nápev.

185. Zdráv buď předrahý Ježíši, Spasiteli nejmilejší, hle, tělo tvé obnažené, a na kříži roztažené; dej nám svou milost poznati, v té milosti dej skonati.

2. Zdráv buď, pokrme anjelský, v němž jest skrytý chléb nebeský, plná studnice milosti, lékařství nesmrtelnosti; dej nám svou milost atd.

3. Hle my k Tobě přicházíme, odpusť, odpusť, Tě prosíme, v Tobě svou naději máme, nejmilostivější Pane; Dej nám svou milost atd.

4. Ó jak jsi sladký zajisté! Kdož okusí, Jezu Kriste, v pobožné mysli zůstává, v Tobě i umřítí žádá: Dej nám svou milost atd.

5. Vůně tvá libezně voní i smrtelný nápoj kojí; nápoj tvůj jest nápoj živý, kdo o-

kusí, ten dobře ví; dej nám svou milost atd.

6. Jsa v kříži, na Tebe patřím, a velice srdcem žízním, k Tobě volám, ač nehodný, přijmi, můj Pane, mé prosby; dej nám svou milost atd.

7. Zdráv buď, pastýři výborný, při své smrti unavený, jenž jsi na dřevě položen, nad mír ukrutně roztažen; dej nám svou milost atd.

8. Taks se štědře vynaložil, bys hříšníky všechny spasil; hotov jsi byl dobrým i zlým pomáhati i nevděčným, kdyby tvou milost poznali, v ní do skonání trvali.

9. Taks potlučen, taks potupen, pro mne na kříži umrtven, hlava trním probodená, trstinou jest potlučena; dej nám svou milost atd.

10. Všemohoucnost neskonaná, ó věc divná neslýchaná: Kdo tě pro lásku takovou vyhledává spasitelnou? Dej nám svou milost atd.

11. Zdráv buď, Bože, spasení mé, Ježíši, laskavý Pane; dej mi život čistý vésti, pro Tě mnohou neřest nésti; dej nám svou milost atd.

12. Ó srdce sladké milostné! Vyčist srdce mé nečisté, a v marnosti zatvrdilé, učin pobožné, bázlivé; dej nám svou milost atd.

13. Dej srdce s srdcem spojití, s Tebou, Ježíši, prohnati, hned jest srdce srdci rovné, jestli mé bude prohnáné; dej nám svou milost atd.

14. Díky vzdávám, Jezu Kriste, za vykoupení přejistě, kteréž mně skrz svou smrt drahou prokázal, zažena vrahů; dej nám svou milost atd.

15. Při hodině smrti duši přijmi k sobě, ó Ježíši! A když vyjde z těla mého, varuj ji od všeho zlého; popřej svého smilování, i věčného kralování.

Joachim Kalinka.

Naříkání Panny Marie nad smrtí Syna svého.

190. Ach! ach ouveh mně přesmutné, mně, matce velmi žalostné! Co sobě mám učiniti? Kterak srdce potěšiti? V tento den, smutný den, truchlý den: Vidouc Syna přemilého, těžce ukřižovaného? Ó Synu nebeský! O Králi anjelský! Kterak jsi ode všech opuštěn, a s lotry dnešní den počten! Od hříšných jsi posmíván, aj, jsa všeho světa Pán!

2. Ó můj nejmilejší Synu! Pro jakou to, prosím, vinu tak přetěžké muky trpíš, se mnou smutnou se rozloučíš?

V tento den, smutný den, truchlý den: Kam se já smutná poději? V kom budu mítí naději? Mé srdce jediné! Všecko veselí mé! Promluviž aspoň řeč jedinou, a potěš matku svou smutnou, ať v mdlobách nezahynu, pro Tě můj milý Synu!

3. Ó žalosti má přehrozná! Ó hodino příliš smutná! Ó dni hořký, plný žluče! Ó času ostrého meče! V tento den smutný den, truchlý den: Jímž mé srdce ponížené kvílením, pláčem zemdlené, můj Synu, po Tobě! Přitáhni mne k sobě, ať i já spolu s Tebou skonám, neb v hořkosti již omdlávám, když Ty duši vypouštíš, a mne smutnou opouštíš.

4. Protož již všecko stvoření, zvláště lidské pokolení, sejděte se již odevšad, a plačte se mnou napořád! V tento den, smutný den, truchlý den: Plačtež matky, Syna mého, dívky kvilte Otce svého, kviltež i manželé, i svatí anjelé! Zarmuťtež se i vy, nebesa, hvězdy, měsíc, jich okrasa! Slunce, nesviť v tento den, neb Pán náš jest umrtven.

5. Skloňtež se vy také k smutku se mnou, smutnou, truchlou matkou. Ptactvo, ryby, šelmy skalní, i zvířata všecka polní: V tento den,

smutný den, truchlý den: Řvetež i vy dobytkové, slztež i zeměplazové, tesknětež potvory, pohnětež se hory, stůjtež i vy vody svým tokem, hlučte lesové svým zvukem, neb Stvořitel náš milý, na ohavném kříži pni.

6. Pohnětež se i vy hříšní, srdce tvrdá, lidé pyšní, zastyděte se i zoufalí, pro ty věci, jež se staly v tento den, smutný den, truchlý den, Synu mému jedinému, a Spasiteli našemu, jenž z lásky srdečné, jsa Bůh slávy věčné, ráčil pro všech mnoho trpěti, i samou smrt podstoupiti! Ach utečme se k Němu, ať nám odpustí vinu.

7. Ó Ježíši milostivý, Synu Boží žalostivý! Spomeniž na tu bolest svou, kteráž proniká duši mou: V tento den, smutný den, truchlý den! Spomeň na své drahé rány, i na kříži omdlévání, přimluv se za hříšné, neb prosby tvé vděčné jsou vždy před Otcem tvým nebeským, ať nám dá milost všem věrným, pro tvé umučení, bolestné umrtvení.

8. Zarmuťtež se všickni nyní pro tak hrozné umučení, hříchů s pláčem litující, na smrt jeho vždy pomnice: V tento den, smutný den, truchlý den: Kviltež s smutnou matkou stojíc, na jejího

Syna patříc, na Syna Božího, na bratra našeho, ať nám ráčí svou milost dáti, když budeme umíratí, a vzdálí od nás plamen, věčný pekelný, amen.

*Kristus na všech údech trpěl
za hříchy lidské.*

Má svůj nápev.

191. Otec nebeský Syna máje jediného, aby služebníka hříšného vyplatil, dal za něho.

2. Velmi zhřešilo všecko lidské pokolení, nemohloť dojíti spasení pro těžké zavedení.

3. Protož pracoval Syn Boží úsilně pro tě, nesmrtelný zjevil se v světě, chce k sobě přijati tě.

4. Předivná milost jest našeho Spasitele! Trpěl na duši i na těle, chtě nám pomoci cele.

5. Král slávy naše neduhy všechny vzal na se, aby nám zdraví vrátil zase, hněv Boží na nás zhase.

6. Takž hlava krásná, anjelským duchům předivná, ostrým trním byla zbodena, ó přetěžká koruna!

7. Tvář ušlechtilou nade všechny lidské syny ukydaly hříšníků sliny, to všecko z naší viny.

8. Oči, jenž vidí všecko jasněji než slunce, potom krví zalévaly se a zatmívaly těžce.

9. Sloup, kterýž všecko zdržuje, k sloupu přivázán, metlami, řemením umrskán, i po všem těle zedrán.

10. Od noh přesvatých až do vrchu jeho hlavy na všem těle nebylo zdraví, všecko zbroceno krví.

11. Aj, ruce, kterýmiž mocně divy konány, bolestně na kříži proklány jsou pro hříšné křesťany.

12. Uši rozkošné, kteréž přivykly slýchati anjely přesladce zpívati, slyší se již rouhati.

13. Ústa, kterážto každého moudrosti učí, napájená octem a žlučí, jak se hořkostmi mučí!

14. Beránek Boží čistý, pokorný, bez pýchy, bit jsa, trpěl pro naše hříchy, jako ovečka tichý.

† 15. Aj, jak nevinný pro nás umíral přetěžce, dobývaje ztracené ovce, aby je přived zase.

* 16. To nade všechny divy bylo nejdivnější, že před Otcem Syna tak mučí, to vida Otec mlčí.

17. Tuť pronik' ostrý meč matku plnou bolesti, jejíž srdce truchlo v žalosti, vidouc Syna v úzkosti.

18. Při umučení věrní žalost mnohou měli, ovce pastýře opustily, potěšení ztratily.

19. Všecko stvoření litovalo Stvořitele: Běda mu, kdož Ho nemiluje; nedojeď s Ním veselé.

† 20. Jeruzaléme, to jest, ty křesťanský lide, krev svou Syn Boží vylil pro tě; ach, milujž svého chotě.

Lukáš Pražský.

O divích a zázracích při smrti Páně stalých.

Jako: Otec nebeský Syna maje.

192. O všickni lidé, kteříž touto cestou jdete, na bolest nejtěžší pohled'te, zdali větší najdete?

2. Kterouž nevinný Panovník všeho stvoření, pro nehodné naše chození, trpěl v svém umučení:

3. Kteréž cítili žalostně všecko stvoření, slunce, země, tvrdé kamení: Aj, jaké to znamení!

4. Při narození noc jako den učiněna, jasným světlem jsouc osvicena, velmi divná proměna!

5. Při umučení slunce světlost potratilo, velmi smutně se zatemnilo, smutný den učinilo.

6. Cítilo těžkou bolest Ježíše milého, nemohlo dáti

světla svého, převelmi Ho želelo.

7. Když světlo věčné oblakem těžkosti našich, snášením bolestí nejtěžších, zastíněno bylo v nich.

8. Jenž všecky lidi osvěcuje svou jasností, vyvodí z hlubokých temností všech škodlivých hříšností.

9. Bez Něhož stojí po vši zemi temnost hrozná, toť i v den soudný každý pozná, zvláště rota bezbožná.

10. Opona v chrámě roztrhla se na dvě straně, kteráž byla záštěra bráně, patřící do svatyně.

11. Aj, skutek divný, prvé nikdy nevidaný, na důvod světu ukázaný, otevřené již brány

12. do nebe, kteráž prv byla pro hřích zavřena, již Kristem že jest otevřena, záštěra roztržena.

13. Kteráž na srdcích podnes zůstává bezbožných, a temnost přehroznou činí v nich, tať odjata od věrných.

14. Země se trásla, jakoby sněsti nemohla těžkosti pomsty, jenž se byla na Pána uvalila.

15. Tak velmi těžké mnohých hříchů našich břímě, až se pro ně pohnula země, neslo Kristovo rámě.

16. Divem velikým otvírali se hrobové, v nichž odpo-

čívali otcové, svatí patriarchové.

17. Tu mnohá svatých těla z hrobů povstanouce, do svatého města přijdouce, mnohým ukázala se.

18. Těžkým násilím pukalo se i kamení, žalost nemožnou k vypravení neslo všechno stvoření.

19. Aj, moc veliká smrti Kristovy nevinné, kteráž potírá moci silné, i závory pekelné.

20. To vida setník, an Pán tak s křikem dokonal, že byl Syn Boží, zjevně vyznal, svědectví pravdě vydal.

21. I lid obecný, tak hrozné divy vidouce, odcházeli, zstrašení jsouce, a své prsy tepouce:

22. Však přes to mnozí žalosti té necítili, tvrdší nežli kamení byli, v své zlosti zahynuli.

23. Ó Jezu Kriste, předústojný Synu Boží, Ty nám pro své smrti hodinu, odpouštěj každou vinu.

24. A bolesti tvé, dej, ať na sobě cítíme, kříž svůj za Tebou doneseme, v Tobě život najdeme.

Jako: Pamatujmež na svatých.

193. Pán Ježíš k smrti hrozné bera se, k Otci svému vrací se zase, truchliv

byl i smuten, až se i krvavým potil potem.

2. K svému milému Otcí volaje, modlil se přacně, až omdlívaje, aby hodina ta mohla býti od něho odňata.

3. Posílen jsa bral se proti vrahům, jat jsa svázán, veden jest v kněžský dům, tu trápen celou noc, potom ráno, i skrze světskou moc.

4. Bit jsa, trýzněn, mrskán, korunován, na všem těle ohavně zmordován, odsouzen byl k smrti, přinucen kříž, umdlený jsa, nésti.

5. Zástupové mnozí při tom byli, když Ježíše s křížem z města vedli, smutného, truchlého, s zločinci na smrt potupeného.

6. Mnozí známí přítomní tu byli, a přežalostně na to patřili, vidouc Pána svého k malomocnému již podobného.

7. Pohlaví ženské také z lítosti plakalo Kristovy potupnosti, vidouc židovskou zlost, té zběři přenáramnou ukrutnost.

8. Z své mdloby, obrátiv se k nim zvolal, byť Ho žádny pláčem nelitoval: Neb netrpěl za se, ale každý aby plakal na se.

† 9. I přišli k místu popravištnému, ocet, žluč, vino

dali smutnému, přehořká směsice, kalich trpký pil za tě, člověče.

10. Vzavše Beránka ušlechtilého, svlekše povýšili na kříž jeho ukrutní katové, zprobíjeli ruce roztažené.

11. Ó přílišné a těžké mučení, noh nevinných kruté probíjení, tuť bolest náramná po žilách k srdci přistupovala.

12. Ihned od nich vyzdvižen jest s křížem, mukami Bohu k oběti zazžen, hněvu k ukojení, a všech vyvolených k posvěcení.

13. Na tom kříži vise tu bolestně, za skutky od nás činěné zcestně, činil vyplácení, až i do smrtelného skonání.

† 14. Ó nepochybně jest připravení spravednosti ztracené vrácení, z mučení takého, Syna Božího, a nevinného.

15. Děkujmež Bohu Otcí milému, že tak pomoh' k spasení věčnému, skrze svého Syna, Jímžto věčná smrt jest přemožena.

16. Skrze to své na kříži vítězství dobyl jest nám věčného dědictví: Ó žádejmež Jeho, ať přijme v den poslední do něho.

Lukáš Pražský.

*Žaloba Boha izraelského na
nevďěčnost lidu svého.*

195. Poslouchejte žaloby nebeského Otce, jenž býval lidu židovského milostivý vůdce.

2. Též i Pána Ježíše Krista, Syna jeho, pro naše spasení s nebe k nám na svět poslaného.

3. Na nevďěčný, nevěrný onen lid židovský, kterýž někdy jméno své měl a sloul lid Izraelský.

4. Jenž nebyl vděčen dobrodiní Boha svého; protivě se, repce, a mnoho vždy hněvaje Ho. (Lide můj!)

5. Já jsem tě vyved z Egypta těžkého vězení; ale ty jsi vydal mne i jméno mé v pohanění.

6. Vydalť jsem zprávu zákona mého svatého: ale ty jsi opovrhl užitek zprávy jeho.

7. Ostříhati řeči mých přikázal jsem tobě; ale tys ustanovení svá více vážil sobě.

8. Já jsem tobě dal Mojžíše vůdce věrného; ty jsi se jemu protivil, chtěje zabiti ho.

9. Posílalť jsem proroky svého Ducha plné; ale tys je zmordoval, pokolení zlé, nevěrné.

10. Po nich poslal jsem Syna svého jediného; ale ty jsi

nebyl vděčen Spasitele svého, (Lide můj!)

11. Já jsem tě navštívil, vyšel od Otce mého; ty jsi nechtěl znáti času navštívení svého.

12. Skrze mne jsou slibové všickni naplnění; ale ty jsi Mne nepřijal, dals se v odpirání.

13. Když jsem vám zvěstoval evanjelium svaté; vy jste chápali kamení, pokolení proklaté.

14. Já jsem zjevně oznamoval Otce svého vám: vy jste pravili, že jsem Samarián, že d'ábla mám.

15. Já jsem vymítal d'ábelství svou božskou mocí; vy jste rouhavě pravili, že d'ábelskou pomocí.

16. Mnohé a divné skutky před vámi jsem činil: vy jste pak rady skládali, abych já zahuben byl, (Lide můj!)

17. Já jsem tě štipil jako vinici svou milou; ale ty jsi Mně učiněna příliš zlou a hořkou.

18. Já jsem tebe zvelebil svou velikou mocí; ale ty jsi lest ukládal proti Mně dnem i nocí.

19. Já jsem před nepřátele zastíral oblakem; a tys Mne zradil, jal, svázal, i všechno činil zpátkem.

20. Já jsem tě nade všechny národy miloval: ty pak, kde

jsi to vzal, abys Mi se zlým odplacoval?

21. Za mé vlasy převelmi ukrutně jsi Mne rval, poličkoval, a na mou tvář nestydatě plval, (Lide můj!)

22. Skrzé Mne jsou těžká břemena s tebe snata; ty pak za to svázaného vedls Mne před Piláta:

23. Já jsem byl hotov tobě dát věčné dědictví; ty proti Mně mluvils mnohá falešná svědectví.

24. Já jsem tobě dal berlu a slávu královskou; ale tys bodlavým trním korunoval hlavu mou.

25. Bil jsem pro tě Egyptské ranami mnohými; ty pak velmi jsi pospíchal k mému ukřižování.

26. Když Mne vyvedl Pilát velmi ztrápeného, ty jsi nezbedně vždy volal: Ukřižuj, ukřižuj Ho.

27. V květnou neděli jsi Mne s velikou ctí přijal; ale potom všecku počestnost ode Mne jsi odjal.

28. Ústa, kteráž Mne slavně velebiti měla, ta Mne nevinného na smrt potupnou odsoudila, (Lide můj!)

29. Já jsem tě vedl, aťbych dal zem zaslibenou; ty Mne vedeš z města s křížem na smrt přehavnou.

30. Ty se nyní raduješ mému potupení; ale já zbitý,

pospíchám k tvému vykoupení.

31. Já jsem tě vysvobožoval v své ruce mocné; však ty probijiš hřebiky nohy i ruce mé.

32. Já jsem tě na poušti krmil mannou přechutnou; však tys Mne na kříži krmil žlučí velmi hořkou.

33. Já jsem tě napájel z skály vodou sladkosti, ale tys Mne napájel octem v mé žízivosti.

34. Litoval jsem zkažení tvého pláčem lkavým; ty jsi Mne pověšil na kříži s lotrem rouhavým.

35. Já v svých těžkých mukách žádám tvého spasení; ale ty Mi činíš za to posměšné porouhání.

36. Umíraje poroučím duši Otcí mému; ty pak i v tom posmíváš se Vykupiteli svému.

37. Ó vy všickni, kteříž tudy cestou chodíte: Pravtež, snášel kdo bolesti, jakéž při Mně vidíte? (Lide můj!)

38. Nemoh' se po smrti mé spokojit zlý hněv tvůj: Nebo ještě Mpě mrtvému hrozně proklál jsi bok můj.

39. Ani na tom ještě nechtěl jsi míti dosti: Nýbrž snažil jsi se o to zlámat ve Mně kosti.

40. I co k spasení víc měl jsem učinit tobě? Ach proč

té vši mé přetěžké práce nevážíš sobě?

41. Velká milost od Otce mého jest ti dána; ale za to od vás žádá vděčnost není shledána.

42. Já jsem pro tě vynaložil sebe samého; však ty v ničemž nejsi vděčen dobrodiní mého. (Lide můj!)

† 43. Všickni jsou těm zlým nevěrným Židům podobní, kteříž z úmyslu hřešíc, pravdě Boží jsou odpor-
ní.

44. Nechtěž Mne rmoutiti, ó můj křesťanský lide! Abys bídně nezahynul, jako bezbožní Židé.

45. Co jsem dobrého též prokázal, pomni na to: bys

vděčnější jsa, děkoval Pánu svému za to.

46. Nedalť jsem za tě zlata, drahého kamení; ale vy-
lil jsem za tebe krev svou na vykoupení.

47. Umíraje těžce vypustil jsem duši svou, abych všech-
něm (kteříž jen chtějí) otev-
řel nebes bránu.

48. Běda tomu, kdož neše-
tří času milosti: Nemůžeť
díti, že jsem ho nevolal věr-
ně dosti.

† 49. Milý Kriste, pro tvé
nevinné umučení, rač nám
dátí všechněm hříchů našich
odpuštění:

50. A pro tvou smrt bo-
lestnou, slavné pohrobení:
Dej nám dočkati s radostí
slavného vzkříšení.

VII. Písně velikonoční o vzkříšení Krista Pána.

Žalm v Bibli svaté 3.

196. Hospodine, jak jsou mnozí nepřátelé moji: mnozí povstávají proti mně.

2. Mnozí mluví o duši mé: nemá' tento žádné pomoci v Bohu.

3. Ale Ty, Hospodine, jsi štítem vůkol mne: slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavu mé.

4. Hlasem svým volal jsem k Hospodinu: a vyslyšel mne s hory svaté své.

5. Já jsem lehl a spal jsem i zas procítil: nebo Mne zdržoval Hospodin.

6. Nebuduť se báti mnoha tisíců lidí: kteříž se vůkol kladou proti mně.

7. Povstaniž, Hospodine, zachovej Mne, Bože můj: kterýž jsi zbil všech nepřátel mých lice, a zuby bezbožníků zvyrážels.

8. Tvéť, ó Hospodine, jest spasení: a nad lidem tvým požehnání tvé.

Sláva Otci atd.

Kyrie velikonočné.

Má svůj nápev.

Farár: Kyrie eleyson.

197. Bože Otče! vzkřísils mocně Syna svého z mrtvých, ó smiluj se!

2. Vyčistě z nás všech hříchů kvas, k radosti vzkřis i nás, ó smiluj se!

3. A dejž nám tu slávu věčnou, bychom byli s Tebou, ó smiluj se!

Farár: Kriste eleyson.

4. Kriste, Boží Synu, Ty jsi zhladil naši vinu smrti nevinnou, smiluj se!

5. Dejž přijíti k svému Otci, i také k našemu, smiluj se, přived' nás k Němu.

6. Kdež svatí anjelé, Tebe v oslaveném těle chválí, nad námi smiluj se.

Farár: Kyrie eleyson.

7. Duchu svatý, jedné podstaty s Otcem i Synem vždycky smiluj se.

8. Osvěcuji věrou srdce naše, ó milý Těšiteli, smiluj se.

9. Uslyš naše modlení, udeľ nám věčného spasení, Bože věčný, smiluj se nad námi.

Jiné Kyrie.

Jako: Bože Otče, vzkřísils.

198. Pane mocný, Bože věčný, Stvořiteli, Otče přežádoucí.

2. Spasiteli, Písmo veli nám všem ctíti Tebe na výsosti.

3. Duchu Svatý, též podstaty, utěšiteli předobrotivý.

4. Bože v bytu jeden, Ty jsi hoden cti a chvály nad všelijaké stvoření.

5. Vzhlédniž na nás hříšné, v této naší velmi bidné smrtelnosti ponížené.

6. Povstaniž v své síle, a nás mile očisť sobě, ať vzácně sloužíme Tobě.

7. Aj, v tento den Pán chvály hoden. Radujme se a veselme se v něm.

8. Neb Kristus, ten uhelný kámen, jenž byl od stavitelů zavržen

9. Již jest slavně vzkříšený, Ježíš Pán náš i oslavený, jehož chvalme, řkouce: Hallelujah.

Et in terra.

Má svůj nápev.

199. Sláva Bohu na výsosti, Dárci všeliké radosti; Hallelujah, buď Bohu chvála! A na zemi lidem pokoj. Pro slavný Kristův smrti boj:

Hallelujah, buď Bohu chvála!

2. Neboť již učinil dosti smrti svou za naše zlosti: Hallelujah, buď Bohu chvála! Umřev pro naše hřešení: vstal nám zas k ospravednění Hallelujah, buď Bohu chvála!

3. My Tebe, Bože, chválíme, s poklonou dobrořečíme: Hallelujah, buď Bohu chvála! Velebíme Tě mocného, vzýváme Tebe samého: Hallelujah, buď Bohu chvála!

4. My Tobě vzdáváme díky, neb jsi Král slávy veliký, Hallelujah, atd. Jsi Bůh, jehož se vše bojí, přeblyže nám, že jsme tvoji: Hallelujah atd.

5. Ó Synu Boží jediný, nám k potěšení vzkříšený: Hallelujah atd. Beránku velikonoční, z Něhož máme život věčný: Hallelujah atd.

6. Hoden jsi vzíti velebnost, neb podstoupiv smrti hořkost; Hallelujah atd. Koupils nás Bohu krví svou, vzals hřích na se všech národů; Hallelujah, buď atd.

7. Ó, jenž v slávě Otce sedíš! Na nás milostivě vzhlédniž: Hallelujah atd. K Toběť smírci máme zření, jiného krom Tebe není; Hallelujah, buď atd.

8. Ty svatý jsi, toť jest jisté, Tys sám Pán, Ježíši Kriste: Hallelujah atd. Nechť máme před Otcem milost, budeť nám věčně na tom dost: Hallelujah, buď atd.

9. Těšiteli Duchu Svatý, s Otcem, Synem též podstaty: Hallelujah, atd. Vzkřis nás z hříchů svou milostí, ať z mrtvých vstanem k radosti! Hallelujah, buď atd.

10. Bůh náš na trůnu sedící a Beránek vítězíci: Hallelujah, atd. Budiž od nás přijemně ctěn nyní i na věky, amen: Hallelujah, buď Bohu chvála!

Jiří Tranovský.

Credo aneb vyznání víry.

Má svůj nápev.

200. Věříme v všemohoucího Otce i vševědoucího, jenž stvořil nebe s hvězdami a zemi s úrodami.

2. I v Ježíše, Syna jeho, jednoho Pána našeho, Duchem Svatým počatého, z panny narozeného.

3. Pod Pilátem ukřižován, trpěl, umřel i pochován, po smrti vstoupil do pekla, aby svým pomoh' z pekla.

4. Týž Pán Ježíš Nazaretský, kterýžto umřel za všechny, vstal vítězně třetího dne, vzal tělo oslavené.

5. Tak jest na Něj to slušelo, aby jeho svaté tělo nevidělo porušení, než věčné oslavení.

6. Potomně vstoupil na nebe, sedí Otce na pravici, a přimlouvá se za tebe i za všechny věřící.

7. Odtud zase má přijíti živé i mrtvé souditi. Přijď, Kriste, nejvyšší soudi! Tebeť prosíme chudí.

8. Věříme v Ducha Svatého, církve svatou řídícího, v níž jest svatých obcování, v pořádném milování.

9. Věříme též, že z milosti a zásluh Páně hodnosti, dojdeme hříchů odpuštění i těl našich vzkříšení.

10. I život věčný věříme, kterýž v Kristu obdržíme, jenž zhasil pekelný plamen: Rcemež společně: Amen.

201.

Má svůj nápev.

201. Aj ten silný Lev udatný, Kristus vstal z mrtvých, Pán milý: Hallelujah, vesele sezpívejme.

2. Kteréhožto rukou silnou David znamenal udatnou: Hallelujah, rcemež všickni vesele.

3. On obra toho silného přemoh' vzav loupeže jeho: Hallelujah, buď Jemu z toho chvála.

4. Sprostil nás jeho trápení, odňal od nás pohanění:

Hallelujah, smilovav se nad námi.

5. Toť jest Samson pře-
udatný, jenž pobral pekelné
brány: Hallelujah, všickni
spolu zpívejme.

6. Jakžto Samgar sám hr-
dinský pobil zástup nepřá-
telský: Hallelujah, rcemež vši-
ckni vesele.

7. V těchto hodech pře-
velkých slavného Vítězitele,
Hallelujah, písně Jemu zpí-
vejme.

8. Pochvalmež svatou Tro-
jici, Boha nerozdílné moci:
Hallelujah, rcemež: Amen!
vesele.

Píseň starých Čechů.

Má svůj nápev.

202. Bůh náš všemohou-
cí vstal z mrtvých žádoucí:
Chvalmež Jeho veselí, toť
nám všem Písmo velí: Pán
Bůh buď s námi.

2. Ležel tři dny v hrobě,
dal prokláti sobě bok, ruce,
nohy obě, to na spasení to-
bě, hříšný člověče.

3. Vstav, ďábla okoval,
peklo vybojoval, to všecko
pro svou milost: Dejž nám
svou věčnou radost, Pane Bo-
že náš.

4. Jezu Kriste, vstal jsi a
nám příklad dal jsi, že má-
me z mrtvých vstáti a s Te-

bou přebývati, Pane Bože
náš.

5. O Králi nebeský! Uslyš
svůj lid zemský, zbaviž nás
všeho zlého i ďábla přezlost-
ného, Pane Bože náš.

6. Odpusť naše zlosti,
všech hříchů nás sprostí, dej
nám pro svou dobrotu svaté
církve jednotu, Pane Bože
náš.

† 7. Pane náš, Ježíši, uslyš
svatou říši, všechny věrné kře-
st'any pro své přesvaté rány,
Pane Bože náš.

8. Uslyš naše hlasy, dej po-
kojně časy, Ježíši Kriste, Krá-
li, ať Tě tvůj lid vždy chvá-
lí, Pane Bože náš.

9. Panny svaté Synu, od-
pusť hříšným vinu, Pane Je-
žíši Kriste, kterýž jsi vstal
zajisté, Pane Bože náš.

10. Ó Klíčníče z nebe, my
prosíme Tebe, když my bu-
deme mřiti, ó rač nám otev-
řiti království věčné.

Historie a figury z mrtvých vstání Pána Krista.

Má svůj nápev.

203. Den přeslavný jest
k nám přišel, v němž ma bý-
ti každý vesel, neb Kristus
triumfuje dnes, jako nejmo-
cnější vítěz: Hallelujah.

2. Starého hada, peklo
smrt, hřích, všecko zlé, i ta-
ké svět přemoh' Ježíš, ten

Král slávy, kterýž vstal dnes z hrobu zdravý, Hallelujah.

3. S vonnými mastmi, v neděli, tři Marie pospíšily, chtějí pomazati Ježíše, jenž již byl vstal z hrobu skryše: Hallelujah.

4. Di anjěl: Koho hledáte? Krista již v hrobě nemáte, prostěradla jeho vizte, učedníkům to povězte: Hallelujah.

5. Učeníků strach a žalost dnes obrácena jest v radost. Jak náhle Pána uzřeli, hned na žalost zapomněli: Hallelujah.

6. Mluvil s učeníky svými, a do Emausu jdoucími, slastí srdce hořelo v nich, v hospodě byl poznán od nich: Hallelujah.

7. On jako Samson silný rek lva řvoucího na dvě roztrh', brány pekelné jest zkažil, smrt, d'ábla mocně porazil: Hallelujah.

8. Jakož Jonáš v rybě vězel, tak Pán dlouho v hrobě ležel; nemohla Ho smrt dél míti, musila Ho propustiti: Hallelujah.

9. Sama od Něho zkažena, v vítězství jest pohlcena, odňata jest jí moc a zlost, a nám dána nesmrtelnost, Hallelujah.

10. Vycházíme z Egypta dnes, z Faraonových pout, řetěz, a toho velkonočního

jíme Beránka čistého: Hallelujah.

11. Hodujeme též s radosti dnes v přesnicích upřímnosti, neb víme, že kvasu zlosti nenávidí Bůh z výsosti: Hallelujah.

12. Zhoubce anjěl pomíjí nás, žádného nemorduje z nás; Pán krví svou nás pomazal a škůdce našeho svázal: Hallelujah.

13. Slunce, země, vše stvoření dnes na den Páně vzkříšení, veselí se a raduje, že nad d'áblem triumfuje: Hallelujah.

14. I my též slušně plesáme, a Hallelujah zpíváme, a Tebe, Kriste Ježíši, chválíme z síly nejvyšší: Hallelujah.

15. Žes k našemu potěšení a nám všem k ospravednění, z mrtvých vstal a vykoupil nás: Buď Tobě chvála v každý čas: Hallelujah.

* Kašpar Motešický.

Má svůj nápev.

204. Den vzkříšení Jezu Krista; Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána: Odvrátil žalost do čista, Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána!

2. Dnes vítězství k osvědčení: Hallelujah, budiž atd. Stalo se zemětřesení: Hallelujah, budiž atd.

3. Dnes utichlo moře hříchů! Hallelujah, budiž atd. Ďábel poražen s svou pýchou: Hallelujah, budiž atd.

4. Dnes smrt i svět přemožen jest: Hallelujah, budiž atd. Dnes peklo ztroskotáno jest: Hallelujah, budiž atd.

5. Z toho se věrní radujte: Hallelujah, budiž atd. Srdci svými poskakujte: Hallelujah, atd.

† 6. Pán Bůh náš budiž pochválen: Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána! Nyní i na věky, Amen: Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána!

Jako: Sláva Bohu na výsesti.

205. Dnes Syn Boží triumf slaví, vstal od smrti vítěz pravý: Hallelujah, Hallelujah; u velké slávě a moci, z čehož buď chválen dnem, noci: Hallelujah, Hallelujah.

2. Ďáblu sílu jeho odňal, potřel, peklo vybojoval: Hallelujah, Hallelujah; jako činívá rek slavný, jenž vítězí na vše strany: Hallelujah, Hallelujah.

3. Ó sladký Ježíši Kriste, jenžs Spasitel hříšných jistě: Hallelujah, Hallelujah; skrze tvé milosrdenství, veď nás v slávy účastenství: Hallelujah, Hallelujah.

4. Ej, již nemůž škoditi nám ďábel, jejž přemoh' Kristus Pán: Hallelujah, Hallelujah; ej, již leží v blátě, v louži, my jak jsme zas dítky Boží: Hallelujah, Hallelujah.

5. Zde není než strast a bída, svět věrným se jen vysmívá: Hallelujah, Hallelujah; však kdož živě v Krista věří, vejde do nebeských dveří: Hallelujah, Hallelujah.

6. Neb jest On proto z mrtvých vstal, by žádný v smrti nezůstal: Hallelujah, Hallelujah; kdož se Ho věrou přidrží a vzkříšení Jeho věří: Hallelujah, Hallelujah.

7. Za čež Bohu děkujeme, Jemu čest, chválu přejeme: Hallelujah, Hallelujah; svět na samém zvratku kloní, blaze, kdož chrání svědomí: Hallelujah, Hallelujah.

8. Boha Otce nechť velebí, I Syna jeho na nebi: Hallelujah, Hallelujah; i Ducha Svátého každý, kdož jest přítel svaté pravdy; Hallelujah, Hallelujah.

9. A kdož v srdci svém bez zmatku těší se z přítomných svátků: Hallelujah, Hallelujah, ten rei skroušeně, srdečně: Bože dejž se slavit věčně: Hallelujah, Hallelujah.

* Dan. Stranský.

Má svůj nápev.

206. Jezu Kriste, Vykupiteli, jenž vstal z mrtvých ráno v neděli, utěšil jsi své věrné z dobroty nesmírné. Ukázals se ženám poctivým, apoštolům, i jiným věrným; utěšils zarmoucené mluvě milostivě, řka: se nelekejte, Pána svého znejte, hled'tež na mé rány, vizte bok proklaný; pokoj vám zvěstuji i vypravuji: Musil Kristus trpěti, a tak v slávu vjíti.

2. Apoštolé Tebe viděli, Pána svého, tím se těšili: Dejž, abychom po smrti mohli Tě spatřiti, kdež kraluješ v své velebnosti, maje všeho dobrého dosti; blaze těm, kteříž s Tebou kralovati budou, v tom království věčném a v městě bezpečném, kdežto není smrti, aniž co zarmoutí. Tu jest nasycení, Boha vidění, pokoj, svoboda plná, Bohu sláva věčná.

3. Zdvihněmž srdce i naši žádost, ať tam patří, kdež pravá radost. Tu, kdež svatí anjělé patří Naň vesele; bychom mohli zlého ujíti, a Jej v nebesích vždy viděti, kdež jest hojnost dobrého. Nemůž tam nic zlého: Veselme se z Něho, Pána nejlepšního, ať nám dá dojiti, po smrti užiti s anjely svatými i s zvolenými dokonalé radosti, beze vší žalosti.

† 4. Dejž nám, Kriste, bychom povstali z hříchů našich, jež nás mrtvily; ať jsouce obživeni můžem' se poznati. Kdož se znají, Tě nehněvají, tvá přikázání snažně plní, a tak po smrti s Tebou kralovati budou, v tom království věčném a v městě bezpečném, kdežto není smrti, aniž co zarmoutí, tuť jest nasycení, Boha vidění, pokoj, svoboda plná, Bohu chvála věčná.

Má svůj nápev.

207. Ježíš Kristus, Spasitel náš, smrt přemohl za nás, slavně z mrtvých vstal, d'ábla, hřích mocně svázal: Kyrie eleyson.

2. On bez hřichu se narodil, Božský hněv ukrotil, s Otcem nás smířil: Věčnou milost zasloužil: Kyrie eleyson.

3. Smrt, hřích, d'ábel, život, milost, v rukou jeho vše jest, můžet' spomoci všem, kteříž jsou věřící: Kyrie eleyson.

† 4. Protož z jeho z mrtvých vstání radujme se nyní, chválu vzdávajíc, vesele prozpěvujíc: Kyrie eleyson.

5. Řkouc: ó Pane náš Ježíši! Slyš křesťanskou říši v svatém modlení, dej nám všem život věčný: Kyrie eleyson.

* J. Tran.

Jistota vzkříšení Kristova.

Jako: Sláva Bohu na výsosti.

208. Ke cti Krista Spasitele prokřikněm všickni ve se: Hallelujah, buď Bohu chvála! Slavně z mrtvých vstáli ráčil, ďábla, smrt i hřích potlačil: Hallelujah, buď Bohu chvála.

2. Jisté jest jeho vzkříšení, dle všech písem vysvědčení: Že to tělo vzíti nemělo, svaté byvši, porušení, o tom řeč Davidova zní: Hallelujah, buď Bohu chvála.

3. Byl také dávno skutek ten v starých figurách představen; předně, Pán náš byl jako Jonáš v srdci země pochovaný, třetího dne ven vydaný: Hallelujah, buď atd.

4. Izák z smrti vychvácený Jozef v Egyptě vznešený, Samson, Mojžíš, z vody přišed výš, David zabiv Goliáše, znamenali Messiáše: Hallelujah, buď atd.

5. Nad to stalo se zjevení apoštolům bez mámení hned v neděli, ti Jej viděli: Kázal se jim dotýkati, a že duth není, seznati: Hallelujah, buď atd.

6. Též anjelé se zjevili, a ženám o tom jistili: Magdaléně, upřímné ženě, i Petrovi zvlášť se zjevil Pán; aby padlých potěšil: Hallelujah, buď atd.

7. A kterakž by z mrtvých nevstal, poněvadž života zůstal Pán a Kníže, i v smrti kříže; také jeho kralování mělo býti bez přestání: Hallelujah atd.

† 8. Raduj se, nebe i země, i všecko rozumné plémě: Aj, Beránek v nebeský stánek, vstav z mrtvých, všel, a panuje, mocně i nás obhazuje: Hallelujah, buď atd.

9. Údové jsouce té Hlavy, vstanemeť k dědictví slávy, a dojdeme, po čem toužíme, radosti, síly, i krásy, a to vše na věčné časy: Hallelujah, buď atd.

† 10. Ó Pane milosti plný, vzdal od nás oheň pekelný, mámeť zření k tvému vzkříšení: Odpusť hříchy a věčné spas, všaks krví svou vykoupil nás: Hallelujah, buď Bohu chvála.

Jako: Věříme v Všemohoucího.

209. Kristus Ježíš Nazaretský, kterýžto umřel za všechny, vstal vítězně třetího dne, vzal tělo oslavené.

2. Jehožto vzkříšení slavic, a s vděčností pamatujíc, Hallelujah, prozpěvujme, a Jemu se radujme:

3. Neb jest první u vzkříšení, všem zvoleným k utěšení, vstal v těle duchovním, skvoucím, v radostném, přezádoucím.

4. Tak jest na Něj to slušelo, aby jeho svaté tělo nevidělo porušení, než věčné oslavení.

5. Onť nás z smrti vysvobodil, v naději živou porodil, bychom z této smrtelnosti šli za Ním do radosti.

6. Ač nyní těla smrtelná schovávají se nesličná: Vstanouť z hrobu k oslavnosti, k životu i k jasnosti.

7. V němžto všelikou slzu jich, i lkání odejme od nich, když se v nich divný ukáže v své nevýmluvné slávě.

8. Kdož zde jdouce rozšívají, semena s dárce metají, majíc naději v jistotě, snášejí to vše pro Tě,

9. A v práce se vydávají, berouc kříž se zapírají, vezmouť krásu, utěšení od Tebe při vzkříšení.

10. Nebudouť již víc lačněti, ni horka, žízně trpěti, přijdouť k studnicím vod živých, Božských rozkoší plných.

11. O tom radostném vzkříšení káže apoštol v svém čtení, a v listu k Timoteovi píše těmito slovy:

12. Na to ty vždycky pamatuj, že vstal z mrtvých Kristus Pán tvůj; tím se potěšuj v zármutcích, ve všech prácech i skutech.

13. Bojuj jako dobrý rytíř, sluha Kristův, dobrý pa-

stýř, pracuj pro jeho zvolené, mzdou drahu vykoupené.

14. Neb jestli my s Ním zde zemřem', takéť spolu s Ním ožijem: Budem-li spolu trpěti, budem' s Ním kralovati.

15. Majíc to napomenutí, jimž nás k dobré práci nutí, prospívej každý v milosti, stoje v své povinnosti.

16. Neb tak zde svého spasení majíc v Kristu založení, dojdem i slávy nebeské, kdež jsou chvály anjelské.

† 17. Děkujmež Bohu našemu, žeť nás přitrh' k Synu svému, v jehožto slavném vítězství naděje naše se stkví.

18. Neb On skrze moc slávy své, změni tělo ponížené, přivede nás k oslavnosti, s sebou až na věčnosti.

19. Rcemež: Amen, Hallelujah, budiž Tobě věčná chvála, čest, velebnost i císařství, z toho milosrdenství.

Martin Michalec.

Má svůj nápev.

210. Kristus Pán jat byl od smrti, vydán jsa pro naše zlosti; vstal z mrtvých zase v den třetí, vrátil nám život s radostí. I mámeť proč plesati, čest Bohu vděčnou vzdávati, zpívajíce Hallelujah, Hallelujah.

2. Smrti nižádný zkrotiti nemoh v lidském pokolení;

pro hřích jsme musili mříti, když bylo všech porušení; odtud smrt pospíšila a nad námi se zmocnila, divně však moci pozbyla: Hallelujah.

3. Pán Ježíš Kristus, Syn Boží, za nás chtivě se postavil, všecken hřích shladil na kříži a nás tudy smrti zbavil: Moc a právo ji odňal tak, že jen smrti stín zůstal, osten škodlivý ztratila: Hallelujah.

4. Byl to boj předivný jistě, když s smrtí život bojoval: Zvítěziv život, na místě smrti požřel a vybojoval; písmo to pověděla, že smrt druhou shtit měla: Již právě k hanbě smrt přišla: Hallelujah.

5. Toť jest Beránek ten pravý, Pánem Bohem nařízený: Skrz oheň lásky, nám k zdraví, na roště kříže pečený. Krvi svou barví mys' naši, to víra smrti přednáší, a tak zhoubce nás nechává: Hallelujah.

† 6. Tu slavnost Boží světíme vděčně, v srdečné radosti; Kristus nám ji zřídil, víme, sám jest slunce spravednosti, jenž bleskem milosti své osvětluje srdce naše, noc hříchů již pominula. Hallelujah.

7. Rozkoš máme, hodující v přesnicích víry a ctnosti, starý kvas vyčišťující, od

slova Boží milosti: Kristus hodem chce býti, sám duše naše krmiti, jinéhož víra nežadá: Hallelujah.

* J. Tran.

Jako: Bůh náš všemohoucí.

211. Kristus Pán vstal z mrtvých po všech mučeních svých, z čehož se radovati má každý a zpívati: Kyrie eleyson.

2. Kdyby Pán byl nevstal, svět by byl v pekle zůstal; ale že Pán z hrobu jde, z toho buď Mu chvála zde: Kyrie eleyson.

3. Protož Hallelujah! Chvaltež všickni Pána; z toho se radovati má každý a zpívati: Kyrie eleyson.

Má svůj nápev.

212. Léto chvíle této veselí vydává, spolu všecko stvoření Pána svého vyznává; na jeho slavné vzkříšení všickni ptáckové zpívají, radost, veselí mají.

2. Toho času slunce tím jasněji svítí, otvírajíc svou mocí všeliká polní kvítí: trávu zelenou vydává, dřívíčko listem odívá, kořeníčko obživá.

3. Člověk jsa rozumný, máť se radovati, že mu Bůh dal ve zdraví těch hodů dočekati, toho slavného vzkří-

šení: Mějmež v srdci utěšení, z věčného vykoupení.

4. Pelikán nám toho příklad ukazuje, ten své ptáčky zhynulé svou krví obživuje: Tak i náš milý Kristus Pán dal se jest umučiti sám, chtě všecky obživiti.

5. Když zas dne třetího ráčil z mrtvých vstáti, Petrovi, také jiným ráčil se ukázati řkoucí jim: Nelekejte se, ale všickni radujte se již z mého z mrtvých vstání.

6. S učedníky svými, po smrti přebýval, z nedůvěry je trestal, písmata svatá otvíral řka: Musil Kristus trpěti, všechna písmata naplniti, a tak do slávy vjiti.

† 7. Pane Jezu Kriste, rač nám ten dar dáti, bychom se v tomto světě mohli z svých hříchů káti, Hallelujah zpívající, dnešní den se radující, s Tebou přebývající.

Má svůj nápev.

213. Nastal nám čas přeradostný, křesťané plesejte, přišel hod velikonoční, křesťané zpívejte: Vyšel z hrobu náš Spasitel, všeho světa Vykupitel, chválu Mu vzdávejte.

2. Lev z pokolení Judova zvítězil, plesejte, a roztrh pekelného lva, vesele zpívejte; prut Aronův vzkvetl krá-

sně Hvězda jitřní vzešla jasné, všickni ji vítejte.

3. Jakož od velryby Jonáš zase jest vyvržen, tak od smrti hrozné Pán náš nemoh být zadržen; co Samson z sna oči protřel, a brány pekelné potřel, na duchy zlé dotřel.

4. Když v pátek visel na kříži, slunce se zatmělo, a že nes' tak velkou tíží, Jej jako želelo; ale když vstal jasně vzešlo, k ukázání, že zas přišlo Slunce spravednosti.

5. V pátek nařikal žalostně, že Jej Bůh opustil; ale v neděli radostně libý hlas vypustil: Já jsem Ten, jenž jsem byl mrtvý, mám klíče pekla i smrti, a živ jsem na věky.

6. Země třásla se žalostí, na den umučení, ale skákala radostí na Boží vzkříšení; anjelé se ukázali, o z mrtvých vstání kázali, radost zvěštovali.

7. Jak slunce obveseluje svými paprskami, a temnosti zapuzuje, když stojí nad námi: Tak Kristus své učeníky, jenž měli smutek veliký, mile obveselil.

8. Pokoj, radost jim zvěstoval, řka, by se nebáli, a rány své ukazoval, aby všickni znali, že On jest ten, jenž umřel byl; ale zas pře-

slavně ožil, by radost rozmnožil.

9. I náms k dobrému z mrtvých vstal, náš Pane Ježíši, proto, bys svou spravednost dal každé věrné duši, a nás ze sna smrti vzkřísil, k slávě nebeské povýšil, a smutné potěšil.

10. Ó nebeští zpěváci, k hudbě již se mějte, též i vy, zemští žákové, písničky zpívejte: Triumf, triumf, Hallelujah, vstalť jest Kristus, Hallelujah, Halle-hallelujah.

11. I my všickni vstaňme vzhůru, Krista milovníci, postavme se k jejich kůru, jako pomocníci, řkouc: Moc ďábla potlačena, smrt v vítězství pohlcena, Halle-hallelujah.

12. Zpívejme všickni vesele na čest Bohu svému, oslavujme Spasitele, vzdejme chválu Jemu; Bohu díky z té milosti, že nám dal slavné vítězství skrze Jezu Krista.

13. Plesejme, neb plesání čas, zima pominula, a jaro zjevilo se zas, zem se rozvinula, zelenají se lesové, květou byliny, stromové, zpívají ptáčekové.

14. Buď Tobě chvála, Ježíši, za tvé z mrtvých vstání; buď milostiv nám, své říši, a dej požehnání; a po této smrtelnosti přived' nás do

své radosti, kteroužs nám zasloužil.

15. Amen, amen, Hallelujah! Tobě, Kriste Králi, buď neskonalá čest, chvála, že jsme dočekali, z daru tvého přehojného, hodu velikonočního, amen, Hallelujah.

Jako: Když Pán Ježíš přijde k soudu.

214. Nuž velikonoční chválu, ó křesťané! vzdejme Pánu, srdečně se veselice, Hallelujah zpívající.

2. Beránek vykoupil ovce, Kristus ten věrný přímlovce, s Otcem smířil lidi hříšné, když umřel z lásky přílišné.

3. Smrt a život, to oboje, měli jsou předivné boje, vývoda života Ježíš zvítěziv, aj, kraluje již.

4. Pověz nám, Maria milá, co jsi na cestě viděla? Hrob prázdný, Krista živého, slavně z mrtvých vzkříšeného.

5. I svědky, krásné anjely, roucho, v něž Ho obvinuli; vstalť jest Kristus, má naděje, svým kázal do Galilee.

6. I jestiť slušné a hodné, osobě té nepodvodné, Marii, věřiti cele, a ne židovské zběří zlé.

7. Jistě, žeť jest z mrtvých Pán vstal, vítězem nade vším zůstal, k našemu ospravednění, i k věčnému oslavení.

† 8. Vime, že jsi vstal z mrtvých, Pane Jezu Kriste: K Tobě voláme srdečně, ó buď nám milostiv věčně!

Jako: Den vzkříšení Jezu Krista.

215. Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých: Hallelujah, chvalmež Boha, Boha svého: K potěšení lidí hříšných: Hallelujah, chvalmež Boha, Boha svého.

2. Jenž jest smrt těžkou podstoupil: Hallelujah, chvalmež atd. Aby nás bidné vykoupil: Hallelujah atd.

3. Marie hrob navštívily: Hallelujah, chvalmež atd. A Krista Pána hledaly: Hallelujah atd.

4. A když anjela viděly: Hallelujah atd. Od něho radost slyšely: Hallelujah atd.

5. Řekl jim, by se nebály: Hallelujah atd. V Galilei Ho hledaly: Hallelujah atd.

6. Učeníkům to povězte: Hallelujah, atd. Vstal Pán z mrtvých, o tom vězte: Hallelujah atd.

7. V tuto slavnost velikonoční: Hallelujah atd. Pochválen buď Pán Bůh mocný: Hallelujah, atd.

8. Pochvalmež svatou Trojici: Hallelujah atd. Děkujíc Jí po vše časy: Hallelujah, chvalmež Boha, Boha svého.

Má svůj nápev.

216. Plesej, malé stádečko, poskoč, důvěř se všecko Pánu svému: Vyznávej Ho již směle, jak svého Spasitele, vzdej Mu chválu: Neb vstal z mrtvých vesele, přemohl nepřítele, příliš směle, nuž plesejme již, radujme se již: Nebo vstal z mrtvých Spasitel Pán Ježíš, stal se veliký vítěz, aby nás stádce nedal nakrátkce d'áblu, zlostnému holomkovi v ruce, náš nejvyšší zástupce.

2. Přemohl d'ábla zlého, tyrana ukrutného, satanáš: Smrt, hřích, peklo obloupil, nám svým dítkám posloužil, síla naše: Neb vstal atd.

3. Nebojme se zlostného tyranství ukrutného, světa zlého: Máme hejtmana svého, vůdce znamenitého, udatného: Neb vstal z mrtvých vesele atd.

Jako: Věříme v Všemohoucího.

217. Radujíc se Kristu Pánu, vítěziteli mocnému, slavně z mrtvých vzkříšenému: Zpívejme k chvále Jemu.

2. Kterýž pro nás mnoho trpěl, aby nás hříšné vykoupil, mocně tak svou smrtí časnou shladil naši smrt věčnou.

3. Protož Jemu živi jsouce, a zlým žádostem zemrouce, z hříchů mrzkých povstanouce, zvolajmež k Němu řkouce:

4. Ó Ježíši! jenž nejvyšší Král a Pán náš všemohoucí, uslyš prosby i žádosti, prosíme tvé milosti.

5. Dobrotivý Jezu Kriste, jenžs vstal z mrtvých v pravdě jisté, vyvediž nás již z temnosti, z našich hříchů mrzkostí.

6. Abychom jich prázdní jsouce, světlo pravdy tvé znajíce, Tebe vždy následovali a k Tobě se dostali.

7. Hallelujah zpívajíce, na tvář tvou vždycky patříce, kdež kraluješ s Bohem Otcem, na věky věkův, Amen.

J. Tábořský.

219. Raduj se s ochotností z obnovení, neb již zima pomíjí, a osení skropuje vláha, okřívá tráva, štěpnice, vinice se zelenajíce, mládnou chmelnice, vůni přerозkošnou, slunce též mocí svou, činí zemi plodnou, zahrívajice.

2. Vzbuzuje každý strom listí nové, byliny již na loukách prokvítají, též potokové, prudkosti mnohé, z jeho obživení, slavného vzkříšení silně se radují a poskakují: Protož ty, člověče, zdvihni k

Bohu srdce, Jemu děkujíce, prozpěvujíce.

Má svůj nápev.

220. Slavné Kristovo vzkříšení pamatujmež všickni věrní, v němž jest radost, utěšení.

2. Kterýž byl od zlých potupen, s lotry na kříži umrten, od milých přátel v hrob vložen.

3. Jižť jest oslavně vstal z mrtvých a potěšil všech svých věrných, naději slávy zplodil v nich.

4. Radostné vzkříšení Páně, pamatujíť, věrní právě: Nebť s Ním budou v jeho slávě.

5. Z Něhož jim jde obnovení, v duchu jich obveselení, i v naději utvrzení.

† 6. Na den Božího vzkříšení vesel se, všecko stvoření, vzdávej Mu vděčné chválení.

7. Slavtež, anjelští kúrové, chvaltež i lidští stavové, i jiní všickni tvorové.

8. Nebo i nynější dnové, kvítí, tráva i lesové, radostní ptačí zpěvové

9. K tomu chválení vzbuzují, nám k radosti přísluhují, tak vzkříšení oslavují.

10. Všickni se z něho radujme, Hallelujah, prozpěvujme, čest chválu Bohu vzdávejme.

11. Ó Kriste! pro tvé vzkříšení, dejž v naději utěšení, věčné s Sebou oslavení.

Jako: Pamatujmež na svatých skonání.

221. Spasitel, náš Pán Bůh všemohoucí, Ježíš Kristus Nazaretský stkvoucí vstal jest z mrtvých nyní, obveselil lidské pokolení.

2. A jakž jest vstal, hned se zjevovati ráčil, své milé napravovati, chtě, by nebloudili, ale v Něho srdečně věřili.

3. Ukázal se Maří Magdaléně, někdy hříšné, již kající ženě, kteráž přichystala drahé masti, aby Jej mazala.

4. Když šla od hrobu, potkal se s ní Pán, řka: Co hledáš? Nebyv od ní poznán, Jemuž hned odpoví: Vzal-li jsi ty Jej, prosím, pověz mi.

5. Kdes Ho položil, ukaž to místo, jáť Jej vezmu, neb v hrobě není Ho. Když opět promluvil: Maria, tudy se jí oznámil.

6. Však nechtěj se mých noh dotýkati. Neb mám k Otci na nebe vstoupiti, ale rychle pospěš, bratřím mým to za novinu pověz:

7. Že vstupuji k Otci nebeskému, k Bohu svému, i také vašemu: Kteráž se hned brala, poselství jednati nemeškala.

8. Ukázal se též dvěma na cestě mluvícím vespolek zarmouceně, o jeho mučení, v způsobu pocestných, jim k vzdělání.

9. Řka: Které jsou řeči, jež mluvíte jdouce spolu a velmi truchlíte? Jemuž pověděli o Kristu vše, cožkoli věděli.

10. K nimž dí: Blázni srdce zpozdlého; zdaž jste nečtli písma prorockého, že jest měl trpěti Kristus, tak do své slávy přijíti.

11. Ukázal se také Tomášovi, zarmoucenému učeníkovi, jenž nevěřil jiným, o vzkříšení jeho zvěstujícím.

12. K němužto laskavě promluvil Pán: Viz ruce, nohy, žeť i bok proklán: Nebuď nevěřící, ale pravdě mé povolující.

13. To vida Tomáš rozum poddal svůj, pokorně řka: Pán můj, také Bůh můj. Věříš, žes Mne viděl; blaze, kdož věří a Mne neviděl.

14. Ó Pane! pro své slavné vzkříšení, dejž nám míti v Tobě utěšení, v víře potvrzení, tak dojíti věčného spasení.

15. Amen, staň se, Jezu Kriste milý, dejž to, bychom s Tebou vždycky byli, a Tebe chválili, na věky v nebesích velebili.

*O sestoupení Krista Pána do
pekla.*

Jako: Nuž všickni křesťané věrní.

222. Sstoupil jest Kristus do pekla, hned jak ožil v hrobě, když z něho slavně vstáti měl, člověče, pro tebe.

2. Aby vítězství dokázal světu svým vzkříšením, nejprv duchům se ukázal, v žaláři zavřeným.

3. Moci pekelné předěsil, živ jsa a přítomen, duše bezbožné přesvědčil, ten života kořen.

4. Ujav klíče pekla, jaté vedl nepřátely, řetězy své moci spjaté; ó triumf veselý!

5. Ej smrti, kde jest osten tvůj? Peklo, tvé vítězství? Živ jest Ježíš, Spasitel můj, a došel království!

6. Lev z Judova pokolení již lva pekelného přemoh', a pobral odění, i loupeže jeho.

7. Hříšníče, buď z toho vesel, děkuj Bohu svému, že Kristus sstoupil do pekla k ujištění tvému.

8. Uškodit tobě, má duše, již nemůž smrt věčná; jen se drž věrou Ježíše, a buď tomu vděčná.

9. Viz, abys jí hříchy znovu nedal ostně v ruky, neb ztratě pomoc Kristovu, měl bys zas ty muky.

10. Kriste, pro tvé sestoupení, dej pekla ujíti, v nebi

dej nám po vzkříšení s sebou triumf míti.

* Sam. Hruškovíc.

Triumf velikonoční.

Jako: Kristus Pán jest můj život.

223. Šťastně vycházíš z svého, slavný vůdce, hrobu, a užíváš divného triumfu v tu dobu.

2. Ted' leží Filištinští, kteréž Samson potřel, houfové nepřátelští padli od vlastních střel.

3. Tu ve krvi své zplývá ukrutný Goliáš, a viktorie zpívá houfek tvůj, jenž jest náš.

4. Tu had starý satanáš, s mocí svou zkažen jest: My při Tobě, vůdče náš, máme pomoc i čest.

5. Protivník věrných srdcí leží pod nohami, tak že můžeme děti: Hospodin jest s námi.

6. Již v spravedlivých stánku písnička vítězí, a hlas tvůj, ó Beránku, pokoje sladce zní.

7. Ach rozděl již kořisti mezi nás, údy své, však o to s nábožností hledáme tváří tvé.

8. Vyzdvihni svou korouhev nad našimi srdci, a ukaž nám skrz svou krev rajskou vlast žádoucí.

9. Nechť všechny naše zlosti v hrobě jsou pohřbené, a dej poklad milosti, i radosti věčné.

10. Když jsme s Tebou zemřeli, s Tebou nechť živi jsme, bychom s Tebou díl měli, tomu se těšíme.

11. Na to půjdem do hrobu s Tebou již vesele, neb věříme, že s Tebou vstanem zas v tom těle.

12. Smrt nemůž nám škoditi, osten její v nic jest, jsme u Boha v milosti, Jemuž buď věčná čest.

* Jan Blasius.

Má svůj nápev.

224. Tak jest tento den slavný, žeť ho žádný slušně vychválit nemůž, než ten jediný Syn Boží, kterýž peklo rozbořil, zloštného ďábla v něm moc zkazil, a tak své křesťanstvo vykoupil: Toť sám Pán způsobil: Hallelujah.

Má svůj nápev.

225. Třetího dne vstal Stvořitel z mrtvých, náš milý Spasitel, radujme se, veselme se.

2. Jenž před Pilátem odsouzen, a na kříži jest umučen, s lotrem do raje uveden.

3. Plačice jeho bolesti ženy nesly drahé masti, chtíc jeho tělo mazati.

4. K nimžto anjel slavný řekl: Koho vy, ženy, hledáte, Toho již v hrobě nemáte;

5. Ale jděte a pospěšte, do Galilee se ptejte, tamť Ho zajisté uzříte.

6. Vesel se, říše nebeská, anjelská i archanjelská, všickni kůrové anjělští.

7. Král slávy peklo obloupil, po smrti do něho sstoupil, smrt do vítězství zachvátí.

8. Raduj se všecko stvoření, na den Božího vzkříšení, chválic jeho oslavení.

9. Zpívejtež všickni ptákové již veseleji, než prvě, mocí svého Stvořitele.

10. Pukejte se i stromové, zelenejte se lesové, louky kvítí vydávejte.

11. Hory také již plesejte, pahrbkové poskakujte, zahrady užitek dejte.

12. Rosa padej na vinice, úrody dejte chmelnice, vydej ovoce štěpnice.

13. Všickni lidé se veselte, Hallelujah prozpěvujte, čest, chválu Bohu vzdávejte.

† 14. Vzdejmež chválu Tvůrci svému, Jezu Kristu nebeskému, milému Duchu Svatému.

15. Vše jednomu Hospodinu, ať nám všem odpustí vinu, popřeje v nebi příbytku.

16. Kriste, pro tvé oslavení, dej nám hříchu odpuštění.

ni, s Tebou v nebi přebývá-
ní.

Jako: Když Pán Ježíš přijde
k soudu.

226. Utěšený nám den
nastal, v němž Ježíš Kristus
z mrtvých vstal: V lásce Bo-
ží spolu jsouce, chvalmež
Boha z svého srdce.

2. Kristus trpěl umučení,
všechněm lidem na spasení;
když všecku práci dokonal,
tři dni v hrobě odpočíval.

3. Kristus velkou slávu
přijal, když dne třetího z
mrtvých vstal: svým věrným
pak to ukázal, že d'ábla, smrt
i svět svázal.

4. Vstanem' z mrtvých k
té radosti, až následujem v
svatosti Tebe, jenž jsi vstal
zajisté a kraluješ, Jezu Kri-
ste.

5. Pro své svaté drahé rá-
ny, uslyš milé své křesťany;
všem dej, ať se dobře stane,
Ježíši, náš milý Pane.

6. Jenž jsi zajisté z mrt-
vých vstal, a své věrné ve
všem zastal, kteříž v pravdě
doufají v Tě, pomoz, Synu
panny svaté.

7. A dej nám pro svou do-
brotu své svaté církve jed-
notu, v svém pokoji nás od-
sud pusť, a nám naše hříchy
odpusť.

† 8. Kriste, dobré léto nám
dej, což škodného, toho ne-

dej, slyš křesťany, jenž Tě
chválí, Králi nade všechny
králi.

9. Kriste, ať Tě chválí tvůj
lid, dej mír a křesťanský
poklid, i naše hlasy mile slyš,
ó pro své vzkříšení uslyš!

10. V ten čas, když bude-
me mřítí, nedej nám v hří-
ších zemřítí, když zde nelze
býti více, otevři nebe, klíč-
níče.

† 11. Spasiteli, Tě prosí-
me, odpusť nám, což my hře-
šíme, abychom mohli přijíti
tam, kdež jsou i jiní svatí.

† 12. Kriste, v tyto svaté
hody, zachovejž nás zlé při-
hody, a dej, ať tvou lásku
máme, a Tě na věky chválí-
me.

Má svůj nápev.

227. Vesel se, nebeská ři-
še, i archanjelská; plesej,
bud' veselá nyní, dušičko
každá: Nebo Pán všemohou-
cí, ten vítěz přežádoucí, rá-
čil jest z mrtvých vstáti a
peklo rozbořiti ;;

2. To všecko stvoření svěd-
čí, co jest na nebi; Tebe při-
pomíná i to, co jest na zemi:
Slunce vesele svítí, kvítko
v poli kvítí: Máš tedy vesel
býti, neb se zdá v ráji býti ;;

3. Ptáci na svítání vesele
prozpěvují, i větříček libý
provívá v tuto chvíli k pocti-
vosti slavnému vítězství u-

datnému, Jemuž buď chvála věčná, a nikdy nekonečná ;,;

Má svůj nápev.

228. Veselte se, spravedliví, v tento den přeslavný: Majíc v srdcích utěšení z Kristova vzkříšení; a protož hlasy zvučnými zpívejte slavnému Králi: Vítej, Kriste jedinké útočiště.

2. Slunečko, hvězdy i měsíce, již vesele svítí; kvítko pěkně prokvítej, Stvořiteli vítej: Plesej nebe, země, moře, poskakujte pahrbkové, i ptáckové, i žáčkové, vesele prozpěvujte.

3. Ty pak, Ježíši vzkříšený, smiluj se nad námi: Rač nám odpustiti viny pro své oslavení; bychom Tobě, přeslavnému vítězi přeudatnému, píseň chvály zpívat mohli vždy v Pánu.

Má svůj nápev.

229. Veselýl nám den nastal, v němžto Spasitel z vítěziv, třetího dne z mrtvých vstal.

2. Anjel slavnost zvěstoval, když se Marii radostně, a jasně byl ukázal.

3. Veselé narození: Slavnější jestiž každému věrnému vykoupení.

4. Ale Jeho vzkříšení, jisti každému věrnému v naději utěšení.

† 5. O utěšená ta noc, v níž našeho nepřitele odjata ukrutná moc!

6. Neb Kristus v ní z mrtvých vstav, vítězitelem přemocným nad ďáblem se prokázal.

7. A z toho se veselí nebe i země, i moře, vše se Jemu raduje.

8. Protož i my křesťané dnes jeho slavné, radostné vzkříšení pamatujme.

9. Abychom s Ním povstali, a starý kvas náš vyvrhli, nové stvoření byli.

10. Hodujíc s svým Beránkem, tělo jedouc a krev pijíc, svědomí vyčišťujíc.

11. Ó dejž nám tak povstati, Tebe vždy následovati, i s Tebou kralovati.

Má svůj nápev.

230. Vítej, Ježíši nejmilější, Vítězi, vítej nejsilnější, ó přeslavný náš milý Pane! Rač nám popřáti milosti své.

2. Jak přeslavný jestit tento den, nad jiné poctivosti hoden, v němž Kristus nad peklem zvítězil, všech lidí s Bohem Otcem smířil.

3. O zvítěziteli Ježíši! Jenž jsi náš ochránce nejlepší, věříme, že jsi vstal zajisté z

mrtvých, náš Pane Jezu Kriste.

4. Tráva, lesové, kvití polní, i ptáčekové v tento den slavný slavně hlasem svým prozpěvují, Boha svého tak oslavují.

5. Dnes anjelé, čistí duchové, i všickni nebeští kúrové, Hallelujah Pánu zpívají, vzkříšení jeho nám zvěstují.

6. Dnes nebesa se vyjasňují, měsíc, hvězdy svět osvěcují, lesové se též zelenají, ptáčekové libezně zpívají.

7. Všecka zem se znovu otvírá, travou a kvítím zadívá, větříček libezný povívá pro slávu svého Krista Pána.

8. Nad to my dnes křesťané věrní máme býti Pánu povinni Jeho ctíti, také chváliti; neb nás všech ráčil vykoupiti.

9. Nuže již se vši veselosti, chvalmež Ho s všelikou vděčností, staří, mladí, i malé dítky, zvolejmež, Hallelujah všickni.

10. Ke cti, k chvále Otci věčnému, i Synu jeho přemlému, Pánu již z mrtvých vzkříšenému, Vítězi nepřemoženému.

Má svůj nápev.

231. Vstal jest náš milý Kristus Pán, raduj se ;;; kdožs křesťan: který byl v

hrobě pochován, vstal z mrtvých ;;; mocný Pán: Všickni spolu Vzkříšenému vzdejme chválu.

2. Anjelé jsou zvěstovali, vstal z mrtvých ;;; pravili ženám, kteréž Ho hledaly, vstal z mrtvých ;;; v tu chvíli: Chvalmež všickni Vzkříšeného, Pána svého.

3. Smutné bylo umučení, radostné ;;; vzkříšení: Kvílilo všecko stvoření, raduj se ;;; již nyní: Radujme se, veselme se, zpívající.

4. O Jezu Kriste vzkříšený! Pro naše ;;; spasení: Zpívajících uslyš nyní, pro svoje ;;; vzkříšení: Hodens chvály, Pane milý, věčný Králi.

Jako: Má duše jest Pána toho.

232. Vstal jest této chvíle ctný Vykupitel, Ježíš Kristus mile, světa Spasitel, jenž pro hříchy naše zmařil se, rozpjat na kříži nevinný, náš Bůh jediný.

2. Když jeho plakaly smrti ženy ctné, Marie, a stály u hrobu truchlé: Anjel řeč jich slyše, tím spíše kázal bratřím zvěstovati, že vstal Pán z mrtvých.

3. Z srdečného hlasu rcem: Hallelujah, tohoto zvlášť času, my Hallelujah všickni se zpívejme, a chvalme Spasi-

tele všeho světa vždy. Hallelujah.

4. Přeslechetná žena všedši k bratřím v dům, Maři Magdaléna k ctným apoštolům, promluvila mile, té chvíle, dějíc poselství anjelské: Vstal Bůh zajisté.

5. Jenžs umřítí ráčil pro nás, Kriste ctný, chtě, by se rozpáčil hříšník všeliký: Vstals z mrtvých s radostí: Z milosti ó popřejž ctného skonání, i z mrtvých vstání!

6. Účastníci tvoji již se radují, že smrti obojí ujíti mají, pro tvé umrtvení, vzkříšení, dal jsi jim naději s sebou, žeť budou s Tebou.

7. Jichž šťastné spatření v tvou velebnou tvář, jich těl oslavení, jakž slunečná zář: O překrásná, jasná a stkvoucí vždycky beze všeho smutku, i nedostatku.

8. Neb slzy všeliké z jich očí smutných, jenž muky veliké zde nesli od zlých, již setřeš na věky, a díky budou Tobě vždy vzdávati, věčně chváliti.

9. Amen zpívající, i Hallelujah, všickni velebíce, řkouc: Hallelujah! Síla, moudrost, jasnost, čest i moc Beránku, jenž nás vykoupil, svou krví obmyl.

† 10. Dejž, Pane, dojíti nám té radosti, bydlo s Tebou mítí, z tvé účastnosti,

v tom nebeském ráji, v tvé tváři, kdež se všickni vyvolení věčně radují.

Má svůj nápev.

233. Vstal z mrtvých Kristus Spasitel, všeho světa potěšitel, raduj se v Ném, Boží ctitel: Hallelujah!

2. Umřel, pohřben, ukřižován, aby byl člověk zachován, buď z toho chválen milý Pán: Hallelujah!

3. Ó Jezu Kriste, Pane náš! Prosíme, rač zachovat nás od hříchů, neb sám tu moc máš: Hallelujah.

4. A dejž, ať též z mrtvých vstanem, kdež jsi Ty, tam se dostanem: Neb jsi toho všeho Pánem: Hallelujah!

5. V tyto velkonoční časy, odvrhnouce škodné kvasy chvalmež Boha srdcem, hlas: Hallelujah.

6. Pána Boha se bojící, vzdejme malí i velicí čest, chválu svaté Trojici: Hallelujah.

7. Řkouc: Sláva Otci i Synu, Duchu Pánu Hospodinu, buď vzdána každou hodinu: Hallelujah.

Má svůj nápev.

234. Vstaň, srdce mé, s radostí, a viz, co se děje, jak po mnohé žalosti, světlo se nám směje: Můj Spasitel po-

savad ležel na tom místě kde my mrtví napořád ležet budem jistě.

2. On vložen byl do hrobu, tím se ďábel chlubil, ale však nad podobu, Kristus vstav, zatroubil, a zvolal: Viktoria! Mých nepřátel množství! Vizte všickni! Ted' jdu já! Ted' jest mé vítězství.

3. Vítěz stojí na hrobě, vůkol hledí jasně, nepřítel pak v té době, pokoří se věčně, poddává se docela, padá k nohám Páně! Všecku moc, kterouž měla smrt, zkaženou známe.

4. Na to mi jest hleděti rozkoš srdce právě, neb již mohu seděti v pokoji a slávě: Kdo by mně to již odjal, co mi Kristus dává, kterýž za mne sebe dal, a již z mrtvých vstává.

5. Peklo se vši svou zbrojí, vlasu mi nepohne, hříchu se již nebojí srdce mé, jak ohně, smrt, za hříchy odplata, nemá při mně místa, ona jest zisk, ne ztráta mně, to jest věc jistá.

6. Svět jest mi jen žert pravý se vši svou vzteklostí, nechť se hněvá, co spravi proti mně svou zlosti? Soužení mi nepřidá, strachu a úzkosti, neštěstí mi radost dá, noc temná světlosti.

7. Já se držím Ježíše, jako Hlavy věčné, kudy prošel On tiše, projde úd bezpečně: On prolomil smrt samou, hřích a světa zlého, moc pekla svrchovanou; nespustím se Jeho.

8. On prošel do života, já jdu za Ním vždycky: Co mně můž jaká psota, a co bídy všecky? Nechť se vzteká, kdo jen chce, má Hlava mne brání, můj Spasitel vždy přece bude mé doufání.

9. On mne vede k bráně té, kde se v nebe vchází, na niž slovo to svaté čte se a nachází: Kdo tam se Mnou hanbu měl, tu má se Mnou slávu, kdo tam spolu se Mnou mřel, tu má radost pravou.

* Sam. Hruškovíc.

Jako: Živ jest Ježíš, můj život.

235. Vzhůru srdce! tento den temnou noc strachu zahání, Kristus, jenž jest byl pohřben, v smrti neměl zůstávání; již mám, co jsem byl ztratil! Ježíš za svět zaplatil.

2. Nu již jest On Syn Boží, neb toho zjevně dokázal, truc, kdo Ho více složí, když jednou vstal a smrt svázal: Již naplnil své slovo! Buď Jemu chvála z toho!

3. Naše dluhy jsou mnohé, ale Bůh jest vyplacený; náš rukojmě vstal v nově, kterýž

byl v hrobě zavřený; všecken hněv již konec vzal, Bůh člověku milost dal.

4. Smrt nám byla plat za hřích, ale Kristus jest život náš, On nedal zlata za svých, než samého sebe za nás; a jeho z mrtvých vstání mne proti smrti brání.

5. Nechť mře, kdo smrti poddán, Ježíš více neumírá: protož málo na to dbám, když mi smrt milých odbírá: — nechť umře i všecken svět, můj Ježíš jest smrti jed.

6. A když i mne samého zavolá Bůh k smrti časné, nebojím se tmavého hrobu, neb mám nebe krásné, k němuž Samson můj dvěře i v hrobě mi otevře.

7. Tento prvorozený, Jehož my za bratra máme, živ jest s námi spojený. On v nás, my v Něm zůstáváme: I čehož se báti mám, když vím, že jest živ můj Pán.

8. Smrti, kde jest osten tvůj? Peklo, kde jest tvé vítězství? Tu jest Bůh spomocník tvůj, kterýž dá život i šťěstí, byl i to naše tělo dlouho v prachu leželo.

9. Pane, to k Tvé cti věřím, a co věřím, vezmu jistě, neb jsem vlastní tvůj, to vím, a Ty Pán můj věčný, Kriste, Tobě chvála, dík mnoho, buď zde i v nebi z toho.

* S. Hruškovíc.

Jako: Seslání Ducha Svatého.

237. Vzkříšení Spasitele svého chval každý člověk myslí veselou: neb noc temnou osvítil, a z temnosti světlo učinil: i my veselými hlasy svými všickni s anjely zpívejmež Jemu: Neb země, dříví, koření, tráva, lesové, i slunce nebeské, i ptáčkové chválí Pána svého vzkříšení slavné: léto svou jasností, zeleností, činíc veselé vše k jeho chvále: Protož Mu vzdejme chválu všickni s anjely: Neb jest ráčil trpěti za nás, vstav z mrtvých v třetí den, jest na pravici, v věčné radosti.

2. Anjelé z nebe poslání, ženám pověděvše to zvěstovali, že Pán jich z mrtvých vstal, a to jim pověděti kázal, i svým učeníkům smutným, truchlým, všem, i Petrovi, aby věřili: A že je do Galilee předejde, jakož jim byl předpověděl, dokudž ještě s nimi v těle živ jsa na zemi chodil: I šli a uzřevše, poctivě se Jemu klaněli, a uvěřili: Protož Mu vzdejme chválu všickni s anjely: Neb jest ráčil trpěti za nás, vstav z mrtvých v třetí den, jest na pravici, v věčné radosti.

† 3. Uslyš, Pane Bože, prosíme, dnes prosby naše z příbytku svého, pro tvého milého Syna, tvou mocí vzkří-

šeného: Od věčnosti v bytu Božství, Tobě vždycky rovného, Boha pravého: Dejž nám věčné kralování, kdežto dokonalé jest utěšení, nedej živu býti v hříších; ale v milosti tvé, se všemi svatými, kdežto s nimi, Kriste kraluješ, v věčné radosti: Protož Mu vzdejme chválu všickni s anjely: neb jest ráčil trpěti za nás, vstav z mrtvých v třetí den, jest na pravici, v věčné radosti.

Jako: Vstoupil jest Kr. na nebe.

Z 887 pívejmež všickni vésele: Hallelujah: ke cti Krista Spasitele: Hallelujah.

2. Kterýž nás sobě vykoupil: Hallelujah: když na kříži smrt podstoupil: Hallelujah.

3. Vrahy pekelné potlačil: Hallelujah: když z mrtvých zas vstáti ráčil: Hallelujah.

4. Hade starý, kde tvá hlava? Hallelujah: potřelať ji Páně sláva: Hallelujah.

5. Kde jest vítězství tvé, peklo? Hallelujah: Co můžeš, bys se i vzteklo? Hallelujah.

6. Smrti, kams osten poděla? Hallelujah: smrt Kristova jej odjala: Hallelujah.

7. Červ nastrčen na udici: Hallelujah: požřel tě po něm dychtící: Hallelujah.

9. Ty všechny hle, ukrutníky: Hallelujah: přemohl Pán náš veliký: Hallelujah.

10. Protož nám chváliti sluší: Hallelujah: pomocníka našich duší: Hallelujah.

† 11. Sláva Otci nebeskému: Hallelujah: Synu, i Duchu Svatému: Hallelujah.

12. Ježíši, pro své vzkříšení: Hallelujah: dejž nám věčné oslavení: Hallelujah.

Jiří Tranovský.

Potěšení proti smrti.

Má svůj nápev.

239. Živ jest Ježíš, můj život, má naděje, mé spase ní; to já vím z mnohých jistot: jaké tedy zkormoucení, i ta dlouhá noc smrti může mi způsobiti?

2. Živ jest Ježíš, ten můj Pán, i já budu život míti, a to tam, kdež On jest sám; co se tedy mám strašiti? Kde jest hlava, tam jest úd; to jest přirozený soud.

3. Já jsem svazkem s svou Hlavou naděje spojen a svázán, držím Ho vírou pravou, tak jakož mi jest ukázán, tak že smrt, a svět celý, s Ním mne již nerozdělí.

4. Já jsem tělo, a musím jednou se v prach obrátiti; však On ráčí, dobře vím, potom mne z mrtvých vzkřísiti, abych při Ném v radosti slavné byl na věčnosti.

5. Tam já budu v kůži svou tuto opět oblečený, u-zřím Boha tváří svou, v tomto těle oslavený, uzřím také v tom těle i svého Spasitele.

6. Toto světlo očí mých, Ježíše spatří a pozná, já Ho v těch a ne v jiných uzřím, to bude radost má: jen že křehkost ode mne všecku Bůh můj odejme.

7. Co jest tu mdlé a křehké, tam bude v moci a v slávě; tam nebeské a lehké, tu jest tělo zemské právě: tu jsem špatný tělesný, tam duchovný a jasný.

8. Radujte se, údové, ačkoli zemřít musíte, neb jste údy Kristové, On vás vzbudí zas, to víte, když poslední troubení, i ty hroby prolomí.

9. Mějte radost v hrobě svém, z pekla, smrti se jen smějte, a jistého s Ježíšem spojení v nebi čkejte: Tam mdloba, strach a péče všechna od vás uteče.

10. Jen se duchem zdvihejte k nebi od zemských žádostí, a Tomu se oddejte, s Nímž chcete být na věčnosti: chcete-li přijít k Němu, služte tu věrně Jemu.

* S. Hruškovíc.

Má svůj nápev.

240. Život svatých nej-světější, nad všechny anjely dražší, Kristus, jenž svou smrtí zvítězil nad smrtí, ži-

vot všem věřícím způsobil, z věčného zlého vysvobodil, když jest z smrti k životu ožil.

2. Pane, v tvém vítězství slavném, dejž se radovati v dobrém, zvlášť v těchto dnech slavných zachovejž příhod zlých, v nichžto ctíme tvé z mrtvých vstání se všemi věrnými křesťany: Dejž nám své svaté pozh-
nání.

3. Hod tento počátek svůj vzal, když jsi se vítěz ukázal, vstals z mrtvých s mnohými, prvními svatými přijal jsi tělo oslavené, šels v místo vši radosti plné, smrti svou věrným připravené.

4. Nyní v nebeské výsosti kraluješ v své oslavnosti, nad nebe povýšen, odtud zas přijdeš sem na zemi, abys všechny soudil, věřícím svým hojně zaplatil, nevěřící hrozně zatratil.

5. Kriste, srdce naše spravuj, k své vůli vždycky napravuj, jenž jsi na pravici vždy přítomný Otci; bychom při našem z mrtvých vstání přijali věčné oslavení, s Tebou v nebesích kralování.

† 6. Učiniž to, Otče milý, ó Kriste, vítěziteli! spolu s Svatým Duchem, Bože v bytu jeden, pro slavné Páně z mrtvých vstání, v němž jest naše ospravednění, dejž s sebou věčné potěšení. *16

VIII. Písně o vstoupení Krista Pána na nebe.

Žalm v Bibli svaté 110.

241. Řekl Pán Pánu mému: sed' na pravici mé.

2. Dokavadž nepoložím nepřátel tvých: za podnože noh tvých.

3. Berlu moci tvé vyšleť Hospodin ze Siona: panujž uprostřed nepřátel svých.

4. Lid tvůj dobrovolný budeť obětovati v den boje tvého v ozdobě svatosti: ze života hned v svítání ukáže se tobě rosa plodu tvého.

5. Přisáhl Hospodin a nebude želeťi toho: ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

6. Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého krále.

7. Soud činiti bude mezi národy, porážku hroznou učiní; potře i hlavu panující nad mnohými krajinami.

8. Z potoka na cestě pítí bude: A protož povýší hlavu.

Sláva Otci, atd.

Kyrie.

Má svůj nápev.

Farár: Kyrie eleyson.

242. Bože, smiluj se nad námi bidnými tvými dítkami,

odpusť naše nepravosti, z otcovské dávné milosti.

2. Nebť jich věrně litujeme, Tobě z nich se vyznáváme, srdečně v Tebe věříce, polepšiti se míníce.

3. Pro zásluhy Syna svého, v nebi již oslaveného, rač se k nám, Otče, skloniti, žádost naši naplniti.

Farár: Kriste eleyson.

4. Kriste, smiluj se nad námi, vzhledni na nás, a buď s námi, v tvém jménu jsouc shromaždění, máme k slibu tvému zření.

5. Slovo tvé plné milosti, i tvé velebné svátosti dej nám v čistotě vždy miti, a k spasení jich užiti.

6. Naše mdlé služby a chvály vymluv, Pane dokonalý, přimlouvej se k Otci za nás, a buď věčně laskav na nás.

Farár: Kyrie eleyson.

7. Pane, smiluj se nad námi, buď ó Svatý Duchu s námi! Srdce naše k sobě přivíň, k dobrému je způsobné čiň.

8. Dej nám v dobrém setrvání, těš nás při našem skonání, ó mocný posvětiteli! ó jedinký těšiteli.

9. Amen, srdečně věříme, že to všecko obdržíme: protož buď od nás, Bůh, chválen nyní, i na věky, Amen.

J. Tranovský.

Et in terra.

Má svůj nápev.

243. Sláva Bohu na nebi, pokoj lidem na zemi: neb ten Beránek tichý, kterýž pro naše hříchy umřel, již na nebe vstoupil: slavný triumf obdržel, ďábla, svět i smrt potřel a tak nás mocně vykoupil.

2. Myť Tě Boha chválíme, Tobě dobrořečíme, před Tebou se klaníme, Tobě díky činíme, pro tvou převelikou slávu: že skrze to vítězství, skrotiv ďábla tyranství, dal jsi nám svobodu pravou.

3. Beránku vyvýšený, jenž snímáš světa viny, ó pro své práce i boj, dejž nám ten věčný pokoj, učeníkům vinšovaný! Jsa na pravici Otce, oroduj za své ovce, pro mnohé své těžké rány.

4. Neboť jsi Ty sám svatý, Ty jsi Pán sám bohatý, Ty jsi vždy sám nejvyšší, ó důstojný Ježíši, s Otcem svým i s Duchem v slávě! Amen, pro své vstoupení, dejž věčné utěšení, i nás v nebesích oslavě.

Jiří Tranovský.

Credo, aneb vyznání víry.

Má svůj nápev.

244. Věříme z srdce upřímného v Boha Otce všemohoucího, kterýž jest mocný Stvořitel všeho.

2. I v Jezu Krista, Syna jeho, jediného Pána našeho, světu od Otce představeného.

3. Jenž se z Ducha Svatého počal, člověčenství na sebe přijal, a synem panny Marie se stal.

4. Týž pod Pontským Pilátem trpěl, na kříži jsa pověšen umřel, pochován v hrobě, vstoupil do pekel.

5. Třetího dne slavně z mrtvých vstal, učeníkům to potvrzoval, za čtyřiceti dnů se zjevoval.

6. Na nebesa maje vstoupiti, kázal jim na všecken svět jíti, všechny národy pravdě učiti.

7. A tak v hlasu trouby anjelské, vstoupil vzhůru a posadil se na všemohoucí pravici Božské.

8. Na níž úřad konaje sedí, jasným okem na všecko hledí, jako Král mocný vše všudy řídí.

9. Jak vidín jest jíti do nebe: tak zjevně zas přijde sem s nebe, živé i mrtvé souditi bude.

10. Věříme i v Ducha Svátého, těšitele zaslibeného, proti lsti ďábla i světa zlého.

11. Jehožto pravá církev ta jest, v kteréž svatých obcování jest, ačkoli mnohou zde trpí neřest:

12. Jako Pán dí: budou honiti, budou vás i na smrt voditi, usilujíc tím Bohu sloužiti.

13. Ale pravda předce zůstane, svět odplaty hrozné dostane, církvi vstoupení v nebe nastane.

14. Neb věříme vin odpuštění, slavné z mrtvých těla vzkříšení, a život s Pánem ten věčný, amen.

J. Tranovský.

O sedění na pravici Boží.

Má svůj nápev.

245. Aj Pán kraluje Božskou čest maje, kterýž na kříži trápen byl tíží mnohých bolestí jsa i v lehkosti, již sedí při Otcí, na jeho pravici.

2. To pak sedění, jakž i vstoupení, není (věz jistě) na jednom místě hmotné stavení a obmezení, pravda písem haní to tělesné zdání.

3. Znejmež věřící, že tou pravici čest se znamená, neobsažená moc nade všemi, v nebi na zemi, všudy kralování, všeho spravování.

4. Neb k tomu zboží, kteréž Syn Boží měl od věčnosti, v času plnosti, své člověčenství vzal k účastenství: po stavu snížení přišel k oslavení.

5. A z té příčiny ten Pán jediný řek stádcí svému: Kde se v mém jménu, dva, neb tři sejdou, i Mne mít budou, a zas: Jáť jsem s vámi světa do skonání.

6. Křesťané věrní, buďte mezi důvěrní, nezpytující; ale věřice, co Božské řeči o Kristu svědčí: Víceť Jemu známo, než rozumu dáno.

7. Těšme se Pánu, majíc ochranu v té přítomnosti, jeho milosti, proti lsti plným branám pekelným, nechť ďábel, svět bouří; však nic neobdrží.

8. Jestli Pán s námi, takť nejsme sami, kdož můž proti nám? On potře zlé sám, když řekne: Jáť jsem; hned padnou na zem v své moci i radě, co židé v zahradě.

† 9. Kriste Ježíši, Králi nejvyšší, jehož má jméno každé koleno poklonou ctíti a velebiti, dejž, ať i my věčně ctíme Tě srdečně.

10. Vstoupils na nebe, prosíme Tebe, táhniž nás vzhůru, k anjelských kůrů, jak účastnosti, tak i radosti, odpusť hříchy naše, potři satanáše.

11. Jsa na pravici, opatrující nebe i zemi, Pán nade všemi: ved', chraň, živ, těš nás, a tak mocně spas, ó přemilý Pane! Dejž, ať se tak stane.

† 12. Čest Hospodinu, Otci i Synu buď i milému Duchu Svatému, jakž byl bez zmatku sám od počátku, tak buď nyní chválen, i na věky, amen.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápev.

246. Bože Otče, z veliké milosti učinils nám více nežli dosti, seslav Syna svého z výsosti.

2. Aby přijal naše človenství, zjednávae své svaté poselství, lid hříšný od smrti zprošťuje.

3. Neb nemohlo lidské pokolení ujiti věčného zatracení, než skrz Kristovo zasloužení.

4. Bohu Otci budiž věčná chvála, jakož se hned od věčnosti dala. Od nás také budiž vzdávána.

5. Jezu Kriste, Synu panny čisté, jenž jsi přišel na svět pro nás hříšné, rač se nad námi smilovati.

6. Rač nám dáti z svých se hříchů káti, a na ně žalostivě plakati, a potom se jich varovati.

7. Tys všem ta hrozná slova povědel, řka: kdožby pokání zde nečinil, že by zatracen býti musil.

8. Dejž nám, Pane, v dobrém věrně státi, a v pokání svatém prospívati, i v něm do konce setrvati.

9. K tomu ke všemu na posilnění dej nám všem plniti přikázání, držet se pravdy tvého čtení.

10. Také nám dej hodně požívatí, tělo a krev svatou přijímati, v tom pokrmu vzhůru se bráti.

11. Dejž nám, Kriste, k tomu srdce čisté, šlechetný život, svědomí dobré, upevni nás u víře svaté.

† 12. Pochválen buď Bůh Otec přemocný, požehnán buď Syn jeho přemoudrý, zveleben buď také Duch Svatý.

Jako: Den přeslavný jest k nám přišel.

247. Když nastal den čtyřicátý, a Pán měl být v nebe vzatý, rozkázal učeníkům svým na horu vjíti a řekl jim: Hallelujah.

2. Všecko se již naplnilo, co kde o Mně psáno bylo v Zákoně, také v prorocích, též i v žalmích Davidových: Hallelujah.

3. Podlé těch musil trpěti Kristus a v hrobě ležeti, a v

třetí den z mrtvých vstáti, skrz smrt do nebe se brátí: Hallelujah.

4. Dána jest mi moc nejvyšší na nebi i na zemi vši: To vy budete svědčiti, Duch můj bude vás učiti: Hallelujah.

5. Protož jdouc, kažte v mém jménu odpuštění vin každému; národy křtíte, učte, království mé věčné shlučte: Hallelujah.

6. Kdož uvěří, a přijme křest, toho duše spasena jest: kdož pak v nevěře zůstane, ten se do pekla dostane: Hallelujah.

7. Vše, což jste od Mne slychali, učte, by zachovávali, Já nikdy neopustím vás, Ducha svého pošlu na vás: Hallelujah.

8. Potom pozdvihna rukou svých, požehnal jim a šel od nich do té nebeské výsosti, oni hleděli s žalosti: Hallelujah.

9. Anjelé se postavili podlé nich, a jim pravili: Co vy jen smutní stojíte, a s žalostí Naň hledíte: Hallelujah.

10. Tento Ježíš, jenž vzat vzhůru, a sedí na Božím trůnu, přijde tak, jak jste viděli, a vám spasení udělí: Hallelujah.

11. On všel do království svého, vše jest pod nohami jeho, slovem církev svou

spravuje, dary svými ozdobuje: Hallelujah.

12. On svým vstoupením do nebe otevřel nám dvěře nebe, bychom do něho vstoupili, a s Ním věčně živi byli: Hallelujah.

13. V den poslední zas přijde k nám, a ukáže svou slávu nám, ovce od kozlů oddělí, a v počet anjelů vtělí: Hallelujah.

14. Na to tvé přišti čekáme, jeho srdečně žádáme: Přijď rychle, Pane Ježíši, připoj nás k nebeské říši: Hallelujah!

* Kašpar Motešický.

Jako: Emmanuel milý, kníže.

248. Nejsladší Ježíši! Kams se odebral? Nechceš-li bydliti víc na světě: takliž Tě tvůj Otec od nás opět vzal, že chceš jen být v nebeském životě? Učiň to ještě, ať zde na cestě, Tě, Pána slávy, spatřit můžeme.

2. Ne, milá duše, již jest po tom čase, v kterém Bůh Syn za lid svůj zaplatil: nežádej jen sobě, aby On zase na zemi tak bydlil, a se vrátil; On svět vykoupil, do nebe vstoupil, na zemi všecko jest dokonáno.

3. Dobře, můj Ježíši, jdiž tedy šťastně, kdyžs peklo přemohl, rek pravdivý! Panuj po svém umučení rado-

stně, nad houfem, který se nám protivi; sraz, coť odpor-no, ať jest pokorno, až přij-de konečně vykoupení.

4. Však jsem já, Ježíši, tvá kost a tělo, tam kde jsi Ty, i já též býti mám: z tvého oslavení mé původ vzalo, neb jsem z tvých vykoupených, dobře znám: Vše jest to psá-no, budeť mi dáno, protože Ježíš v nebi panuje.

5. Budiž vždy zveleben, ó Králi slávy, všeliký duch Te-be chval nábožně: I srdce mé bude množit tvé chvály, To-bě chci sloužiti, dokud mož-né: až přijdeš zase v posled-ním čase souditi všech při světa skonání.

6. Bud'tež, vy hříšníci, svě-tu oddáni, já se jen u Boha vždy nacházím: kde jest můj Spasitel, tam mé kochání, zemských věcí sobě nic ne-vážím: na jeho trůnu já mám korunu; Amen, to věřím, že se tak stane.

* S. Hruškovlc.

Jako: Propust, propust mne, Pane můj.

249. Pane, já zde musím býti v mnohé bidě a zlosti: A Ty chceš ode mne jíti, a vstoupit na výsosti; ach, vez-mi s sebou i mne; aneb zů-staň zde při mně, abych Te-be přítomného mohl mít ča-su každého.

2. Vezmi srdce mé sám k sobě, a dej, ať tvé vždy zde mám: když odsílám prosby k Tobě, Ty otvírej nebe sám: když se modlit nemohu, Ty mluv za mne sám k Bohu; však Mu sedíš na pravici, a my jsme tví služebníci.

3. Táhní smysly mé od ze-mě, nade všechny marnosti, abych byl nebeské plémě, i v nynější křehkosti, a u víře tak živ byl, abych věděl, kde můj cíl, dokud tam přijde-me k Tobě, kams předešel nás do nebe.

4. Tobě všechno již jest dá-no, rač tedy nás chrániti: dej ať, jak mi přikázáno, mohu Tobě sloužiti: Jde-li satan proti mně, Ty pomoz a stůj při mně, a potří ho pod své nohy, se vši jeho lsti a rohy.

5. Připrav místo náležité v domě Otce svého mně, kdežto budu mít věčité byd-lo s Tebou přítomně: nebs Ty cesta do nebe, pomoz k němu pro sebe, a když vyj-du z světa zlého, přijmi v ru-ce ducha mého.

6. Potom přijdiž podle svého slova opět k nám do-lů; vzbud', a vykup těla mé-ho údy mrtvé pospolu, po-tom sud' svět mizerný, slovu tvému nevěrný; a po vysta-lé žalosti, uveď nás do své radosti.

* S. Hruškovlc.

Má svůj nápev.

250. Svátek dnešní velmi slavný, všechněm křesťanům jest radostný: neb Kristus Pán v našem lidském těle, vstoupil na nebe vesele, na pravici se posadil, přirození naše vyvýšil, byť v něm nebe, země Pánem byl.

2. Když se rozžehnal s milými, vstoupil vzhůru v oblak přejasný, lidé svatí na to jsou hleděli, Pána svého velebili, anjelé se radovali, v Trojici jednoho chválili, z vítězství toho se těšili.

3. Prvé, než na nebe vstoupil, d'ábla, peklo i smrt obloupl, vstav z mrtvých potěšoval svých věrných dary svými naplnil jich: přijdeť k soudu v moci, v slávě, aby všechny rozsoudil právě, zlé v peklo vehnal, své vzal k slávě.

4. Modlíme se Tobě, Pane Kriste, pokorně Tě žádáme, pohlediž na nás své mdlé stvoření, spomáhej v každém soužení, naplň dary Ducha svého, abychom chytrost d'ábla zlého znajíc, ctili Tebe samého.

5. Když se zas k soudu navrátiš, a všechny bezbožné zatrátiš, ochraň nás, prosíme, Božskou mocí postav sobě na pravici: po výpovědi milostné ať jdem s Tebou v království věčné, tu, kdež jest bydlo přeradostné.

† 6. Račiž to dáti, Pane náš, jenž s Otcem, s Duchem jeden byt máš v té Trojici budiž Tobě chvála, na nebi, na zemi vzdána: neb jsi umřel, vykoupil nás, vstals z mrtvých, vstoupils na nebe zas. Budiž čest, sláva na věčný čas.

Jako: Z vítězství Ježíše Pána.

251. Vstoupil jest Kristus na nebe, dokonav zde práci: radujme se vesele vůdci, že jest ráčil býti Kristus naším smírcem, by nás vrátil Otcí.

2. Učenici se rmoutili, když jest měl trpěti, když vstal, byli veselí, z slávy Pána Jezu Krista; Židé zlí reptali, a neuvěřili.

3. Když měl vstoupiti na nebe, zarmoutili jsou se: když spadl na ně Duch Svátý s hůry, radovali jsou se s horlivostí mnohou, i prorokujícíce.

4. Než ještě vstoupil na nebe, své milé učil jest trpělivosti mnohé; v světě žeť musí trpěti, kdož chtějí bydliti s Ním v věčném životě.

5. Ó kteraká radost byla jeho učeníkům, když jsou Pána poznali, právě, v dokonale slávě, po životě pracovním, již v jeho království.

6. Letní čas to znamenává, přílišnou rozkoší, proti zimě trpkosti mnohé, již se boji

všecko, neb v ní bývá úzko každému stvoření.

7. Letní čas jest věčný život největších rozkoší, ten dán bude po zimě těžké, toho světa bidě té zlé, příliš trpké, již po utrpení.

8. Takť jsou svatí v léto vešli věčného života, když proti zimě stáli světa tohoto trpkého, trpíce od něho mnohá protivenství.

9. V ten život sám Kristus vede, a řka: Já jsem cesta, Já jsem život i pravda těm všem, kteřížto tak pro Mne protivenství trpí, také pohánění.

† 10. Pomoziž nám, milý Kriste, zde pro Tě trpěti; bychom se radovali v slávě, v dokonalé kráse, Tebe vždy vidouce, i také chválice.

Má svůj nápev.

252. Vstoupil jest Kristus na nebe: Hallelujah, aby věrné pojal k sobě: Hallelujah.

2. Korunu nesa vítězství: Hallelujah, potřel jest smrt, zlořečenství: Hallelujah.

3. Při jeho slavném vstoupení: Hallelujah, zpívejme křesťané věrní: Hallelujah.

4. Když se jest k Otci bráti měl: Hallelujah, učeníkům svým pověděl: Hallelujah.

5. By z Jeruzaléma nešli: Hallelujah, Ducha Svatého čekali: Hallelujah.

6. Ažby se vše naučili: Hallelujah, co lidem mluvití měli: Hallelujah.

7. Nebo bez jeho pomoci: Hallelujah, nic neváží všechny věci: Hallelujah.

8. Protož i my znajíce to: Hallelujah, prosme Pána snažně za to: Hallelujah.

9. By plamen Svatého Ducha: Hallelujah, zahřál v nás srdce zastydlá: Hallelujah.

10. Všecka vnitřní i zevnitřní: Hallelujah, vyčistil naše zhřešení: Hallelujah.

11. Bychom došli slávy věčné: Hallelujah, v té radosti nekonečné: Hallelujah.

12. Pro tvé, ó Kriste, vstoupení: Hallelujah, dej nám hříchů odpuštění, Hallelujah.

13. Ať nás nezže věčný plamen: Hallelujah, uchovej nás Kriste, amen: Hallelujah.

Jako: Den vzkříšení Jezu Krista.

254. Vstoupil na nebe rek pravý! Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána: Kristus Ježíš, ten Král slávy: Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána.

2. Sedí na pravici Otce: Hallelujah, budiž atd.: jsa nebes i země správce: Hallelujah atd.

3. Již se všecko naplnilo: Hallelujah, budiž atd.: co

kde o Nĕm psáno bylo: Hallelujah, budiž atd.

4. Již Pán Davidův jsa Pánem: Hallelujah, budiž atd.: sedí na trůnu důstojným: Hallelujah, budiž atd.

5. Při tomto Páně vítězství: Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána, buď Jemu čest i vladařství: Hallelujah, budiž atd.

† 6. Chvála buď Svaté Trojici: Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána: všecko všudy spravující: Hallelujah, budiž chvála Bohu vzdána.

* J. Tranovský.

Má svůj nápev.

255. Z vítězství Ježíše Pána, převelmi slavného, každá duše pobožná plesej, znájc Krále svého, po slavném vítězství, již přeradostného.

2. Jenž potlačil nepřátely, hada přechytrého, zbavě jej lstivé síly, svázal vraha přepysného, a zkazil království lva překrutného.

3. Jeho korouhev vítězná sboru nebeského, když na okršlek světa, Bůh jej dvoru anjelskému uved, aby všickni klaněli se Jemu.

4. Zastkvěla se nevýmluvně: s zástupy svatými svými,

k Otci důstojně bral se, zpěvy radostnými rozžehnal se mile s učedníky svými.

5. Již jest po svém utrpení, v slávě Otce svého, pravým všeho stvoření Pánem, Jemužto rovného v nebi, v zemi není, vše se bojí Jeho.

6. Jemuž rytířstvo nebeské, v těle zjevenému, na čest chválu zpívalo: nad to korunovanému raduje se slavně Králi přítomnému.

7. Kriste, začals cestu novou do nebeské vlasti, již bychom šli za Tebou z zdejší veliké úzkosti, dokonajíc práci, tam byli v radosti.

8. K čemuž nám divně pomáháš vida nás v bídosti, a před Otcem zastáváš ve vši nedostatečnosti; způsobuješ v vinách i hojnost milosti.

9. Budiž nám i zde přítomen, sedě na výsosti, vnitř i zevnitř pomocen, v pravdě, života milosti, ať za Tebou dojdeme tam, kdež jsi v radosti.

10. A Tobě hlasem radostným, vítězi slavnému, s Otcem i Duchem Svatým, vždycky v Božství jedinému, prozpěvujem chválu Pánu nebeskému.

J. Blahoslav.

IX. Písně o Duchu Svatém.

Žalm v Bibli svaté 100.

256. Pokřikujte Hospodinu: všickni obyvatelé země.

2. Služte Hospodinu s veselím: předstupte před obličej jeho s prozpěvováním.

3. Vězte, že Hospodin jest Bůh; On učinil nás, a ne my sami sebe: abychom byli lid jeho a ovce pastvy jeho.

4. Vcházejte do bran jeho s dikčíněním a do síní jeho s chválami: oslavujte Jej a dobrořečte jménu jeho.

5. Nebo dobrý jest Hospodin, a na věky trvá milosrdenství jeho: a od národu do pronárodu pravda jeho.

Sláva Otci i Synu: i Duchu Svatému, jakož byla na počátku, i nyní i vždycky: i na věky věků. Amen.

Kyrie svatodašní.

Má svůj nápev.

Farár: Kyrie eleyson.

257. Bože, k svým hříchům se známe, smiluj se nad námi; nalož, pokorně žádáme, jako Otec s námi: odpusť naše viny, odpusť, a nás k milosti své připusť.

2. Při té výroční slavnosti i času každého nešli nám ta-

ké s výsosti dar Ducha Svatého, abychom Tě milovali, slovem tvým se spravovali.

3. Však jsi ten svět tak miloval z srdce otcovského, žes jemu Syna daroval jednorozeného, aby každý, věře v Něho, došel života věčného.

Farár: Kriste eleyson.

4. Ó Kriste, Kníže pokoje, smiluj se nad námi; upokoj všecky rozbroje svými zásluhami; svět pokoj podvodný dává, u Tebeť jest láska pravá.

5. Oroduj u svého Otce, oroduj vždy za nás, jako pastýř za své ovce, a vzdal mocně od nás lotry, a vlky hltavé, i jejich pastvy nezdravé.

6. Dávej nám věrné pastýře, s pastvou slova svého; posilňuj nás v pravé víře skrz Ducha Svatého: ten vrátný nechť otvírá nám dveře k těm nebeským pastvám.

Farár: Kyrie eleyson.

7. Duchu Svatý vyslyš nás, smiluj se nad námi: učiň sobě přibyték v nás, a zůstávej s námi; přijď, těšiteli v tesknostech, přijď náš lékaři v nemocech.

8. Přijď, bludných napraviteli, sprostných učiteli: přijď, zástupce opuštěných, naděje strápených: přijď sílo omdlévajících, živote umírajících.

9. Dejž nám tvá božská věčná moc v dobrém setrvání; zvlášť když klesne lidská pomoc, při našem skonání, odvráť od nás věčný plamen, dej s sebou být v nebi, amen.

J. Tranovský.

Et in terra.

Má svůj nápev.

258. **O** buď sláva na výsosti Bohu, té studnici nesmírné milosti, a na zemi pokoj lidem, pro Krista obdařeným Duchu Svatého darem.

2. Myš, o Bože! Tě chválíme dobrořečice, my Tobě se klaníme, velebíme Tě mocného, Otce milosrdenství, Tě vzýváme samého.

3. My vzdáváme Tobě díky, pro velikou tvou slávu, Bože veliký, Pane náš, nebeský Králi, náš všemohoucí Otče, z Něhož jsme život vzali.

4. Ó Synu jednorozený, Pane Ježíši Kriste, pro nás vtělený! Ó Pane, Boží Beránku: ó Boha Otce Synu, uslyš nás z svého stánku.

5. Kterýž snímáš hříchy světa, pohled, jak přetěžká již míváme léta, vždy se bližice k skonání, přijmiž modlitbu naší, dej v dobrém setrvání.

6. Sediš na pravici Otce, ó smiluj se nad námi, a buď přimluvce, abychom podle zásluh svých nebyli odsouzeni k přísnosti pokut věčných.

7. Ty sám svatý jsi zajisté, Tys sám jedinký Pán, Ty ó Jezu Kriste, sám jsi Král i Kněz nejvyšší, Ty k Otci svému přístup s obětí máš nejblíží.

8. Těšiteli, Duchu Svatý, s Otcem i Synem též slávy a podstaty, posvětiž nás svou milostí, abychom byli vzácní, v službách tvých na výsosti.

9. Bůh Otec, Syn i Duch Svatý, Pán v lásce ke všem lidem velmi bohatý, budiž od nás nyní chválen, a potom v slávě věčné, na věky věků amen.

J. Tran.

Credo, aneb vyznání víry.

Má svůj nápev.

259. **V**ěříme všickni v Boha jednoho, Otce toho všemohoucího, Stvořitele nebe, země i všeho, kterýž nám dává dar Duchu Svatého.

2. Věříme i v Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho,

jenž se narodil z panny, jsa počatý bez poškrvny: což způsobil Duch Svatý.

3. Trpěl, umřel, a tak nás vykoupil, potom do pekla mocně sstoupil, třetího dne vstal z mrtvých v slavném těle, což osvědčili i svatí anjelé.

4. Vstoupil v nebe, k slávě Otce svého, kdež sedí na pravici jeho: odtud věrným poslal Ducha Svatého; odtud zas přijde souditi každého.

5. Věříme všickni v Ducha Svatého: utěšitele milostného, bez jehožto v nás k dobrému pomoci, v člověku hříšném není žádné moci.

6. O církvi to držíme vyznání, že jest všech svatých obcování, ovčinec, Krista pastýře mající, jeho samého slovem se řídící.

7. Věříme všech hříchů odpuštění, i těl našich z mrtvých vzkříšení, a po smrti v nebi život bezpečný: amen, amen: ó dejž to, Bože věčný, dejž to, Bože věčný!

J. Tranovský.

Za dar a přítomnost Ducha Svatého.

Má svůj nápev.

260. Bože Otče, sešliž nám nyní Ducha Svatého, ať On nám otevře sám pravdu zákona tvého, a zapálí srdce v nás, abychom Tě milovali,

nyní i na každý čas, vůli tvou konali, a učení cizího vystříhali se vždy pilně, tvého Slova živého drželi se silně: Tak sladce, v té lásce, v pokoji dej nám usnouti, ne dej nám zahynouti.

2. Ježíši, Boží Synu, prosímeť tvé milosti, jenž jsi pro naše viny trpěl mnohé žalosti. Opuštěns byl od Otce, mezi lotry jsa na kříži, obrať se na své ovce, ó dobrý pastýři! Dejž nám tyůj hlas poznati, skrze Ducha pomazání Tebe následovati vždy, až do skonání: Pros za nás v každý čas Boha Otce nebeského, uchovej nás od zlého.

3. Ó Bože, Svatý Duchu, račiž nás navštívit, a naše hříšné duše, svým ohněm zapáliti: zvol v nás sobě přibytěk s Otcem, také jeho Synem, neopouštěj svých dítek, ať již nezahynem: dejž nám pravdu uměti, kterouž učil Kristus Ježíš, jižto nemůž věděti, komuž Ty ji nezjevíš: dejž se vždy té pravdy držeti až do skonání, zbav nás od zatracení.

Kliment Bosák.

Jako: Přišli jsme, ó Ježíši, slova.

261. Bože, Ty jsi v Synu svém mne vyvolil od věčnosti: sešliž s trůnu svého sem, v čem k spasení nemám do-

sti: rač mi dary Ducha příti,
a tak budu všecko míti.

2. Ach, znám mrtvý život
svůj k vykonávání dobrého;
Duchu Svatý, Bože můj,
sprav mne znovuzrozeného:
neb tělo mé zkažené jest, a
nemůže k spasení vést.

3. Světlo! zažen temnou
noc mého bludného myšle-
ní; zruš bezbožnost skrz svou
moc; drž můj rozum v svém
řízení; abych já se s ochot-
ností od Tebe učil moudro-
sti.

4. Mysl, žádost zlou nosím
v srdci svém hned od mlado-
sti; Ty mne rukou svou, pro-
sím, vytrhni z mé ohavnosti,
v každém dobrém zjevování
dej chuť také k dokonání.

5. Srdce čisté stvoř mi
sám, jenž by Tě v paměti mě-
lo, a že ještě hříchy mám,
toho bolestně želelo; však po
smutku jak nejspíše uveď
mne v rány Ježíše.

6. Račiž mne vštípití v
Něj, jak úd vlastní jeho těla,
a jsa v té jednotě, dej, abych
tak trval docela; ať jsem od
Ježíše Hlavy, já ratolest, On
kmen pravý.

7. K tomu žádám to troje;
víru, lásku a naději. Pomož
mi, při mně stoje, ať mne zli-
rmoutit nesmějí; popřej po-
kory, radosti, pokoje v kříži,
tichosti.

8. Dej, co sluší mluvití, ně-
kdy také i mlčeti; dej se pra-
vě modlití; pomoz mi kříž
můj snášeti; dej spasitelné
zemřítí, a dědictví v nebi
míti.

* Ján, Muthmann.

OC 270

O dařích Ducha Svatého.

Jako: Slavné Kristovo vzkříšení.

262. Dnešního dne spl-
nilo se přirčení Pána Ježíše
apoštolům z jeho říše.

2. Seslal jim Ducha Svaté-
ho, naplnil jich srdce z Ného,
utěšitele milého.

3. Již se jest to naplnilo,
což prorokováno bylo, raduj-
me se všickni z toho.

4. Skrze Joele proroka, di
Bůh: vylím mého Ducha na
milého služebníka;

5. A budouť prorokovati,
krásná vidění vídati, divné
věci všem mluvití.

6. Přišel na ně velmi ry-
chle Duch Svatý ve prudkém
větře, zapálil sebou jich srd-
ce.

7. Apoštolé milí svatí na-
plnění jsouc radostí, Ducha
Svatého milostí;

8. Všech jazyky jsou mlu-
vili, Boží, a veliké věci, všick-
ni se tomu divili.

9. Neb jsou byli shromáž-
dění v Jeruzalémě rozliční
národové z mnohých zemí.

10. Jedenkaždý svůj jazyk
znal, jakoby z jich národu

byl. Duch Svatý v tom je spravoval.

11. Prosímeť, Pane Ježíši, pošliž i nám z své milosti Ducha Svatého s výsosti.

12. Zavítej k nám, Duchu Svatý, s dary své svaté milosti, s Otcem, Synem, drahý hosti.

13. Naplň srdce svatou bázní, bychom s strachem a s tvou kázní spasení své působili.

14. Dej nám dar milostivosti, lásky a přívětivosti, pokory, trpělivosti.

15. Dejž nám dar svého umění, znáti hříchy také ctnosti, z víry činit dobré skutky.

16. Obdař nás darem své síly, abychom byli přesilní proti zlému pokušení.

17. Podej nám své svaté dary, bychom v pokoře trvali, panstvím světa pohrdali.

18. Spravujž nás zdravým rozumem, nad jiná stvoření darem, znáti Tě s Otcem i s Synem.

19. Darujž nás svatou moudrosti, kteráž pochází z výsosti, od Boha Otce světlosti.

† 20. Kdož tvé dary hojně mají, všech se hříchů vystříhají, v pokání svatém trvají.

21. Navštěv jimi, Duchu Svatý, srdce naše každou chvíli, bychom více nehřešili.

22. Všaks Ty těšitel plačlivých, obrance všech zarmoucených, naděje všech doufajících.

23. Ty jsi světlo všech ztmělých, pravá cesta pobloudilých, mocné lékařství nemocných.

24. Pravýms p o k r m e m všech lačných, také nápojem žiznivých, hojná moc, síla zemdlených.

25. Také jsi ten živý pramen, jimžto hasne věčný plamen, zbaviž ho nás věčně, amen.

Jako: Věřme všickni v Boha
C 387 jednoho.

263. Duch Páně svou přesvatou milostí naplnil srdce ve prudkosti, když apoštolé spolu jsou seděli, Ducha Svatého nábožně čekali.

2. Ráčil je po všem světě poslati, slovo Boží oznamovati, řka, aby kázali všemu stvoření, Pána Krista, a jeho svaté čtení.

3. Přijmetež, řekl, Ducha Svatého, učitele všeho dobrého, On vás sám věrně vši pravdě naučí, a zjeví tajné i budoucí věci.

4. Řka jim: když pak vás budou stavěti před císaře a před knížaty, nechtějtež vy nic o to pečovati, kterak, co máte před nimi mluvíti:

5. Protož my nyní všickni vesele poprosmež svého Spasitele, ať nám ráčí téhož Ducha seslati, a naše hříšné srdce zapáliti! Kriste, rač to dáti!

Proč se Duch Svatý ve způsobilu holubice zjevil..

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

264. Duch Svatý, když na Jordáně při veleslavném křtu Páně měl se k svědectví zjevití, ráčil předivně sstoupiti.

2. Aj, v holubice způsobě přijítí oblíbil sobě: Ta věc bez tajemství není, važmež to křesťané věrní.

3. Nejprv nám pak ukazuje, co svým úřadem spravuje: že, jsa Duch Svatý milostný, pokoj přináší radostný.

4. Jako holubice Noe, v korbě plesání mnohé způsobila, když ratolest olivovou přinesla jest.

5. Potom také dává znáti, jak se každý má chovati, kdož daru jeho milosti dojíti chce k oslavnosti.

6. Holubice lkavě vzdychá, k skrýši své velmi pospíchá, jestřábů dravých se bojí, hnízdí vysoko v pokoji.

7. Milovnice jest prostnosti, i v obcování svornosti, nehty nepůsobí škody, drží se zrn, čisté vody.

8. Čistotu jistě miluje, pročež smradu se vzdaluje, žluče nemá, a však horlí, když druhý v řádu nestojí.

9. Líbíť se všechny ty ctnosti Ducha Svatého milosti, při lidech v Krista věřících, a chceť, aby chodili v nich.

10. V těch tedy ctnostech poddaně máme ctíti Ducha Páně: vzdychejmež skroušeně, lkavě, činíce pokání pravé.

11. Střežme se ďábla dravého, bezpečnost polštář jest jeho; milujícím skály skrýše nám ať jsou rány Ježíše.

12. Neb kdo v těch bydlí skrz víru, zůstává v pokoji, v míru, povětrí hněvu Božího pro hřích vzešlé neshladí ho.

13. Hnízda činiti potřebí, chceme-li bydliti v nebi, zdeť jest marnost, bida a kříž, duše milá, zdaž nevidíš?

14. Buďmež jako holubice prostní, Pán Ježíš tomu chce: držíme se v lásce v svornosti, v tom svazku dokonalosti.

15. V mrzkosti majíc podvody, nečiňme bližnímu škody: srdce lstivé a podvodné jest sobě samému škodné.

16. Pokrm a nápoj své duši sbírejme čistý, jak sluší, slovo a svátosti Páně bez ka-liště církve bludné.

17. Smradu hříchů se varujme; čistotu vroucně milujme; nebo obcování smilné Duch Svatý zamítá pilně.

18. Těch věcí sluší šetřiti, má-li Duch Svatý v nás býti: jsouc vinní, čínmež pokání, a choďme v tom povolání.

† 19. Ó způsob nás, prosíme Tě, na tomto přebídném světě, Duchu Svatý, vzácný hosti, jak nás mít chceš na výsosti.

20. A my Tebe s Bohem Otcem, i jeho jediným Synem ctíti a chváliti budem nyní, i na věky, amen.

O sedmi dařích Ducha Svatého.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

265. Duch Svatý od Otce poslán s hůry, s nebes, a věrným dán, rozdílný velmi v dařích svých, k spasení církvi potřebných.

2. Kdož Duchem tím veden bývá, hřichem, zlosti svázán nejsa, dojdeť kamž žádá, libuje, čehož v srdci má, miluje.

3. První dar Ducha Svatého jest bázeň v srdci věrného, z níž hřešiti nesmí, nechce, dobře z milosti činit chce.

4. Kdež bázně v srdci nebývá, tuť hřích, zlá žádost přebývá! Ale bázeň hřích

vyhání, vede v dobré, zlé odhání.

5. Druhý dar milostivosti jest v mnohé trpělivosti, k bližním v lásce slitování, v Božím stoje smilování.

6. Spomáhá a všem odpouští, hněvu, zlosti nedopouští, miluje, snáší, shovívá, v milosti Boží přebývá.

7. Třetí dar jestiť umění, zlého, dobrého dělení, zlému odepřítí snažně, a v dobrém míti se vážně.

8. Čtvrtý dar jest jeho síla, v dobrém pomoc a posila, jenž zmocňuje, utvrzuje, jsouc v srdci, pravdu zplozuje:

9. Aby se nebál, nelekal, milost, lásku Boží poznal, z ní všecko podstoupiti chtěl, pro smrt ustoupiti nechtěl.

10. Pátý dar jest jeho rada, by člověk vůli poddána Bohu, k jeho přikázáním, i stál ke všem rozkázáním.

11. Vyvoluje pro své lepší, cožby bylo bezpečnější, nebezpečné opouštěje, v ruce Boží se pouštěje.

12. Šestý dar jest Boží rozum, jenž odjímá blud, nerozum, bychom Boha znali pravě, a věřili v Něho zdравě.

13. Moc, moudrost, dobrotu jeho poznali, všecko od Něho, z čehož bychom milovali, Jej nade vše velebili.

14. Sedmý dar jest jeho moudrost, již vyhání z nás nemoudrost, bychom trvali v milosti, majíc ji, zbyli vši zlosti.

15. Následujmež, což věčného, nedbajíc, co jest časného, bychom věčný vyvolili život, časný proň trátili.

16. Kdož toho mívá účastnost, v těch dařích drahou společnost, pracuje, v dobrém zůstává, v životu ctném se rozmáhá.

17. Budiž chvála Otcí, Synu, Duchu Svatému dobrému, Pánu Bohu jedinému, jenž dává, jakž chce, každému.

Jako: Sláva buď tobě, Bože náš.

266. Jak čerstvých vod jelen žádá v čas unavení svého; tak z žádosti duše ráda má vždy Ducha Svatého: nebť bez jeho pomoci nemáme žádné moci, mrtví jsouc od přirození v věcech potřebných k spasení.

2. Pán praví: kdo Mne miluje, slova mého ostříhá: můj Otec jej oblibuje, Duch Svatý k nebi zdvihá: k tomuť My přicházíme, v tom přibytěk činíme: neb to mé milosti slovo není mé, ale Otcovo.

3. Duch Svatý, ten utěšitel, Ježž Otec pro Mne dává,

budeť váš věrný učitel, od Něhož půjde zpráva o všem, což jsem vám mluvil, pokud jsem zde s vámi byl. Onť vám všechno připomene, On vás k dobrému povede.

4. Pokoj můj vám zůstavuji, ne jakž vám jej svět dává! Proč se v vás srdce strachují? Řek' jsem ta slova pravá: jduť, a zase přijdu k vám: co jsem slíbil, to vám dám; nebojtež se v mém pokoji: Jáť jsem váš a vy jste moji.

5. Svědčí také týž Pán všeho: tak Bůh ten svět miloval, že Ježíše, Syna svého jednorozeného dal: by každý věře v Něho došel bytu věčného: Neposlalť Ho sem souditi, ale hříšný svět spasiti.

6. Kdož srdečně v Něho věří, aj, tenť nebude souzen; ale kdož v Něho nevěří, již jest v pravdě odsouzen: nevěra, kořen zlého, jest původ smrti jeho, z níž jen po tmě vždycky touží, d'áblu, tělu, světu slouží.

7. Opět Pán dí: Já jsem dvěře, kdo skrze Mne nevchází, jako zloděj v své nevěře, jen škoditi přichází: ovce mé hlas můj slyší, a ten vrátný nejvyšší, Duch Svatý, Mne jim otvírá, odkudž plyne živá víra.

8. Ta i jiná slova Páně Duch Boží nám předkládá,

vysvětluje, bludům bráně a nás v Kristu zakládá: v víře, v lásce, v naději, abychom šli vroucněji, sílí, pomáhá, spravuje, těší, učí, osvěcuje.

† 9. Ó přijdiž k nám Duchu Svatý, Bože mocný a pravý! S Otcem, s Synem též podstaty, a tak hodný též slávy: posvěcuj a spravuj nás nyní i v poslední čas, otevři svých darů pramen, k spasení našemu, amen.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápev.

267. Navštěv nás, Duchu Svatý, navštěv, mistře předobré, Pane, svým milostivý.

2. Utěšiteli smutných, studnice plná věrných, sytost chutná žiznivých.

3. Dárce štědrý milosti, oheň ctné štydlivosti, jazyk dobromluvnosti.

4. Tys sirotků nejlepší Otec, nejhlavnější, obrance nejmocnější.

5. Ty jsi světlo v temnostech, utěšitel v tesknostech, Ty jsi lékař v nemocech.

6. Bez Tebeť nic nebude, člověk hovačně sejde, a smrti věčné dojde.

7. Očišť, což nečistého, naprav, což jest bludného, uzdrav, což nezdravého.

8. Obměkč tvrdost srdečnou, napoj duši žiznivou, a dej hříšným milost svou.

9. Dejž nám Tebe žádati, dejž po Tobě toužiti, dejž se zde z hříchů káti.

† 10. Milý Kriste, uslyš nás ve dnech našich v tento čas, přispoř darů dobrých v nás.

11. Dej nám Ducha Svatého, toho dárce štědrého, Místra dobrotivého.

12. Ať nás On daří svými ctnostmi přeshlechetnými mravy spasitelnými.

13. Bychom hodně slyšeli slovo tvé, přijímali, skutkem je i plnili.

14. Dej pro své navštívění, tvým věrným posilnění, dej v dobrém setrvání.

Jako: Bohu buď sláva na nebi.

268. O Duchu Svatý a drahý, holubičko milostná, blesku, k nebi vůdce pravý, sílo s hůry přemocná, milý hosti srdce mého, poklade nesmírný jeho, dárce všech dobrých věcí.

2. Tys závěrka nekonečná pramen Boží bytnosti, a hojnost všech darů věčná k slávě nám a k milosti: Ty sedíš na jednom trůnu s Otcem, Synem, v jejich lůnu, v nedílné cti a slávě.

3. Tvá milost to nahrazuje, co nám Adam byl ztratil, tvá moc znovu nás zrozuje, v Kristu, jenž za nás platil; Tys blesk nás osvěcující, ru-

ka k nebi tahající, základ všech vyvolených.

4. Tvá mysl právě nebeská, kteráž se nezměnila, hnutí ruk a srdcí všech těch, jenž pisali, řídila, Boží Slovo, jemuž u všech Ty dáváš sílu i prospěch, kterýž ho podnes slyší.

5. Jak předivně slovo Páně, prací všech apoštolů, po všem světě rozhlásané, prošlo všudy pospolu! Neb nyní stojí křesťané, kde před tím slepí pohané němým modlám sloužili.

6. Pane, celé mé křesťanství jen na Tobě záleží, všechno mé blahoslavenství, působí tvá moc Boží, já bez Tebe nic nemohu, protož vzdávám chválu mnohou, že mne ku Kristu vedeš.

7. Hle, tu celé mé srdce jest! Všecken chci být naskrz tvůj: pokoj tvůj lehčí mou bolest, tvé dechnutí jest život můj: proč, když jen Tě při sobě mám, ničemu se strašit nedám, a díím vesele: amen.

* Sam. Hruškovic.

Má svůj nápev.

269. O křesťané, radujme se, padesátý den zastkvěl se, Ducha Svatého vylíti, na apoštoly přijíti: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

2. V zvuku větru přeprudkého, kterýž s trůnu nebeského přišel, a ten dům naplnil, v němž kůr věrných shromážděn byl: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

3. A tu v ohnivých jazycích zjevil se na svých věřících; na nich s dary odpočinul, a mile k sobě přivinul: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

4. A hned Duchem Svatým byli naplněni, a mluvili převeliké Boží věci všem národům známou řečí: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

5. Kterýmžto jejich kázáním, velikých věcí hlásáním byli mnozí obráćeni, k víře Krista přivedeni: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

† 6. Ó přijď i knám, Svatý Duše, a naplň srdce naše, dary svými a milostí, potěšením a radostí: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

7. Ty jsi Bůh pravý a věčný, v bytosti své nekonečný, všeho dobrého půsofce, nebe, země mocný tvůrce: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

8. Ty nevýmluvně pocházíš od Otce i Syna, a víš všechny věci a tajnosti, také Božské hlubokosti: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

9. Ty jsi prst Boha věčného, jenž píšeš v srdci věrného,

ho zákon Boží, a nás vodiš, k známosti Krista přivodiš: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

10. Ty jsi Duch Svatý i v moci, jenžs hotov všechněm pomoci, kteříž Tobě věrně slouží, a po Tobě vždycky touží! Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

11. Tys posvěcení Duch pravý, jenž posvěcuješ vše stavy, slovem Božím a svátostmi, dary svými a milostmi: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

12. Tys Duch proseb a milosti, jenž nás o Boží milosti utvrzuješ a spravuješ a k modlení povzbuzuješ: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

13. Ty jsi studnice vod živých, jenž občerstvuješ žiznivých, a od hříchů očisťuješ, k dobrým skutkům nastrojuješ: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

14. Tys pravdy věrný učitel, a nebeský utěšitel, jenž nás bludné vyučuješ, a truchlivých potěšuješ: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

15. Tys jasné světlo v temnostech, mocný pomocník v tesknostech, ochránce věrných a vůdce, před nepřátely zástupce, Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

† 16. A protož prosíme Tebe, svatá holubičko s nebe, skloniž se k nám v této době, a spomož sám naši mdlobě: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

17. Dejž, bychom Tě právě znali, a při Tobě věrně stáli, a skrz Tě byli zmocnění, a u víře posilnění: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

18. Dejž ať milujeme Tebe, bližní pak své jako sebe, a řeči tvých ostříháme: k Tobě svým srdcem vzdycháme: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

19. Svlaž duše naše žiznivé rosou své milosti živé, a dej nám dar rozumnosti, moudrosti, a pobožnosti: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

20. Zůstávej s námi v těžkostech, a buď spomocník v úzkostech, dej radost a potěšení v zármutcích a pokušení: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

21. Ochraň svou církev souženou, před světem opovrženou, upokoj křesťanskou říši, ať se z toho těší tiši: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

22. A po této zdejší strasti uveď nás do věčné slasti, kdež bychom Tebe chválili, s Otcem také Synem ctili:

Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

23. Hallelujah, Hallelujah! Budiž Bohu věčná chvála, že zas s jeho lásky hojné přišly letnice pokojné: Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

24. Amen, radostně plesejme, veselým hlasem zpívejme, opakujíc: Hallelujah, Tobě, Tobě, Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah!

Kašpar Motešický.

O mocech a dařích Ducha Svatého.

Má svůj nápev.

270. **O** nejsladší má radosti, ó nejkrajší světlo mé, který v štěstí i v žalosti nepouštíš dítky své, Duchu Boha věčného, Otce i Syna jeho, kterýž řídíš všecky věci, slyš mne a šetři mé řeči.

2. Ty jsi dar nejvýbornější, kterýž člověk může mít! Když Tě žádám v své nynější prosbě, co můž nad to být? Ach, podej se, přijď ke mně, a zůstávej vždy ve mně, tak jakos chrám srdce mého oblibil při krstu jeho.

3. Ty se s trůnu nebeského, jako voda vyливáš, od Otce i Syna jeho, a vším dobrým oplýváš: Račiž, ó drahý hosti! svých darů a milo-

sti i do srdce mého vlítí; docela je zaujíti.

4. Ty jsi Duch plný moudrosti, Ty vše, co jest skryto znáš, Ty zpytuješ hlubokosti, písek mořský v počtu máš. Znáš i mé porušení, slepotu, zatemnění: Dej tedy moudrosti pravé, abych Tě ctil a znal zdravě.

5. Ty jsi svatý, a velice, co jest čisté, miluješ, jako smradu holubice, tak se hříchů vzdaluješ. Očišť mne svou milostí, a umej od mé zlosti. Řiď a spravuj mne sám sobě, ať se mohu libit Tobě.

6. Ty jsi, jako ovce bývá, tiché srdce, pokojné, tvá milost dobře činívá, všem, i těm zlým přehojně: Dej i mně tu mysl míť, tak tichým a dobrým být, dobrých i zlých milovati, pokoj ke všem zachovati.

7. Pane, já mám na tom dosti, když jen Ty mne nenecháš, kdyžs Ty při mně s svou milostí, co potřebí, Ty mi dáš. Ó přivlastniž mne sobě, já se oddávám Tobě, a chci vše, co mohu míti, k chvále tvé vždy naložiti.

8. Já se, hle, odříkám všeho, co jest proti slávě tvé, nechce míti nic jiného, než co Ty chceš, srdce mé. Co ďábel chce a hledá, na to se nikdy nedá; já chci jeho lsti a

síle vždy odpírat ctně, zmužile.

9. Jen Ty mně dodávej síly, a neodstup ode mne; pomoz, pomocníče milý, kde znáš býti potřebné; lom vůli těla zlého, ruš člověka starého, obnov všecko, co jest ve mně, tak ať Bůh má radost ze mne.

10. Buď obráncem mým, při mně stůj, když klesám buď mou holí, když umírám, buď život můj, když ležím, mou postelí, když vstanu z hrobu svého, dej ať vejdu do tvého paláce svatého nebe, a mám věčnou radost z Tebe.

* Sam. Hruškovi.

Jako: Taktot' volá sám Syn Boží.

271. Otče, sešliž Ducha svého, Syn tvůj kázal nám za Něho prositi tvé milosti, prosíme, jak On nás učil, a modlití se poručil, pošli Ho z své milosti.

2. Žádný v světě hodný není daru toho, z přirození my nic nezasloužíme: Všeckoť jde z pouhé milosti kterouž Kristus svou bolestí zjednal, tím se těšíme.

3. Tys litoval věrnou myslí tu bídu, do níž jsme přišli, skrz Adamův pád těžký: Neb skrze ten pád připadla moc smrti zlé, a moc d'ábla na něj a na nás všechny.

4. Ale však silně věříme, že spasení obdržíme v samém Ježíši Kristu, kteréž On smrtí svou spravil, a na cestě nás postavil, sám k nebeskému místu.

5. A to jest též tvé milosti dílo a Ducha mocnosti; v nás není žádné síly, kdybys nám Ty nepomáhal, Pane, a víry nedával, vždy bychom bez ní byli.

6. Tvůj Duch nás u víře sílí, když všecken svět do nás cílí s hněvem a mnohou zbrojí: I ten d'ábel nic nespraví proti nám se všemi vrahy, když tvůj Duch při nás stojí.

7. Kde Duch Páně, tu vítězství! Kde On jest, tu nepřátelství a moc žádná neškodí: Co jest říše satanova? Jeden prst našeho Boha všecku ji na zem shodí.

8. On pekelné svazky ruší, rozvazuje nás a těší ve všem, co nás kormoutí: Když se jáká bouře zdvihá, On nás chrání a ukrývá, že nás nemůž pohnouti.

9. On sladí naše hořkosti, osvěcuje nás v temnosti, vodí jako své ovce, bdí nad námi, a ostříhá stádo své, takže spočívá i v noci, jak samo chce.

10. On nás učí bázni Boží, a pobožnost v srdci množí, v čistých duších přebývá, co

jest tiché, dobrotivé, co kající a ctnostlivé, v tom On rozkoš svou mívá.

11. On zůstává vždycky s námi v životě i v umírání, když duše z nás vychází, když nás všechno zanechává, On sám těší a pomáhá, do nebe nás sprovází.

12. Nu Pane náš, vši milosti Otče, slyš naše žádosti, a dej nám ten dar svatý Ducha svého k naší správě, bychom zde i v věčné slávě mohli zaň děkovati.

* S. H.

Jako: Poslal Bůh Ducha Svatého.

272. Poprosmež Ducha Svatého, utěšitele věrného, ať spravuje srdce naše, zažena satanáš:

2. Abychom hříchů přestali, ctnosti svaté na se vzali, z milosti jeho ožili, nové rození byli.

3. Dobrotivý Duchu Svatý, navštěv svůj lid hříchem jatý, zavítej k nám s dary svými, přispěj s ctnostmi svatými.

4. Lásku rač v nás rozníti, víry živé přispořiti, ať z milosti odpuštění, dojdeme i spasení:

5. Dejž bázeň a dobrotivost, umění, sílu, též moudrost, rozum, radu i poznání, u víře setrvání.

6. Rač dáti uši k slyšení, slov svých svatých k vyšetření, ať slyšíce přijímáme, skutečně ostříháme.

7. Též jazyk spravuj k mluvení, způsobuj srdce k věření, i všechny naše žádosti obrať k své chvále a cti.

8. Ne každému, než věrnému, dary své hojně rozdáváš, vedle míry pravé víry z milosti své vyléváš.

† 9. Sláva Otci nebeskému, i jeho Synu milému, i také Duchu Svatému, těšiteli věrnému.

10. Kterýž dej nám do skonání v pravé víře setrvání, ať nás mine věčný plamen, amen, staň se tak, amen.

Má svůj nápev.

273. Poslal Bůh Ducha Svatého ve způsobu viditelném, a to vše se jest splnilo v dnešní den padesátý.

2. Na apoštoly své milé, jenž čekali každé chvíle toho Ducha přesvatého v dnešní den padesátý.

3. I stal se s nebe zvuk rychlý, u větru přicházející, Duch naplnil jest věřící v dnešní den padesátý.

4. Sešli Ty nám téhož Ducha, by byl nám věrná útěcha, odejma od nás trápení v dnešní den padesátý.

5. Bychom jsouc v víře stvoření došli tvého potěšení, pomozíš nám, Duchu Svatý, v dnešní den padesátý.

6. Amen, rcemež, Hallelujah, činíc zpívání pokorná, řkouc: Posvěl nás, Duchu Svatý, v dnešní den padesátý.

Má svůj nápev.

274. Požádejmež Ducha Svatého, za dar víry z srdce pravého: Ať ráčí nás mocně v smrti hájiti, skrze níž máme odtud odjít; smiluj se, Pane.

2. Ó světlo vzácné! osvětiž nás, a samého Krista znát uč nás; abychom trvali při Něm statečně: Neb On sám přived nás k vlasti věčné: Smiluj se, Pane.

3. Ó láska sladká! skloniž se k nám, dej milosti své okusit nám; abychom srdečně se milovali, a pokojně v jednom smyslu stáli: Smiluj se, Pane.

† 4. Nejvyšší v bidách těšiteli, dejž, bychom se smrti nebáli; aby sobě srdce v nás nezoufalo, kdyby pokušení zlé nastalo: Smiluj se, Pane.

* J. Tranovský.

Má svůj nápev.

275. Přijdiž, Duchu Svatý, naplň nás dary svými, kteréž Ty máš, abychom slo-

vo Boží slyšeli, a je v srdci svém zachovali, Pána Boha milovali, věčný život obdrželi. Ó rač nás uslyšeti, milý Pane, všecky, kteříž k Tobě dnes voláme: Hallelujah, Hallelujah.

2. Ó Bože! Rač vzhlednouťi na nás, a skloň k nám svůj svatý obraz, bychom Pána Ježíše poznali, v jeho víře do smrti stáli, kterýž svou krev vylil za nás, jako milostivý Pán náš: Ó rač nás uslyšeti, milý Pane, všecky, kteříž k Tobě dnes voláme: Hallelujah, Hallelujah!

3. Ó Pane! Pro svou dobrotivost zažen od nás d'ábelskou zlost, bychom se ani smrti nebáli; ale Tě směle vyznávali, slibům tvým se důvěřice, v víře, v lásce spolu jsouce: Ó rač nás uslyšeti, milý Pane, všecky, kteříž k Tobě dnes voláme: Hallelujah, Hallelujah.

Má svůj nápev.

277. Stvořiteli, Duchu Svatý, přijď, navštiv nás, a spusť na ty, jenž od Tebe jsou stvoření, milost, pokoj, potěšení.

2. Ty jsi těšitel nejbližší, dar Nejvyššího nejvyšší, Ty jsi masť uzdravující, studnice, láska hořící.

3. Ty jsi v dařích Pán bohatý, prst Boží silné podstaty, v rozličných jazycích Slovo zjevuješ světu Otcovo.

4. Dejž nám světlo rozumnosti, srdce v lásce ved' k vroucnosti, znáš těla našeho mdlobu, posilniž je v každou dobu.

5. Vzdal od nás zlost nepřitele, pokoj v nás upevni cele, abychom vždy za Tebou šli, a škody na duších ušli.

6. Dejž nám znáti Boha Otce, i Krista, našeho vůdce, o mistře dobrý! i sebe, abychom vždy ctili Tebe.

† 7. Chvála buď Otci věčnému, i Synu oslavenému, i Duchu drahé milosti, jak zde, tak v nebeské vlasti.

* J. Tranovský.

Jako: Vstoupil jest Kristus na nebe, Hall.

278. Těšiteli, Duchu Svatý, Hallelujah, v dařích nebeských bohatý: Hallelujah.

2. Dejž, bychom se radovali: Hallelujah. V tento den Tebe chválili: Hallelujah.

3. Neb jsi Otci, Synu rovný: Hallelujah, v svých dařích nevyměřený: Hallelujah.

4. Ty všechny své vyvolené: Hallelujah, naplňuješ dary hojně: Hallelujah.

5. Mysl naši rač osvítit: Hallelujah, lásku pravou v nás roznítit: Hallelujah.

6. Bychom po zdejší žalosti: Hallelujah, došli nebeské radosti: Hallelujah.

7. Budiž od nás vždy veleben! Hallelujah, až na věky věků, amen! Hallelujah.

Michalec

X. Písně o velebné Trojici Svaté.

280. Bůh Otec budiž s námi, a nedej zahynouti, odpusť hřích s pokutami, ctnou smrti dej usnouti: Sprošť nás d'ábelské moci, zachovej u víře vroucí; ať se Tebou silíme, srdečně v Tě věříme: Doufáme v tvé pomoci v množství všech věrných křesťanů, ať ujdeme satanu, majíce tvou ochranu: Amen, amen, staň se tak, zpívejmež Hallelujah.

2. Pán Ježíš budiž s námi atd.

3. Duchu Svatý, buď s námi, atd.

14 Jako: O blahoslavený člověk, kterýž.

281. Chvála buď našemu Bohu, za tu jeho milost mnohou, že nám seslal Syna svého na spasení světa všeho.

2. Chvála Tobě, ó Ježíši, žes se bratrem našich duší stal a krví své milosti vytrh' nás z moci temnosti.

3. Chvála Tobě, Duchu Svatý, že nás ráčíš spravovati: Když nás k víře znovu rodiš, k milosti Božské přivodiš.

4. Žádný jazyk nevypraví darů tvých, Bože laskavý:

Proč vzdycháme k Tobě stále, dej nám, co prosíme dále.

5. Otče, pomni na své syny, neb nám nepomůže jiný, dej zdraví, prospěch a pokoj, oddal mor, drahotu i boj.

6. Jezu Kriste, reku silný, strážce proti d'áblu pilný, zruš jeho moc, rač nám dáti, v církvi tvé vždy prospěch bráti.

7. Těšiteli, Duchu Svatý, rač se k mdlobě naší znáti, pomáhej nám svou milostí, ať sloužíme s ochotností.

8. Ó Trojice svatosvatá, jediná Boží podstata, tvůj obličej osvěcuj nás, žehnej a varuj v každý čas.

* S. Hruškovíc.

Jako: Ježíši, děťátko milé.

282. Chválen buď věčně Hospodin, Otec i jeho milý Syn, i posvětitel Duch Svatý, Bůh náš nedílné podstaty.

2. Že se nám ráčil zjevití, a nás tudy obživiti: Neboť pravá známost Jeho jest dar života věčného.

3. Jest pak Bůh Duch nestvořený, věčný v bytu neob-sáhlý, v moci, v moudrosti,

v dobrotě nevýmluvný všem na světě.

4. Jeden jest v Božské bytosti, Trůj v osobách od věčnosti, Bůh Otec, Syn i Duch Svatý, nekonečný, nepočatý.

5. Slyš, Israeli, pozoruj jedenť jest, jeden Pán Bůh tvůj: Toho i my pravdu známe, tak věříme, vyznáváme.

6. Však nám se zjevil Pán Bůh ten, že jest v třech osobách jeden, nebe i země Stvořitel, Spasitel a Posvětitel.

7. Víry a vyznání toho důvodů máme přemnoho: Na počátku bylo Slovo, u Boha Otce věčného.

8. Duch Svatý před skutky všemi již se vznášel nad vodami: Slovem Páně, a úst jeho Duchem stal se původ všeho.

9. Proto zpívají anjelé: Svatý, svatý, svatý, cele bytost i slávu Trojice bez přestání velebíce.

10. Pán Ježíš Otce vyznával, Synem Božím se býti znal, sliboval Ducha Svatého, zjevuje Boha pravého.

11. Bůh Otec sám na Jordáně, při důstojném krstu Páně volal: Toť jest můj Syn milý, chtě, abychom Jej v Něm ctili.

12. Duch Svatý při tom se našel, nad Synem Božím se vznášel, člověče nevěrný Pá-

nu, přístup myslí svou k Jordánu.

13. Ve jménu Otce věčného, Syna i Ducha Svatého Kristus poručil křtiti a všechny tomu učiti.

14. Tři tedy jisté osoby, Otec, Slovo a Duch Svatý v nebi svědectví dávají; avšak jednu bytnost mají.

15. Tak se Bůh ráčil zjevit, tak Ho máme znáti, cítiti: Kdo to činí zde v prostnosti, uzříť Ho v věčné radosti.

† 16. Od věků na časy věčné, svatý, svatý, svatý Pane, plná jsou nebe i země velebnosti a slávy tvé.

17. Otče, Bože Stvořiteli, dejž abychom v Tobě měli milost, pokoj a spasení, jsouce znovu narození.

18. Spasiteli, Synu Boží, nám povýšený na kříži, věřímeť v Tebe, ty uzdrav, Ty nás od věčné smrti zbav.

10. Duchu Svatý, milostivý, Posvětiteli vždy živý, uděl k našemu spasení víry, lásky rozhojnění.

† 20. Amen, ó svatá Trojice! Dejž, bychom na Tě patřice v nebi s Tebou věčně byli, s anjely Tebe chválili.

J. Tranovský.

Má svůj nápev.

283. Co žádná moudrost na zemi nijak nemůž chápati, to dává Bůh mezi všemi

zjevně ohlašovati: Že On jest Král všech králů sám, a Bůh bohů největší, veliký, mocný, dobrý Pán, strážce věrných nejlepší, jeden Bůh, tři osoby.

2. Bůh Otec, Syn i Duch Svatý jest jeho slavné jméno; takť Ho jmenuje, zná a ctí spravedlivých semeno; Bůh Abrahámův, Izákův, Jakubův, jenž miluje, Pán zastupů, jenž všelikou věcí dobrou daruje nás, a sám dítvy činí.

3. Otec zplodil od věčnosti svůj obraz, Syna svého; Syn potom v času plnosti, zjevil se vtěleného: Duch Svatý věčně pochází od Otce i od Syna: Všech třech spolu se nachází jedna moc nerozdílná, rovná věčnost a sláva.

4. Hle, srdce mé, to jest tvůj Pán, tvůj Bůh a poklad drahý, tvůj přítel, který vždycky sám jest Spasitel tvůj pravý, On tě jak obraz svůj vzdělal, On platil za tvé zlosti, On tobě pravou víru dal, On sladí tvé žalosti svým svatým slovem Božským.

5. Povstaň a vstup k Němu v nebe, uč se Ho dobře znáti; Neb ta známost spasí tebe, způsobí život svatý, v víře, v lásce, v pobožnosti, a pomůže k věčnému životu, kde Bůh z milosti spatřovat lidu svému dá věci neslýchané.

6. Ale běda zaslepeným, jenž jsou srdce tvrdého, a obrací ku stvořením slávu Boha živého: Nebo, kdo Boha od sebe zde nevěrou zahání, ten nemůž přijít do nebe, zavře mu Bůh své brány, a věčně ho zavrhne.

7. I dejž tedy, Bože svatý, Pane země i nebe, ať všecken svět se obrátí právě, a pozná Tebe: Osvěť co vězi v temnosti, naprav, co pobloudilo, vzdal všeliké odpornosti, a co by kormoutilo těch, jenž jsou mdlí u víře.

8. Tak abychom všickni někdy do nebe se dostali, a při Tobě spolu tehdy nekoněně zpívali, žes Ty sám Král králů hlavní, a Bůh bohů nejvyšší, Bůh Otec, Syn i Duch Svatý, strážce věrných nejlepší, jeden Bůh, tři osoby.

* Sam. Hruškovíc.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

284. Jenž jsi Bůh jeden v Trojici, od věčnosti panující, když se světla nedostává, dejž, ať světlo tvé nastává.

2. Tebeť my ráno chválíme, i večer modlitbou ctíme: Dejž, ať zpěvové libezní na věky od nás Tobě zní.

3. Bohu Otci budiž chvála, buď i Synu jeho stála, také i Duchu Svatému, Bohu v Trojici jednomu.

* J. Tranovský.

Jako: Nuž chválu vzdejme Bohu.

285. Každý duch chvaliž Pána, jemuž od Něho dána bytnost na tomto světě, v hojné jeho štědotě.

2. V podstatě své jediný Bůh pravý a nesmírný, trůj v osobách vždycky jest, Jemuž buď chvála i čest.

3. Jenž svou všemohoucnosti v veliké ozdobnosti nebe slavně učinil, jakž od věků umínil.

4. Anjely duchy strážné, nad všeliký tvor jasné, v síle a důstojnostech postavil na výsostech.

5. Také i zemi stvořil, mocí Božskou naplnil živočichy mnohými, všemi tvory dobrými.

6. Chtěl každému stvoření, v nebi, moři, na zemi své mocí částku dáti, v nich se oznamovati.

7. Nad stvoření všeliké, v důstojnosti veliké člověk od Něho stvořen, jeho mocí obdařen.

8. Tak ho velmi zvelebil, by všech věcí pánem byl, všechno k jeho cti, chvále řídil, spravoval stále.

9. Vizmež moudrost nestihlou, v každém stvoření divnou, Boha všemohoucího, věčně vševedoucího.

10. Předivnýs v své moudrosti, ó Bože na výsosti!

kterouž všechno spatřuješ, v nebi, v zemi spravuješ.

11. Kůrys anjelské zřídil, svou moudrostí naplnil, by každý z nich v svém řádu měl k povinnosti pravdu.

12. Pěknés nebe učinil, slunce, měsíc osvětil, hvězdy, planety krásné, zřídils jim běhy časné.

13. V zemi mnohé stvoření, ptactvo, zvířata polní, stromy, kvítí všeliké, v rozdílnosti veliké.

14. Učinils z své moudrosti, by bylo k služebnosti lidskému pokoleni, jenžs postavil na zemi.

15. Nebs člověka obdařil, rozum jasný v něm složil, by tvá díla spatřoval, v nich moudrost tvou poznával.

16. Všeho světa stvoření v rozličném proměnění pošlo též z tvé moudrosti, budiž chvála s vděčností.

† 17. Dobrýs, Pane, na věky, maje péči o všechny, když se všem uděluješ, a rozličně daruješ.

18. Kdož Tě právě poznají, v Tobě naději mají: nebs Ty věčná dobrota, přivodíš do života.

19. Skrze všechno stvoření spatřuje se na zemi věčná tvá moc i Božství, moudrost, dobrota, panství.

† 20. Vždycky jsi chvály hodný, v Trojici Bůh jediný, dejž se hodně chváliti, věčně s Tebou bydleti.

Jako: Chraň nás, Pane, při slovu svém.

287. O světlo, Trojice svatá, jediná Božská podstata! Osvěćuj nás svou jasností, a vzdál vnitřní temnosti.

2. V světle nepřístupitelmém bydlíš, v místě nestiženém: světlem víry dej se znáti, srdcem celým milovati.

3. Ó mocný, moudrý i dobrý, a v dobrotě velmi štědrý! Viziž naše ochuzení, darujž z tvého smilování.

4. Trůjs v osobách, však jeden Bůh, vida, viděl jsi náš neduh, ráčils se oznamovati, chtě nás z milosti spasiti.

5. Ukázals osob rozdílnost, a jedinou Božskou bytnost v stvoření a v vykoupení, i v vnitřním obnovení.

6. Trojeť jest toto tvé dílo, k jednomu se přiblížilo člověku k jeho spasení, by v něm neslo tvé znamení.

7. Trojice Svaté šlépěje ukázals na tvorů zřejmě, moc, moudrost, také dobrotu, a v tom jedinou bytnost tvou:

8. Ano, ze všeho stvoření v tom člověk poslední není: Neb stvořen k obrazu tvému, také k životu věčnému.

9. By byl zůstal v nevinosti, nepřišel by k smrtelnosti, na duši ani na těle, máje věčný život z nebe.

10. Ty, jenž jsi všemohoucí sám, v moudrosti, v dobrotě poznán, způsobil to z své milosti, byl zase ožil k věčnosti.

11. Skrže Pána Jezu Krista, aby došel v nebi místa, máje stvoření nového, obraz v sobě, pravdu jeho.

† 12. Budiž Bohu Otci chvála, i Synu jeho buď dána, i také Duchu Svatému, Pánu Bohu jedinému.

Lukáš Pražský.

Jako: Jak pěkně svítí dennice.

288. Pochvalmež Boha našeho, Boha v Trojici jediného, Otce milosrdenství: Neboť nás k obrazu svému stvořil, a nad to k věčnému darů svých účastenství: Svatý, Svatý, Svatý náš Bůh, Pán zástupů, na výsosti: Sláva buď jeho milosti.

2. Pochvalmež i Syna jeho, Ježíše, Pána našeho: Neb s nebe pro nás stoupil, moc d'ábla, hřichu i smrti, kterouž jsme měli trpěti, zkazil a nás vykoupil: Svatý, Svatý, Svatý náš Bůh, Pán zástupů, na výsosti: Sláva buď jeho milosti.

3. Pochvalmež Ducha Svatého, jenž z Otce i Syna jeho

nevýmluvně pochodí; neb srdce v nás osvěcuje, k spasení vede, spravuje a tak nás znovu rodí. Svatý, Svatý, Svatý náš Bůh, Pán zástupů, na výsosti: Sláva buď jeho milosti.

J. Tranovský.

Te Deum Laudamus.

Obecní notou, podle všech slavností.

290. Tě Boha všickni chválíme, Tebe Pána vyznáváme: Tě všech nás věčného Otce, všechna země ctí široce.

2. Tobě všech nebes výsosti, Tobě všeliké mocnosti, anjelé, Cherubínové, i slavní Serafínové.

3. Ustavičně prozpěvují, hlasem velikým volají: Svatý, Svatý, Svatý Pán Bůh nebeských, zemských zástupů.

4. Plná jsou nebe i země velebnosti a slávy tvé; Tě slavný kůr apoštolský chválí, i počet prorocký.

5. Zástup svatých mučeníků velebí moc tvou velikou, Tebe po okrsku světa vyznává církev tvá svatá,

6. Otce převelmi dobrého, Syna jednorozeného, také i Ducha Svatého, utěšitele věrného.

7. Ty jsi Král slavnosti Kriste, Tys Syn věčný svého Otce: Chtě člověka vykoupiti, ráčils se v pannu vtělití.

8. Ty, když přemohls moc smrti, ráčils věrným otevřítí z lásky království nebeské: Sediš na pravici Božské.

9. Odtud, věříme, že přijdeš, soudcem všeho světa budeš: Ó dejž sluhům svým s sebou díl; všaks je krví svou vykoupil.

10. Rač je věčnou slávou s svými poctiti v nebi svatými: Spas lid svůj, ó Hospodine! Dědictví tvé ať nezhyne.

† 11. Po všechny naše dny díky vzdáváme, Bože veliký, chválice jméno tvé slavné, čehož jest na věky hodné.

12. Rač toho dne i každý čas poškvrn hříchů zbaviti nás: Smiluj se nad námi, Pane, Smiluj se, Tebeť žádáme.

13. Budiž milosrdenství tvé nad námi, náš milý Pane: K Toběť jen máme své zření, ó dejž nám věčné spasení.

14. V Tebeť, ó Pane! doufáme, nechať v hanbu nepadáme; i budeš od nás sám chválen, nyní i na věky, amen.

J. Tranovský.

Má svůj nápev.

291. Tě, Bože chválíme, Tě, Pane, slavíme, Tě Boha, věčného Otce, všechna země ctí široce. Tobě zástupy anjelské, i všechno vojsko nebeské,

cherubíni, serafini

prozpěvují hlasy svými:

Svatý jest náš Pán Bůh,

Svatý jest náš Pán Bůh,

Svatý jest náš Pán Bůh,

Hospodin zástupů.

2. Tvá Božská moc a velikost

jde nad vši světa vysokost,

Tě svatý kůr apoštolský,

i všecken počet prorocký,

zástup věrných mučeníků,

velebí s chválou velikou.

Tě křesťanská církev pravá,

po všem světě vždy vy-

(znává,

Boha Otce nejvyššího,

Syna tvého nejmilšího

ctí také Ducha Svatého,

Utěšitele věrného.

3. Ty, Králi slávy, Ježíši,

Boha Otce Syn věčný jsi

nezhrdals tělem panenským,

chtě být Spasitelem lid-

(ským.

smrti všecku moc podvrátils,

nebe křesťanům navrátils.

sediš na pravici Božské,

Otci rovný v cti královské,

všech živých i mrtvých soud-

(ce.

Ty jsi všech věrných pří-

(mluvce:

Ó pomoz služebníkům svým,

Pane, krví svou koupeným.

4. Dej nám v nebi účasten-

(ství,

s svatými v věčném králov-

(ství.

Spas lid svůj, ó Jezu Kriste!

Rozšiř své dědictví jistě.

Spravuj, ochraňuj je vždycky

a povyš na všechny věky.

5. Po všechny dni Tě chválí-

(me,

Tvé jméno vždycky slaví-

(me,

chraň nás dnes, Bože, s vý-

(sosti

před hříchem, vši neprá-

(vosti,

buď milostiv nám, Bože náš,

buď milostiv v každý zlý

(čas,

ukaž milosrdenství své,

jakž k Tobě máme zření

(své:

V Tebe doufáme, Pane náš,

v zahanbení neuvod' nás,

Amen.

* Daniel Krman.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

292. Trojici blahoslave-
nou, slávy utěšení plnou, ve-
lebmež vždy bez přestání,
patříce skrz víru na Ni, kte-
ráž vždy v jednotě Božství
bývá v věčné nedílnosti.

2. Aj Otec, Syn a Duch
Svatý, jediné věčné podsta-
ty, Otec Syna na svět poslal,
Syn s nebe sem se k nám
přibral, a Duch Svatý vzácně
přišel, by v nás s Otcem, Sy-
nem bydlel.

3. Tím se Ona dokazuje, v
skutech rozdílných zjevuje:
Otec pro nás Syna ubil, Syn

trpěl, aby Duch dán byl, Syn se za nás vždy přimlouvá, Duch od obou život dává.

4. Otec všeho jest počátek, Syn v Otci má svůj přibyték, to Slovo z Něho se rodí, skrze něž Otec vše tvoří, v Nichž obou život přebývá, Duch Svatý, Jimž vše ožívá.

5. Takť v jednotě přebývají, věčně se v sobě kochají, majíce všeho dostatek, spolu činí každý skutek k předivnému oslavení, působíce nám spasení.

6. Jakýž Otec, takýž Syn Bůh, jakýž Otec, Syn, takýž Duch, jedna moc, moudrost, dobrota, avšak rozdílnost osobná: Jiný Otec, jiný Syn, Duch, v bytu jest jen jediný Bůh.

7. V jehož jménu jsme pokřtěni, k dojití z Něho spasení, v poslušenství víry v Něho, strojice se k soudu jeho, abychom spravednost měli, života slávy v ní došli.

8. Otci se cele dověříme, že na Něm vše obdržíme, a Kristu, jeho zásluhám, u Otce v nebi přimluvám, a v Duchu Svatém spasení z Otce v Kristu obdaření.

9. V milosti Otce hledejme, Krista v přimluvě užíváme, Ducha v pravdě přijímejme, tak tu velebnou Trojici řádně ctíme v její moci, modlí se jednotě Božství.

10. Blahoslavené ty oči, toť sám Pán Kristus tak svědčí, kteréž vidí Boha svého, v Kristu slavné skutky jeho, té převelebné Trojice, v nich Jej ctně požívající.

11. I uši, kteréž Jej slyší, a spasením se v Něm těší, z těch se Kristus Pán raduje, a Otci svému děkuje, že jim je Duchem svým zjevil, a před moudrými světa skryl.

12. I my se s Kristem radujme, že v Něm Boha svého máme, Otce v Synu, v Otci Syna, a v Otci i Synu Ducha, kdož jsme v se Krista přijali, Jemu v srdci místo dali.

13. Nebť jsme skrze Něj spojení s Bohem, s církví sjednoceni, bychom v lásce přebývali, přikázání ostříhali ve jménu Pána Ježíše, čekajíc nebeské říše.

14. Ó prerozkošná Trojice! Naplňujž vždy naše srdce, ať Tobě věčně zpíváme, díky a chválu vzdáváme, nyní v světském potupení, potom v nebi v oslavení.

15. Řkouce: Svatý, svatý, svatý, Bože náš jedné podstaty, v Toběť jest věčné spasení, krom Tě nic, než ztracení, aj Toběť chválu vzdáváme, věčně s Tebou býť žádáme.

Jan Augusta.

DRUHÝ DÍL

Písní duchovních, obsahující v sobě:

1. Kyrie, Et in terra, Credo nedělní i sváteční.	5. Před kázáním slova Božího.
2. O anjelích.	6. Po kázání.
3. O blahoslavené Panně Marii.	7. O velebných svátostech.
4. O apoštolích a mučedlnících.	8. Po službách církevních.
	9. O stavu manželském.

I. Kyrie, et in terra, Credo, ned. i sváteční.

Kyrie I.

Má svůj nápev.

Farár: Kyrie eleyson.

293. Hospodine všemohoucí, Pane milý přežádoucí, pro své milosrdenství smiluj se nad námi.

2. Myť žádáme smilování, nám naděje jinde není, než v Tobě, Hospodine, smiluj se nad námi.

3. Kdož se kají žalostivě, Ty odpouštíš milostivě, svrchovaná dobrota, smiluj se nad námi.

Farár: Kriste eleyson.

4. Kriste s nebe poslaný, narozený z čisté panny, z

milosti své, ó smiluj se nad námi.

5. Jenžs pro nás zde pracoval, čtení kázal, milost dával, uslyšíš nás, a smiluj se nad námi.

6. Trpěl jsi pro nás mnoho, dej nám vděčnu býti toho, Kriste dobrý, ó smiluj se nad námi.

Farár: Kyrie eleyson.

7. Hospodine, odpusť zlošti a navštěv nás svou milostí, jenž pro nás mile sstoupil, smiluj se nad námi.

8. Hospodine, rač nám dáti Tě žádáti po vše časy srdečně všemi hlasy: Smiluj se nad námi.

9. Hospodine, jenž shovíváš, a dáváš čas ku pokání, buď při našem skonání; smiluj se nad námi.

Kyrie II.

Jako: V městě Betlémě řečeném.

Farár: Kyrie eleyson.

294. Hospodine, vždycky mocný, prosíme Tě lid nemocný, buď pomocný: Otče, smiluj se nad námi.

2. Obdarils svaté stálosti v jich mučnické těžkosti, z své milosti: Otče, smiluj se nad námi.

3. Dejž i nám ctně bojovati, víru v kříži zachovati, tak ostáti: Otče, smiluj se nad námi.

Farár: Kriste eleyson.

4. Kriste, Tys evanjelistů, mučedníků, apoštolů, Pán všech spolu: Kriste, smiluj se nad námi.

5. Kdo chce tvůj učení býti, musí' úzkou cestou jíti, svůj kříž vzíti: Kriste, smiluj se nad námi.

6. Duch hotov, tělo pak mdlé jest; pomoz snést každou neřest, sám pro svou čest: Kriste, smiluj se nad námi.

Farár: Kyrie eleyson.

7. Hospodine, Duchu Svátý, kalich kříže zde přijatý

nemáť ztráty: Pane, smiluj se nad námi.

8. Dejž, ať vše trpíme tiše, jako ctná všech svatých říše, pro Ježíše: Pane, smiluj se nad námi.

9. Po zdejší práci, těžkosti, rač nás pojíti z milosti k oslavnosti: Pane, smiluj se nad námi.

10. Amen, srdečně věříme, že to všecko obdržíme, zač prosíme, protože Boha pochválíme.

Jiří Tranovský.

Kyrie III.

Má svůj nápev.

Farár: Kyrie eleyson.

295. Kyrie eleyson, ó Bože! k nám se skloň, Bože, na ctných srdcí pokoru patřící, smiluj se nad námi.

2. Jakž jsi na Marii vzhledna, zvelebil ji, ó vzhledniž i na nás! Na milost přijmi nás! Smiluj se nad námi.

3. Nejsmeť ovšem hodni, hřešice den po dni; však shlad' hříchy naše, pro Krista Ježíše: Smiluj se nad námi.

Farár: Kriste eleyson.

4. Ó Kriste eleyson, Králi hradu Sion, Pane Jezu Kriste, Synu panny čisté: Smiluj se nad námi.

5. K slávě synům lidským, pod srdcem panenským odpočívals mile: Ej, i této chvíle smiluj se nad námi.

6. Rač nás navštívit, přibytěk v nás mít: My v Tobě, a Ty v nás ať jsme na věčný čas: Smiluj se nad námi.

Farár: Kyrie eleyson.

7. Kyrie eleyson, ó Pane k nám se skloň milý Duchu Svatý, jímž Kristus počatý: Smiluj se nad námi.

8. Spravils panny život, aby se její plod bez hříchů narodil a nás vysvobodil: Smiluj se nad námi.

9. I nás pravdou osvěť, pomocí svou posvěť, abychom vždy byli Bohu lidé milí: Smiluj se nad námi!

10. Amen, takť věříme, že to obdržíme: Čest Bohu buď v nebi, nám pokoj na zemi, z té milosti, amen.

J. Tranovský.

Kyrie IV. obecné.

11. Má svůj nápev.

Farár: Otče, nebeský Bože, smiluj se nad námi.

296. Známe to, Pane Bože náš, že se na zlost hříšných hněváš, jistí to smrt Syna tvého, za nás ukřižovaného.

2. Měl-li dluh náš smazán býti, musil zaň těžce platiti;

volaje: proč Mne opustil, svědčí, žeš Mu neodpustil.

3. Protož se hříšní děsíme; a však žeš smířen, věříme, Syna svého zásluhami: Otče, smiluj se nad námi.

Farár: Synu, Vykupiteli světa Bože, smiluj se nad námi.

4. Ó Kriste, Spasiteli náš, že k nám upřímnou lásku máš, ukazují tvá trápení, jímž počtu žádného není.

5. Myť naději v Tobě kladem, uštknutí ohnivým hadem, hrnouc se pod tvá ramena, k nám na kříži roztažená.

6. Ó přimluv se k Otci svému, jsa oběť příjemná Jemu, zastup nás svými ranami, Kriste, smiluj se nad námi.

Farár: Duchu Svatý, Bože, smiluj se nad námi.

7. Ó štědrý dárce milosti, věrné duše sladký hosti! Nebudeliť tvé pomoci, sejdem bídně v své nemoci.

8. Svědčí tvé slovo, že svými lkáními nevýmluvnými pracuješ nám pomáhaje, Abba Otče v nás volaje.

9. I nyní dílo to konej, hřích nám mrtviti pomáhej, zůstávaje v nás a s námi, Pane, smiluj se nad námi.

J. Tranovský.

Kyrie V.

Jako: Hospodine Všemohoucí.

Farár: Kyrie eleyson.

297. Otče, Stvořiteli všeho, nás i vojska anjelského v množství, v síle divného: Smiluj se nad námi!

2. Stvořil jsi je k slávě sobě, i lidem k sloužení v mdlobě, kteříž se modlí Tobě: Smiluj se nad námi!

3. Skrz anjely tvá dobrota nás jako z Sodomy Lota, sproved' z tohoto světa: Smiluj se nad námi!

Farár: Kriste eleyson.

4. Kriste, Tobě anjelé sloužili vždycky vesele, Bohu v těle: Ó smiluj se nad námi!

5. Tys naše přirození zvelebil skrz své vtělení nad anjely: Ó smiluj se nad námi!

6. Dejž, bychom z hříchu vstali, aby se z nás radovali, a my s nimi: Ó smiluj se nad námi!

Farár: Kyrie eleyson.

7. Duchu Svatý, Pane milý, sešli k nám svaté anjely, proti ďábelské zlosti: Smiluj se nad námi!

8. Dejž, ať máme jako děti s anjely čisté příbytky, bez pýchy, pohoršení: Smiluj se nad námi!

9. Králi anjelů, po smrti rač nás s anjely spojit; i budem Tě chváliti: Smiluj se nad námi!

Et in terra. I. *Nejobecnější.*

Obecní notou, podle všech slavností.

298. A na zemi budiž lidem pokoj, dobrá vůle všem, i nám, jenž vychalu-
jem Tě, dobrořečíme hlasitě.

2. I srdečně se modlíme, a s náboženstvím prosíme, v tvé slávě Tě velebíme, do-
brému díky vzdáváme.

3. Pane Bože kralující, jenž jsi na nebi v Trojici, Králi nebeský přestkvoucí, Bože Otče všemohoucí.

4. Pane, Synu nejvlastnější, Ježíši Kriste nejvyšší: Od obojího podstaty pochodící Duchu Svatý.

5. Ó Pane Boží Beránku! Jenž snímáš nepravost svět-
skou, Tě prosíme spolu vši-
ckni, řkouce: Smiluj se nad námi!

6. Kterýž snímáš hříchy světa, budiž příjemná modlitba, sedíš na pravici Otce, buď náš milostivý správce.

7. Neb jsi Ty nejsvětější sám, Ty jsi sám panující Pán, Tys sám nejvyšší, náš Pane Kriste Ježíši.

8. S Svatým Duchem, těšitelem, všech věrných osvěti-

telem, v slávě Bohu Otci roven, až na věky věků, amen.

II. Gloria in excelsis Deo.

Nápěvem vlastním.

299. Bohu buď sláva na nebi, i díky z darů jeho, protože již nepotřebí báti se čeho zlého: Bůh nás sobě oblibuje, pokojem svým potěšuje, má bouře všecka konec.

2. Chvály, modlitby množíme, děkujeme srdečně, že tvou moc, Otče, vidíme, již nad vším vládneš věčně: Milostí tvou člověk ožil, stalo se, cos byl uložil, blaze nám při tom Pánu.

3. Ó Kriste, jediný Synu Boha Otce věčného: Shladils všech nás padlých vinu, smířiv s Otcem sprostils zlého: Ó Pane Boží Beránku! Slyš nás bídne v tomto stánku, a smiluj se nad námi.

4. Duchu Svatý, jmění naše, těšiteli žádoucí, sprost' nás zlostí satanáše, pro něž Pán Ježíš vroucí nesl hroznou smrt, bolesti, ó vzdal všecky pryč neřesti, na čež i spoléháme.

• J. Tranovský.

Et in terra III.

Má svůj nápev.

300. Na zemi pokoj vždy budiz všem lidem věrným,

kteríž svůj kříž nesouc, tak jdou za Pánem svým: Boj dobrý bojujice, víry ostříhající s mučeníky Boha i smrti svou ctíce.

2. Chválíme, slavíme Tě samého, vzýváme, ó náš milý Otče, i dobrořečíme: Tebe ctíme samého, velebíme dobrého, Tobě se klaníme, nábožně modlíme.

3. My Tobě činíme děkování ze všeho: neb nám ráčíš mnoho dávati dobrého: Pro tvou slávu velikou, velebnost převysokou, žádný Tobě není v jasnosti podobný.

4. Ó milý náš Králi, Pane nebeský, zemský, Otče všemohoucí, račiž nám pomoci! Synu prvorozený Marie čisté panny, Pane náš Ježíši, připoj nás k své říši.

5. Ó Synu, jenž vinu snímáš s bídneho světa, ó Beránku Boží! Sám jsi všech výplata: Bohu Otcis přemilý, na nás velmi laskavý, smiluj se nad námi, nepohrdej námi.

6. Jenž snímáš, Kriste náš, hříchy s světa bídneho, pohleď na nás okem smilování svého: Nebo Ty sám tu moc máš, komuž chceš, svou milost dáš, slyš naše modlení, upřímné volání.

7. Jenž sedíš, k nám hleď, s pravice Otce svého.

smiluj se nad námi, zbavě všeho zlého: Nebs Ty nejsvětější sám, Ty jsi nejmocnější Pán, Ty jsi sám nejvyšší, náš Kriste Ježíši.

8. Ty s Svatým Duchem svým, těшитelem výborným: V slávě Boha Otce kraluješ široce: Trojice dokonalá, buď Tobě věčná chvála, Pane Bože jeden, ó vyslyš nás, amen.

Et in terra IV.

Jako: Sláva Bohu na výsosti, dárci.

301. Sláva Bohu na výsosti buď z té nesmírné milosti, že nám ráčil Syna svého seslati s nebe milého: A na zemi mezi lidmi pokoj, dobrá vůle všemi.

2. Již přišlo to símě ženy, Syn Boží v ráji slíbený, kterýž potřel hada hlavu, a nám získal věčnou slávu: Věc se stala, již žádala Eva, když syna dostala.

3. Již Pána jsme došli Toho, po němž Lámech toužil mnoho: Ten těši, Ten nekormoutí, Ten dává odpočnutí od pracného a bídneho toho života našeho.

4. Panství Židů již přestalo, Kristovo věčné nastalo: Bůh spasení z Siona dal, jakž Jakob s Davidem žádal: Již zjevil se kořen Jesse, kterýž nám radost vždy nese.

5. Již nebesa rosu dala, spravednost z země povstala: Již počala panna syna, a tak přišla ta hodina, již proroci dnem i nocí žádali sobě k pomoci.

6. Protož, Pane Bože, Tebe, Králi i země i nebe, všickni ctíme a chválíme, vzýváme, dobrořečíme: Díky vroucí, v lásce stkvoucí, slyš, ó Bože všemohoucí!

7. Ó Beránku Boží tichý! kterýž snímáš z světa hříchy, smiluj se nad všemi námi, zohavenil jsme vinami: Volajících slyš, sedící na Otce svého pravici.

8. Ty jsi ten sám nejsvětější, Tys Pán nejpovýšenější: Tys Ježíši dobrotivý, všech spasení žádostivý: Naše sláva, ženich, hlava, král, pastýř a radost pravá.

9. Těšiteli, Duchu Svatý, kterýmž jest Kristus počatý, věčně z Otce Hospodina pocházející i z Syna, budiž chvála vždycky stálá, ó dobroto neskonalá!

J. Tranovský.

Credo II. Starodávni.

Má svůj nápev.

303. My všickni věříme v jednoho Boha, kterýž stvořil nebe i zemi, kterýž se nám za Otce dal, abychom jeho dítky byli. Onť nás chce všechny živiti, tělo, duši zach-

vati, zlé příhody nás zavarovati; nic zlého se nám nemá státi, neb se On o nás, On o nás stará, chrání, opatruje, opatruje; všeckoť jest v jeho moci.

2. My všickni věříme i v Jezu Krista, Syna jeho, Pána našeho, kterýž s Otcem na věky jest v rovnosti Božství i cti jeho. On z Marie, panny čisté, pravý člověk se narodil skrze Ducha Svatého pro víru; neb jsme my byli zahynuli; na kříži za nás, za nás všech umřel, a zase vstal z mrtvých, vstal z mrtvých, skrze moc Boha Otce.

3. My všickni věříme, že když Ježíš Kristus mocně třetího dne z mrtvých vstal, čtyřicet dní se ukazoval, po všem světě učiti kázal. Do nebe vstoupil svou mocí; na pravici Otce sedí; přemohl své všechny nepřátele, kteříž se písmům protivili; k soudu se přiblí- se přibližuje. Všecky skutky lidské, zlé i dobré, sám mocně soudit bude.

4. My všickni věříme i v Ducha Svatého, jenž pochází od Otce i Syna, kterýž smutných potěšuje a dary připravuje krásné. Všecko křesťanstvo na zemi drží v svorné mysli pevně, žeť nám budou hříchy odpuštěné, a to tělo má zase vstáti. Po této nouzi, po této nouzi jest

nám připravený, připravený život v jeho věčnosti.

Credo IV. Nejobyčejnější.

Má svůj nápev.

305. Věříme v Boha jednoho a Otce všemohoucího, nebe, země řídícího.

2. V Jezu Krista, Syna jeho, jednoho Pána našeho, Duchem Svatým počatého.

3. Z panny Marie narozen, trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel, pohřben.

4. Z pohřbu sstoupil do pekel, v třetí den vstal z mrtvých vesel, na nebesa vzhůru vstoupil.

5. Na pravici Boží sedí, na tvář Otce svého hledí, všudy všechny věci vidí.

6. Odtud má zase přijíti, živé i mrtvé souditi, k nám se dolů navrátiti.

7. V Ducha Svatého věříme, církve svatou vyznáváme, svatých obcování máme.

8. Také hříchů odpuštění, a těla z mrtvých vzkříšení, k tomu v nebi život věčný:

9. Pro zásluhy Boha Syna, Jezu Krista Hospodina, kterémuž buď chvála věčná.

Credo V.

Jako: Ježíši, jak jest přesladká.

306. Věříme v Boha jednoho, jak v Otce všemohou-

cího, kterýž stvořil nebe, zemí, a vládne sám věcmi všemi;

2. Tak i v téhož Hospodina jednorozeného Syna, Ježíše Pána našeho, Messiáše již daného.

3. Jenž se počal Duchem Páně, nám hříšným lidem k ochraně, narodil se též nám jistě z Marie panny přecisté.

4. Trpěl pod Pontským Pilátem, týž Syn Boží v těle svatém; byl zlehčován, ukřižován, usmrčen, v hrobě pochován.

5. Potomně do pekla sstoupil, aby všem zjevný vítěz byl; v třetí den vstal z mrtvých mile, v své Božské a věčné síle.

6. Vstoupil na nebesa k Otci, na jehožto již pravici sedí, nade vším panuje, a vše všudy opatruje.

7. Odtud v slávě Otce vyjde viditelný všechněm, přijde živé i mrtvé souditi, a zlým i dobrým platiti.

8. Věříme v Ducha Svatého, jenž z Otce i Syna jeho pochází, v jednotě slávy, Bůh a posvětitel pravý.

9. O církvi svaté obecné věříme, že jest množství ctné v Krista upřímně věřících, a v pravdě jeho chodících.

10. V důvěrné jsme též naději, že se nám zde odpou-

štější hříchové i všem kajícím a za milost žádajícím.

11. V čas příští Vykupitele vstaneme všickni v tom těle, jeho důstojné vzkříšení přivede nás k obživení.

12. Darujet nám život věčný, slavný, radostný, bezpečný: Vzdálí od nás věčný plamen, staň se tak, ó Bože! Amen.

Jiří Tranovský.

Credo VI.

Jako: Proč se tak rmoutiž, duše má.

307. Věříme v Boha jediného, Otce nade vše mocného, nebe i země Stvořitele, jehož dílo jsou i anjelé, duchové čisté a svatí, ač mnozí pýchou podjati, Bohu na odpor povstali, mrzci d'áblové se stali.

2. Z kterýchžto duchů zlých řádů přived jeden Evu k pádu mluvě skrz hada: nezemřete: Ale rovní Bohu budete, z toho stromu užívajíc, na Boží rozkaz nedbajíc: Odkudž pošlo zavedení všech lidí na zatracení.

3. Ale Syn Boží jediný, Ježíš Kristus, simě ženy, Pán náš, v Něhož také věříme, zrušil skutky d'ábelské, víme, kterémuž dobří anjelé sloužili při všem vesele: Že Duchem Svatým se počal, anjel Gabriel zvěstoval.

4. Narodil se z panny v těle, to pastýřům hned anjelé svědčili, čest Bohu vzdávajíc, nám lidem pokoje žádajíc: Témuž Pánu k potěšení zjevil se při umučení anjel Boží, když v zahradě omdléval trpěti maje.

5. Ukřižován jsa, pohřben jest, když nad peklem obdržel čest, vstal z mrtvých třetího dne cele: Oznámili i to anjelé, a když vstupoval na nebe: Tak (řekli) sstoupí zas s nebe, jak jste teď viděli jeho na nebe vstupujícího.

6. Na pravici Otce sedí, kdež Jemu na službu hledí anjelé rozkaz jeho činíc, věřící věrně opatrujíc; odtud má zase přijít, živé i mrtvé souditi, s Nímž přijdou všickni anjelé, troubice před Ním vesele.

7. Věříme v Ducha Svatého, držíce se církve jeho, v kteréž jest svatých obcování, slov Kristových zachovávání: Věříc hříchů odpuštění, i těla z mrtvých vzkříšení, čekáme na život věčný, ó dejž nám jej, Bože věčný!

Credo VII.

Má svůj nápev.

308. Věříme všickni v Boha, Pána nejvyššího, Otce všemohoucího, všechnoť jest stvořeno od Něho, cožkoli

můž vidino býti, také což se nemůž spatřiti.

2. I v jednoho našeho Jezu Krista Pána, Boha věčného Syna, s Nímž jeho bytost jest předivná, jest Syn Otce jednorozený, Bůh z Boha, věčný, nestvořený.

3. Světlo z věčného světla, Bůh z Boha pravého, neučinen od Něho, spolu rovný v podstatě jeho, skrz Něž všechno jest učiněno, v nebi i v zemi, což stvořeno.

4. Kterýžto pro nás lidi a naše spasení sstoupil s nebe na zemi, vtělil se v život čisté panny: Tak lidské přirození přijal, v kterémžto na světě obcovał.

5. Trpěl muky, umrtven, v třetí den z mrtvých vstal, k Otci se do nebe bral, v tom člověčenství, kteréž zde vzal, zase v den poslední sem přijde, živé i mrtvé soudit bude.

6. Také v Ducha Svatého srdečně věříme, že jest Bůh vyznáváme, jenž od Otce, Syna pochodí, a s Otcem Synem spolu se ctí, mluvíval skrz proroky vždycky.

7. Též jednu církev svatou, obecnou křesťanskou, známe i apoštolskou, v níž jest křest odpuštění hříchů: V té víře, když z mrtvých vstaneme, odplaty v nebesích dojdeme.

Credo VIII.

Jako: Jakož o tom proroci.

309. Věřmež v Boha jednoho, Otce nebeského, v Božství nerozdielného, na nás laskavého, Jemuž žádná osobnost nemůž se připsati: Neb Ho všeliká moudrost nemůž obsáhnouti.

2. Nebe, země i moře, i všecko, což v nich jest, stvořilo slovo jeho, k tomu dni bylo šest, sedmého pak posvětil, a jej ctíti kázal člověku smrtelnému, o tom Mojžíš napsal.

3. Světu se ukazoval v způsobích rozličných, v ohni, v větru, v anjelích, i svatých prorocích, nejposléze v Synu svém, v té nádobě čisté, ráčil se ukázati ve vši plnosti své.

4. Jehožto z panny čisté bylo narození, a pod Pontským Pilátem hrozné utrpení, potom slavné vzkříšení z hrobu dne třetího, na nebesa vstoupení v radost Otce svého.

5. Odtud živých i mrtvých soudit má přijíti, spravedlivým i hříšným ortel vysloviti; běda tomu, kdož hřeší, rušic přikázání; a zas blaze každému, kdo činí pokání.

6. Věřmež v Ducha Svatého, mistra výborného, Otci, Synu rovného, Pána milostného, jenž všecku církev svatou v světě sám spravuje, dávaje jí milost svou, v dařích rozhojňuje.

7. V té církvi jestiž také svatých obcování, do níž kdo se dostane, a činí pokání skrze smrt Krista hříchy budou mu zhlazení, tomu věř, duše věrná, dáť Bůh život věčný.

8. A protož poslouvejme svaté řeči jeho, ustavičně mrtvice skutky těla svého, dáť nám Bůh zde svou milost, víry, lásky hojnost, a po tomto životě neskonalou radost.

Credo IX.

(Má svůj nápev.

310. Věřmež v Boha Otce, všeho Stvořitele, toho dobrého vůdce, našeho Spasitele.

2. Nebe s vši světlostí ráčil jest stvořiti, a zemi rozličností předivně ozdobiti.

3. Věřmež v Syna jeho, Pána Jezu Krista, Jehož z Ducha Svatého počala panna čistá.

4. Narodil se z panny Král, Bůh všeho světa, aby vysvobodil nás od ukrutného d'ábla.

5. Trpěl od mladosti svého narození muky, bídy, těžkosti, to vše pro své stvoření.

6. Umřel pak na kříži, do hrobu byl složen, bral se do pekla s mocí, když vstal z mrtvých v třetí den.

7. Vstoupil na nebesa, k Bohu Otci svému, tam přimluvčím naším jsa proti ďáblu zlostnému.

8. Sedí na pravici Boha, Otce svého, odtud přijde svou mocí, bude soudit každého.

9. Věřmež i v Svatého Duha těšitele, Otci Synu rovného, věrných potěšitele;

10. Také církev svatou, svatých obcování, kteříž v tomto životě stojí v pravém pokání.

11. Hříchů odpuštění též z víry držíme, tvému se smilování na každý den těšíme.

12. Když z mrtvých vstaneme před tvým hrozným soudem, buď milostivým Pánem, dejž život věčný, amen.

II. O svatých anjelích.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

311. Bůh, kterýž má svět na péči, stvořit ráčil všechny věci k svým službám a svaté chvále, by byl od nich slaven stále.

2. Stvořil též svaté anjely, serafíny, archanjely, aby Ho sloužíc chválili a jeho věrných bránili.

3. Již chváli Jej ustavičně, stojíc před trůnem přesličně, zpívajíc Mu: Svatý, svatý, svatý Pán náš nad zástupy.

4. Oni stráž drží vždy věrně nad věrnými sluhy Páně, jako toho doznávají, kteří zření k Bohu mají.

5. Střehli Jakoba svatého, když se on bál bratra svého, a viděl je sstupující i zas v nebe vstupující.

6. Tobiašovi svatému, svou cestou putujícímu k boku anjel se připojil a všudy jeho strážcem byl.

7. Anjelé Lotů věrného z tovaryšstva sodomského příhodně vysvobodili, zdravého vyprovodili.

8. I Daniele proroka, Pána pánův služebníka, mezi lvy litými střehli, na pomoc do jámy sběhli.

9. Anjelé Boží početi zjevíli a tela vzeti Pána Ježíše na-

šeho, z lásky na svět poslaného.

10. Svatí anjelé, poslové, Ježíši, naši ctné hlavě, písničku novou zpívali, na svět přišlého vítali.

11. I byli při umučení, znat dali jeho vzkříšení, i učeníky těšili, když za svým Pánem patřili.

12. Anjel Petra vsazeného od Herodesa zlostného ze žaláře vysvobodil, branou železnou sprovodil.

13. Tak se anjelé radují, když se lidé z hříchů kají, a zatím věrných po boji duše provodí k pokoji.

† 14. Ježíši, Králi a Pane, anjelův svatých hejtmane, Tobě my chválu vzdáváme; a za ochranu žádáme.

15. Tys Pán dvoru nebeského, popřej nám rytířstva svého, a skrz své anjely v nebe sproved' nás po smrti k sobě.

Z polského D. Sinapius.

Ze Žalmu 148.

Má svůj nápev.

312. Chvaltež Pána anjelé, všickni nebeští kúrové, i v světě každý člověk, všecko stvoření v moři, také po vši zemi.

2. Chvaltež Jej na výso-
stech, anjelé, v svých důstoj-
nostech, zpívajíc Hallelujah,
chvaltež nebesa, všechna jich
zevnitř okrasa.

3. Slunce i také měsíc, vše-
cky hvězdy jasně svítící slou-
žíce Pánu svému, chvaltež
vesele i vody nad ně zdviže-
né.

4. Tito skutkové divní,
moudrosti jeho řízení, činíť
Jemu chválení, jimž rozka-
zuje, poslušné je ve všem
maje.

5. Chvaltež Pána na zemi,
hrom, oheň, kroupy i sněhy,
též bouřliví větrové, hory,
pahrbky, i všeliké zemské
věci.

6. Nad to zemští králové,
panstvo i jiní stavové, i soud-
ci, chvaltež spolu, také mlá-
denci, panny, děti i vy star-
ci.

7. Řkouc: budiž Tobě
chvála, Bože Otče, od nás
vzdána: Neb jest tvé jméno
slavné, všudy na zemi, i v ne-
bi mezi anjely.

8. Tyš vyzdvihl roh spase-
ní, lidu svému k spomožení;
Syna v Božství rovného, Krá-
le nad králi, bychom došli
jeho slávy.

9. Tudyť se důvěřujem,
žeť zahanbení nebudem, ma-
jíc v Něm to spasení, beře-
meť z Něho posilu života
ctného.

† 10. Doufámeť tvé milo-
sti, že v jeho dokonalosti do
konce zde upevniš, bychom
s anjely Tě v věčné slávě
chválili.

M. Michalec.

Jako: Kriste, obrance sboru.

313. Činíme Tobě, Pane
Bože, díky, žeš stvořil sobě i
nám služebníky čisté, spani-
lé, duchy ušlechtilé, anjely
milé.

2. Kteříž každý čas tvou
tvář vidí v nebi, a slyšíc tvůj
hlas, Tě Boha velebí, poživa-
jíce moudrosti studnice, sva-
té Trojice.

3. Jejichžto dílo, způsob
přirození, nechceš by bylo v
zlém kratochvílení, aby léta-
li, marně čas mrhali, v pově-
trí hráli;

4. Ale chceš, Pánu Kristu
by sloužili, a za ochranu li-
dem věrným byli, zvlášť
těm, jenž Tebe ctí, i řeč tvou
s nebe, ní těší sebe.

5. Nech proti těm se nejvíc
d'ábel valí, a vždy v hněvu
svém zlobivě se páli, on nej-
prv hřích, lest, smrt i kaž-
dou neřest na svět uved jest.

6. On domy, města, chrá-
my, kdež ctnost a řád, učení
čistá též vyhladil by rád;
mravy počestné rád by kazil
vše ctné, skrz úklady lstné.

7. Ale že stojí stráž vůkol nás čistá, anjelé tvoji, sluhy Pána Krista, a jich pomocí, ruší se dnem nocí d'ábelské mocí.

8. Lot v Sodomě tak chráněn skrz anjely, Elizeus pak mezi nepřátely stráž měl anjelskou, položil v nic lidskou moc nepřátelskou.

9. Tak od anjelů Daniel zachován v jámě prostřed lvů, divně ochraňován: Bůh takovými, nás s věcmi našimi, chrání strážnými.

10. To dobrodiní, ó Králi nebeský! velebí nyní kůr náš, i anjelský, Tobě zpíváno, z toho děkováno buď večer, ráno.

†11. Pane, církev svou rač vždy ochrániti, stráží anjelskou k nám se připojiti, aby tvé jméno od nás bylo ctěno, věčně slaveno.

12. Sláva buď Bohu Otcí, jeho Synu, Duchu Svatému, utěšujícím, jakož jest světa od počátku chválen, buď věčně, amen.

Jako: Bohu buď sláva na nebi.

314. Nesčíslná dobrodiní Bůh lidem prokazuje: A z lásky každé hodiny anjely ohrazuje: Protož dím myslí

veselou: Dnes jest den svatých anjelů, kteřížto nás varují.

2. Oniť se kladou vůkol nás, a z vši. nebezpečnosti vytrhují nás v každý čas svou silnou udatností: Protož dím myslí veselou: Dnes jest den svatých anjelů, kteříž nás ostříhají.

3. Oniť nás všudy sprovodí, a před neštěstím brání tak, bychom nevzali škody, i nedostali rány: Protož dím myslí veselou: Dnes jest den svatých anjelů, jenž nás do nebes nosí.

4. Toto se pak všem těm stává, kteříž se bojí Pána, vzývají Ho skrze pravá modlení večer z rána: Ach Bože, skrz svých anjelů, zkaz našich všech nepřátelů, neboť v Tebe doufáme, bychom Tobě zde bezpečně sloužit mohli, a tam věčně v nebi Tebe chválili.

* Eliáš Mlynářov.

Jako: Kriste, Synu jediný.

315. Před Božím stojí trůnem ti, jenž nám zde slouží, kterýž v svém Synu milém miluje tak lidi, že z nás ani nejmenším nechce zhrzet jediným, jenž se kdy narodil.

2. Na jeho tvář v plesání hledí a jsou bdící: Co jim ku vykonání dnem, nocí poroučí: I hned mili anjelé jdou rychle a vesele na ten svět sem i tam.

3. Křesťané v svých příbytcích, malí i velicí, nemohli by ruk zlostných ujíti svou mocí: Byl vůkol nich anjelské nebylo vojsko Božské s bedlivou svou stráží.

4. Lot někdy toho zkusil, Abraham s svým synem: Izák, když let svých došel, byl s Rebekou chráněn: Jakob též jedné chvíle viděl sstupovat mile množství poslů Božích.

5. Eliáš měl tuhý sen, anjel ho probudil: Elizeus obležen, houf Božský mu sloužil: Tak pastýřům na poli velkou radost zjevili, když se Pán narodil.

6. Jozef též při dítěti předivném sladce spal, když je král chtěl zabít, anjel mu rozkaz dal, rka: Jdi do země cizí: Takť má každý věřící v svém spaní jej mít.

7. Tak Lazar v své žalosti, když již měl umřít, Bůh ráčil mu z milosti anjely zříditi: I my tedy srdečně, bychom do slávy věčné vešli, prosme Pána.

† 8. Bože, buď chvála Tobě, že skrz anjelskou moc chráníš nás v naší mdlobě: Dejž nám k tomu pomoc, bychom pokorní byli, maličkých nehoršili, s anjely Tě ctili.

* J. Tranovský.

Má svůj nápěv.

316. Tě Boha všickni chválíme, a díky Tobě činíme, za anjelů, kteří v nebi Tebe bez konce velebí.

2. Světlý jest z nich jeden každý, každý Tě tak jak jsi vidí; slyší hlas tvůj převelebný, jsa Božské moudrosti plný.

3. K tomu také nespí žádný, pečujíc o to každý den, by vůkol Tebe, Pane náš, i vůkol nás drželi stráž.

4. Nepřítel náš, ten had starý, v hněvě proti nám vždy hoří, každého pronásleduje, který Tě věrně miluje.

5. A jako někdy svedl svět, tak nyní vylévá svůj jed, slovo, svátosti a ctnosti potlačuje s vši pilností.

6. Prochází se jak lev řvoucí, každého připáčíť stačí, sídla svoje rozprostírá, aby zahynula víra.

7. Mezi tím však bdí anjele, oddáni jsouc Tobě cele, a stádce tvé ochraňují, když d'áblové co probují.

8. Jest příklad na Danielovi, když uvržen byl mezi lvy, jest na Lotovi pobožném, ze Sodomy vyvedeném.

9. Mocně také o tom svědčí příklad třech mláďenců v peci, kterých že ostříhal anjel, ani vlas jejich neshořel.

10. Rovně tak po dnes Bůh chrání uprostřed všeho sou-

žení všech lidí Jemu oddaných, skrze těch duchů nám daných.

11. Slušně Tě tedy chválíme, a Tobě díky činíme, zvláště v tento den anjelský, za takový skutek lásky.

12. Při tom Tě prosíme přece, ochraňuj své malé stádce, anjelů svých vysílajíc, by nám d'ábel neškodil nic.

* J. Glosius.

III. O blahoslavené Marii Panně.

Jako: Přišlo k nám padlým spasení.

317. Boha Otce nestihlého v moci, v lásce, v moudrosti velebme z srdce pravého s náležitou vděčností, účastní jsouc Syna jeho, nám podlé slibů daného, nám k slávě vtěleného.

2. Pannu nepatrnou v chudobě, ctnost mající za zboží, vyvolil za matku sobě, nejsvětejší Syn Boží; hleď! On na ponížené, však čistotou ozdobené, z víry k ctnostem náklonné.

3. Anjel Gabriel vyslaný všed s velikou vážností do pokojíka té panny, i hned s mnohou radostí, co Bůh v radě své uložil, aby člověk padlý ožil, takto jest jí předložil:

4. Zdráva buď, panno milostná, milostí obdařená, Pán Bůh s tebou; věc radostná nyníť jest přinešena: Aj, Syna, panno, porodiš, jméno Mu býti má Ježíš, tenť veliký bude, zviš.

5. Uvěřivši panna tomu, Pána Krista počala; z toho i hned, když do domu Alžběty se dostala, Jan Křtitel měl své veselé, vítal svého Spasitele, na svět přišlého v těle.

6. Alžběta zkríkla radostí: Ó panno! požehnaná plodem jsi plným milosti, zvýšena ode Pána: Blaze tobě, panno milá, že jsi Bohu uvěřila, staněť se, cožs slyšela.

7. Ach, odkudž mi to pochází, že matka Pána mého ke mně s tím plodem přichází do příbytku špatného? Aj, toť mi se hned přidalo, že mé nemluvně zplesalo, jakž tvé slovo se stalo.

8. Maria řekla té chvíli, že přišla ta hodina, velebí duše má mile dobrého Hospodina: Duch můj zpívati mi velí, kterýž se vroucně veselí v Bohu svém Spasiteli.

† 9. Ó Bože! Jak milostné jest tvých slibů naplnění; ovšem pak jak předivné jest Syna tvého vtělení: Což byl, to býti nepřestal: což nebyl, to pro nás přijal, když se Bůh člověkem stal.

10. Již co poslo z první ženy, od hada zavedené: Odjalo semeno ženy, nám v ráji zaslibené: Budiž Tobě chvála mocná, Bože, lásko neko-nečná, amen, staň se tak, amen.

J. Tranovský.

O ctnostech Marie panny.

Má svůj nápěv.

318. Majice památku nyní Marie, čisté panny, jaká čest ji náleží, znejme, ó lidé Boží! Poklona s důvěrností, modlitby, díky z vnitřnosti, jsouť Boha živého vlastní čest samého.

2. Přímluvce náš jest Kristus Pán, o tom píše svatý Jan, aby se vždy Ním těšil, jestližeby kdo zhřešil, za naše provinění, stal se oběť slitování, i za hříchy všeho světa nepravého.

3. Tenť se pak chová uctivě, kdož rozjímá bedlivě, jaké došla z milosti ta panna důstojnosti: Víru, cnost její chválí, v níž sloužila Bohu Králi, to vše zvelebují, a ji následují.

4. Slyšíc tedy o Marii panně, následujmež ji, abychom též radosti došli z Boží milosti: Aj, mělať víru v Krista, že pro Něj zůstane čistá, majíc Jej za svého Spasitele ctného.

5. Ač v chudobě zůstávala, však sobě nezoufala, na tom vždy majíc dosti, co Bůh dával z milosti: Srdce chudobných svaté jest nade všecky bohaté, Bůh jemu pomáhá, jmění dává drahá.

6. Jsoucí od Boha zvýšená, byla vůbec příkladná, v pokoře a v tichosti, v studu, zvláště v strídmosti; nevažmež toho lehce, Bůh zamítá, ano tresce svárlivé, obžerné, smilné a nádherné.

7. Nuž všickni malí, velicí, zvlášť panny a panici, smilstva vždy utíkejme, a ctnostně se chovejme, Pán Ježíš, všech nás ženich, oblíbí byt v srdcích našich, tak se k nám připojí, a nás s sebou spojí.

8. Slovo Syna milovala a Jeho poslouchala, jiným to prikazujíc, aby Ho slyšeli ctíc; aj, v Galilejské Káně řekla sluhům Krista Páně: Což vám řeknekoli, čiňte k jeho vůli.

† 9. Chcem-li Bohu milí býti, hledme částku zvoliti tu dobrou, slovo Boží; to pravé věčné zboží, Krista pak poslouchajme, nálezků se vystřihejme i lidských domnění z pokrytých učení.

10. K tomu rač nám dopomoci, Syn Marie svou mocí, Pán Ježíš Nazaretský, kterýž umřel za všecky: On pro své zasloužení dej nám hříchů odpuštění, vzdal pekelný plamen, dej v nebi býti, amen!

J. Tranovský.

Magnificat.

Jako: Aj, Panna jest pozdravená.

321. Velebí Pána duše má, a v Něm potěšení své má; duch můj v Bohu se veselí, v mém jediném Spasiteli.

2. Neboť skrze své vtělení oslavil mé ponížení, přijav tělo z těla mého, krev z krve mé, jsa Pán všeho.

3. Z tohoť radosti nabude, a mne blahoslavit bude všechno rozumné stvoření, vzdávajíc Bohu chválení.

4. Jistěť mi veliké věci učinil Ten všemohoucí, Jehožto jméno svaté jest, Jemuž samému sluší čest.

5. Onť milosti své člověku přeje, všelikého věku, kteříž se Ho věrně bojí, jsou v jeho svatém pokoji.

6. Na zlých dokazuje moci: Neb hotov jsa všem pomoci, rozptyluje duše hříšné, v domnělé svatosti pyšné.

7. Lidi slavné a nevděčné shází s stolice bezpečné, a pokorných povyšuje, svou milostí je daruje.

8. Lačným dobré věci dává, sytých duchů tak nechává; hled'mež všickni vděčni býti, a před Ním se vždy snížití.

9. Přijal mile Izraele, poslav mu již Spasitele, jakž sliboval otcům našim, Abrahamovi i jiným.

10. Sláva buď Otci věčnému, Synu i Duchu Svatému: Ten Bůh jediný buď chválen, nyní i na věky, amen.

J. Tranovský.

IV. O apoštolích a mučedlnících.

381

Jako: Věříme srdečně

322. **K**do se líbí Bohu, jsa živ v šlechetnosti, tenť má úzkost mnohou a zármutků dosti, jest všem v nenávisti, jakož v svém učení sám Pán Kristus jisti:

2. Musí na se vzíti duchovní odění, trpělivost míti v času pokušení, stroje se v čas k boji, k kterémuž má jíti, bez tělesné zbroji.

3. Věda, že nič není jeho život v světě, nežli pokušení, buď v zimě neb v létě: Jakž toho zakusil Job, služebník Boží, i vyznati musil.

4. A však se lekati nemá toho bydla, ale utíkati pod Kristova křídla: Nebo v krátkém času má konec přijíti takovému losu.

5. To zajisté znajíc, kohož Bůh miluje, že toho vždy nejvíc na světě sužuje, stroje ho k životu, do něhož má vjiti skrze mnohou psotu.

6. Jakož příklad máme na Pánu Ježíši, jenžto dobře známe, že byl nejmilejší: Však musil trpěti, a tak do své slávy skrze muky vjiti.

7. I neníť služebník větší, než jeho Pán, aj, Kristus d'ábelník byl na světě nazván, jenž nic neprovinil, ale vše-

cko dobré všem napořád činil.

8. K tomu jeho svatí, všickni vyvolení museli trpěti, jsouc zde zavržení: V tom se veselili, když jsou pro Ježíše sužováni byli.

9. Též i my znajíce k sobě Boží lásku, příklady majíce, mějmež s nimi částku zde v mnohém trápení, a potom v nebesích, v věčném oslavení.

10. Těch se nestrachujme, kteříž tělo ruší: V Bohu pevně stůjme, jenž tělo i duši může oslaviti, anebo na věky v pekle zatratiti.

11. Mějmež to za radost, i za pravé zboží, když na nás zde žalost i trápení vloží, když bude praveno všecko zlé proti nám, pro Kristovo jméno.

12. Neb nejsou žalosti rovné v tomto času, proti té radosti a věčnému kvasu, kterýž Pán Bůh strojí těm, kteříž v zármutcích pro Něho obstojí.

13. Ráčil zaslíbiti, že s námi v soužení chce přítomen býti, a své potěšení slibovati ráci těm, kteříž pro pravdu soužení jsouc, pláči.

14. Vrabčátko nižádné bez jeho vědění, na zemi nepad-

ne: Také jsou sečteny všechny naše vlasy, nemáť zahynouti žádný po vše časy.

† 15. Blahoslavení jsou, kteříž v této chvíli vše bezpráví nesou, a lkají a kvílí; běda, kdo se směje: Neb k věčné radosti není v něm nádeje.

16. Již Tebe prosíme, ó nebeský Králi: Dejž, ať vše snášíme, jsouc v tvé pravdě stáli: Po časné žalosti, rač nás k sobě vzítí do věčné radosti.

Klim. Bosák.

Jako: Ježíši, jak jest přesladká.

323. Mějmež příklad vůdce svého, Pána Ježíše milého, jenž snášel v světě soužení, až smrt hořkou v potupení.

2. Ten příklad On svým zůstavil, prv než se stane, jim pravil, že skrze mnohá soužení musejí jít k oslavení.

3. Proto by se nehoršili, kdyžby proň trápení byli, také hrozně mordováni, světu k potupě vydáni.

4. Řka: budou vás vydávati, a v svých sněmích bičovati, vodit před vladaře, krále, pro svědectví o Mně stále.

5. Protož nechtějíc se báti těch, jenž budou mordovati,

bojte se jen Boha svého, jenž můž zatratit hříšného.

6. Neb oni jsou v tom domnění, že má Bůh své zalíbení, když jeho věrné mordují, a z světa je vyhlazují.

7. Dajť počet z toho všeho, drahá jest smrt svatých jeho před očima Hospodina, Jezu Krista jeho Syna.

8. Tam spravedliví v stálosti postaví se zlým k žalosti, jenž je před tím soužovali, životem jich pohrdali.

9. Tu bezbožní s kormoucením nad nenadálým spasením jejich, řeknou si s žalostí, pro ducha svého úzkosti:

10. My jsme je potupovali, oni se svatými stali, od pravdy jsme odstoupili, a z nich sobě smích strojili.

11. Majíc tedy slib od Pána, že všem věrným bude dána koruna spravedlnosti, jenž setrvají v stálosti.

12. Trvejme v trpělivosti, v modlitbě, také v svatosti, víru, svatost Pán spojuje, oheň světlost prokazuje.

13. Neb toho světa trápení oné slávě rovné není, kteráž se má zjevit na nás, trvat bude na věčný čas.

14. Ó Kriste, náš milý Pane, tvá vůle ať se vždy stane, popřej nám v kříži stálosti, po smutku přived' k radosti.

Václav Kleych.

*O řízení služebníků v církvi,
moci Kristovou.*

Jako: Přišlo k nám padlým
spasení

324. Nejvyšší Kníže pastýřů, budiž od nás veleben, vévoda všech svých rytířů, i od nás slavně chválen. Jemuž se Otec darem dal, On milé v svou účastnost vzal, tak Otce oslavoval.

2. Čims pro svou důstojnost, Kriste, od Otce obdařen byl, tims sám zase lidí hříšné k spasení jich obdařil; když jsi jim apoštoly dal, potom jiné mnohé přidal, tak církev opatroval.

3. Jakž Tebe Otec připravil církvi za služebníka, taks i Ty se též oslavil pravdou svého života: By s Tebou jsouc pokřtěni a Duchem tvým posvěceni, s nebe měli stvrzení.

4. Ozbrojils je spravedností umění potřebného, též i života svatostí, k prospěchu díla tvého, byť lidu věrně sloužili, je víc než sebe vážili, podlé tvého příkladu.

5. Naplnils duchem vroucnosti, by se mocných nebáli, moudrosti, Bohu věrnosti, by s doufáním kázali, věrně práci svou vedouce, zlostných se vystříhající, a v Tobě doufající.

6. Modlitbamis jich posvětil, i všeho toho při nich, na to krví svou pokropil, umřev za hříchy jejich. V smlouvěs nové je postavil, Boha svého jejich svědčil, a odplatou bezpečil.

7. A tohos všeho potvrdil Duchem s nebe seslaným; a všechněm věrným osvědčil, jistým živým svědectvím, že v nich Ty jistě přebýváš: Samého se světu dáváš, k spasení svým pomáháš.

8. Na týž způsob připravuješ po dnes své služebníky, v též pravdě je postavuješ za těch prvních náměstky; k nimžs pověděl: Jáť jsem s vámi vždycky do světa skonání: Aj, divné přebývání!

9. Totof jsou ty nohy krásné těch, kdož Tě zvěstovali: Okem v oko Tě spatřivše, svědectví Tobě dali. Po nichž jejich náměstkové cirkve tvé věrní vůdcové, takovíž jsou svědkové.

10. Blažené oči těch lidí, v nichž takové sluhy máš, kteréž Tebe při nich vidí, a Ty se jim v nich dáváš: Přešlať ti služebníci, v dobrém lidu pomocníci, vůdcové nebloudící.

11. Tuť se Sionu zvěstuje pokoj a utěšení, Jeruzalém se vzbuzuje Boha svého k chválení: Aj, již Bůh v tobě kra-

luje, utěšením tě daruje, slávou svou ozdobuje.

12. Budiž Tobě chvála, Kriste, že s námi vždy zůstáváš a jakož prvé sluhý své, tak i nyní nám dáváš. Toběť z toho děkujeme, Tě v nich mile přijímáme, to vše k tvé cti a slávě.

Jan Augusta.

Má svůj nápěv.

325. Pamatujmež na svatých skonání, na jejich při Kristu bojování, jich následující, v nebi s nimi býti žádající.

2. Jan Krstitel, jakž Pán Kristus svědčí, mezi syny lidskými největší, když královské tváři nezamlčel pravdy, s'at v žaláři.

3. Ondřej svatý na dřevo odsouzen, řekl směle, bidně jsa roztažen: Kříže jsem se nebál; slávy kříže nebyl bych sic kázal.

4. Tomáš před tím u víře mdlý dosti, rozhorliv se, dal příklad stálosti, na oheň byl vržen, když neshořel, oštěpem proboden.

5. Matěj také vzal na se jho Páně, od mnohých bid k těsné smrti bráně přišel, s'at sekerou, když trestal Židů zlost a nevěru.

6. Marek svatý po městě byl vlečen, o kamení na těle

potlučen, roztažen, potrhán, s posměchem na smrt bolestnou vydán.

7. Filip s Jakubem, kterýž sloul menší, v horlivosti nebyli nejmenší: Filip kamením bit, za živa jsa k dřevu kříže přibit.

8. Jakub Alfeův v Jeruzalémě, když učil to zlé židovské plémě, strčen s chrámu dolů, a dřevem dobit, jsa živ odpolu.

9. Petra, Pavla došlo též soužení, Petra ovšem na kříž pověšení, a to hlavou dolů, aby nebyl rovným Pánu svému.

10. Pavel třikrát metlami byl mrskán, jednou v Lystře na smrt kamenován, měl nesčetnou neřest, naposledy v městě Římě s'at jest.

11. Jakub Zebedeův, jménem větší, kniha skutku apoštolských svědčí, s'at od Herodesa, k pití kalicha Páně pozván jsa.

12. Vavřinec, Kristův věrný učeník, šafář dobrý, statečný mučeník, na roště byl pečen, a tak ohněm ukrutně umučen.

13. Bartoloměj od kněží modlářských, osočen jsa, zakusil muk hrozných, nejprve kyjmi prán, z kůže odřen, a tak zamordován.

14. Matouš vyzískal Egypta krále, v mouřenínské ze-

mi učiv stále; když zlému odpíral, hlavu pod meč pro Boží pravdu dal.

15. Šimon, Judas, oba bratři vlastní, byli také žalosti účastní: Šimon vydán na kříž jsa ve stu a dvacíti letech již.

† 16. Tak hle, úzkou cestou všickni svatí, z toho světa musili se bráti: My to pamatujeme, a jich, svůj kříž berouc, následujeme.

17. Pane, duch hotov, nemocné tělo, aby mile pro Tebe trpělo, rač je posilniti, k počtu všech svatých nás připojiti.

Jiří Tranovský.

Jako: Lidské pokolení.

326. Svaté apoštoly, Páně věrné posly, pravdy kazatele, i ji činitele, slušit připomínati, jich následovati, Boha v nich milovati, s nimi se rovnati, v dobrém setrvati.

2. Neb pro Pána svého všechno opustili, což měli časného, tím jako pohrdli: Když je Kristus povolal, za sebou jít kázal, ničímž se nemeškali, hned za Ním se brali, a Jej poslouchali.

3. Dvanáct jich vyvolil, a k pracem zavázal: Po všem světě jíti jim mile rozkázal; aby jdouce kázali, k pokání volali, právě jim, že Kristus

sám, na smrt pro ně vydán, vstal z mrtvých jako Pán.

4. Odpuštění hříchu že jest jim zjednáno, kdo jen chtí věřiti, že jim bude dáno: Dal jim moc svou na zemi, hříchů odpuštění: Kázal věřící křtiti, spasení svědčiti, divy to tvrditi.

5. By v tom byli silní, dal jim Ducha svého, kterýž je vyučil svaté pravdě jeho: Kteréhož jakž přijali, k pracem se oddali, šli všudy po všem světě, učíc pravdě svaté, kázíc ji v čistotě.

6. Divy a zázraky mnohé těž činili: Dáblí vymítali, i mrtvé křísili, uzdravujíc nemoci Pána Krista moci; hříšné napomínali, by hříchů nechali, a z prvních se káli.

7. Velmi tiši byli, k lidem přivětiví; o ten svět nestáli, slávu potupili; u víře byli silní, v lásce rozpálení, na to samé mysli, by hříšné získali, ku Pánu přivedli.

8. Velmi mnoho lidí v víře obrátili, všudy po všem světě církev založili; povolávajíc jiných ku práci věřících, ti též jiné tvrdili, tak církev množili, Pánu podmanili.

9. Za svou věrnou práci brali zlou odplatu; nebo nevěřící úklady životu jejich mnohé činili, ukrutně trápili, ven z obcí vyháněli,

průchodu nedali, je kaceřovali.

10. Vše to přemáhali, jsouce z Krista silní; zlých se nic nebáli, ni jejich hanení; vězení, posmívání, metlami mrskání, všecko snášeli tiše, pro Pána Ježíše podnikali to vše.

11. Některé kamením do smrti ubili, a jiné na kříži těžce umučili; mečem též je stínali, i za živa dřeli, mukami ukrutnými, smrtmi přetěžkými z světa sešli všickni.

† 12. Blahoslavená smrt svatých apoštolů, Páně věrných svědků, jich následovníků: Ó dejž nám, věčný Pane! Prosíme pokorně, svatých nasledovati, svatě živu býti, s nimi kralovati.

Jako: Tě Boha všickni chválíme.

327. V moci, v moudrosti dobrého chvalmež Boha v svatých jeho, jimž dal svět, d'ábla přemoci, tělo v zdraví i v nemoci.

2. Následujmež životů jich, zvlášť Ježíše Pána jejich, který živ byl nejsvětěji, protože má chvály hojněji.

3. Svatí, ač jsou v světě byli, však světa nemilovali, srdce myšlení i žádost majíc tu; kdež věčná radost.

4. Byli zde jako v hospodě, pečujíc o věčné dobré, kdežto bez hřícha, bez zlata každá duše jest bohatá.

5. Jichžto nepozdvihla pýcha, u víře bydlili z ticha, tělo duchu poddávajíc, a ve všem dobrém pracujíc.

6. Aniž jich chvála podtrhla, žádná žalost neodtrhla od milování Božího, měli posilnění z něho.

7. Milost těla nesvázala, ruka cizího nebrala: Hněv je, ni závist stočila, ani skoupost oslepila.

8. Nedbali světa marnosti, živi jsouc v lásce, v svornosti, péči majíc o spasení lidské, také i své vlastní.

9. Světskou slávu opouštěli, v chudobě svůj život vedli, potratili časné zboží, a to vše pro jméno Boží.

10. Hlad, žízeň, těla trápení nesli, mnohá zarmoucení, přízně světa utíkajíc, v samém se Bohu radujíc.

11. Z měst puzení podstoupili, je jako zločince bili, vymítajíc je z sebe ven, ježtoť jich svět nebyl hoden.

12. Trpěli zimu i bídu, nevzácní jsouc zlému lidu; pro pravdu hrdla složili, aby k věčnosti ožili.

13. I dáno jim v nebi dosti, v té dokonalé radosti, kdež chvála Otcí i Synu, milému Duchu Svatému.

† 14. Ať se nám táž milost stane, prosíme náš milý Pane, pomoz svatě živu býti, s Tebou v nebesích bydletí.

V. Modlitebné před kázáním slova Božího.

Má svůj nápěv.

328. Bud' Tobě chvála, Otče náš, že evanjelium dáváš k poznání vůle své, pro spasení lidské; kteréž jsme slyšeli nyní, dej skrz kněžské naučení, aby se splnilo, což se v srdce vzalo; neb nebude-li tvého smilování, jiný žádňý, krom Tebe, nedá poznání.

2. Kriste, Přímlovce důverný, sprav učitele k mluvení, vložíš v ústa jeho, což jest prospěšného ať toliko to slyšíme, což z slova tvého věříme, více nežádáme, když to naplníme; a budem-li k čemu nedostateční, nechť se to nahradí skrz tvá zasloužení.

3. Zvolejmež k Duchu Svatému, ať strojí srdce k dobru, a což jest škodného, vyžene to z něho: Učiň to pro svou dobrotu, zaženiž od nás slepotu, abychom poznali, pravdou se jistili: Neb evanjelium jisté učení dovede každého křesťana k spasení.

Jako: Přišli jsme, ó Ježíši.

329. Kriste, teď sešli jsme se k poslouchání slova tvého: Spravujž ty naše srdce

k přijetí chleba živého, by cele od věcí zemských toužili po tvých nebeských.

2. Rozum náš, paměť, srdce budou v tělesné temnosti, nedá-li Duch tvůj prudce jim všem světla z své jasnosti; čtné myšlení, čtné činění pochází z tvého řízení.

3. Milostný blesku slávy, světlo z světla z Boha jdoucí, ach, dej nám smysl pravý, ústa, uši, srdce vroucí: naše prosby, zpěv, vzdychání vyslyš, Jezu, pro své rány.

* Daniel Krman.

Před vykládáním evanjelium.

Jako: Otče náš, milý Pane.

330. Milosrdný náš Bože, jenžs s nebe vysokého, dej s užitkem slyšeti nám řeči slova svého, kteréž správce náš nyní k naučení našemu z evanjelium toho předloží z nás každému.

2. Dej nám srdce povolné ku přijímání všeho, což nám koli představí z slova zřetelného; abychom to skutečně a věrně splňovali, a duchu nečistému místa v nás nedávali.

3. Zaženiž všechny překážky satanáš zlostného, uchovej

zlých myšlének, slyšení nepilného: Ó rač sám správcem býti nyní místa svatého, požehnání dáváje, k výstražce všeho zlého.

4. Věříme, milý Pane, že se nám všem tak stane, že s užítkem tvé slovo do srdcí našich padne: Kteréžto mysl naše může zavarovati, od porušení zlého na věky zachovati.

5. Amen, dejž nám dojíti zde tvé svaté milosti, a po smrti přijíti do nebeské radosti: Kdež s tvými volnými přebýváš a jsi Pánem, dejž pro Krista Ježíše nám všem, prosíme, amen.

Má svůj nápěv.

331. Milý Pane, dejž hodně slyšeti slovo své velebné a je plniti, abychom zachovávalice je, mohli přijíti do věčného ráje.

2. Milý Ježíši ukřižovaný, ó račiž se smilovati nad námi! A když na tvém přísném soudu stanem, račiž býti nám milostivým Pánem.

3. Ó kterak tvé slovo bude hrozné, když diš hříšným lidem: Jděte od Mne do ohně věčného zatracení: Ale svým věrným: Pojd'te požehnání

4. Do radosti věčné neskonale, a od Otce mého vám

připravené: Aj, jezte a pijte za mým stolem, a to po všechny věky věků, amen.

Má svůj nápěv.

332. Otče náš, milý Pane, dej nám Ducha Svatého: Prosíme, ať se stane, pro Krista Syna tvého, ať nás učí Božského pravdu zákona znáti, proroctví falešného pilně se vystřihati.

2. Kriste, jenž jsi svým věrným seslal Ducha Svatého, před věky vyvoleným od Otce nebeského, račiž nám této chvíle téhož Ducha seslati, abychom Tebe mile mohli v slovu poznati.

3. Ó milý Duchu Svatý! Rač našim hostem býti: Jenž jsi v dařích bohatý, nemeškej k nám přijíti: Spravuj jazyk k mluvení, dej nám dobré naučení. Nachyl uši k slyšení, zapal srdce k věření.

Klem. Bosák.

K času nešpornímu.

Jako: Chráň nás, Pane, při slovu svém.

333. Pane Bože všemohoucí, rač přispěti ku pomoci, Duchem Svatým nás řídit, srdce naše otevřít.

2. Nyní v tento nešporní čas, by mohl věrně každý z nás, srdcem i ústy zpívati, tvé jméno oslavovati.

3. Rač naše chvály přijati, a je sobě oblíbiti, pokořně Tebe žádáme, ó uslyš nás, milý Pane!

4. Bychom mohli potěšení nabýt v našem zarmoucení, kdyžbys se ráčil skloniti, naše prosby oblíbiti.

5. Sláva Otci nebeskému, i jeho Synu milému, také i Duchu Svatému, Bohu v bytu jedinému.

Má svůj nápěv.

334. Pomoc naše budiž, Hospodine všemohoucí, jediný náš Pane, bychom začali, hodně ctili, a Tebe chválili.

2. Dejž celým srdcem Tebe vždy ctíti, Tobě svaté modlitby zpívati, nás posilniti, rač nám dáti šťastně dokonati.

3. Abychom hodně začnouc tvou chválu, trvali v ní zpívajíc tvou slávu, aj spomoziš nám, sprav srdce naše, hlasy, Pane sám.

4. Služba Boží svatá se již začne, naše srdce chváliti Tě počne, dejž milý Pane, bychom Tobě zpívali srdečně.

5. Ke cti jménu tvému velebnému, duším našim k užitku pravému, posilniž sám nás, neb k své chvále stvořil jsi sobě nás.

6. Dejž nám děkovati z dobrodiní, vděčnu býti z tvé

ho vykoupení, hlasem zmužilým, srdcem k tomu chváliti udatným.

7. Začniž Ty v nás tu chválu sám, Bože, otevři ústa naše k své chvále, Svatá Trojice, dejž setrvat v chvále své dokonce.

Jako: Chraň nás, Pane při slovu svém.

335. Požehnej nás, Bože Otče, moci své svaté pravice, Jezu Kriste, Spasiteli, ukaž lásku svou nad námi.

2. Duchu Svatý, rač nás těšit, myslí naší rač správcem být, dej, Bože v Trojici jeden, bychom tento ztrávili den.

3. To v tvé lásce i v milosti, v milosrdné pobožnosti, zachovej nás od všech hříchů, nedej ďáblu ku posměchu.

4. Dej myslit o posledním dni, pamatovat na skonání, a když se k nám vrátíš, Pane, soudit živé i též mrtvé.

5. Postav nás na svou pravici, rač nás uznat za své syny. Amen, amen, Bože, dejž to, by se v nás naplnilo to.

Má svůj nápěv.

336. Přišli jsme, ó Ježiši! slova tvého poslouchati; učiň srdce schopnější, slova svatá přijímati; odved' od

zemských věcí jej, a k nebeským patřiti dej.

2. Umění i rozum náš velkou tmou jsou zateknuty: Bože, jenž vše v rukou máš, dejž nám světlo k osvětlení; dobré chtění i myšlení pochází z tvého puzení.

3. Blesku slávy, jasnosti, světlo z světla Boha Otce, obdar nás svou známostí, rozvaž jazyk, uši, srdce; náš zpěv, prosba i vzdychání, nechť jsou v nebi uslyšány.

* Ján Myller.

Má svůj nápev.

337. Skloň se k nám, Pane Ježíši, Ducha Svatého nám sešli, nás milostí, mocí svou řed', a na cestu pravdy uveď.

2. K chvále své rty naše spravuj, srdce k vroucnosti nakloňuj, víru rozmnož, smysly pravé učiň, ať jméno tvé známe.

3. Pokud s volenými tvými Svatý, Svatý zpívat s nimi, tváří v tvář na Tě patřiti, a v světle věčném slaviti.

4. Sláva buď Otci i Synu, i Duchu Svatému v trůnu, Trojici blahoslavené, od nás věčně zvelebené.

Před vykládáním Epištoly.

Jako: Buď Tobě chvála, Otče náš.

338. Tuto svatou Epištolu věrní slyšíc všickni spolu, chválu Bohu vzdejme, Jeho požádejme, řkouc: Milostivý Otče náš, jenž křehkost našich srdcí znáš, pád i nestatečnost, mdlobu i nemožnost: Ó přispěj s svou mocí, k naší pomoci, způsob k slyšení pravdy svatého čtení.

2. Ó Ježíši, věrný vůdce! spravujž ty sám naše srdce, čiň je zemí plodnou, k semeni působnou: Ať símě tvého učení nepadne k cestě, ni v trní, ani v zemi skalní, kdež vlašnosti není. Předrahe krve své vlaš je vlašnosti, zahřej je Ducha svého hojnou milostí.

3. Duchu Svatý dobrotivý, navštěv svůj lid žádostivý, zažeh satanáš, obnov srdce naše! Odejmiž hluchotu uší, a dej, ať slovo tvé slyší, každý užitečně, plní je skutečně. Protož všickni věrní se vši snažností, slyšmež slovo Boží s velikou vážností.

Jako: Díky Bohu vzdejme.

339. Začnem píseň novou, pro slávu Kristovu, v jehož jsme se jménu shromaždili sem v tuto chvíli.

2. Každý s ochotností vedle své zbožnosti chval, cti, veleb Ježíše milého, z srdce celého.

3. Uvažujíc sobě, kterak v každé době nám veliká dobrodiní činil, a ještě činí.

4. Mělif bychom vždycky děkovati všickni, poněvadž On nám vše dobré dává, a nepřestává.

5. Slušif tedy jistě, a zvlášť v tomto místě jeho milost svatou velebiti, díky činiti.

6. Tak také i doma, jakž jaký dar kdo má, děkujme obzvláštně i společně všickni srdečně.

7. Kristu Pánu Králi, od Něhož jsme vzali tělo, duši, to vše darmo dosti, z pouhé milosti.

8. Mnoho víc jiného nám dal potřebného, což tělu, také i milé duši náleží, sluší.

9. Protož tím se vzbud'me, a tak vděční bud'me, a Pán Bůh svou dobrotou rozmnoží náš statek, zboží.

10. Milujme Ho pravě všickni k jeho slávě, zpívajíc tuto písničku rádi, staří i mladí.

11. Sláva Tobě, Otče, nebe země Tvorče, sláva Tobě, Synu, Duchu Svatý, jedné podstaty.

12. Jenž jsi troj v osobách, slyš nás v našich prosbách, řed', spravuj a ochraňuj v tento den, Bože náš jeden.

13. Račiž nám to dáti, ať my děkovati nepřestáváme Tobě srdečně, i zde i věčně.

VI. Po kázání slova Božího.

Má svůj nápěv.

343. Beránku Boží, Kriste, rač nám dáť srdce čisté, bychom, co jsme slyšeli, plnili se všemi, smiluj se nad námi.

2. Beránku, Boží Synu, jenžs sňal s nás hříšných vinu, Tě prosíme v tento čas, uslyš nás, se všemi, smiluj se nad námi.

3. Beránku, náš Ježíši, jenž znáš potřebu naši, zruš v světě válku, rozbroj, dej pokoj se všemi, smiluj se nad námi.

Má svůj nápěv.

346. Pochválen budiž Pán Bůh náš, kterýž nyní nasytil nás svatým slovem, jenž jest pokrm našim dušem: Hallelujah, Hallelujah, pochválen buď Bůh: Hallelujah.

2. Pochválen buď i Syn Boží, jenž jest duši našich zboží: Neboť On sám, skrz smrt navrátil život nám: Hallelujah, Hallelujah, pochválen buď Bůh: Hallelujah.

3. Pochválen buď i Duch Svatý, jenž nás učí právě znáti Boha Otce, i jeho milé-

ho Syna: Hallelujah, Hallelujah, pochválen buď Bůh: Hallelujah.

Jako: Ó, blahoslavený člověk.

348. Pochvalmež Boha našeho za lásku i milost jeho, kterou nám z pouhé štědrosti prokázal opět z milosti.

2. Když pastvu slova svatého dal zas do ovčince svého, zač srdcem i myslí pevnou chval, duše, lásku nesmírnou.

3. Ó Ježíši! pastýři náš, jenž mdlobu svých oveček znáš, popřej, ať všudy svobodně, můžem Tě chválit ochotně.

4. Slovo své svaté drž při nás, zlé praktiky vzdal pryč od nás; dej církvi tvé pomoc, milost, pokoj jednotu i smělost.

5. Varuj nás od protivníků, tvé církve nenávisníků, kteří z moci své zlé bludy uvodí v postřed tvých lidí.

6. Tak tvé cti, Pane Ježíši, utrhají, a ne naši: Chraň tedy čest i pravdu svou, i těch, jenž stále po ní jdou.

7. Slovo tvé srdci našemu jest štít, církve tvé ochra-

nou: Zdržuj tedy, ó Ježiši! do konce při něm svou říši.

8. Ať žijíce v něm zde stále, mohli kráčet vždycky dále, z toho bídného údolí tam, kdež Tě vši svatí chválí.

9. Amen, amen, ó Ježiši, s p o m o c n í k u nejsilnější: Dejž, ať po zdejší žalosti, s Tebou bydlíme v radosti.

Jerem. Lednický.

Jako: Chraň nás, Pane, při slovu svém.

350. Zachovejž nás při svém slovu, a dejž k němu víru živou, Ty sám, Ježiši, Pane náš, kterýžto mdlobu nás všech znáš.

2. Ó Pastýři izraelský! Opatruj malé stádce své, věrnými správci daruj nás, a nájemníků zbaviž nás.

3. Poněvadž my sami z sebe nemůžeme nic bez Tebe, v tvouf se ochranu dáváme, a za to Tebe žádáme:

4. Pas nás na horách zelených, na trávnicích přerokošných, pastvou slova svého daruj, a bludů škodných uvaruj.

5. Ať moc pravdy slova tvého nevyjde z srdce našeho, a tak ať jsme země plodná, k semenu tvému způsobná.

6. Pakliž jsme v čem po-bloudili, naprav nás, pastýři

dobrý, k stádu svému na ramenou přines ovcí svou ztracenou.

7. Slovo tvé, Pane Kriste náš, ať nikdy nevypadá z nás, Amen, ať se to vše stane, zač Tebe z víry žádáme.

Píseň křesťanů od domu Božího vzdálených.

Jako: Bože, od Nehož všecko máme.

351. O jak jest to místo přešastné, kde slovo Boží přebýva; kdež znějí pocty Boží zjevně, kdež Sion pustý nebývá: Tam se obětuji Bohu prosby, zpěv s vroucností mnohou.

2. Než ach! kde jest to slovo Boží drahé, jak za času Eli, že co ku křesťanství náleží, nezná velký ani malý, tu svátek v plač a tesklivost přeměňuje se, ó žalost!

3. Však aj, někdy i na pustině Jakob našel dům Boží, tak též oni staří křesťané v svém protivěnství a kříži díry, jeskyně, údolí za chrámy a kostel měli.

4. A protož i my za to máme, že Pán Bůh náš přítomen jest tu, kde se na řeč jeho ptáme, a kde se Bohu děje čest: Tu z dvou neb třech shromažďuje církev, Bůh ji posvěcuje.

5. Tak se v jednom duchu scházíme, pobožné písně zpívajíc; oběti chvály oddáváme, v lásce Páně se zmocňujíc; tak čteme a posloucháme, v známosti Boží zrůstáme.

6. Ó Pane, dej nám požehnání, slovo ať v zem dobrou padá; dej v tvých darech míti kochání, Tebe jen naše mysl žádá; vlej v srdce naše z milosti, co slouží k víře a ctnosti...

7. Jezu, na Tobě víra stojí, jak na uhelním kameni; Tebou se duše naše kojí, Tě vzývá jazyk k spasení; dej trvati v pobožnosti, popřej do smrti stálosti.

8. Konečně v srdcích našich sobě vzdělej dům, jež by tvá milost posvěcovala, a tak Tobě půjde odtud čest na věčnost, když se v chrám jeden sběhneme, a před trůnem tvým staneme.

Ján Blasius.

VII. O velebných svatostech.

O krstu svatém.

Jako: Velmi miluji Tě, Pane.

352. Já jsem pokřtěn, velká milost! Bůh mne přijal velká hodnost! Již jsem znovu zrozený. Skrz hřích byl jsem zlořečený, skrz pád člověk zatracený, od Boha zavvržený. Nade mnou smrt právo měla, do pekla mne strčit chtěla; ale křest mne vysvobodil, a znovu již s Tebou spojil. Můj Ježíši, já jsem pokřten, já jsem pokřten, tvou drahou krví vykoupem.

2. Já jsem pokřtěn, já jsem zapřel d'ábla i jemu odepřel nechci jej následovat. Kdybych to byl neučinil, než jako on i já mínil, musil bych nyní volat: Ach běda mně pekelníku! Skutků d'ábla milovníku! Ale blaze, já jsem smířem s Bohem, a již Tobě svěřen, můj Ježíši, já jsem pokřtěn atd.

3. Já jsem pokřtěn, a ta říše, která se od d'ábla píše, nic mně nemůže škoditi. Nechť se vzteká svou mocností, nechť mne straší svou temností, křest mne může hájiti. Ach, blaze mně, můj Ježíši, že jsem já údem v tvé říši, Ty mne hudeš zastávati,

a já Tebe milovati: Můj Ježíši, atd.

4. Já jsem pokřtěn, to jest můj štít, s kterým se mohu postavit, proti hříchu i věčnosti. Svatý křest jest mocný dosti mne před peklem chrániti. Můj Ježíši, tvá jsem ovce, Tys můj pastýř, tu máš srdce, kteréž Tobě odevzdávám na tvou milost očekávám: Můj Ježíši, atd.

5. Já jsem pokřtěn, kdo se leká? Ten svět nechť se, jak chce vzteká, nic on se mnou nesvede; nechť on zbroyí i šípy chystá, nikdy nedám jemu místa, aniž mne on převéde. Co já dbám na lásku světskou, když já jen mám tu nebeskou, totiž svého Spasitele, k Němuž mohu volat směle! Můj Ježíši, atd.

6. Já jsem pokřtěn, nechť jsem v kříži, nechť mne jako centnýř tíží; nechci sobě zoufati: Víím, že Bůh jej na mne vzkládá, tudy mého lkání žádá, a já Jej mám hledati. Skrz kříž Bůh nám oznamuje, že On nás v lásce zdržuje; skrz kříž On nás posvěcuje, a tudy volat vzbuzuje: Můj Ježíši, atd.

7. Že jsem pokřtěn, já děkuji Tobě. Bože, Tě miluji za

tu tvou velkou milost, kterouž jsi mně již prokázal, že jsi mne tak s sebou svázal, a daroval tu hodnost; protož dej mně čisté srdce, Duch Svatý nechť jest můj vůdce, jenž mne řídí a spravuje, a k vzdychání probuzuje: Můj Ježíši, atd.

8. Já jsem pokřtěn, Tys mne přijal, abych Tebe vždy miloval; protož prosím srdečně, :. : řed' mne služebníka svého, po vůli Ducha Svatého, ať s Tebou bydlím věčně: Rozmnož víru, důvěrnost dej, a mne vždycky v své lásce měj: ach, když přijde mé skonání, nechť jest toto mé volání: Můj Ježíši, já jsem pokřtěn, já jsem pokřtěn, tvou drahou krví vykoupen.

* M. K. Pešek.

Jako: Co žádá moudrost na zemi

353. Kristus Pán náš k Jordánu šel, podle Otcova chtění, kdež od Jana krstu došel prací svých k vyřízení: Tu nám koupel zříditi chtěl, k obmytí hříchů našich; aby tudy i smrt potřel mocí krve a ran svých, nám pak dal život věčný.

2. Slyš, kdo k slyšení uší má co Bůh o krstu svědčí, a co křesťan věriti má proti kacířské řeči: Bůh sám dí,

že tu voda jest, a však ne voda sama, slovo a Ducha jeho čest v tom také dílo své má: Tenť jest zde náš křtítel.

3. Toť nám On světle potvrdil figurami i slovy; neb u Jordánu slyšán byl hlas Otce opravdový, řkoucí: Toť jest můj Syn milý, v Něm libost svou mám, znejte; Toť vám poroučím v tu chvíli: Všickni Ho poslouchajte, šetříc učení jeho.

4. Byl tu Syn Boží stojící, Bůh člověk, v též osobě i Duch Svatý sstupující v holubičky způsobě; by v nás ta důvěrnost byla, že když křtěni býváme, Svatá Trojice nás křtila, s Níž přebýváti máme i zde, i v slávě věčné.

5. Učeníkům svým řekl Pán: Jdouce učte všecken svět, že v hříších jest cele zmrhán, ať od nich odstoupí zpět. Kdo uvěří, pokřtí se, dojde tudy spasení, znovu také narodí se, nepřijdeť k zatracení, najde v nebi bydlení.

6. Kdo nevěří té milosti, ale v svých hříších leží, zatracen jest, a k žalosti do pekla přímo běží. Svou svatostí se nespasí, anť jest v skutcích zmařený! Hřích přirozený vše kazí, v kterémž jest narozený, nespomůžel sám sobě.

7. Oko jen vodu spatřuje, jak se leje od lidí; víra pak v Duchu že tu je moc krve Páně, vidí, jestli před ní tok červený, krví Krista zbarvený, nímž bývá neduh zhojený, Adamem uvedený, i od nás rozhojnený.

† 8. Budiž Bohu věčná chvála, za koupel křtu svatého; jeho milost neskonálá rač moci Ducha svého nás všechny pokrstěné až do smrti chrániti; bychom v smlouvě učiněné mohli vždy věrní býti, a tak s Ním radost míti.

* J. Tranovský.

Jako: Přišli jsme, ó Ježíši.

353. a) K Tobě, ó drahý Jezu, na slovo tvé přicházíme a dle tvého příkazu dítky k Tobě přinášíme, dávajíc je v milost Tobě, neboť jejich jest tvé nebe.

2. Ej, jak vážný jestli hlas slova tvého přejasného: Nezrodí-li se kdo z vás z vody a z Ducha Svatého, nedojde spasení ve Mně, ale zhynout musí věčně.

3. Proto k Tobě spěcháme, závdavek svůj přijmi, Pane; slávu tvou v křtu známe, dítkám že se milost stane: Ó, učiň to v tom koupeli, by tvé zde i v nebi byly!

4. Jezu, obmyj svou krví dítky od dědičných zlostí; obleč je v tom koupeli pláštěm tvé spravedlnosti; nech jsou v Tobě zaodiny v roucho tvé Božské neviny.

5. Proměniž tmu na světlo, prones je z hněvu k milosti; co skrz hada zraněno, uzdrav to křtu mocností; dej, ať se zde Jordán prýští, jenž malomocenství čistí.

6. Pastýř, vem ovečku svou; hlavo, učiň ji tvým údem; cestou, veď spásy cestou; Kniže, daruj ji pokojem; dej, ať dítky, Vinný kmeni! vírou v Tobě jsou vštípeny.

7. Tak prosby srdce vroucí tvému srdci oddáváme, a vzdychy k nebi jdoucí vyslyš z milosti, žádáme; a jméno na křtu dané nech jest v nebesích zapsané.

Benjamin Schmolek, 1704.

O moci klíčů Království Božího.

Jako: Kristus Pán jest můj život.

354. Komuž milo spasení času nynějšího, z Božího smilování můž dojiti jeho.

2. Neboť ukracuje dnů Bůh z dobrotivosti, v nichž bylo mnoho bludů a hrozných temností.

3. V nichžto mnohý nevěděl, má-li milost Boží, čili by

v hněvu bydlel, v němž se žalost množí.

4. Co nad to může býti zarmoucenějšího, než neznati milosti k sobě Pána svého?

5. Ale Pán všemohoucí nechtěl toho míti, aby v Něho věřící měli se rmoutiti.

6. Protož evanjelium, poselství milosti, oznamuje národům k veliké radosti.

7. Jimž každé pochybení do konec odjímá, škodlivé nevědomí z člověka vynímá.

8. Neb odpuštění hříchů, také život věčný, bez zásluh lidských skutků, všem jest rozhlášený.

9. Tohoť pevné svědectví, když nám Bůh Syna dal z svého milosrdenství, aby hříchy snímal.

10. Syn v našem člověčenství v světě se ukázal, velmi zjevná svědectví lásce své vydával.

11. Na smrt duši položil z veliké milosti, svou nevinnou krev vylil, zjevil lásky dosti.

12. Aj, toť milost jistotná od Syna Božího krví drahou stvrzená, co nad to jistšího?

13. Nad to Duch Svatý poslán, by svědectví vydal, Kristus byl oslavován, a v věrných přebýval.

14. Jimžto i apoštolé mocně jsou svědčili, ti prvotní

poslové divy to tvrdili:

15. Že hříchů odpuštění, ve jménu Ježíše, také v nebi bydlení běře věrná duše.

16. Jimž hříchy odpouštěti Pán Kristus tu moc dal, i také zadržeti, jakž sám od Otce vzal.

17. Řká: což by zde svázali, to v nebi svázáno, a což by rozvázali, budeť rozvázáno.

18. A kterouž jsou moc vzali od Syna Božího, tu i církvi vydali z ustavení jeho.

19. Takť chce s námi bydliti do skonání světa, by každý moh věděti od pravého svědka.

20. O svém jistém spasení života věčného, aneb i zatrazení života hříšného.

21. Ó co bezpečnějšího může v světě býti, nežli Nejvyššího slovům v tom věřiti?

22. K tomu církev obnovil nynějšího času, služebníky v ní vzbudil nebeského hlasu:

23. By Jej ovce slyšely v shromážděních věrných, a k Němu se hrnuly, nechajíc falešných.

24. Tak se znovu rodily v člověka nového, v Kristu se oblačeli, Spasitele svého.

25. Neb na to se pokřtili svláčejíc starého, a hříchy své obmyli, člověka zašlého.

26. A požívali toho vždy bez pochybnosti, v těle a v

krvi jeho skrze služebnosti.

27. Kristus s chlebem těla dal, s vínem také krev svou, jísti, píti, rozkázal, na památku vděčnou.

28. By tělem na smrt daným a krvi vyлитou přijímali duším svým smlouvy pečeť jistou.

29. Toť našeho spasení věčného života, z Kristova nařízení, v církvi jest jistota.

30. Kdož miluje spasení, mŕžeť ho dojiti, a z Kristova svědectví jím ujištěn býti.

31. Ó chvaliž, duše, Pána z takové milosti, žeť v církvi připravená, rciž Jemu z vděčnosti:

32. Tobě chvála, Bože můj, také děkování, že jsi navštívil lid svůj z svého slitování.

33. Ó což jsi Ty připravil, dejž toho užiti, aby hříšný spasen byl, rač pomoc činiti.

Jan Augusta.

Jako: Aj, panna jest pozdravena.

354. a) Živ jsem Já, že lihost nemám v smrti hříšných, dí Bůh, náš Pán; by pak pokání činili a tak se Mnou věčně žili.

2. Protož poslal Pán kázati a z hříchů rozhřešovati všech, jenž věří a se kají a všech hříchů utikají.

3. Což odpouštíte v moci mé, jest i v nebi odpuštěné;

což zadržíte v mém jméně, jest i v nebi zadržené.

4. Což svížete, jest svázané, a což ne, jest rozvázané: Moc klíčů království mého dám všem dle práva rovného.

5. Kdož bývá tím potěšený, že mou krví rozhřešený jest, svědectví sám v sobě má a strachu před peklem nemá.

6. Když správce nás rozhřešuje, sám Pán skrz něj účinkuje: Skrz sluhů svých působení, sám Bůh dává odpuštění.

7. Nechťby hříchové jakkoli mnozí a velicí byli, my z Kristova nařízení máme mocné rozhřešení.

8. Skrze ruk správců vzkládání sám Bůh hřichy pryč zahání a krví nás rozhřešuje: Kdož věří, sám to zkušuje.

9. V tom se moc klíčů zjevuje, že svazuje, rozvazuje: Církev, matka všech věřících vzala tu moc z rukou Božích.

10. Kdož jest hřichy obtižený, v srdci, v svědomí skličný, nech jde k trůnu smilování, věříc v slova rozvazání.

11. Synu Boží, buď chválený, za tvé svaté rozhřešení, v němž milost, dobrotu dáváš; falešných odpustků chraň nás.

12. Budiž sláva Otci, Synu, také Duchu v jednom trůnu,

jakož zde v času milosti, tak i na věčné věčnosti.

Mikuláš Hermann, 1560.

O večeři Páně.

Při posvěcování večeře Páně.

Jako: Vyznáváme z srdce pravého.

355. Hosanna; sláva, moc, vladařství, čest, jakž na výsosti jest, buď Tobě, Synu Davidův, i zde u prostřed tvého lidu, ó skloň se k nám, podle slibu!

2. Požehnaný, jenž se teď bere k nám ve jménu Božím sám, ten milý Král spravedlnosti: Spas nás mocí své účastnosti, požehnaný na výsosti.

† 3. My všickni věřice vyznáváme podle Kristových slov, že ten chléb jeho tělo jest, kteréž pro všeho světa hříchy smrt podstoupilo na kříži.

† 4. Rovně i kalich nové úmluvy jest pravá krev jeho, kteráž za nás vylita jest, od hříchů nás očišťující, buďmež toho vděčni všickni.

5. Prosmež jeho Božské velebnosti, ať nám dá s hodností své večeře požívati, k víře v Něho, k lásce společní a duším našim k spasení.

25 "Sanktus" Dr. Martina Luthera.

Má svůj nápěv.

356. Izaiáš prorok svědčí právě, že duchovně viděl Pá-

na v slávě, na trůnu vysokém sedícího, rouchem svým chrám naplňujícího: Anjelé Mu na službu hleděli, jeden každý z nich šest křídel měl; dvěma přikrývali tvář uctivě; dvěma skrývali nohy bedlivě; dvěma pak s veselostí létali, hlasitě jeden k druhému volali: Svátý jest Bůh, Pán zástupů mocný; Svátý jest Bůh, Pán zástupů moudrý, Svátý jest Bůh, Pán zástupů dobrý, plnýť jest všecken svět jeho slávy: I trásko se vše od hlasu toho, v domě pak tom bylo dýmu mnoho.

* Jiří Tranovský.

Jako: Ó velká milost Syna

358. O Ježíši! přesladký duše hosti, navštiv nás při této Svátosti tělem a krví svou, ať jsme v Tobě, a Ty v nás milostí tvou.

† 2. Slově Páně věřice, vyznáváme, že v té svaté večeři máme Krista Pána tělo, kteréž na kříži smrt za nás trpělo.

3. Podle těch slov jest tu také krev jeho, kteráž od hříchu všelikého srdce oči-

sťuje, a duši mdlou u víře občerstvuje.

4. Jezu Kriste, pro nás ukřižovaný, buď z toho na věky chválený: Vejdiž k nám s milostí, po smrti uveď do věčné radosti.

Má svůj nápěv.

359. Vyznáváme z srdce pravého, podle slov Ježíše, že ten chléb jest tělo jeho, jenž na kříži za hříchy naše přetěžkou smrt podstoupilo.

2. Tím způsobem víno posvátné jest krev jeho pravá, kterouž při smrti přehojně vylil, a nám k pití podává, by nás zprostil zlého vraha.

† 3. Čest a chvála Kristu Ježíši, který svému lidu také lékařství přináší, jenž spomáhá z věčného pádu, chvála buď Pánu Ježíši.

Má svůj nápěv.

360. Vyslyš prosby naše, ó Pane! Dejž ať se nám podle víry stane: Abychom v Krista vštípení byli, a tak i věčné slávy nabyli.

† 2. Vzav chléb, v němž tělo své Pán dával, učedníkům svým jísti kázal, řka jim: vezměte a jezte, na památku smrti mé to čiňte.

† 3. Potom kalich v své ruce vzal, krev z těla vylitou

jim dával, kázal učedníkům svým pít, smrt nevinou zvěstovati.

4. Kriste, pro Tvé umučení dej nám hříchů odpuštění, ať nás nezže věčný plamen, uchovej nás, Kriste, amen.

Jako: Což můj Bůh chce, to se vždy staň.

361. Aj, divná moudrost, dobrota, i moc Boha našeho; aj, jak vznáší Pán života člověka smrtelného; vstoupil v nebe, však nám sebe, tělo k pokrmu dává, krev k nápoji; tak se poji s námi ta věčná sláva.

2. Co Bohu Otci bližšího nad Syna jediného? Co slávě Syna Božího nad tělo a krev jeho? Kdo té Hlavy úd jest pravý skrz svaté užívání, máť své v Bohu, Bůh v něm s mnohou milostí přebývání.

3. To že se děje, věříme, majíce slovo Páně; kterak se děje, nevíme, za to majíc poddaně, věrné duši že jen sluší upřímnou víru mít, Pán pověděl, kterýž věděl, co a jak má mluvit.

4. Nechť se tedy nepřátelé, ďábel i svět buntují! Mámeť vždy Emmanuele, co na Něm vytrucují? Ten "Bůh s námi", když jest s námi, kdo proti nám obстоjí? Duše věr-

ná, buď důvěrná, jsi v nebeském pokoji.

5. Ten pokrm a nápoj sílí, u víře v Krista mdlého, svatosti jemu udílí, pozdvihuje padlého. Očisťuje, obnovuje, v naději, v lásce, v ctnosti, co štít chrání, zlé odhání, vede k nesmrtelnosti.

6. Však toho, kdo chce užítí duši své k prospívání, musí sám sebe zkusit v opravdovém pokání; té večere, kdo ji bere pokrytsky a nehodně, k odsouzení, ne k spasení, mnohý zažívá škodně.

7. Když tedy člověk jítí má k stolu tomu svatému, obuv starého Adama szuj ke cti Pánu svému: Lituj zlosti v zkroušenosti, a věř v Něho srdečně, buď hotový život nový brátí-na se skutečně.

8. Tělo Páně rozsuzuje při tom stolu tak víra, když se chléb, víno, spatřuje, ona silně zavírá: Aj, tuť není přijímání chleba, vína prostého: věřím cele, Spasitele že mám též přítomného.

9. V tom říká s setníkem: Pane, nejsemť já hoden slávy, abys srdce mé zmrhané navštívil, jsa Bůh pravý, však slovo tvé není mrtvé, rei jen, abych čistý byl, hned duše má bude zdravá, Ty jsi všech lékař jistý.

10. Při tom se má nacházeti památka smrti Páně. Aj

ráčil mnoho trpěti duši našich k obraně: Utrhání, zlost, rouhání, byl vázán, políčkován, bit, uplván, strkán, mrskán, ukrutně ukřižován.

† 11. Beránku obětovaný za nás na dřevě kříže, Tys nám pomoh skrz své rány, skrz mnohé smrti tíže: Budiž chvála neskonalá Tobě, dárce spasení, Tobě Králi, jehož chválí všecko všudy stvoření.

Jiří Tranovský.

Jako: Díky Bohu vzdejme.

364. Děkování vzdejme Králi nebeskému, kterýž nám dobrotivě své tělo dal sám k jedění:

2. A svou předrahou krev vydal nám k nápoji; protož Jemu všickni poděkujme, ve spolek řkouce:

3. Tě, Syna Božího, jednorozeného, moudrého, dobrého, Bohu Otci ve všem rovného.

4. Chválíme, i ctíme, všickni děkujeme, jsouce vděční, což od Tebe máme, náš milý Pane.

5. A když učiníme, všecko naplníme, což nám rozkázáno v svatém písmě, nauč nás Kriste.

6. Abychom o sobě smýšleli pokorně, řkouc: že jsme posloužili nehodně tvé velebnosti.

7. Neb před tvou stolicí mnozí služebníci nepřestávají ve dne i v noci Tobě zpívati.

8. Chválu vzdávajice, klanějíc se řkouce: Svátý, svatý, svatý, požehnaný Pán Bůh zástupů.

† 9. I nám, milý Pane, dej království věčné, kdež bychom Tebe hodně chválili na věky, amen.

Má svůj nápěv.

365. Děkujeme Tobě, milý Pane, že nikdy nepřestane milost tvá dobrodiní činiti lidem hříšným.

2. Ty člověku nad jiné stvoření dáváš svá dobrodiní svou ruku nad ním držíš, jej nikdy neopouštíš.

3. Tys milovník lidského stvoření, štědrý jsa v obdaření; slunce tvé vzhodí dobrým, dešť prší také i zlým.

4. Ty, jenž nemáš konce, ni počátku, vždycky bez nedostatku krmíš zemskou úrodou lidi i čeled' mnohou.

5. Ty na poušti lidu židovskému dal jsi nebeskou mannu; dáváš času tohoto pokrm dražší, než zlato.

6. V tom pokrmu rozdíl neslýchaný, Židům a nám vydaný: dával's jim mannu s nebe; nás krmíš sám od sebe.

7. Kriste, živý chlebe, rač nám dáti sebe tak požívati s uctivostí, nábožně, jako se líbí Tobě;

8. Bychom mohli ten pokrm i nápoj uctíti, milovati, u víře jej žádati, k životu přijímati.

† 9. Poděkujmež Pánu Kristu spolu, žeť nám pro svou dobrotu dává své tělo jísti, a z kalicha krev píti.

10. Budiž Pán Bůh na věky ctěn, chválen, jenž jest v Trojici jeden, rcemež na to důvěrně, věrní křesťané, amen.

M. J. Hus: Jesus Christus nostra salus.

Má svůj nápěv.

366. Ježíš Kristus, náš Spasitel, hněvu Božího sprostitel, skrze své umučení zbavil nás od zatracení.

2. Na to, abychom pomněli, jísti nám své tělo velí, kteréž se s chlebem dává, s vínem pak jeho krev pravá.

3. Kdo chce k stolu tomu jíti, máť se v pokání zkusiti: kdo nehodně přichází, za život smrti dochází.

4. Boha Otce sluší ctíti, že tě tak ráčí krmiti, a za tvé nepravosti dal na smrt Syna s výsosti.

5. Nepochybuje věř cele, že ten pokrm Spasitele všem

nemocným prospívá, jichž srdce mdlé pro hřích bývá.

6. Ta milost a dobrodiní v skroušených sobě byt činí, mníš-li, že zdráv jsi, vzdal se, abys netáh pomsty na se.

7. Neboť sám di: pojd'te, pracní, všickni jste mi v bídě vzácní: zdravým lékař nic není, marné jest jeho umění.

8. Mohl-lis ty sobě raditi, nemusil Pán tvůj umřítí. Tenť stůl neprospěje též jestli spomoci sám si chceš.

9. Věříš-li srdcem to cele, a vyznáváš ústy směle, jsi připraven, jak sluší, ten stůl obživí tvou duši.

10. V tom hned má ovoce býti. K bližnímu lásku hled' míti, prokaž mu dobrodiní, jakož tobě Bůh tvůj činí.

• Jiří Tranovský.

Má svůj nářev.

367. Kristus Ježíš, Bůh a člověk pravý, Pán v slovích svých nevrtkavý, hodný cti, poklony, slávy.

2. Pro nás hříšné k tomu se již blíže, aby na oltáři kříže podstoupil bolestné tíže.

3. Abychom Naň pomněli, památku ustanovil nám přesladkou, ne z tohoto světa statku;

4. Ale právě z nejlepšího zboží, kteréž slávu, radost

množí, a činí z nás chrámy Boží.

5. Neboť nám své tělo a krev dává, jakž ta cesta k nebi pravá v slovích svých zjevně vyznává.

6. K tomu ráčil prostředky zvoliti, chléb a víno, a slibiti, že nás tudy chce sytiti.

7. Pro tajemství jistě obě zřídil: kdo chce míti s Ním pravý díl, slušíť, aby toho šetřil.

8. Nejprv znáti v tom jednotu dává, kteráž má v nás býti pravá v Kristu, jenž jest všech nás hlava.

9. Chléb bývá z zrn, víno z hroznů mnohých: Takť má láskou srdce věrných jedno býti v obcováních.

10. Protož věrní lásku zachovejme, hněvu, zlosti zanechejme; Bůh láska, lásku chce, znejme.

11. Potom dává chlebem, vínem znáti, že musíme v kříži státi, chceme-li s Ním kralovati.

12. Zrnka trpí v zemi porušení, mlácení, časté setřetí, než přicházejí k jedění.

13. Tak hroznové bývají řezáni, tlačeni, i presováni, jdouce lidem k užívání.

14. I my máme za Kristem neřesti, nouzi i smrti kříž nésti, nehledíce na rozcesti.

15. Pán náš nesl korunu trnovou; kterakž bychom my

perlovou nositi zde chtěli s slávou?

16. Chlebem, vínem též nám ukazuje; co se duši prokazuje, kteráž tu Svátost miluje.

17. Aj, jak nás chléb živí, posilňuje, a víno obveseluje: takť nás Kristus obživuje.

† 18. Ó Ježíši! nesmírná sladkosti, nevýmluvný jsi v milosti, kterouž činíš v té Svátosti.

19. Chléb a víno, oči tu všech lidí; ale víra v Tebe vidí Pána, jenž divně vše řídí.

20. Živý chlebe, Pane Jezu Kriste, odvráť myšlení nečisté, dej k tajemstvím srdce čisté;

21. Bychom rozum v poddanost jímali, Tobě jej podmaňovali, a slov tvých nezamítali:

22. Že slib plníš, srdečně věřice, kterak plní tvá pravice, Tobě to poroučejíce.

23. Rozněcujž v nás lásku, trpělivost, naději, pokoj a radost, u víře do smrti stálost;

24. Bychom s Tebou v nebi přebývali, svatý, svatý, svatý Králi, s anjely věčně zpívali.

J. Tranovský.

Jako: Hospodine, v mém pokání.

368. Kristus Kněz, chtě své oběti účastné věrné činiti, ráčil k tomu slavné hody zříditi.

2. Chléb svůj svatý jísti kázal, v kterémžto tělo své nám dal, víno píti, v kterémž nám svou krev vydal.

3. Přesvatýť jest ten stůl Kristův, nehodenť ho sluha d'áblův; jsouť ty hody samých těch účastníků.

4. Kteríž znovu jsou zrozeni, d'áblu z moci vytrženi, z slova Páně, duchem pravdy nadšeni.

5. Chceme-li hodně hodoovati, musíme se zkušovati, komu sloužíme též rozsuzovati;

6. Neb kdož není z Páně rodu, nemá práva k tomu hodu, služebník jest hada starého svodu.

7. Syn a dcera Boží býti musí, kdož chce tu stolisti, tělem, krví Páně vinen nebýti.

8. Kdož jest přijal slovo vážně, a nabýval z něho snažně: ducha pravdy, víry, lásky, naděje.

9. Činil z hříchů svých pokání, hledal v Kristu smilování, v smlouvě víry, vzal v církvi rozvázání:

10. Odřekl se bezbožnosti, a světských hříšných žádostí, slíbil Bohu živ býti v spravednosti.

11. Duchem tělo své křížuje, žádosti zlé umrtvuje, tak se k smrti Páně připodobňuje:

12. Údy všechny k spravedlnosti obětuje s ochotností, slouže Pánu dobře činí z milosti:

13. Tenť jest hoden těchto hodů, neb jest zproštěn mnohých svodů, jsa učiněn jeden z Kristových údů.

14. S nimiž svaté obcování má u víře, v milování, neb v tom církve svaté jest shromáždění.

† 15. Ó dejž, Kriste, hodnost míti k stolu tvému přistoupiti, tělo a krev nám k spasení přijíti.

16. V čem jsme hříšní, očistiž nás, v čem nemocní, uzdraviž nás. Ty, jenž svou krev na kříži vylil pro nás.

Jan Augusta.

Jako: Ach, můj Bože, víš, jak mnohé.

369. O Ježíši, nejmilejší ženíchů duši našich, který všudy, kde jsou kudy, voláš ležících v hříších.

2. K stolu svému bohatému, na kterémž do sytosti pokrm drahý, ctné povahy dáváš všechněm z milosti.

3. Proč vesel se, a raduj se, ó duše má přemilá! Že jdeš k stolu věrných spolu, k němuž tě Kristus volá.

4. Kdežto přijmeš a dosáhneš pokrm a nápoj Páně, jenž tu má moc, že můž' pomoci věřícím k věčné slávě.

5. Když tě viny neb tvé činy v peklo chtí zatratiti, tato Svátost má tu mocnost, že tě může spasiti.

6. Neb nic všem těm, jenž v Pánu svém skládají své doufání, nemůž škodit, ni ublížit smrt, hřích, ďábel, tupení.

7. Proč hříšníci, pojď'tež všetci, složíc z srdce těžobu, ku lékaři Kristu, který uzdraví vás v tu dobu.

8. On spomáhá, On moc dává všechněm, kteří se k Němu utíkají, pospíchají, jakž k Pánu milostnému.

9. Již přijměte, požívejte lékařství duši vaší, myslí čistou, vírou jistou: neb spasení přináší.

10. Než lituji a žaluji, že mnozí to uznati nechťi zpurně, což Pán věrně poroučí ostříhati.

11. Aby lidé, jsouc zde v bídě podle ustanovení Pána svého, hodu toho požívali k zbavení.

12. Hříchů těžkých, mnohých, mrzkých, k tomu též k posílnění víry zdravé, lásky pravé, života k dosažení.

13. Zač já nyní, můj jediný Ježíši, jdu s radostí k sto-

lu tvému přesvatému, kdež krmíš do sytosti.

14. Pokrmem svým vzácným, krásným, těla, krve skutečné, jenž věřících, doufajících obohacuje věčně.

14. Očišť čistě, ach můj Kriste, srdce mého mrzkosti, by zlý zlostník, náš protivník nevstrčil mne v těžkosti.

16. Duchem skroušeným, potřeným, vím, Pane, že nezhrdáš, na pokorné lidské srdce okem lásky pohlídáš.

17. Ani jinší oběť milší nemůž' zde v světě býti Tobě, Pane, nad skroušené srdce: blaze jej mítí.

18. Ten sám hodně, spasitelně přijímá z hodu tvého, který k Tobě, v své těžobě vznáší ducha smutného.

19. Protož k Tobě, v mé potřebě utíkám se, Ježíši: buď sám při mně, zač upřímně žádám, spoj se s mou duší.

20. Tak vždy sprostěn a očištěn budu od všech hříšností, když Ty se mnou, a já s Tebou budem žít v společnosti.

21. Amen, Kriste, dejž to jistě, bychom zde v Tobě žili: potom někdy věčné hody v království spolu měli.

* Jerem. Lednický.

Jako: Tě Boha všickni chválíme.

371. Otče Bože všemohoucí, jenž jsi nám dal v člověčenství Syna tvého jediného, Jezu Krista laskavého.

2. Jenž jest pro nás s nebe stoupil, z věčné smrti nás vykoupil, svou svatou krev za nás vylil, tělo a krev nám zůstavil.

3. Ó přeslavné tělo Boží, věrných duší jisté zboží, utěšení spravedlivých, obrana všech doufajících.

4. Ó přesvatá krvi drahá, jenžs přemohla d'ábla vraha: račiž ty nás okrášlití, a od hříchu očistiti.

5. Rač nás, Pane, navštíviti, srdce naše osvititi, dar Ducha Svatého dáti, abychom Tě mohli znáti.

6. Abychom se z hříchů káli, kteréž jsme prvé páchali, potom se jich varovali, a na ně hořce plakali:

7. A když nám bude zemřítí, rač dobré paměti příti, hrůz d'ábelských se nebáti, Pane Kriste, rač to dáti.

8. Kdvyž pak nás budeš souditi, račiž nám milostiv býti, pro svou svatou smrt nevinnou, odpustiž nám hříšným vinu.

† 9. Chvála Otci nebeskému, i jeho Synu milému, amen, i Duchu Svatému, v

témž Božství nerozdílnému:

10. Jakož byla na počátku, tak buď i vždycky bez zmatku: zůstavil nám na památku, tělo a krev svou přesladkou.

Připravování se k Večeři Páně.

Má svůj nápěv.

372. **O**zdobiž se, duše milá, hled', bys více nehřešila; opustiž skutky temnosti, přistoupiž k jasné světlosti; neb aj Pán, který tě zbavil, hody tobě teď připravil, host velebný, dárce všeho, vstoupit chce do srdce tvého.

2. Vyjdi vstříc ženichu svému, jak nevěsta jde k milému, který kladivem milosti tluče na tvé vnitřnosti: otevři mu srdce brány, čiň laskavé přivítání: Přijď, milý můj, políbím Tě: dejž, ať nikdy neztratím Tě.

3. Síce za drahé poklady mnohé peníze se dají; Ty pak za to, co nám dáváš, odplaty neočekáváš; neb na celém světě není dražší klenot nalezený, kterým by moh' zaplatiti mannu tu a vzácné pítí.

4. Ach, jak velmi žádostivá duše má jest a žiznivá po Tobě, příteli lidský, po kterém já toužím vždycky! Ó bych nápoj ten nebeský do-

sáhnout mohl z té stezky, a skrz toto své jedení stal se s Bohem sjednocený!

5. Smích můj zármutek přikrývá, strach těž mysly mé odívá, když při tom svatém jedění na tajemství mám své zření; však ten způsob nevypsáný dává mi k rozvažování, kterak Tobě podobného není v moci z nás žádného.

6. Komuž rozumu dostane, by pochopil ten div Páně že chléb tento nepřestává, buď tisícům se rozdává? Týmž způsobem kalich svatý nápoj zůstává bohatý: Ó tajemství neslýchané! Duchu Božímu poddané.

7. Však když pokání činíme, a slovu Páně věříme, bývá srdce zatemněné Duchem Božím osvícené, který nás vede k dobrému, a předsevzetí svatému; tak život náš obnovuje, víru v Krista posilňuje.

8. Teď užítky stolu Páně, hodným hodovníkům dané; víra, láska, osvícení, a s Bohem věčné spojení; kdo pak s pokáním prodlívá, ten též nehodně užívá, aniž dojde rozhrěšení, ale věčné odsouzení.

9. Ježíši, slunce života, Ty má radost i ochota, Ježíši, mé občerstvení, srdce mého potěšení, aj teď k nohám

tvým se kladu, pomoz vstáti z mého pádu, skrz užitečné jedění, Tobě ke cti, mně k spasení.

10. Z láskys, Pane, s nebe sstoupil, bys mne hříšného vykoupil, život svůj za mne kladoucí, a smrť přehorkou nesoucí; co když ráčil podstoupiti, neželels krve prolití, kterou mne teď občerstvuješ, co svědčí, že mne miluješ.

11. Ježíši, chlebe pravdivý, dejž, ať jsem vždy Tebou živý: učiň mne hostě hodného stolu svého nebeského, ať vždy, když s Tebou hoduji, na tvou lásku pamatují, a s Tebou tam na výsosti hoduji v věčné radosti.

• Jonáš Nigrini.

Jako: Sláva buď Tobě, Bože náš.

373. Pane, Ty jsi stůl obzvláštní pro všech hříšných připravil, na němž chléb milosti vzácný Otec ditkám zůstavil! Aj já jsem dnes hostem tvým: jakžs poručil slovem svým; ale dej, ať celou duši vážím ten dar tvůj, jak sluší.

2. Vyčišť, prosím z duše, z těla, starých hříchů kvas a hnůj, ať jest srdce mé do cela, svatý stánek a dům tvůj: neb já jen Tebe hledám, Jez, Tys, můj milý sám, dej

ať stůl tvůj zde na zemi jest mé nebe a spasení.

3. Muže-li Pán služebniku vlastní krev a tělo dát? Ach, dej svou milost velikou vroucně tu rozvažovat: ach dej, ať mi to není k škodě a k odsouzení, cožs Ty, Pane, z své milosti dal jako mzdu za mé zlosti.

4. Pomoz rozum podmaniti, v poddanost víry pravé, rač mou žádost roznititi, když tělo jest váhavé, bych znal samého sebe, a toužil po tom chlebě, jenž všecken hlad spokojuje, srdce Bohem naplňuje.

5. Pomni na své jméno, Pane, že jest Ježíš titul tvůj, pomni, žes ne darmo za mne, i za svět dal život svůj: slyš mne, ach prosím Tebe, dej mi samého sebe, nech ať z tvých ran dnes mou duši skropí krev tvá, ó Ježíši.

6. Však jsme my z Tebe zplozeni, živíš nás též svou mocí: a když nic dobrého není nikde bez tvé pomoci: Dej, ať chléb a víno tvé bude mannou duši mé; z toho jedění a pití dej život a hojnost míti.

7. Dej okusit své milosti a nebeského zboží; aneb jestli světa zlosti mně strach a hrůzu množí, tedy tvá krev v své síle, čiň mi srdce zmuživ-

lé, tak ať mohu odolati, v den zlý víru zachovati.

8. Pomoz mi do srdce Tebe a tvou smrti právě vzíti, kdo se mnou jest na tvém chlebě, k tomu též lásku míti: Zaujmíž mne sám sobě, dokudž přijdu tam k Tobě, a užřím v dokonalosti Boha svého do sytosti.

* Sam. Hruškovíc.

Má svůj nápěv.

374. Pán Ježíš lidu věrnému, maje se brát k Otci svému, vydal pokrm volenému.

2. Každý zbožný tomu věří, co mluvil o té večeři; běda tomu, kdož nevěří.

† 3. Ráčil pamět zůstaviti, vzav chléb, potom jej lámati, učeníkům rozdávatí,

4. Řka: vezměte, toť mé tělo, jenž za vás bude zrazeno, na mou smrt pamatováno.

† 5. Potom ráčil kalich vzíti, do něho vína nalíti, slovy svými potvrditi;

6. Toť jest krev má: všickni píte, kteříž v svědomí truchlíte, občerstvení obdržíte.

7. Požívejtež všickni toho, na pamět trpení mého, k nabytí bydla věčného.

8. Kdožby nebral obojího, z rozkázání Pána svého, boj se pekla hořícího;

9. A kdož z víry přijímají, přikázání jeho plní, budouť v věčném kralování.

10. Jedouc Beránka čistého, Duchem Svatým počatého, Jezu Krista nebeského.

11. K němu čistá srdce mají, všech se hříchů vystříhají, tělo jedouc a krev pijíc.

12. Tak, jakož jest nám zůstavil, své smrti pamět učinil, aby duše naše spasil.

13. Chvála Otci nebeskému, i jeho Synu milému, v jednotě Duchu Svatému.

14. Kriste, pro své umučení dej nám hříchů odpuštění, potom s Tebou přebývání.

Jako: Z hlubokosti volám k tobě.

375. Teď já bídný červ, teď nuzný host tvůj, Ježíši, k tvému stolu jdu, ku občerstvení mému připravenému, když hlad mou duši zemdlívá, když žízni duch můj omdlévá, přispěj, Pane, nuznému.

2. Však Ty, můj věrný pastýři, diš: Já jsem chléb života, Já studnice jsem, kdož věří ve Mne, ten po vše léta nebude více lačněti, nebude více žízniiti. Ó láska, ó dobrota!

3. A protož mne, ó můj vůdce, veď k nebeským pastvám svým, obživíš, prosím, mé srdce zvadlé, pramenem

živým své milosti, kterouž jsi všem zaslíbil kajícím dušem, po Tobě žádostivým.

4. Já tvá ovečka ztracená, hledám Tě zde na poušti toho světa, ach tvá manna račiž mne občerstviti; tvá krev svatá nechť omyje hřích můj, a mne upevňuje v lásce tvé až do smrti.

5. Jako jelen unavený řve po vodách tekoucích, tak volá duch můj zmařený, Kriste, duši kajících útočiště! pro své jméno shod' s hrdla mého břemeno zlosti, těžce tlačících.

6. Především způsobiš ve mně žel i s pravou lítostí, abych se hříchu, jak ohně bál, maje v ohavnosti, dej mi víry pravé základ, abych zásluhy tvé poklad dosáhnout moh' s radostí.

7. Zapal v srdci mém nábožnost, svět rač v něm udušiti, popřej, ať mohu upřímnost tvou ke mně okusiti, tvá láska též rozněcuj mou lásku, hořící k bližnímu, vykořeň nenávisti.

8. Ano, nechať umru sobě, však jen smrt bydlí ve mně, nechť ale živ budu Tobě, v Němž jest život můj věčně, ve mně jest hřích, smrt i žalost, v Tobě nebe, život, radost, ach, jakž bych tam byl vděčně.

9. Srdce nové učiň ve mně, rozhojniž dary ducha, již já marnosti neřádné světa zlého, již hřícha mrzkosti do brou noc dávám, jeho rozkoše nežádám, neb to vše peklem dýchá.

10. Přijď tedy, duši poklade, a dej se polibiti, teď v srdce mého základě budeš již přebývati: jistě nemá, neví, nechce, žádného krom Tě, mé srdce, Ježíši, sladký hosti!

11. Kriste drahý, buď Tobě čest za tvé přehojné dary; mé srdce již nemocné jest milostí, protože z víry, čeká ten čas, kdež se všemi kochání má volenými, za tvým stolem, pastýři.

* Ján Blasius.

Díkůčinění za účastenství Večeře Páně.

Má svůj nápěv.

376. Bohu buď chvála, čest i požehnání za večeře darování, kdež jsme přijali tělo a krev Páně; dejž, Bože, dušem k obraně. Pane, buď milostiv. Pane, skrz to tvé tělo svaté, v životě panny Marie vzaté, a skrz moc krve tvé odvráť od nás všechno zlé. Pane, buď milostiv.

2. To svaté tělo smrt za nás trpělo, a život nám obdrželo; nic nám dražšího nemoh da-

rovati, i slušit' Ho vzpomínati. Pane, buď milostiv. Pane, láska tvá Tebe stáhla, krev vylila, na kříži roztáhla, ta dluh náš splatila, hněv Boží odvrátila. Pane, buď milostiv.

3. Bůh dej nám všem z milosti požehnání, ať jdeme v jeho přikázání, v bratské lásce, víře v upřímnosti, dle večere té vlastnosti. Pane, buď milostiv. Pane, Duch tvůj dobrý vediž nás, bychom ctně živi byli každý čas, církev tvá ať stojí v jednotě a v pokoji: Pane, buď milostiv.

Dr. M. J. Luther. J. Tranovský.

Jako: Ježíše se nespustím, nebo.

377. Ježíše se nespustím, uzdravena jest duše má, ó šťastný den s světlem svým, v němž jsem byl host Krista Pána! Tak plesaje v srdci, dim: Ježíše se nespustím.

2. Ježíše se nespustím, neb mne srdečně miluje, smlouvu činí s srdcem svým, se svého mně daruje; na věky chce býti mým: Ježíše se nespustím.

3. Tělo a krev tvá, Pane, kterýchž jsem požíval nyní, utvrzují, silí mne, že nebudu zavržený před Otcem svým nebeským, Ježíše se nespustím.

4. Ó jak dobře mi, nyní mysl má jest spokojená, duch můj jest v vytržení, že jsem viděl Krista Pána, Pán Ježíš jest mým zřením: Tě, Ježíši, nepustím.

5. Mojžíši, víc nehřímej, za mně jest zákon naplněn, Ježíše upomínej, neb skrz Něj jest hněv spokojen: to ztvdil umučením: Ježíše se nespustím.

6. Tě, Beránku, nepustím, na Tebe jest hřích vložený, jenž mne trávil jedem svým, chtíc mne přivést k zatracení: když mi hřích jest jhem těžkým. Ježíše se nespustím.

7. Ježíše se nespustím, On jest bratrem srdce mého, truc! d'áble, rci s světem zlým, že jsem já z cechu vašeho: Ne, Ježíš jest světlem mým: Ježíše se nespustím.

8. Spokoj se, svědomí mé, tvůj zápis jest roztrhaný; Ježíš, jenž tak přebídně podstoupil za hřích můj rány, stal se prostředníkem mým, Ježíše se nespustím.

9. Přijď, d'áble, mne vysmívej, ptej se, jsem-li Boží dědic: ovšem v Kristu, toho znej, nemůže mi Jej vzíti nic. Truc! buď ty odpůrcem mým, Ježíše se nespustím.

10. Smrti, osten tvůj jest v nic, Kristus Pán se stal jedem tvým, neděsím se tebe nic, nemůžeš mne ztrávit,

vím, truc! uškod' mi ostnem svým; Ježíše se nespustím.

11. Mlč, peklo, neb tvůj plamen do konce již uhašuje krve Kristovy pramen, od hříchů mne očisťuje, jsem před ohněm jistý tvým; Ježíše se nespustím.

12. Pán Ježíš mým zůstane ženichem velmi upřimným, neb zasnoubil sobě mne, d'áble, buř, jak chceš, hněvem svým, nic mi neuškodíš ním: Ježíše se nespustím.

13. Ježíši, buď Pánem mým, když se přiblíží skonání, když paměť srdce ztratím, ať jest v ruce tvé oddaný duch můj; buď skonáním mým: Ježíše se nespustím.

14. Také věřím konečně, jakžs mi ráčil zaslíbiti, že z temnosti hrobu mne moci svou ráčíš vzkřísiti, na to také amen díím: Ježíše se nespustím.

 * Dan. Stránský.

Jako: Má duše se nespouštěj.

378. O Jezu, má žádosti! Což mne tak miluješ, že svou krev svému hosti, i tělo daruješ? Z tohoť se veselí duch můj, neboť jsme spolu spojení při tom stole, ó Emmanneli!

2. Oběť za naše zlosti moh' jsem jíst a pít: již budu moci v úzkosti vždy pomoc najíti, když Ježíš jest ve mně,

kdo mne kdy s Ním rozdělí? Dábel není tak smělý, smrt nic nemá na mně.

3. Ó, co jest to za radost, s Bohem se spojití! Tu nemůž žádna žalost, a žádný strach býti: nechť mi všechno zhyne, na nebi i na zemi, však přece mé spasení v Ježíši nemine.

4. Tu jest jeho milosti základ nejvzácnější, jež mi bez mé hodnosti dal v bídě nynější, tu mzda vykoupení, tu chléb života, to vím, žeť ho nadarmo nejím; Božíť jest zřízení.

5. Ach Pane, to jsou věci, bez míry a cíle! Nejsme-li my jich všetci nehodni té chvíle? Ach ovšem, Ježíši! Ale Ty z tvé milosti, svou smrt a své bolesti přejješ každé duši.

6. Svět Tě měl v nenávisti a tvé smrti hledal, onť v žízni a hořkosti žluč a ocet podal: to tvé občerstvení! Ach Ty mne chceš zastati, život v krvi své dáti, kterýž byl ztracený.

7. Já Tě chválím s vděčností, můj Bože a Pane, za tvou smrt a bolesti, kteréžs snesl za mne: chválím Tě samého, žeš co Beránek svatý, ráčil můj hřích prokletý nést, i světa všeho.

8. To mi bude v paměti, dokud jen paměť mám; na

svět chci zapomněti, i vše-
cken jeho krám: Tys mé úto-
čiště, k ranám tvým já své
zření mám, jinde rady není:
tu obstojím jistě.

* Sam. Hruškovíc.

Jako: Den uchází, můj Jezu.

379. Srdcem, ústy nábož-
ně prozpěvujme, Pánu Bohu
čest a chválu vzdávejme z
převeliké a mnohé milosti,
kterouž nám prokazuje v
hojnosti.

2. Ze všech síl svých všic-
kni Mu dobrořečme, že se k
nám sklonil, Jemu vždy dě-
kujme: neb všechny hříchy
naše odpustil, nemoc těla na-
šeho uzdravil.

3. Vydav na smrt Syna
svého milého, přijal nás cele
na milost pro Něho, cti a slá-
vou svou nás korunoval, i k
životu věčnému právo dal.

4. Aj, čímž se Mu za to od-
platit chceme? Bychom sto
světu měli, nic nemůžeme za
tu milost Jemu odměniti,
kterouž jest nám ráčil učí-
niti.

5. On sám sebou duše na-
še nasýtil, život od zahynutí
vysvobodil, znovu zrodil mo-
cí Ducha svého; ó budiž Mu
věčná chvála z toho!

6. Mohl pro hřích nad ná-
mi věčně mstíti; a však ne-

ráčil toho učiniti: Jako s dí-
tkami naložil s námi, promě-
niv slušný hněv v smilování.

7. Bychom všickni v tom
byli ujistěni, smlouvu novou
učinil mile s námi, podle níž
nás tělem Syna svého nasy-
til, napojil krví jeho.

8. Ach, veliké milosrden-
ství Páně nad nebe i nad
zemi vyvýšené, kteréž On
prokazuje dítkám svým: ó,
chvaltež Ho všickni srdcem
celým!

9. Budiž Tobě, Bože, díky
činění, chvála, čest, moc, věč-
né dobrořečení, jasnost, slá-
va, císařství, velebnost za tu
neobsáhlou tvou k nám mi-
lost.

10. Chvaltež s námi, všic-
kni svatí anjelé, svého Pána,
našeho Spasitele, i všeliké
mocnosti nebeské, chvaltež
snažně jeho jméno Božské.

11. Též i jiné spolu všecko
stvoření, kteréž jest na nebi,
v moři, na zemi, chvaltež
Pána Boha předobrého, zve-
lebujte divné skutky jeho.

† 12. Rcemež všickni spo-
lu s vděčností mnohou: Hal-
lelujah, chvála milému Bo-
hu: On nás lid svůj chovej
v své milosti, potom přiveď
do věčné radosti.

J. Tranovský.

Jako: Zdaliž, ó Jezu, tvůj obličej.

Duše.

380. Takliž, ó Jezu, vlastně se mnou se chceš spojit? všakť jsem já nikdy nic nemohla dobře činiti: aniž co mám; co zatím, ó Jezu dám: chválami Tě budu ctíti.

Ježíš.

2. By co lepšího bylo v nebi aneb na zemi, než já, tvůj Ježíš, měla bys to s věrnými všemi: jez tělo mé, pí krev mou, neb dary té zahání srdce soužení.

3. D. Co to, můj Jezu, za předivný pokrm má býti? Kdo může chápat to tajemství divného pití, pokrm jest sám Bůh, ale způsob neznám, však věřím, a chci chváliti.

4. J. Milá, přijmiž Mne za pokrm i nápoj samého; miluj Mne, jakž Já tě miluji, z srdce pravého: Já budu tvým, jen ty buď má; časem svým přijdeš do ráje věčného.

5. D. Všaks Ty, ó Jezu, již nyní tak poctil mou duši, že jsem již ráj celý spatřil v mém Pánu Ježíši: chléb anjelský mám, i nápoj nebeský: to jest mé dobré nejvyšší.

6. J. Já jsem tvůj Ježíš, od spasení jméno mající: Já lékař, všechny zlé neduhy u-

zdravující: Já tě spasím, pomohu nemocem tvým: jen Mi dej srdce věřící.

7. D. Přesejtež, anjelé, se mnou a Ježíše mého chvalte, jenž z milosti dal mi tak mnoho dobrého: odstup, světe, Ježíše chci mít, ne tě: nebojím se ďábla zlého.

8. J. Tak! dobré myslí buď, milá má, plesej s radostí ve mně, ženichu tvém na věky, a pusť žalosti, plesej zvučně, šťastný, kdo se tak vroucně cvičí v svaté nábožnosti.

9. D. Nebeská jest to práce, Jezu, libé zpívání, chvála a díkůčinění, i v Pánu plesání! Nuž anjelé, zvučte spolu ve se, ať vzdám Bohu děkování.

Ježíš i duše.

10. J. Již mezi námi vždy zůstane ten lásky pramen. D. Ach ovšem, nikdy již nezhasne ten svatý plamen. J. Jsi-li ty má? D. Ach, Tvá, živá i mrtvá: amen, můj Ježíši, amen.

* Sam. Hruškovíc.

N. B. K věčeři Páně zpívány býti mohou, i mají, Písně o Umučení a Smrti Krista Pána.

VIII. Po vykonaných službách církevních.

Žalмовým nápevěm.

381. Bože, smiluj se nad námi: a dej nám své Božské požehnání.

2. Zasněť obličej svůj nad námi: tak abychom poznali cestu tvou na zemi.

3. Požehnání svého udeľiž nám, Bůh náš: požehnej nás Bůh a rač nám dáti svatý pokoj.

4. Sláva Otci, i Synu: i také Duchu Svatému;

5. Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky: i na věky věků. Amen.

Jako: Přišli jsme, ó Ježíši.

382. Již zpěv, prosba, kázání, přišly k svému dokonání; Bůh náš vždy dobře činí, čínmež Mu za to chválení: Sláva buď Bohu našemu z toho drahého pokrmu.

2. Služba Boží k konci jde, slyšeli jsme požehnání. A tak každý domů jde, Bože, smiluj se nad námi; Duch Svatý nás dále spravuj, k cestám Božím veď, napravuj.

3. Požehnej vycházení, požehnej též i vcházení, pože-

hnej chléb vezdejší, požehnej i práce naší, požehnej šťastné skončení, přiveď k věčnému spasení.

* Jan Myller.

Jako: Jakož o tom proroci.

383. Král věčný nás požehnej požehnáním svatým, a všechno dobré nám dej, chudým i bohatým: račiž nás naplniti svou svatou milostí, potom k sobě přijíti do věčné radosti.

† 2. Amen, to požehnání přijdiž na nás všechny; abychom po skonání vešli v ráj nebeský, a tam s anjelskou říší Boha také ctili, dejž nám to, ó Ježíši, Spasiteli milý!

Kliment Bosák.

Jako: Přišli jsme, ó Ježíši.

384. Kristu buď díčinění, z jeho služeb dokonání, písni, proseb, učení, slova jeho poslouchání: Jehož jméno chvalmež svatě, žeť nás sytil tak bohatě.

2. Rozkošné požehnání vzavše od sluhy Božího, v křesťanském obcování jdem do přibytku svého: Duch Svatý rač nás sprovázet, na cesty Boží uvázet.

3. Milosti sve uděl nám při vycházení, vcházení; ach požehnej chlebu sám, našemu dílu i jmění: nás osvěl svou tváří v smrti, pokoj svůj dej nám po smrti.

* Daniel Krman.

Má svůj nápěv.

385. Svaté Boží požehnání, buď nyní i vždy nad námi, z Krista křížovaného, věčně požehnaného.

2. Jenž daří hojnou milostí, jako kdy mannou na poušti, k síle lidu věrného, k zahnání všeho zlého.

3. Ó žehnejž nám v něm, Pán Bůh náš! Ó nás ostříhej Pán Bůh náš! Osvěť tvář svou nad námi, a budiž vždycky s námi.

4. Pán Bůh nám pokoj svatý dej, a v nás dílo své rozmáhej, skrze Krista samého ať jsme na věky jeho.

† 5. Jdětež věrní požehnání, v Kristu Pánu vyvolení cestou pravdy, pokoje, níž jde pravá naděje.

6. Byste z víry spravedlivost, činíc v lásce svou povinnost, dosáhli požehnání, z Božího zaslíbení.

7. Na toť za vás Marie Syn na kříži obětován byl, a nyní připomínán, i společně požíván.

8. Abyste v Něho věřice, šli za Ním po úzke cestě, strážlivě, spravedlivě živi byli, nábožně.

† 9. Ó dejž nám to, Bůh nebeský, bychom toho došli všickni, z milosrdenství jeho, pro Krista Syna svého.

† 10. Amen, zpívejme společně, dá to Pán Bůh náš konečně, kterýž buď od nás chválen, nyní i vždycky. Amen.

Lukáš Pražský.

Jako: Kriste, Synu jediný.

386. U slyš naše modlitby, všemohoucí Pane, i také prosby naše, v nichž naději máme; neb my k Tobě voláme, silnou naději máme, žeť nezahyneme.

2. Poněvadž nás vykoupil svou krví předrahou, a peklos též obloupil svou pravici Božskou, ježto bylo hluboké, široké a veliké, velmi upevněné.

3. Bránu jsi nám otevřel království věčného, bys do něho uvedl každého věrného; račiž nás tam dovésti, do té věčné radosti, kdež jest všeho dosti.

IX. O stavu manželském.

Při oddávání nových manželů.

Jako: Minula noční hodina.

387. Buď chválen, Otče nebeský, že jsi z své Božské lásky ustanovil stav manželský, sám sebou ho posvětil, máš jej v své ochraně vždycky.

2. Prosíme Tě, milý Pane, dnešním novým manželům dejž, ať se tvá milost stane, i všechněm, kteřížto též vstoupili v stav ten pořádně.

3. V manželství potvrdiž jich sám, dokaž k nim své milosti, však jsi jich všemohoucí Pán; před d'áblem jeho moci stráží anjelskou je ochraň.

4. Dejž jim svaté požehnání, zdraví, štěstí, pobožnost, ve všem dobrém rozmnožení; v víře, lásce, svornosti, ať trvají do skonání.

5. Nad to všecko, milý Bože, dejž jim to z milosti své, ať nepoškořené lože mezi sebou chovají, tak ujdou věčného hoře.

† 6. Uslyšiž naše modlení, kříž zármutku oslad' jim, pro Kristovo zasloužení, rozmnož jich rod počestný, potom uveď v život věčný.

Píseň manželů křesťanských

Jako: Jak pěkně svítí dennice.

388. Jak pěkně jest v svatém stavu manželském žít, kdyžto pravou milostí srdce hoří; sloužice, jak sluší, Bohu, kterýžto řídí oblohu, a skutky d'ábla boří: Bůh sám, náš Pán požehnává, též i dává, co třeba jim, manželům mladým i starým.

2. Když muž i žena v svornosti, v lásce, v víře, v pokojnosti, žijí k Boží libosti: Tam tekou potoky šěstí, a radují se nebeští anjelé z takých ctností. Žádná zrádná, d'ábelská moc, neřest, nemoc jim škoditi nemůž, Bůh chce jich chrániti.

3. Muž jestiž stromu podobný, jsa v ratolestech ozdobný. Žena vinnému kmenu, jenž živé hrozny přináší, a množí je v jisté časy, Bohu, lidem k dobrému; kvítky, dítky, skrz ně Boží vždy se množí církev; Bůh vás má v své paměti v každý čas.

4. Veselte se, vy manželé, ne j s o u c ustanovitelé toho stavu svatého: Než Bůh, kterýž nás miluje, o nás se stará, pečuje, On sám ustanovil ho; On vše vaše věci či-

ni, vždy i nyní chce štěstí a co žádáte, popřítí.

5. Sic i tento stav má svůj kříž, soužení, pláč, bolest i tíž, i rozličná trápení; mezi tím, v trpělivosti kdo snáší všechny úzkosti, ten dojde potěšení: Trp jen kříž ten malou chvíli, Pán Bůh milý tvé kvílení brzce v plesání promění.

6. Ach! Králi náš, přiblíž se k nám, dej radu, pomoc, radost sám ve všech potřebách našich: Za to Tě budeme ctiti, oba dva díky činiti, zde také v nebesích tvých: Tys sám náš. Pán vševědoucí, vševidoucí, všemohoucí, uslyš naše prosby vroucí.

* Eliáš Mlynářov.

*O nařízení a vážnosti stavu
179 manželského.*

Jako: Ó blahoslavený člověk.

389. Když pro samého Bůh sebe překrásné zformoval nebe, den opatřiv sluncem vděčným, noc temnou bleskem měsíčním.

2. Zemi trávou, květem sličným, tvorem živým přerolčným ošlechtiv, ráj v prostřed země dal, rozkoši plný zřejmě,

3. A pak člověka prvního do hospodářství plného teprv uved a řád jemu světa svěřil, manu svému,

4. Vida pak, že jedinému nedobře být samotnému způsobil mu pomocníčku, Evu, živých všech rodičku.

5. A tu jemu řádně oddal, ke vši moudré správě poddal, vyřknuv na ně požehnání, k hojněmu rozmnožování.

6. Tak v stavu hned nevinosti, pro mdlobu lidské křehkosti, svatý Bůh manželství právě, svatě zřídil, sobě k slávě.

7. Přidav: člověk že opustí otce i matku, milostí zazžen jsa k manželce věrně, již mu Bůh dá z lásky věčné.

8. Té se již vlastně oddává, jedním tělem s ní se stává, by jeden šetřil druhého, tak jako sám zdraví svého.

9. Svazek majíc lásky věčné, štěstí, neštěstí společně, jestli kdo z nich dvou upadne, přispěje hned druhý snadně.

10. Jakáž pravá v Bohu svornost, osladí každou odpornost: Sám Duch Svatý tu přebývá, v rozkoši jich rozkoš mívá.

11. Tomu že víru dávali, v manželský stav vstupovali lidé svatí, i králové, proroci, patriarchové.

12. I též apoštolé svatí, biskupi na slovo vzatí, manželky vlastní míváli, ač církve pilní bývali.

13. Neb stav manželský každému poctivý jest šlechtnému, když nepoškvrněné lože; tvůj to jest rád, věčný Bože!

14. Protož co Bůh vyhlásil sám čistým, čisté všecko bud' nám: Co Bůh spojil, člověk žádný nerozlučuj, jsi-li řádný.

15. Ó Pane, čistoty dárce, před satanem bud' obránce manželů ctných: věrnost sobě ať chovají, z lásky k Tobě.

16. Panicům, těž pannám Pane, vdovcům, vdovám ať jest dané čistoty ostříhati ctně, s Tebou pak být spolu věčně.

(Z polské.)

244 Z Žalmu 128.

Jako: Ó blahoslavený člověk, kterýž.

390. Šťastný jest muž bohabojný, v dobrých skutcích z víry hojný; z práce rukou zisk mít budeš, živnušky slušné nabudeš.

2. Manželka, jako kmen plodný, rozhojní tě v čas příhodný, vůkol stolu spatříš dítka, jako olivové kvítky.

3. Tak šťastně, hle, člověk stojí, kterýž se vždy Boha bojí, nepřijdeť naň zlořečení, pro jeho v hřích zavedení.

4. Bůh s nebe požehnání dá, abys se veselil, vida cír-

kve Boží (v níž jsi) štěstí, anť škodných nemá neřestí.

5. Prodlouží života tvého, jsa s tebou času každého; abys viděl synů hojně, a užil země pokojně.

6. Amen, Bože, rač to dáti, ctných manželů požehnati; abys i od nich byl chválen, zde i v nebi věčně, amen.

• Jiří Tranovský.

*Píseň při kolibání dítek
utěšená.*

Má svůj nápěv.

391. Ty, mé děťátko přemilé, ačkolvěk jsi malé, nevíš, co jest dobré neb zlé :|: ležiš chudé, nahé. :|:

2. Však předce skrze křest svatý s Bohem jsi spojené; Onť ráčí k stráží dávatí anjely volené. :|:

3. Tvoji síce rodičové v hříších tě zplodili, ale Bůh udělil nové milosti i síly. :|:

4. On jest Otec tvůj, jeho ty dítě velmi milé, obmyl tě od hříchu všeho, proto jsi spanilé. :|:

5. Krev Ježíše šarlatová co sníh tě zbilila, voda krstu, svátost nová, život způsobilá. :|:

6. Syn Boží tobě k dobrému děťátkem se jest stal, a by tobě ztracenému spasení věčné dal. :|:

7. Protož d'ábel žádné moci nemá víc na tebe; ty jsi

šťastné ve dne, v noci, nebo tvé jest nebe. :|:

8. O tom můžeš jistě býti, a usnout bezpečně, nebo tě Bůh chce spasiti, i časně i věčně. :|:

9. Církev svatá do svých proseb i tebe zavírá, takových vroucných modliteb velká platnost bývá. :|:

10. Odejdi od nás, zlý duše. Tu jest dítě Boží, jemuž krev Pána Ježíše u vodě osoží. :|:

11. Protož spi, mé dítě milé, neb anjelé svatí budou tě i této chvíle mocně ostříhati. :|:

12. Milý Bože, zůstaň s námi, neb v Tebe doufáme, dej, ať v tomto putování tvou pomoc poznáme. :|:

13. Dej tomuto dělátku vzrost, podle jeho těla, přidej zdraví a pobožnost, ať jest tvé docela. :|:

14. Dokud potom duši jeho skrze smrt blaženou vezmeš z údolí bídného, učiniš spasenou. :|:

15. Díka Tobě, Jezu Kriste, že i nám k dobrému byl jsi dítě malé prosté: Dej milost každému. :|:

• S. H.

Písnička pro dítky.

Jako: Kriste, obrance.

392. O milé dítky, zdárné Boží kvítky, plesejte stále k

jeho cti a chvále: Rcetež společně, chvála Tobě věčně, ó milý Otče!

2. Tys Stvořitel náš, v moci všechny nás máš; svůj život tráví v Tobě, kdož ve zdraví jí, pije, spává, léhá, zase vstává, ó milý Otče!

3. Ač jsme my hříšní, pokázení všickni, však na milost nás v Synu svém přijal zas, krstem očistil, spasením ujistil, ó milý Otče!

4. V nás moci není Tobě k odplacení, protož tvé jméno aby aspoň ctěno od nás vždy bylo, nechť jest Tobě milo, ó milý Otče!

5. Ach, zachovávej v bázni své a dávej nám Ducha svého za vůdce věrného, po všech cestách tvých, ať chodíme svatých, ó milý Otče!

6. Dej v dobrém růsti, víry a všech ctností, tím víc, čím dále, nabývati stále! Skrz Krista Pána, jenž jest v nebe brána, ó milý Otče

7. Též zachovej nám jakožto mocný Pán naše rodiče, a kdož víc nás cviče, vede k dobrému, ó odplatíš jemu, náš milý Otče

8. I čehož sice, potřebujem více, z lásky své dej nám, duše, těla, haj nám, ach sám pro sebe, potom pojmi v nebe! ó milý Otče!

TRETÍ DÍL

Písni duchovních obsahující v sobě písně:

1. O slovu Božím a summě sv. Katechizmu.	5. O předzřízení k životu věčnému.
2. O církvi svaté.	6. O modlitbách.
3. O Kristu Pánu.	7. O pokání.
4. O ospravedlnění.	8. O kříži.
	9. O ctném a šlechetném životu.

I. O slovu Božím a summě sv. Katechizmu.

Děkování za slovo Boží.

Jako: Beránek jde, nesa dluhy.

393. Bože, jenžs světlo a pramen, z Nehož my všecko máme, co k spasení a co na něm dobrého býti známe. Děkujemeť, že to čisté, až potud na tomto místě, slovo tvés nám zachoval; když sloup pravdy ještě stojí, a cizímu jhu v tom boji potlačitis nás nedal.

2. Vzdávámť za to světlo díky, že nás v pravdu uváží; dokud nám ta svíce svítí, a blesk tvůj nás zprovází, k tvé rodině přisloucháme, a právo synů tvých máme, o

spasení jsme jisti; slovo tvé hříchy vzdaluje, duše naše uzdravuje, a srdce věrou čistí.

3. To brání srdce bolesti, když Kristus v nás přebývá, jest pravou duše radostí, a štít, jenž nás přikrývá, jest moc Boží ku spasení, med k hořkosti osladění, chléb život zdržující, studně tekoucí v tichosti z Siona, ale v hojnosti vody živé mající.

4. Skrz to slovo duše naše s církví svatou se pojí, tím draka a satanáša Michal přemohl v boji: To pravidlo ukazuje, když jen kdo naň pozoruje, způsob života ctné-

ho: Pravé nebeské kochání, při nábožném rozjímání, má duše věrná z něho.

5. Pane, dej moc, ať to svaté slovo v nás se vkoření, co simě v zem dobrou vsáté, nikdy bez zisku není: Ať nás učí tvé známosti, víru plodí, s pobožností, a vnitřně nás silí; ať tak můžem bojovati boj dobrý, a přemáhati všecku zlost a násilí.

6. Jakož jsme posavad směle poklad ten užívali, dejž, by ho tak naši cele potomci též přijali, požehnej školy a chrámy, upevniž sám jejich brány, chraň je, co své domácí; svícнем učení čistého nepohybuj z místa jeho, i na časy budoucí.

7. Pročs ten první svět přetrhl, vodous ho v poušť obrátil, příbyteks v Sílo zavrhł, Jeruzaléms podvrátil? Příčinu sám ukazuješ, že směli slovo tvé ve směš zavrci a tupiti: A tak se děje i nyní, že co jest života vůni, to může k smrti býti.

8. Ach Bože! obrať všechny ty, u nichž jsme v nenávisti, přesvědč je slovem Duch Svatý, ať bludy své opustí; popřej jim šťastné hodiny, shod' s oči jejich lupiny, jak toho Saul zkusil, aby každý věřil zdravě, s námi šel po cestě pravé, a zhynouti nemusil.

9. Paklibys chtěl lidu svého, Pane, zkusit v úzkosti, víru, také skutky jeho, slyš i jejich žádosti: A dej jim moc i vítězství, aby v žádném protivěnství nepřátel neklesali, ale že jest na Sionu, pravý Bůh jejich ochranou, tudy všickni poznali.

* S. H.

Z Žalmu 67.

Jako: Co žádná moudrost na zemi.

394. Budiž nám Bůh milostivý, a dej nám požehnání: Obličej svůj lítostivý obrať nás k zachování; aby jeho svaté dílo na světě známé bylo, zvlášť Pán Ježíš, síla naše, jenž dán za Messias, pohanům k obrácení.

2. Protož Tě, ó Bože! chváli národové s vděčností; všudy velicí i malí, prozpěvující s radosti; že soudíš, jak sluší, zemi, zlé tresceš mezi všemi; slovo tvé pastva jest pravá, všelikým lidem zdravá, k poznání svatých ctností.

3. Vzdejž Tobě, ó Bože! chválu všecken lid, živ jsa šťastně; země má hojnost nemalou, slovo tvé vzešlo krásně. Požehnejž nás Otec, i Syn, i Duch Svatý, Hospodin, Jehož všecek svět velebí, vždy s bázní hledě k nebi, rcíž každý srdcem, amen.

Z Žalmu 19.

Čemu nás běh oblohy a čemu zákon Boží učí.

Má svůj nápěv.

395. Divnou Boží slávu nebesa v svém řádu všem všudy hlásají: Ano i obloha, jak jsou Boží mnohá díla, též netají: Den po dni když běží, jistě žef se Boží moc divná v tom poznává: Noc jedna za druhou, moudrost jeho drahou zřetelně znáti dává.

2. Neníť řeči v světě, v kterémkoli koutě, by nebyl znám hlas jich, všudyť, v každé zemi, vzní nebes zvucení, i v místech nejdalších: Běh jich se obrací, vůkol světa kráčí, v nichžto i slunci svému stan vzdělal překrásný, ušlechtilý, jasný, k bydlení rozkošnému.

3. Tu ráno vzházeje, z své schrány vstáváje, jako ženich krásný, mužně vykračuje, k běhu se spravuje, jako rek udatný: Z té světa krajiny, hned do jiné strany přebíhá dne každého: Neníť v světě věci, ježtoby snad moci neznala horka jeho.

4. Zákon ovšem Páně dostatečný bludné duše k obrácení; i svědectví jeho, moudrosti hloupého mocná k vyučení; každé jeho řeči, pří-

mé rady svědčí, srdce k obveselení; přikázání jeho, zřetel blikavého, prospěšná k osvětlení.

5. K bázni čisté Boží, věrně také slouží, jenž věčně zůstává: Plnýť jest mírnosti, pravdy, spravednosti, soud Páně a práva; ani zlata množství, jakžkolivěk se stkví, s ním se nemůž srovnati; med ústům sladkosti, i stred svou sytostí nemůž takové dáti.

6. Kdož se jich přidrží, Tobě, Pane, slouží, moudrosti nabývá; tak bera naučení skrz v nich se cvičení, mzdu přehojnou mívá. Nás však mnohé viny, jak mrzuté čini, kdož to můž vystihnouti? Svou, Pane, milostí, mé vyčišť hříšnosti, v nich nedej zahynouti.

7. Ó od tajných zlostí, pýchy a spurnosti sluhu zdržuj svého, ať mne nepodmaní, tak zbudu svírání svědomí těžkého: I jazyk můj spravuj, k své cti jej napravuj, též i srdce myšlení: Ať Tobě, má schráno, Pane a ob-rano, nikdy k urážce není.

Jako: Církev pravou poznávati.

396. Evangelium věčného upřímní milovníci; proti satanu i jeho nástrojům bojující: Klad'te grunt svůj na skále, Kristu a jeho učení,

tak obstojíte stále a budete oslavení.

2. Nebo toť jest ten jediný, jenž nemůže zblouditi, Mistr všech nás, a ne jiný, o Někž ráčil mluvit, Bůh volaje s nebe sám: Tentotť jest ten můj Syn milý, v Někž své zalíbení mám, Toho poslouchajte všickni.

3. Ó by ten Boží slavný hlas v uších našich vždycky zněl; jistě by odtud každý čas užitek nám dobrý šel. Kdybychom tak věřili, jak Syn Boží zjevně učí, a z víry to činili, co nám v slovu svém poroučí.

4. Kdež pak toho učitele mluvícího najdeme? Kde se k slovu jeho směle, bez omylu shrneme? Vlastní učení Páně, služebníci jeho svatí poznamenali věrně, k těm se máme oddávati.

5. A tak pravda písem svatých jest pravidlo důstojné, jež k prospěchu duší našich Bůh dal z milosti hojně: To bludné napravuje, neumělé osvěcuje, hříšníky obměkčuje, zarmoucených potěšuje.

6. Jest pravidlo dostatečné k poznání víry, ctnosti; pravé, jisté, a bezpečné, bez škodných omylnosti; však tomu, jenž upřímně je slyší, čte, rozvažuje, a za dar Duha Páně vroucí prosby obětuje.

7. Kdo slovo mé zachovává (tak nám Pán Ježíš praví), ten moudrý jest a zůstává, dům svůj na skále staví. Byť váli i větrové, byť hrozná povodeň byla; však stavení takové nepodvrátí žádná síla.

8. Ale kdož nezachovává mých řečí, (týž Pán praví), — ten vskutku blázen zůstává, dům svůj na písku staví. Kdyby váli větrové, a povodeň přišla silně, hned stavení takové podvrátí, a on zahyne.

† 9. Ó Bože! Ten víry základ, svaté evanjelium, rač chrániti jako poklad nám i našim potomkům; zbav nálezků a svodů lidské domnělé moudrosti, dej své církvi svobodu, k sloužení Tobě v sprostnosti.

Jiří Tranovský.

Summa Katechismu sv.

Jako: Aj, Panna jest pozdravena.

398. Z nejmež k r á t k o u summu všeho náboženství křesťanského, kterouž pravá

naše víra v katechismu nám zavírá.

2. Summa přikázání Božích: Vystříhej se bohů cizích; jména Božího nezleh-

čuj; v den sváteční svatost miluj.

3. Cti rodiče, v lásce k nim choď; bližního životu neškod; nesemilníš, nepokradeš; krivých řečí nepovedeš.

4. Nežádej domu bližního, manželky i co má svého; neboť Bůh jest Bůh horlivý, k ctným přichylný, k zlým zuřivý.

† 5. Jsouce vinni Bohu svému, máme se kořiti Jemu, spasení v Něm zakládajíc, víru svou tak vyznávajíc:

6. Věříme v Boha jednoho, Otce nade vše mocného, nebe, země Stvořitele: Tak i v Syna jeho cele,

7. Ježíše, Pána našeho, Duchem Svatým počatého, z panny nám narozeného, pro nás ukřižovaného.

8. Kterýž i do pekla sstoupil, d'ábla zahanbil, potupil; vstav z mrtvých, vstoupil na nebe! sedí na pravici Otce.

9. Odkudž zjevně má přijíti živé i mrtvé souditi. Ó by prolomil nebesa, a sstoupil již radost nesa!

10. Věříme v Ducha Svatého, církev jest (i v nás) chrám jeho, v níž máme své obcování s svatými, i vin shlazení.

11. Mocí všech Vykupitele vstaneme ven z prachu cele, vzdálíť od nás věčný plamen, dá nám život věčný, Amen.

† 12. Přidávejmež i modlení, majíc k Bohu celé zření, jakž nás sám Pán Kristus učí, a modliti se poroučí.

13. Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se čistotou slov tvých důstojné tvé jméno i v nás, ať je chválíme každý čas.

14. Přijď království tvé milosti, rozšir v nás církev k radosti. Ve všech věcech buď tvá vůle, jako v nebi tak zde dule.

15. Chléb náš vezdejší dej nám dnes, odpusť hříchy, pomstu přenes; jakž i my bližným činíme, mnohé krivdy odpouštíme.

61. Neuvoď nás v pokušení, ó zruš d'ábelská dychtění! A zbav nás od zlého, neb čest, i království tvé věčné jest.

† 17. Pro hojnější utvrzení naší mdlé víry k spasení, moc Božích svátostí znejme, a často jich užívejme.

18. Neb křest voda prostá není; ale jest znovu zrození z vody a z Ducha Svatého, k dojití bydlá věčného.

19. Kajících pak rozhřešení jest s Bohem Otcem smíření, kterýž potvrzuje v nebi, co se koná zde na zemi.

20. Beránka Krista jedění jest předivné s Ním spojení; kdo Jej zde hodně užívá, v Kristu, a On v něm přebývá.

† 21. Posilniž nás v té známosti pravdy své, Bože z výsosti, a potom přived' do ne-

be, amen, dejž to sám pro sebe.

Jiří Tranovský.

Na desatero Božích přikázání.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

399. Bůh věčný a nebeský Pán, chtě býti všemu lidu znám, Židovskému, křesťanskému, dal svá přikázání jemu skrz Mojžíše, sluhu svého, nevyňal z nich nižádného.

2. Řka: Slyš lide Izraelský, já jsem Pán Bůh tvůj jediný, Ten, kterýž jsem tobě z země pomoh vyjiti Egypťské: Protož mimo Mne živého nemívej Boha jiného.

3. Obrazů, ani rytiny nečiníš sobě nižádný, ku počtění jejich nevystavuj, pomni, že já jsem Pán Bůh tvůj, jenž to vše mám v nenávisti, a jim nechci dáti mé cti.

4. Jména mého velebného nikdy nebeř ty nadarmo ústy a nad to srdcem svým, znaje Mne, že chci přehrozným mstitelem nad tím nad každým býti, a nemilostivým.

5. Pamatuj na den sváteční můj, a tobě přikázaný, obrátiti jej k svatému slovu mému a živému, sám ty, i také veškeren dům tvůj, aby byl posvěcen.

6. Rodiče své přirozené, duchovní také zřízené v po-

ctivosti a vážnosti hled' míti od své mladosti; aťbych tobě požehnání dal, i života prodlení.

7. Nezabíjej nižádného, hled' milovati každého; neboť Mně samému sluší mstiti nad tělem, nad duší; tak se chovej k nepříteli, jakožto k svému příteli.

8. Smilstvem nebývej poškrvněn, věz, že budu hrozným soudcem nade všemi takovými, jenž srdci i těly svými přehrozně jsou poškrvněni, všickni budou Mne zbaveni.

9. Krádeže se nedopouštěj, na tom, co jsem dal, dosti měj, a jestliže co prodáváš, spravedlivě čiň; to poznáš, že kterou měrou odměříš, touž zase ode Mne uzříš.

10. Falešného se svědectví hled' vystříhati s pilností, aby jazykem tvým lživým příčinou nebyl mukám zlým; nebo ti, kteříž lež mluví, budou všickni zatraceni.

11. Manželky bližního svého nežádej, ni domu jeho, ani kterých věcí jiných, velikých anebo malých: Toť já

tobě prikazuji, tím vůli svou oznamuji.

12. Boj se Mne vždy, Boha svého, miluj Mne z srdce celého, a nikdy Mi se nezpečuj, v mém poslušenství vždycky stůj, svému bližnímu z lásky přej, dám tobě svůj nebeský ráj.

13. Pomozíš nám, Bože milý, abychom tvou svatou vůli, zde mohli konati časně, a potom v nebesích věčně, pro přímluvu tvého Syna, Jezu Krista Hospodina.

Modlitebné z desat. Božích prikázání.

Jako: Ach, Bože, pohleď s výsosti.

400. Bože můj, můj věrný Bože, rač svůj zákon napsati v srdce mé, ať nic nemůže mne od něho zviklati, bych k dobrému vždy hotov byl, což Ty chceš, já též rád činil, tak tvé rozkazy plnil.

2. Bože! dejž, bych v mém Tobě vždy svou naději skládal, a na lidskou pomoc sobě stavěti nezakládal, ni v přízni světa, v bohatství, nepáchal nikdy modlářství, ni v vtípu, ni v umění.

3. Dejž mi, bych smlouvu tvou poznal; již jsi se mnou učinil, jména tvého v lehkost nebral, ale je nade vše ctil, bych to všedně rozvažo-

val, co jsem Ti v krstu sliboval, že Ti chci věrně sloužit.

4. Dejž mi den svatý strávit, jen v modlitbách a v bdění; dej Tě srdečně chváliti v slova tvého plnění; bych dobrotu tvou zakoušel, slovo tvé svaté rád slyšel, a v Tobě svou rozkoš měl.

5. Uč nás učitele ctíti, rodiče i vrchnosti, by nám dobře mohlo býti, zde i v věčné věčnosti, bychom jich vždy poslouchali, i kdyby se divní stali, pro jejich věrnou práci.

6. Dejž mi, ať se nikdy nemstím z hněvu a zlobivosti, než srdečně rád odpouštím činícím mi těžkosti; a když se jim dobře děje, nechť jim to mé srdce přeje, nechť jim s radostí sloužím.

7. Dejž, abych skutky temnosti, jak d'ábla nenáviděl, bych pro tělesné chlipnosti potom v pekle nesesedl; srdce čisté stvoř mi, Bože, ať žádný hřích víc nemůže ve mně místa najíti.

8. Dejž mi se, Pane, živiti v tom světě spravedlivě, od lakomství se vzdáliti, bych nic neukradl lstivě; dejž, bych chudým rád daroval; což bych sám nepotřeboval, k pyšce nic nenakládal.

9. Pomoz, bych bližního svého upřímně vždy zastával, a to, což se mluví zlého

o něm, dobře vykládal, dejž mi chodit v upřímnosti ať všecku lež v ošklivosti vždy se snažuji mítí.

10. Dejž, abych statků bližního lživě sobě nežádal; než což mi jest potřebného, od Tebe očekával, však bez škody nižádného, bych sám srdce pokojného zažíval z milosti tvé.

11. Pane! Citím žádost v sobě rozkazy tvé činiti, a jak jsem povinen Tobě, tvou vůli vždy plniti; však poznávám, že nemohu, pro svou nestatečnost mnohou, i nejmiň právě činit.

12. Protož mi dej z tvého trůnu, ó Bože Otče, síly, popřej Kriste, Boží Synu, by skutky dobré byly; Duchu Svatý, dejž ať Tebe srdečně, a tak jak sebe, bližního vždy miluji.

Má svůj nápěv.

401. Člověče, chceš-li zde žítí pobožně, a s Bohem býti, povinen jsi vůli jeho plniti z srdce pravého: Kyrie eleyson.

2. Jáť jsem jen sám Bůh a Pán tvůj, k jinému se neobracuj, dověř Mi se jen samému, jako syn Otci milému: Kyrie eleyson.

3. Jméno mé veleb, cti, vzývej, v lehkosti nikdy ne-

mívej; svěť věrně i sváteční den, abys v dobrém byl utvrzen: Kyrie eleyson.

4. Cti otce i matku mile, jsa poslušný každé chvíle; nezabíjej, nehněvej se, a smilstva též vystříhej se: Kyrie eleyson.

5. Nekrad', nehleď zisku lživě, o bližním svém nemluv křivě; nepožádáš jeho domu, manželky, i co má k tomu: Kyrie eleyson.

† 6. Bože, rač nás posilnit; abychom mohli plniti tvá přikázání s chtivostí, a spas nás hříšné z milosti: Kyrie eleyson.

• Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

403. Otevři srdce své i uší, příliš lidé zatvrdilý, rozvažuj s pilností nejvyšší, co Bůh mluví v tuto chvíli.

2. Dí On: Jáť jsem Bůh tvůj z těžkého jenž jsem tebe jha vyprostil, Mně, Bohu svému, služ, cizího chci, bys se každého zhostil.

3. Obrazů nečiň sobě žádných, cožkoliv v světě ze všeho, střež se vši služby a počty jich, Jáť jsem mstitel toho všeho.

4. Jména slavného Boha svého, na prázdno nebudeš brátí, sic kdožby je zlehčil,

každého chci bez milosti trestati.

5. Šest budeš dní k své práci míti, odpočineš pak sedmého, v němž i Bůh ráčil oddechnouti, po stvoření světa všeho.

6. Otce i matku v poctivosti hled' míti času každého, by Bůh propůjčil dnů dlouhosti podle zaslíbení svého.

7. Vraždy a krve prolévání též i smilstva se vystříhej, nekrad', a pravdy k zapírání svědkem falešným nebývej.

8. Domu bližního nepožádaš, též ani manželky jeho, sluh neb hovádek, i což víc znáš, že on kdekoli má svého.

9. Ó Bože! Tvé jsou výmluvnosti nad všeliký kov zvučnější, vzbud' srdce naše svou milostí, ať jest k vůli tvé schopnější.

2 / 21

Má svůj nápěv.

404. **T**atoť jsou nám příkázání slavně na hoře Sinai dána od Boha samého, skrze Mojžíše věrného: Kyrie eleyson.

2. Jáť jsem Pán, a Bůh tvůj jeden, hled' k modlám by nebyl veden, důvěř Mi se srdcem směle, boj se Mne, i miluj cele: Kyrie eleyson.

3. Nezhlečuj jména svatého Boha v pomstách horli-

vého. Neschvaluj, co lidé jiní; ale co On dí a činí: Kyrie eleyson.

4. Pomni na den sváteční můj, abys jej světil i dům tvůj, odpočiň, odlož své dílo, aby tak v tobě mé bylo: Kyrie eleyson.

5. Cti s všelikou poslušností, otce i matku s tichostí, služ jim, jak nejvíce můžeš, tak dlouhý věk míti budeš: Kyrie eleyson.

6. Varuj se vraždy i zlosti, hněvu, pomsty i závisti, trpě v tichosti, zlé promiň, ano i za zlé dobře číň: Kyrie eleyson.

7. Vzdal se v manželství poškvrny, buď jeden druhému věrný; každý se v čistotě chovej, a stud i střidmost zachovej: Kyrie eleyson.

8. Nekrad' nic z statku cizího; lichvou nezdírej bližního; nýbrž spomáhej v chudobě potřebným, jenž jsou při tobě: Kyrie eleyson.

9. Nedávej svědectví křivé, nemluv na bližního lživě; retuj ho vždy v nevinnosti, příkrývej nestatečnosti: Kyrie eleyson.

10. Nežádej manželky jeho, ni domu, ani co z něho, přej mu Božských dobrodiní, jak sobě srdce tvé činí: Kyrie eleyson.

11. Ta příkázání Bůh vydal, člověče, hřích svůj abys

znal, a hleděl se v tom cvičiti, co od nás z víry chce míti: Kyrie eleyson.

12. Pán Ježíš rač nám pomoci, jako ctný lékař v ne-

moci; neboť na naše zásluhy nepřišel by než hněv tuhý: Kyrie eleyson.

* Jiří Tranovský.

Píseň z pěti částek Katechismu sv.

Má svůj nápěv.

405. Nauč mne, ó Bože svatý, rozkazů tvých ostříhati; abych v Tě doufal silně, samému sloužil pilně, jména tvého ctně užíval, v den sváteční rozkoš míval v tvém slovu a svátosti, vyšších měl u vážnosti; abych bližního miloval, hněvu, smilství se varoval, krádeže, lži, zlých žádostí: Dej mi poznat zuřivosti, kterou ty hříchy tresceš.

2. Já věřím v jednoho Boha, jehož země i obloha mocí jest dílo samé, posavad zdržované; věřím i v Ježíše Krista, že Bůh a člověk dojista, narozen za mne platil, smrti život mi vrátil. Vstal z mrtvých, vstoupil v nebe Pán, odkud se káže čekat nám. Věřím i v Ducha Svatého, v církvi svaté milost jeho, z mrtvých k životu vstání.

3. Otče, vznešený v podstatě, dej, ať ctím jméno tvé svaté. Tvé království příjemné množ se všudy i ve mně. Pomož vůli tvou kona-

ti; rač zdraví, pokoje dáti, a co tělo krom toho, potřebuje nemnoho. Odpusť mi mé provinění, a měj ještě poshovění. V pokušení nedej klesat, zbav zlého, v nebi dej plesat. Tvá jest moc, síla, sláva.

4. Děkujiť, Bože, srdečně, že smlouva milosti věčné, Tvůj křest mne zrodil znovu, tuť jsem přísahal Bohu, odřekl se d'ábla zlého, a slíbil života ctného šetriti v každé době, abych se dostal k Tobě: Otče, Synu, Duchu Svatý, dej mi v té smlouvě trvati, dej, ať každý den zemírám zlým žádostem, které mívám, v novém životě chodím.

5. Tělo a krev Krista Pána v jeho večeři mně daná, víru mou posilňují, že se v srdci raduji: Tvůj hněv, Otče! to zkrocuje, když se mu tam ukazuje, že co jsem já provinil, tvůj Syn dosti učinil: On vydal za mne své tělo, vylil krev, když ono pnělo; ó přestaň na té oběti, dej své

milosti viděti, a zbav mne všech bíd, amen.

* S. H.

Jiná kratší, z pěti částek Katechismu sv. pro děti.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

406. Bože, zachovej nám svatý Katechismus z Písma vzatý, v čistotě ho k své cti zdržuj, ať má zrůst malý houfek tvůj.

2. Napiš zákon v naše srdce, ať hřích znajíc, plačem

hořce; láskou tvou, smrtí Ježíše, darem Ducha kojíme se.

3. Modlíme se Tobě, Otci, jenž můžeš, i chceš spomoci, na smlouvu křestu pomníme, pobožně, ctnostně živi jsme.

4. Kdo pad, ať v hříchu neleží, s pokáním k zpovědi běží, přistupuje k stolu Páně, spasení věčné dostane.

5. Nu, toto učení pravé zdržuj nám, Bože, k své slávě, v čistotě až do skonání, k spasitelnému vzdělání.

* Jan Blasius.

Dvě písně, v nichž všechny články Augsburského vyznání obsaženy jsou.

Jako: Ach Bože, pohleď s výsosti.

407. Bože, buď milostiv na mne, 2. Hřích dědičný mi škodí; 3. Však Syn tvůj sám umřev za mne, 4. Spravedlnost mi přivodí, 5. To svědčí slovo, svátosti: 6. Z víry pak jdou pravé ctnosti, 7. Spolu v církvi tvé svaté.

8. Nechť nejsem v počtu té zběři, 9. Jenž křest svůj přestupují; 10. A ať jdou někdy k večeři, 11. Zpověď svou opakují; 12. Však nejsou v pravém pokání, 13. Při svátosti užívání, 14. Církevních správců rmoutí.

15. Já pak chci řády církevní, 16. K tomu i světskou správu, 17. Jako též soud

tvůj poslední, 18. Vždy vážit vůli pravou: 19. Nechť nejsem příčina hříchu, 20. Než v dobrých skutcích, ne s pýchou, 21. Tobě, ne svatým, sloužím.

22. Tys zřídil večeři cele, 23. Též i manželstvo kněžské: 24. Mše jest zbytečná, dím směle, 25. Zpověď přísná jho těžké; 26. Půst od masa, věc smyšlená, 27. Stav klášterní gruntu nemá, 28. Jakož i moc biskupská.

Závírka.

Ty punkty naši předkové vyznali jsou před říši; vzdávámť za to díky mnohé, Bože, v Kristu Ježíši, a poněvadž já jméno mám, z evan-

jelium, kteréž znám, dej podle něho žiti.

* S. H.

Jako: Chraň nás, Pane, při slovu svém.

Přístup.

408. Chraň nás, Pane, bez přestání, při tom Augsburském vyznání, jež naši předkové milí před vším světem učinili.

Vyznání.

1. Žes Ty trůj v jedné bytnosti, sám pravý Bůh od věčnosti, Otec, Syn, také Duch Svatý, to chceme vždy vyznávat.

2. Dále vyznáváme směle, že hřích náš dědičný cele jest hřích hodný zatracení, nejsme-li znovu zrozeni.

3. Než to jest nám k potěšení, že Bůh lidské přirození v jednotu osoby své vzal, a hříchy všeho světa sňal.

4. A kdo věří v toho Krista, ten bude spasen dojista; neb On hřích jeho přikrývá, tak hříšník spravedliv bývá.

5. Té pak víry docházíme, když se jen pilně držíme slova, a svátosti Páně, v nichž samých moc Ducha známe.

6. A kdež pravá víra bývá, tam dobré skutky činívá; však sama ospravedlňuje: Skutek ji len následuje.

7. I církev svatou věříme, za jejíž znaky držíme čisté slov Božích kázání, svátosti posluhování.

8. Než jako stáda smíšení, tak jest církev shromáždění: Dobrých i zlých vždycky mívá; však služebnost platná bývá.

9. Křest ku spasení osoží, podává nám milost Boží, i ty dítky malé činí čisté od hříchu a viny.

10. I svátost drahé večere nařídil Pán, v níž se bere s chlebem, s vínem od každého, pravé tělo a krev jeho.

11. O zpovědi to učíme, že ač hříchů svých nevíme všech vyčítat, však ji sluší zachovat k prospěchu duší.

12. Pokání činiti mají všickni, jež v hřích upadají, a to v srdce skroušenosti, v víře v Krista, v poslušnosti.

13. O užívání svátostí učíme, že jsou milosti Božské působná znamení, k pravé víry utvrzení.

14. Kdo v církvi chce učit zjevně, má povolán býti předně, a skrz dvěře do ni vjíti, tak muž dobrý pastýř býti.

15. Ustanovení církevní rád zachovávej po vše dny; jen šetři svědomí svého, nečih zaslůh z toho všeho.

16. Světský regiment a správa jsou Božská zřízení

pravá; a sluší jich ovšem ctíti, lečby veleli hřešiti.

17. Kristus při světa skonání přijde k soudu vykonání, kdež věrným dá život věčný, zlým pak oheň nekonečný.

18. Vůle člověka po pádu svobodná jest v světském řádu, než co jest Ducha Božího, nechápá i nejmenšího.

19. Bůh, ač jest Stvořitel všeho, však není příčina zlého; vůle ďábla a lidí zlých převrácená působí hřích.

20. Dobrých skutků netupíme, než podlé Písma držíme, že z milosti sama víra spravedlivých nás činívá.

21. Svatých nemáme vzývati; nechce jim Bůh své cti dáti; než jejich víry a ctnosti následujmež s ochotností.

Přídavek ostatních 7 článků.

22. Pán nařídil při svém stole i chléb, i víno, všem spolu: Odtud jest naše učení, že sám chléb svátosti není.

23. Každý se drž vlastní ženy, kterýž zdrželivý není: Tak jest psáno v slovu Božím, vůbec všem, a tak i kněžím.

24. Kristus obětí jedinou shladil všeho světa vinu, a naplnil vůli Boží, mše římská nic neosoží.

25. Nemá gruntu v Božím psaní všech hříchů vypočítá-

ní: Máme i z tajných se káti, u Boha milost hledati.

26. Každý půst nezamítáme, ale to za nic nemáme, jen od masa se zdržeti; toho Bůh nechce trpěti.

27. Bůh od nás nevyhledává klášterní sliby a práva: Těch služeb On nelibuje, kterýchž sám nepřikazuje.

28. Biskup má pilně učiti, církev svou slovem řídit, nebrati světského meče; na vrchnost sluší ta péče.

Závírka.

To jest summovní učení naše, jehož vysvětlení další hledej v písmách Božských; varuj se nálezu lidských.

Bože, dej nám všem z milosti v tomto učení stálosti, aby čisté bez poškrvny přišlo i na naše syny.

Amen, ó svatá Trojice, dejž, abychom to znajíce, za ten poklad ze vši síly, zde i v nebi Tě chválili.

• S. H.

Za zachování slova Božího i služebníků jeho.

Jako: Otče náš, jenž v nebi.

409. Pane Kriste, za tvé čisté slovo dané, zachované, děkujemeť poníženě: Tě prosíme, ať vždy více rozmáhá se a káže se, bez překážky satanáše.

2. Tento poklad jest dra-
hý sklad; Bože, chraň ho ča-
su všeho, ať d'ábla lští, lži a
zlostí, nám nehasne světlo
jasné, zlé pak rady a úkla-
dy zruš, bezbožné zapud' zra-
dy.

3. Učitelů, kazatelů, dej
nám věrných, ať každý z
nich k pastvám zdravým, k
cestám pravým přivodí nás,
jim pak dej zas s nebe po-
moc, braň, by skrz moc sta-
rých bludů nepřišla noc,

4. V nížto není potěšení,
jiskry žádné, jen tmy zrádné.
Slovo Páně pouhé vlastně o-
svěcuje, potěšuje; to zadrž
nám, až přijdeš sám soudit
svět, jsa všech soudců Pán.

• Jan Blasius.

*Zlatý řetízek všecky články
víry křesťanské spojující
a celý pořádek spasení
obsahující.*

Jako: Ježíši, jak jest přesladká.

410. Věřím, že jeden jest
Pán Bůh, věčný Otec, Syn,
Svatý Duch, jenž stvořil vše-
cko z ničeho, a zdržuje ča-
su všeho.

2. Člověk, obraz Boží krá-

sný, moudrý, svatý, pravý,
jasný, skrz pád v hřích vše-
cken porušil, v smrt zatrace-
ní se vhroutil.

3. Než Bůh věčně se smilo-
val, nám Syna svého daro-
val, Kristus, Bůh i člověk
pravý, navrátil nám věčné
zdraví.

4. Trpěl, umřel, i z mrt-
vých vstal, našim věčným
smírcem se stal, hřích shla-
dil, a d'ábla potřel, milost zí-
skal, ráj otevřel.

5. Duch Svatý pak podává
všem při svátostech a slovu
svém milost Kristem nadoby-
tou, ach, kdo vypraví lásku
tu!

6. Kdo v Krista věří srdeč-
ně, k Němu se má vždycky
vděčně, cvičí se v pravém po-
kání, koná řádné povolání,

7. Dítě jest Boží, bíd znik-
ne, skrz smrt k životu pro-
nikne; kdo nevěří, v hříších
živ jest, muky pekelné musí
nést.

8. Bože, Tobě chválu vzdá-
vám, dej, ať v pravé víře tr-
vám, tak budu všech hříchů
sproštěn, a na věky spasen,
amen.

• Jan Blasius.

II. O církvi svaté, jejím základu, štípení a obnovení.

Z Zjev. sv. Jana, 12 kap.

Má svůj nápěv.

411. Církev jest panna mně milá, z myslí mi nevychází: Ctnostmi cti, chvály nabyla, z ní má radost pochází; chci s ní býti, bych měl míti kříž, bolesti, vše chci nésti; toť mi se vynahradi. Potěšením a věrností kříž můj ona osladí, podle mé žádosti.

2. Nosí korunu na hlavě z přejasných hvězd dvanácti: Sluncem jest, v krásné postavě, a mnohou oděná cti. Na měsíci má, stojící, Boha Pána, jsoucí vdána, ku porodu pracuje, porodila Syna Krále, kterýž všecko spravuje, Jemuž slouží stále.

3. Na to hněvá se drak litý, a chce Syna sežrati; však toho, skrze bouřky ty, nemůže vykonati: Ten Pán svatý jest pojatý v nebe k Bohu, pod svou nohou má d'ábla s jeho zlostí; matka zde trvá na poušti, však Bůh Otec z milosti, tu ji neopouští.

† 4. Budiž Bohu Otci sláva, i Kristu Synu jeho, (kterýž sám jest cirkve hlava) v jednotě Ducha svého; On

lkající, své věřící, rač těšiti, i chrániti: Drak, s všelikou svou zlostí, nechť přijde v nic, netrápí víc synů drahé milosti: Dejž to Bůh s výsosti.

• Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

412. Církev pravou poznávati jest umění důstojné, v ní s věrnými obcovati, štěstí v světě přehojné; nebo kdožby ji minul, v smrt by zachvácen jistě byl: Jakož každý zahynul, kdož v lodi s Noachem nebyl.

2. Onať jest chrám Boha svého, sloup pravdy velmi pevný, město svaté a dům jeho na skále založený, tak že brány pekelné nemohou ji podvrátiti, jakkoli zlosti plné: Bůh vždy ráčí ji chrániti.

3. Po tom se pak církev pravá poznává neomylně, když v čisté pravdě zůstává, a drží se jí pilně, svátostí užívajíc, podle Páně nařízení, Krista za hlavu majíc, chodí z víry v milování.

4. Neboť ten pastýř nejvyšší pověděl to hned zjevně: Ovečky mé hlas můj sly-

ší, a tak následují Mne. Kde není těch znamení, byť chlouby bylo ještě víc, právě cirkve tu není; světská sláva neváží nic.

† 5. Člověče, drž se Betléma, tu Pán k tobě se sklóní; aj, když do Jeruzaléma přišli mudrci oni, Krista Pána hledajíc, zmýlilo je zdání jejich: Tak všickni zření majíc k mocem světa, pobloudí v nich.

6. Po úzké cestě postupuj, kteráž vede k spasení, a od pravdy neustupuj v jakémkoli soužení. Cirkve poklad jestiž kříž, oděv její v světě černý, však odplaty neztratíš, budeš-li do konce věrný.

† 7. Bože, rač cirkve lodičku otcovsky spravovati, opovrženou, maličkou, mocně obhajovati; dej svobodu a pokoj k sloužení Tobě v tichosti; bouřky ďábelské spoj, potom přiveď do radosti.

Jiří Tranovský.

O radostném obnovení cirkve.

Jako: Duch můj velebí Pána svého.

413. Bohu milému, Otci nebeskému, všickni chválu vzdejme, a spolu se pokorně poddejme jeho mocné ruce.

2. Neb lidu mdlému, v světě pokornému, velikou moc

dává, skrze niž draka s šelmou přemáhá v jménu Syna svého.

3. Neb jest On Pánem, i nad králi Králem, Jemužto čest, sláva, poctivost i všelijaká chvála buď vždycky činněna.

4. On jest svých správce, všech věrných ochránce, síla, moc i strážce, útočiště i laskavý dárce, kterýž za vše stojí.

5. Kdož Proň co ztratí, stokrát víc navrátí: Protož v Něj doufejme, a s Ním vždy až do konce trvejme, v jeho svatém boji.

6. Viděl svatý Jan, že jest ten drak svázán, a není nalezen místem svým; neboť jest s nebe svržen, i hned byl hlas slyšán:

7. Nyní se stalo spasení, moc, síla, Boha Otce, Syna, vyzdviženo království Beránka, když jest ten drak svržen.

8. Přemohli jsou ho skrz krev Pána svého i skrz slovo jeho, nelitující života svého, až právě do smrti.

9. Opět hlas slyšán, jakoby hrom hřimal, řkoucích: Hallelujah! Aj, již Pán Bůh náš slavně kraluje, ten všemohoucí Pán.

† 10. Raduj se, nebe, a vesel se, země: Neb tvůj Pán kraluje, a svou velikou moc

ukazuje nad zlým nepřitelem.

11. A přihróžuje, muky všem zvěstuje, kdož věrně sužují, že od Něho budou od-souzeni k věčnému trápení.

12. Tomu se těšme, srdečně veselme, děkujíc Mu z to-ho, žeť k nám přišla svatba Beránkova, pravda spasitel-ná.

13. Již poživejme, pro Pá-na vše trpme, sebe zapírajíc, za svým Pánem zmužile krá-čejíc až právě do smrti.

14. Onť nás ozdobí, pokoj nám způsobí, utěší zde v svě-tě, setře slzy u věčném živo-tě, pro sebe samého.

† 15. Zpívejmež tomu Spa-siteli svému: Otcí, jeho Sy-nu buď čest, chvála, i Duchu Svatému, Bohu jedinému.

16. Neb jest On Pánem, i nad králi Králem, Jemužto čest, sláva, poctivost i všeli-jaká chvála, buď vždycky činěna.

Jako: Což můj Bůh chce, to se
vždy.

414. O Bože, tvé slovo svaté dlouho bylo v temno-sti, dokudž jest nám učiněn znám hlas tvé drahé milo-sti, ježž s jinými apoštolmi Pavel z úst tvých nám se-psal: Budiž chvála neskona-lá, žes nám to dožiti dal.

2. Když tak vzešlo slova světlo, ó Bože, tvého jasně, dejž ho i těm poznati všem, kteříž ještě nešťastně ve tmách vězí a nálezy lidský-mi se jen řídí, v nichž však hynou; tak ať minou, věčné pekelné bídy.

3. Chceš-li právě jméno drahé křesťana kdo nositi, musíš předně vírou pevně s Kristem svým se spojití, tak doufáním, milováním zjevně dokazovati svědomí ctné, srdce čisté: Nemůž toho svět dáti.

4. Ale, Pane, to jest samé dar vzácný tvé milosti; kdo jen to má, ten ví a zná, co jest pokoj s radostí; by ho chtěli, peklo, celý svět, s slo-vem tvým zahnatí, on ostojí; neb tvé zbrojí nemohou odo-lati.

5. Pomoz, Bože, z této nou-ze rač i těch obrátiti, jenž nedbají, aniž znají slova tvé-ho učiti: Mluví pyšně, že jest hříšné; však neslyšeli nikdy, aniž četli zákon celý; to jsou d'ábelské křivdy.

6. Já pak vyznám, za prav-du mám, co Pavel zjevně pí-še, že přijde čas, v němž zhy-ne zas všecko; ale tvá říše a v ní řeč tvá vždy státi má; byť se zlí i vztekali proti To-bě; takhy sobě nic jen zkázu získali.

7. Bůh jest můj Pán, a já to znám, že mi smrt život dala, tvá krev svatá, mně výplata, za hříchy mé se stala: Za to Tobě v každé době já budu děkovati; Ty potřeby, k zemi, k nebi, jakž mi slíbil, rač dáti.

8. Pane, já vím, že Ty všem svým pomůžeš vždy z úzkosti, jenž slovo tvé, jak ditky ctné, u víře, a v prostnosti ostríhají; ti nemají na věky zahynouti: Prosím Tebe, dej pro sebe vesele mi usnouti.

Jiří Tranovský.

Z Žalmy 137.

415. Při vodách tvých, ó Babylon! seděli jsme s bolestí: Vzpomínajíc sobě Sion, plakali jsme s žalostí; zvěšeli jsme, s myslí truchlou, harfy, loutny, jinou hudbu, na vrbách uprostřed nich, v krajině jejich meškajíc, hanbu, posměchy snášejíc každý den hojně od nich.

2. Ti, jenž nás měli v vězení tak tvrdě na místech svých, žádali od nás zpívání, s posměchem slov bezbožných: v zármutku když nás viděli, veselou píseň žádali: zazpívejtež nám nyní písničku přeutěšenou, jak ste zvykli na Sionu, v zvuku chval a plesání.

3. Ach, jakž bychom v tom útisku, a v bídě přežalostné mohli zpívatí písničku Bohu, v krajině zlostné! Jeruzaléme, kdybych tě z mysli zpuštěl, nechť i na mne zapomené Bůh věčně: kdybych na tě nezpomenul, nechť by jazyk můj ustrnul v hrdle mém ustavičně.

4. Kdybych také já s pilností Jeruzaléma nectil; v počátku své veselosti kdybych jej nevyvýšil; zpomeň, Pane, na Edoma, v soužení Jeruzaléma, jenž s svými syny volá: rozbořte, rozbořte z gruntu Jeruzalém na potupu, neodpouštějte zhola.

5. Ó Babylon, bídná dcéro; musíš býti zkažena: blaze tomu, kterýž skoro zaplatí tvou mzdu, jakž zná: Za tvou pýchu a lotrovství odměří tobě rovnou ctí, jakž jsi ty jiným měřil: blaze tomu, kdož tvé ditky o skálu rozráží všechny, byť se tvůj rod vyplnil.

† 6. Otci i Synu buď chvála, též i Duchu Svatému: jak na počátku, tak stálá ať se oddává Jemu: v plačlivém světa údolí, bychom chodili po vůli Pána Boha samého, světské žádosti i zlosti opouštějíce s snažností, došli bydlu věčného.

*Rozmlouvání člověka toužícího s těšícím v čas pro-
následování.*

Jako: Zdráv buď, předrahý Ježíši.

416. (Člověk toužící.)

Ach! ach! auveh žalostnému mně člověku ztrápenému! Ach zhřešil jsem! ach zbloudil jsem! Boha svého rozhněval jsem: a protož mne přenáramně tresce, kárá, i zkušuje.

(Člověk těšící.) 2. Proč se rmoutíš? Proč naříkáš, a v soužení svém umíráš? v těžkosti své těžkost plodiš, konce tomu nerozumíš; a tak smutnou obvesel svou mysl přebídně ztrápenou.

(Toužící.) 3. Pomsty mnohé musím za mé hříchy přetěžce spáchané, lest, závist, jiné pokuty od nepřátel mých snášeti: a protož mne přenáramně tresce, kárá i zkušuje.

(Těšící.) 4. Nejси sám jen v pokušení, jak snášíš, nebudeš první; každý, kdo chce do radosti vjiti, zkusí těch neřestí; a tak smutnou obvesel svou mysl přebídně ztrápenou.

(Toužící.) 5. Smíchem, hrou jsem světu zlému, a kacířstvu přezlostnému; pyšně se mnou nakládají, i proti Bohu rouhají, zlostně mlu-

víc, žeť již není v nebi, v Němž bych měl doufání.

(Těšící.) 6. Bůh miluje i retuje, který protivenství mnohé pro Boží čest v světě trpí, žalost, úzkost mile snáší; a tak smutnou obvesel svou mysl přebídně ztrápenou.

(Toužící.) 7. Zem mou matkou přelaskavou, v vlasti živnostku poctivou, dům, chrám, statek i rodinu, zanechat musím truchlivou; ach běda mně! ach auveh mne! prut Páně příliš švihá mne.

(Těšící.) 8. Hrůzy se nelekej více, ani nepřátel pravice; i ti mají konec vzíti, přestanou církvi trápit; a tak smutnou obvesel svou mysl přebídně ztrápenou.

(Toužící.) 9. O jak trápí mne kacířská sběrba, rota farizejská, vzdýchat nesmím, mlčet nevím, i bijícím neodpovím: Ach běda mně! ach ouveh mně! prut Páně příliš švihá mne.

(Těšící.) 10. I což se lekáš rouhání, klateb, křiku, vyhánění? Zdaliž Kristus příklad všeho nebyl losu podobného? A tak smutnou obvesel svou mysl přebídně ztrápenou.

(Toužící.) 11. Slzy, vězení, plakání, mnohé křesťanů úpění, duše hladem již

zemdlená chleba Božího zba-
vená: Ach běda mně! ach
ouveh mně! Prut Páně při-
liš švihá mne.

(Tešící.) 12. Naříkání i
skonání, loupež, vyhnanství,
vězení, slova Božího vzdále-
ní, jest znak soudného zka-
žení; a tak smutnou obvesel
svou mysl přebídně ztrápe-
nou.

13. Protož sladké nechť
jest všechněm trápení, sou-
žení, lidem; neb po své hoř-
ké žalosti přicházejí do ra-
dosti. Amen, slyší Bůh svou
říši, a zarmoucených potěší.

Jeremiáš Lednický.

Z Izaiáše kap. 5. v. 1. i násled.

Jako: Kristus, příklad pokory.

417. Zazpívám Pánu své-
mu o jeho vinici, někdy slav-
ně milému svému dobrodin-
ci, kteroužto z lásky sobě
vzdělal byl k ozdobě. Hodné
o tom zpívati, příklad sobě
brátí.

2. Vinici svou Pán štípl
na vrchu úrodném, v místě,
které oblíbil nad jiné příhod-
ném, kterouž plotem ohra-
dil, a kmenem vysadil výbor-
ným, i kamení škodlivé vy-
bral z ní.

3. A pres i věži vzdělav, již
čekal ovoce; ale nic nedoče-
kav, jal se horlit prudce, neb
místo chutných hroznů oš-

klivou a hroznou neřest ovo-
ce zlého přinesla trpkého.

4. Již tedy, di Pán, pojďte
a v této různici, mezi Mnou
a mou sud'te nevďěčnou vi-
nicí; což jsem víc měl činiti?
Co víc obmysliti? když i
dlouho čekání mé šlo jen v
zmrhání.

5. Protož co myslím nyní,
již to vám ukáží: vinici své
svou péči pryč vezmu i s
stráží. Zkazím plot, hradbu
vzdálím, sem i tam rozva-
lím; i přijde na zpuštění, v
mém se ji zhoštění.

6. Žádný ji víc dělati na
věky nebude, nýbrž po ní šla-
pati volno všechněm bude; i
oblakům zapovím dštiti na
ni; křovím poroste jen bo-
dlatým, k spálení prokla-
tým.

7. Vinice tato Pána zástu-
pů všech byla Izraelská rodi-
na, v pravdě Jemu milá, Jud-
ští tam někdy muži, to révo-
ví Boží, kteréž On tak milo-
val, pilně opatroval.

8. Když hřešili, přehlídal,
nápravy čekaje: s pomstami
nepospíchal, vždy napomi-
naje. Oni však nedbajíce, v
zlém prospívajíce, posly Pá-
ně zhrdali, i je mordovali.

9. Za čímž je od své tváře
Bůh zavrhl již cele, žádné
milostné záře nenechav na-
děje, za příklad nám strašli-
vý, jak Bůh milostivý uměl

v hněv změnit milost skrz lidskou zpernou zlost.

10. Ó Bože! jenž nás přijal, plané ratolesti, na místo těch, ježs vyřal, dejž ovoce nésti, nedej zůstat planými, k ohni oddanými, ale tvou až k věčnosti, ať květem milostí.

11. A ačs i na nás nyní též pro naše zlosti vypustil rozhněvání přísné zuřivosti; své duchovní a milé, zdárne, ušlechtilé vinici hradbu její v svém odjav horlení.

12. Neb jsme i my hřešili proti tvé milosti, a kázně zasloužili svou mnohou bujností; po dlouhém shovívání žes sáhl k švihání, spravednost poznáváme, hanbu od tud máme.

13. Avšak se vždy těšíme tvému smilování, že nenecháš, věříme, věčně v pošlapání; shledáš zahnané zase, v libém Tobě čase: a v nás obnovíš sobě, svou církev k ozdobě.

14. I bude zdárně nové štipení tvé kvěsti, přechistění révové jsouc, ovoce nésti. K čemuž uděl pomoci sám svou Božskou mocí! Tvé toto pokárání nám ať jest k vzdělání.

Jako: Ježíši světlo života.

418. Ach Bože! jak mnohá žalost přichází mi v nenadálou skrze zármutky, mnohou leš; úzká cesta do nebe jest.

2. Tělo, krev nedá se vésti k nebeské věčné radosti; kdež se pak mám obrátiti, kromě k Kristu zření míti?

3. U Něhož mé srdce radu najde, potěšení v pádu; kdo jest kdy byl opuštěný, jsa Kristu Pánu důvěrný?

4. Onť jest divný každé doby, dle úřadu i osoby; což nikdá slýcháno není, Bůh vzal lidské přirození.

5. Skrze smrt svou, své žalosti pomohs nám ze všech těžkostí, Ježíši Bože, můj Pane, tvé jméno jestiž přeslavné.

6. Sladceť ono potěšuje, nechť mne co chce zarmučuje, buď bída, hořké trápení, vše lehčí tvé potěšení.

7. Ať tělo s duší má půtku; však já, Pane, při tom skutku nic nedbám, když jen Tebe mám: Ty mne věrně těšíš, to znám.

8. Tvůj jsem s tělem, také s duší; hřích, smrt, peklo mne nezruší; jindeť nemám důvěrnosti, než k Tobě, předrahý hosti.

9. Jáť vím, že mne neopuštíš, pravdu svou věčnou ne-

zrušíš, Tys můj pastýř dobrotivý, věrně nade mnou bedlivý.

10. Ó Ježíši, má žádosti, má slávo i počestnosti, mého srdce drahé zboží, ó jak se tvá láska množí.

11. Jáť nemohu vymluvití, jak tvé jméno můž těšiti: kdož pravou víru v srdci má, ten potěšením oplývá.

12. Protož jsem to často pravil: nežli bych se Tebe zbavil, chtěl bych raději umříti, aneb narozen nebýti.

13. Neb kdo se Tebe vzdaluje, ten živý jsa, mrtvým sluje, Ježíši, ženichu milý, má okraso v každé chvíli.

14. Tebou se sám občerstvuji, nad poklady Tě miluji, když jen vzpomínám na Tebe, mysl má tím těší sebe.

15. Když naději kladu v Tobě, cítím pokoj, radost v sobě, když v smutku modlím se, zpívám, tuť veselé srdce mívám.

16. Tvůj Duch svědčí to zajisté, jestiž na každém to místě, věčného života jmění, té radosti okušení.

17. Protož chci, dokud jsem živý, kříž nésti, býti bedlivý: Můj Bože, způsob mne k tomu, ať se strojím k tvému domu.

18. Pomoz mi šťastně začítí, ať mohu běh svůj zříditi,

ti, dejž přemoci krev i tělo, by hříchů hanby nemělo.

19. Chraň mne v pravé víře sobě, ať jsem živ i mrtev v Tobě: Ježíši, mé potěšení, slyš mne, a dej mi spasení.

Jako: Ach Bože, pohleď z výsosti.

419. Ach Bože, k jakému věku ráčils nás dochovati! Stište se v pravdě člověku na světě již trvati: pro mnohé vzešlé neřesti, jež musíme pořád nésti, a to čím dál, tím více.

2. Podle slov Krista Ježíše, vševědoucího Pána, jestiž již křesťanská říše v pravdě Boží zmotaná: Ten s množstvím stojí a věří; jiný pak vtipem svým měří tajemství Boha svého.

3. Z takových těžkých nevolí co nepochází směle? Kain v tom bídném údolí potlačuje Abele: To činí všickni bludaři, v pověrách i v zlosti staří, když nevinné sužují.

4. Ale přijdeť ta hodina soudce spravedlivého, kterýž od toho zlosyna požádá krve jeho: Díť mu: kde jest brat zabitý? Morděři a vrahu litý, již mé pomstě neujdeš.

5. Ó milá cirkve lodičko, jakť se divně zde děje! věrných na tobě maličko, jimž se svět ještě směje; ďábel,

ukrutnosti plný, valí na tě mořské vlny, věda že má čas krátký.

6. Ale stůj a snášej mile: blížíť se vykoupení; hned dojdeš břehu a cíle, kdež žádné bouřky není. V tom hned tvoji nepřátelé zhynou na duši, na tele, nebudou-li se káti.

7. Bychom z toho světa byli, takové nenávisti nikdy bychom necítili, jak nám řeč Páně jistí; ale víť dobře satanáš, že jsme my Boží, a Bůh náš, protož proti nám bouří.

† 8. Bože, Bože na výsošti, prociť a pohled' dolů, vyslyš křik, pláč a žádosti, kteréž činíme spolu, my tvé stádečko přsmutné, kteréž množství zlých ukrutně loupí a hrozně trápí.

9. Pakli chceš nás potrestati pro naše nepravosti, tresci nás sám, nechťej dáti v moc nepřátelské zlosti: Tobě, Tobě jsme zhřešili, a tvých pokut zasloužili; Tobě se poddáváme.

10. Otče, vyslyš a vysvobod' ze všech bíd a žalostí; k pokoji věčnému sproved', Duch tvůj těš nás v truchlosti, pro Ježíše Syna tvého, Vykupitele našeho, amen, staň se tak, amen.

J. Tranovský.

Jako: Ach co smutný mám činiti.

420. Ty, Bože, víš, v jaké časy církev tvá upaduje, jenž rozkaz tvůj miluje: Ach! ach! slyš jen naše hlasy, neb koukol v každém místě rozmáhá se zajisté.

2. Když při pastýřích s ovceři bezpečnost velká příliš panuje v ty časy již: d'abel rozsel zlé osení na roli, kdež k tvé slávě tvé slovo růst má právě.

3. Pomoz bdít služebníkům svým, ať koukol škodných zlostí dojde zkázy v rychlosti; ve všem pomáhej věrným svým, dej pomoc, potěšení, i radu časy všemi.

4. Dejž, ať slova tvého símě v čistotě ostriháme, čistým zrnem jsouc Páně; a tak jméno tvé upřímně slavíme zde v časnosti a potom u věčnosti.

5. Když Ty sám ráčíš přijíti, a když se zjeví tvá žeň, s radostí nás shromažď ven; a rač nás k sobě pojíti v život s vyvolenými, dej nám věčné, spasení.

Má svůj nápěv.

421. Ach časové přežalostní na nás se svalili, jichž připadlo velké množství, a nás obklíčili; bída bídu poráží; avšak ne každý toho sobě váží.

2. Aj povstaňme a nehřešme; všecko se nahradí; pevná jest řeč Hospodina, neb sám Kristus praví: Budeme-li pobožní, všecko nám nahradí sám Pán Bůh mocný.

3. Nic od nás nevyhledává, než pravé pokání; tenť bude blahoslavený, kdo lituje hříchy, má víru v Krista Pána; neb On jest v potřebě jistá obrana.

4. Ty jsi, ó Ježíši Kriste! náš ten pastýř dobrý; Ty račíš nás bludné ovce na svým rameni přinést do stáda svého, ať nic nemá vlk d'ábel do žádného.

5. Ej, vstáváme, milý Pane, s marnotratným synem; můj lítost nad pokornými, dej své smilování: přijmiž nás za své syny, přispoř nám víry, a dej život věčný.

Má svůj nápěv.

422. Ach jak přežalostně církev svatá kvůli, odnikud nemajíc pomoci v tu chvíli! Pohled', pohled', ó Ježíši, pomocníku milý. :,:

2. V pravdě jsme sirotky bez otce zůstali, nepřátelé mnozí proti nám povstali: Povstaň, povstaň, ó Ježíši! Spasiteli stálý :,:

3. Nešanujíš tvého stádečka věrného, krví tvou vyliťou draze koupeného: Šanuj

nás sám, ó Ježíši! s trůnu nebeského. :,:

4. Praktiky zlobivé proti nám skládají, a jeden druhému rady dodávají: Buď nám vůdce, ó Ježíši! ať tvou moc poznají. :,:

5. Jako bychom my již nejhlavnější byli nepřátelé, na nás tak se rozzlobili: Ach procítiž, ó Ježíši! náš příteli milý. :,:

6. Vyhlašuji nás všech za kacířů zlostných, že Tobě sloužíme, odloučíc se od nich: Přiznej se k nám, ó Ježíši! skroť rouhání jejich. :,:

7. Ovšem tvůj houf malý nese toho těžce, že nepřítel mluví lstivě, co kdy jen chce: Nevaž, nevaž, ó Ježíši! toho sobě lehce. :,:

8. Proč tak, o slunéčko, Pane Jezu Kriste! dáváš zamítati světlo své přecísté? Předcházej nás, ó Ježíši! zde i v každém místě. :,:

9. V zatmění tvém také hvězdy se lekají; neb mnozí učení v bludy upadají: Ukaž blesk, ó Jezu Kriste! ať svůj blud poznají. :,:

10. Však jsi nám přislíbil, že chceš býti s námi, až právě do světa tohoto skonání: Ach buď s námi, ó Ježíši! v velkém unavení. :,:

11. Nedávej nás k vůli nepřátelské zlosti, již dosti zemdlené srdečnou žalostí: Po-

hled' na nás, ó Ježíši! z nebeské výsosti. :,

12. Proved' na plac houf svůj, ó Pane Ježíši! Ať vidí, že Tys sám vůdce náš nejlepší: Ach měj v srdci, ó Ježíši! tvou nebeskou říši! :,

13. Všem, kteříž bezhrdlí našeho hledají, dej jim to, ať Tebe, Boha svého, znají, že máš paměť, ó Ježíši! na nás v věčném ráji. :,

14. Jenž jsi živé vody sám ten hojný pramen, zlosti nepřátelské uhas hrozný plamen: Amen, přispěj, ó Ježíši! ku pomoci, amen. :,

Jan Sinapius.

Zalostivé naříkání církve sv.

Jako: Zdráv buď, předrahý Ježíši.

423. Ach já matka zarmoucená, a ode všech opuštěná! která jsem byla vznešená, již jsem velice snížena: bolest srdce se dotýká, mou duši žalost proniká.

2. Měla jsem stánek ozdobný, k sloužení Bohu působný, v němž svíce Božího slova, s svátostmi jasně svítila: Bolest atd.

3. Žádná věc nebyla těžší nad tu milou poctu Boží, nepříteli ukrutnému, jenž hořel závistí mnohou: Bolest atd.

4. Musila jsem utíkat, bi-
jic nedal mi plakati, stála

jsem na místech svatých, svůj oni ze mne činí smích: Bolest atd.

5. Tu což mi sloužiti mělo, častokrát proti mně bylo: Horko, zima, vítr, přival, každý mnou jak chtěl zahra-
val: Bolest atd.

6. Nepřestali na tom zlostní, že jsem dost měla těžkostí: rány na rány dávali, až mne i odtud vyhnali: Bolest atd.

7. Tu opět neštěstí mnohé, větší nežli které jiné, tu bida, těžkost, soužení, v světě potěšení není: Bolest atd.

8. Uhasla svíce nohám mým, co činit, v zármutku nevím: Slovo Boží, jasná svíce, zhasla, ach nesvíti více! Bolest atd.

9. Přestaly svaté svátosti, kdež jich mám smutná nalézti! Sloužebnost církevní mlčí, srdce se ve mne rozpouští: Bolest atd.

10. Ach žalost má nad žalosti! Ach bolest má nad bolestí! ach úpění mé přemnohé, vysušilos kosti ve mně: Bolest atd.

11. Rozhněvala se prchlivost Božská pro mou nestatečnost; proto v ruce nepřítel mých vydaná jsem k lihosti jich: Bolest atd.

12. Ten, který mne nenávidí, panuje nade mnou nyní, sužuje mne nepřítel můj,

skloněn jest až k prachu duch můj: Bolest atd.

13. Srdce mé v žalosti puká, již se nedostává ducha, a nebude-li pomoci, klesnu v touhách, nemám moci: Bolest atd.

14. Ó kde jste, paštýři moji? Nevíte, jak se mně vodí? Se mnou jste se rozloučili, kde jste? kde jste? že vás není: Bolest atd.

15. Kdo vás ode mne oddálil? Kdo mne potěšení zbavil? Proč pak jste mně požeňnání nedali v chvíli poslední? Bolest atd.

16. Ó nešťastné rozloučení! zda se toto někdy změní? Již já smutná, opuštěná, musím býti rozptýlená: Bolest atd.

17. Ach, ach, jak jsem opuštěná! Kdož mi již potěšení dá? Kdo občerství? kdo posilní? Toliko Bůh můj jediný: Bolest atd.

18. Jako kuřátko bez matky, a ovečky bez pastvičky: Tak dítky mé osiřelé, bez duchovního pastýře: Bolest atd.

19. Synáčky a dcéry mé, budou mně lsti odvedené, jenž mne měli v sešlém věku těšiti, svou truchlou matku: Bolest atd.

20. Též i ti moji přátelé stali se mi nepřátelé; smějíc

se z mého neštěstí, přidávají mi žalosti: Bolest atd.

21. K tomu mnozí nepřátelé utvrzují se v zlosti své; já pak slzy své vylévám, nebo potěšení nemám: Bolest atd.

22. Ach litujte mne, nebesa! Litujž mne též jich okrasa, lituj mne, země i moře, hory, potvory, lesové: Bolest atd.

23. Lituj Ty mne sám, Bože můj! A skryj mne pod stín svatý svůj; však Ty mne ráčíš zkušovat, jak se zdá, tak mne rač trestat: Bolest atd.

24. Skloň se ke mně, ó Bože můj! Přijmi zas na milost lid svůj; shrň na hlavu nepřátel mých, bezbožnost, ukrutnost jejich: Bolest atd.

25. Tak se budu radovati, v jménu tvém potěšovati; ne jen v nynějším vyhnanství, než i v nebeské radosti: Bolest srdce se dotýká, mou duši žalost proniká.

Jan Sínapius.

Toužení duše pobožné v pro- následování.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

424. Ach Hospodine, Bože můj! Prociř, povstaň a pozoruj, když úzkosti přenáramné valí se se všech stran na mne: Polituj mne, Pane

milý, neb umdlévám v tuto chvíli.

2. Zhřešil jsem, hřích svůj vyznávám, tvého smilování žádám; nejsem čistý od mladosti, živ jsem byl v nešlechtnosti; ale přece naději svou skládám stále v Tobě, Pánu.

3. Tvá přikázání jsem zrušil, život svatý jsem opustil; proto hodně nyní trpím, bídu, úzkost, žalost cítím; ale obrať, milý Pane, přece tvář laskavou na mne.

4. Prutem otcovským kárej mne, od sebe nezaháněj mne: Synem tvým rád chci zůstat, při Tobě já chci trávati; ač právě jsem zarmoucený, však k Tobě jsem obrácený.

5. Bych i do svého skonání ležel v kříži unavený, jistě se Tebe nezpustím, až i duši svou vypustím: Dej Ježíši, živu býti, v milosti své dej umříti.

6. Uzdraviž mne, ať neklešám, a v kříži svém neupadám; raniš-li těžce, uzdrav mne, Duchem Svatým potěšuj mne; pomoz, pomoz mi z soužení, všaks mé milé potěšení.

7. A když čas mého skonání přijde s světem rozloučení: Ó dejž mi, ať po tvé vůli беру se z toho údolí; v tvou moc se se vším poddávám,

s tělem i s duší v moc dávám.

8. Aj, jméno Pána Ježíše naplniž prosby mé duše; vyslyš srdečné úpění, přijdiž k mému spomožení: Bože, přispěj, neprodlévej, všem radost nebeskou nám dej.

Naříkání církve svaté.

Má svůj nápěv.

425. Ach, kdože mé hlavě vody dáti může? Abych mohla plakat tuze: Moje posmívání, přehrozná trápení, jež mne spotkalo až k zemi: Bych mohla vypsati, a je vysloviti, slzami svými skropiti.

2. Ach já přenešťastná, já matka přesmutná! Kam v svět již půjdu jediná! V světě místa není, trápí mne soužení, ani není polehčení, kříže přehrozného, trápení mnohého, tuze na mne složeného.

3. Kam se mám podíti, a komu předstříti křivdu svou a žalovati? Svět mne nevyšlyší, aniž svojich uší ke mně nachýlí nynější: Chce mne vyvrátiti, hlavu mou skloniti, nechce víc v sobě trpěti.

4. Křičím dnem i nocí, hledajíc pomoci, aby aspoň Všemohoucí mé slzy, vzdychání, křik a naříkání slyšel, mé hořekování, než i On s pomo-

ci, Bůh můj všemohoucí prodlévá, ženich nejsladší.

5. Ach, což již činiti? Kam se obrátiti? Smutná, co před sebe vzíti? Když již moje oči v převelikém pláči pošly, kvílíc dnem i nocí; duše má přemilá, bolestmi setřená, na poly téměř zemdlená.

6. Krása má spanilá slávu svou změnila, když mne těžkost obkličila; z hlavy mé koruna perlami zdobená spadla, ach, smutná novina! Roucho mé změněno, a s krví smíšeno, v posměch a žert uvedeno.

7. Vy dcery Sionské, a Jeruzalémské, vizte mne, divadlo světské, všechněm učiněnou, z slávy své složenou vdovu smutnou, opuštěnou. Jak jsem opuštěná, synů svých zbavená, ven z světa vypověděná.

8. Ach proč prodléváte? Proč nepospícháte? Snad již nic na mne nedbáte? Nestyďte se za mne, neopouštějte mne; s krví slzy mé smíšené pilně pozorujte, s tváří mé stírejte, klesající pozdvihujte.

9. Rozprostírám ruce; není žádné srdce, které plakalo by hořce, aneb v mém trápení dalo potěšení, není, krom sám Bůh jediný. Toliko bych k mému ženichu milému mohla přijíti samému.

10. Půjčím si orličí křídla, bych letící spíše, z jeho drahé řeči vzala potěšení, bídy své zbavení, z světa zlého vyproštění. Neb vím, že stolicí ženich přezádoucí, připravil mi v svém paláci.

11. Ty pak světe zlostný, světe příliš mylný, zdráv buď, s tvou vši nepravostí, již z tebe ven půjdu, abych tvého bludu ušla, a nebeskou pravdu mohla tam spatřiti, a při svou předstřiti, Ježíše vždy velebiti.

12. Amen, Hospodine, ohleď a ochraň mne; všechny sirotky mé věrné braň mocným ramenem před ukrutným lidem, i zlým, nepřátelským vojskem. Bože, buď mým Pánem, vítězem a Králem, na zemi i v nebi, amen.

Má svůj nápěv.

426. Ach, můj Bože, pevná věže, v mém soužení, v mém trápení mne ukaž se.

2. Nyní skryl se, zas zjeví se v tvém soužení, v tvém trápení, upokoj se.

3. V světě není spomožení smutné duši, můj Ježíši, kromě Tebe.

4. Není žádný opuštěný, který doufá, a nezoufá v svém trápení.

5. Když kdo mluvíc pěkně sloví, v ústech má med, a v srdci jed škodný velmi.

6. Má odplatu vzíti za tu svou nepravost, neupřímnost v věčném ohni.

7. Kdes se děla? Kdes uběhla, ó upřímnost, milá věrnost, že tě není!

8. Ušla k Bohu, již nemohu v světě míti, uhlídati věrnost milou.

9. K komuž nyní člověk bidný, uteču se, obrátím se v svém trápení.

10. Ne k jinému, než k samému Stvořiteli, Spasiteli Bohu svému.

11. Pane s nebe, volám k Tobě, bojuj za mne, zastávej mne, v každé době.

12. Všickni tvoji, jenž se strojí, nepřátelé padnou cele, jdouce k boji.

13. Již nic nedbám, když Boha mám, udatného, přesilného bojovníka.

14. Doufej cele, když jdeš směle v ústřety svým, velmi zlostným nepřátelům.

15. Neskonlá Bohu chvála ať děje se v každém čase, bez přestání.

16. Chváliž Pána večer z rána, věrná duše, máš Ježiži k spomožení.

95

Z Luk. 24, 29.

Jako: Kristus Pán jest můj život.

427. Ach zůstaň s svou milostí při nás, Jezu Kriste, ať ďábel svou chytrostí neškodí nám jistě.

2. Ach zůstaň s slovy svými při nás, drahý Pane, ať los mezi svatými zde i v nebi máme.

3. Ach zůstaň s svou jasností při nás, světlo drahé, ať nezhloudím v temnosti od tvé cesty pravé.

4. Ach zůstaň s tvým žehnáním při nás, možný Pane, dej k darům svým nám daným prospěch na vší straně.

5. Ach zůstaň s svou pomocí při nás, reku silný, ať nás nemůž přemoci svět, nepřítel pilný.

6. Ach zůstaň s svou věrností při nás, Pán a Bůh náš, popřej víry stálosti, všeho zlého zbav nás.

* S. H.

Naríkání církve svaté.

Má svůj nápěv.

428. Auvech! běda mně, hříšnici, a nešťastné bidnici! Nevím, co sobě počítí, kam mám pro pomoc jíti: Pohan mne trápí, odpůrce loupi žádný ku pomoci mé nekvapí: Polituj mne, milý Pane, ať se zahanbí pohané, ať se zahanbí pohané.

2. Jáť jsem jako v trní růže, bodá mne, kdo jen může: I k obraně mé poslaní loupi mne z každé strany: Růžnice, svády, závisti, zrady, ny-

ní jsou štěstí mého závady:
Polituj atd.

3. K Tobě se, Pane, utíkám, neb smutná nevím nikam: Obráncem budiž mi Ty sám, když já docela klesám; zhub nepřítele, dej Spasitele, a zbav mne krvavého koupele: Polituj atd.

El. Láni.

Z Žalmu 14.

Jako: Ach Bože, pohleď s výsosti.

429. Blázniví ústy říkají: Známeť Boha pravého; však v srdcích svých za to mají, že není ničádného: Svědčíť to jejich snažností, plné mnohých ohavností: Žádný v dobrém nechodí.

2. Pán Bůh sám popatřil s nebe na všechny lidské syny: Byl-liby kdo pilný sebe, aby živ byl bez viny; a horlivou rozumností hledal Božské velebnosti, jsa oddán jeho vůli.

3. Všickni sešli s cesty pravé, všickni se odvrátili; nálezkou vlastní nepravé, a způsobu zlé ctili; jeden dobrý spatřen není, ač mnozí měli domnění, že by Bohu sloužili.

4. Dlouholiž pak bezbožníci neskloní svou zlou šíji? Lid můj, co chléb, zžírající, aj s jeho škodou tyjí; na Boha zření nemají, v potřebě

Ho nevzývají, činí, co sami chtějí.

5. Protož srdce jejich vadne, a vždycky v strachu stojí; neb Bůh jest v rodině řádné, která se Jeho bojí; i proč tupíte chudého, když mluví, což jest dobrého: Bůh jest naděje jeho.

† 6. Kdož Izraele ochrání, kdo k spasení přivede? Bůh dá mu své požehnání, a zaještě vyvede. Dejž to Bůh skrz Syna svého, bude míti církev z toho plésání velmi mnoho.

* Jiří Tranovský.

Jako: Když přijde má hodina.

430. Smutné srdce, nezoufej v svém velikém soužení; než silně v Boha doufej, On tvé neštěstí změní, On tvůj kříž a plakání i veliké úzkosti obrátí v radování, co zkusíš v pravdivosti.

2. Čekej na Boha, neb víš, že se On vždy smiluje i nad těmi, kterých již smrt téměř obkličuje; On slyší rád volání všech bidných volajících, a sprostí sužování, k Němuž truchle lkajících.

3. Kdyby tě otec, matka v velikosti tvojich bid, ano vlastní čeládka i všeckého světa lid opustili, nezoufej, nebo tě Pán Bůh přijme k sobě, jen silně doufej a s tvých ramen kříž sníme.

4. Kdyby mnohem větší byl tvůj kříž, také potřeba: Neboj se! než hled', bys byl v víře stálý; neb chleba žebrat spravedlivého símě neviděl David, ani opuštěného nespátril ho v světě být.

5. Zde se divně vodívá, chudý jest v potupnosti; kdo pak moc peněz mívá, ten jestiž v poctivosti. Kdo k Pánu lásky nemá, tomu velké umění i mudrcství zvýšená z hola prospěšné není.

6. Bůh jiný obyčej má; a co svět potupuje, utiská, i proklíná, to On velmi zvyšuje, pyšných ze stolic ssází a je do muk pekelných dle spravednosti hází, by se vždy trápili v nich.

7. Protož duše nezoufej, než se jen tvému Pánu ve všech neštěstích ufej, neb On drží tvou stranu. Trp jen a snášej, neb čas přijde, v kterém Bůh milý navštíví těch lidí zas, kteří ti zle činili.

Eliáš Mlynárových.

Jako: Ach co smutný mám činiti.

431. Již mi teskno více žiti, vezmi mne, Bože, k sobě; neb zde musím v vši době bídě, psotě poddán býti, větší čas mého žiti musím v smutku trávit.

2. Líbí-li se Tobě, Bože chci rád do hrobu jíti, kde se

víc bíd necítí, tam jest spočinutí lůže, tam konec všech bolestí, tam se skončí neřešti.

3. Pro starost téměř omdlévám; neb slz mojich, potoky a trápení útoky vždy ráno za snídání mám; strach, hrůza a soužení jsou můj chléb každodenní.

4. Když uhlídám bezbožníků, že tento svět přeje jim, velice se kormoutím, slyše to z úst odporníků: Aj hle, tentoť jest ten muž, jemuž Bůh spomocť nemůž.

5. Potom jdu do své komory, na svá kolena padám, lkaje pomoci žádám, jsoucí na své mysli chorý: Ty mé slzy tekoucí znáš, Bože všemohoucí.

6. Ach Bože! kdy se smiluješ nad velkým trápením mým? Kdy mi budeš milostným? Ach, kdy se nad mnou slituješ? Ach, jak dlouho, jak dlouho? Mám být trápený tuho.

7. Dej mi jednou oddechnouti, ať si málo spočinem, však jsem já твоjím synem. Ať se duch můj víc nermoutí, račiž mne potěšiti, a z bíd vysvoboditi.

8. Než kdo ví, k čemu prospěje když mne tak pokutuješ, a křížem navštěvuješ? Nechť se jen nepřítel směje.

Mnohý, jsa bez soužení, ztratí věčné spasení.

9. Pročež dopušť své trzstání, zde bij a seč mne, Pane, jen tam věčně spasiž mne. Však dle svého smilování, tak, abych moh' vystáti, rač trpělivost dáti.

10. Kdy chceš, rač mne od tud vzíti po vystálé úzkosti, do nebeské radosti. Tam Tě budu vesel ctíti; přijď, můj Bože, kdy sám chceš, a mne do nebe přenes.

Eliáš Mlynářov.

Jako: Má duše se nespouštěj.

432. Proč že musím tak dlouho bez pomoci býti, soužen jsa velmi tuho, a vždycky kvíliti? Ach nerač, Bože můj! již déle prodlévati, než rač mi ukázati svatý obličej svůj.

2. Sic jak se ukazuje, dále se vzdálit chceš, a mne z bíd, kříže, boje, vytrhnouti nechceš; než prv, jak se nazdám, přijdeš mi k spomožení, a vytrhneš z trápení; neb jsi můj Bůh a Pán.

3. Vyžen pryč z srdce mého hanebné reptání; chraň, bych skrz ducha zlého nepadl v zoufání; než řiď mne Duchem svým, bych se nedal odvésti od Tebe skrz neřesti, nebs pomocníkem mým.

4. Odpusť mi, Pane milý, že Tě obviňuji, když ne hned v tuto chvíli tvou milost zkušuji. Ach přijď, kdy bude čas, přijď mi k pomoci, Pane! k potěšení, ochraně; nebo rád spomáháš.

5. Tehdy Tě oslavovat budu v té časnosti, v církvi tvé prospěvovat s srdečnou vroucností, řka: Bůh budiž chvalen, jenž slyšel mé úpění, a přišel k spomožení, zde i v nebi. Amen.

Eliáš Mlynářov.

Z Žalmu 124. 6

Má svůj nápev.

433. Byť Boha s námi nebylo, (rciž Izraeli nyní:) Byť Boha s námi nebylo, byli bychom potření my, jenž jsme stádečko malé, jemuž množství ve zlém stále hned se všech stran odpirá.

2. Hněvu svého v rozpálení za živa by nás byli, kdyby Božské dopuštění v tom bylo, i shltili. Jako proud a silné vody byly by smrtelné škody zachvátily nás prudce.

3. Díky Bohu, jenž bráníti ráčil nepřátel zlosti; duše naše jejich síti znikla, co pták s radosti; síť klesla, my jsme svobodni, tak nás chraň, Pane, den po dni, Tvůrce nebe i země.

* Jiří Tranovský.

Jako: Chráň nás, Pane, při slovu svém.

434. Chraň mne, Pane, při svém slovu, ať podle něho žít mohu, Pane, dej moc Duchu svého, ať nám jde užitok z něho.

2. Chraň mne, Pane, vírou čistou, v Synu svém, Ježíši Kristu, ať jeho smrt, umučení při nás bez užitku není.

3. Chraň mne, Pane, v lásce pravé, abych Tě miloval v slávě, a bližního zde na zemi, zvláště svatých shromáždění.

4. Chraň mne, Pane, při své bázni, ať jsem živ v studu a v kázni, bez hříchů a provinění, v slovích, skutcích i myšlení.

5. Chraň mne, Pane, v své milosti, odpusť mé hříchy a zlosti, Duchu Svatého mi daruj, a tím k slávě své mne spravuj.

6. Chraň mne, Pane, v své pomoci proti d'ábla lsti a moci; anjel tvůj ať mne ostříhá, když nepřítel na mne číhá.

7. Chraň mne, Pane v svém těšení, když na mne přijde soužení, abych v naději neklesl, břímě a kříž svůj rád nesl.

8. Chraň mne, Pane v důvěrnosti, svou mocí, pravdou, milostí; ať neodstoupím

od Tebe, až mne uvedeš do nebe.

9. Chraň mne, Pane, zde v svém sboru, pomoz k nebeskému dvoru, abych Tobě sloužil vděčně, chválil Tě časně i věčně.

10. Chraň mne, Pane, a Bože můj však jsem dítě a dědic tvůj; Syn tvůj mně pomohl k tomu, že přísluším k tvému domu.

11. Amen, na to já dím směle, Kristus mne vykoupil cele; skrze Něho já jistě znám, že zač prosím, to vzítí mám.

* S. H.

Má svůj nápěv.

435. Chraň nás, Pane, při slovu svém, a zkaz Turkey s Antikristem, kteříž Krista, Syna tvého, svrci chtějí s trůnu jeho.

2. Dokaž moci své, Ježíši, žes Ty Pán pánů nejvyšší; braň církve své v každou chvíli, bychom Tě věčně chválili.

3. Těšiteli, Duchu Svatý, dej nám smysl v víře svorný, budiž při našem skončení, po smrti dej oslavení.

† 4. Zruš praktiky zlých rad, Pane, nechť se jim vedle nich stane; ať sami v jámu padají, kterouž věrným tvým kopají.

5. Vždyť někdy poznají z toho, že máme Boha živého, kterýž nad všemi stráž drží, těmi, jenž silně v Tě věří.

* Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

436. Ještě čas nenastává k vítězství Sionu; ještě se nesvolává lid k Božímu trůnu, ještě v šancích ležíme, trpíc světských pýchu; a ač i vítězíme; přece jsme k posměchu.

2. Ještě lidu Božímu den Páně nepřišel, v němž by k pomstě zlostnému soud veřejný vyšel; ještě Bůh krev dítek svých mstiti nepovstává, a slušný pokoj věrných dost se neseznává.

3. Ještě v aratských horách koráb náš nestojí; ještě se přívalů strach a moře nekojí; an potopy přibývá, k přestrašení Noé, lid Boží pak tvář skrývá v pláč a úpění své.

4. Ještě Izrael nevšel v tu zem kananejskou, ještě pouště neprošel, ještě při má těžkou; až dotud sem tam táhne s velikou těžkostí; hned Amalech vstříc sáhne, hned Balák zlostnou lstí.

5. Časy Šalamounovy ještě nenastaly; ještě není ho-

tové město, ni chrám stálý; ještě škůdci ze všech stran na nás dotírají, když, jenžs všeho světa Pán, Tě, Krista, neznají.

6. Lid tvůj, z tvé lásky svatý, všudy jest soužený; světu se zdá prokletý, a co vyvržený; ej, klesá v svém vězení, a hudby své skrývá, předce však vroucné zření k tvému městu mívá.

7. Ještě s pláčem rozsívá, nevidouc obilí; v pletí neodpočívá, anť se koukol sílí; však si srdečně žádá žně tvé dočekať, a prv, než se svět nadá, snopky své sbíratí.

8. Než, co ještě nemáme, proto nám nezhyne; i život na to dáme, že slib tvůj nemine. Řeč tvá věrná zůstává, Tys sám spravedlivý, Duch tvůj nám znáti dává, žes věčně pravdivý.

9. Již, již zpěvy veselé v duchu pozorují; potopy vody celé, hle, již se snižují: již Izrael k dědictví svému rychle přijde, již i světských tyranství z Sionu odejde.

10. Již se žeň bílá blíží, boj se dokonává; již se mrákot mhlý níží, jasno vyskytává; již k vítězství zpíváme, vida, že se všech stran houfy svých věrných známé shromažďuje náš Pán.

Žalm 42. Toužení po službách Božích.

Má svůj nápěv.

437. Jak živých vod jelen žádá, v náramném unavení: tak Tě, můj Bože, též hledá duše má v svém trápení: duše má v lkání truchlém touží po Bohu živém: ach skoroliž se ukáží před jeho velebnou tváří.

2. Slzami se dnem i nocí tak jako chlebem krmím; bezbožných rouhavé řeči: kdež jest Bůh tvůj? když slyším. V tom jsa tvých služeb zbaven, v nichž bych krácel každý den mnohých houfů s veselostí, náramnou vadnu žalostí.

3. Proč tak bez oblevování, duše má, vždy se rmouťíš? Měj celé v Bohu doufání, žeť Mu ještě, (což uzříš,) z přehojného spasení srdečně vzdám chválení, maje vždy sobě přítomnou tvář jeho milosti plnou.

4. Na Tě mile vždy vzpomínám v zajordánských krajinách; z hory Mistar Tebe vzývám, v Hermonských zde pustinách; neb silné tvé vichřice jedna za druhou prudce, též i tvých trub hrozná znění každý den mi smutný činí.

5. Všecka tvá brž vlnobití tak se na mne svalila; násil-

ná tvých vod všech dutí, by mne náhle shlítila; ale však své milosti udělils mi v hojnosti, ať bych dnem i nocí zpíval, Tě vždy vroucným srdcem vzýval.

6. Tuť pak dim k Bohu, své skále: Proč na mne zapomínáš? Proč pyšných tyranstvím stále zármutku mi přidáváš? Sama jich utrhní vnitř mne v mých kostech raní, když to slychám na každý den: Kdež jest Bůh tvůj, jenž doufáš v Něm?

7. Proč tak bez oblevování, duše má, vždy se rmouťíš? Měj celé v Bohu doufání, žeť Mu ještě, (což uzříš,) z přehojného spasení vzdám srdečné chválení, a někdy v věčné radosti, zbaven budu všech těžkostí.

Jiří Strýc.

Z Žalmu 124.

Má svůj nápěv.

438. Jestliť Bůh s námi nebude v čas nepřátelské zlosti, a při naší nerozvede na nebeské výsosti; nebude-liť nás hájiti, a lsti zlostných brániti, hned po nás jistě bude.

2. Moci a vtipu lidského neslušíť se sic báti; neb máme Pána silného, kterýž radu jich zvrátí; když nejchytřejí co začnou, Bůh cestou

půjde jinou, všeckoť jest v rukou jeho.

3. Vztekla se na nás vrhají, jakoby shtit chtěli; bezhrdli naše hledají, na Boha zapomněli. Jak vlny mořské břeh bijí, tak oni zbijí nás chtějí; Bůh se nad tím smiluje.

4. Čihají co na kacíře, po krvi naší dychtí; však se též chlubí u víře, věrní Bohu slouti chtějí. Ach Bože, jméno tvé drahé musí zastíratí je, i vždyť někdy procítíš!

5. Rozdírají hrdla hrozně, chtějíce nás sežrati; chvála budiž Bohu věčně, nedá se tomu státi; osídlo jich se roztrhne, Bůh bludy jich zavrhne; aj tomuž nezabrání.

6. Ach Bože, jak těšíš mile do konce opuštěných; činíš milost každé chvíle, rozum jest mdlý v slibích tvých. Ten říká: nu, již jest po nás; ježto jen čistí zlý čas ty, kteříž v Tě doufají.

7. Nepřátely v svých rukou máš, i všechna jich myšlení! Úklady všechny jejich znáš; dejž nám jen posílnění. Rozum víře odporuje, na čas neprohlédaje, když sám těšiti budeš.

† 8. Nebe i zemi překrásně ráciš, Pane, stvořiti: blesk tvůj nechť nám svítí jasně, srdce rač rozpáliti v pravé víře, v milování, dej

stálost do skonání: Svět, jak chce, nechať repce.

* Jiří Tranovský.

Z Joba 1. a Řím. 8. kap.

Jako: Ač mne Pán Bůh ráčí trestati.

439. Jestliže mnohé dobré věci z rukou Páně jsme přijali; když ráčí zlé na nás uvrci, proč bychom odporovali? Zdaž netresce, koho mít chce, z upřímného srdce? Bud' jeho jméno od nás chváleno až na věky.

2. A protož byť nám odjal statky, nezoufejme žalostice; však jsme přišli z života matky na ten svět, nic nemajíce, a Bůh milý v každou chvíli živí nás a sílí. Bud' jeho jméno od nás chváleno až na věky.

3. Byť nám odňal manželku, dítky, ano i nás byť usmrtil; však béře všechny v své příbytky, kdoby jen v Něho zde věril. Co Pán Bůh dal, to také vzal, a tak jen své odňal: Bud' jeho jméno od nás chváleno až na věky.

† 4. Kdo proti nám, když Bůh s námi jest? Živí i mrtví jsme jeho; d'ábel, smrt, peklo, žádná neřest neodloučí nás od Něho, meč, povodeň, žalář, oheň, i zlost světa všeho: Bud' jeho jméno od nás chváleno až na věky.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

440. Ježíš jest má věže pevná, skála, také hrad, k níž se každý, zvlášť pobožný, může utíkat, v níž vyhnanec, zbědovanec bezpečně může spát.

2. Ochrancem jest utisknutým sirotkům, vdovám; zvlášť v neštěstí postaveným, kdo neví jinam. Hle, volá tě litostivě, neb jest dobrý Pán.

3. Hanebný svět, v němž jde nazpět každá pobožnost, víra, láska i naděje; rozmohla se zlost: stud neváží, vše rozráží, každou dobrou ctnost.

4. Ouvej běda! ouvej pso-ta! ouvej soužení! Náboženství i svátosti, vše za nic není! Nebe, země, moře, lidé, všecko se mění.

5. Nečekej již lepšího nic, až přijde ten Pán k dni soudnému, ježto k němu všech shromáždí sám; bude mstít s ukrutností ten sám mocný Pán.

6. Nebude těch bíd mnoho všech; k konci se blíží; ohlédni se, máš ještě zde kratičkou chvíli; slunce, měsíc zatmívajíc se, to hlásají.

7. Eliáše, též Jonáše konec těžkostí přišel; došli s Dánielem blahoslavenství tři

mládenci, přišli v peci k svému vítězství.

8. Senacheryb, i Faraon, Herodes také, Domicián i Antioch, všickni k své zkáze přivedeni, zahanbeni v věčném trápení.

9. Každý to může, že Bůh pomůže, ještě vědět má, neb pravice jeho mocná není skrácena; znal to Juda, z Chaldee jda, a Sion vida.

10. Řádněj naprav života stav, nedbej nic na svět; opusť slávu, marnou chválu, a v ní se nepleť; věz, že to vše konec vezme, jako v létě květ.

11. Oheň, ocel, šňůra kuše sehnoutí může; krev kozlova diamantu moc obměkčuje; tak sílu tvých nepřátelů odňat Bůh může.

12. Má jest silná naděje ta v Pánu Ježíši, že ochrání, i obrání křesťanskou říši. Dnes neb zítra v skutku shledá, kdo silně věří.

13. Honosí se silný v síle, moudrý v moudrosti: nezpominá, že Bůh chrání tiché z milosti; shodí Bůh tu mysl pyšnou svou udatností.

14. Led na slunci nemá moci, ztopit se musí; slon veliký, rys udatný, i pardus vzteklý šípem střelce, neb v síť brzce padnouti musí.

15. Chvaliž Pána nebeského, Krista Ježíše: neb tobě

z těch, jež trpíš, všech zlostí spomůž: nepřátelů, protivníků v peklo uvrže.

16. Já též v Pána doufat budu, by měl zhynout svět: neb vím, že mne nezavrhně jinak za hřbet, mých modliteb, vroucích proseb, neobráť zpět.

17. On uslyší, neb má uši vždy otevřené; spomůž těm, jenž mají v Něm mysli složené; jeho ruce hodí prudce zlým nepřítelem.

18. Samému čest bude, i jest za dobrodiní, sláva, chvála, i vítězství, až do skonání; kdo se z víry v Něj důvěří, rač se mnou: amen.

Jan Kromhole.

*Píseň nábožná na jméno
Ježíš Kristus.*

Jako: Propust, propust mne Pane můj.

441. Ježíš Kristus, Pán nebeský, co poroučí s výsosti, pozoruj v údolí pláče, ty křesťanský člověče: Buď věrný až do smrti, buď věrný v své neřesti; tak dám v ráji věčné záři korunu života slávy.

2. Ej, buď věrný, boj statečný konej pro Boží pravdu; ten jest ortel uložený rytíři křesťanskému: Po udatném vítězství, po vystálém neštěstí, dám v ráji nebeské záři korunu života slávy.

3. Živ jsa, buď věrný u víře, měj Mne za grunt spaseení; nechť žádný tvého nevzdře pokladu, na křest pomni; žes se Mnou v smlouvu vešel, to vždy mysle, buď vesel: Tak dám v ráji věčné záři korunu života slávy.

4. I buď věrný v pravé lásce, miluj Boha živého! Miluj bližního ze srdce, též nepřitele svého; pohleď, jak jsem Já činil, když jsem na kříži visel: Tak když z toho světa vyjdeš, koruny života dojdeš.

5. Šetři se rozpustilostí, buď věrný v utrpení; meč, hlad, oheň, ni žalosti, nechť tě zhola nemění; neb nyníjší soužení nic nejsou k oslavení: Když pomine zdejší psota, vezmeš korunu života.

6. Krácej v pokoře, v tichosti, budiž věrný v naději; naděje nedá v truchlosti k zahanbení přijíti; má přesilná pravice tě ochrání; co více? Dáť tam v ráji věčné záři korunu života slávy.

7. Rád se s yší ctností obírej, buď věrný v pobožnosti; bludy, hříchy, zlost, opouštěj, hleď, což slouží k věčnosti; kaj se, navrať se k Bohu, když cítíš hříšnost mnohou: On dá v ráji věčné záři korunu života slávy.

8. Jazykem mluv, co pravého, a buď věrný v srdci

svém; vzdal se pokrytství lstivého, ohavnost jest před Pánem. Jest ať jest; není, není, slovo tvé bez proměny: Přijmeš v ráji věčné záři korunu života slávy.

9. Statek máš-li opustiti, buď věrný v svém vyhnanství; však já, tvůj Ježíš, ujíti musel jsem hned v dětinství z vlasti své do Egypta, budu s tebou, věc jistá: A dám v ráji věčné záři korunu života slávy.

10. Též buď věrný v povolání, vždycky pomni na konec; tak míř budeš požehnání, blahoslavenství věnec; pomáhej k spravednosti všem, nečiň nepravosti: Vezmeš odplatu z milosti, korunu nesmrtelnosti.

11. Úzkost v posledním skonání snes, buď věrný i v smrti; zmužilý buď v potýkání, d'áblu nedej se jati; kdo statečně zvítězí, d'ábelskou zlost porazí, ten přijme v věčném království korunu spravedlnosti.

12. Stůj při mně, můj Jezu Kriste, ve všem mém božování; pomoz zvítězit radostně nad nepřátely všemi: Kdo s Tebou, ó Ježíši! bojuje a vítězí, tomu dáš v věčném království korunu spravedlnosti: Dáš i mně s se-

bou v království radost na věčné věčnosti.

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

442. Již sluší srdce svého k Bohu pozdvihnouti, a na obranu jeho mocně spolehnouti v tom nynejším soužení, v těžkém pokušení, nemajíc sami z sebe moci k vyproštění.

2. Protož k Němu volejme v své poníženosti; ustavičně žádejme, s celou důvěrností, věříc, že neopustí, maje v své péči nás: ó Bože nejmnocnější! Rač boj vésti za nás.

3. Neb nepřátelé mnozí povstávají vzhůru, a stádeci tvému hrozí, vedouce svou vzpouru, chtějí je z světa shladiti, do konce zkaziti, tvou spasitelnou službu z gruntu vyvrátiti.

4. Nechtí tomu věřiti, že jsme my tvé stádce; ani na to mysliti, žeš Ty svých ochránce; než smějí to mluvit, tím se honositi, že nad všemi svou mocí mohou zvítěziti.

5. Ty víš, žeš nás vyvolil k nebeské slavnosti; z bludů hříchů vyprostil svou Božskou mocností; k církvi své připojil, kdežs službu svou zřídil, skrze ni v své milosti na věčnost utvrdil.

Mat. 15, 22—28.

Jako: Ach co smutný mám činit!

443. Jezu, Tys zapomněl na mne, proč se přede mnou skrýváš? Spatřiti se mi nedáš? Když mne kříž trápí náramně, tak že mi všechny moci ucházejí dnem, noci.

2. Jak se dlouho mám starati? Jak dlouho v svém soužení mám být bez potěšení? Ach, nerač se víc skrývati, než rač mi ukázati svůj obličej přesvatý.

3. Ach nerač tak pospíchat, než promluv ke mně mile: Spomůžem ti té chvíle! Nechceš-li se již ozvati, dráhý Synu Davidův? Ach pohleď na mou bídu!

4. Ach obrať se, můj Ježíši! Neb má bída velká jest, ach spomož mi pro svou čest! Nebs sám spomocník nejvyšší! Ach smiluj se nade mnou! A nepohrdej se mnou.

5. Nejsem hoden slout synem tvým; protož za štěňátko mne rač přijati, můj Pane! Dej ať jen jednou okusím drobtů tvých z tvé milosti, tak budu mítí dosti.

6. Milost a smilování tvé já hledám, a nic více, Jezu, jasná dennice, nepustím Tě z ruk víry své, dokud mne nesproustíš bíd, a nepojmeš v věčný byt.

7. Ach dej, ať spatří mé oči slzy vylévající, při nohách tvých ležící, veliký div tvé pomoci: Ach nechť slyší duše má: "Jistě jsi vyvolená."

Eláš Mlynářových.

Žalm 23. Hospodin nejlepší opatrovník.

Má svůj nápěv.

444. Hospodin ráčí sám pastýř můj býti, nebudu v ničemž nedostatku mítí; On mne pase na pastvičkách rozkošných, uvodí časně k pramenům vod živých, pro jméno své duši mou občerstvuje, po stezkách přímých šťastně zprovozuje.

2. Byť mi se pak kdy dostalo i jíti přes údolí stínu strašlivé smrti, Tys, Pane, se mnou, nebojím se zlého, těším se z berly, též i z prutu tvého, Ty mne sytiš sám hojně při svém stole, ač na to hledí moji nepřátelé.

3. Ty olejem mé hlavy pomazuješ, i kalich můj sám štědře naplňuješ, nýbrž pokudž stává mého života, tvá zprovodí mne milost i dobrota; i budu v Páně domu přebývati, po všecken svůj věk Jej oslavovati.

Z Žalmu 46.

Má svůj nápěv.

445. Hrad přepevný jest Pán Bůh náš, zbroj výborná i síla; On nás chrání, když satanáš proti nám své vysílá. Ten starý nepřítel zkazit by nás chtěl; moc a mnohá lest, hrozná zbraň jeho jest, v světě nemá rovného.

2. Nástroj lidský jest v tom špatný, snadníť jsme my k zmožení; než hájí nás rek udatný, Ježž Bůh nám dal k spasení: Kdoby ten byl, nevíš? Jest Kristus Ježíš, Bůh a Pán všeho, a neníť jiného, Ten plac jistě obdrží.

3. Byť svět plný i d'áblů byl, chtějících nás shltiti; však žádný by z nás neubyl, musejíť odstoupiti; kníže světa toho, ač bouří mnoho, co chce, nespraví, moc Boží ho dává, slovíčko jej porazí.

4. Slovu Páně ustoup' jistě, bez děkování všeho; neb s námi jest i v tom místě Pán s dary Ducha svého; přijde-liť na zmatek čest, hrdlo, statek, nechť sobě mají, nic tím neziskají; nebes nám však nechají.

Dr. M. Luther * Jiří Tranovský.

Z Řím. 8, 31.

Má svůj nápěv.

446. Když Bůh při nás, kdo zkazí nás? Co se nám stane zlého bez dopuštění jeho? Když vlastního Syna svého dal nám jest, znejme tudy, že s Ním dá všecko všudy. Nechť jest vzhůru vše s svou vzpourou; vyvoleného stádce jest Bůh mocný ochrance; protož i nyní dobře s námi miní, jenž naději v Něm máme, potěší nás, poznáme.

2. Kdo nás složí z lásky Boží, z té milosti nesmírné, kdo nás vyloučí, bídne? Kdo nás zbaví věčné slávy? Kdo nám to může vzíti, co nám Bůh ráčí příti? Zdali kvalť, hlad, smrt, d'ábel, vrah? Zdali jaké výsosti, neb zemské hloubokosti? Ta věc jest jistá, hodná všudy místa, že žádný nebude moc z rukou Božích nás vymoc.

3. Zdejší psota, kříž, kvalť, slota ničímž jest proti času, v nebi věčného kvasu. Zdejší práce jest na krátce; budoucí oslavení trvá vždycky bez změny. Z světa sjíti, s Tebou býti, Bože Otče, pomáhej, v bídách síly přidávej. To vše pro svého Ježíše milého, v

Němž rač nás všech spasi-
ti, v los volených pojíti: Tam
neuvadlou slávy tvé korunu
dejž nám z milosti všechněm,
Trojice Svatá, amen!

Jako: Jakož o tom proroci.

447. Křesťané, pravdy
Boží praví milovníci, pro je-
ho svaté čtení násilí trpící,
přijmětež potěšení z Kristo-
va učení, abyste byli stáli v
těžkém pokušení.

2. Vezmětež ku příkladu
jeho život svatý, jenž jsa
Pán všemohoucí, nebyl lidem
vzácný; strasť, bolest i chu-
dobu rád mile podstoupil,
aby od věčné smrti tak hříšné
vykoupil.

3. Třiceti a tři léta zde v
světě pracoval, a trpě proti-
venství, zlým neodplacoval:
Tak těm příklad zůstavil,
kdož chtí za Ním jíti, že za-
prouc sami sebe, musí svůj
kříž vzíti.

4. Ty věci oznamoval mi-
lým učeníkům, i jiným jich
potomkům i následovníkům,
řka: Že v světě musíte úzko-
sti trpěti; ale ve Mně budete
radost v duchu míti.

5. Též pravil: Když vám
pro Mne budou zlořečiti, a
všecko zlé proti vám falešně
svědčiti, vy z toho veselte se,

že pro Mne trpíte: Neboť od-
plata vaše hojná v nebi bu-
de.

6. Budete v nenávisti pro
Mne všemu lidu, trpíce po-
smívání, i rozličnou bídu;
svět bude zde plesati, ale vy
plakati; avšak brzce váš
smutek v radost se obrátí.

7. Příklad Pán na sobě
sám (řka tak), ukazuje: Po-
něvadž na zeleném tato se
věc děje, což se u vadlým
stromům bude potom diti,
když pokušení bouře budou
nastávat?

8. Hospodáře nazvali mrz-
kým d'ábelníkem, žráčem,
také opilcem i zjevným hříš-
níkem: Čím víc jeho čelád-
ku budou nazývati, kteráž
Jej srdcem celým bude milo-
vati.

9. I což se strachujeme
nevěrných rouhání, klateb,
křiků nezbedných i kacířo-
vání? Chceme-li s Kristem v
nebi věčně kralovati, musí-
me pohanění zde podstupo-
vati.

10. Nevažmež sobě statků
pro viru ztratiti; však sto-
krát víc slibuje Bůh nám na-
vrátiti, řka: Kdož pro Mne
zde časný statek vynaloží,
věčně má požívati nebeské-
ho zboží.

11. Však což máme dobrého,
všecko jest od Něho. Proč

toho nasaditi litujem pro Něho? Tenť není žádný věrný sluha Pána svého, kdož toliko v čas štěstí přidrží se Jeho.

12. Stálost víry shledána v pokušeních bývá, a rytířské vítězství bez boje nebývá. Stůjmež stále do konce vedle svého Pána; strvajícím koruna věčná bude dána. —

13. Hrůzy se nestrachujme pro zisk věčné slávy; neb nás Pán Kristus těší sám těmito slovy, řka: Mé stádce maličké, nechtěj se nic báti, slibujef Otec v nebi věčnou radost dáti.

14. Takové potěšení od Pána majice, když přijdou pokušení, nermouťmež se více; bychom skrz trpělivost duše zachovali, od pravdy poznaté se neodvracovali.

15. Neboť Spasitel praví v svém svatém učení, kdož se nad Ním nehorsí, jest blahoslavený; a že líp pravdy Boží bylo nepoznati, než hanebně poznatou zase zapíráti.

† 16. Obraťmež se na cestu pravého pokání, a snažme se plniti Božská přikázání, což na nás Bůh dopouští, hříchům přičítejme, a zlostem odpuštění od Boha žádejme.

17. Vědouce, že na hody nelze z hodů jíti, snažme se v tomto světě na čas pokvíliti, abychom po zármutku došli utěšení, jsouc s svatými anjely věčně bez skončení.

Má svůj nápěv.

449. Kriste, obrance sboru křížového, přispěj, a ochraň mocně lidu svého, zruš nepřátelské rady, zmať úmysly, v nic aby přišly.

2. Sám bojuj za nás, ubohé stádečko, a zkrť tyranství satanáša všecko, vše, co tvým údům protiví se zlostně, potři přemocně.

3. Dejž pokoj v církvi, spolu obci naší, dejž i v příbytích, ať je nic nestraší, dejž pokoj srdci, svědomí smutnému, Kriste, každému.

4. Za to nejen zde bude jménu tvému, než i na věčnost Tobě, Pánu svému, chválu oddávat volené tvé stádce, žes jeho strážce.

* Sam. Hruškovíc.

Jako: Propust, propust mne, Pane můj.

450. Uspokoj se, ó Sione, ještěť Bůh tvým zůstává; ještě jsi v otcovském lůně vždyť mysl svou znát dává: Tresce, koho miluje, i toť jeho zvyk sluje. Sion, to jsi

rozpomínej, a teskností se nezjímej.

2. Straší-li tě vlnobití na vodě nezměřené; hrozi-li tě zatopiti, jestli srdce zděšené; zdá-li se, že Pán tvůj spí, a tvé bídy nešetří: Sion, buď jen stálý v zbroji, toť se všec-ko upokojí.

3. Pahrbky se zpodvracejí, ačkoli pevně stojí; skály se pukat musejí, světu se zkáza strojí: Předce potřeby není strachovat se zhubení. Sion, ty se nepodvrátíš, když jen naděje neztratiš.

4. Musejí-li zde slzy tvé tvými perlami slouti; musíš-li místo písně tvé lkát bez odpočinutí; má-li být krev šarlátem, nedostatek tvým zlatem: Sion, nestrachuj se zlého, umíš doufat v Boha svého.

5. Hrozí-li ti svět řetězy, smrtí a ukrutností, víra tvá nad tím zvítězí. Pusť mysl do věčnosti; raduj se, buď veselý, neb tomu tak Pán velí. Sion, věř, Bůh tvůj jest silný, buď v té pravdě neomylný.

6. Raduj se, konec přichází, večer, se již naklonil; nechť se duch v Bohu prochází, který se k tobě sklonil. Za hanbu a soužení dáť korunu spasení. Sion, budeš se radovat, nech ten svět, jak chce, kvaltovat.

7. Hallelujah, ó Sione! Tvé kochání se směje, spočíváš již v Božím lůně, jenž ti veselí přeje; požíváš již sladkosti, kteráž proniká kosti. Sion, kdež teď jest tvé lkání? Kde pláč tvůj a nařikání?

8. Ó anjelé, ctní duchové, radujte se s Sionem! Ten přistoupil k hoře nové, po níž chvátal s vším honem; ten více neumírá, aj, Bůh mu ráj otvírá! Sion, kdož tě již vyloučí odsud? zde! zde radost zvučí!

Jako: Mocný Bože, pohleď na nás.

451. Mocný Bože, pohleď s nebe, prociť, pomoz sám pro sebe; viz nepřátelské vztekání, jak teď tvé stádece rozhání.

2. My nemáme žádné moci, bez tvé, ó Bože, pomoci; protož povstaň, zkoř zlost jejich, dokaž, žeš Ty strážcem věrných.

3. Nám nic být nemůž těžšího, jako když smích z slova tvého, i jména slavného strojí, a tím lid od Tebe svodí.

4. A když tak nepřítel plesá z toho, že pravda tvá klesá, kterýž vždy jen svády seje, žádným pokoje nepřije.

5. Ale Ty v vysokém nebi ještě živ jsi, Bože pravý! Ne-

dopustíš víc svatému utrhati jménu svému.

6. Nebe, země, prvé mine, nežli církev tvá pomine; však bez Tebe nemůž býti: Rač nepřátely potříti.

7. Stůj při nás a bojuj s námi, ať nezvítězí nad námi; vězňů, i jiných soužených vyprosť z jich rukou ukrutných.

8. Ochraň nás, i vlast naši, nedej pod moc satanáš, zachovej nás při slově svém, tak budeš na věky chválen.

D. Sinapsius (Horčíčka.)

Píseň válečná Gustava Adolfa, krále Švédů.

Má svůj nápěv.

452. Nezoufej, stádečko malé, byť tvých nepřátel ta vůle byla konečně tě zhladit: Nechť v zlosti své jak chtí běží, to však, co chtí, neobdrží; Bůh ví, jak svých má ohradit.

2. Těš se tím, že pohanění, které snášíš zde, tvé není; než vůdce a Otce tvého, jenž na nebeské výsosti bydlí, a patří na zlosti nepřítelů všelikého.

3. Pročež křivdu svou vždy svému poruč mstiteli pravému, který ví, jak a kdy zlému má platit za jeho zlosti, které činil s ukrutností stádečku jeho milému.

4. Jak v pravdě Bůh Bohem vždy jest, tak všech nepřátel zlostných lest, i jich zlé usilování jistě v posměch Bůh uvede, a svých předivně vyvede ze všech bíd a sužování.

5. Bud' jen dobré myslí, malé stádečko Boží, té chvíle, bojuj směle za čest Boží: On tvých nepřátel ukrutnost porazí, a dá je vlehkost když pomstu zlou na ně složí.

6. Amen, popřejž to, Ježíši, jenžs náš ochránce nejlepší, bychom vši lsti i chytrosti nepřátel našich ujiti mohli, a v tvé schráně žítí po vše dni, k tvojí libosti.

• Jer. Lednický.

Má svůj nápěv.

453. O Bože náš! Slyš nás hříšných v tento čas smutné k Tobě volání, a pokorné ponížení! Ó Pane náš, obránce náš, vzhledni na své stvoření!

2. Tys obránce všech sirotků jediný, my tvé zvolené dítky, tvé pomoci se ufáme; ó pomoz nám! Nebs ty Bůh sám věčný a nebeský Pán.

3. Již nepřítel náramně lid sužuje, tvé slovo potupuje. Povstaň, Pane, proti němu, a shlad' nepřítelů zlého, neb jsi Ty Pánem všeho!

4. Ať tvé slovo roste a rozmáhá se nyní i v každém čase, tak čest, sláva neskonalá, bude Tobě v církvi stálá, Pane, vzdávána, amen.

Ze Žalmu 55. z polské.

Jako: Já jsem v světě dobrý boj.

454. Obránce všech soužených, Bože milostivý, uslyšíš modlitbu mou, i hlas můj plačlivý: Tě prosím, k Tobě volám, neb jsem skormoucený, jsa od všech svých nepřátel velice soužený.

2. Všecky své lživé rady na mne obrátili, hledajíc svou vzteklostí, jakby mne zkazili. A srdce ve mně vadne, síla ustupuje, smrt před očima lítá, strach mne obkličuje.

3. I mluvím někdy k sobě, takto smýšlejíce: Kdybych moh' křídla mít, jako holubice, letěl bych jak nejdále, na poušť k přebývání, a tam bych sobě zvolil bydlet do skonání.

4. Rozptyl, ó věčný Pane! jich zlostná jednání, a skroť sám jazyky rychlé k oklamání; v městě již nic jiného, jen se to spatřuje, veliký nepořádek tam nejvíc panuje.

5. Ve dne i v noci po zdech nepravost obchází; z ryňku nátisk a křivda nikdá přech neschází; v domích sedí vše-

tečnost, a v ulicích zase chýtrost a ošemetnost jest při každém čase.

6. Kdyby kdokoli zjevně mne pronásledoval, škoditi chtěl, anebo zjevně mi utřhal: Nikdy by mi nebyla zlost tak těžká jeho, věda to, snadně bych moh' vystříhati se ho.

7. Ale ty, jsa jen člověk, mně ve všem podobný, povstals, a jdeš proti mně, byv můj vůdce dávný, jemuž jsem tajné věci častokrát svěřoval, též i do domu Páně, v lásce s ním chodíval.

8. K Tobě tehdy, ó Bože! denním, nočním časem, k Tobě volati budu poníženým hlasem; Ty mne, Pane, vyslyšíš, i budeš brániti, byť pak největší vojsko chtělo na mne jíti.

9. Věřím, že mne vyslyšíš, i chrániti ráčíš; těch, jenž mi utrhnají, pomstou svou přestrašíš; neboť se obrátiti, též uznat nechtějí; lidé to jsou bezbožní, zlé svědomi mají.

10. Jsou proti nevinnému, v závazku nestojí; řeč jejich jest medová, mysl rychlá k boji; slova jim tak z úst plynou, jako olej tichý; však kdo dobře uváží, jsouť smrtelné pýchy.

11. Poruč, má duše, Pánu všecky své těžkosti; neb On

spravedlivého nikdy neopustí; lstivých v jámu uvrhne, vrah žádný nedojde půl věku; já pak v Tebe doufám, věčný Pane.

Adam Plintovic.

Ze Žalmy 23.

Jako: Ježíši, drahý poklade.

455. Pastýř jest můj Bůh jediný, krom Něho jiného není; co slibil, to splnil právě, On stádce své pase zdravě, na té přerozkošné trávě.

2. Nepocítí nižádného nedostatku ovce jeho; živých vod kdež plyne dosti, On stádce své do sytosti napájí z milosrdnosti.

3. Protož až se mi přitrefí jíti přes údolí smrti, ruka jeho mne zprovodí. Blaze tomu, kdo tak chodí, neb nikdy z cesty nezbloudí.

4. Nad to víc mne potěšuje, své milosti uděluje; hůl a berla slova jeho jsou schranou života mého, toť potěšuje truchlého.

5. Olejem mne pomazuje, kalich hojně naplňuje; ač mnozí mne nenávidí, když hojnost darů těch vidí; však mi nemohou škodit vždy.

6. Štědrost i dobrota Páně při mně na věky zůstane, že já budu v Páně domu přebývati, věřím tomu a Jej vždycky chváliti budu.

Jako: Bože můj, spravedlivý soudce.

456. Proč tak truchlíš, proč se tak svíráš, a již od polu umíráš, má duše milá, má jediná? Že na nás přišla ta hodina ponížení a žalosti, ach trápíš mne dosti.

2. Doufejž v Pánu; však ještě budu, když té těžkosti pozbudou, s dík činěním Jej vyznávati, slávu jeho rozšiřovati, a to svobodně a směle, ano i vesele.

3. On skála jest spasení mého, On Pán můj, já sluha jeho; neníť možné, abych zahynul; neb pod svá křídla mne přivinul. Ač pokušení dopustil, však vždy neopustil.

4. A byť i vůle jeho byla, abys kalich smrti pila, má duše, povol soudu jeho, jako On vůli Otce svého; jistě všecko nám k dobrému poslouží, ne k zlému.

5. Pamatujme na mučedníky, věrné Boží služebníky, jakž oni za zisk měli škody, na smrt chodili co na hody, byli mrskáni, stínáni, divně mordováni.

6. Mějmež za slávu hanby naše, oheň, za vůz Eliáše; meč pak za klíč otvírající duši dvěře k slávě budoucí, k slávě života věčného velmi radostného.

7. Kteréhožto když jiskru jen měl Petr svatý, zůstati chtěl na oné hoře svaté s Pánem, nám k potěšení proměněném: Ach co Bůh věrným připravil, kdoby vše vypravil.

8. Ó můj Bože, mé potěšení! K Tobě obracím své zření, ó rač mi vždy milostiv býti, hříchy mé těžké odpustiti; k smrti časné mile půjdu, jen věčné ať ujdu.

9. Srdce tvé hořící milosti, Syna tvého zsinlosti, Duha Svatého ve mně lkání, Abba, Otče, k Tobě volání těší mne, že se tak stane, zač prosím, můj Pane.

† 10. Duch hotov jest, nemocné tělo, aby co chceš, také chtělo; víc a víc račiž mně siliti, v mé nemoci moc svou zjeviti: Amen, Pane, věřím Tobě; však spomoz mé mdlobě.

J. Tranovský.

Jako: Ó blahoslavený člověk.

457. Slyšiž, Otče nejmiřejší, ponížené prosby zdejší, dobrotu zjev lidu svému, hojnou mzdou vykoupenému.

2. Na hlas náš pozoruj s nebe, pustiž modlitbu před sebe; milosti tvé my hledáme, ach, nakloň se k nám, žádáme.

3. Lítostivě nalož s námi, lásku svou prokaž nad námi, nedávejž nás v pohanění, retuj, přispěj k pomození.

4. Utikámeť se společně upřímo k Tobě srdečně, ó račiž nás opatřiti, díla svého netratiti.

5. Ustavičné boje máme, mdlí se při tom býti známe; Ty rač soužené zastati, také vždycky s námi býti.

6. Mocným světlem osvětiž nás, svou svatou pravdu rozmnož v nás, bezpečně rač zachovati, tělo duši ostříhati.

7. Falešný satan obchází, učiniti chce nesnázi; nebude-liť tvé pomoci, tudíž by nás moh' přemoci.

8. A protož uděl milosti, u Tebe jest moci dosti, d'ábla rač od nás zahnati, upřímných svých požehnati.

† 9. Částka jsme dědictví tvého, majíce podpůrce svého, čistou oběť Syna tvého, Emmanuele pravého.

10. Pro jehožto zasloužilost, rač nás přijiti na milost, v jeho dostiučinění, přiveď k věčnému spasení.

Jako: Smutný čas nynější.

458. Smutný čas poslední jestiť oznámený od Syna Božího všem ctitelům jeho: Když skončení světa přijde,

lid věřící v velké bídě sužovaný bude.

2. Po všech místech žalost, slova tvého žádost; budou rozmnožené bolesti rozličné; ti, kteří po Kristu dychtí, protivenství budou mít, chtějí spasení býti.

3. Ó stádečko malé, jenž po Kristu dychtíš! Spasení z zásluhy jeho vroucně žízniš: Horlivě kvil, neb pastýři trpí mnoho z pravé víry, ó žalost bez míry!

4. Ó pastýři věrní, čistého učení s pastvou od oveček zdravou odloučení, říkejte: Ó Hospodine! Odpusť, odpusť, co hřešíme, ať milost najdeme.

5. Jako lid bez vůdce, bez vody studnice: Tak vy opuštěné zůstáváte ovce, jedouce chléb, však lačněti, pijíc vody, však žízniti budete vždy více.

6. Duše jsouc truchlivá, Krista vždy žíznivá, omdlávání dojde, horlit vroucně bude, žádá více rozloučení, a u víře setrvání, s Kristem přebývání.

7. Opuštěné stádce, jenž miluješ Krista, z víry dosáhnout chceš ta nebeská místa; přístup s Nikodémem v noci, měj světlo víry v svém srdci, uvede tě k Otci.

8. Jest u Otce libá Ježíše modlitba: Otče, kteréš mi dal, krví sem vyzískal, chci, kde jsem Já, by tu byli, na slávu mou vždy patřili, a Tebe chválili.

9. To naše soužení, nic není nového; neb to předpověděl Syn Boha živého: Mordovati a trápiti, také ze škol vyháněti budou sluhy jeho.

10. Při skonání světa, a obecném soudu, když přijde Syn Boží, i anjelé v houfu, sotva bude nalezená víra v neského Pána, jest řeč z Písma známa.

11. Protož ó člověče! Buď u víře stálý, dosáhneš konečně tu korunu slávy se všemi vyvolenými, budeš mítí částku s nimi: Tak Kristus Pán praví.

Joachim Kalinka.

Z Izai. 49.

Má svůj nápěv.

459. Sion kvílí přezalostně, Sion to město Boží, město vyvolené, krásné, kteréž Mu v srdci leží: Ach, říká, opustil mne Bůh, zapomenul na mne; bída, kříž, úzkost, trápení potírá mne až k zemdlení.

2. Hospodin, jenž mi zaslíbil pomoc, milost v soužení, zdá se, jakoby oblíbil mé da-

remné klopání; ach, zdaliž ustavičně drží hněv přísný na mne? Může, a nedá v soužení jako někdy potěšení.

3. Pohled', ach! ozvi se, Pane, k toužebnému volání, nechť se tím dřív přítrž stane našemu nařikání: Ach, přispěj, ach, potěš nás! Však tisíce cest svých máš, kdo zbrání, když budeš chtítí své dítky vysvoboditi!

4. Sione, Sione milý, proč tak horlíš srdečně, proč tvé srdce pláče, kvílí, jakž bys Mne ztratil věčně? Zdaž může milá matka své dítky nebožátka odběhnout, zanechat zcela, aby na ně zapomněla?

5. A byl se pak i nalezla matka s tak tvrdým srdcem, v němž by láska již ustydla, Já pak jsem ten, kterýž jsem; má věrnost vždy jest k tobě, Sione, město libé, má dcero, jalas mé srdce, k tobě obrátím své líce.

6. Ej, proč satan, svět i tělo, tě v kříži chce rmoutiti, cožby tě z mých slibů chtělo naskrze obloupiti? Na dlani mé tvé jméno šťastně jest poznačeno, Já tvé zdi mocně upevním, tvář milou k tobě obrátím.

7. Tys mně před očima vždycky, na svém tě kojím lůně; jako nemluvňátka matky tě miluji upřímně; nic

Mne, Sione milý, ach nic s tebou neděli, jen Mi buď věrný v soužení, vezmeš korunu spasení.

8. Ach, můj Pane, jáť hotov jsem nésti tvou metlu mile, jen Ty nemeškej svým časem těšit mne v smutné chvíle, bych nepadl, podpírej, metlou těžce nešvihej, potresci, po bídě zdejší přiveď, Otče, k vlasti lepší.

* Jan Blasius.

Má svůj nápěv.

460. V den soužení, když odnikud není spomožení, obrať se, stádečko Páně, k Boha samého ochraně, jakož tě sám vyučuje, slavnou svou pomoc slibuje, a protož tě i skušuje.

2. Dověř se Mu, jako Oteci svému, a reiž k Němu: Ó Bože můj, má obrano, mé útočiště, má schrano! Rota zlých mé zhouby žádá, ukrutně se mnou nakládá, nechť klesne moc jich i rada.

3. Proč se bojíš? Však na skále stojíš, dobře to víš! I nechť se brány pekelné proti tobě hněvu plné síli, bouří, i vztekají, nechť i ohněm plápolají; však předce nedolají.

4. Bůh jest s námi, před námi, za námi, jsa nad námi. Když lidské síly neviděl slu-

ha Elizeův, viděl vozy i koně ohnivé, anjelské vojsko horlivé. To nechť jest potěšení tvé.

5. Čekejž mile, neklad' Bohu cíle, aneb chvíle; když pomoc lidská přestává, moc Boží s nebe nastává. Eliáš když byl opuštěn, oheň pro něj s nebe spuštěn; na zlé k jich zkáze dopuštěn.

6. Pakli čas jest nésti také neřest, pro Boží čest, hled' snášeti trpělivě a bojovati bedlivě. Kdož setrvá u věrnosti, složena mu na výsosti již koruna spravednosti.

7. Čest, dům, statek přijdeli na zmatek, tu počátek bude cti i bytu tvého, i statku v nebi pravého, sám Pán ráčil slibovati, cokoli kdo zde proň ztratí, že stokráte víc navrátí.

8. A tak na to nalož dům i zlato, jako bláto; všaks na svět přišel bez statku, a Bůh mocný od počátku všim dobrým požehnal tobě; i nezoufejž dále sobě, nezahyneš v své chudobě.

9. A vězení, aneb usmrčení, proč tě mění? Však jednou musíš umřítí, a bolesti okusiti. Proč bys pro jméno Ježíše, příkladem všech svatých říše, nechvátal za Nim tím spíše?

10. Doufejž v Pána od noci do rána, tak zas vstane vě-

da, že bez jeho vůle jak na nebi, tak zde dule nic se neděje i v zlý čas; nespadneť s hlavy ani vlas, jakž k nám zní pravdy jeho hlas.

† 11. Ó Bože náš! Ty mdlobu naši znáš, v rukou vše máš! Račiž se již smilovati, nás sirotky retovati; k jinémuť zření nemáme, v Tebe samého doufáme, a pomoci tvé čekáme.

12. Přijdiž spíše, pro Krista Ježíše náš vyslyše: Amen, Bůh náš učiní tak, vrahové naši padnou v znak. Bůh pomůže k břehu lodí, Bůh sám lid svůj vysvobodí, a k věčné slávě sprovedí.

Jiří Tranovský.

Vroucí po Božích službách toužení.

Má svůj nápěv.

461. Věčný Bože, silný v boji, jak jsou příbytkové tvoji rozkošní a nejmilostnější! A protož touží má duše po tvých síncích v každém čase, ó Pane nejžádostivější! Duch i tělo mé k živému plesá k Tobě, Bohu svému.

2. Špatný vrabec má své místo, též i vlaštovice hnízdo, pro své mladé při tvém oltáři. Ach, služebník dokudž pak tvůj, Králi věčný a Bože můj, má býti vzdálen od tvé tváři? Ó přebлаze jistě tomu,

kdož Tě stále ctí v tvém domu!

3. Blaze těm, jenž moci, síly od Tebe v srdce nabyli, a přes údolí světa jdouce, po tvých stezkách s ochotností, žízň, hladu, zhoubců zlosti, i všech se bid odvažující; byť jim bylo i hledati studnic, neb dešťů čekati:

4. Nic se toho nelekají, jedni druhé předstihují, až na Sion, před Boha svého! Ó Bože, jenž věčný jsi Pán, neustálý válečník sám, nakloň k prosbám mým ucha svého, Bože Jakobův, můj Bože, sprosť mne, slyše, mého hoře.

5. Tys štít každého věrného, viz pomazaného svého; s Tebou jediný den prodlíti lépe jest, než jinde tisíc. Jáť sobě žádám mnohem víc, vrat domu Páně strážným býti, než u prostřed bezbožníků pánem nádherných příbytků.

6. Neb Bůh, jsa nám vždycky slunce, nejmocnější náš obrance, lásky i slávy nám udílí, všechněm chodícím v sprostnosti, dobrých věcí všech v hojnosti, časně dodává v každou chvíli, každý jest ten přeblažený, kdož v Něm skládá své doufání.

Ze Žalmu 79.

Jako: Beránku Boží, Kriste.

462. Věčný Králi, Pane náš, jenž dědictví milé máš, rozkošný Jeruzalém, a hrad v něm ozdobný, ctných rytířů plný.

2. Aj, viz, co se děje těm, kteříž přebývají v něm, pracně Tobě sloužice, Tě ctíce, proti zlým věrně bojujice.

3. Rámě národů lítých vtrhlo do dědictví tvých; krásné domy plundrují, mordují svatě tvé, hrozně zarmucují.

4. Obrácenť Jeruzalém, i okrasa jeho v něm v pustinu přežalostnou, bolestnou, věrným tvým vši truchlosti plnou.

5. Neb tvůj chrám poškvřený, Sion hrad rozbořený vojska silných pobita. Vylita krev svatá, všecka moc odňata.

6. I ti jsou rozeznáni, kteříž bděli nad námi, slovem, skutkem sloužice, svítice, a ctnostmi slavně se stkvějice.

7. Což s bolestí vidouce, hněv tvůj hodně nesouce, ó vinni se dáváme; ať známe lásku tvou, odpusť nám, žádáme.

8. Eliáše ctného dnům podoben velmi tvůj dům; dokudž jej dáš kaziti, nuziti

bezbožným, jim zlost provoditi?

9. Jakoba sluhy tvého, lidu tak souženého slyš smutná naříkání, stonání, i vězňů žalostná vzdychání.

10. Budiž Tobě žel toho; jména svého svatého v potupě nenechávej, nás zlostným nedávej, mdlých ovec zastávej.

11. Proti Tobě mluvení, slyš i hrozná rouhání, nepřítel slova pyšná, posměšná, jejichž lest zastíňuje tvou čest.

12. Moc vši své prchlivosti, hněvu a zuřivosti, ó vylejž hodnou pomstu! Ať zrůstu nemají, jenž Tebe neznají.

† 13. Dejž nám v Sebe doufati, a nerač vzpomínati rozličných provinění; zemdlení naše znáš; sám buď spomocník náš.

14. Litostivý že jsi svým, a mstitel zuřivý zlým, nechť to svědčí skutkové, divové, tvé ruky přemocní činové.

15. Učiň slavné jméno své, a my ovce pastvy tvé ať tvou pomoc vidíme, Tě ctíme, a potom věčně velebíme.

Jan Blahoslav.

Jako: Zdvihniž se k Bohu svému.

463. V tomto našem soužení, v těžkém zarmoucení, nemajíc sami z sebe moci k

vyproštění, srdcem k Bohu volejme v své poníženosti, věric tomu, že On nás v ničem neopustí.

2. Ó Bože všemohoucí! Rač již býti s námi ve dne i také v noci, drž ruku nad námi; ukaž nám svou moc Božskou, a moudrost nebeskou, zahanbi pýchu, hrdost, i moc nepřátelskou.

3. An již ruce vztahují proti stádcí tvému; velice nás sužují; nedej ukrutnému nepříteli zlost činit nad tvými dítkami; jména tvého svatého nedej k potupení.

4. Povstaniž v své mocnosti, všemohoucí Bože; vyslyš naše žádosti, na své svaté hoře; přestraš zlé bezbožníky, světa milovníky, lidu tvého věrného lité protivníky.

5. Pozdvihniž své pravice smutným k potěšení; dej nepřátelům v lice, k jejich zahanbení ztresti jejich tyranství, lest i ukrutenství; dej nám nyní souženým své božské vítězství.

6. Budiž Ty sám zbroj naše před lidskou přísností, nyní i v každém čase, svou všemohoucností, ať pokojně bydlíme, a Tobě sloužíme, jsouc v tvém opatrování, z toho se těšíme.

7. Nebojice se množství zlých rozličných lidí, kteříž nás v svém tyranství bludy

obkličují; majíc Tě přítomného, Krále nebeského, jenž sám věrně zastáváš každého věrného.

8. Dej nám stále se míti, věrný Spasiteli, úzkou cestou projíti, skrze nepřátely; neb jest tvoje spasení, i vysvobození v církvi zde, i na nebi věčné požehnání.

9. Račiz to učiniti k svému zvelebení, dej nám šťastně projíti v nebe k oslavení, Tobě chválu vzdávati, věčně hodovati, Svatý, svatý, s anjely radostně zpívati.

Jako: Přišlo k nám padlým spasení.

464. Tvé milosrdenství, Bože, jest předivně veliké; známé Tobě naše hoře, i bídnosti všeliké; nebo zlost trvá vždy ještě, Ty zůstáváš věrný přece, a nechceš nás zhubiti.

2. Hřích rozmáhá se vždy, Pane, sám Ty ho dobře vidíš; rány ty Tobě jsou známé, srdce převrácených víš; winy víc a víc přibývá, odpočinutí nebývá těm, kdo se Tě vzdalují.

3. Oko tvé proti těm stojí, kdož s cesty tvé scházejí; v hříšných libostech se kojí, a cestou zlou krácejí, hledajíc v hříšné radosti pl-

nit tělesné žádosti, podle zkažené vůle.

4. Vše stvoření tím se děsí, žalostivě vzdychajíc, svobodu někdy se těší, tesklivě ji čekajíc; nebe, země, i což jest v nich, ježto jest dílo rukou tvých, želejí této zkažy.

5. My však vždy v Tebe doufáme, račiz se nakloniti; k Tobě, ó Bože, voláme, ó račiz obrátiti svět ten hříšný, zaslepený, marným štěstím omámený, ač v tom do pekla běží.

6. Smiluj se, ó Bože věrný, jenžs svět ten tak miloval, svět, jenž Tebe, jsa mizerný, hřichy vždy zkormoucoval. Dejž moc, průchod slovu svému, ať sáhne k srdci každému, byť i bylo co skála.

7. Dejž ještě světu poznati, i slepým synům jeho, jak sladké (k němuž dáš zváti), jest jho tvé pro hříšného, jenž cítí hříchů svých vinu, a obrací se v tvém Synu k Tobě o smilování.

8. Stádce, kteréžs zvolil sobě, račiz i požehnati; pomoz, by každý moh' k Tobě pravou cestou se bráti; nechť tvá věrnost, moc i sláva údům tvým známá zůstává, jenž se Ti důvěřují.

9. Pastýř, neb otec s ditkami můž-li věrně míti? Ty větší jsi v smilování, nemůžeš zle mysliti; jen k Tobě se obracíme, ach, zprovázej nás, prosíme, dle tvé rady a vůle.

10. Zde tvé ratolesti jsme již, těšíce se s radostí, že nám rychle, když se zjevíš, dáš korunu milosti. Doufáme tvář tvou viděti, kdež budem v světle bydleti, a Beránek nás pásti.

III. O Kristu Pánu, osobě, úradu i dobrodiních jeho.

O duchovním spojení s Kristem.

Má svůj nápěv.

465. Jak pekně svítí denice, milosti i pravdy líce, Krista poslého z Jesse; Synu Davidův z Jakuba, můj Králi a ženichu, má žádost k Tobě mne nese; slavný, mravný, milý, skvoucí, všemohoucí, zvelebený, nade všecko vyvýšený.

2. Tys mou perlou, mou korunou, Boží a Marie Synu, velikomocný Králi; mému srdci jsi lilium, tvé sladké evangelium nad mléko i med chválí. Můj ctný, vzácný, hošianna, s nebe manna, kterouž jíme, s Tebouť myslí svou vždycky jsme.

3. Vlej v srdce mé, ó Ježíši, nad jaspis, nad rubín dražší! plamen lásky své milé; obvesel mne, abych cele zůstával v tvém svatém těle úd živý každé chvíle; k Tobě, sobě, má vlažnosti, s vysokosti vždy vinšuji, až mne i mdloby skličují.

4. Od Boha jest ta radost má, když vzhledáš na mne očima manželské své milosti:

Ó, Ježíši, poklade můj! Slovo, tělo, krev a Duch tvůj dodával mi čerstvosti; přej mi, dej mi ten bezpečný život věčný z své milosti, přicházímť dle tvé žádosti.

5. Bože Otče, Ty sílo má, Ty jsi před stvořením světa mne v Synu svém miloval. Má s Synem tvým smlouva jest ta, On ženich jest, já nevěsta; kdož by se neradoval? Ten Pán mně dán, z své milosti, na výsosti, život dá mi, buduť Ho ctíti chválami.

6. Zpravte struny na citarě a oddejte se k muzice, majíc zpěvy radostné; abych v mém Pánu Ježíši, jenž jest ten můj nejmilejší, měl kochání milostné: Zvučně, vroucně pokřikujte, a děkujte, chválic Boha; Krále toho moc jest mnohá.

7. Toť jest má srdečná radost, že milý můj, ta má žádost, jest počátek, i konec. Onť mne ke cti jména svého vnese do města rajskeho; těší mne ta jistá věc. Amen, amen, přijd' milý můj, neprotahuj, za to žádám, toužebně Tě očekávám.

• Jiří Tranovský.

O Kristu Pánu a dobrodiních jeho.

Má svůj nápěv.

466. Jezu Kriste, Tys zajisté Syn pravý Boha Otce, z Něhožs vyšel, na svět přišel, abys byl hříšných vůdce; kázal Tebe Otec s nebe nám všechněm poslouchati, řeči tvé zachovávat, jenž jsou živé, a ne lživé. Kdož je drží, v Tebe věří, ten smrti neokusí. Kdož je tupí, tvou čest loupí, zatracen býti musí.

2. Boží Synu, Ty jsi vinu shladil z nás všech hříšníků; na křížis pněl, mukys trpěl pro nás od protivníků; zjednal jsi nám to, což Adam ztratil skrze svou pýchu, a skrz řeč d'áblovu lichou. Tys smířil nás v ten smutný čas, když se Otec s velkou mocí modlil za hříšných viny: Odpuštiž jim, neb to Já vím, že nevědí, co činí.

3. Synu Boží, Ty jsi zboží všech duší i bohatství; v Tebe vlita jest i skryta plnost věčného Božství; Tys studnice, v žádné více není žádné milosti krom jediné tvé plnosti. Kdo chce píti, nežiznit, ten jdi k Tobě, navaž sobě u Tebe živé vody, tu vždy pijíc, nežizni víc, ale má věčné hody.

4. Jezu Kriste, Tys zajisté prostředník Boží i náš; na-

še viny i zlé činy před Otcem vždy vymlouváš; Otec s nebe skrze Tebe vzal nás za své dědice, zamiloval nás velice; Tys kořenem, pravým kmenem; ta ratolest, jenž v Tobě jest, nese hojné ovoce, tať velebí vždy na nebi tvého věčného Otce.

† 5. Ježíši náš, Ty dobře znáš, že jsme plní všech zlostí; skrze svou krev nám viny slev, a popřej své milosti; ať jsme silní, neomylní, u víře, v milování, plnice tvá přikázání; ať úzkosti vždy s radostí nesem pro Tě v mém životě, Pane Králi Sabaoth, potom nám přej, i s sebou dej v nebesích věčný život.

Kliment Bosák.

Jubilus to jest plesání svatého Bernarda. JESU dulcis memoria.

Má svůj nápěv.

467. Ježíši, jak jest přesladká, jak radostná tvá památka! Nad med i všech věcí vzácnost vážím sobě tvou přítomnost.

2. Nic není v zpěvích sladšího, nic v uších příjemnějšího, v mysli není milejšího, nad Krista, Syna Božího.

3. Ježíši, schrano kajícím, jaks ochotný žádajícím, jaks dobrý Tě hledajícím! Co pak Tě nacházejícím?

4. Ježíši, srdce sladkosti, živá studnice milosti, nad každou radost radosti, jedinká věrných libosti.

5. Jazyk nemůž vymluvití, psaní nemůž vysvětliti: Kdo zkusil, můžet věriti, co jest Krista milovati.

6. Ježíš jest Král divný právě, jest vítěz u věčné slávy, rozkoš nevypravitelná, žádost ve všem spasitelná.

7. Zůstaň s námi, dobrý Pane, tvé světlo nechť též zůstane, zažena mysle temnosti, svět naplň pravou jasností.

8. Když jsi Ty v srdcích našich host, nastáváť jim pravdy světlost, oškliví se světa marnost, v nich hýbe se lásky vroucnost.

9. Milost Ježíše nejsladší, nad zlato, nad perly dražší, tisíckrát, ano i více: Zdaž pochopíme, myslíce?

10. To svědčí smrtelné sjiť, to jeho krve vylití, skrz něž máme vykoupení, a v nebi Boha vidění.

11. Nuž všickni Ježíše znejte, milosti jeho žádejte, srdečně Ho vždy hledejte, ohněm lásky plápolejte.

12. Šetrte milujícího vás, a věrně milujte Ho zas, ó k té vůni se sbíhejte, a Bohu se v oběť dejte.

13. Ježíš, působce milosti, pravé srdečné radosti nad

jasné slunce jasnější, nad vonný balzám vonnější.

14. Ježíši, nechť cítím tvého plamen milování ctného: Ó dejž mi k sobě přijítí, v nebi slávu tvou spatřití!

15. Duše má zde vychází vstříc a žádá tisíckrát i víc, abys přišel, klenote můj; ach kdy zjevíš obličej svůj?

16. Jsem sic, můj Pane přemilý, sluha nehodný, zmařilý; však i já vinšuji sobě hleděti na službu Tobě.

17. Padaje na svá kolena, jako někdy Magdaléna, noh tvých budu se chytati, jejich šlépěje libati.

18. Kdybych bez Tebe měl býti, žádal bych, své sem přijítí na ten svět vezma v ošklivost, ničímž nebýti na věčnost.

19. Ty jsi mému narození, Ty smrti mé k potěšení, Tys má jedinká naděje, i když se v světě zle děje.

20. Tvé jméno v ústech mých jest med, a v chřípích plný vůně květ, v uších milostné zpívání, v srdci radostné plesání.

21. Kdož Tebe právě okusí, zjevně to vyznati musí, že jsi Ty ta manna živá, všem víc a víc žádostivá.

22. Uctiti Tebe, jakž sluší, nemohu; však celou duší, jakž mohu ctím a chválím Tě, jako nestatečné dítě.

23. Lépe Tě chváliti budu, když mdloby těla pozbudu, jsa v nebi v svatost oblečen: Ó by se zaskvěl již ten den!

† 24. Aj, slyším jakýs křik s mocí, nyní světa o půlnoci: Vstávejte, panny, vstávejte, ženich jde, vstříc vycházejte!

25. Vstávámť a jsem v hotovosti, maje roucho spravednosti od Tebe, Pane, přijaté, v lampě olej hoří také:

26. Přijdiž tedy, Pane milý, přijď, můj ženichu spanilý, jsa věčné sladkosti pramen, přijď, Pane Ježiši, amen.

* Jiří Tranovský.

O nebeském ženichovi.

Má svůj nápěv.

468. Má duše jest Pána toho nevěsta, kterýž sám jest brána k nebi i cesta: Toť jest můj jediný, ne jiný, nemožuť své cti tajiti, musím zjeviti.

2. Slibili jsme sobě: Já rukou víry; On mi dal v té době drahý bez míry prsten, Ducha svého Svátého; nad to, bychom byli jedno, vzal lidské tělo.

3. To manželství milé k slávě mi slouží; však na tesknost chvíle mysl má touží, když tak dlouho svého milého nevidím, Jež v srdci nosím, ač za to prosím.

4. Jak truchlí kuřátka, i každé ptáče; když se ztratí matka, jak dítě pláče, tak já za Ním vzdychám, pospíchám, žádaje z světa vyjiti, k Němu přijiti.

5. Vy, ó modlitby mé, ó má vzdychání! Budťež k žádosti mé moji vyslaní, proniknouce k Němu, pravťež Mu, že myslím, i mluvím o Něm, až i mdlím po Něm.

6. Vždy o Něm slyšeti, jest mi milé sic; avšak Jej viděti žádám předce víc; neb když jest památka tak sladká, vímť, že nad Jeho vidění radosti není.

7. Panny, nedivte se, Jeruzalemské, že mne žádost nese k hoře nebeské; poklad nejlepší tam Krista mám: Kdož by sobě nechtěl přát, s Ním také býti?

8. Má duše nestojí o světa slávu, nebeskou se kojí, má víru pravou; protož nenařiká, než říká: Když jen Tebe, Ježiši, mám, na jiné nedbám.

9. Panny Ester slávě nic nezávidím; neb čest na své hlavě divnější vidím. Summou: i koruny, i trůny, ať jen svého neopouštím, mile vše pouštím.

10. Dejž mi, můj ženichu, pokud jsem v světě, ať utíkám hříchu, a držím se Tě; pakli již duše má vadu má,

jakž uznávám před tvou tváří, spas ji, lékaři.

11. Jestli hodna není nevěstou býti; aspoň ji k sloužení rač připustiti, jsouc padlá hřišnice, tím více bude Tebe milovati, se snižovati.

12. K nohám tvým padajíc, a je libajíc, slzy vylévajíc, masť obětujíc: Jako Magdaléna, ta žena od Tebe také přijatá, z milosti svatá.

† 13. Můj Pane Ježíši, Ty znáš mé srdce, že z síly nejvyšší jen tvé bytí chce! Již pak čím jsem déle zde v těle, vidím, a Ty ještě víc sám, že v dobrém klesám.

14. Protož jest má žádost, však buď tvá vůle, dej mi s sebou radost, nechť nejsem důle. Když mi se to stane, můj Pane, budeš lépe v nebi chválen ode mne, amen.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

469. Nepravtež mi o žádném zboží světa, slávě a pokladě, nic to mé štěstí nerozmnoží, co mi svět před oči klade: Nechť každý, co chce, miluje, Ježíš mou milostí sluje.

2. On sám jest má nejvyšší radost, mé zlato, poklad, krása má, očí mých utěšena žádost, na Němž mé srdce dosti má; Nechť každý, co

chce, miluje, Ježíš sám cílem mým sluje.

3. Svět pomine s žádostmi svými, krása těla neostojí, vše zahyne časy pozdními, co ruka lidská kdy strojí: Proč nechť kdo, co chce, miluje, Ježíš jen cílem mým sluje.

4. On sám mé světlo, můj život jest, pravda samá, věčné zdraví, On můj kmen, já jeho ratolest, On duše port a hrad pravý: Nechť každý, co chce, miluje, Ježíš vždy cílem mým sluje.

5. On jest ten Král, a Pán vši slávy, On mé nebe a spasení, On mne všech pokušení zbaví, a vytrhne z zatracení: Nechť každý, co chce, miluje, však Ježíš cílem mým sluje.

6. Jeho hrad žádná moc nezvrátí, jeho berla se nebojí, jeho trůn na věky má státi, v rovné slávě a v pokoji: Nechť každý, co chce, miluje, když Ježíš cílem mým sluje.

7. Jeho bohatství nemá míry, jeho krása jest bez ceny, vše, co se o Něm drží z víry, trvá beze vši proměny: Nechť každý, co chce, miluje, neb Ježíš cílem mým sluje.

8. On mne nade všecko povýší, a posadí podle sebe, obohatí v své věčné říši, daruje mi celé nebe: Proč

nechť kdo, co chce, miluje, můj Ježíš cílem mým sluje.

9. Ač mi se mnoho nedostává, pokud zde živ jsem na zemi; však mne tam všecko očekává, kde Ježíš jest s svými všemi: K tomu mé srdce směřuje, tak Ježíš cílem mým sluje.

* Sam. Hruškovíc.

O víře v Krista Pána.

Má svůj nápěv.

470. O Jezu Kriste, Synu Panny čisté, vzhledniž na nás, svou svatou milostí zahřívej nás, aťby tvé slavné jméno v nás i v církvi tvé vždy bylo chváleno i velebeno.

2. Tys od věčnosti v Božské velebnosti Otci rovný, a s Ním Bůh v podstatě vždy jediný, skrze Tě vše stvořeno, cožkoliv nad sluncem vzhůru, též i pod ním učiněno.

3. Ty jsa anjelský chléb živý nebeský, k nám jsi stoupil, abys pokutu smrti podstoupil, nás dobyl pracně sobě, z tohoť všecko dobré máme, zde i věčně v samém Tobě.

4. Pro ponížení tvé, v světě zmaření, jsi povýšen, v našem přirození tam vyvýšen, v té slavnosti nebeské,

nad všechny kůry anjelské, v slavné důstojnosti Božské.

5. Tam jsi náš biskup, skrze Tebe přístup k Otci máme, a v tvé samé oběti doufáme, s nížto v nebi přistojiš, hněv Otce pro hříchy kojiš, v přízeň jeho nás uvo-diš.

6. Jaké bláznovství všelikého množství, kteříž jiné vymyslili oběti omylné, k potupě, k lehkosti té na kříži jedinou stále, všem k spasení dokonalé.

7. Tys vinný kořen, Tobě kdož připojen jest, v církvi tvé roste k spasení v ovoce mnohé, kdož se pak Tebe strhne, tenť se života zbavuje, údem mrtvým jsa, zahyne.

8. Každémus dvéře, kdož se k nebi béře, k Otci tvému, neníť cesty krom Tebe žádnému, ač se kdo spustí Tebe, oklamáť, zavede sebe, nelzeť mu přijíti v nebe.

9. Tys jistá pravda, neníť v Tobě křivda, bezpečnost má, kdož u víře tvé pravé zůstává, ale kdož jinak věří, tak jakž slovo tvé nevělí, cestou k zahynutí běží.

10. Tys světlo pravé, tvé učení zdravé; ve tmách zhyne, kohož to drahé světlo pomine, bez jehož osvětlení není pravého umění, ale v bludu zavedení.

11. Máš život věčný sám v sobě bezpečný, jimž daruješ, kohož v svou účastnost přitahuješ. Smrti se zlé nebojí, kdož v tvých řečech pevně stojí, jdeť z světa v dobrém pokoji.

12. K tvé svaté tváři, mladí také staří zření máme, modlice se, pokorně žádáme, dejž nám své požehnání, i všemu církve sebrání, ustavuj v mém milování.

13. Opatrujž nás sám, nebs Otec náš i Pán, čeled' jsme tvá, ať tvůj odpůrce v nás místa nemá, od všelikého zlého vyprošť každého věrného, přived' do království svého.

Šturm.

*O Krista Pána osobě i úřadu.
Na jméno Pán Ježíš.*

Jako: Přišloť k nám padlým
spasení.

471. Pána Ježíše v pravosti znáti a vyznávatí, jest kořen nesmrtelnosti, kterýž hledme získati, rozjímajíc věrně sobě, co jest ten Pán v každé době, v úřadu i v osobě.

2. Aj Pán, o kterémž mluvíme, jest Syn Boží vtělený, pravý Bůh a člověk, víme, v osobě sjednocený: Syn Boží jest od věčnosti: Člověkem v času plnosti stal se z pouhé milosti.

3. Neobsáhlé Božství jeho jistí svědectví mnohá; neb na počátku skrz Něho stalo se vše od Boha; nazván jest Otec vlastní Syn, spravednost naše Hospodin, Pánem od Davida jmín.

4. Jest a byl prv než Abraham, jako Otec věčnosti; protož chtě býti světu znám, činil zázraků dosti. Při tom tedy věřící stůj, víru apoštolskou miluj, že On jest Pán a Bůh tvůj.

5. Evanjelium Kristovo také nám dává znáti, že Syn Boží, věčné Slovo, člověkem ráčí býti majícím duši i tělo, jenž za nás na kříži pnělo, lidské vlastnosti mělo.

6. Že tomu tak jest, základny mnohé a pevné máme: Neb Syn člověka bez vady vždy jmenuje se, známe: Prostředník Boží i lidský, člověk, Kristus Ježíš vždycky, kterýž umřel za všechny.

7. I to váženo býti má, co Pán zjevně mluvil sám: Smutná jest k smrti duše má, již za ovce pokládám; umřev, vstal z mrtvých v celosti, řka: Vizte lidské vlastnosti, duch nemá těla, kostí.

8. S radostí pak slyšeti jest o Páně člověčenství; že v slávu vyvýšeno jest slávou věčného Božství: Otec dal Mu moc a jméno, ať Jemu

každé koleno, i v pekle jest skloněno.

9. Summou přijal všelikou čest, a v ní věčně zůstává; neb dí: Všecka dána mi jest moc v nebi, v zemi pravá. V Božství svém jest bez proměny, v člověčenství zvelebený, v té jednotě osoby.

10. Slušil nám také šetřiti Krista Pána úřadu: Aj, rači Kněz i Král býti podle dávného řádu Melchisedecha svatého, kterýž ctí úřadu svého znamenal Pána toho.

11. Ten Kněz jest: nebo na kříži obětoval se za nás; učí nás, k Otci se blíží s přimlouvami každý čas; Král jest, my jeho poddaní; neb nás živí, hájí, brání, nepřátely zahání.

† 12. Ó Pane Ježíši Kriste, Boží a Panny Synu! Chraň nás v známosti své čisté, odpusť nám naši vinu! Buď nám milostivým Pánem, vzdal od nás pekelný plamen, ó staniž se tak, amen.

Jiří Tranovský.

Jako: Budiž slavně veleben.

472. Pane Ježíši Kriste, Tys Syn Boží zajisté, v Tebe srdcem věříme; s Otcem, s Duchem Tě ctíme.

2. Neb jsi Ty věčné Slovo, v srdci Otce složeno, Nímž vše učiněno jest, budiž Tobě chvála, čest.

3. My jsme Tebou stvořeni, v obraz tvůj učiněni, k Tobě se přiznáváme, Tebe za Pána máme:

4. Kterýž, jsa Slovo Božské, učiněns tělo lidské, nímž jsi nás sobě koupil, když smrt těžkou podstoupil.

5. V němž nyní již kraluješ, v nebi, v zemi panuješ, jsa Bůh pravý a věčný, a my lid tvůj dědičný.

6. Jenž jsme drazé koupěni, krví tvou zaplacení, Ty jsi náš Pán jediný: Nemáť k nám práva jiný.

7. My jsme tvoji a Tys náš, to svědectví sám dáváš skrze slovo své svaté, po všem světě rozsáté.

8. Jimž se k nám přihlazuješ, svou milostí daruješ, z tohoť nám potěšení jde, srdečné doufání.

9. Že se k nám jistě přiznáš, v den soudný za své vyznáš, dáš slávu v své radosti, Tě chválit na výsosti.

10. Ó Ježíši velebný, Pane a Králi slavný, dejž se v slávu viděti, věčně s Tebou bydliti.

Ján Augusta.

IV. O ospravedlnění člověka hříšného.

Z Řím. 8, 33.

Jako: Všickni lidé zemřít musí.

473. Kdo bude, co Bůh vyvolil, na to smít žalovati? Kdo to, co Bůh ospravednil, z čeho obviňovati? Poněvadž Bůh bezbožného, kterýž nemá nic dobrého, sám spravedlivým činí: Kdo ho z hříchu uviní?

2. Tu jest Kristus, kterýž umřel, a kterýž i z mrtvých vstal, ten všecko, co ďábel vydřel, nám nahradil a dostal: Ten sedí i na pravici, ve všem rovný Bohu Otci, tam přítel a bratr náš, vždy oroduje za nás.

3. I kdo tehdy nás odloučí a jak od lásky Boží? Když nás On sám o ní učí: Která věc nám strach množí? Snad úzkost? neb zarmoucení? Protivenství? neb soužení? Zdali hlad? neb nahota? Meč? aneb jiná psota?

4. Kdyby jsme, jak psáno stojí, celý den živobyť v ustavičném nepokoji, jak odané k zabítí ovce, měli byť mrtvení, však to nám nic škodné není: Všecko to přemáháme, když Boží lásku máme.

5. Protož jist jsem tím zcela, že mne žádná smrt časná, ani život toho těla, (Ó naděje přešťastná!) ani anjel, panstvo, moci nebudou mne nijak moci, ani již, ani zatím rozdělit s Ježíšem mým.

6. Žádné v světě vysokoosti, žádné propasti není, žádné moci a platnosti všelikého stvoření, která by mne lásky Boží mohla zbavit, toho zboží, jenž jest v Kristu Ježíši: Onť jest můj Pán nejvyšší.

• Sam. Hruškovíc.

O posvěcení.

Má svůj nápěv.

474. Kriste, Synu jediný Otce od věčnosti, z srdce jeho splozený, o čemž Pismo jistí: Ta přejasná dennice, jenž svítíš mnohem více nad jiné hvězdy vše.

2. Pro nás člověk učiněn v času již posledním, z panny čisté narozen, přesvatým početím: Smrtí svou jsi smrt požřel, a nebe nám otevřel, život zas navrátil.

3. Dejž, ať se rozmáháme v lásce, v známosti tvé; u

víře setrváme; konajíc službu své, v duchu ať okusíme tvou sladkost, a žízníme v srdci vždy po Tobě.

4. Stvořiteli všech věcí, otcovská mocnosti, panuješ vlastní moci nad všechny věčnosti; vrať nám srdce k Tobě, mysl řiď v každé době, ať se nespustí Tě.

5. Svou láskou v nás umrtvuj Adama starého; svou milostí obživuj člověka nového; by vše naše myšlení vždy mělo k Tobě zření ve všem počínání.

O ospravedlnění člověka z pouhé milosti Boží.

Má svůj nápěv.

475. Přišloť k nám padlým spasení z pouhé Boží milosti; lidských zásluh, k spo-
možení, nejsou platné hodnoty; víra jde k Pánu Ježíši, u Něhož pomoc nejlepší, ten se stal prostředníkem.

2. Co Bůh v zákoně předložil, když se vše neplnilo, hněv a odpor se rozmnožil, k Bohu lásky nebylo; duch nechtěl k dobrému z těla, čemuž zákon chtěl docela, bylíť jsme hned zmařeni.

3. Vzešlo při tom zlé domnění z strany zákona Páně, že by člověk jeho znění mohl plnit ve všem ctně; on pak jest jasné zrcadlo, učící, v

jaký hřích padlo všech lidí přirození.

4. Tu zlost bylo nám nemožné z těla vykořeniti; válčilo srdce nábožné; avšak nebylo žbyti; pokrytství Bůh nenávidí, ježto hřích hned u všech lidí našel se přirozený.

5. Však zákonu nám k pomoci dosti se státi mělo; protož dal Bůh Syna s mocí, Ten učiněn jest tělo: Zákon ráčil naplniti, tak hněv Otce spokojiti, kterýž nás všechny vinil.

6. A když mu se stalo dosti skrze dostatečného, hledme již víry vlastnosti, srdce očištěného: To dí: nic více, můj Pane! V tvé smrti život mi stane, Ty jsi za mne zaplatil.

7. Věřím tomu každé chvíle, slovo tvé není lstivé; již pak řek' jsi všem k posile, což (vím) nebude lživé: Kdo uvěří, a pokřtí se, tomu nebe přivlastní se, aby nebyl zatracen.

8. Před Bohem jest spravedlivý, kdo v té víře jen stojí; z víry jde blesk žádostivý skutků dobrých v pokoji; víra v Bohu odpočívá, láska bližním svým prospívá, jsi-li z Boha zrozený.

9. Hřích skrz zákon se poznává, mysl až k smrti straší; evangelium povstává, a

hříšníka zas vznáší řka mu: Jen přístup ke kříži, spasí tě Beránek Boží; zákon bolesti rozmnoží.

10. Skutkové dobří jdou jistě z víry živé a pravé; kdo by z ní živ nebyl čistě, měl by zdání nepravé; však spravednost jen z víry jde, skutek, jako slouha, z ní jde, k bližním víru zjevuje.

11. Naděje věci slíbených čeká do Boží chvíle; aby s radostí došla jich, neklade Bohu cíle: Víť On sám, kdy nejlépe jest; nepřikvačí nás žádná lest, důvěřme se v tom Jemu.

12. Byť se i zdálo, že nechce, hned se nechtěj lekati; neb když nejspíš pomoci chce, nedává toho znáti. Řeč jeho nechť jest jistější, byť srdce bylo truchlejší, nedej se přestrašiti.

† 13. Budiž chválen věčně za ty dary dané k spasení, Bůh Otec, Syn i Duch Svátý, ten přiveď k doplnění to, co v nás začal z milosti, vše ke cti své velebnosti, aby jméno svaté měl.

14. Přijď království, vůle se děj, tak zde, jak v nebi jeho; chléb náš vezdejší dnes nám dej, sprosť nás hříchu každého, jakž mi odpouštíme bližním; nedej přijít k pokušením; zbav nás od zlého amen.

* Jiří Tranovský.

Děkování za dobrodiní Boží v Kristu prokázaná.

Má svůj nápěv.

476. Radujtež se, ó křesťané! a plesejme společně, Bohu z milosti té hojné prozpěvujme srdečně, kterouž nám v Kristu prokázal, vzácnými skutky dokázal; přemnoho jej to stálo.

2. Byl sem v d'ábelském vězení, od smrti mocně jatý; v hříších měl jsem vždy trápení, jsa v nich mrzce počatý; víc a víc v ně upadaje, hněv, nic dobrého neznaje: Tak mne byl hřích posedl.

3. Má spravednost neplatila, marná jsouc v poslušnosti, svobodná vůle pak byla mrtvá k Bohu i ctnosti. Úzkost k zoufání mne vedla, tvář duše smrtelně bledla, v propast pekla jsem padal.

4. I slitoval se Bůh věčný nad mou mnohou bídností; obrátil zřetel srdečný k odvrácení mé zlosti; co Otec ke mně se sklonil, a na to abych zas ožil, nejlepší své naložil.

5. Řek' Synu svému zajiště: Čas jest se smilovati; sstup mé kochání přečisté, chtěj bidným pomoc dáti; jha všech hříchů je sprostiti, a smrt za ně zahladiti, a tak je živ při sobě.

6. Syn Otcí svému volný byl, na svět ke mně hned přišel; a v tom, když se v pan-
ně vtělil, v bratrství se mnou
vešel; tajně měl svou moc v
tu dobu, chodě v služebném
způsobu, chtě d'ábla pola-
piti.

7. I řek' mi: Jen se Mne
ty drž, dobré tě potká nyní;
vydám se za tebe, přítrž zlé-
mu se hned učiní: Neb Já
jsem tvůj a ty jsi můj, a kde
jsem Já, byt bude tvůj, zlo-
stník nás nerozloučí.

8. Krev mou vylejí nepra-
ví, a hrozně Mne zabijí; tu
smrt pro tvé strpím zdraví,
vírou sobě ujmi jí; tu šíře
můj život tichý, má svatost
nese tvé hříchy, tudys přišel
k spasení.

9. Vstupujíc k Otcí na ne-
be z toho světa bídného, tam
budu hájiti tebe, pošlu Du-
cha Svatého, aby tě silil v
zármutku, znáti Mne učil, a
k skutku ved každému do-
brému.

10. Co já učil jsem i činil,
uč též a čin to stále; abys s
církví dobře minil, mnoze ji
Bohu k chvále; a vzdal se
lidských rozkazů, v nichž po-
klad můj bere zkázu: Toť
na odchodné pravím.

• Jiří Tranovský.

O pádu a vykoupení lidského pokolení.

Má svůj nápěv.

477. Skrz Adamův pád
přetěžký člověk jest poruše-
ný; tělo, duše, síly všechny, je-
dem jsou nakaženy; nic spo-
moci, bez pomoci žádný ne-
mohl sobě; protož Bůh sám
pohleděv k nám, spomohl v
té potřebě.

2. Poněvadž had Evu svedl
že od pravdy odpadla; slo-
vo Boží v lehkost uved, tak
na všech smrt připadla. Tuť
přinucen jest Bůh náš ten,
který bídu litoval, Syna své-
ho dát milého, by nám život
daroval.

3. Jako cizí neposlušnost v
potupu nás přivedla: Tak
opět všech cizí milost v Kri-
stu s Bohem smířila; a jako
my všickni mrtví v Adamovi
jsme byli: Tak Bůh smrti
obživiti Kristovou chtěl k své
vůli.

4. Jestli nám dal Syna své-
ho, jsouc jeho nepřítel, na
kříž za nás přibitého, jenž v
nebe vzat v svém těle; skrz
to věčně, dostatečně, od smr-
ti nás vykoupil; kdo jen vě-
ří, k Kristu běží, proč by se
smrti děsil?

5. Onť jest cesta, světlo,
pravda, brána, život s výso-
sti, věčné Slovo, Otce rada,

Jejž nám dal Bůh z milosti; bychom schránu, v Něm obranu naši skrz víru měli; kdež jsou silní, kdež zmužili, by nás Jemu vydřeli?

6. Zlořečený jest ten člověk, vzdálený od spasení, kterýž hledá v kterémkoliv člověku potěšení mimo Krista. Jest věc jistá, kdo od cíle tohoto odstupuje, hned zkušuje ďábel svou lstí tohoto.

7. Kdo jen v Boha doufá stále, nikdy se nezahanbí; neb kdo staví na té skále, cožkoli se přihodí jemu zlého, však nic z toho nemůž' jej podvrátiti; neb ráčí sám

nebeský Pán věrných v ruce držeti.

8. Ó Pane! srdečně prosím, neračiž odjímati slova svého, kteréž nosím v ústech, rač ostříhati; hřích mne žádný nezahubí; neb milosti tvé věřím, na niž stále spolehna se, smrti věčné neuzřím.

9. Nohám mým jest jasná svíce slovo tvé svaté vždycky; světlo svítící mé stezce, osvěcující všecky. Jakž ta záře u nás vzejde, hned velké dary Boží poznáváme, přijímáme, jež Duch v věrných svých množí.

• Matěj Augustíní.

V. O předzřízení k životu věčnému.

Jako: O buď sláva na výsosti.

478. Znejmež, ó křesťané věrní! abychom k Bohu vždycky byli důvěrní, jaké jest Pisem učení, o našem k věčné slávě, z milosti, předzřízení.

2. Boha Otce smilování, že vzhledlo na všecko lidské pokolení, Pán Ježíš, cesta a pravda, v evanjelium věčném, zřejmě nám to předkládá:

3. Tak Bůh (praví,) svět miloval, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý věře v Něho, nezahynul, ale měl dar života věčného.

4. K té víře sám Bůh ponouká, mluvě k nám skrz Ezechiele proroka: Živť jsem já Pán světa všeho, nechci smrti hříšného; chci obrácení jeho.

5. Pána Ježíše zásluhy, dostatečné jsou za všeho světa dluhy; za všecky zajistě umřel; neb což bylo zhynulo, hledati věrně přišel.

6. On jest Beránek, On obět snímající hřích, kterým jest zaveden svět. Co Adam všechněm potratil, to Syn Boží smrtí svou všem dobyl a navrátil.

7. Tu milost a dobrodiní proto všem podává, a jí známostou činí, aj, sám ráčil přikázati evanjelium svaté po všem světě kázati.

8. Viní Pán lidi nevděčné, řka k Židům: kolikrát jsem Já chtěl srdečně pod svá křídla vás shrnouti, jak slepice kuřátka; nechťeli jste přijíti.

9. Protož, má duše jediná, pozoruj slov pravdivých Božího Syna; nezpytuj Páně tajností; na zjeveném učení vděčným srdcem měj dosti.

10. Budiž Bohu věčná chvála za tu milost, kteráž v Kristu nám se stala. On rač nás v ni upevniti, abychom po skonání mohli v nebi s Nim býti.

Jiří Tranovský.

VI. O modlitbách a jejich platnosti.

Jako: Beránek jde, nesa dluhy.

479. Bože, jenž věčnou vroucností nás bídných svých miluješ, a z nevystihlé milosti sám našim Otcem sluješ: Ty, ač na výsostech bydlíš, na nás ponížené patřiš, ano i sám nás učíš, jak se Ti máme modlití; ach, dejž Tě srdečně ctíti, jaks hoden a poroučíš.

2. Oslav své přesvaté jméno, jemůž se nebe klaní, jenž v výsostech bývá ctěno; z anjelského zpívání; před nímž se i pahrbkové koří, a třesou d'áblové; ó by v nás slavné bylo! Dejž nám svaté tvé učení, ať k svatosti probuzení konáme Božské dílo.

3. Ach, rozmnožuj své království v tomto marném bydlení, až bychom v nebeském množství byli s Tebou spojení. Dejž, ať Duch tvůj přesvatý sám v srdcích našich mívá svůj chrám, my pak Jej slušně ctíme, a tak již v této časnosti, okusíc věčné sladkosti, vždy po Tobě toužíme.

4. Pane! jak ráčí tvá vůle, tak se též musí státi,, jak na nebi tak zde d'ule, ach uč nás jí konati. Dejž v radosti i žalosti Tobě sloužit s ochot-

ností, a když nás zarmucuješ, ať se silně důvěříme, však otcovský zvyk tvůj víme, že šviháš když miluješ.

5. Chléb náš vezdejší dnes nám dej, i což život zdržuje; nepokoje nás uchovej, jenž zem i lid zkažuje; ať každý v spokojném zdraví krátký svůj věk dobře tráví; žehnej nám naše jmění; rač hlad, mor, škody zahnati, a dej ať se spoléhati můžem na tvé řízení.

6. Když pak naše přirození nás s Tebou rozlučuje, a skrz mnohé prohřešení Tě k hněvu povzbuzuje, rač nám hříchy odpustiti, což i my chceme činiti všem našim protivníkům; dejž nám svou pokornou tichost, ať činíme dobrotivost i našim křížovníkům.

7. Ó, dejž nám, Pane, zmužilost, proti světu obstáti, též ať můžem d'ábelskou zlost, tělo, krev přemáhati, budiž našim prostředníkem, vývodou i slitovníkem, uč naše ruce k boji, ať pod manstvím neležíme, než nad d'áblem zvítězíme, když nás podvrátit strojí.

8. A když nic dobrého není v tom plačlivém údolí, než úzkost, kříž a trápení, hled'

na nás v té nevoli, rač nám vždy přítomen býti a nás od zlého zbaviti, až někdy z té úzkosti povolání jsouc půjdeme, a k Tobě se dostaneme, v neskonalé radosti.

9. Pane! Tvá jest sláva i čest, my jsme v tvé poddanosti, všechna jinší moc špatná jest proti tvé velebnosti: Všecken tento svět pomine, tvá však moc nikdy nezhyne. Buď Tobě chvála, Kriste! Když se nám tak kázal modlit, můžeme Tě důvěrně ctít, vyslyšíš nás zajisté.

Má svůj nápěv.

480. Bože Otče náš, kterýž v nebi máš slavné příbytky, slyš nás, své děti.

2. Aby tvé jméno slušně slaveno bylo vždy od nás, osvěť srdce v nás.

3. Království církve rozšiř ke cti své, dej s ní díl míti, i v nebi býti.

4. Dějž se tvá vůle zde při nás důle, ve všech skutcích tvých, jako v nebesích.

5. Chléb dejездеjší, k potřebě naší, dej zdraví, pokoj, vzdal mor, hlad i boj.

6. Hříchy nám odpusť, jakž i my bližním odpouštíme svým.

7. Přijď v pokušení nám k spomožení, když v zlé táhne zpět ďábel, tělo, svět.

8. Zbav nás od zlého všelijakého, a dej smrt dobrou i radost věčnou.

9. Neboť jen tvá jest moc, sláva i čest, Tys všeho Pánem, na věky, amen.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

481. Modlme se Otci svému v pokoře a v tichosti, Tomu, a ne jinému, kterýž jest na výsosti; Tenť se smiluje nad námi, zač Ho prositi budem, nebudem oslyšáni.

2. Aj, Pán ráčil mluvití k učeníkům svým milým, když měl od nich odjiti, promluvil jakžto k věrným, řka: Zač prositi budete, prostředníka Mne máte, ve jménu mém vezmete.

3. Tlucmež na dvěře jeho, dokud chce otevřítí, přestanouc všeho zlého; neb máme odsud jíti před Pána velmi moudrého, ortel hrozný slyšeti na člověka hříšného.

4. Ó, zoufalý člověče! Proč jsi tak zatvrzený, že se dáváš svévolně v překrutné trápení? Věž, že rukojmí nebude, jestli u věčný oheň život tvůj poddán bude.

5. Aj, dvěře otevřené Pán milosti daruje; každý, kdož prosí, bere, když se hříchu varuje, nebudeť v ničemž o-

slyšán; tak ráčil zaslíbiti věřícím náš milý Pán.

† 6. Otče náš, jenž jsi v nebi, prosíme tvé milosti, slyš nás hříšné na zemi, v této bídné žalosti; posvěť nás svým jménem svatým; nad námi zvítěziti nedej ďáblům proklatým.

7. Přijdiž k nám království tvé, nyní, také při smrti; neopouštěj ovčí svých, kteréžs ráčil stvořiti; myť se na milost dáváme, jakžkoli ráčíš chtíti, staň se vůle tvá, Pane.

8. Chléb, duším k obživení vždy máš, Otče nebeský, též tělům k posílnění, náš ve zdejší a zemský. Ó, jenž nebem, zemi vládneš, pokrm předkem duchovní i tělesný dej nám dnes!

9. Opuť nám naše viny, jakož my odpouštíme každému nepříteli; neb tvým slibům věříme, že též ráčíš odpustiti, v den nejžalostivejší v počet věrných přijati.

10. Zbav nás i pokušení na duši i na těle, rač dáti posílnění, ať můžem nepříteli toho, jenž nám chce škoditi, přemoci skrze Tebe, a tak dej zvítěziti.

† 11. Tě, nejmnocnější Bože, samého vyznáváme, v této svaté modlitbě k Tobě se utikáme, abys nás ráčil sly-

šeti ve jménu Syna tvého, všechny věrné spasiti.

Jako: Aj, vstávajíce

482. Nuž všickni spolu zdvihnouc srdce vzhůru, modlme se Bohu, Stvořiteli svému, Vykupiteli našemu, milému Duchu Svatému.

2. Modlitba svatá, v pravdě učiněná z srdce věrného, a poníženého, k tomu když bývá v lásce ustavičná, jest Bohu milá.

3. Všemohoucího Boha nebeského mocně svazuje, k hříšným Ho skloňuje, anjele těší, ďábly velmi trápí, nebe proráží.

4. Tu moc modlitby svatí když poznali, ve všech potřebách k ní se utíkali, divné věci jsou skrz ni provodili, nám příklad dali.

5. Mojžíš pokorný, Bohu velmi milý, když se modlívál za svůj lid židovský, Boha tak držel, aby nad ním nemstil, všech nezahubil.

6. Puť mne, Mojžíši, řek' Bůh, ať lid shladím, neb tvrdostí svou vždy Mi jest odporný; ale však Mojžíš stále se Mu modlil, a Jej ukrotil.

7. Jozue hejtman, s lidem Izraelským, když byl bojoval s množstvím amorejským, nedoufal v svou moc;

než k Bohu za pomoc pokorně volal.

8. Požádal Boha za věc nepodobnou, by slunce stálo a se nehýbalo; cožkoli mluvil, to vše Bůh učinil, slunce zastavil.

9. Že od počátku světa do skonání, nikoli nebyl delší den na zemi; tak Bůh učinil, by modlitby schválil, a nás k ní vzbudil.

10. David král mocný, a prorok veliký, že Boha hněval, srdečně litoval, v noci přivstával, s pláčem se modlival, milosti žádal.

11. Šalamoun moudrý, k tomu král pokojný, když chrám dokonal, Bohu poděkoval, a všed do chrámu klekl na kolena ruce spjav vzhůru.

12. Na Bohu žádal, aby ten chrám přijal, a v něm každého člověka věrného ochotně slyšel, oběti přijímal, poženání dal.

13. Eliáš svatý, a prorok horlivý, pro hříchy lidské oblaky nebeské modlitbou zavřel, aby dešť nepršel půl čtvrtá léta.

14. Opět se modlil, a Bůh hned dešť vylil. Ó, jak jest mocná modlitba nábožná! Hříchy shlazuje, nebe rozvažuje, d'ábly skrocuje.

15. Ezechiáš, král, k stěně se obrátil, s pláčem se mod-

lil; hned Bůh nad ním nemstil, hříchy odpustil, od nepřátel zprostil, zdraví mu prodlil.

16. Manasses, zlý král, mnoho Boha hněval, že již svým hříchům ani počtu neznal; a však milý Bůh všechny mu odpustil, když s pláčem prosil.

17. Ze všech velebný Bůh a člověk pravý, Ježíš Kristus Pán, pokorně přišed k nám, v dům modlitebný, v chrám Bohu oddaný, hned z mládí chodil.

18. Tu lid učival, Bohu chválu vzdával, zlé kněží trestal, kupce z chrámu vyhnal, že poškrvnili, a chrám proměnili v peleš lotrovsku.

19. Ne v samém chrámě, než na každém místě, ve dne i v noci, modlil se jest Otci, ráno přivstával, přes celou noc nespál, v modlitbě trval.

20. A což sám činil, tomuž jiné učil, velel prositi, ustavičně tlouci, pilně hledati, a nepřestávati k Bohu volati.

21. Ježíš v zahradě, na tvář svou padaje, s pláčem se modlil, krvavě se potil, své učeníky k modlitbě probouzel: Vstaňte, modlte se!

22. Vise na kříži Ježíš milostivý, ráčil volati, s pláčem se modliti: Otče můj milý, odpusť hříšným viny, jenž Mne křížují.

23. Též apoštolé, Kristovi poslové, v modlitbách stáli, Ježíše žádali, za nepřátely, za lidské spasení, za setrvání.

24. Následujmež jich, tak velikých svatých, v dobrém činění, i v častém modlení, a nejvíc Krista, jehož prosba čistá před Bohem jistá.

25. My přeneš'astní hříšníci velicí, aspoň onoho hříšníka zjevného v modlitbě krátké, ale užitečné, zde následujme.

26. Žádost srdečná, věrného člověka jest posel věrný, k tomu také rychlý, od tváři Boží nepůjde nikoli, až Bůh pohledí.

27. Mistře nebeský, Kriste, Synu Boží, rač nás učiti v pravdě se modliti, abychom mohli šťastně k Tobě díti: Smiluj se, Pane!

Jako: Díky Bohu vzdejme.

483. O Bože Otče náš, jenž v nebi přebýváš! Posvěť se jméno tvé v nás, dítkách tvých, ať jsme služeb tvých

2. Pilni na každý čas; přijď království tvé v nás; Duch Svatý přicházej s dary svými, a buď vždy s námi.

3. Děj se i tvá vůle; jak v nebi, tak důle zde na zemi,

ať jest mezi námi ctné obcování.

4. Chléb náš dej v každý den, jehož potřebujem, jiné věci k pohodlí našemu přídávej k němu.

5. Opušť naše viny, jakž odpouštíme my našim bližním, čiň s námi svou milost, množ lásku, svornost.

6. Pokušení zlého zachovej každého, ať zůstáváme bezpeční v Tobě, dej milost k sobě.

7. Zbav nás všeho zlého, zvlášť d'ábla zlostného, by nemoh škodit na duši, těle nám žádné chvíle.

8. Neb tvé jest království, sláva, moc, vše panství, buď naším laskavým Otcem, Pánem na věky, amen.

Má svůj nápěv.

484. Otče náš, jenž v nebi bydlíš, a nám všem společně velíš v bratrské lásce vždy státi, Tebe samého vzývati, dejž, ať Tě za Otce máme, a celým srdcem vzýváme.

2. Posvěť se tvé svaté jméno; rač slova svého semeno v nás všech čisté zachovati; dejž nám svatě obcovati; křivého učení nás zbav; všechny bludné duše uzdrav.

3. Tvé království rač přijíti, zde i na nebi v nás bý-

ti: Ducha Svatého v srdce vli, ať s svými dary v nás bydlí; všeliké zlosti d'ábelské uchovej církve křesťanské.

4. Dějž se vždy tvá svatá vůle, jak na nebi, tak zde dŕle; pošlešli kdy na nás žalost, dej nám míti trpělivost; d'ábla i naši vůli zlou zruš, a dokonej vůli svou.

5. Dejž nám dnes náš ve-zdejší chléb, našemu tělu všech potřeb; dej nám usta-vičný pokoj; odvráť od nás nemoc i boj; zbav nás la-komství i péčí; rač nás kr-miti svou řečí.

6. Všeliké naše viny nám odpusť, Otče, pro sebe sám jakož i my odpouštíme, což proti sobě viníme, dej nám

v lásce život vésti, vespolek břemena nésti.

7. Neuvod' nás v pokušení skrze d'ábelské svedení; na pravou i levou stranu, buď vždy při nás s svou obranou; dej vždy míti víru silnou při tvém slovu neomylnou.

† 8. Z všeho zlého vysvo-bod' nás, neb zde jest nebez-pečný čas; zbav věčného za-tracení, a dej nám dobré skončení; při skončení buď náš vůdce, poroučímeť se v tvé ruce.

9. Amen, rcemež již spo-lečně, a věrmež tomu srdeč-ně, že to dá Bůh bez pochy-by, pro své svaté věrné sliby, skrz svého milého Syna, Je-zu Krista Hospodina.

VII. O pokání, a za odpuštění hříchů.

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

486. Ach, ach, běda, běda mně! Hněv Boží se blíží, strach a hrůza náramně svědomí mé tíží; pro hanebnost mých zlostí nesmím pohlédnouti k nebeské vysokosti, ni hlavy zdvihnouti.

2. Všecko stvoření hrozně proti mně povstává, a že jsem živ bezbožně, na mne soud vydává; poddáno jsouc marnosti, sobě hořekuje, a Božské zuřivosti tu věc oznamuje.

3. Což smutný mám činiti, zle o mně konečně, a kam se obrátiti, zahynul jsem věčně; to samá pravda jistí, to mé přirození, to hřichové nečistí, jimžto počtu není.

4. Nepravost má k vši psoť se mnou se začala, i hned jak v svém životě matka mne počala; já pak d'áblem svedený opovrhna ctností, všekčen jsem pohřížený v své nešlechtnosti.

5. Hrozné zoufalství vskutku mne se chce chytati, že nevím v tomto smutku, čím se potěšiti. Ó Bože, jenž mne soudíš spravedlivě z zlosti, což tedy mne odsoudíš do věčné žalosti?

6. Budešli mne platiti vedlé mých hříšnosti, ach jistě musím býti v pekle na věčnosti. Co proti tomu povím, když jsem toho hodný, za-slouživ, abych křičel, v zlém pekelném ohni?

7. Než Ty, shovívající Pane náš laskavý, Bože náš milostivý, velmi litostivý, nežádáš zahynutí člověka hříšného; ale jemu odpouštíš provinění jeho.

8. Ach lituji a pláči, nad hříchy mojimi, že jsem živ byl bezbožně v světě, to den po dni: Odpusť, odpusť, můj Pane, břímě hříchů těžké, na milost tvou se dávám, odpusť hříchy mrzké.

9. Prázdnému tvé milosti líp hovadem býti; neb ono po své smrti nic zlého necíti; ale mně muky věčné nelze jest ujiti, když v pekelném konečně ohni měl bych býti.

10. Ach mřítí musím, mřítí na věčné věčnosti, nebudeš-li mne chtítí na milost přijíti: Ó pohni se, můj Pane, smrti Syna tvého, a nečíš se mnou vedlé provinění mého.

11. Nýbrž skrop mne yzopem jeho nevinnosti, odkud se prýští tokem studnice mi-

losti, a krví lející se z boku proklaného, zhladiž mé nepravosti, ó Bože s výsosti.

12. Tak konečně od každé čist jsa nepravosti, státi budu bezpečně, před tvou velebností, a nebudu se báti soudu přehrozného, jímž odsoudíš bezbožné do ohně věčného.

13. Věřím, ach, věřím jistě, že po této smrti Bůh udeli milosti mně v věčné radosti, v které po vši práci své budu spočívati, a Jemu z vši síly své čest, chválu vzdávati.

14. Ty toliko přijď spíše, můj Pane Ježíši, a uveď mne do říše věčné a radosti, v které budu na věky, se vši uctivosti, prozpěvovat písničky sladké tvé milosti.

15. Buď chvála i zpívání Otci nebeskému, buď Synu děkování, i Duchu Svatému. Jakž byl od věku milý vždycky Bůh náš slaven: Tak buď od svých anjelů i od nás všech chválen.

4

Má svůj nápěv.

487. Ach, běda mně nyní, padlému stvoření! Ach, běda mně smutnému! Zhřešil jsem velice, bolí mne mé srdce: Ach, ach, mně nešťastnému!

2. Dal jsem tělu vůli činiti, cožkoli jemu by se líbilo, a

věda, že jest hřích, obrátil jsem jen v smích, jakby to nic nebylo.

3. A nad to, co více, tak často hřešice, nemyslím zas k pokání, můj rozum, smysly mé, jsouc velmi zkažené, mně to činiti brání.

4. Mám chuť ku hřešení větší, než k želení spáchaných nepravosti; jestli se obrátím, hned se zas navrátím k činění prvních zlostí.

5. Pánu Bohu svému, nesloužím tak Jemu, jak na mne přináleží; rozkoš světskou mítí, kratochvíl plniti, to mi na mysli leží.

6. Litujž již, duše má, krví vykoupená, drahou Krista Ježíše, lituj pádu svého, vzývej Boha svého, vzývej a pochoť Mu se.

7. Jemu v důvěrnosti oznám své hříšnosti, nic se nestrachuj více; On tě neopustí, hříchy tvé odpustí, byť jich bylo nejvíce.

8. Naději pevnou měj, v tom sobě nezoufej, pros, a vyslyšíš tebe; On nikdy žádného člověka hříšného neodhnal od sebe.

9. Tvé úpění k Němu od sílejší samému, učíš pravé pokání, hříchy své vyznávej, v ně se nenavracej, žádej o smilování.

10. Ó Jezu, můj Pane! Vzhlédniž s nebe na mne,

hříšníka velikého, smiluj se nade mnou, nevcházej v soud se mnou; šanuj stvoření svého.

11. Vyznávám se Tobě, neboť nechci sobě nijak v hříších zoufati; Tys milostivý Pán, ráčíš věděti sám, jak se mnou nakládati.

12. I obrať se zas laskavě v tento čas, obrať, můj Jezu, ke mně; oddal, a sejmiž pryč, shlad', očisť, a uleč to, což zkaženo ve mně.

13. Chtějž mi i to dáti, bych se z hříchů káti moh, a zde sloužil Tobě, vůli tvou vždy plnil, a pobožně živ byl, potom se dostal k Tobě.

Adam Plintovic.

Za odpuštění hříchů.

Má svůj nápěv.

488. Ach Bože můj! Já jsem zbloudil, a břemeno hříchů mých velké jest, neb jsem chodil ne po pravých cestách tvých; protož chtěl bych před hněvem tvým utéci, ale kam? Nevím.

2. Byť bych se kamkoli schoval, Ty jsi všudy přítomný, byť se také přestěhoval do nejdalší krajiny, bych měl křídla holubice, však mne najde tvá pravice.

3. Protož jen vyznati musím: Pane, zhřešil jsem těžce, a však Tě pokorně pro-

sím, nezamítej mne předce, nechť hříchy mé hněvu tvého nerozněcují věčného.

4. Můželi člověk mořského pisku kdy v počtu míti? Tak bezbožnost srdce mého kdo může vysloviti? Kdo by moh' mé nepravosti vypočítat od mladosti?

5. Protož plačte, oči moje, jako pramen vod živých, vydávejte slzy mnohé, a pokání z hříchů svých čiňte, ó bych ve dne, v noci kvíлил co dítě v nemoci.

6. Ó by se již otevřelo srdce mé v své těžkosti, a míru slz plnou mělo, jestli to není dosti, nechať krvavé krůpěje tvář má v hojnosti vyleje.

7. Ale, Kriste, tvé trýznění, tvá krev jest lékařství mé, v ranách tvých mám potěšení, i když smutné srdce mé; protož chci v Tobě doufati, a do tvých ran se skrývati.

8. Jezu, já na Tě uvalím břemeno všech hříchů svých, posilňuj Ty mne, když jsem mdlým, umyj duši jako sním, Duch tvůj nechť mne sprovazuje, a v dobrém vždy potvrzuje.

9. Tak budu skrz Ducha tvého já život svůj lepšíti, a žádosti srdce svého zlé v sobě vždy dusiti. Ó Pane! jenž jsi dal chtění, dejž k tomu i dokonání. • Jan Bohumír Ertel.

Jako: Ach, co smutný mám činiti.

489. Ach, co hříšný mám činiti? Zlé svědomí uhlídám, mnohé proň souzení mám; však jestli mé potěšení Ježíš, v Něhož já doufám: Ježíše nezanechám.

2. Ač právě zde hřichy moje Ježíše Pána mého zlehčuji milost Jeho; On se nad nimi smiluje; protož sobě nezoufám: Ježíše nezanechám.

3. Hle, zde těžký kříž, soužení obecně se nachází, na křesťany přichází; však pro to krátké trápení já toho, kteréhož mám, Ježíše nezanechám.

4. Na nynější, Pane, život pomni, že jest jen bídný, k dýmu a mhle podobný, tento mile rád opustím, jiný za ten dostat mám: Ježíše nezanechám.

5. Umřítí chci též rád mile, abych těžkosti ušel, a ku spasení přišel; půjdu i do hrobu mile, v kterém být věčně nemám: Ježíše nezanechám.

6. Skrže Něho zas obživnu, když mně to sám způsobí, ku spasení probudí; i milosti jeho dojdou, ačkoli prach býti mám: Ježíše nezanechám.

7. Ježíši, můj musíš býti, radosti tvé uhlídám, do kteréž já vjítí mám: Dejž, abych ji moh dojíti, s radostí toho žádám; Ježíše nezanechám.

Má svůj nápěv.

490. Ach, co smutný mám činiti, a co vzítí před sebe? Svědomí mé viní mne; čas jest ze sna procítiti, jako Bůh radí věrným: Ježíše se nespustím.

2. Ač těžký kříž i trápení na věřících valí se, jakž i mne trápí těžce; však nechci se odloučiti; neb On vládne srdcem mým: Ježíše se nespustím.

3. Víím, že množství hříchů mojih Ježíše skormucují; však jsem Mu předce milý; On hříšníkům své milosti dá pokání činícím: Ježíše se nespustím.

4. Umru-li pak, jen odejdu z toho světa bídnosti, v pokoji do radosti; však víím, že i v tmavém hrobě Pán Ježíš jest světlem mým: Ježíše se nespustím.

5. Ach, Bože můj! rač být se mnou, pokudž v to místo přijdu, kdež věčně živý budu, a mou duši rač chrániti tím nebeským světlem svým: Ježíše se nespustím.

6. Amen, Amen, můj Ježíši, rač mi dáti milost svou, ať se raduji s Tebou; a dej z toho světa sjíti s vírou, s dobrým svědomím: Ježíše se nespustím.

Činění pravého pokání.

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

491. Ach, jak mne skormucují náramně hříchy mé, před Bohem obviňují, vypráhly kosti mé, k Němu se já obrátím skroušeným srdcem svým, a k Otci se navrátím: Milostiv bude, vím.

2. V mrzkostech jsem počatý, v hříších narozený, Boha jsem milovati měl, však převrácený život můj byl; patřiti již na nebe nesmím, nemohu to tajiti, neb jsem zhřešil, to vím.

3. Nyní bych měl doufati v tvém Synu Ježiši, na Něj se spoléhati, On jest Kněz nejvyšší, než jsem velmi předešen, tak že mé hříšnosti svědčí na mne, že hoden nejsem tvé milosti.

4. Chtěl bych i napravit život svůj předešlý, v duchu se obnoviti, a býti poslušný; než nemohu činiti toho tak, jak bych chtěl, vždycky mne podvrátiti chce tělo, svět, ďábel.

5. Co tedy mám činiti? Kam se utéci mám? K peklu se přiblížiti musím, když vypadám, ó Bože! z tvé milosti, protože navrátím se, prosím, mi mé hříšnosti odpusť z milosti své.

6. Otče, dals Syna svého za vše hříchy světa, by živ byl skrze Něho každý, kdo v Něj doufá; chtějí mne odloučiti, tělo, krev od Něho, než nechci přivoliti, posilniž mne mdlého.

7. Nejsem hoden milosti, kterou mi prokázal Syn tvůj, že nepravosti mé všechny na se vzal! Toho však jsem potřebný, a věřím slovům tvým, že skrz víru já bídný budu spravedlivým.

8. Živ jsem, praviš sám, Pane! Nechci smrt hříšného, milost nechť se mu stane, v čas soužení jeho; chci, aby se obrátil ke Mně, zanechal zlost; protož jsem se navrátil, přijmi mne na milost.

9. Skrze Ducha Svatého posilň mdlou víru sám, dej potěšení svého, ať víc neupadám, veď mne ku pobožnosti, od hříchu mne varuj, moci ďábla mne sprostí, vítězství mi daruj.

10. Požehnej tělo, duši, práce povolání, a co k němu přísluší, dej své požehnání, vyslyš mne, když volati budu celým srdcem, když ďábel odolati chce, buď mým zástupcem.

11. Potom dej mi umřítí tiše a vesele, mou duši rač přijíti, Bože! sám v ruce své, zač Tebe chci slaviti, jménu

tvému díky vzdávati, velebiti, Tě, Bože, na věky.

* Jan Bohumír Ertel.

Má svůj nápěv.

492. Ach, můj Bože, víš, jak mnohé a těžké jsou mé hříchy, z nichž kdo by mne teď vymoh zde, žádného v světě není.

2. Bych končiny země nyní přešel, chtě sprostěn býti kříže svého; však vždy jeho nelze se mi pozbyti.

3. Protož k Tobě v této době utíkám se samému: Ach, hněv nechej, v soud nevcházej! Syn tvůj mne smířil s Tebou.

4. Má-li být tak a ne jinak, že pro hřích trestat musíš; tu pal, seč, bij, tam odpusť mi, a dej, bych se z zlého kál.

5. Trpělivost dej, odpusť zlost, popřej srdce poslušné; reptání vzdal, bych neprohral svoje spasení věčné.

6. Učiň se mnou, jakž chceš, tvému kárání se podám vždy; jen neluč mne v věrnosti své od sebe, Pane nikdy.

7. Jako malý ptáček milý do děr stromů, skal běží, když se zdvíhá bouře škodná, jenž vše stvoření straší:

8. Tak můj Kriste, útočiště své já mám k děrám ran

tvých; v čas úzkosti, hříchů, smrti, dávám se nacházet v nich.

9. Tu se schráním, až s tělem mým zde se rozloučí duše; však jistě vím, že Tě u-zřím, má slávo, v slavném rouše.

10. Sláva Bohu, Otci, Synu, též i Duchu Svatému. Nic nezoufám, neb di Pán sám: Věř, budeš spasen, amen.

* Sam. Tranovský.

Z Luk. 15.

Pravá slitovnice.

Ježíš hříšníky přijímá.

Jako: Kdo jen na Boha se spoléhá.

493. Ach, sladkých slov pro lidi hříšné, jenž se dnes kladou v mé srdce; ač sva-toskutečníků pyšné to plémě proti nim řepce; ó slov, v nichž duch můj radost má, Ježíš hříšníky přijímá.

2. Nu i já jsem z houfu těch, jenž se byli vzdálili od Tebe, můj Jezu, však přibližují se opět srdcem, ústy k Tobě: Ach učiň, cožs učinil tam, Jezu! přijmi hříšníka sám.

3. Aj, pastýř hledá s vši pilností, když jednu jen ztratil ovci; vstana, obejmíž mne milostí, a vrať mne k svému stádcí, Ty můžeš na-

jít chudičkou, ach Jezu, přiviň ovečku.

4. Tak žena hledá groš ztracený, zažihá světlo a meťte, ach, já jsem se zbavil té ceny obrazu prvního v kvěťtě; hledej, pozdvihni hříšníka, tvá milost jest k nám veliká.

5. Nechť Tobě mé věrné pokání způsobí srdečnou radost; padna k nohám tvým, smilování tvého žádám, ó jenž jsi dost učinil za mne, můj Kriste, buď nyní mé útočiště.

6. A kdyžs jednou mne chtěl najíti, nedej, abych víc ztracen byl; v ranách tvých mne račiž zavřítí, v té pokladnici nechť mám díl, tam ať jest všecka rozkoš má, kde Bůh hříšníky přijímá.

7. Někdy vnes mne na ramenách svých do nebe z té světa bídý, tam, kde jest tvých obydlí svatých, kdež Tě oči mé uvidí; tam řeč ta všem bude známá: Ježíš hříšníky přijímá.

* Jan Blasius.

Marka 9, 34.

Za posilnění víry v duchovním boji.

Má svůj nářev.

494. Bože, já chci srdce mého žalost Tobě zjevití. Ačkoli vím, na los jeho že sám ráčíš šetřiti: Já často v poku-

šení upadám do omdlení, když mne ďábel zlý bez míry třibi a chce zbavit víry.

2. Bože, Ty víš všecko, Ty znáš, že nic nemám sám z sebe, kde bych vzal, jestli Ty nedáš? Všecko mé jest od Tebe: Co vím, a mám dobrého, jest od Tebe samého; zvláště víru bez pochyby Ty sám dáváš, jak se líbí.

3. Ó Bože můj, já jdu k Tobě v svém velikém soužení, slyš, prosím, jak stýskám sobě; nech nejsem zahanbený; zahanbiž ďábla zlého, a posilniž mne mdlého, abych nepad do zoufání, v Krista věřil bez přestání.

4. Jezu, Tys pramen milosti; nezamítáš žádného, kdož k Tobě jde v své křehkosti, ale těšíš každého, že bude-li víra v něm, jak hořčičné zrno jen, však jí chceš tu hodnotu dáti, že horami můž hýbati.

5. Dej mi pomoc své milosti, když jsem plný soužení, dej přemoci všecky zlosti, v boji a v pokušení. Rač vírou chovati, meč Ducha mi podati, abych potřel nepříteli, i odění jeho celé.

6. Duchu Svatý na výsošti, Ty jsi Bůh nestvořený, s Otcem, Synem v též bytnosti, všech smutných potěšení! Víra má jest dílo tvé, já nic nemám z moci své; rač i dá-

le při mně státi, dar svůj ve mně zdržovati.

7. Hosti srdce mého svatý, sešli pomoc svou ke mně, rač dílo to dokonati, kteréžs začal sám ve mně. Rozněl jiskru tu malou, dej víru dokonalejší, abych někdy s volenými cíle víry došel tvými.

8. Bože, jenž vše v moci své máš, ó přesvatá Trojice! Tys jediný spomocník náš, chraň mne tvá pravice, když ďábel do mne střílí, a já jsem mdlý bez síly, chce, abych bez potěšení zoufal, a ztratil spasení.

9. Vytrhni mne z jeho sítě, kterou klade přede mnou, ať nemůže nijak míti žádné moci nade mnou. Stůj při mně v každém boji, ať srdce mé obstojí, a vždy může přemáhati, když se musí potýkati.

10. Podej ruky své slabému dítěti v jeho mdlobě, tak ať ujdou všemu zlému, a obstojím při Tobě. Rač mně sám voditi, ať se nemůžu chlubit d'ábel, že přemohl toho, kterýž doufal v Tebe mnoho.

11. Tys má pomoc, Pán a Bůh můj, Tys všecko mé spasení, já jsem s tělem i s duší tvůj, neprodlévej v soužení, přijď a pomoz pravdivě, polam šípy ohnivé d'ábla, a za-

žeň samého v hanbě do pekla věčného.

12. Já Tě budu do skonání z pomoci té chváliti, žes můj strach a naříkání laskavě chtěl vzdáliti. Ne jen v té smrtelnosti chci Tě mít u vážnosti, ale i když přijdu v nebe, budu věčně slavit Tebe.

* S. Hruškovice.

Probuzení k pokání v obecných pokutách.

Má svůj nápěv.

495. Bože, pro Syna svého rač se smilovati nad množstvím lidu tvého, dej se z hříchů káti, a což ctného jest činiti; neb Bůh ráčí v ruce míti prut, jímž nás trestati chce, jak pastýř tak ovce, žádný Mu neuteče.

2. Bůh dosti dlouho nás zval skrz své věrné posly, z nás žádný se neozval, protož pomsty vzrostly, jeho metlu máme v zemi, jichž víc ještě před rukami; rač je vzdálit od nás Pán, a svou milost seslat nám, však vše v ruce své má sám.

3. Divy velké se dějí, a mnohá znamení, jenž nás obměkčit chtějí; tak však jsme zmámení, že pravdy nechceme poznati, již Bůh dává v slovu znáti, bychom se o-

brátili, a za milost prosili, vůli Boží činili.

4. Nebylo nikdy hůře od světa stvoření, každý sobě čist může, co dí svaté čtení: Lásky, víry již ustydlá, nepravost pak se rozmohla, boháč chudého zžírál, a jemu chléb vydíral, střeva před ním zavíral.

5. Kdo může vše vyčistit, co svět zlého nyní svým žrádlem a opilstvím, pýchou, skvostem činí? Bůh již nechce přehlídat dél, viz, by v soud jeho nepřiběh, sic by zatracencem byl, d'áblu přišel za podíl, líp, by se byl nezrodil.

6. Bůh s světem učiniti konec již uložil, s příštím nebude dlíti; neb se hřích rozmnožil, tomu blázen věřit nechce; nýbrž v srdci svém zlém řečce: Nechtějme se lekati, hledme píti a žráti, skutky d'ábla páchat.

7. Svět ten nelepší se nic, přece v vzpouře vězí, a v zlém se sílí vždy víc, k peklu rychle běží; k tomu d'ábel přivedl již, že mnohý tupí na nejvyš Boha a slovo jeho, řka z srdce bezbožného: Ne-ní Boha žádného.

8. Již k kořenu stromu Pán sekeru přiložil, jak svědčí nám svatý Jan, by jej v ohni složil; šťastný, kdož to v srdce skládá, své doufání v

Kristu skládá, vždycky dobré miluje, nad tím se Bůh smiluje, slávu věčnou daruje.

9. Prorocství Spasitele již naplnilo se, věř tomu každý cele, a dej pozor na se, bys se vždy pobožně choval, a Krista v srdci zachoval; nebo nevíš, v který čas vyvrácen bude svět zas, jakž zní pravý Boží hlas.

10. Však všecko již jest skryto před zlou světa sběří, až na to hledět líto, když tak bez vši míry zboží časného hledají, na věčné zapomínají, o nebe nepečují, pobožné potlačují, a tak život ztracují.

11. Bůh nemá zalíbení v smrti bezbožného; neb dal na vykoupení Krista, Syna svého, jenž nás krví svou očistil, moci d'ábla, smrti zprostil, milost Boží způsobil, život věčný nám dobyl, aby každý spasen byl.

12. Protož, křesťané milí, přestaňtež hřešiti, v tuto nyní nejší chvíli, začneme se lepšíti, a Boha prosme za milost, aby měl nad námi lítost, pro Krista, Syna svého, Spasitele našeho, vždycky požehnaného.

* Kašpar Motešický.

Jako: Ježíši, světlo života.

496. Bože, uslyš modlitbu mou, mysl i žádost pokornou, přijmi prosby ducha mého pro Ježíše, Syna svého.

2. Nepřistupuj se mnou k soudu; neb ospravedněn nebudu moci již nalezen býti, rač mi milost učiniti.

3. Nebo tvé milosrdenství snímá našich hříchů množství, a to nedá zahynouti, do propasti ohně jíti.

4. Za tvá hojná dobrodíní vzdám Tobě diků činění: Buď tvé jméno pochváleno, až na věky zvelebeno.

Za odpuštění hříchů.

Má svůj nápěv.

497. Člověk jsem velmi ztrápený, příčinou hříchů mých, že nevím, co mám činiti pro množství skutků zlých. O Bože! sám svou milostí popřej trpělivosti, odejmi od mne mysl zlou, a dej, ať činím vždy vůli tvou.

2. Tebeť jsem velmi rozhněval, k Tobě své zření mám; jakous na mně těžkost vložil, to já již dobře znám: Že jsem proti tvé milosti všecko zlé v své mládosti páchal, živ jsa bez rozumu, a to vše k vůli d'áblu zlému.

3. Bože, Ty znáš nedostatek, i mé ponížení; rozpoemeň se na sliby své, zbav mne zahanbení; jindeť nežádám pomoci, kromě tvé Božské moci; nepřipomínej hříchů mých; nebo se já držím slibů tvých.

4. Lest d'ábelská mne podvedla, po níž jsem postoupil; uznal jsem to velmi dobrě, že jsem již přestoupil tvá, Bože můj, přikázání, hoden jsem zatracení; však mne těší smrt svatého Jezu Krista, Pána milého.

5. Komuž to dáš, aby poznal Tebe býti Pána, že jsi pokání činícím dán jistá obrana? Kteríž za milost žádají, jistou v tom víru mají, že jim odpustíš hříchy sám jako nejmilostivější Pán.

6. Ó vzhledniž svýma očima, Pane milostivý, s výso sti dolů na zemi, Bože lítostivý! Žádám za vysvobození i života změnění, bych mohl jinak v tom světě živ býti vždy v ctnostném životě.

7. Lituj, Pane, služebníka velmi již padlého; ortelem tvým nesudiž mne, člověka bídného; Tobě se dávám na milost, odejmi d'ábelskou zlost, popřej mezi volenými radovati se spolu s nimi.

8. Nic lepšího v tomto světě, než Tobě sloužiti; dej mi, Pane, v každou chvíli, po To-

bě toužiti; neb nemohu nic bez Tebe učiniti sám z sebe, než mi z těžkosti pomůžeš, k radosti věčné dopomůžeš.

Píseň toužební.

Má svůj nářev.

498. Doufám v Boha v svém neštěstí, že mne On potěší, mne smutného, truchlivého v radost svou obrátí.

2. Ale však již na tom světě nížádného není, kdožby o mne starost snášel, krom sám Bůh jediný.

3. Nížádnému, jenom Jemu svou naději skládám; nebo toho vím zajistě, žeť mi spomůže sám.

4. I pročez bych měl zoufatí proti Tobě, Pane? Neb vím, že láska tvá při mně na věky zůstane.

5. Ej, Pane, neprohlédej víc na mé prohřešení; nebo v světě žádný není, kdožby nebyl hříšný.

6. Lituji já toho hořce, že jsem Tě rozhněval, marnost světskou zde na zemi víc jsem obliboval.

7. Ó Bože můj! již já Tobě chci věrně sloužiti, pokudž koli na tom světě budeš mne živiti.

8. Račiz mi býti přítomen ve dne také v noci, s anjely svými svatými v cestách ostříhati.

9. Litostivý věčný Bože, rač mne uslyšeti, odpustiž mi hříchy moje zde na tomto světě:

10. Abych mohl v víře pravé do konce trvati, když na horách neb na vodách budu se plaviti.

11. I když budu umíratí, rač přítomen býti, a mou duši, ó Ježíši! račiz k sobě vzíti.

12. Amen, amen, milý Pane, rač mi to popříti, abych mohl v tvém království s Tebou radost míti.

13. Když jsem tyto verše zpíval, na Boha jsem volal, a mou duši, ó Ježíši! v ruce tvé jsem oddal.

Daniel Orlay.

Tesklivé volání k Bohu kajícího hříšníka.

Má svůj nářev.

499. Já bidný červ, já bídný hříšník, poznávám, již zde svou bídu: Bože! Bože! buď můj spomocník, nevcházej se mnou do soudu. Smiluj se, smiluj nade mnou, a nalož laskavě se mnou.

2. Ach, jak těžce kvílí mé srdce pro množství hříchů spáchaných. Ó bys pohledl na mne prudce, jak na Petra a na jiných! Smiluj se atd.

3. Uslyšíš hlas kvílení mého, uslyšíš, Otče laskavý! Vypráhni mne z jarma tvr-

dého! Navrať mi duchovní zdraví! Smiluj se atd.

4. I dlouho-li budu volati, a Ty mi slova nepovíš? Kterak můžeš křik můj trpěti? snad co jsi nám slíbil, nevíš? Smiluj se atd.

5. Mnoho sic ran na svědomí mám, mnoho zlých věcí jest při mně: Však proto tak žalostně volám! Ó nechť se mi milost stane! Smiluj se atd.

6. Neplať mi vedle zasloužení, a jak vyhledává vina: Odpusť, ach odpusť, Otče věrný, přijmi mne opět za syna: Smiluj se atd.

7. Promluv slovo, hned do břehů bude, promluv, ať hříšník uslyší: Jdi, špomoženo jest tvé bídě, jen víc neobtěžuj duši. Smiluj se atd.

8. Již mám za to, že slyšel mne, nebo srdce radost cítí; protož nechci dále tak smutně, ta slova opakovati: Smiluj se, smiluj nade mnou, a nalož laskavě se mnou.

* Jan Glosius.

Ze Žalmu 51.

Má svůj nápěv.

500. Jeruzalemský král David hříšný, když slyšel proroka, jehož Bůh poslal, aby ho trestal, Božího Náta-
na, z hříchu těžkého, cizoložného, jímž rozhněval Boha.

2. Jak žalostivě, velmi plačtivě stál před tváří jeho vyznávající, a želející hrozně pádu svého: Smiluj se, Pane, slituj se, Bože, z dobrodiní svého.

3. Rač nahlédnouti a vzpomenouti na milost velikou, kteroužs činíval, a prokazoval hříšnému člověku. Rozpomeniž se, Bože, slituj se, shlad' mou vinu těžkou.

4. Jak prevelikou, žalost, přetěžkou na mém svědomí mám, že jsem Tě, Pána, věčného Boha, tak těžce rozhněval; nemohu nésti velké bolesti; obrať se ke mně sám.

5. K Tobě se svému Bohu věčnému, já hříšný utíkám, z hřešení mého, velmi těžkého Tobě se vyznávám; dlužen jsem summu velmi velikou, zaplatit čím nemám.

6. Krom hříchů, zlostí, všech nepravostí, jiného nic nemám, nenacházím se, než v nečistotě mne počala matka má. Pravdu miluješ, hříchy shlazuješ; žádá Tě duše má.

7. Hřichové moji, ač jsou velicí; však vždy volám k Tobě: Předrahou krví, Pane Ježíši, rač obmýt hříchy mé, Ducha Svatého a čistotného stvořiž ve mně, Pane.

8. Obmytý budu, když milost najdu, z slova tvého, Pane; nad sněh bělejší, a zře-

telnějši hned bude srdce mé, stvoření tvého, ač nehodného, nezamítej, Pane.

9. Lítostivý jsi, pravdomluvný jsi, smiluj se nade mnou; rač mi slibiti, mne ujistiti, že shladiš vinu mou; ukaž zřetelně milost svou, Pane, obrátiť se ke mně.

10. Což učiniti rač a splniti skrze nevinného Beránka toho, přepokorného Krista, Syna svého, obmyj hříchy mé, a přiveď k sobě do království svého.

Jan Kromholz.

V trápení svědomí raněného.

Má svůj nápěv.

501. Jezu Kriste, jenž studnice neobsáhlé milosti, popatři, jak mne velice obklíčily úzkosti; srdce mé přestroje střely ranily, také svědomí, hryzouc mne bez přestání.

2. Smiluj se nade mnou, zprošť mne břemene tak těžkého; vnesls' ho za mne žalostně, usmrcen jsa, na dřevu; bych já v veliké úzkosti, nezhybnul pro nepravosti, neb upadl v zoufání.

3. Ach Bože! když sobě hříchy předešlé připomínám, v kterých jsem měl oblíbení, pro strach všecken omdlévám; nemám útěchy krom Tebe, kterou nacházím v

tvém slově, jemužto věřím silně.

4. V něm tvé dobroty důvodně nacházím zaslíbení, že mne chceš přijat laskavě, jestli právě pokání z hříchů mých činiti budem, a v pravém srdci zkroušeném, před tvou tvář svatou stanem.

5. Těžkost když mne obklíčila, jak jsem vyznal srdečně; nepravost má když ujala svědomí zarmoucené; ach žádal bych od hříchů svých očistěn býti v ranách tvých, jak David a Manasses.

6. Protož na tvá svatá slova přicházím hříchy jatý, klekaje na svá kolena, prosím za smilování: Pro svá mnohá dobrodiní odpusť mi mé provinění, v kterém jsem měl kochání.

7. Ach, Bože můj! pro své jméno odpusť mé prohřešení; zprošť mne břemena těžkého, mnohého přestoupení; ať srdce mé již v pokoji zůstává Tobě slouží v synovské poslušnosti.

8. Posilniž mne Svatým Duchem, uzdrav svými ranami; obmyj mne krvavým potem při hodině poslední: a tak svatě vytrhna mne z toho světa v pravé víře, přiveď do slávy věčné.

9. Abych tam v radosti vždycky jméno tvé oslavoval, a s nebešťany na věky

plesal a prozpěvoval. Vyslyš hlas můj žalostivý, ó Ježiši milostivý, pro svou hořkou smrt. Amen.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

502. Ježiši, dárce milosti, sprostiteli všech žalostí, prosím, rač se bez prodlení skloniti k mému modlení; k dobrotě tvé se utíkám, neb nevím, než k Tobě, nikam.

2. Ortel přísné spravedlosti zasloužil jsem svou hříšností, skutků, myšlení, i řečí nemaje vážně na péči, k tomuť se zjevně přiznávám, že jsem Tě hněval, poznávám.

3. Jistotu však mám tu z viry, že tvá milost nemá míry, a že jsi i za mé zlosti učinil smrti svou dosti: Protož, ó Beránku tichý, vymaž krvi svou mé hříchy.

4. Ustavičný boj v světě mám, nemoha odolati sám; prosím, dej vítězství z nebe, bych nepadl, jsa bez Tebe: Ach jistě bez tvé pomoci nelze svět, d'ábla přemoci.

5. Trvati dej mi v čistotě, v tichosti, v střidném životě, v pokoře, v lásce, v svornosti, v naději, v trpělivosti, přispoř mi viry skutečné, k dosažení slávy věčné.

6. A nedopouštěj ztratiti darů, kterých mi popřítí ráčils z veliké štědrosti, za něž

Tobě na výsosti vzdávati budu věčnou čest, i zde pokudž ve mně duch jest.

7. Ó Synu Boží! já Tobě poručím se v každé době; opatři mé tělo, duši, jak Pánu věrnému sluší; víš, co mi se nedostává, tvá jest moc, království, sláva.

8. Citím v srdci rozvlažení, ó Pane, mé potěšení! Popřej mi šťastně umřítí, k Tobě co nejspíš přijítí; pomoz k tomu, a oroduj, ať i mně přejí Otec tvůj.

† 9. Uslyš nás, Otče v nebesích, posvěť se jméno tvé v věrných, přijď tvé království, tvá vůle děj se, jak v nebi, tak dule, chléb náš dej nám dnes; vinu shlad', s pokušením vše zlé odvráť.

10. Amen, rcemež již společně, a věrmež tomu srdečně, že to dá Bůh bez pochyby, pro své svaté věrné slihy skrz svého milého Syna, Jezu Krista Hospodina.

Jiří Tranovský.

*Píseň kající a potěšitelná
za odpuštění hříchů.*

40 15 Y Má svůj nápěv.

503. Ježiši, kterýžs mou duši smrti svou přebolestnou z temné satanášes skryší, a v hříších velmi bídnou, mocně ráčil vytrhnouti, a o tom mi oznámiti skrz tvé slovo při-

jemné: Buď jen potěšení mé.

2. Ty jsi ovšem hledal věrně své ovečky ztracené. když běžely zlořečené do pekelného ohně; Ty satana potlačitel, smutných hříšníků těšitel, taks je ráčil volati, že já musím přijíti.

3. Ach já jsem to hříšné dítě! Ach! já bloudím dalece, při mně najdeš náležitě nespravedlivé srdce; mé myšlení, i dychtění, jest Boha opovržení, dokonale zle živ jsem, i bezbožně všim časem.

4. Pane! musím jen vyznati, nepřebývá dobré v mně, což my máme vykonati, předstírám to duši své; ale krev, tělo, přemoci, a dobré přivést k konci, nemohu, jak já míním, co nechci, to vždy činím.

5. Ach Pane! mně známo není, jak mnoho jest hříchů mých; Neb jsem na mysli zraněný, skrz hřichy a bolest jich, srdce jest mdlé od starosti, ach, odpusť tajné hříšnosti, nepřipomínej zlosti, jenž Tě hněvali dosti.

6. Ježíši, ráčils obmýti mé dluhy vlastní krví; Spasiteli! Dejž sloužiti to vše k mému spasení. Poněvadž jsi tak ztrýzněný, s hřichy na kříž pověšený, ach, propusť mne v svobodu, tak docela tvůj budu.

7. Poněvadž mne předěšuji peklo, ďábla ukrutnost, mnohokrát povzbuzují, a vedou mne v odpornost, tak že téměř ze spod ležím, dejž, Pane! ať já zvítězím; v Tobě jest mé doufání, sprost mne pochybování.

8. Tvé drahé rány červené, hřeby, hrob, i koruna, tvé nohy tuze svázané, vzdalují lkání mnohá; tvé trápení, pot krvavý, bití, modřiny a šrámy, muka, úzkost, píchání, vždycky jsou má kochání.

9. Když na soudu musím státi, odkud nelze utéci, račiž Ty mne sám zastati, ujmi se mne svou řečí; učiniž sám proměnění, bych tak nebyl odsouzený: Kdožby po levici stál, nikdy jsem ho nepoznal.

10. Ty zpytuješ mé bolesti, poznáváš i trápení, v srdci svém nic nechci nésti, než jen tvé umučení; to srdce s pláčem smíšené drahou krví pokropené, tvou, vylitou na kříži, dávám Tobě, Ježíši.

11. Nu jistě vím, že spokojíš mé zraněné svědomí, věrnost svou při mne naplníš, jaks pověděl v svém čtení: Že na té široké zemi nemá býti zatracený žádný, ale živ býti, bude-li jen věřiti.

12. Věřím, Pane! pomoz mdlému, a nedej zahynouti, Ty sám dáš moc nemocné-

mu, když mne hřích, smrt, kormoutí; tvé dobrotě chci věřiti, pokud vesele patřiti budu v Tě, po těžkosti, v té přesladké věčnosti.

* Adam Šimonides.

Má svůj nápěv.

504. Ježíši nejsladší, můj potěšiteli, Ty jsi můj Bůh a Pán, můj Vykupiteli, který hodně tresceš své milé stvoření, rač být milostivý, dej mi potěšení.

2. Ach, jak jest přetěžké, Pane, břemeno tvé; ale též jsou těžké, Bože, hříchy moje, kterými jsem Tebe já hříšník obrazil; volám k Tobě, Bože, abys mne potěšil.

3. Co jest za příčina mého prohřešení, že jsem nezachoval tvého přikázání, hned od své mladosti já jsem se zle choval; protož, Pane milý, hodněs mne potrestal.

4. Ó, račiž to dáti, Bože litoštivý! aby Duch tvůj Svatý byl vždy při mně pravý; abych přikázání tvá v srdci svém nosil, a tak Tebe Boha vždy za pomoc prosil.

5. Bych sobě nezoufal v této své těžkosti, kterou snášet musím pro své nepravosti, kámen těžkých hříchů vrz v moře milosti, a na věky nikdy nevzpomínej zlosti.

6. Úzkost mile snáším, a vyznat to musím, že místo rozkoší velkou žalost nosím; ale Tebe Boha vždy za pomoc prosím; že Ty mi spomůžeš, tomu jistě věřím.

7. Sám jsem já též právě příliš unavený, jako strom zelený mrazem opálený; však, že k Tobě volám, Ježíši přemilý, rač pohlednout na mne, dej mi potěšení.

8. Fresuněk svůj maje, k Tobě se utíkám, ó Kníže pokoje! Tě za pomoc žádám; neb jsi sám lékařem, Kriste, svrchovaným, mne ovci ztracené, rač býti přítomný.

9. A ten bič ode mne račiž pryč odňati, nimž mne káráš přísně, že jsem hříchem jatý; ten vím, že odejmeš, když tvá vůle bude, oleje naleješ, Pane, v rány moje.

10. Budu, Pane, Tobě již věrně sloužiti, pokudkoli v světě budeš mne živiti, jméno tvé přesvaté budu velebiti, za tvé dary hojně Tobě děkovati.

11. Ej, rač obrátiti svou svatou tvář ke mně, Ježíši přemilý, ó nezamítejž mne! Tvá svatá velebnost rač můj pláč slyšeti, tak po této psotě rač mne k sobě vzíti.

12. Rač to učiniti pro své svaté rány, které jsi podstoupil za vše lidské syny, a po tomto marném, bídném pu-

tování, dejž nám s Tebou, Kriste, věčné kralování.

13. Ó přessvato-svatá a blahoslavená Trojice jediná, která nerozdílná, jak Bůh Otec, tak Syn, spolu i Duch Svátý, račiž nám všem k tomu šťastně pomáhati!

Jakub Faber.

Má svůj nápěv.

505. Ježíši, věčný Bože, všechna má naděje, myš doufání v Tobě máme při každé hodině, Ježíši, věčný Bože.

2. Jaks mne ráčil trestati! Znajе mne hříšného, neopouštěj, nezamítej nyní sluhy svého, Ježíši atd.

3. Nebť jsem velmi prohřešil, Tobě se vyznávám, smiluj se, Pane, nade mnou, za přimluvu žádám, Ježíši, atd.

4. Dejž mi to, věčný Bože, ať všechna žalost má skrz Tě jest, Boha samého, v radost obrácena, Ježíši, atd.

5. Račiž mi milost dáti ke všemu dobrému; nebť se nevím kde utéci, než k Tobě samému, Ježíši, atd.

6. Ze všeho srdce svého, dejž, abych Tě poznal, a tvou zde vůli vždy plnil, ač jsem dlouho meškal, Ježíši, atd.

7. Já znám, že hodně třešceš každého člověka, zvlášť

koho sobě míti chceš, bídneho hříšníka, Ježíši, atd.

8. Častokrát k Tobě volám, neb jsi Ty mocný Pán, všemohoucí, ó Bože můj! Spomoz mi z toho sám, Ježíši, atd.

9. Hoden jsi chvály jistě, Pane Jezu Kriste, v mou již poslední hodinu smiluj se nade mnou, Ježíši, atd.

10. Hanebně jsem provinil, všechno jsem zlé činil proti tvé Božské milosti, páchav nepravosti, Ježíši, atd.

† 11. Uslyšíš mne bídneho, velmi ztrápeného, dejž mi v sobě potěšení; však jsem tvé stvoření, Ježíši, atd.

12. Budiž při mně svou mocí ve dne, také v noci, nezaháněj mne od sebe, snažně prosím Tebe, Ježíši, atd.

13. Abych sobě nezoufal, odplaty nezmrhal, dejž mi, Ježíši, svou milost, potom věčnou radost, Ježíši, věčný, Bože.

Má svůj nápěv.

506. Kam se utéci mám, poněvadž ze všech stran hříchy jsem obtížený? Kde najdu spomožení? Byť všecken svět při mně stál, hoře by ze mně nesňal.

2. Ó Pane Ježíši, v milosti nejvyšší! Na tvůj rozkaz mé srdce utíká se k tvé lásce,

vylejž na mou dušičku, lásky své krůpějčku.

3. Ty jsi můj Bůh a Pán, protože já uvrhám nepravosti své všechny, jenž vězí ve mně vždycky, do tvých ran, Pane Kriste, jenž jsou mé útočiště.

4. Krví svou přesvatou, na kříži vylitou, od všech hříchů mne obmyj, v srdce mé svou radost vlej, všechny me hříchy odpusť, a k milosti své připusť.

5. Tys můj potěšitel, drahý Vykupitel, kterýž mne z ztracení vykoupil, a spasení mně nehodnému dobyl, abych s Tebou věčně byl.

6. Ač velká jest má zlost; avšak budu jí prost, když vírou tvou zásluhu ujmou, a zbudu dluhu; kdož se jen k Tobě blíží, z toho žalost hned mizí.

7. Ač snáším chudobu velikou v tu dobu; a však Ty jsi mé zboží, ó Kriste, Synu Boží; Ty mi všeho v hojnosti uděluješ z milostí.

8. Byl d'ábel bojoval, proti mně šermoval, nebudu se ho báti; ale mu odpírati, jakž mu krev tvou ukáží, hned ho zemdlim a sváží.

9. Tvá krev, Boží Synu, takovou má sílu, že krupěje nejmenší můž smýt hříchy největší; anobrž z smrti věčné může vytrhnout mocně.

10. Protož v Tě samého doufám dne každého, jist jsa, že v tvém království budu míti dědictví, kteréž jsi mi zasloužil, když za mne smrt podstoupil.

11. Ty pak mé srdce red', a Duchem Svatým ved', bych se hříchů varoval, dobrého následoval, a potom s Tebou, Pánem, věčně přebýval, amen.

• Kašpar Motešický.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

507. Nerač, Pane, v prchlivosti mne trestati v hněvivosti; ale podle velikého milosrdenství hojného, rač se ke mně nakloniti, mou modlitbu vyslyšeti.

2. Po Tobě má duše touží, srdcem, ústy věrně slouží; hned z rána v jitřním vstání, odsílám k Tobě úpění, by na mne popatřil mile, a vyslyšel mne té chvíle:

3. Neb jsem já velmi soužený, bidou až k zemi potřený, lože smáčím omdlévaje, a tvé pomoci žádaje; od rána až do večera má duše vždy bolest mívá.

4. Protož, Pane, rač vzhlednouti, a nedopouštěj padnouti; abych byl všech bíd zproštěný, a od nich vysvobozený, Tě chválil, Boha věčného, na věky požehnaného.

1235 / Má svůj nápěv.

509. Nikdy tak sirotka, kde by byla matka, v trápení se táže, jak já, na Tě, Bože, ó má pevná věže! Slyš mé naříkání, viz truchlé vzdychání, nakloň se k modlení; neb Tys mé doufání.

2. Manasses v úzkosti volal s důvěrností, David, spáchav zlosti, vyznal se s lítostí tvé Božské milosti. Ty na jich kvílení měls otcovské zření, ukázals jim záři své přesváté tváři.

3. Maří Magdaléna, hříšnice ta zjevná, když hříchů želela, z nich se vyznávala, a je zanechala: Tu jsi ji potěšil, i hříchy odpustil, dals jí v světě milost, potom věčnou radost.

4. Pozdě kajícího lotra visícího, v Tě doufajícího, i Petra hříšného, Ty z Sionu svého vyslyšels laskavě, přítomen hotově; i k mému volání dej své smilování.

5. Neb se již vyznávám, své slzy vylévám, pro hříchů mrzkosti jsa v poníženosti, žízním tvé milosti. Ó duše! shovivej, Pána očekávej; neb tě již uslyší, a smutnou potěší.

1236 / Má svůj nápěv.

511. O Ježíši, nejsladší Ježíši, k Toběť volá služeb-

ník nejmenší, přijmiž prosby a srdce vzdychání, dej činit pokání.

2. Popřejž mi to, drahý Spasiteli, ať Tě mohu chválit v každou chvíli a v tvých službách vždycky zůstávati, Tebe milovati.

3. Ó rač přispět rychle svou pomocí, neb Tě čekám jak ve dne, tak v noci, jako kuřátko ztracené jsoucí, matky nevidoucí.

4. Přijdiž, přijď, má útěcho nejdražší, jenž jsi lékař sám nejvýbornější, uleč duši mou, příliš zemdlenou, hříchy obtíženou.

5. Nehleď na mé těžké provinění; ale na své, Pane, zaslíbení, kteréžs slíbil k Tobě volajícím, pomoc žádajícím.

6. Učiniž to tedy, milý Pane, nechť se i mně podle prosby stane, za což vroucně budu Tě chváliti, vždycky velebiti.

7. Ach jak jest ten každý člověk šťastný, jenž má Tebe v tento čas žalostný! Ten se v smutku můž potěšovati, smrti nelekati.

8. Nu i já se smrti nic nelekám, když Tě, Ježíši můj, při sobě mám, Ty mne ráčíš i zmrtvých vzkřísiti, do nebe přijíti:

9. Kdež Tě budu vždy oslavovati, svatý, svatý, s an-

jely zpívati; Bože, tak vždy budiž od nás chválen, až na věky. Amen.

Adam Plintovic.

Jako: Pán Ježíš lidu věrnému.

512. O Králi nebeské slávy! Jenž jsi duši našich zdraví, uzdrav mne, lékaři pravý.

2. Rozpomeň se, mé spase-ní, nedej přijít k zatracení: poněvadž jsem tvé stvoření.

3. Pro mne ráčils pracova-ti, dals se k kříži přikova-ti, nerač práce zlehčovati.

4. Kriste, soudce sprave-dlivý, odpusť mi mé provi-nění, než bude počtu klade-ní.

5. Lkám, jsa vinen, z srdce svého, a hrozím se soudu tvého, nezamítej ztrápeného.

6. Jenž Magdalénu rozhřešil, lotras na kříži potěšil, mně tudy naději zlepšil.

7. Rač mé modlitby přijati, se mnou mile naložiti, bych mohl pokut ujiti.

8. Postaviž mne mezi svými ovečkami libeznými, a ne s kozly odpornými.

9. Když zapudiš zlořečené, a do ohně odsouzené, připoj mne mezi volené.

10. Abych s nimi v té rado-sti, prozpěvoval na věčnosti: Svatý Pán Bůh na výsosti.

Jako: Kriste, světlo všech temností.

513. O milosrdný Bože náš! Kterýž neposlušné káráš, a hroziš je zahladiti, jestli z svých hříchů nebudou pokání činiti.

2. Myl se k Tobě utikáme, a tvé milosti žádáme, kterčž račiž nám popřiti, bychom mohli hříchů našich právě litovati.

3. A v Krista Pána věriti, v Něho samého doufati, a po této časné smrti s Ním i s anjely na věky v nebi přebývati.

4. Kriste, pro své umučení dej nám hříchů odpuštění, ať nás nezže věčný plamen, uchovej nás, Kriste, amen, uchovej nás. Amen.

O hříšné ženě. Luk. 7. kap.

Má svůj nápěv.

514. Otče nebeský, rač pomoc dáti, bychom se mohli srdečně káti, jakožto ona hříšná a kající žena.

2. Všecku snažnost na to naložila, čím hřešila, aby se tím kála, když hanbou pohrdavši, k zemi se sklonila.

3. Lukáš to v evanjelium píše, že v městě jedna hříšnice byvše, jakž o Kristu zvěděla, k Němu se hned brala.

4. Když On stolił v domu u Šimona, přišla k Němu již řečená žena, padši k nohám, plakala, slzami je myla.

5. Jala je i vlasy vytírati, a drahou masti pomazovati, ustavičně libajíc, před Ním se snižujíc.

6. Ale Šimon v svém srdci rozjímal, žeby Kristus této ženy neznal, mysle: Byl prorokem byl, tknouti by se nedal.

7. Kristus daremná myšlení znaje, s Šimonem laskavě rozmlouvaje, dí: Byl jeden věřitel, jenž dva dlužníky měl:

8. Jeden mu byl pět set peněz dlužen, a druhý padesát, i ten nuzen, on odbadva propustil, i dluh jim odpustil.

9. A hned potom Šimona se tázal, kdoby z těch dvou, více ho miloval? K němuž dí Šimon zase: Kdož byl dlužen více.

10. Pán svědectví Šimonovi vydal, že k otázce dobrou odpověď dal, ukázal jemu ženu, řka: Všel jsem do domu;

11. Vody nohám mým ty jsi nepodal, a hlavy mé olejem nemazal; ale tato slzami umyla nohy Mi.

12. Dále v evangelium to stojí, řekl Pán ženě, by šla v pokoji, spomohlať jest víra tvá, láskou ozdobená.

13. Aj, nuž my zpívajíc i slyšíc to, snažmež se již spolu všickni na to, též pokání činiti, Pána poslouchati;

14. Aby všelijaké naše viny, kajícím též byly odpuštny. Ó učiň, milý Pane, ať se nám to stane!

15. Hříchy naše račiž odpustiti, slovem svým temnosti osvítiti, přispoř víry, naděje, ať vejdem do nebe.

16. Otče, dejžto skrze Syna svého, jenž jest v jednotě Ducha Svatého jeden Bůh po vše věky: Chvála Mu na věky.

Probuzující ku pokání.

Jako: Co jsi učinil, Ježíši.

515. Pokání čiňme, neb čas krátký máme, přijde den Páně, prv než se nadáme; nechť se bezbožný z toho neposmívá, že Bůh shovívá.

2. Od počátku Bůh ten obyčej míval, k pokání volal, s pokutou prodlíval; tak skrz Noele volal Bůh první svět sto a dvacet let.

3. Než předce zlému nechce odpustiti, který se Jemu vždy smí protiviti; i ten první svět, že se neobrátil, vodou podvrátil.

4. Tak skrze Lota volal Bůh Sodomu, i svýclr anjelů poslal jim do domu, pro je-

jich vzteklost byli jsou raněni, potom spálení.

5. A když měl trestat krále Faraona, poslal Bůh k němu Mojžíše, Arona; deset plagami prv egyptských pobí, potom jich ztopil.

6. Na poušti lidu zhynulo mnohem víc, mimo žen, dětí, šestkráté sto tisíc; jen dva z nich přišli do slíbené země, a jejich plémě.

7. Jeruzalému Bůh za mnoho roků v písmě učených posílal proroků; naposledy jim poslal Syna svého, zabili Jeho.

8. Než kam se poděl i ten Jeruzalém? Bůh mu nestržel, zkazil ho v hněvě svém; a nezanechal kamen na kameni v jeho zpuštění.

9. Hrozné příklady v Písmě svatém máme hněvu Božího, a však nic nedbáme; všecko jest nám to ku výstraze dáno, co jest tam psáno.

10. Kristus pověděl, prv než přijde k soudu, na slunci, hvězdách, jaké znaky budou, na zemi vojna, mor hlad s mnohou bídou, ano strach lidu.

11. Ej, zdaliž se to v tento čas nekoná? Ano sekera k stromu přiložená; dost na nás Pán Bůh klade těžké jarmo, avšak nadarmo.

12. Poněvadž ten svět již v zlosti dozrává, i to sluneč-

ko bezděk nás zahrívá, žádá svobodu s velikou žádostí, z té služebnosti.

13. Neb již v tento čas jest při každém stavě mnohých hříchů kvas, pořádky nepravé; a ač Mojžíše i proroky mají, však nic nedbají.

14. Proč já to jedno raděj prosit budu: Přijď, Pane Kriste, a nemeškej k soudu; přiveď nás k sobě do nebeské říše, amen, Ježíši!

Má svůj nápěv.

516. Pospěš, pospěš pokání činiti, hněv Boží na se upokojiti; neupokojíš-li Boha, věř, že na tě přijde bída mnohá.

2. Hlediž nejprv sobě předložit, žeť milý Bůh nežádá tvé smrti; ale raděj abys živ byl, a dobře každému se vždy libil.

3. Věř mi, máš zde k tomu čas nynější, jestli chceš zachovati svou duši; neb po smrti času není, ani také z pekla vykoupení.

4. Zdáť se tobě, pokud jsi v mladosti, že můž užít rozličné marnosti, a věku svého užiješ; po tvé vůli bude, jako ty chceš.

5. Ano, tebe tvá naděje sklamá, a před časem přispěje novina: Stroj se, mláden-

če, do hrobu, tam máš jinou své mladosti dobu.

6. Patří na jiné, jenž živi byli, jaká paměť jejich v tuto chvíli? Jakoby nikdy nebyli, dnové jejich rychle pomínuly.

7. Kdyby pak člověk získal všecken svět, měl všeho světa slávu, zboží, čest, když duši své ubližuje, žádné odměny za to nebude.

8. Ach, v den pomsty bohatství nespomůž! Žádné přimlavy užiti nemůž; kdo se obmešká, sám vinen, za hřích bída, potom věčný oheň.

9. Vše v světě marnosti poddáno je, aniž jest tu co pod nebem stále; bázeň Boží převyšuje všechny věci, dobře rozmnožuje.

10. Protož my, opustice marnosti, hledmež v bázni Boží život vésti; neb se to každému hodí, k čemu Pán Bůh milostivý radí.

11. A poněvadž svou vůli oznámil, volného času tobě propůjčil; již nemeškej, pospěš rychle, nežli smrt své posly k tobě pošle.

12. I obrať svůj úmysl k pokání, přestaň zlého zůstaň Bohu věrný; udělíť Bůh své milosti, a potom v nebi věčné radosti.

13. Pane, můj Spasiteli Ježíši, přijati rač na milost

mou duši, Toběť se z hříchů vyznávám, Tě, Pána milostného, mít žádám.

14. Rač Duchem svým srdce mé zpraviti, Jeho ode mne neodjímati; buď vždycky mé potěšení, když dopustíš na mne zarmoucení.

15. Dej v dobré naději setrvati, bych mohl po tvé vůli živ býti, přiveď, Pane, do radosti; neb v nebi jest konec vši žalosti.

16. Amen, amen, rač nám všem to dáti, abychom Tě mohli milovati, a na věky s Tebou, Pánem, mohli všichni přebývati. Amen.

Vzbuzující duši ku pokání.

Jako: Otče, Bože všemohoucí.

517. Povstaň, povstaň z prohrěšení, dušičko, Boží stvoření, povstaň k svému vykoupení.

2. Již čas přišel vzhůru vstáti, čas se k Bohu obrátiti, povstaň, nechtěj dlouho spáti.

3. Z hříchů těžkých probudiž se, cožs činila, rozpomeň se, a s svým Bohem utěšíš se.

4. Rozpomeň se, jaks hřešila, přikázání přestoupila, a Boha jsi rozhněvala.

5. Jakž byl Adam v ráji zhřešil, ovoce toho okusil,

hned smrti poddán být musil.

6. Tys tváři Boží zbavena, a d'áblu v moc uvedena, i také z ráje vyhnána.

7. Kromě sám Bůh tě litoval, pro tebe v světě pracoval; nebo On tebe miloval.

8. V nesmírném milosrdenství, pro tě přijal člověčenství, jsa Bůh pravý od věčnosti.

9. Nepřestal tě milovati, ráčil na zem sestoupiti, a z panny se naroditi.

10. Potom na světě pracoval, hlad i žízeň podstupoval, a pro tě vše usiloval.

11. Žádal tebe s sebou míti, ráčil tak mnoho trpěti, na kříži těžce umříti.

12. Ó duše má, drahý květe! Nic lepšího na tom světě, nic není dražšího nad tě.

13. Zlato, stříbro to nic není, ni také drahé kamení, to běž rovného nic není.

14. Drahous krvi vyplacena, z smrti věčné vyproštěna, a z pekla jsi vyvedena.

15. Ó duše má, pomni na to, že jsi dražší, nežli zlato! Jakou odměnu dáš za to?

16. Pomni na smrt Boha svého, pomni i na muky jeho, Stvořitele tak drahého.

17. Hled' skutky dobré činiti, hled' příkázání plniti, Boha hříchy nehněvati:

18. Neb se musíš postavit i v soudný den, a počet dáti, d'áblu budou žalovati.

19. Zviš, což činila tajného, tuť bude všechno zjeveno, když tě přestraši soud jeho.

20. Mášli, kdo tam za tě slíbí? Kdo tě odtud vyprovodí? Neb kdo vinného vymluví?

21. Ty jsi, Pane, milosrdný, račiž býti milostivý, a smiluj se sám nad námi.

22. Ó duše má utěšená! Jak jsi hříchem nakažena, milosti žádej od Pána.

23. Když se z těla budeš bráti, Bože, rač se smilovati, a tebe k sobě přijati.

24. Kriste, pro Tvé umučení, dej nám hříchů odpuštění, potom s Tebou přebývání.

Probuzující k pokání, a na čem ono záleží.

Jako: Dobroty, lásky plný.

518. Probud'mež se křesťané, k pokání pravému, pamatujíc, že nastane den soudný každému;

2. Kdež musíme vydati počet ze všech věcí; těžká věc bude obstáti, a nelze utéci.

3. Soudce živých i mrtvých, Syn Boha živého, požádá počtu z skutků zlých i z slova marného.

4. Ten bude všemohoucí. Kdo se Mu zprotiví? Mou-

drý, ano vševědoucí, kdo se Mu vymluví?

5. Bude i spravedlivý: Kdo dary oblomí, aby ortel milostivý vzalo zlé svědomí?

6. Tuť hříchové procítí, peklo se otevře, plamen zjevně se roznítí, a zlé prudce požře.

7. Před nimi tu anjelé, pryč odhánějící, za nimi budou d'áblové do pekla táhnoucí.

8. Hrozný jest a strašlivý ten žalář pekelný, bolestný, velmi tesklivý, smradu, křiku plný;

9. Ale mnohem hroznější věčnost těch žalostí; neb žádný byť byl mocnější, těch muk se nezprostí.

10. To majíce v paměti, obraťmež se k Pánu, pokud ráčí otvírati milosti své bránu.

† 11. Znejmež pak, že pokání tři částky v sobě má: Pokrytstvím se jistě mámi, kdož jich v myslí nemá.

12. První: Srdce skroušenost, hříchů litující, s vyznáním Boha za milost věrně žádající.

13. Druhá jest živá víra v Pána Jezu Krista, kdož té nemá, sám se zžirá, duše v něm nejistá.

14. Proč Jidáš zlý konec vzal, ač hříchů litoval, i bi-

skupům se zpovídal, tělo na smrt vydal?

15. Proto, že neměl víry k Pánu nebeskému, jehož milost nemá míry k člověku padlému.

16. Z víry má pocházeti poslušenství nové; potřebná jest ta věc třetí k smlouvě opravdové:

17. Neb Kristus Pán tomu chce, když hříšné přijímal: Jdi v pokoji, nehřeš více, každému povídal.

18. † Ó Bože! obratiž nás, Bože všemohoucí, ať pokání činíme v čas, horlivé a vroucí.

19. Odpusť nám naše dluhy, věčné slávy Králi, pro Syna svého zásluhy, ať Tě dlužník chválí;

20. A dej k bližnímu v srdci pravé lásky plamen, abychom nepotratili milosti tvé. Amen.

J. Tran.

Má svůj nápěv.

519. Samého Tě, Bože můj, v bídě hledám, jsa strápený, když ze všech stran cítím hněv tvůj, pro své těžké mnohé viny.

2. Musím k nim se přiznati, sám se nechtě svodit marně, neb lhářství Tobě připsati, jenžs' pravda samá, můj Pane.

3. Eliáš z Theman moudrý, přítel Jobův, zle nesoudil, že není člověk tak dobrý, aby před Bohem svým čist byl.

4. Trásti se tedy musím, před Nímž se třesou nebesa: Můj Ježíši, posilň, prosím, nechť má v Tě víra nekle-sá.

5. Nosím v stálé paměti, žes Davida, Magdalénu, ka-jících ráčil přijati: Přijmi na milost duši mou.

6. S cizím-liž věrného, s nevěrnými pryč zaženeš? Ži-vot polepšujícího, z víry, vím že k sobě přijmeš.

7. Uslyšíš pro Ježíše hlas můj, Bože na výsosti, přij-miž mne k sobě tím spíše, amen, do věčné radosti.

Samuel Tranovský.

Má svůj nápěv.

520. Smiluj se, a slituj se, v hněvě svém ukroť se, ó Bo-že a Otče náš milostivý, nad námi hříšnými.

2. Zhřešiliť jsme přetěžce, vinní se dáváme, nezamítejž nás hříšných, a nehodných, pro pravdu slibů svých:

3. Též i pro Syna svého, přenejmilejšího, Spasitele našeho jediného, uslyš z nás každého.

4. Neboť my v samém To-bě naději skládáme, budiž od nás Pán Bůh náš vždy ve-leben, až na věky. Amen.

Ze Žalmu 51, 12, 13.

Jako: Již nastáva ten čas právě.

521. Srdce čisté stvoř mi, Pane, mé srdce jest zkažené; cítí bolesti náramné pro hři-chy přirozené, a kteréž samo činilo; dejž, aby opět tak bylo, jaks je byl zprvu stvo-řil.

2. Obnov též Ducha přimé-ho ve mně, jenž by vůli tvé poddával se času všeho, měl v Tobě kochání své, aby tělu odporoval, víru skutky do-kazoval, a miloval vše do-bré.

3. Nezamítej mne od sebe, ač jsem toho zasloužil, nej-milejší Otče z nebe! Však mne Ježíš vysloužil tvou mi-lost. Ach, nedej svému dí-těti tak padnout mdlému, abys je měl zavrci.

4. Neodnímej Ducha své-ho nikdy, prosím, ode mne; ale zažen ducha zlého, a čiň sobě příjemné srdce mé, Du-chem tvým Svatým, panuj sám v něm dnes i za tím, tak bude vždycky dobré.

5. Navrať mi radost spa-sení svého, a odpusť zlosti; a když hledám potěšení, dejž ho najít s radostí v tvé zá-sluzě, můj Ježíši, nebs Ty sám život mé duši! Truc hři-chů, smrti, dáblu.

6. Duch tvůj, Pane, do-brovolný, s svým olejem ve-

sele drž mne, abych já nevolný nezoufal sobě cele; budiž jen sám přítelem mým, a dej, ať Tě vždy slušně ctím: Tak budu věčně spasen.

* S. Hruš.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

522. Stvořiteli na výsosti, Bože Otče od věčnosti, s Pánem Kristem kralující, Duchem Svatým nás těšící.

2. Vyznávámť se z nepravostí, které jsem páchal z mladosti, a nedbaje na pokání, trval jsem v světském Kochání;

3. Ale již z hříchů povstávám, lituje jich oplakávám, že jsem tělu povoloval, žádosti zlych následoval.

4. Ty jsi cesta, spravedlnost; Bože, nehleď na nepravost; ale obmyj mne v potoku krve drahé svého boku.

5. Samaritáne Ježíši, moci svou bolest utišíš, vezmi mne na své hovádko, neb jsem raněn nebožátko.

6. Od paty noh k vrchu hlavy není ve mně nikde zdraví; ale mysl, srdce, ve mně všechno jest převráceno v zlé.

7. Ty jsi třech oněch mládců vysvobodil od nevěrců z peci ohnivé náramně, neb v Tě doufali upřímně;

8. Izraele z Faraonových rukou velmi utisklivých; Pe-

tra z žaláře smutného Herodesa ukrutného;

9. Daniele, muže toho, ode sežrání lvového; Davida od Goliáše, i od Saule tovaryše.

10. Magdalénskou též hříšnici, hříchů srdnatě plačící, když nohy tvé umývala, vlasy svými vytírala.

11. Lotra pozdě kajícího, uslyšels volajícího, věčný ráj jsi mu sliboval, ihned s sebou do nebes vzal.

12. Poněvadž tak, věčný Králi, kterýž by se k Tobě brali, věčnou radost těm slibuješ; věřím, že též mně daruješ;

13. Protož i já, hříšný člověk, ač největší v světě kolvěk, pro hříchy sobě nezoufám; ale v Tebe silně doufám.

14. V Tobě živ jsa, umru v Tobě; nebs Ty mne vykoupil sobě; bych Tě ctil a chválil věčně, zůstával tvůj nekonečně.

15. Amen, ó nebeský Králi! Dej ať velicí i malí, všickni k Tobě se hrneme, věčně s Tebou kralujeme.

Luk. 15.

O synu marnotratném.

Má svůj nápěv.

523. Syn marnotratný nazván, o němž mluvil sám Kristus Pán, ten otce svého

prosil: Otče, dej mi můj díl, s tebouť jsem smuten jistě, zvím ještě, co se děje v světě.

2. Miloval ten syn marnost, proměnil slávu, počestnost, jsa pánem i dědicem, učiněn tulákem. Pohled', jak tělo pýchá, když čest má, a k hříchům pospíchá.

3. I když vzal od otce díl, myslil, jak by s ním vesel byl, šel do kraje cizího, čině mnoho zlého, tovaryše měl skvostné, i smilné, a sobě podobné.

4. Lásku mival od světa, dokud trvala marnost ta, rádi jsou jej viděli, také i chválili; jakž utratil, kde co měl, omrzel, opuštěn v posměch všel.

5. Byl jest hlad v té krajině, kdež před tím byl živ rozkošně, neměl místa při dvoru dostal se k stádu, v tu hanbu, k velikému hladu.

6. Jal sobě v tom stýskati, a žalostně nařikati: Ó nešťastná má radost přinesla mi žalost! Trpím nouzi i bídu při stádu; dal mi svět zlou radu.

7. Lítostivý otče můj, jáť vyznávám tobě hřích svůj: Ó hřešilť jsem samému! Dej milost smutnému, ať bidný nezahynu, pro vinu v nešťastnou hodinu.

8. I uložil v svém srdci: Navrátím se k svému otci, a padnu poníženě, poddám se pokorně řka: Nejsem hříšný hoden slouti syn, milost se mnou učíň.

9. Když se domů vracoval, a otec o tom uslyšel, hned proti němu vyšel, laskavě ho vital: Vitej, synu ztracený, můj milý, odpouštím tvé viny.

10. Z lásky tě zas přijímám, hříchů tvých nepřipomínám, a mile tě objímám, políbení dávám, v dům svůj uvedu tě zas v tento čas; potěšený ten hlas.

11. Služebníkům řek: Jděte, roucho nové mu přineste, vše, což sluší, zjednejte, pěkně ho připravte, prsten zlatý na ruku pro slávu, neb mám radost novou.

12. O tom jiným zvěstujte, sousedům hody učíňte, ať se radují se mnou, myslí potěšenou; neb ten, kterýž zahynul, zas ožil, srdce mé potěšil.

13. Račiž, Bože, nám dáti, s tímto synem svůj hřích znáti, k Tobě se obrátiti, pokání činiti; o, nedopouštějž zašlých, i bidných nehodných synů svých!

14. Nechceš smrti hříšného; než miluješ kajícího; protož ho navštěvuješ, jakž račiž zde trescež zármutky

rozličnými, těžkými, bolestmi mnohými.

15. Jak se líbí, tak činiš, avšak svůj hněv v milost měniš, mile k sobě přijímáš, hříchy nám odpouštíš, a dědictví ztracené, nebeské navracíš z lásky své.

16. Což můž býti dražšího, v světě potěšenějšího, než ta milost přeslavná, Kristem zasloužená? Abychom v ní zde stáli, skonali, pomoz věčný Králi.

V dlouhé těžkosti.

Ze Žalmu 102.

Jako: Ježíši, nesladší.

524. Uslyšíš prosby mé, Bože litostivý, a nech, ať Tě můj hlas dosáhne tesklivý, neoddaluj v času těžké příhody mé ode mne smutného přesvaté tváři své.

2. Ale nakloň ucha, Otče dobrotivý, a neopouštěj mne v můj čas nešťastlivý; kdykoliv zavolám s tesklivou žalostí, přispěj, Pane, prosím, přispěj svou milostí.

3. Jako dým, tak léta mé jsou uletěly; kosti jako hlaveň ve mně vyhořely, krev v sobě nečuji, není na mně těla, kosti jenom bídné a kůže zůstala.

4. Pro těžké vzdychání a můj pláč srdečný, pro veli-

kou žalost i onen strach věčný na chléb nepomyslim; ano i mé srdce uschlo, jako tráva v letní čas od slunce.

5. Nepřítel patřící těší tím duši svou, a sedě přísahá skrze osobu mou; já pak místo chleba samým živ popelem, slzy smutně piji, sedě za svým stolem.

6. Já jsem jako v lese pelikán schovaný; já jsem jako poutník v pustinách svedený; není, kdo by přišel mně ku spomožení; v světě není přítel, krom sám Bůh jediný.

7. Ale Ty na věky trvat budeš, Pane, a památka tvoje nikdy nepřestane: Ty se nad Sionem ještě máš slitovat, a snad již čas přišel, že ho máš retovat.

Jako: Den uchází, můj Jezu.

525. V úzkostech mojich k Tobě, milý Pane, s plácem velikým volám vždy žalostně, prosím, rač uši svých sklonit ke mně, obrať milosrdenství své na mne.

2. Vzhlédniž, můj Pane, na své mdlé stvoření, a rač nám dáti svého smilování; neb já moci nebudu víc bloudit, když mne budeš po svých cestách vodit.

3. V Toběť, můj Pane, naději pokládám, pevné dou-

fání též v lásce tvé mívám, že mne v bidách, jak Pán neopustiš, a v starosti nikdy nezarmoutíš.

4. Děkujiť Pane, za tvé potrestání, neb to vše činíš jak otec s dítkami; hněv otcovský s pokorou přijímám, co jsem zasloužil za hřích, poznávám.

5. Ó přešťastný jest člověk vždycky taký, kteréhož Pán Bůh neopustí nikdy! Když v čem proviní, jak otec milý trestat ho ráčí za jeho činy.

6. Račiž pomoci cestami tvoji chodit, a nedej zbloudit do skonání, v protiventství dej strvat statečně, potom po smrti království věčné.

Má svůj nářev.

526. V den soužení k Tobě volám, naději svou v Tebe skládám, můj Pane, vim, že mi spomůžeš.

2. Obrať se, stádečko Páně, Boha samého k ochraně, mocný Pán chrání sám od zlého.

3. Vim dobře toho i nyní, žeť jest Bůh ten a ne jiný, jenž chrání, a brání od zlého.

4. Volá všechněch: Pojd'te ke Mně, kteří jste žádostiví

Mne, radosti s vděčností přijměte.

5. Pospíchejmež všickni k Němu, předložmež svou žádost Jemu, našemu věrnému ochránci.

6. Milosrdenství našeho Boha, nade všech mocného, posavad není, známť, zmenšeno.

7. I pročež bych měl zoufati a proti Tobě rouhati, Bože můj, však jsem tvůj, jistě vim.

8. Není v světě nižádného od Boha opuštěného, kdo žádal, milost vzal od Něho.

9. Přijd', milý můj Spasiteli, všech těžkostí zbaviteli, ať poznám, když žádám pomoc tvou.

10. Neobmešká s svou pomocí, hotový jest všem spomoci, kajícím, dychtícím, k radosti.

Ze Žalmu 130.

Jako: Kristus příklad pokory.

527. V náramné své úzkosti dnem i nocí volám, jako z hrozné propasti Tebe, Pane, vzývám; hlas mého nářikání pusť v své svaté uši beze všeho meškání, v tento čas nejtěžší.

2. Neb jestliže hříšnosti chceš, Pane, trestati, kdož bude před přísností tvou

moci obstát? Tě však více k milosti znám být hotového, by každý s ochotností ctil Tebe samého.

3. A protož své doufání v Pána vždycky skládám, na jeho, bez přestání, zámlyvy shovívám; čekáť s větší žádostí Pána vždy má duše, nežli strážní s teskností, byť svítalo spíše.

4. Očekávejž na Pána i ty, Izraeli; neb jest milost přehojná v Ném na každou chvíli; Onť jest ten, jenž spomáhá v každém pokušení, Onť z milosti též dává hříchů tvých zbavení.

Jako: Pane, jak chceš, nalož se mnou.

528. Volám k Tobě, milý Pane, uslyšíš mne hříšného; prosím tvé milosti svaté, neopusť mne nuzného; neb vím, že jsem Tě rozhněval, příčinu hříchům svým dávám, prosím, bys se nehněval.

2. Smiluj se nade mnou, Pane, okem svým pohleď na mne; pro dobrotu a jméno své zažeň od nás všecko zlé; nepřipomínaj mých zlostí, které jsem páchal z mladosti, mocný Bože s výsosti.

3. Rač mi býti ku pomoci ve dne i také v noci; nedej mne zlému přemoci, jenž máš všecko v své moci; po-

roučím se milosti tvé, zpravuj Ty, Pane, cesty mé, nedej mi zahynouti.

4. Pane Kriste, rač to dáti, bych Tě moh' milovati, přikázání tvá plniti, hříchů se vystříhati: Ježíši, Spasiteli můj, Tys útěcha, pomocník můj, konec spasení mého.

5. Sobě já sám hříšný člověk nic spomoci nemohu; nebude-li tvé lásky blesk, Ježíši, lehce padnu; Ty zarmoutíš, Ty potěšíš, v Tebe, Pane, doufajících žádného neopustiš.

6. Budiž Bohu Otcí chvála, Synu, Duchu Svatému, v třech osobách, v jednom Božství, Králi Pánu našemu: Rač trestati, milost dáti, potom s Tebou přebývati, na věky kralovati.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

529. Volám k Tobě ve dne v noci, ó Bože můj všemohoucí! Rač slyšeti mé vzdychání, velmi smutné nářikání.

2. Jáť jsem člověk nekalý, od své mladosti hřešící, vyznávámť se z nepravosti, neb jsem v veliké žalosti.

3. Ležím v hříších zúmyslně, pro něž na mne bída má jde, nebudeliť slitování, bude v pekle mé kochání.

4. Had d'ábel ve lstivé radě, jenž zklamal Evu v zahradě, uvedl mne v marnost světa, hle, jaká jest na mně psota.

5. Ej radím věrně každému, panně, též mládenci ctnému, vystříhej se pýchy, smilstva, ať nepřijde na tě pomsta.

6. Lítostivý jest Bůh věčný, však pro nepravost horlivý; Davida v Jeruzalémě trestal starců v Babyloně.

7. Máme dost příkladů jiných, zahynutí Izraelských; proč Sodoma vyvrácena, a Troja pěkná zkažena?

8. Úzkosti jsou mi ze všech stran, bojuje se mnou světa pán; věčný Bože, rač být strážce, chceť mne sežrat satan zrádce.

9. Ukroť hněv svůj, Hospodine, odejmi prut svůj ode mne, chci po tvé vůli živ býti, zlých se hříchů varovati.

10. Samaritáne Ježíši, jenž pro hříšníky přišel jsi, vložiž mne na své hovádko, neb jsem raněn nebožátko:

11. A vnesiž mne v svou hospodu, a měj starost o mou bídu, chci po tvé vůli kráčet, pýchy, smilstva utikati.

12. Uslyš, Kriste, sám pro sebe, dej mi potěšení z nebe, a přiveď mne do radosti, v kteréž bydlíš na věčnosti.

Jako: Jezu milý, v tuto chvíli.

530. Volám k Tobě ve dne v noci, Pane Jezu Kriste; neb sám sobě nic spomoci nemohu zajisté, nachyl uši již k mé duši, zkaz hříchy nečistě.

2. Sám dobře znáš, i také víš všecku mou potřebu, kterýž vidíš, i také máš mé srdce před sebou; neb žádnému není možné utéci před Tebou.

3. Tvé milosti skutkem, řečí, dlouho jsem odpíral, a svou zlostí, čím dál větší, své srdce zavíral; račiž dáti se vždy káti, bych světu umíral.

4. Pokorného dej mi ducha, a srdce skroušené, slova tvého ať poslouchá právě obrácené, ať vždy kvůli v každou chvíli, Tobě, Kriste Pane.

5. Rač mi vlíti víru zdavou, a v Tebe doufání, dej vždy míti mysl pravou, a tvé smilování, ať pro Tebe zapřím sebe, svět i hodování.

6. Dej umřítí srdci mému, od všelikých zlostí, živu býti jménu tvému, i tvé vždy milosti, ať žádný hřích na údech mých nemívá své moci.

7. Dej mi mile vše trpěti, což račiž poslati, toho cíle

vždy hledati, kterýžs chtěl vydati; když jsi trpěl na kříži pněl, chtíc mně milost dátí.

8. Uslyš nyní sám pro sebe smutné mé volání, dej mi z nebe potěšení pro své smilování, v poslední čas ať slyším hlas: Pojd'te požehnaní ;: do království nebeského, vám připraveného.

Kliment Bosák.

Jako: Pán Ježíš lidu věrnému.

531. Všickni lidé, kteříž spíte v hříších a ve tmách chodíte, zdaliž vy o tom nevíte:

2. Jaká pomsta za zlé činy přichází na lidské syny? Vemtež na se způsob jiný.

3. Lehkomyslných lidí usta nechťí dáti pravdě místa, až je skrotí Božská pomsta.

4. Jakož pravdě místa nedal zlý Nabuchodonozor král, aby Bůh nad ním panoval.

5. Musil za to pomstu vzíti, sedem let hovadem býti, a travu za pokrm míti.

6. Lid onen hříšný Sodomský, když Lot mluvil ortel Božský, měli se k němu nelidsky.

7. Ač vůli Boží poznali, proto hříchů nenechali, až se do pekla dostali.

8. Též my na to málo dbáme, pokud sílu, zdraví má-

me, na marnosti spoléháme.

9. Ó nespomůžet tvé zboží, když Tě obkličí moc Boží, tvé tělo červům položí.

10. Blízko jest naše skonání, v němž počet chce klásti s námi Pán Bůh, kterýž jest nad námi.

11. Ó kterak těchto pozdních let, ach, převelmi již tento svět převrací zlý satan na zpět!

12. Různice v lidech vzbujuje, přítel přítele sužuje, kdy jen může, potlačuje.

13. Zrostl koukol, zrostl hrubě; ženci spí v lakomství tvrdě, pšenice v mnohé jest bídě.

14. Stádo Kristovo souženo, od zlých vlků roztrháno, bedlivých pastýřů málo:

15. Kteríž by Kristovy ovce, pro kteréž On umřel těžce, pásli tak, jak On míti chce.

16. Ó Pane Kriste Ježíši! Jenž jsi sám pastýř nejlepší, poručímeť Tobě duši.

17. Stvořiteli všeho světa, ostříhej Ty nám života, v tato nebezpečná léta.

18. Rač nás na milost přijati, jakž jsi ráčil zaslíbiti, že chceš věřící spasiti.

19. Uchovej nás všeho zlého, pro smrt Krista, Syna svého, přiveď do království svého.

William Latober.

Má svůj nářev.

532. V Tobě samém, zde na zemi, laskavý Jezu Kriste, pevně skládám své doufání, i potěšení jisté; nebo v světě žádný není, kdož by mi dal potěšení, z těžkosti vysvobození, protože volám, spomoz mi sám, abych nebyl v zahanbení dán.

2. Ač právě hříchy mnohými rozhněval jsem Tě, Pane, přestupuje přikázání, páchal jsem skutky marné; však milost tvá mnohem větší, tvé smilování hojnější jestiž každé věrné duši, když přijímáš nás sám k sobě, kteří se utíkáme k Tobě.

3. Rač mne v tomto putování, Bože Otče, chrániti; anjely, duchy přečisté, k pomoci mé seslati; aby mne od pádu zlého, na cestách mých škodlivého, zachovali sluhu tvého; nebs Ty všemohoucí Pán můj, já Tobě poroučím život svůj.

4. Učiň to pro Syna svého, Pána Ježíše Krista, Spasitele jediného, jenž jest do nebes cesta neomylná, ale jistá, Jemuž buď též chvála věčná od věrných v světě vzdávána; neb toho jsi Ty sám hoden, až i na věky věků amen.

533. Vzhlédniž na nás, Hospodine, a smiluj se nad námi, :: podle milosti své hojné, uslyš naše modlení; spravuj nás Duchem svým Svatým, ať nepanuje hřích v nás, vytrhni nás a varuj nás od utrhačů našich, abychom tak otriáhali přikázání tvých svatých.

2. Zbloudili jsme jako ovce a uchýlili jsme se :: nemáme jiného správce krom Tebe, sílo naše; naprav nás na cestu pravou, nevcházej s námi k soudu; nebo žádný spravedlivý nebude před tváří tvou; ale raděj z milosti své odpusť hříchu našemu.

Jako: Pane, již v pokoji ustalého.

535. I proč tak náramně rmoutíš se vždy ve mně, duše má truchlivá? Těš se vždy v svém Pánu, skryje tě v svém stanu, budeš věčně živá.

2. Na Něho spoléhej, k Němu naději měj, Onť tě nezavede; ale před trůn Otce bude tvůj průvodce, k Němu tě dovede.

3. Ač jsi provinila, krstu slib zrušila, čiň z toho pokání; krev Ježíše Pána bude tvá obrana, dojdeš smilování.

4. Řiď se jeho slovem, duchovním pokrmem, nasyc-

na budeš; tak d'ábla, své tělo, byť se zmocnit chtělo, konečně přemůžeš.

5. Přestaň víc hřešiti, hled se pokořiti Kristu Pánu svému; Onť pro své zásluhy, odpustí tvé dluhy, budeš milá Jemu.

6. Ej, budiž veselá, zvítězíš docela, nad zlostí nepřátel; pod stínem Ježíše ukryješ se tiše; Onť jest sám tvůj přítel.

7. Miloval tak tebe, nelitoval sebe, smrt pro tě podstoupil; naklonil své hlavy, abys došla slávy, a tak tě vykoupil.

8. Ej, čím se odměníš, za lásku odplatiš Kristu Pánu svému? Však nic nemáš svého, všechno jest od Něho; sama se dej Jemu.

9. Slibuje On tobě, že tě přijme k sobě, pod svá mocná křídla; budeš s Ním bezpečně požívatí věčně radostného bydlá.

10. V lásku neskonale, věčně trvanlivou máš poctěna býti; věnec nevinnosti, a spravedlnosti ráčil ti uvíti.

11. A tak pro tu slávu bude ti na hlavu vstavený od Něho, který máš nositi, na památku vzítí vítězství věčného.

12. Víc nežádej míti, pospěš rychle jíti za Ježíšem Pánem; bys s Ním byla stá-

le, v slávě neskonalé, až na věky. Amen.

Jako: Nastal nám čas přeradostný.

537. Z hlubokosti své těžkosti volám k Tobě, Pane; uší svých rač nakloniti, prosím, k modlitbě mé; všechnu naději v Tobě mám, v úzkostech dejž ať nezoufám, smilování žádám.

2. Budeš-li, Pane, patřiti na mé provinění, a neučiníš-li se mnou podle smilování; nebudu moci obstáti, před Tebou spravedliv býti; rač se smilovati.

3. V Tebe já svou pomoc skládám, opuštěn nebudu; dokudž jest duše v mém těle, v Tebe doufat budu; neb Ty mne sám vysvobodíš, a nade mnou se smiluješ, hříchy mé odpustíš.

4. Doufala ještě duše má v Pána Hospodina; nebo Pán jest útočiště, i její obrana. Slovo jeho jestiť svíce, všem věrným svítící prudce v radosti bez konce.

5. Doufejte v Pána již všickni, vy lidé na zemi; chvaltéž jméno jeho svaté, vy anjelé svatí; klanějte se Mu trůnové, bojte se jeho, d'áblové, svaté moci Božské.

6. Nebo Pán jest milosrdný, nad hříchy shovívá; člověka též zahynuti, i smrti ne-

žádá; ale volá bez přestání
řka: Pojď ke mně, pracovitý,
najdeš polehčení.

7. On jest vykoupil lid hříšný,
seslal Syna svého; i ode všech
nepravostí obmyl krví jeho;
zbavil nás od zatracení, a přivedl
k smilování skrze zaslíbení.

8. Děkuji Tobě přeslavná, ó
Trojice věčná, za hořkou, a
nevinnou smrt Jezu Krista Pána.
Věřím, že v zásluhách jeho
přijdu do ráje věčného, a
neskonaleho.

† 9. Sláva budiž Bohu Otci,
též i jeho Synu, i také Duchu
Svatému, těšiteli mému: Jakož
byla na počátku, tak buď nyní,
i bez zmatku, až na věky věků.

A. P.

Jako: Ach, co smutný mám činití.

538. Z hlubokosti srdce
svého, volám k Tobě, Ježíši,
útočiště mé duši, sesliž s ne-
be potěšení, teď zkormou-
cené příliš, naděje má jest
Ježíš.

2. Omdlévám v těžkém u-
pění, bez přestání kvílící, po-
moci čekající; obživ mne na-
dějí živou, kvílení v radost
změniž: Naděje atd.

3. Falešný svět mne sužu-
je, chce uvést do propasti;
lituj, Bože z výsosti; falešné
lidské učení ode mne, pro-

sím, vzdaliž. Naděje má atd.

4. I pročez v své prchli-
vosti, Hospodine, tresceš mne;
však jsem jen červík země;
i proč hněvu svého střely na
srdce mé vypouštíš? Naděje
má atd.

5. Ach, jak chlebem slz
přehořkých krmiš mne do
syty! Však pro mé nepra-
vosti, a pelyňkem skormou-
cení duši zemdlenou pojiš:
Naděje atd.

6. Hříchů mých ohavnost
velká nad hlavu mou vznesla
se, a hryze mne bolestně;
Hospodine, tak přetěžkou
bolest Ty sám ulevíš: Nadě-
je atd.

7. Milost tvá však jestiř
větší, jenž nebesa přikrývá,
vím, že hřichy mé smývá;
mou duši hřichem raněnou,
yzopem lásky skropíš: Nadě-
je atd.

8. I protož nechci zoufati,
maje naději silnou v Bohu,
svém Hospodinu. I ty, svědo-
mí zstrašené, nadarmo mne
kormoutíš. Naděje atd.

9. Rytěruj i ty, světe zlý,
jáť se nechci poddati, bys
mne trápil až k smrti; Ra-
niš-li srdce smrtelné; nad du-
ši nezvítězíš: Naděje atd.

10. Ó naděje neomylná, Je-
žíši Spasiteli! V Tě doufám
v každou chvíli; ó dej v kří-
ži trpělivost! však mou křeh-
kost dobře víš: Naděje atd.

11. Víru, stálost, slovo, svátost, rač při mne zachovati v životě až do smrti; věřím, že z hojné milosti žádost srdce naplníš: Naděje atd.

12. Amen, Bože, vroucně žádám, dej mi šťastné skončení v pravém Tebe poznání; a v lůno Abrahamovo duši mou sám sprovediž: Naděje má jest Ježíš.

Žofia Hrmířova.

Píseň člověka po marnostech k sobě přicházejícího.

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

539. Žel mi, žel, že jsem hřešil po všecka svá léta, a Boha svého hněval, k vůli zlého světa: Nerozmysliv se na to, že jsem Mu sloužiti povinen, jenž mi dává v světě živu býti.

2. Jsa slepý, jsem nesoudil, že to láska jeho; štěstí jsem připisoval, když dal co dobrého: Jemu jsem neděkoval, aniž věrně sloužil, tak

v tom neposlušenství více se zadlužil.

3. Však to při mně konečně z rozmyslu zdravého nešlo, než z troštování svědomí marného; v čemž já maje kochání, nemyslíl jsem dále, byl bych zhynul, kdyby smrt přišla nenadále.

4. Ó, jaká milost Boží, že nekvapí na nás, dáváje ku pokání nám dost prostranný čas; pláštěm nás prikrýváje své snášlivosti, ačkoli Ho dráždíme přílišnou bujností.

5. Než já v pravdě lituji, můj Pane, své zlosti; nerač již užívatí ke mně hněvivosti; již mi nepřipomínej víc mých nepravosti; neboť se srdcem kořím, žádaje milosti.

6. Ach žádám, věda, žeš Pán, jenž sám všecko můžeš; každému, kudy ráčíš, k sobě dopomůžeš; zvláště těm, kteříž v Tebe naději svou mají, lásky tvé celým srdcem důvěrně žádají.

Z polské Jan Amos Komenský.

Sedm Žalmů svatého Davida, kteříž slovou kající.

Žalm kající I. (v. Bibli sv. 6.)

Jako: Kristus příklad pokory.

540. Pane, v prehlivosti své nerač mne trestati; ani v rozhněvání svým nerač mne kárati! Ale smiluj se, Pane,

neb jsou zarmoucené kosti mé od trápení, velice soužené.

2. Duše má zarmoucena jest velmi velice; ale Ty, Pane Bože, proč neohlédneš se; obrátě se, vysvobod' duši

zarmoucenou, pro milosrdenství své spasena učiň mne.

3. Neb není v smrti žádný, kdo by pomněl na Tě, v pekle pak kterak bude vyznáváti Tebe; ale my, jenž živi jsme, chváliti Tě budem od savád až na věky, neb jsi toho hoden.

4. Pracoval jsem v pláči svém každý den truchlivě, smáčeje slzy svými lože své plačlivě, zpívání své radostné obrátím v kvílení, až přispěje milost tvá mně ku potěšení.

5. Oko mé zarmoucené od prchlivosti tvé; zstaral jsem se náramně pro nepřátele své, kteříž proti mně stáli, zlého vinšovali, a z mého zarmoucení potěšení brali.

6. Odejdětež ode mne, všickni nepřátelé, jenž činíte nepravost vždycky, každé chvíle; neb uslyšel Pán Bůh můj hlas kvílení mého; uslyšel Pán prosbu mou s trůnu nebeského.

7. Zastyd'te se, zastyd'te, buďte zahanbeni, vy všickni nepřátelé, protivníci moji; obraťte se ochotně, zastyd'te se rychle; neb obránce nebeský přišel k pomoci mé.

II. (v. Biblí sv. 32.)

Má svůj nápěv.

541. Aj blahoslavený, kterémuž z milosti jsou zde

odpuštěny mrzké nepravosti; blahoslavený muž, jehož zlost přikrytá, a jemuž hřích nijakž Pán Bůh nepočítá.

2. Já, když jsem ukrýval a tajil své zlosti, vždy jsem smutný býval, práhly ve mně kosti. Maje ve dne v noci přetěžké svědomí, tak že všechny moci v těle mém vyschly mi.

3. Protož jsem umínil hříchů netajiti; než v čem jsem provinil, Pánu se kořiti; a jakž se to stalo, milosti jsem došel, srdce mé zplesalo, zármutek můj odšel.

4. Za to budou Tebe prosit všickni svatí; neb člověk sám z sebe nemůž než klelati; však srdcím kajícím zlých útoků vody, k Tobě vzdychajícím nepřinesou škody.

5. Bože, Tys má skryše, můj hrad, mé spasení; má přebídná duše jen k Tobě má zření; proti pokušením Ty sám zachováš mne, vítězným plesáním slavně obdaříš mne.

† 6. Člověče, k moudrosti já tobě posloužím, cestě spravednosti pilně tě vyučím: Na Boha a svůj věk dobrý pozor dejte, jako kůň a mezek bujni nebyvejte.

7. Neboť vždy bezbožník přemnoho bíd mívá; Boží pak služebník pokoje poží-

vá; svědomí ctné maje, má rozkošné hody, nic se nestraňuje nešťastné příhody.

† 8. Spravedliví, v Pánu radostně plesejte, za jeho ochranu díky Mu vzdávejte: Otec, Syn, Duch Svatý buď od nás chválen, svatý, svatý, svatý Bůh jediný. Amen.

Jiří Tranovský.

III. (v počtu 38.)

Jako: Dokonavše ten týden.

542. Bože, v své prehlivosti nerač mne trestati, ani pro mé hříšnosti v hněvě mne kárati: neb v srdci mém hluboce uvázly tvé střely, a tvé přetěžké ruce kosti mé potřely.

2. V těle mém nic zdravého hněv tvůj nenechává, což vím, pro mrzkost mého hříchu mne potkává; neb aj, nad vrch hlavy mé vzešly nepravosti, jsou mi co těžké břímě, nemohu jich nésti.

3. Padna v světské bláznovství, dostal jsem hrozných ran, v srdci mém hnoje množství, až smrdím ze všech stran; shrbený a sklíčený vždycky chodím v smutku; neb život můj zmařený, pln jest mrzkých skutků.

4. Zemden jsa převelice vzdychám, Pane, k Tobě, o brať ke mně své líce, a spo-

moz mé mdlobě; však mám dost těžkou práci, s raněným svědomím, když sem tam se obrácí, sotva spokojit vím.

5. Summou, ve všech údech mých žádné síly není, i to světlo očí mých přichází k zemdení. Ti, jenž mne milovali, tovaryši moji, jakoby mne neznali, pryč v kříži mém stojí.

6. Zlostní pak nepřátelé, mne nenávidící, přes celý den vesele sem i tam chodící, z pádu mého smích strojí, převráceně mluvíc, a lstivě o to stojí, by mne přivedli v nic.

7. Ale já jako hluchý to věda, neslyším, a jako člověk němý neodpovídám jim; neb Tobě, ó Bože můj! křivdy své podávám, ó nechť (jsa vždy sluha tvůj,) pomoc tvou poznávám!

8. Zlí ať se neradují moji protivníci, a se nepozdvihují nad duši kající; však já předce hotov jsem metlu tvou snášeti; nebo víc zasloužil jsem, než Ty chceš trestati.

9. Ale když já pro svůj hřích dlouhé mám těžkosti, hned množství nepřátel mých sílí se v své zlosti, tak, že i ti mne trápí, kteréž jsem miloval, zlým za dobré mi platí, kteréž jsem fedroval.

† 10. Protož Ty, ó Bože můj! prokaž mi svou milost,

pro hříchy se nevzdaluj, proměň kříž můj v radost; přispěj mi k spomožení v těžkosti nynější, Pane mého spasení, Otče nejmilejší.

Jiří Tranovský.

IV. (v počtu 51.)

Za odpuštění dědičných a skutečných hříchů.

Má svůj nápěv.

543. Smiluj se nade mnou, Pane, podle slitování svého; zprošť mne od zlosti spáchané, žel mi jí z srdce pravého: Tebeť jsem rozhněval, Tebe, hřích proti mně vždycky svědčí, hříchu netrpíš u sebe; protož práv jsi v soudu, v řeči.

2. Aj, zplozen jsem v nepravosti, matka mne v hříších počala; Ty rád máš pravdu k moudrosti, ta mně se poznati dala; skrop mne yzopem milosti i buduť nad sněh bělejší, potěš mne, a tak mé kosti, i srdce budou silnější.

3. Odvráť od mých mrzkostí tvář, dluhy mé rač vymazati; srdce mé čistotou obdař, Duch tvůj rač mne spravovati; nezemítejž mne od sebe, nevzdaluj Ducha Svatého, radost ať slyším od Tebe, jsa ducha dobrovolného.

4. I buduť učiti zlostné cestám твоjích přikázání; aby životy milostné vedli, činíce pokání. Vytrhni z pomsty mou duši, kteráž potkává ukrutné, a tak Tobě čest jak sluší, vzdá srdce mé, nyní smutné.

5. Nežádáš z hovad oběti; dal bych Ti ji rád v hojnosti; na srdce ráčíš hleděti pokorné ve skroušenosti: Tu oběť mou přijmi, Pane, na lož s církví dobrotivě; a tak oběti vzdávané budou od nás spravedlivé.

* Jiří Tranovský.

V. (v počtu 102.)

Jako: Zdráv buď, predrahý Ježíši.

544. O Bože, mou modlitbu slyš, volání mé k Tobě přijdiž, nekryj přede mnou tváři své v den veliké úzkosti mé; nakloň ke mně ucha svého, nezemítej mne padlého.

2. Neb můj věk hyne jako dým, síla uchází kostem mým; srdce mé schne jako tráva tak, že i k jidlu nevstává; jsem jako ptactvo na poušti, kteréž smutný hlas vypouští.

3. V tom pak nepřátelé moji každý den posměch mi strojí; když já prach za pokrm mívám a k nápoji slz přilévám; a to pro rozhně-

vání tvé, že zdvihna, dolů hodils mne.

4. Ach, můj Bože! proč se hněváš? Zdaliž mé podstaty neznáš? Čas můj pomíjí jak jako stín: neb prach jest každý lidský syn; ale Tys Bůh všemohoucí, na věky zůstávající.

5. Pane, nad církví smiluj se, a dej jí svůj pokoj zase! Čas jest učiniti milost, neb klesá všech lidí možnost; věrní jen po tom vzdychají, na to s radostí čekají.

6. Nechť se leknou národové i všickni zemští králové, vidouc, že Bůh Sion vzdělal, a v své slávě se ukázal, popatřiv na ponížené, a zahnbiv povýšené.

7. Budeť to v knihách zapísáno, potomkům vypravováno, kterak Bůh spomoci přišel, vzdychání vězňů vyslyšel, oddané k smrti rozvázal; byť Mu každý chválu vzdával.

8. Ale já jsem již ztrápený, a čas dnů mých ukrácený: Můj Bože, nerač hříšného, u prostřed života mého, náhlou smrtí mne pryč bráti, ať se mohu z hříchů káti.

† 9. Nebe i země pominou, jako roucho staré zhynou: Tys Bůh věčně trvající, dejž

milost duši kající. I budeš na věky chválen od služebníků svých. Amen.

Jiří Tranovský.

VI. (v počtu 130.)

Má svůj nápěv.

545. Z hlubokosti volám k Tobě, slyš, Bože křik smutného; nakloň uši svých v mé mdlobě k hlasu vzdychání mého; budeš-li míti jen zření na hříchy a provinění, kdo před Tebou obстоjí?

2. U Tebe jest však z milosti všech hříchů odpuštění; marné jsou naše hodnosti, i v nejlepším dychtění; žádný nemůž' se chlubit, všickni se musejí báti, milosti žádajíce.

3. I jáť k Bohu se utíkám, a ne k svým zasloužením; srdce mé nehledí nikam, než k jeho potěšením, kteráž v jeho slovu vidím, jimi se těším i řídím, a jich se spustit nechci.

4. Byť se protáhlo do noci, a opět až do rána; však vždy bude Božské moci naděje má oddána. Tak, Izraelské semeno, tak čiň, z Boha narozeno, a Naň vždy očekávej.

† 5. Jestli při nás mnoho zlého, u Boha víc milosti; nemáť konce ruka jeho k uzdravení hříšnosti. On jest pastýř ten výborný, u Něhož

sluha pokorný dojde všech vin zproštění.

• Jiří Tranovský.

VII. (v počtu 134.)

Má svůj nápěv.

546. Hospodine, v mém pokání slyš mé srdečné volání, pro sliby své kajícím učiněné.

2. Nevcházej v soud s služebníkem; kdoby ostál, jsa hříšníkem? Spravedlivý není před Tebou žádny.

3. Duši mou stihá nepřítel, ten ukrutný pokušitel, chtěje svou lstí vtrhnout mne do temnosti.

4. Úzkostmi duch můj se svírá, v srdci mdlí maličká víra, Pane, pospěš, a Duchem svým mne potěš.

5. Mám předešlé dni v paměti, jaks neráčil opuštěti, jenž vzdychali a za milost žádali.

6. I já, v této smutné době, vztahuji ruce své k Tobě, lká duše má jako země vypráhlá.

7. Pane, vyslyš, neprodlivej, přede mnou tváři neskrývej; však mne vidíš, hrobu dost blízkého již.

8. V Tobě skládám naději svou, ó nechť obdržím milost tvou! Chciť sloužiti, a cesty tvé šetřiti.

9. Vytrhni mne od nepřátel, od jejich útoků a střel; Tys má skrýše, k Tobě hledí má duše.

10. Uč mne svou vůli činiti, však Bohem mým ráčíš býti; dobrý Duch tvůj ved' mne, a ve všem spravuj.

† 11. Hospodine, pro tvé jméno, aby vždycky bylo ctěno, vyslyš můj hlas, odpusť hříchy, duši spas;

12. A pro tvé milosrdenství zruš mých zhoubců ukrutenství; však, Bože můj, i já jsem služebník tvůj.

Jiří Tranovský.

Píseň z sedmi žalmů kajících Davidových složená.

Jako: Velmi miluji Tě, Pane.

547. Ach, Bože, ach, Hospodine, cítím, kterak těžce na mne doléhá hněv tvůj zuřivý. Zemdlen jsem, trnou mé kosti, vypráhly mé vnitřnosti, až pokavádž spravedlivý soud tvůj bude dotírati? Dlouho-liž budeš žehrati? Pláči, úpím, ach, smiluj se prv, než v hrobě svém složím se. Ó Ježíši, ó Beránku Boží tichý, sejmi se mne těžké hříchy.

2. Příliš příkře nepočítej hříchů a jich nevzpomínej; dej dojít blahoslavenství; neb já se znám k přestoupení, Ty hotov jsi k odpuštění,

ó shlad' hřichu mého množství. Za to se Tobě v vzácný čas modlí svatí, a každý z nás, ó Bože a Pane, jisté všech kajících útočiště. Ó Ježíši, ó Beránku Boží tichý, sejmi se mne všechny hřichy.

3. Ruka tvá tlačí hříšného, ve mně nic není celého, pokoje nemají kosti, skličeny jsem přenáramně, v smutku chodím každého dne, Pane, Ty znáš mé žádosti. Na Tebe vždy očekávám, ó kéž za mne odpovíš sám, můj smírce mne neopouštěj, k spomožení mému přispěj. Ó Ježíši, ó Beránku Boží tichý, sejmi se mne všechny hřichy.

4. Ach, podle milosrdenství a slitování tvých množství, Bože, nade mnou smiluj se! Aj zplozen jsem v nepravosti, smyj yzopem mé nírzkosti, jakž v slovu svém prohlásils se; srdce mé čistotou obdař, obrať ke mně laskavou tvář, obnov mne Svatým Duchem svým, nezhrdej srdcem skroušeným. Ó Ježíši, pro tu oběť svou smíření, na mne, i Sion tvůj pomni.

5. Pane, v den soužení mého nakloň ke mně ucha svého, ach, dnové moji mizeji!

Přilnuly k kůži mé kosti, srdce se svírá bolesti, zlostní mne potřítí chtějí; neb zdvihna v hněvě, hodils mnou, běda, zle se děje se mnou! U prostřed dnů mých nebeř mne, věčný Bože, vzhlédniž na mne! Ó Ježíši, zapsáno buď to v knize tvé, žes se ke mně měl laskavě.

6. Vždy ještě Tě, Boha mého, z hlubokosti srdce svého vzývám, vyslyš mou modlitbu! budeš-li v své spravedlosti vyhledávati mých zlostí, i kdo obstojí před Tebou? Než u Tebe odpuštění máme všeho provinění, na tvé slovo očekávám, Tys mne sobě vykoupil sám. Ó Ježíši, ó Beránku Boží tichý, sejmi se mne všechny hřichy.

7. Nevcházej se mnou v soud přísný, neb před Tebou člověk hříšný z skutků nebude spravedliv; protož k Tobě smutné srdce, můj Bože, k Tobě mé ruce pozdvihují, ó ať jsem živ! Ty v jitře milosrdenství prokaž mi, hned hřichů množství bude shlazen, a Duch tvůj bude vůdce a rádce můj. Ó Ježíši, buď tvé jméno pochváleno, a na věky zvelebeno.

Ján Blasius.

VIII. O kříži.

V soužení. Ze Žalmu 6.

Má svůj nápěv.

548. Ach Bože! na mne bidného nevylévej hněvu svého, ač jsem to sic mnohými zasloužil hříchy svými; neb mi sic to skryté není, že příčinu máš k trestání; a však rač Otcem býti, nechtěj přísně souditi.

2. Uděliž raděj milosti, místo slušné zuřivosti, uzdrav mne, neb dost před tím již jsem mdlobou pojatým. Pohleď, jak má síla klesla, a má krása všecka sešla; Pane, nerač prodlíti, velmi se blížím k smrti.

3. Od přílišného starání již v těle mém srdce není, a všechny smysly smutné jsou až k smrti nechutné. Vidiš potřebu k pomoci, a čekáš, Pane, do noci; takliž tvůj krok má mdlejší být, než stav můj nynější?

4. Pospěš s potěšením pravy mým prv, než se v mém kříži ztrávím; ruku svou, Bože, podej zarmoucené duši mé; a ač tě cti hodna není, pro Tě, Pána, potupení; však pomni, jak jest svatá láska i dobrota tvá.

5. Lidé, kteří z světa sešli, a do hrobu svého vešli, svou

povinnost neznají, na Tě nevzpomínají; Neb jak Tě ten může ctíti, jak k tvé slávě hotov býti, kterýž leží přestřený v tmavém hrobě pohřbený?

6. Co nemohu ústy svými vypravovati přemdlými; nepřestajné stonání, svědčí o mém soužení. Slzy z očí padající, můj sen noční trhající, tak prudce vytékají, až mne z lůžka zdvihají.

7. Od trápení velikého tvář má sešla z těla svého; podobný starým lidem v mém kříži jsem učiněn; neb vždy s nepřátely svými musím bojovati zlými, kteříž mne vysmívají, k ranám rány dávají.

8. Ach! odstuptež všickni zlostní již, tyrané nemilostní, odstuptež lidé marní, v bezbožnosti přetvární; neb Bůh zná již mé volání, zná mé srdečné stonání, můj pláč k Němu dochází, k milosti jej přivází:

9. Pán otevřel ucha svého již k prosbám volání mého; když jsem se blížil k Němu, příjemně bylo Jemu; jak náhle jsem pak Ho prosil, a před drahou tvář předkročil, hned rozprostřel nade mnou svou dobrotu nesmírnou.

10. Před vším světem, zde na zemi, nechať budou zahanbeni Ti, jenž posměchy ze mne strojí vždy den ode dne; zpátkem musejí táhnouti v rychlosti a v okem hnutí, a v tom poznati toho, že jest Bůh Bohem všeho.

* Dan. Sinapius.

** V zvláštní těžkosti.*

Má svůj nápěv.

549. Ach Bože! Slyš mé lkání a volání, nedej mi v bidách upadnout v zoufání. Znáš těžkosti, mé žalosti; dej mi po nich cítit své smilování.

2. Bez vůle tvé nic se mi nemůž státi; aj, můžeš zlořečit, i požehnati; zasloužil jsem, živ jsa v zlém všem; rač zas po bouřce slunci svítit dáti.

3. Dej mi trpělivost skrz Ducha svého, a vytrhni mne z všech bíd času svého; skrz mé kosti, vnitřnosti, aj, proniká bolest neduhu mého.

4. Vim, že jsi ještě nezapomněl na mne, bych v bidách měl padnout v zoufání hrozné; v prostřed psoty, tvé dobroty, můj Bože v paměti mám každého dne.

5. Žádné neštěstí věčně netrvalo; než předce někdy časem svým přestalo; vyslyšíš

mne sám milostně, nežádám v světě víc, Jezu, má slávo.

6. Mám-li více pro jméno tvé trpěti, a v svém soužení dnem noci úpěti, přispěj s mocí k mé pomoci, bych já moh' všecko zmužile snášeti.

7. Tak bych moh' přemoci skrz Ducha tvého všech nepřátel zlost, i sebe samého, a tak v Tobě v každé době měl ustavičně radost srdce svého.

8. Též abych potom na věčné věčnosti mohl prozpěvovat tvé velebnosti: Svatý, svatý, Bůh náš svatý, se všemi svatými tvými s radostí.

* El. Mlynářov.

Má svůj nápěv.

550. Ač mne Pán Bůh ráčí trestati, však smrti hned nepodává, ačkolvík zdá se i hněvati však těšiti nepřestává; tvář zuřivou, mysl dobrou vždy k svým zachovává. I proč se smutíš a proč mne rmoutíš duše truchlá?

2. Hněv Páně rád nositi budu, neb jsem Jemu těžce zhřešil; abych se tudy jeho soudu a spravedností naučil, jeho metlu, mně pamětnu, rád líbatí budu. I proč se smutíš, atd.

3. Ač jsem v světě již opuštěný, však v Něho doufati budu; zdaliž já budu zahan-

bený při posledním jeho soudu? Ty sám, Pane, vzhlédniž na mne, k Toběť volám věrně. I proč se smutíš, atd.

4. Odstuptež vy všickni ode mne, kteříž činíte nepravost, neb sám Hospodin jestiť při mně, a přijalť jest mne na milost; On zarmoutí, On potěší, pokorných povýší. I proč se smutíš a proč mne rmoutíš, duše truchlá?

Eliáš Laní.

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

551. Úzkosti na srdce mé valí se ze všech stran; však naděje má jestiť a bude Kristus Pán; Jeho se nespustím do skonání svého; neb od Něho přijímám zde mnoho dobrého.

2. Doufej v Pána, duše má, v každíčkou hodinu; všecko své předsevzetí poruč Hospodinu; On cestu tvou spraví, jakžkoli sám ráčí; srdce mé v příkázáních tvých, Pane, ať kráčí.

3. Jáť se Tobě poručím, můj laskavý Pane; jakžkoli ráčíš chtítí, se mnou ať se stane; ve všemť já vůli svou vůli tvé poddávám, bych v milosti tvé živ byl, toho sobě žádám.

4. Cožkoli mi se stane z dopuštění tvého; křivda mi

se nestane, aniž mne co zlého dél bude sužovat, nežli do vůle tvé, když se Tobě libiti bude, mineť mne zlé.

5. Byť pak i do skonání zde mého života srdce mé sužovala ta, neb jiná psota; v tom sobě nestesknou, s pomocí tvou, Pane, neb za časné zármutky dáš pohodlí věčné.

6. Z radosti do radosti nelze jest přijíti; časného i věčného veselí užítí; musí se rmoutiti pro Kristovo jméno ten, kdo chce požívatí veselí věčného.

7. Ty sám, Pane, utěšíš srdce mého žalost, když dáš svědomí mému svou duchovní radost; tehdaž se potěší duch můj zarmoucený, ve dne i také v noci k Tobě obrácený.

8. Bez Tebeť já s nic býti, Pane, sám nemohu; však s pomocí tvou svatou v skutku to dovedu. Dábla, svět přemohu, i své vlastní tělo; neboť Tebe, Pána, mám obránce silného.

9. Byť byla bída, úzkost, života ztracení; když svědomí dáš radost, ničehož žel není. Kterak chceš, má duše, k koruně přijíti, jestli nebudeš prvé věrně bojovati?

10. Neztratím-li života zde svého časného, nebudu moci mítí života věčného; ten,

ač jest mi slíben, však mi nebude dán, leč ho v boji obdržím. Tak praví Kristus Pán.

11. V Toběť samém, Bože můj, jest celá radost má; všecko jiné v tom světě stín mi se býti zdá; zdejší potěšení mne přivodí v tesknost; slova tvá těšitelná přivodí mne v radost.

Jiří Tranovský.

Ze Žalmu 13.

Boží prodlévání rozněcuje vroucnost.

Má svůj nápěv.

552. Až dokavadž, milý Pane, tak se zapomínáš na mne? Dokud tvář svou ode mne skrýváš, z soužení mne vždy nedobýváš, jímž jsem sevřen přenáramně?

2. Dokavadž budu truchliti, nevěda co mám činiti, zármutku pln jsa dne každého, až dokud nepřitele svého pýše mám podmaněn býti?

3. Ó Pane! viz mé těžkosti, a vyslyš mne v mé žádosti; svým světlem oči mé osvěcuji, byť nebyl zachvácen život můj snem smrti v nenadálosti:

4. By neřek nepřítel toho, že to z vítězství šlo jeho; i měl by příčinu k plesání, vi-

da, že místa ku povstání mně nezůstává žádného.

5. Já pak doufám v tvé milosti, že mne všeho zlého sprostí tak, aby mé srdce plesalo, o spasení tvém vždy zpívalo, že mne daříš jím v hojnosti.

Má svůj nápěv.

553. Bože můj jediný, já jsem všecek soužený, postavený v světě v zármutku, v bidě, psotě, nemaje radosti, ani veselosti, v této mé smrtelnosti.

2. Ale k Tobě volám, Bože můj, Tebe žádám, obratiž se ke mně, okem svým vzhledniž na mne; Tys mé potěšení, Tys obveselení v každém mém zarmoucení!

3. Račiž mi pomoci ve dne i také v noci ze všech mých těžkostí, z zármutku i bolesti, buď mé potěšení, buď obveselení v každém mém zarmoucení.

4. Budiž mi obráncem před nepřitelem, zrádcem, kterýž mne podvrátit usiluje, zahanbit; ó dej v zahanbení zlých usilování, Bože, mé spomožení!

5. Aniž víc dopouštěj těžkosti, neopouštěj mne sirotu smutnou, od přátel opuštěnou. V světě není žádný,

než Bůh můj jediný, věčné mé spomožení.

6. Retuj mne, ó Pane! v této chudobě velké; v Toběť samém doufám, Toběť se se vším dávám; nebs Ty má naděje, poddávám se Tobě, Bože můj, v každé bídě.

7. A já vytržený z tohoto putování, Tobě Bohu vděčnost budu vzdávat na věčnost, s Synem tvým jediným, Duchem nerozdílným, Pánem na věky dobrým.

8. Amen, ať se stane všechno to, milý Pane, obrať zarmoucení v veselé potěšení: Budiž od nás chválen, vděčnou myslí slaven na věky věkův. Amen.

Toužení po Bohu a pomoci jeho.

Ze Žalmu 43.

Má svůj nápěv.

554. Bože můj, spravedlivý soudce, rač sám mou při na se vzítí, a těch bezbožných lidí v brzce, zvlášť toho, jenž mne rmoutí těžce, chtě mne vždy lživě zkaziti, mocně rač sprostiti.

2. Nebs Ty, můj Bože, mé doufání, ach proč pak mne zavrh' cele? Proč v smutku a v těžkém svírání choditi mám vždy bez přestání? To

vše pro zlost nepřítele, jenž mne stíhá směle.

3. Rač světla své pravdomluvnosti nyní zvláště propůjčiti, jenžby mne vedlo svou jasností až na horu tvé velebnosti, tu, kdež ráčíš byt svůj míti, v něm slavně ctěn býti.

4. Abych moh' i já, Bože, k tvému oltáři přistupovati, a Tobě, Bohu přesilnému, své radosti dárci štědrému, na harfě zvučně zpívati, čest, chválu vzdávati.

5. Duše má, proč vždy bez přestání tak se máš ve mně rmoutiti? Skládej jen v Bohu své doufání; jistě, žeť On svých spomáhání, z čehož Jej budem chváliti, nám chce uděliti.

Má svůj nápěv.

555. Bud', Bože můj, sám soudce, a vykořeň mé z zhoubce, znáš mé tajnosti, snášim bolesti, Hospodine s výsosti! Potěš, potěš mne přebídného, Kriste, dej srdce čisté.

2. Strážce života mého, vytrhni mne z pout zlého, zlom srdce pyšné, ať zná, žeť hříšné, pro neduhy přílišné. Vyjev se, ó Bože! v bezbožných soudu, jako vír v proudu.

3. Proč pak srdce mé vadne, zdaž svědomí v tom pad-

ne, po cestě ctnosti, se vši snažností, Hospodine s výsosti: Pomoz, ó pomoz žíznivému Tebe, Dennice s nebe!

4. Uved' mne na svou hůru, do anjelův svých kůru, bych Tě tam chválil, díky vzdal, slavil, na harfě Tě tam poctil. Komu Tvá čest přítomná býti ráčí, spanile kráčí.

5. Probud' se z té bolesti, ó duše má! v rychlosti; doufej již v Pána; On tvůj štít, brána, On pavéza, ochrana. Poruč se Tomu, který silně brání, v potupě chrání.

Eliáš Laní.

Boží vůle vždy k dobrému směřuje.

Má svůj nápěv.

556. Co Bůh činí, vše dobré jest, svatá jest vůle jeho; co mi naloží, chci rád nést, silně věřice v Něho, že mne On sám, jak dobrý Pán, vytrhne z všeho zlého, já se spouštím na Něho.

2. Co Bůh činí, vše dobré jest, vím, že mne nezavede; neb není při Něm žádná lest, než mne v nebe uvede. Já přestávám, a dosti mám na jeho dobrodiní, On mé neštěstí změní.

3. Co Bůh činí, vše dobré jest, On mne má v paměti své, On skončí všecku mou

neřest, ani za lékařství mně jedu nedá, a tak tehdá já vždy stavím na Něho za dnů života mého.

4. Co Bůh činí, vše dobré jest, On mně zlého nepřije, On mne chce od zlého odvést, On jestiž má naděje; přijde ten čas, v který mne zas potěší, a učiní zjevně, jak se mnou miní.

5. Co Bůh činí, vše dobré jest, musím-li okusiti hořký kalich, také neřest, předce se odstrašiti nedám, neb mé sám milostně On osladí hořkosti, a sprostí všech žalosti.

6. Co Bůh činí, vše dobré jest, já chci při Něm zůstat; On mne pro jména svého čest z hrdla smrti vychvátí, a mne z hrobu v onou dobu pojme do ráje svého; já se spouštím na Něho.

* Eliáš Mlynářov.

Poddávání se vůli Boží.

Má svůj nápěv.

557. Což můj Bůh chce, to se vždy staň, nejlepší vůle jeho; On zajisté spomáhá sám těm, jenž doufají v Něho. Onť i z nouze pomoci může, a tresce nás v mírnosti. Kdož v Něj doufá, nechť nezoufá; nikdál svých nepouští.

2. Pán Bůh jest mé potěšení, můj život, má naděje;

jak můj Bůh chce, nechť tak činí, mně se křivda neděje. Jeho slova jsou pravdivá, On sčít všechny vlasy mé, péči o nás má v každý čas, od Něho všecko máme.

3. Protož chci svět opustiti, a půjdu k Bohu svému, kdykoli se Mu líbiti bude, dávám se Jemu; též duši svou poručím Mu při hodině poslední. Tys, můj Pane, přemoh za mne smrt, hřích, pekelné brány.

4. Ještě to jediné žádám, nerač mi odpírati: Kdyby mne chtěl svéstí satan, ó nedějž mi zoufati, braň a pomoz zvítěziti, však jsi Ty mocným Pánem. Kdož to žádáš, naději máš, rcíš spolu se mnou: Amen.

* Adam Plintovic.

O užitečích svatého kříže.

Jako: Kdo jen se Boha spoléhá.

558. Čím větší kříž, tím bližší nebe! Kdo bez kříže jest, ten nezná na světě Boha, ani sebe; na smrt, peklo, a soud nedbá. Ten bude blahoslavený, koho Bůh cvičí v soužení.

2. Čím větší kříž, tím lepší křesťan! Voják se poznává v boji; nic neumí, kdo nebyl trestán. Zem bez deště pustá stojí, zlato se v ohni zku-

šuje; a křesťan v kříži prubuje.

3. Čím větší kříž tím dražší víra! Palma pod břemenem vstává; sladké víno z hrozna se sbírá, jestli se do presu dává; víra v kříži roste, hoří, jak perly v bouřlivém moři.

4. Čím větší kříž, tím větší láska! Vítr plamen rozdmychuje; kde jest mračno a bouře částka, slunce jasné následuje; kříž naší lásce osoží, jako olej oheň množí.

5. Čím větší kříž, větší naděje, ta nezahanbuje nikdy. Svět, rozum se z pravého směje; Bůh soudce vidí svých křivdy. Kotva stonut nedá; stojí naděje proti naději.

6. Čím větší kříž, tím víc modlení! Třených zelin vůně větší; když vůkol lodi bouře není, zřídka se kdo Bohem těší; odkud pošli Davidové žalmy? že byl v bídě mnohé.

7. Čím větší kříž, tím víc žádosti; z údolí patříme k horám; kdo na poušti putoval dosti touží po zemi Kanaan; když nemůž jinde seděti holub ku korábu leti.

8. Čím větší kříž, tím smrt milejší; s radostí se konec čeká; tam přestává bída nynější, i vše, čeho se kdo leká: Tu jsme přišli k svému cíli, tu jsme jistě zvítězili.

9. Čím větší kříž, tím větší sláva, a koruna na výsosti, kterou Bůh zvítězilým dává po boji v věčné radosti; tento drahý poklad činí, že nám každý kříž jest milý.

10. Čím větší kříž, tím bližší Ježíš, když všecka pomoc přestává; když se zdá po nás být veta již, pomoc s nebe Ježíš dává. Bych pak s Kristem umřel časně, vím, že s Ním živ budu věčně.

11. Ukřižovaný, dej mi svůj kříž vždy víc a víc milovati, nad možnost mou mne jen neobtěž, a rač srdci mému dáti víru, lásku a naději, ať kříž snášim tím raději.

• S. Hruškovíc.

Jako: Jáť v Boha milého.

559. Doufej v Boha svého, duše, dne každého; On tě můž retovati, v soužení vyslyšati; jen doufej v Něho silně, tak tě pomine vše zlé.

2. Doufej v Boha svého v každé věci tuho, která tě truchlou činí, od Boha vzdálit miní: On truchlost tvou promění, a radostí naplní.

3. Doufej v Boha svého v den soužení svého, kdežto hříchové tvoji hryzou vnitř svědomí: On sám můž zahojiti, slovem upokojiti.

4. Doufej v Boha svého, když smrt, ďábel, peklo tebe chce zde strašiti, a od Boha děliti: On již tě z toho všeho sprostil skrz Syna svého.

5. Doufej v Boha svého času nešťastného, v kterém jsi postavena, jsouc od všech opuštěna: On, věř, neštěstí změní a dá pohodlí v zemi.

6. Doufej v Boha svého, když nemoci mnoho v světě se rozmnožuje, lidí velmi sužuje: On tě před ní ukryje, zdravím dobrým daruje.

7. Doufej v Boha svého v čas boje velkého, který mnoho škodného činívá lidu jeho: On všechny nepřátely obrátí na přátele.

8. Doufej v Boha svého v den času drahého; neb hladem spravedlivý nebývá usmrčený; On vždy svojich věřících předivně sytí všechých.

9. Doufej v Boha svého, když od světa zlého musíš mnoho trpěti, pro Krista vše ztratiti; věř, že On tobě jistě vše vrátí v věčném místě.

10. Doufej v Boha svého v každý čas, věrného, tak tvou žádost vyslyší, a v kříži tě potěší, zač Ho budeš chváliti, zde i věčně slaviti.

Jerem. Lednický.

Jako: Já v Boha milého.

560. Duše, buď veselá v kříži, doufej v Boha, Jemu se poruč více; neb tě drží v své ruce, věř, že tě muž každého sprostí kříže těžkého.

2. Trpíš-li zde psotu, aneb nemoc těžkou, též pronásledování, od světa sužování: Tedy modli se pilně, Bůh tě z toho vytrhne.

3. Máš-li v srdci žalost pro světskou nevděčnost, nezoufej proto sobě; než čekej pomoc z nebe: On tě, věř, toho zprostí, jen se modli s pilností.

4. Snášíš-li zde bídu, i posměch od lidu, nechť tě smutným nečiní to jejich posmívání: Bůh tě od nich vytrhne, budeš-li volat silně.

5. Znáť máš, že zde žádný nemůž křesťan věrný bez pokušení býti; než kříž s Kristem trpěti musí, kdokoli věčně chce bydlet s Ním bezpečně.

6. Neb na tomto světě tak se věrným vede, když kříž jeden pomine, hned se druhý přivine; pročť máš v své úzkosti volat k Boží milosti.

7. Čím větší jest tvůj kříž, tím bližší jest Ježíš; jen ty jeho pomoci žádej ve dne i v noci: Tak budeš vši těžkosti zbavena vždy s milostí.

8. Neb to jest věc jistá, kde kříž nemá místa, tam žádné vroucné není v prosbách k Bohu vzdychání; ale když nás kříž trápí, každý k modlitbám kvapí.

9. Protož, duše milá, když ti kříž doléhá, k samému Spasiteli utíkej se kdykoli; On tě sám ode všeho vytrhne zde, věř, zlého.

10. Ač ne vždy, kdy ty chceš, polehčení dojdeš, nemáš však hned od Něho odcházet, ale v Něho vždycky silně doufati, a o pomoc žádati.

11. Vědouc, že On všem zaslíbil lidem těm vždycky přítomen býti, z soužení vytrhnouti, kteří Jeho vzývají budou, také chváliti.

12. Amen, ó Ježíši! Učiň konec kříži, kterýž v této žalosti trpí věrní s bolestí, ať po tomto soužení chválí Tě bez přestání.

13. Tam, kde zdejší žalost promění se v radost, těch, kteří Kristu Pánu důvěří se samému, kdežto se budou věčně radovat s Ním bezpečně.

Jer. Lednický.

Má svůj nápěv.

561. Emmanuel milý, Kníže věřících, duše mé radost, přijď, ach přijď ke

mně! Nebs mi odňal srdce, jenž hoří vroucně, že plamen lásky tvé cítím ve mně. Nic nemám v světě milšího nad Tě; když Tě mám, všecko mám, ó můj Ježíši!

2. Reč tvou i nad cukr srdce mé váží; neb jest co ranní rosa příjemná, která to žíznivé pole ovlaží; tak Tě i duše má očekává. Ty mne občerstviš, a pryč oddalíš strach smrti; neb Ty sám jsi má obrana.

3. Trápí mne sice kříž za často v světě, jak jisté znamení všech věřících; ale když duše má jen myslí na Tě, cítím potěšení i v zármutcích; žádné povětrí mne neodvrátí; při Tobě, Jezu můj, budu bezpečný.

4. Ej, světe, ačkoli jsem potupený u tebe, že se Krista přidržíím i od všech přátelů svých opuštěný; však při svém Ježíši víc obdržíím. On posilňuje, i opatruje mne, řka: Já zůstanu vždy přítelem tvým.

5. Lehce již zanechám světa marnosti, ó Jezu! Ty jsi stálý poklad můj; po Tobě jen toužím; věčné radosti v nebesích okusím. Však já jsem tvůj; s Tebou zůstanu, i když přestanu živ být, i v hrobě Ty sám jsi život můj.

* Jan Bohum. Ertel.

Rozmlouvání Ježíše s věřící duší v jejím kříži.

Jako: Ó přebídná světská marnost.

562. Duše: Ej když mě Ježíš přijde do údolí žalosti, aby mi pomoh v mé bídě, mne sprostil všech těžkostí? Kdy přijde mne pozdraviti, a můj kalich osladiti? Prodléváš, Pane milý po Tobě mé srdce mdlí.

2. *Ježíš:* Milá, proč se zahružuješ do moře truchlivosti? Jestli Mne věrně miluješ, pij můj kalich s vděčností; milost není bez trápení, kdo miluje, má soužení. Jestli Mne ty miluješ, má duše, trp se Mnou těž.

3. *Duše:* Jiní nevědí o smutku, jen o pouhé radosti; já nevím jen o zármutku, a o samé žalosti; jiným vodi se, jakž chtějí; na mne vlny žalu bijí; jiní jsou milí všudy; já posměch u všech lidí.

4. *Ježíš:* Těch, kterýmž lahodí štěstí, jimž vesele hude svět, potká veliké neštěstí, vše se jim obrátí zpět. Ti, jenž jsou vždycky v radosti, přijdou do věčné žalosti; krátká radost přináší žalost na dlouhé časy.

5. *D.* Než, když se kříž valí houfem, a bída bídu honí; když jen sotva oddechla jsem, i spočinula po ní; když kříž rok od roka nesem: Ne-

mám-li lkát v úpění svém? Mám-li vždycky trpět, a v soužení mlčeti?

6. *J.* Tak-li málo miluješ Mne? Kdo Mne z srdce miluje, ten kříž i trápení žádné snášet neodporuje; nedbá na rozličnost kříže, ani na skončení tíže. Pravá milost žádného nemívá cíle svého.

7. *D.* Pane, já úzký hřbet mám; proč jiných též netlačí? Já téměř pod křížem klesám; jiní pak prosto kráčí; dopusť mi, Pane, mluvit: Nechť mi jiní též nositi pomohou; neb více již nemožu snášet tvůj kříž.

8. *J.* Hle, dítě Otci trucuje. Mlč a poddej se mile. Vímeť já, co tobě prospěje, nechť jest mé břímě milé; neptej se na jiné; ty nes, co jsem tobě včera, neb dnes naložil mnoho, málo, tobě se zle nestalo.

9. *D.* Než těžko se nermoutiti, a nápoj hořký píti, bez potěšení vždy žiti, a pod proutikem býti; mám-li nechat, neb vážiti, mám-li kříž v slzách nositi? Ó přijd', Ježíši milý! Sprosť mne kříže v tu chvíli.

10. *J.* Směle vážit, polovic jest do vyhrání; kdo bere chtivě kříž, necítí bolest u prostřed této bouře. Musíš se kříži poddati, a Mne vždy

následovati. Milujícím u kocho nikdy není přemnoho.

11. *D.* Mám-li trpět, i nechť trpím, poněvadž chce Ježíš mít; nechci Mu cíl rep-táním svým předpsat, chci poslušná být. Již chci kříž na sebe vzíti, s ním žiti, také umříti; rozkoš světa zamítám, když jen Tebe, Jezu mám.

12. *J.* Tak správně, tak já chci míti, tak jsi mé dítě milé; v nebi tě chci občerstviti; jen se zde měj zmužile. Trp, jakož i Já trpěl jsem; bojuj, jak Já bojoval jsem: Tak tě čeká koruna, ta od-plata milostná.

* Eliáš Mlynárov a Jan Blasius.

Cvičení se v křesťanské trpělivosti.

Jako: Což můj Bůh chce, to se vždy staň.

563. Jakž Bůh ráčí, tak já chci též, nedám se mámiti nic; ač mne trápí můj těžký kříž, byť bylo toho i víc! Smím však díti, že mé věci všecky Bůh spokojí ctně; nechť tak kráčí, jakž On ráčí, můj krok půjde bezpečně.

2. Jakž Bůh ráčí, já svoluji, a dávám všemu místo: Bůh, Jemuž neodporuji, chceť mne zkusit najisto, zdaž poddaně metlu Páně snášeti budu chtíti: Ach, ne-

chciť já, to Bůh můj zná, v ničemž Mu odepřítí.

3. Jakž Bůh ráčí, jeho vůli oblihuji všelijak; když Bůh dopouští nevoli, kdo ji chce měnit. jinak. Vtip, umění platné není, bych se pak i za vrch rval. Nechť Naň repce, kdo a jak chce; zdažby On co na to dbal?

4. Jakž Bůh ráčí, nechám jíti, oblíbím vše srdečně; kdybych chtěl nevolným býti, vězel bych ve zlém věčně. Jista věc ta, věk, má léta, že jsou v počtu u Něho; protož k cíli každou chvíli, jak chce, půjdu pro Něho.

5. Jakž Bůh ráčí, nechť má věc jde, buď mi milo, nebo žel; na tom stavět chci svou věc zde, abych obojímu chtěl. Nechť pak jest tak a neb jinak; nic mne strašiti nemá; černé, bílé, přijmu mile; vždyť mi Bůh svou milost dá.

6. Jakž Bůh ráčí, nechť běží, tak má věc vždy v každé době; nepřijde-li štěstí dnes, však čekám ho zítra k sobě. Co Bůh dá kdy, to přijde vždy, ač i nespěšně kráčí; nemnoho dbám, když Boha mám; On dá štěstí, když ráčí.

7. Jakž Bůh ráčí, tak buď můj díl, od Něho víc nežádám; Bůh mým věcem uložil cíl, život můj dotud, hádám,

trvati má; protož i já na grunt stavím raději, a každý den na Boha jen spoléhám svou naději.

8. Jakž Bůh ráčí, vše za vděk mám, stoje v trpělivosti; Bůh jestit můj pomocník sám, bych stál v prostřed bídosti; bych pak i v hlad, neb v smrt upad, budeť mne retovati; a tak tudy vyhrám všudy, v životě i při smrti.

Tomáš Sob. Rešatko.

Pravé Quod vult Deus.

Jako: Když v bídách, úzkostech.

565. Já říkám: Jakž Bůh chce, v tom slovu libost mám; svatá Boží vůle a rozkaz má rozkoš jest; již já nejsem svůj sám, jeho chci být, není nic lepšího nad tu čest.

2. Já věřím, jak Bůh chce, na té skále stavím, ač mne brány pekla zkazit chtějí konečně, slovo Boží, to vím, nepomine, když to mám, nepohnul se věčně.

3. Já živ jsem, jakž Bůh chce, na tom rád přestávám, Jemu jsem se oddal s tělem i s duší cele; co činí, za vděk mám a živ jsem s Bohem mým pokojně a vesele.

4. Já trpím, jakž Bůh chce, tak ne mnoho trpím, On sám nejlépe ví, jak mnoho mohu

snéstí, můj kříž jest erbem mým, Bůh když raní, zas uzdravuje mé bolesti.

5. Já doufám, jakž Bůh chce, mé naděje kotva stojí, nechť lodí mou zmítá vichřice mnohá, mne kojí ta slova: Nebudeš zahanben, kdo doufá v svého Boha.

6. Já umru, jakž Bůh chce, smrt má jest ziskem mým. Má víra nedá mi i v smrti zahynouti, tomu jistě věřím, že v Kristových ranách šťastně mohu usnouti.

7. A protož jakž Bůh chce, nechť tak můj krok běží, byť pak bída i kříž chtěly se mne zmocniti; můj grunt v tom záleží, nemůž, nemá, nechce nikdy mne Bůh zapřiti.

* Jan Blasius.

Smělé doufání v Boha, v kříži.

Má svůj nápěv.

566. Jáť v Boha milého doufám dne každého; Onť mne můž retovati, v úzkostech spomáhati, neštěstí mé změniti, a rukou svou brániti.

2. Ač mnoho hříchů mám, však proto nezoufám; než Kristu, Pánu mému, důvěřím se samému, dávám se v jeho ruce, živý i v smrti poutce.

3. Ač umříti musím, smrt bude ziskem mým, a Kristus jest můj život, Jemuž se já dávám v moc, když duše vyjde z těla, opatříť ji do cela.

4. Ach, můj Pane Kriste! Jenžs trpěl zajisté, na kříži umíraje, spasení mi získaje, dejž nám všechněm společně s Tebou království věčné.

5. Amen zpívající, srdcem Tě chválíce, Kriste račiž nám dáti zde v pravě víře státi, a potom s Tebou, Pánem, ať jsem na věky, amen.

* Adam Plintovic.

Jako: Probuď se, duše.

567. Jáť vzkládám v Bohu všecku naději, ve všem mém kříži vždy nejraději; veřím, že mne neoslyší; nýbrž s pomocí přispíší; jáť nezoufám; ale doufám, že mne zase potěší.

2. I nemám zření jinde krom Něho, jsouce stvoření i obraz Jeho. K Němuž se utíkám stále, veřím tomu dokonale, že mne sprostí, a sám zhostí všech mých bíd nena-dále.

3. Říditi se chci zde slovem jeho, a odstoupiti nechci od Něho; ve všelikém pokušení, Onť jest sám mé potěšení; na Němž stále, co na skále, mámť já své založení.

4. I nebudu se již více báti, světa ni d'ábla se strachovati; když Bůh při mně pevně stojí, klesnouti mi nedá v boji; nezvítězí, neobdrží nic nepřátelé moji.

5. Korunoval mne korunou slávy, kteráž mne sňatá nebude s hlavy, Kristus Pán, Onť mne vykoupil, když jest pro mne smrt podstoupil, na kříži pněl, za mne umřel, tak mi milost obdržel.

6. Lahodíť mi svět s marnostmi svými, chce mne odvésti od Boha jimi; rozprostřel na mne své síti, mněl jest, že mne pod ně chytí; nelapi nic, byť lícel víc: Kristus Pán mne chce mítí.

7. Ač nejsem hoden já hříšný toho, že jest On snášel pro mne tak mnoho, život věčný mi vysloužil. Ó, kdybych toho povážil, přestál zlosti, nepravosti, a pro hříchy své toužil.

8. Což mám činiti tedy jiného, než spolehnouti na Boha svého? Onť jest ráčil zaslíbiti, že nechce hříšného smrti; tak pro Něho, skrze Něho život věčný mám mítí.

9. I opustím již světské marnosti, a zavrhnou pryč jeho žádosti; po Kristu chci vždy toužiti, Jemu samému sloužiti, tak v radosti, v věčné vlasti byt svůj s Ním budu mítí.

10. Nermuť se více, duše truchlivá, máš býti s Kristem na věky živá; skrz Něhož smrti zbavena, drahous krví vykoupěna, a pro slávu na tvou hlavu koruna bude dána.

11. Očekávej ji s velkou radostí, aby tě přijal mezi své hosti Kristus, Pán tvůj, ženich krásný; na jeho obličej jasný máš patřiti a s ním býti, při jeho svatbě vzácný.

Má svůj nápěv.

568. Jezu, přispěj k spo-
možení, přispěj, Pane, v mém
soužení; neb já smutný ne-
vím nikam, krom k Tobě se
sám utíkám, Bože, Bože můj.

2. Aj, již v tomto marném
světě rozmohla se všeliká
zlost, rozmohla se i nepra-
vost, zahynula spravedlnost:
Bože, Bože můj.

3. Ó Pane, kamž mám já
jiti? Aneb k komu se utěci?
Kromě k Tobě, milý Pane,
kterýž jsi sám umřel za mne,
Bože, Bože můj.

4. Uslyš, Pane, mé modlit-
by, přijmiž i hlas žalostivý,
kterýž já nyní vylévám, a za
milost pilně žádám, Bože,
Bože můj.

5. Evě, kterouž byl had
svedl, hříchys milostně od-
pustil, kteráž byla prohřeši-

la, proti Tobě se pozdvihla, Bože, Bože můj.

6. Eliáše téžs uslyšel, v ohnivém voze v nebe vzal, v tvém království se raduje, svatý, svatý prozpěvuje, Bože, Bože můj.

7. Nakloň, Pane, ucha svého, a vyslyš i mne hříšného; pohled', že jsem já potřebný, lidu tvému vždy osožný, Bože, Bože můj.

8. Jáť jsem jako poustník v hoře, já jsem jako jelen v dole, běžající po údolí, hledající živé vody, Bože, Bože můj.

9. Kriste, pro své umučení, dej nám hříchů odpuštění, ať nás nezže věčný plamen, uchovejž nás, Kriste, amen, Bože, Bože můj.

Pevné držení Ježíše u víře.

Má svůj nápěv.

569. Ježíše se nespustím; nebo On sebe samého vydal za mne, o tom vím, chci se mocně držet Jeho; Onť jest život mé duše, nespustím se Ježíše.

2. Nikdáť se Ho nespustím, dokud jsem na této zemi; cožkoli mám a činím, vždy jest o Něm mé myšlení; se vším oddávám Mu se, nespustím atd.

3. Nechť zrak i sluch pomine, vonění, šmak i maká-

ni; nechť mne tehdaž zastihne světa tohoto skonání; nechť i smrt přijde, kdy chce; nespustím atd.

4. Také se Ho nespustím, když tam potom se dostanu, kdež jsou všickni věrní s Ním, hledíce v tvář svému Pánu, užívajíc rozkoše: Nespustím atd.

5. Ježíše když svého mám, kterýž mne smířil s Otcem svým, o nic jiného nedbám, jenom po Něm samém toužím; Onť jest schrána mé duše, nespustím se atd.

6. Ježíše se nespustím, na věky při Něm zůstanu; Onť jest pramenem živým, z něhož já píti dostanu; šťastný, kdo se mnou řekne: Nespustím se Ježíše.

* Adam Plintovic.

Ježíš radost věřících i v kříži.

Má svůj nápěv.

570. Ježíši, má radost, srdce mého žádost, Jezu, kráso má; ach, jakť dlouho v kříži po Tobě vždy touží smutná duše má, Pane a ženichu můj, nemám v tom širokém světě nic milšího nad Tě.

2. Pod tvou jsa ochranou v čas války, útoku, vždy bezpečný jsem; nechť se ďábel vzteká, i moc nepřátelská,

Tys mým Ježíšem; nechť slyším třesku hřmot; nechť hřích, peklo straší, jak chce, Ježíš můj obránce.

3. Truc starému draku! Truc smrti a peklu! Truc i bázni též! Bouř se, i ty světe, já nic nedbám na tě, o tom pevně věz; moc Boží zdržuje mne, zem a propast mlčet musí, ač se na mne brousí.

4. Pryč, ty světská mar-nost, slávo, také rozkoš, nebud' mi známá! Tys mé občerstvení, Jezu, libost má; ač trpím kříž, nouzi, smrt; však mne od Tebe, Ježíši, toto neodstraší.

5. Dobrá noc, povaho mrzká světa toho! Nemám tě za nic. Dobrá noc, hříchové, bud'ťež pryč ode mne, nepřichod'ťež víc. Tobě, pyšný živote, (v němž já oblíbení nemám), též dobrou noc dávám.

6. Nermuť se, má duše; ale ted' Ježíše přijmi za radost; kteříž Ho milují, tiť za smutek mají nebeskou sladkost. Snáším-li potupu zde, však Ty se mnou máš útrpnost, Ježíši má radost.

* Adam Plintovic.

Píseň Člověka v Boha doufajícího v čas úzkosti a soužení.

Má svůj nápěv.

571. Ježíši, můj Spasiteli, v Tebeť já silně doufám! Tys mé jisté útočiště, protož si nezoufám; Tys má síla, Tys má skála, Tys potěšení jisté, vzhledni na mne, můj Pane Kriste. :|:

2. Ježíši, pohlédni, prosím, na své stádečko věrné, kteréž nyní ze všechkých stran jest velmi soužené; braň je mocně a udatně, by mohlo Tobě sloužit, a srdečně po Tobě toužit. :|:

3. Ježíši, chraň nás své dítky, v tomto času milosti, a zažena satanáše, přemož jeho zlosti; bychom všickni my tvé dítky, Tebe Pána poznali, po smrti k Tobě se dostali. :|:

4. Ježíši, jak mám děkovat za dobrodiní mnohé, poněvadž Tys mne vykoupil, padlé stvoření své? Budu zpívat, chválu vzdávat, z vděčnosti srdce svého, poněvadž jsi mně zbavil zlého. :|:

5. Ježíši, svou svatou mocí, přijdiž k nám co nejspíše, a přijmiž nás z milosti své do nebeské říše, kdežto v slávě neskonalé kraluješ a jsi Pánem, a to po všechny věky, amen!

*Modlitba v úzkosti.**Ze Žalmu 142.*

Jako: Bůh ohněm svatě světlosti.

572. Hlas svůj ku Pánu odsílám, vroucně Jemu se modlivám, před Ním touže svých bidností, na Něj vzkládám své žádosti.

2. Když bývá duch můj v sevření, prázdný rady i umění, Onť umí radu najíti, přímou stezku otevřiti.

3. Ač pak, kudy chodím koli, osidlo mi položili; a když se sem-tam ohledám, žádného známého nemám.

4. Tak všecko mé útočiště zhynulo na každém místě; není, kdo by mne litoval, o mne se upřímně ujal.

5. Protož já k Ježíši volám, řka: Ty jsi mé doufání sám, neníť na světě jiného, v kom bych se těšil, žádného.

6. Pozoruj volání mého, bídou velmi zemdleného, vytrhni mne z nešlechetných nátisků, i mne silnějších.

7. Vyprošť z žaláře duši mou, bych zvěstoval vždy chválu tvou, se mnou též pobožných množství, tvé vidouc milosrdenství.

Přestávání na Božím řízení.

Má svůj nápěv.

573. Kdo jen na Boha se spoléhá, a v Něm skládá svou

naději, nechť jak chce kříž na něj doléhá, to vše přemůž nejsnadněji; Bůh se svých ve dne i v noci ujímá, dává pomoci.

2. Když se vstříc věrným zlý svět klade, a jich bezživotí hledá; tu Bůh, co zřídil v věrné radě, lidské síle změnit nedá; byl svět povstal se vši zbrojí, když chce Bůh, to slovem koji.

3. Co nám naše pomůž starání? Co naše ach, ouvej, běda? Nic, že při každém ranním vstání, rmoutíme se, v slzách seda; naším pláčem a žalostí rozmáháme své těžkosti.

4. Ach, počkej, duše milá, málo, a přestaň na vůli Boží; co se kdy z vůle Boží stalo, to vedlo k věčnému zboží; Bůh, jenž nás vyvolil sobě, ví sám o naší potřebě.

5. On zná čas příhodný pomoci, a ví, v čem potřebu máme; když jen my k Němu dnem i nocí, beze lsti věrně voláme; tu prv, než se domníváme, jeho milost uhlídáme.

6. Nemnívej, sedě v kříže peci, že Pán Bůh na tě zapomněl, a že by jen těch lidí věci, jenž v štěstí jsou, na péči měl; časem svým se to vše změní, nic v světě stálého není.

7. Ach, jest to velmi Pánu snadné z chudého bohatce činit; tu hned boháč do bídý padne, jak náhle to chce Pán Bůh mít; On zvyšuje, On snižuje, divy tak své provozuje.

8. I zůstávej na cestě Boží, a konej věrně své věci; spolehni se na věčné zboží, Bůh tě bude mít na péči; věř, že kdo se na Něj spouští, toho nikdy neopouští.

* Daniel Sinapius.

U samého Boha pomoc.

Ze Žalmu 121.

Má svůj nápěv.

574. Když v bidách, v úzkostech obracím oči své k horám tvým, můj Pane, s úpěním a vzdycháním, Ty sám vyslýcháš mne tak, že neodcházím bez tvého smilování.

2. Má pomoc a schrána přichází od Tebe, jenž nebe i zemi ráčil mocně stvořiti, žádný mé potřebě nemůže, než Ty sám, pomoci uděliti.

3. Ty činíš, že nohy mé neuklouznou se, Ty mne též sprovázíš sám na všechkých cestách mých, bych poznal stezky tvé, když mne d'ábel, neb svět chce uvést do sítel svých.

4. Strážný Izraelský, oči tvé dnem, noci (neb nespíš, nedřímeš) patří stále na všechny, kteří se tvé moci oddali, a Tebe vzývají v těžkostech svých.

5. Uchovej mne, Pane, neštěstí každého; zvlášť, duši mou rač sám otcovsky ostříhati před lstí d'ábla zlého; byl se mi nic zlého nikdy nemohlo státi.

6. Požehnej mé kroky, východ i vchod, Pane, mé činy i řeči rač také spravovati; buď milostiv na mne; abych spasitelně moh' běh svůj dokonati.

7. A když z toho světa pryč budu se bráti, pomoz mi, ať v Tobě usnouti mohu tiše, vesel z mrtvých vstáti; potom rač mne přijat do nebes pro Ježíše.

* Eliáš Mlynárov.

V těžkomyslnosti a v zármutku.

Jako: Běh mého v světě života.

575. Komu Pán Bůh veselého ducha ráčil popřiti, že netrápí srdce svého, než můž vždy vesel býti, ten převeliké milosti přijal od Boha svého; na čež i já v své žalosti vzpomínám dne každého.

2. Srdce mé někdy radosti též naplněné bylo; nyní plné

jest žalosti, a veselí pozbylo, zármutkem jsem obklíčený, nevím nic o radosti; neučinní-li Bůh změny, musím zhyznout teskností.

3. Chodím v smutku dne každého, a uvadlo srdce mé; a od hlasu lkání mého přischly kosti k kůži mé tak že jsem i chleba svého jísti již zapomenul; Tebe prosím, Boha svého, bys mne k sobě přivinul.

4. Sen od očí mých odchází, trápí mne má myšlení, až i na zdraví mi schází pro tesknost a kvílení; zachvátil mne zlý čas nyní, jehož jsem se nenadál; ó by můj Bůh bez prodlení svou milost mi zase dal!

5. Neopouštějž mne, Bože můj, v mé nynější úzkosti, a ode mne se nevzdaluj, než potěš mne v rychlosti; přispěj k mému spomožení v tomto nebezpečství, a vytrhni mne z soužení, pro své milosrdenství.

6. Ó má duše, upokoj se, přestaň víc naříkati, a Bohu svému dověř se, a hled' v Něho doufati; On věřícího žádného nikdy jest neopustil; protož povinnost každého, aby se na Něj spustil.

7. Věřím, že i mne, Bože můj, neopustíš v úzkosti; ukážeš mi obličej svůj, zprostiš zdejší těžkosti. Ach, Bo-

že! pro Syna svého račiž to učiniti, tak abych času každého mohl Tě velebiti.

Kašpar Motešický.

V nebezpečství postaveného.

Jako: Tvrdošíjní židé.

576. Kriste, dobrý Pane, ohlédniž se na mne v čas nepřátelské zlosti; neb není jiného krom Tebe samého, kdo by odepřel jich lsti; protož budiž se mnou, buď skálou mou pevnou, uval je v hanbu věčnou.

2. Ráčil jsi chrániti proti strachu smrti Eliáše věrného, když Jezábel zlostná a velmi úlisná chtěla vylít krev jeho; avšak pod tvou schránou mival svou obranu muž Boží velmi divnou.

3. Moci své dokázals, milosti prokázals i k jeho učeníku, syrským vojskem silným v městečku Dotain zavřenému proroku; slepotous je ranil, Elizea chránil, anjelským vojskem bránil.

4. A Jeremiáše, když smrt valila se, ze všech stran na bidného, Tys skryl, opatroval, život mu daroval, místo kořisti jeho, Tys Ebedmelecha dal mu, i Barucha, tak těšils jejich ducha.

5. Na Tebe, můj Pane, i mandáty strašné nepřátelé

vydali, v řeči polapiti, smrt na Tě svaliti lstivě usilovali; všaks před časem jejich ušel rukou pevných, spatřils zahánbení jich.

6. Na Pavla svatého spřisaháno bylo čtyřicet mužů silných, žeť nebudou jísti, a ničeho píti, než by byl zabit od nich; byla však chráněna nádoba zvolena, tak rota zahánbena.

7. Uslyš i mne, Pane, vzývám Tě důvěrně, v svém žalostném soužení, ať nepřátelé zlí, úlisní, ukrutní, a proti mně srocení též jsou zahánbení, když bez oblevení dělají mi trápení.

8. Samému tak chválu, čest, sílu i slávú Tobě vzdám celým srdcem, Tebou jsa ochráněn, nepřátel svých sproštěn, a z moci jich vytržen. Ó ať se to stane, Všemohoucí Pane, uslyš, ach uslyš, amen.

D. Krman starší, r. 1674.

V nemoci.

Jako: Ježíši nejsladší.

577. Kvílím žalostivě, trápíc se v nemoci; avšak potěšení nemám i pomoci; aniž polehčení má bolest přijímá, protože Hospodin proseb mých neslychá.

2. Rozpomeň se, Bože, na dobrodiní svá, Ezechiášovi v nemoci činěná, na hlizu když stonal těžce král bohatý, z rozkázání Tvého všel k němu muž svatý.

3. Ležícímu řekl: Takto di mocný Pán: Zřed' dům svůj neb umřeš, a budeš pochován. Zarmoutil se z toho velmi Ezechiáš hned se s pláčem modlil, jak di Izaiáš (k. 38, 1. atd.)

4. Aj, tu slyšels prosbu, stáhlš smrti řetěz; vytrhlš jej, Pane, jako mocný vítěz, z ruky asyrského krále ukrutného, nad to patnácte let přídals ku dnům jeho.

5. Uslyšíš mne také hříšného člověka, bolesti plného, svého služebníka, Bože můj, ó Bože! Pokoru mou oblib, a nepřipomínej, že jsem křtu zrušil slib;

6. Ale vzpomeň na to, kterak zhřešil Petr, Zacheus i Matouš, též kající lotr: Smazals jim laskavě množství hříchu zlého, když se pokorili z srdce truchlivého.

7. Hněv tvůj spravedlivý, ježž na těle nesu, učiněn mi hrozný, až se všecek třesu; zvals mne ku pokání ústy svých proroků; já jsem pak zanedbal změnití svých kroků.

8. Smiluj se nad námi, a co ráčíš, způsob; toliko zbav

losu zatracených osob; sešli mi milosti, dokudž nemine čas, neb po smrti z pekla žádný nevyjde zas.

9. Tak maje tvou milost po všecka svá léta, říditi se budu pravidlem života, věrně bez pokrytství, jsa kající člověk, chci věrně sloužiti, kázeň bera za vděk.

10. A když běh doplním tvého vyměření, nezamítejž Ty mne padlého stvoření. Navrať tělo zemi, duši ku slavnosti přijmiž, Bože, prosím, do věčné radosti.

Potěšení v pronásledování pro víru.

Má svůj nápěv.

578. Mám-li přece kříž svůj míti, světu býti v neváznosti pro Krista; však že plynou mé těžkosti z tvé milosti, můj Bože, jest věc jistá. Tys blízko nás, na krátký čas skrýváš tvář svou, dáváš slovu průchod, hubíš zlé do čista.

2. Řídiť nemohu svých věcí kdy a jak chci pro mdlobu a lekání; vím však, že žádné násilí stálé síly nemá, zde jest vrtkání; věčné zboží žádost množí; když jen to mám, na svět nedbám: Bůh dej mi v tom setrvání.

3. A když pod sluncem nového nic, stálého není, Jezu,

stůj při mně, a pohled' na neštěstí mé jako na své, když na mne jde násilně: Když má být tak a ne jinak, nechť svět repce, i smrt jak chce; Bůh k sobě však mne přivine.

• D. Krman Super.

Stálá věrnost Ježíšova.

Má svůj zvláštní nápěv.

579. Mého Pána Ježíše, který skrz kříž krev, rány své na věčnost tě, má duše, sobě zasnoubil laskavě, od Něhož já pomoc mám, jenž mne těší, když přestává každá věrnost, se mnou trvá, Ježíše nezanechám.

2. Sice vábí mne svět zlý, a slibuje hodnost i čest, pýchu, zboží, pohodlí, aby jen moh duši mou svést, já však zrádným jej být znám, proč ty věci zavrhnou, kteréž spasiti nemohou, Ježíše nezanechám.

3. I ten starý had litý hledá mi Ježíše vzíti, a chce, abych v neštěstí musil se za Něj stydět, než já věrnost zachovám Pánu svému na té skále stavím a vždy říkám stále: Ježíše nezanechám.

5. Ježíš může se přísným, aneb zuřivým stavěti, však že jsem choť jeho, vím, kteréž nemůže zahrnat, neb aj slovo jeho mám, kteréž mi dal můj Spasitel, ten živý

můj Vykupitel, Ježíše nezanechám.

6. Nenechá mne Ježíš můj, Ježíš ten mé srdce kojí, má radost, čest, lékař můj, Ježíš bolest srdce hojí; neopustí mne Ježíš v životě, v kříži, při smrti, když budu v svém hrobě spáti, neopustí mne Ježíš.

7. I když Ježíš drží mne, ani já Jeho nepustím; rukou víry upřímně Jej do hlubin srdce vpustím; když Jej mám, dost všeho mám, nechť hřích, peklo jak chce straší, můj Ježíš mne brání, těší: Ježíše nezanechám.

8. Nu buť se zlý světe již; smrt, d'ábel, peklo nechť hlučí, kterýkoli los neb tíž mne s mým Ježíšem neloučí: Onť jest má útěcha sám, když se chce srdce lámati, a zrak i sluch mne nechati: Ježíše nezanechám.

• Jan Blasius.

V nemoci postaveného.

Má svůjj nápěv.

580. Milosrdný Hospodine, pohleď s nebe, jak žalostně duše má ve mně kvílí; ano i mé srdce leká se velice, že jsem neplnil tvou vůli.

2. A protože střely tvé přísné hluboce uvázly ve mně; odtud ve dne i v noci slzami

se krmím, když z těžkosti nevím, já bidný sobě spomoci.

3. Raněný na ložiúpím, a v hořkosti ducha mluvím: Skoroli pomine noc; a když z lože vstanu, od koho dostanu v svém soužení jistou pomoc?

4. I zdaliž k kterému z svatých uteku se v těžkostech svých? Abrahám neví o mně, Izrael mne nezná; o tom svědčí věrná řeč pisma svatého zjevně.

5. A jestli pak svou nadějí v lidech složím, že mne zhojí, jistě oklamán budu; neb bez tvé pomoci lékař nemá moci k uzdravení ani jeden.

6. Bolest ač jest těžká při mně, však hřichy jsou vždy větší mé, neb jich co v moři pisku, že jsem tak v nich hojný, jistě nejsem hodný spatřit vysokost nebeskou.

7. Odvrátily Tě hřichy mé, Otče laskavý, ode mne; protože mne až posavad i nepřítel souží, přítel pak neváží, d'ábel usiluje sežrat.

8. Síly nemám k navracení k Tobě, Stvořiteli věčný; neb jsem jako ovce ta, jenž toliko bloudí, kudykolvěk chodí, když jest pastýře zbavena.

9. Sám tedy hledej mne, prosím, a to břímě, které nosím, sejmi se mne, můj Bo-

že, pro Ježíše rány, a orodování; neb ho jiný sňat nemůže.

10. Ač jsem hříšný, však nezoufám, než tu v Tobě důvěrnost mám, že mi hříchy odpustíš, a mé srdce smutné, svědomí raněné radostí novou naplníš.

11. Nakloň ucha svého ke mně, a slyš pokorné prosby mé, a dej mi to z milosti, abych pobožně žil, po Tobě vždy toužil, opustil světské marnosti.

12. Jezu, v hodinu poslední Duchem Svatým mne posilni, abych u víře strval, a mou duši v ruce tvé poroučející blahoslaveně dokonat

Matouš Rudín.

Potěšení proti truchlivým myšlenkám.

Má svůj nápěv.

581. Můj jest Pán Ježíš, srdce mé, pusť žalost, tesklivost, i kdož mi Ho vezme? I kdož mne nebeské slávy, jejíž jsem dědicem, u víře pozbaví?

2. Nahý z matky mé života jsem vyšel, a přišel na prostranství světa, nahý také odsud půjdu, když jakž stín aneb dým dnové moji ujdou.

3. Duše, tělo i vše, což mám, vtip, jmění mé není,

Bůh mi to vše dal sám, nechť vezme, když opět vzítí k sobě chce, já přece budu Ho chváliti.

4. Naložiliť mi nositi bídu, kříž, úzkost, tíž, zdaž hned mám zoufati? Ten, jenž vložil, můž odvrátit, Bůh pravý, jakž má, ví zlé v dobré obrátit.

5. Bůh mne často obradoval v dnech dobrých zdaliž bych nyní odporoval též co nésti? Bůh jest dobrý, On tresce, koho chce mítí podle míry.

6. Satan, svět s svou rotou, zlosti nezmohou nic mnohou, posměšnou lži a lstí, i nechť jen smích strojí ze mně, Bůh, vůdce můj, prudce zahanbí je hrozně.

7. Zmužile bez ostýchání má dobrý kde který křesťan jít k shledání, i kdyby měl smrt podstoupit, však srdce má přece stále při Kristu být.

8. Žádná smrt nás usmrtiti nemůže, než může tisíc bíd sprostiti, smrt věrných dvěře bídnosti zavírá, otvírá v Kristu byt radosti.

9. Tam já v přesladkém pokladu, mé srdce po bouřce věčně těšit budu, nic zde stálého, nic není, co má svět, vše jde zpět, mizí v okamžení.

10. Co jsou světa toho statky? Písku hrst, slabá trst, a

úmyslů zmatky, tam, tam jsou výborné dary, kdež věčně těšil mne budeš, můj Pastýři!

11. Jezu, pravá radost srdci, Ty jsi můj, já jsem tvůj, i kdo nás rozloučí? tvůj jsem, nebs Ty krev svou vylil, Ježíši, a duši svou za mne položil.

12. Ty jsi můj, když Tebe držím, a více ze srdce mého Tě nepustím; ach dej, ach dej tam přijíti, kde věčně, srdečně budu Tě líbat!

• Jan Blasius.

Z Tob. 3, 22, 23.

Utišení se srdce v svaté vůli Boží.

Jako: Ach, Bože můj, já jsem zbloudil.

582. Nu jen duše, jakž se v světě děje, nechej tak jíti; nech ať stojí, běží, jak chce, nic tě nemá mýliti; milá duše, měj se tiše, pomni, vůle jest Ježíše.

2. Jestliž tobě svět na odpor, a jsi jemu v posměchu, rci: Pane, víry mi přispoř, nedej zlostným prospěchu; mlčenlivě se měj, duše, pomni, vůle jest Ježíše.

3. Jestli pouhé jen těžkosti, fresuňky, zkormoucení srdce tvého vnitřnosti tlačí až do zemdlení; milá duše,

upokoj se, pomni, vůle jest Ježíše.

4. Pán Bůh náš upřímná srdce, kteráž se Jeho bojí, umí, ano může i chce ustaviti v pokoji; milá duše, měj se tiše, pomni, vůle jest Ježíše.

5. Po dešti slunéčko svítí, po mračně světlo vzchází; doufej, musí lépe býti, má Bůh v počtu tvé slzy; mlčenlivě se měj, duše, pomni, vůle jest Ježíše.

6. Máš-li odsud vykročiti, povoluj ráda Bohu, máš korunu slávy vzítí, s radostí srdce mnohou; milá duše, upokoj se, pomni, vůle jest Ježíše.

7. Nuž již, můj Bože, můj Otče, Jezu můj Spasiteli, již Duchu Svatý, můj správce, všecko buď po tvé vůli; tak všecko dobře má býti, v životě, při a po smrti.

• Jan Blasius.

Člověk toužící, a Kristus těšící.

Má svůj nápěv.

Člověk.

583. O bolest! ó žalost! kdež v kříži najdu pomoc?

Kristus.

Volej vždy k Ježíši, On tvou uzdraví nemoc.

- Čl. Víím jistě, že Jemu
jest těžkost lidská
známá.
- Kr. Proč k Bohu v sou-
žení utíkej večer, z
rána.
2. Čl. Zdaliž On v soužení
vždy hříšníků vyslý-
chá?
- Kr. Ano, skrz soužení
k modlitbám jich po-
nouká.
- Čl. Proč k Tobě, Ježíši,
volám, dej se najíti.
- Kr. Všaks se sám odlou-
čil ode Mne skrz tvé
hříchy.
3. Čl. Pohled', ó Ježíši!
jak mne můj kříž
utiská!
- Kr. Kdo se loučí se Mou,
ten má trápení těžká.
- Čl. Pohled' a smiluj se,
Ježíši, nad mou bídou.
- Kr. Pokání čín s bázní,
Já tě od ní vytrhnu.
4. Čl. Ježíši nejsladší,
Proč tvář svou před
mnou skrýváš?
- Kr. Ó člověče milý!
koho s kvílením hle-
(dáš?
- Čl. Tebe, ó Ježíši!
slzami nohy smýti.
- Kr. Kterí zde se smutí,
budou věčně plesati.
5. Čl. Než pro mnohou ža-
lost srdce velmi se
rmoutí.
- Kr. Musíš zde na zemi
v kříži trpěliv býti.
- Čl. Zdaliž vždycky v svě-
tě kříž, neřest mám
(trpěti?
- Kr. Já, byv sám tvým Pá-
nem,
musel jsem víc sná-
šeti.
6. Čl. Ó Pane, kdež se mám
v svém soužení podí-
ti?
- Kr. Obrať se jen ke Mně,
chci pomocníkem bý-
ti.
- Čl. Bolesti zbraňují,
jež na mně těžce leží.
- Kr. Najde spomožení,
kdokoli ke Mně běží.
7. Čl. Každodenně z rána
vítá mne bída nová.
- Kr. Já věrně pomáhám
snášet soužení mno-
há.
- Čl. Než kde Tě naleznu,
Ježíši v kterém mí-
stě?
- Kr. Hledej Mne jen v sa-
(mém,
v mém svatém písmě
jistě.
8. Čl. Jestli na tvém slově
spoléhám, svět se
(směje.
- Kr. Nedbej: jest moc Bo-
ží, která tě k slávě ve-
(de.
- Čl. V slovu tedy samém
mám naději skládati?
- Kr. Ano, prv zem, nebe,

- než mé slovo se ztratí.
9. Čl. Tedy v Tobě samém
doufat budu, Ježíši.
Kr. Věř, kdo se Mne drží,
lehko jest jeho duši.
Čl. Nebs Ty sám přiká-
zal, vzývat Tě v všem
(soužení.
Kr. To čiň, vytrhnu tě,
z všeho tvého trápení.
10. Čl. Ach Pane Ježíši!
již nás smutných po-
(těšiž!
Kr. Rychlejš nečiním,
než bude těžkost vět-
(ší.
Čl. Těžkost dost jest vel-
(ká,
přiď k svým, a ne-
(prodlévej.
Kr. Ó milý člověče!
cíl Bohu nepředklá-
(dej.
11. Čl. Duše jest v soužení,
tělo v nebezpečnosti.
Kr. Neboj se: neb Já jsem
s tebou v tvém proti-
(venství.
Čl. Zdaž tedy nemám se
toho světa lekati?
Kr. Ne, bys právě všechno
měl časné utratiti.
12. Čl. Chci již v samém To-
(bě,
můj Ježíši, doufati.
Kr. Čiň to, a opust svět,
budeš Mne za vše mí-
(ti.
Čl. Svět s jeho fortel-
(stvím

- pryč od sebe zamí-
(tám.
Kr. Zde v světě, i v nebi
jistší rozkoš tobě
(dám.
13. Čl. Tobě, ó Ježíši!
se všim se v moc od-
(dávám.
Kr. Všem, kteří ke Mně
jdou,
život věčný já dávám.
Čl. Slovu tvému věřím,
které nemůž klamati.
Kr. Já jsem život, pravda,
která neumí lháti.
14. Čl. Mně z milosti pouhé
život věčný daruješ.
Kr. Věř, milý člověče,
žeť ho jistotně dojdeš.
Čl. Ježíši, tvůj jsem vždy,
v životě i při smrti.
Kr. Vedle víry vezmeš
v nebi odpočinutí.
Čl. Amen, ó Ježíši!
dejž to vši věrné duši.

Jeremiáš Lednický.

Má svůj nápěv.

584. Pán Bůh jest má sí-
la i doufání, potěšení, ve
všem mém zarmoucení; jáť
v jeho moci, ve dne také v
noci hledám pomoci.

2. V Něm jsem živ smrti
se nic nebojím tím se kojím,
že vždy při Něm ostoju; ne-
umruť věčně, tím jsem jist
bezpečně a dostatečně.

3. Neodloučí mne zde nic od Něho; doufám v Něho; neb mám svou bytnost z Něho, Onť mne zpravuje, řídí, opatruje, i ochraňuje.

4. Protož živ jsa budu Ho chváliti, velebiti, skutky jeho slaviti, řeknuť vesele: Nuž, duše má, směle chval Stvořitele.

5. Ó Bože! rač chrániti církve své, jenž stádce tvé jest draze vykoupené, skrz Syna tvého, Beránka tichého, a nevinného.

6. Aťby Tobě chválu, dík činění bez přestání vzdávala vždy na zemi, a potom věčně: Amen, rcemž společně všickni srdečně.

Silné v Boha doufání, jisté vysvobození.

Na Žalm 27.

Má svůj nářev.

585. Pán Bůh jest síla má, všecka obrana má; bezpečně má státi, ani se lekati duše má.

2. Nepřátelé moji zkaziti mne strojí; potknou se zajiště, a padnou na místě v tom boji.

3. Byť vojsko povstalo, proti mně se bralo; nebojim se toho, byť jich bylo mnoho, za málo.

4. Neboť při sobě mám, v kteréhož já doufám, bojovníka toho, Boha přesilného; nezoufám.

5. Jedné věci žádám, a též vždycky hledám, abych v domu Páně přebýval v ochraně věčné tam.

6. Okrasu spatřoval, na Něho se vždy ptal; neb On mne spravuje, a před zlým ukryje mocný Pán.

7. Povýšíš hlavy mé nad nepřáteli mé, jenž mne sužovali, bez viny trápili bezbožně.

8. Já budu zpívati, čest, chválu vzdávati Pánu Bohu svému, jenž jest mou obranou na věky.

9. Uslyšíš mne, Pane, ohledniž se na mne; vyhledámť Tebe, rád' Tě mám při sobě, můj Pane.

10. Tváři své přede mnou neskrývej, buď se mnou; Tys mé spomožení; i vysvobození, Bože můj.

11. Otec také matka, i rodina všecka opustili jsou mne; ale vždy jest při mně tvá láska.

12. Vyuč mne své pravdě, ať chodím upřímně; proti těm, jež střehou, vinšujíc mi pádu, obraň mne.

13. Kdybych v Tě nedoufal, již bych byl neobstál; neb mne bez lítosti nepřítel svou zlostí sužoval.

† 14. Očekávejž každý od Boha ochrany; posilniž každého, Pane, souženého, jsa mocný.

15. Nedej víc trápití, než můžeme snést; po práci, těžkosti, přiveď do radosti z milosti.

*Tesklivé volání ku Kristu
Pánu o pomoc v soužení.*

Jako: Z hlubokosti volám k Tobě.

586. Pane Kriste, k Tobě volám z duše své zarmoucené, tvou milost drahou zjev mi sám, a tak neobtěžuj mne; aj, mnohé jsou mé těžkosti, jenž množí srdci bolesti, než bych je mohl snést.

2. Pane Kriste, z milosti své, ó smiluj se nade mnou! Přijď mi k pomoci rámě tvé, a obraduj duši mou, kteráž jest trápena nyní; nepřijdeš-li k spomožení, zhyne mé potěšení.

3. Pane Kriste, veliké jest, v kterémž stojím, trápení; ach, pomoz mi pro svou čest, Bože můj milosrdný! Nemám na světě žádného, kdož by se mne ujal mdlého, a potěšil smutného.

4. Pane Kriste, Ty jsi jen sám má naděje, můj život; pročež Tobě se oddávám v čas těchto i jiných psot; Pane, Tys mé spomožení; kdož

v Tě doufá v svém soužení, nepřijde v potupení.

5. Pane Kriste, Synu Boží, v Tobě své mám doufání: Ty duše mé věčné zboží, a radostné kochání: Ty jsi se mnou v mém soužení, budeš i při mém skončení, což jest mé potěšení.

6. Pane Kriste, vzhledni na mou bídu, kterouž se trápím; prosím skrz každou ránu tvou, slyš pláč můj, v kterémž úpím; dnem i nocí k Tobě volám, a žádost z srdce vylévám, smiluj se nade mnou sám.

7. Pane Kriste, jestli čas jest, dle tvé svaté libosti, učin mi milost pro svou čest, a zbav mne všech úzkostí; zruš nepřátel mých mínění, a proti mně se rocení k mému jen potlačení.

8. Pane Kriste, své přátely poručím v ochranu tvou, s jejich dušemi i těly, i což mají z tvých rukou; opatruj je z své milosti, učin přitrž mé žalosti, a potěš mne v rychlosti.

9. Pane Kriste, rady nevím, skrz níž bych znik těžkosti, jestli mi smilováním svým nepomůžeš z milosti; a když se tak líbí Tobě, abych žalost měl při sobě, Ty sám mne potěš s nebe.

10. Pane Kriste, dejž mi nésti ten kříž v trpělivosti, a

předrahé své milosti uděl mi v mé bolesti, jestli pak mne chceš trestati, rač to jen časné konati, a zde očistovati.

11. Pane Kriste, já vždy věřím z gruntu srdce celého, že Ty mne časem příhodným vyslyšíš z trůnu svého! Neb jsi mne prvé vyslychal, když jsem koli Tebe vzýval, tím se v smutku těšival.

12. Pane Kriste, Tys jediné mé v světě potěšení; jáť k Tobě smutné duše své pozdvihuji v soužení; Tobě se zcela oddávám, a tvé vůli se poddávám, i tvůj věčně zůstávám.

O sv. pacienci, aneb trpělivosti.

Z Žid. 10, 36.

Jako: Ach Bože, Otče, Jezu Kriste.

587. Paciencia jest bylina hojitelná, všem nemocným spasitelná; Kdo chce svůj neduh hojiti, musí tu zelinku míti, chce-li zdravým býti.

2. Paciencia ctnost výborná, i potřebná všechněm těm, jimž los odpirá; chceš-li nad ním zvítěziti, musíš trpělivým býti, v kříži viru míti.

3. Paciencia dobré zelí, ko- ho bolí srdce, tělo, neb coko-

li, kteříž jí při sobě mají, ti se i v kříži radují, Boha oslavují.

4. Paciencia Noelova neb Lotova, známá jest nám i Jobova, též Sáro Raguelové, Panny ctnostné a střízlivé, v kříži trpělivé.

5. Paciencia ctnost přemilá, ušlechtilá, těmto všem prospěšná byla; neb po svém mnohém zkušeni obdrželi potěšení v kříži polehčení.

6. Paciencia zelí jisté, není sprosté, ne v každé zahradě roste, u lékařů se nerodí; než z Biblí svaté pochodí, ctný užitek plodí.

7. Paciencia byl Kristus sám, ten dobrý Pán, jenž pro nás trpěl mnoho ran; jestli chceš i ty s Ním býti, musíš na se svůj kříž vzíti, a tak za Ním jíti.

8. Paciencia, můj Ježíši nejmilejší, ó můj poklade nejlepší! Dejž, ať Tě též následuji, a tak tvoje dítě sluji, s Tebou se raduji.

9. Paciencia, můj Ježíši nejmilejší, vím žes spasení mé duši; tvůj proutek dotírá na mne; neb chceš sobě získati mne, ó můj milý Páne!

10. Paciencia v nebi není, tam se mění, co zde trpíme na zemi, tam Pán Bůh slzu všelikou setře bídnému člověku, v tom radostném věku.

11. Paciencia, můj Ježíši nejmilejší, skrz trpělivost vezdejší přišels do slávy nebeské, nehledaje slávy svět-ské, ani lásky lidské.

12. Paciencia, můj Ježíši nejmilejší, mé srdce, radost mé duši, dejž i mně v mém protivenství víru, naději, vítězství a v nebi království.

Jiří Zájbojník.

Píseň nábožná v nemoci.

Jako: Pane, jak chceš nalož se mnou.

588. Pohled', jak mizerně ležím v této těžké nemoci, v vnitřnostech svých se soužím, když nevidím pomoci: Nemohuť se téměř hnouti, nemaje odpočinutí. Ach! skoloriž přispěješ?

2. Opustila mne moc těla, ztratily se mé síly, vláha z kostí vyhořela, oči se proměnily; úzkost srdce jest veliká, ta mne celého proniká, polehčení necítím.

3. Lékaři jsem v ruce upad pro mrzké přestoupení; tohoť mi doved hříšný pád, že jsem tak umrtvený, bez zdraví, krásy a moci: Ó Bože, k jaké pomoci mně to někdy sloužilo.

4. Ale, ach, Synu Davidův, pomoz mi v té potřebě; pohled' na mou těžkou bídu, ne pro mne, než pro sebe; při-

spěj s svou svatou pomocí, když se tak trápím v svém srdci, ach! přejž mi polehčení.

5. Odpusť všecy nepravosti, zkaz skutky hříchu zlého; uděliž mi své milosti, a požehnání svého; lékaři, Ty nejlépe znáš svůj čas, kdy mi spomoci máš, a vytrhnout mne z smrti.

6. Pane, přesnadné to Tobě mou duši občerstviti, ba i konce vši chorobě, kdy jen chceš, učiniti; rač ulevit mé těžkosti, prahnou ve mně všecy kosti, bolest se rozmnožuje.

7. A však se nechci obávat mé poslední nemoci; neb mne můj Pán chce zastávat, ano, vzdor smrti moci, po šťastném odsud vyjití k sobě v nebe připojiti: Chvátám z údolí pláče.

8. Umru-liť, aj umru Bohu, trápení se pozbavím; On dokáže milost mnohou, když se před Ním postavím. Ó Ježíši! má sladkosti, kdykoli chceš, složím kosti, ducha v ruce tvé oddám.

9. Ženichu můj, toho sobě žádám z srdce celého, možné-li, bych již v té době sloužil u trůnu tvého; než však ne tak jako já chci; říd', a spravuj Ty mé věci, Toběť panství přísluší.

10. Kdy bys Ty chtěl, mohl bys mne jedním slovem uzdravit; jak mocné bývá slovo tvé, zkušený muž vypravil; protož pomoz, jen ať k Tobě po zdejší bídě do nebe přijdu, a Tě tam chválím.

Jako: Bože, smiluj se nad námi.

589. Pomoz v bídách a v úzkosti, Bože, smiluj se s výsosti; však jsem já dítě tvé milé; vzdor d'áblu zlému té chvíle.

2. Doufám v Tebe, Bože věčný, když jen Tě mám, což více chci? Tebe pak mám, Jezu Kriste, Tys mne vykoupil zajisté.

3. Z toho velikou radost mám, Tě vesele očekávám, chtěje s Tebou býti Pánem, pomoz, pomocníče, amen.

• Dan. Sinapius.

Kterak se člověk v kříži potěšovati má.

Jako Ve všem svém předsevzetí.

590. Poslyš, člověk všeliký, kterak Pán Bůh pro hříchy křížem navštěvuje lidi v světě bydlících, aby mohl každý z nich spasení svého dojíti.

2. Ano též písmo svaté, chtějíc napomínat tě k svaté trpělivosti, čtveraké potěšení

dává těm, kteříž v kříži ne z náhody slepé vězí.

3. Uložení Božského, kříže tvého těžkého musíž znamenati; neb ani vlas s tvé hlavy na zem upadnout neví leč to chce Bůh tvůj laskavý.

4. Létající ptáčka neštěstí nepotkává bez vůli otcovské: Tak dni životů našich sečtené má v rukou svých, On jest Pán živých i mrtvých.

5. Učí nás svůj kříž nésti, abychom byli jistí o jeho k nám lásce neb tím nechce zatratit, než k pokání přinutit, k tomu víru naši zkusit.

6. Sem se také vztahuje, že koho Bůh miluje, často prutem tresce, tak že i svatý David že ho Bůh ráčil snížit, směl se tím vždycky pochlubit.

7. Co dále Písmo mluví? Aby nebyl hněvivý žádný člověk na tom, když vidí nepobožné v světě být příliš možné: Zhladí je Bůh silný hrozný.

8. Zase jinde Písmo dí: Chceme-li býti údy hlavy Krista Pána, musíme zde trpěti, tak potom v slávu jíti, tváří v tvář Boha viděti.

9. Erbu kdo chce dojíti, účasten Krista býti, poslyš hlasu jeho; neb velí svůj kříž nésti, mnohé snášet neřesti, tak dojít v nebi radošti.

10. Neb kdo zde s pláčem seje, také v nebesích směle žít bude s radostí; kdo zde žije pobožně, má pronásledování beze vší své vlastní viny.

11. A tak víru zachovej, běh svůj časný dokonej, kříž nésti nestěžuj; naposledy věř silně, k té přeslavné koruně dojdeš, jenž nikdy nevadne.

12. Kriste, Králi náš milý, dej, bychom s Tebou byli, jakžto věrné ovce, kdež kraluješ s Otcem svým, také i s Duchem Svatým, v Božství věčném nerozdílném.

Pavel Černák.

*V obzvláštním zármutku
složená r. 1625.*

Jako: Zlatého slunce krásný běh.

591. Rozhněval se můj milý Pán, rozhněval na mé zlosti; protož jsem v neštěstí vydán, v den jeho prchlivosti. Nesu bolestný kříž, co činit, nevím již, od přátel jsa opuštěný, a od nepřátel souzený.

2. Ach nastojte! já bídný červ, čeho jsem se dopustil? Nejsa nábožný jako prv, opatrnost opustil; však vždy Pán můj dobrý; já šafář jeho zlý: Spravedlivýť jest v soudech svých i nyní v všech těžkostech mých.

3. Jako kuřátko ztracené ve dne i v noci kvílím; rady, pomoci nemaje, pod nepřítel násilím; úzko mi ze všech stran, srdce má mnoho ran, tvář má došla zahanbení, duše má milá zemdlení.

4. A však se předce nespustím Boha svého živého; chytiv Jej věrou, nepustím, až uzřím pomoc jeho; pokání oblíbím, polepšení slíbím, vím, že mne přijme na milost; neboť znám jeho upřímnost.

5. Předceť já chci jeho býti, byť mne měl i zabiti; raní-li, zas mne uléčí, tímť se víra bezpečí; vezme-li život, zas obživí mne v svůj čas; má právo ke mně jako Pán, moci jeho jsem já poddán.

6. Zhřešil-li jsem ne jiné-mu, zhřešil jsem ale Jemu; chci se k dluhům svým přiznati, a za milost žádati. A coť On mi smaže, kdo psáti to káže? Když mne On přijme, ochrání, kdo že Jemu v tom zabrání?

7. Volám k Tobě v své úzkosti, Bože můj na výsosti, jsa v rukou bezbožných nyní, kteříž zle se mnou miní: Odpusť mi mé hříchy, zprošť mne jejich pýchy; spomoz mi z mého souzení; však jsi mé sám potěšení.

8. Pro střeva nevýmluvného milosrdenství tvého, pro

Krista Ježíše rány, pro Du-
cha tvého lkání, jenž ve mně
plápolá, Abba Otče volá,
smiluj se nade mnou, pro-
sim, vizíš jaké břímě nosím.

9. Náležitě svých žádosti
neumím přednáseti; však se
těším tvé milosti, že ráčíš
rozuměti: Můj Bože, můj
Pane, ó nechť mi se stane, ó
nechť mi se milost stane, ó
můj Bože a můj Pane!

† 10. Amen, jistotně Bůh
slyší mé srdečné úpění, a v
čas příhodný pospíší k mé-
mu vysvobození. Moji nepřá-
tele padnou, věřím cele, ne-
dáť mne trápití více Boha
milého pravice.

Jiří Tranovský.

Ze Žalmu 102.

Má svůj nářev.

592. Slyš, Bože, mé k To-
bě smutné volání, ať ho nic
neodhání; ať i před obličej
tvůj jasný přijde, tvář tvou
ochotnou najde; i v den sou-
žení mého skloň ke mně u-
cha svého, a vyslyš mé žádo-
sti.

2. Nebo nestáli všickni
dnové moji, náhle co dým,
mijejí; ano, i také všechny ko-
sti ve mně vyprahly jako
hlavně; srdce co slabá trá-
va truchlí, vadne, ustává:
Bože, přispej k pomoci.

3. Od ustavičného smutné-
ho lkání, bidného nařikání,
má kůže jest na mně velmi
skrčena, ku kostem přisuše-
na; jsem co pelikán v pou-
šti, jen smutný hlas vypou-
ští, nemaje potěšení.

4. Ty sám, Pane, svým ča-
sem račíš vstáti, milost svou
ukázati lkajícímu lidu svému
věrnému, v svém městě na
Sionu; ten čas jest uložený,
od Tebe ohlášený; protož ne-
račíš dlíti.

5. Všecko to, což jsi stvořil
z své mocnosti, promění se v
rychlosti, jakožto oděv ča-
sto oblečený přijde v své
proměnění; ale Ty trváš věč-
ně, sláva tvá nekonečně,
pravda nikdy nezhyne.

V dlouhé těžkosti.

Ze Žalmu 102.

593. Slyš mě, Pane, Tě
vzývání, nechať ho nic neod-
hání, až též před tvůj trůn
vejde, tvář tvou ochotnou
najde; v taký den soužení
mého nakloň ke mně ucha
svého, vyslyš rychle mé žá-
dosti, a naplň je z své milo-
sti.

2. Neb aj všickni dnové
moji náhle jako dým zmize-
jí, mé kosti jako hlavně vy-
prahly hrozně ve mně; srd-
ce jako sřatá tráva, truchlí,

vadné a ustává, tak že již i chleba jísti zapominám v své těžkosti.

3. Od ustavičného lkání, bídy a hořekování má kůže tak skrčena, i k kostem přisušena; jsem co pelikán na poušti, tesklím, sedě v temné houšti; co pták noční, kterýž kvílí, v pustých místech v každou chvíli.

4. Žádného odpočinutí nemám, ani oddechnutí, jako vrabec na domě želející své rovně; neb se moji protivníci na mne strojí, dnem i nocí, i ty, na něž se hněvají, mým příkladem proklínají.

5. Pročež popel co chléb jidám, nápoj pak, rovný svým bídám se slzami směšuji, jenž z mých očí padají, pro citedlnost hněvu tvého; neb ač jsi mne za slavného zvýšil, však zas nenadále, shodiv, tlačíš k zemi stále.

6. Již jsem jako stín nachýlen v ten čas, když pryč odchází den; jako tráva z kořene sřatá, když schne a vadne: Ty pak v své, Pane, bytnosti, že zůstáváš na věčnosti, slavná pověst též slibů tvých, ty mne těší v zármutcích mých.

7. Ty svým časem ráčíš vstáti, sám litost svou ukázati k svému lidu věrnému, v svém městě na Sionu; aj, již jest čas uložený, zdávna Te-

bou ohlášený; protož rač se ukojiti, a k milosti nakloniti.

8. Ať se tvoji služebníci, litost srdečnou mající, nad rumem města tvého zase potěší z něho; jinde pak mezi národy tvá bazeň ať roste všudy, i králové s uctivostí ať se bojí tvé jasnosti.

9. Vidouce, že Pán vzdělává Sion a v něm jeho sláva zase se vyskytuje víc, než prvé spatřuje! An k úpění lidu svého popatřil potlačeného, na modlitbách jich volání, že jest neměl v pohrdání.

10. Budeť to všecko zapsáno, pro budoucí zanecháno, byť to mělo v známosti, ovšem pak u vážnosti: I ty, jenž by z nich povstali, byť Páně skutky a chvály vděčně připomínajíce, z celého slavili srdce;

11. Že jest popatřil s výsosti s trůnu své divné svatosti, dolů s nebe pohleděl, byť vše na zemi viděl; by slyšel věznu vzdychání, jenž k smrti byli oddáni; a tak z vězení těžkého by vyprostil z nich každého.

12. Na Sionu jméno Páně by hlásali všickni snažně, chvály v Jeruzalémě zpívajíc jeho zřejmě; zvlášť když se budou sbíhati lidé, Pánu čest dávati, i králové svou radosti slouží též jeho milosti.

13. Ač v dlouhém na to čekání přicházím již na stýskání, okoušeje trápení, i dnů svých ukrácení; však říkám: Bože, v bídách mých nebeř mne u prostřed dnů mých, Ty, jenž vždycky od věčnosti zůstáváš bez proměnnosti.

14. Neb dávno, ač jsi založil zemi i nebesa stvořil; a však v jejich bytnosti není k tvé podobnosti! Ony pomínou v jistý čas; Ty pak na věky zůstáváš; jako roucho, tak zvetšejí, své krásy nezachovají.

15. Všecko podle tvé moci vezme proměnu v prudkosti, jak v časném oblečení roucho, tak se vše změní; Ty pak trváš jednostejně, i tvá pravda neomylně, tvá sláva, tvůj byt nezhyne, časy, léty nepomine.

16. Protož silného doufání tvé slouhy jsou bez přestání též i s svými potomky, že obstojí na věky; Ty k nim, v sobě známou chvíli, lásky dokážeš a síly, byl již utvrzení jsouce nebáli se zlého více.

V soužení dlouhotrvanlivém.

Má svůj nápěv.

594. Takliž dlouho, můj Pane, na mne se nerozpomínáš? A břímě naložené s mých ramen tak pozdě sni-

máš? Proč blesk navštívení Tvého neosvítí líce mého?

2. Takliž duše má milá má se dnem i nocí svírat? A do srdce nemilá starost vždycky má zapírat? Dáš-li se těm ze mne smáti, jenž mi nechťi dobře přátí.

3. Pohlédniž z domu svého, pohled' s nebeské výsosti; viz těžkost srdce mého, zapud' Ty sám mé temnosti; dejž, ať světlo slova tvého svítí mi času každého.

4. Mým nepřátelům toho nedej nikdy štěstí míti, aby kdy slova tvého světlo mně mohli zatmítí, a potom mistrové mého chtěli být svědomí ctného.

5. Jistotně tomu věřím, že z tvé ruky dojdou toho; neb žes Otcem naším, vím, a nezamítáš hříšného; uděluješ všem pomoci, hodens chvály dnem i nocí.

Dan. Sinapius.

Píseň v naději utvrzující.

Má svůj nápěv.

595. Takliž já předce v úzkosti své musím trvati, těžce naříkati? An mi vždy více bolesti chce Bůh nakládati, mne zarmucovati? Uvadlo ve mně srdce mé, až i ty mé kosti přischly s bolesti k kůži mé.

2. Já jsem jako ten na střeše vrabec osamělý, útěchy zbavený, a jako bez tovaryše pelikán spanilý, věkem ostařelý; přátelé zdaleka stojí, a nenávistníci zlostí hořící plesají.

3. Ale když se Bohu mému líbí mne tak mítí, musí, jak chce, býti; já se jako Otci svému nechci protiviti, můž On to změnit; nechť jen mne švihá bičem svým; neb koho On tresce, sobě miti chce, dobře vím.

4. On po bouři utišení učinit ráčí, když se nejvíc mračí; a po pláči potěšení nalévati stačí, tak On vždycky kráčí; přijdeť čas, že mne potěší, ukáže svou milost, pomoc i radost mé duši.

5. Ó Bože můj, má naděje, radost srdce mého, i kochání jeho! Nechť se mi světlo zasměje obličej tvého, zbav mne všeho zlého; dej mi pomoc v mém soužení, čas jest smilování, i retování v trápení.

Eliáš Lani.

Z Mat. 11, 28-30.

Kterak se křesťan v kříži chovati má.

Má svůj nápěv.

596. Taktoť volá sám Syn Boží: Pojd'tež ke mně pracovití, jenž pro hříchy truchlí-

te, mladí, starí, ženy, muži, pomohuť vám z vašich nouzí, ve Mně odpočínáte.

2. Jho mé sladké, brímě lehké, kdož je pro Mne věrně nese, ujdeť věčných trápení; nechciť ho zde opustiti; mou pomocí má dojiti v nebesích utěšení.

3. Co jsem činil, čemu učil, a v čem jsem vám za příklad byl, v tom se nalézti dejte. Co se vám proto přihodí, toť vám jistě neuškodí, když Mi věrní budete.

4. Kdo jste se Bohu oddali, všickni velicí i malí, nelitujte v tom sebe, stůjte vždy při svatém čtení, v němž jest vaše potěšení, přivede vás do nebe.

5. Zlým za zlé neodplacujte; v ctnostném životě pracujte, na svět nechtějte dbáti; křivdy své poručte Bohu, jděte předce cestou úzkou, Bůh svět bude trestati.

6. Kdyby se vám mělo dítí, jakž vaše tělo chce mítí, nebylo by v vás bázně; pokušení Bůh vzbuzuje, tudy tělo podrobuje, a zkrocuje svou kázní.

7. Jestli vám zde ten kříž těžký, hled'te na pekelné muky, jak v nich těžká trápení; kdež se zlostní věčně mučí, hlas křiku jich hrozně zvučí, těch budete zbavení.

8. Po tomto bidném životě budete s Kristem radostně na věky přebývati; tím se všickni potěšujeme, pro Něho sobě nevažme zde vše podstupovati.

9. Kdož při Něm stále nestojí a není věrný v tom boji, radosti s Ním nedojde; velmi sobě zle poslouží boje se proň časných nouzí; však vždy věčných neujde.

† 10. Světlost Boží vsudy svítí, kteráž nic zlého nestrpí, umíť vše spatřovati; protož kdož spasen býti chce, musí se oddati cele Bohu, a při Něm státi.

11. Což nám Bůh věčný zaslíbil, Duchem Svatým to potvrdil, to nám splní zajisté. Ó račiž, Pane Ježíši! vésti nás k nebeské říši: Amen, náš milý Kriste.

* J. Urban. Jan Roh.

Jako: Hospodin ráčí sám pastýř můj býti.

597. V úzkostech, v kříži, a v mnohém soužení k Bohu samému obracím své zření: On mne vyslýchá z pouhé své milosti můj hlas, úpění, v nebeské výsosti, svou rukou pevnou v každý čas zdržuje, před světem, d'áblem mocně ochraňuje.

2. Bůh jest má skála, a můj hrad přepevný, má pomoc stálá, i obrance věrný,

On nedopustí, nohám mým klesnouti, zahanbí všechny ty, kteříž mne rmoutí; a mne vytrhne pro své svaté jméno, by bylo nyní, i věčně chváleno.

3. Ač časem křížem mne i navštěvuje, jak zlatník zlato skrz oheň průbuje, jestli poddaně jak syn bez reptání snášeti budu otcovské trestání, a když upadám v kříž, v bídu, v neštěstí, pomáhá mi sám laskavě to nésti.

4. Byť nepřátelé mne zde sužovali, jmění, statek můj i život odňali, však nic nesvedou se vši svoji zlosti, mně vzít nemohou nebeské radosti. Tak jsem umínil s tvou pomocí státi, kteroužs přislíbil v Tě věřicím dáti.

5. Ve všem tvá vůle, všemohoucí Pane, v nebi i dole, při nás nechť se stane; dej trpělivost v kříži a v žalosti, po smutku zdejším přiveď do radosti; kdež bychom Tebe s anjely chválili, na věky věků slavně velebili.

Jako: Bože, smiluj se nad námi.

598. V úzkosti jsa postavený, člověče bidný a nuzný, doufej v Boha a věř pevně, že On tebe z ní vytrhne.

2. On jest hotov všem souženým pomáhat, i u víře

mdlým, kteří se k jeho pomoci utíkají ve dne, v noci.

3. Protož když tě svět sužuje, tvé svědomí obtěžuje; chyť se zbroje své duchovní, víry a modlitby vroucí,

4. Která nebesa proniká, srdce Božího dotýká, srdce smutné potěšuje, z všech těžkostí vytrhuje.

5. Jen ji k svému Stvořiteli odsílej vždycky kdekoli, On tě bude retovati, v každé době zastávati;

6. Neb jest ochránce všech věrných, zástupce všech opuštěných, a tak, vedle slibu svého, vytrhne tě z všeho zlého.

7. Doufej tedy v každou chvíli, člověče v tomto údolí; neb máš Pána hotového k spomožení času zlého,

8. Bez kteréhož vědomosti nepřicházejí těžkosti; ale co-koli trpíme, z dopuštění jeho to jde.

9. Jemu cíl nepředkládejme, v kterém sobě spomoc chceme; On ví, kdy a jak spomoci má v úzkosti a v nemoci.

10. Protož mile, trpělivě, od světa zlého křivdy své snášej, věda, že Bůh tresce toho, kterého míti chce.

11. Ó Pane Ježíši Kriste! Víím, že mne vyslyšíš jistě; dej mi v kříži trpělivost, v víře stálost, v slovu známost.

12. Amen, amen, ó Ježíši! Nebs můj ochránce nejlepším, dej, ať po zdejší žalosti dojdou tvé věčné radosti.

Jerem. Lednický.

Zarmouceného srdce žaloba, a duchovní odpověď.

Má svůj nápěv.

Žaloba.

599. V hříších jsem narozen:

Mnohé jsem sám přidal:

Boha jsem rozhněval:

Dlužník jsem zákonu:

2. Hněv Boží jest velký:

Pokání mé pozdní:

Milost jsem potupil:

A snad již přestala:

Odpověď.

Křest tě od nich obmyl.
Kristus za vše odbyl.

Hněv jeho jest ukrocen.
Od Krista jsi vyplacen.

Větší jeho milost.

Ještě jest času dost.

Však ona trvá předce.

Jen tomu, kdo jí nechce.

3. Hřichy mé mne tupí:
Víra má jest malá:
Nemám potěšení:
Já jsem nestatečný:

4. Je-li On i můj Pán?
Jsem-li vyvolený?
Proč mne tedy tresce?
Můj kříž dlouho trvá:

5. Kdybych jen moh nésti:
Bojím se, že zhynu:
Tělu jest to tvrdé:
Já jsem opuštěný:

6. Nikde nemám pokoj:
Žádný mne netrpí:
Pronásledují mne:
Nepřátel jest mnoho:

7. Zlí mi utrhají:
Než dlouho ji tlačí:
Posmívají se mně:
Chtějí mne zahladit:

8. Nevěra se množí:
Zlým za dobré platí:
Berou mi, co mě jest:
Než domácí trpí:

9. Moji zemírají:
Sám jsem neduživý:
Než smrt jest strašlivá:
Tedy jdu s radostí:

10. Než dlouho mi zde být!
Tu jest jen trápení:
Duši mou dám Bohu:
Tak vyjdu k pokoji.

Bůh ospravedlňuje.
Bůh i tu libuje,
Modl se jen Bohu pilně
Pán tě zastane silně.

Jestli se k Němu znáš.
Jestli jen víru máš.
Proto, že tě miluje.
Však se předce skončuje.

Bůh sám síly dodá.
Neboj se, Bůh nedá.
Ale duši osoží.
Ochrání tě moc Boží.

Hleď k Bohu v té době.
Bůh tě přijme k sobě.
Bůh jest při tobě vždycky.
Bůh je přemůže všechny.

Pravda ostát musí.
Ale neudusí.
U Boha jsi v vážnosti.
Bůh toho nedopustí.

Věř Bohu samému.
Bůh dobře dobrému.
Bůh to nahradit může.
Bůh jim všechněm spomůže.

Jsou s Bohem, On s nimi.
Stroj se těž za nimi.
Jest jen dvěře do nebe.
Té rač Bůh sám dáť tobě.

Bůh zná čas a chvíle.
Tam věčné veselí.
Onť jí chce opatřiti.
Bůh rač tě sprovoditi.

Jako: Ač jest mé srdce smutné.

600. V své rozličné úzkosti jinde zření nemám, než k Bohu na výsosti, tamť oči pozdvihám, odkudž mi plyne pomoc, každé dobré dání: On maje v všem plnou moc, vím, že mne ochrání.

2. Svou On mocnou pravici pádu mne zdržuje, jíž stvořil všecky věci, všecky opatruje; nedopustíť nohám mým z své cesty zblouditi; neb mne draze tělem svým ráčil vykoupiti.

3. Jáť Naň spolehnu cele; nebť nespí, nedříme; svou půjdu cestou směle, kroky čině přímé; On pak jsa po pravici, k ochránění mému ve dne i také v noci ke mně nedá zlému.

4. Vejdu-li kam po práci, svého povolání, svou mne posilí mocí, a dá požehnání; odkudž tu naději mám, Pán můj že mou práci, v níž se věrně vydávám, k slávě své obrácí.

5. A protož nepřestávám v Pána vždy doufati, a Jej za svou ochranu stále pokládáti; jen již od mne nevzdaluj své svaté pomoci, když by byl duch sevřen můj, jsa v boji, v nemoci.

6. Když pak mi čas nastane, jíti z světa zlého, nechť šťastně řeknu: Pane, přijmi

ducha mého; bych po zdejší úzkosti tam s Tebou, svým Pánem, v neskonale radosti byl na věky, amen.

V čas velikého soužení.

Ze Žalmu 31.

Má svůj nápěv.

601. V Tebeť jsem, ó můj Bože! doufal, dejž, abych sobě nezoufal, a nepřišel k zahánbení, prosím Tebe, chraň mne z nebe podle věrných zaslíbení.

2. Nakloniž ke mně ucha svého pro Ježíše, Pána mého, pospěš mne vysvoboditi; jsemť v nemoci, ve dne v noci, rač mým pomocníkem býti.

3. Můj Bože, prosím, vždy při mne stůj, buď můj ochránce, buď hrad můj, v němž bych moh' přemoci vzteklost nepřátel mých, velmi zlostných, jichž veliká vsudy hojnost.

4. Tys mé útočiště, má skála, má síla, štít, schrana stálá, má pomoc, život spasení Bůh můj silný, strážce pilný: I kdo mi těžkost učíní?

5. Svět mne vždy soudí řečí lstivou, falešnou, zlostnou a lživou, činí mi tajné úklady. V té těžkosti z své milosti uděl pomoci i rady.

6. Poroučímť, můj Bože, svou duši; Toběť, můj Bože, přísluší; přijmi mne v ruce své svaté. Ty jsi můj štít; ze všech mých bid vysvobod' mne k věčné slávě.

† 7. Čest a chvála času každého buď Otcí i Synu jeho, budiž i Duchu Svatému: Jehožto moc dej mi pomoc k vítězství žádostivému.

* Jiří Tranovský.

V těžkostech jen k Bohu.

Ze Žalmu 77.

Jako: Ach Bože na mne bídného.

602. V těžký čas zármutku svého vzýval jsem Boha samého, svůj hlas k Bohu jsem vznášel, dokud mne nevyšlyšel; nýbrž čím mi bylo tíže, bych Jej měl sobě vždy blíže, tím víc jeho pomoci hledal jsem dnem i nocí.

2. Však jsouc duše má svírána, byla potěšení prázdná, kdyžto sám Bůh mne děsil; čím víc jsem na Něj myslil. Ač jsem koli Ho vždy vzýval, své úpění Mu odsílal; můj duch v těžkém truchlení stál vždy, bez oblevení.

3. V tom náramném kvaltování též jsem zbaven byl spasení, všecken byv poražený, i mluvití nemožný: Až jsem myslí pokojnější, spatřoval časy pěknější, v nichž

Bůh milosrdenství věrným svým činil množství.

4. Tuť jsem i na to vzpomínal, co jsem Bohu někdy zpíval, Jej laskavého znaje, za to Mu čest vzdávaje, s zvláštní ducha horlivostí, když jsem všecko to s pilností v svém srdci rozvažoval, tím jsem se posíloval.

5. Řka: Zdaž tě Pán, tvůj ochránce, zahnal od sebe do konce? Zdali pak již na věčnost skryl před tebou svou milost? Zdaž pak kdy jeho otcovství přestává, milosrdenství nemá-liž místa míti, což Bůh ráčil slibiti?

6. Zdaž své zapomněl lítosti, kteréž udílel v hojnosti? Zdaž své politování v svém zavřel rozhněvání? Tak jsem řek': Nechciť se báti, byť smrt tu hned měla státi, Nejvyššího pravice, což trápí, změni v brzce.

7. Bych v tom hojněji propíval; dál jsem sobě připomínal tvé skutky divné, Pane, z dávna Tebou činěné; o tvých divů mocném díle myslil jsem i mluvil mile, tvou slávu v něm spatřuje, všechněm to osvědčuje.

8. Tvých, ó Bože! skutků chvála v svatosti plné jest stálá tak, že Boha jiného není Tobě rovného; Ty jsi v pravdě ten věčný Pán, jenž divné věci činiš sám. Ty své

moci netajíš, v známost ji všem uvodíš.

9. Silou Ty ramene svého z manství vyprostil těžkého potomky Jakobovy, také i Jozefovy; tvou moc tu vody citíce, strachem hned strnuly prudce, i do dna jich hlubiny trásly se, jsouc zděšeny.

10. Tu oblakové déšť hojný vydali i zvuk přehrozný, všudy se rozléhalo, jakoby se trhlo; tu střel tvých sem tam běhání, hrozné bylo i hřímání; tu blesk se vyskytoval, všecken svět osvěcoval.

11. I země hrozně se chvíti musila, když ráčils jíti přes moře vod násilných, nenechav tu cest žádných; když to lidu tvého říše, jako stádo od Mojžíše, k pastvám i od Arona rozkošným jest vedena.

12. Protož i já svých těžkostí bych pak nepozbyl v rychlosti, proč bych měl zle mysliti, že mne Bůh chce zkaziti? Počkám brž na Něho stále, i mne On též dokonale pojme, sprostě zármutku, do svých věčných příbytků.

Doufání v Boha v čas protivenství.

Má svůj nápěv.

603. Vzhůru, mé srdce, nezoufej, Pán Bůh se nad te-

bou smiluje; dáť radu i pomoc, doufej; neboť On chudých potěšuje: Ač máme kříž; však nelze, víš, seděti vzdychky v kvíti; Bohu věrný má grunt pevný; neb ho Bůh věčně chce hájiti.

2. Tohoť Jozef, muž poctivý, velmi často a mnoho zkusil; David i Job trpělivý, jakž čteme, též trpěti musil; však Bůh milý jich zlou chvíli v štěstí milostně změnil. Kdož v Něj doufá, dobrý grunt má; byť se svět ještě více bouřil.

3. Truc d'áblu i světu zlému, aby mne odvedli od Něho; Jemu se těším samému; neb znám skutečnou lásku jeho. Slíbil mi v svém Synu milém radu, pomoc, i radost. Kdož v Něj doufá, dobrý grunt má, dokazujeť toho na nás dost.

4. A byť se někdy zdálo již, jakoby Bůh nic o mně nestál, a svět ještě množil můj kříž, ano, proti mně více povstal; však předce vím, že časem svým ráčí mne potěšiti. Kdo v Něj doufá, dobrý grunt má; nemíníť On nás opustiti.

5. Ač mi se zlí lidé smějí, dokonce mne již potupujíc; jakoby Bůh mou naději zahanbil; a však já nedám nic; Bůh jest můj sám ochránce, znám. Před Ním chci se sni-

žiti; v Něj vždy věřím, na Něj stavím; mocen jest ještě mne zvýšiti.

6. Protož plesej, duše milá, nebudeš zle s tebou konečně; svět, hřích, ďábel, peklo, smrt zlá nemajíť nám škoditi věčně; neb Syn Boží, to ctné zboží, přemoh' je sám jediný; v Nějž já doufám, Jej za grunt mám: Onť pomáhá každé hodiny.

7. Neopustil nižádného, kteříž v jeho vůli krácejí, hledajíc milosti jeho, Jemu se vždycky poroučeji. Kde víra, ctnost, trpělivost s láskou, tu Boží milost; k Bohu zření marné není; neb z toho jde užitku hojnost.

† 8. Kdo u lidí hledá rady, a nedrží se Boha svého, bezbožný jest a prokletý, nedojdeť místa poctivého; neb sám Bůh chce být obhájce, aby byl v Kristu chválen. Kdož tak mnohou víru k Bohu má, spasen bude věčně. Amen.

* Jiří Tranovský.

U samého Boha pomoc.

Ze Žalmu 121.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

604. Vzhůru očí svých pozdvíhám k horám nebeským pohlídám, skoro-li mi Všemohoucí ráci přispět ku pomoci.

2. Pomoc má jestiť od Boha, On mile rád nám pomáhá; nebe učinil i zemi, stráž drží nad námi všemi.

3. Vede tě po cestě rovné, noha tvá se zle nepohne; měj jen v Bohu své doufání, neb nespí Ten, jenž tě chrání.

4. Věrný strážce Izraelský ostříhá nás všech otcovsky, nedříme, mnohem méně spí, ve dne, v noci nad námi bdí.

5. Od vši nešťastné příhody Bůh milý tě vysvobodí; pod stínem milosti jeho bezpečens času každého.

6. Horkost slunce, blesk měsíce, nebude na tě bít více; Pán Bůh změní soužení tvé, k dobrému tobě, k slávě své.

7. Zlé se k tobě nepřiblíží, aniž tobě co ublíží; Bůh chrání duše tvé mile, před neštěstím každé chvíle.

8. Bůh bude tvého vcházení ostříhat i vycházení; bude tobě žehnat vždycky, od toho času na věky.

* Kašpar Motešický.

Bůh žádného neopustí.

Jako: Má duše, se nespouštěj.

605. I proč se máš rmoutiti, o má milá duše? Hleď se vírou opřítí na Pána Ježíše; spusť se jen na Něho, On všecko dobře spraví, že bude

k tvému zdraví i to, co jest zlého.

2. Neboť Bůh neopustí nikdy nižádného, kdo se jen na Něj spustí, maje víru v Něho; ač i divně vodí, však nechťej se lekati, budeš to spatřovati, že tě vysvobodí.

3. Na Něho můžeš směle vždy se spolehnouti, s Ním všecko dobré cele můžeš dosáhnouti; co Pán Bůh chce dáti, to Mu nikdy nezbrání lidské usilování, musí se tak státi.

4. Kdyby i sám ten d'ábel s svou pekelnou rotou proti tobě se stavěl, a tvému životu; však musí zpět jíti, všechny jeho praktiky zahanbí Bůh veliký, když jen chce brániti.

5. On všecko k své cti řídí, a k tvému spasení, má-li být, žádný z lidí ničeho nezmění; pakli Bůh nestrojí, žádný nemůž síliti, musí všecko tak býti; vůle Boží stojí.

6. Protož Jemu samému já se vždy oddávám, Jemu, a ne jinému, libiti se žádám; jeho vůle jest má, a ta jest vždy nejlepší, šťastný, kdo se ní těší, ten to se mnou pozná.

7. Pane, dej, ať tvá sláva, dokud jsem na zemi, ode mne se rozmáhá, vždycky věcmi všemi; potom když do nebe přivedeš mne z milo-

sti, v věčné dokonalosti budu chválit Tebe.

* S. Hruš.

Z Micheáše 7, 7-10.

*Poznání, že kříž dopuštěný
hodně jest zasloužen.*

Jako: Což můj Bůh chce, to se vždy.

606. Zasloužil jsem! což tedy mám Bohu se protiviti? Pojd', kalichu, kterýž mi Pán ráčil za to nalíti, bez trápení nikdy není, kdo se hříchů dočinil; jakož i já, když vůle má mne svedla, jsem provinil.

2. Já hněv Páně v tom soužení povolně chci nositi, však jsem v hříších narozený, a v celém živobytí jen k marnosti času dosti sám jsem zle vynaložil, Boha svého s slovem jeho často za nic položil.

3. Já jsem stezku pobožnosti opustil a miloval bludnou cestu nepravosti; proto Bůh nešanoval mne prutem svým; neb On zlé zlým platí vždy podle práva, rozsuzuje, odvažuje, a míru plnou dává.

4. Bůh jest přísný, ale také vždy dobrý a laskavý, pln milosti všelijaké, Otec věrný a pravý, v hněvě není bez proměny, jak se u lidí stává, kdež někteří tak ním hoří, že se skrotit nedává.

5. Nemůž Bůh té vůle býti, hněv jeho svůj konec má, když při nás pokání cítí, hned hříšníkům milost dá; své žehráni z milování od kajících odvrací; zlořečení v lásku mění, věrným radost navrácí.

6. To se jistě i mně stane, a budeť zjevné všudy; Bůh věrný k soudu povstane, o mou při se zasadí; jeho ru-ka i z hluboka na světlo mne vyvede, a mé srdce za to brzce Jemu chválu dovede.

7. Protož, moji nepřátelé, radovat se nemáte, že jsem padl, nebo směle dím, prv než se nadáte, zase vstanu, a v mém Pánu státi budu vždy pevně, po té bidě slunce přijde a zaskví se mi zjevně.

8. Já jsem v nouzi, však nemohu na ni si žalovati, neb mám světlo v pravém Bohu; kdo to můž spatřovati, tenť i v noci bude moci jak ve dne vesel býti; proč nic nedbám, že kříž ten mám, neb Hospodin mi svítí.

9. A přijde zas skoro ten čas, že já budu zpívati. Ten pak, kdo nesprávně na hlas směl se mi posmívati: Kdo jest tvůj Pán, žes tak vydán? Ten bude v hanbě státi, a já v slávě budu právě Bohu chválu vzdávati.

* Sam. Hruškovíc.

Toužebné rozmlouvání duše v žalosti postavené s Kristem Pánem.

Má svůj nápěv.

607. (Duše) Zdaliž, ó Jezu! svůj obličej na věky skryješ? A mne smutnou v smutku tak dlouho držeti budeš? Ach přijď, ach přijď! Dej svou tvář milou uzřít v tomto přetěžkém soužení.

2. (Krist.) Takližs náramně, ó duše! v tvém srdci ztrápená? Žes ne hned pomoci ode mne v skutku dostala? Zdaliž nevíš, že jsem tvůj jistý Ježíš, milovník svého stvoření?

3. (D.) Srdce mé, ó Jezu! pro žalost div neustydne, když žádné jiskry tvé milosti v sobě nečije. Přijď, a rozněj oheň své lásky opět: Tak truchlost proměníš v radost.

4. (K.) Pusť žalost, duše, z srdce svého, a buď veselá; pusť starost, jenž v tvých vnitřnostech vždy těžce volá. Není žádný tak velký hřích u lidí, který by zhasil mou lásku.

5. (D.) Chceš-li dál, Jezu, mne v tomto světě průbovati, učíš, jak chceš; jen dej blahoslaveně zemřít, ať má duše někdy v anjelském rouše před Tebou stojí v tvé slávě.

6. (K.) Věř tomu, a stálá vždycky buď v tom tvém doufání; neb já tvůj pomocník zůstat chci až do skonání; potom radost chci dát těm, kteří těžkost pro Mne v tomto světě snáší.

7. (D.) Protož, ó Jezu! již mile chci zdejší těžkosti snášet, a opustit zemskou radost s veselostí; neb mi věčnou dáš v nebi, a bezpečnou, kdež konec všecko zlé vezme.

8. (K.) Dušičko srdečně toužící k nebeské vlasti, zanechej daremné toužení v trpělivosti; těš se vždy tím, že jsem Já pastýřem tvým, který vede k vodám živým.

9. (D.) Odstup již, ó světe bezbožný, s svou vši marností; odstup pryč i rozkoš podvodná s zdejší radostí; neb při tobě nežádám bydlet sobě; Ježíš jest útočiště mé.

10. (K.) Zavítej již milá, od Otce mého Mně daná; dojdeš spočinutí v nebi, jen buď Mi zde věrná kdežto věčně budeš žít, a bezpečně, v radosti mé neskonale.

Podle něm. Jer. Lednický.

Potěšení a posilnění víry v duchovním boji a pokušení.

3211 Má svůj nápěv.

608. Zdvihni se k Bohu svému, duše smutná příliš! A ku potupě Jemu nečiň to,

co činíš; poznej, že duch pekelný hledá tě podvésti, a zbavit potěšení, i věčného štěstí.

2. Oboř se na něj, a rei: Odstup, starý hade, aniž se mému srdci snaž pomáhat k škodě; ty máš hlavu potřebnou, a mne tobě vydřel můj Ježíš když ukrutnou smrtí za mne umřel.

3. Držíš-li mi na oči hříchy mé? Kdo jsi ty? Abych se dal jak soudci tobě přestrašiti? Moc tobě nedal žádný zatratiti jiných; nýbrž i ty jsi jeden z věčně zatracených.

4. Jestli jsem v čem provínil, srdečně to želim, a s krví, kterou vylil Ježíš, se veselím; neb vím, že jest jeho krev to, co hříchy smývá, a mzda, pro níž Boží hněv ukrocený bývá.

5. Nevinnost Ježíšova jest za mou vinu plat; zásluha pak krvavá jeho za pevný brad, do něhož když se skrývám, škodit mi nemůže ani svět, ani ten sám, jenž jest světa kníže.

6. Šturmujte spolu na mne, d'áble i smrt silná, nic neublížíte mně; neb mám Hospodina, kterýž mi z své milosti dal Syna vlastního, abych si bral v žalosti potěšení z Něho.

7. Volej, zlý světe, i ty, že mne opustil Bůh; vím, že tak

musí lháti, kohož řídí zlý duch. Kdyby chtěl opustit mne, žádné dobré věci nedal by užívat mně: Kdo však to smí dít?

8. Cokoli jest na nebi, v vodách i na zemi, to vše vedle potřeby mé vždycky slouží mi: Slunce, měsíc a hvězdy svítí, vítr věje, hory dávají vody; tak mi hle Bůh přejí.

9. Komu k potřebě na zem rosa i dešť prší? Komu země svým časem simě své přináší? Komu stromy rozličné ovoce v hojnosti nesou? Zda-liž ne i mně, aneb k mé živosti?

10. Duše má, jenž jest ve mně, má z Božího slova svůj pokrm každodenně, který ji zmocňuje, Bůh smysly mé otvírá i ve dne i v noci, pokud se slabá víra rozmáhá v mém srdci.

11. Co jsou prorocké řeči aneb apoštolské? Svíce osvěcující stezku k pravdě Božské, ty odhánějí hustou tmou od srdce mého, a vedou mne na cestu spasení věčného.

12. Na tomto již gruntě mou naději zakládám, ač, jak to duchu zlému těžké jest, uhlídám. Komu Bůh přejí, toho d'ábel nechat mu-

si, aniž může co jeho uškoditi duši.

13. Bůh jest můj, a já jeho, i kdo nás rozloučí? I když mám kříže mnoho, předce to mám v srdci, že co se kolvěk valí na mne, od Boha jest, a komu On dá síly, ten může všechno nést.

14. Dítky, když otec který k dobrému vésti chce, zřídka je dobré spatří, jestli jich netresce; i já jsem dítě Boží, proč bych tedy reptal, když mne pod prutem drží, abych se dobrým stal?

15. Ach, dobře Pán Bůh miní, když křesťany švihá; neb když jest kdo v soužení, ruce k nebi zdvihá, a odtud v čas příhodný pomoc dočekává, po konci pak kvílení hallelujah zpívá.

16. Oráč chodí, a simě své rozsívá v pláči; než když bývá po zimě, snopy s smíchem snáší: Tak každé dítě Boží pláče zde a kvílí, než setře mu Bůh slzy, a jej obveselí.

17. Již tehdy, milá duše, zber všechno, co trpíš, a uvrž na Ježíše, pomoc jeho uzříš.

Ach uzříš, uzříš pomoc; neb On jest jistý ten, který v den obrácí noc; staniž se tak, amen.

• Jan Blasius.

IX. O ctném a šlechetném životu.

Jako: Tatož jsou nám přikázání.

609. Ach Bože, tvá přikázání jsou rozkoš má i kochání, dej, ať v nich ve dne i v noci libost mám, je skládám v srdci. (Kyrie eleyson)

2. Božskou tvou pravou známostí obdar mě i pobožností, modloslužby ať utíkám, a jen Tě nábožně vzývám. Kyrie eleyson.

3. Celým srdcem Tě miluji, Tobě se jen důvěřuji; činně tvou vůli chťvím, Tě božím se jak otce dítě. Kyrie eleyson.

4. Dej, ať všecko ke cti tvého i chvále jména svatého směřuje, cokoli míním, myslím, mluvím, aneb činím. Kyrie eleyson.

5. Evanjelium tvé čisté, i slovo zákona jisté, k tomu velebné svátosti, ať mám v drahé uctivosti. Kyrie eleyson.

6. Falešnou službou, neb jinou marností světskou neřádnou, nedopusť mi zlehčovati den Páně, poskvřňovati. Kyrie eleyson.

7. Jednohož pak, což potřebí, ať jsem pilný, abych v nebi myslí svou byl, když

v den svatý služby Božské mám konati. Kyrie eleyson.

8. Hned ať začnu květ mladosti trávit ctnostně v poslušnosti, k starším i k vrchnosti milé, co dítě tvé všem zdařilé. Kyrie eleyson.

9. I starost také šlechetnou dej, bych dosáh, prodluž mých dnů, jestli tvá otcovská vůle, život i smrt přijmu mile. Kyrie eleyson.

10. Krotkost, tichost a smírlivost, Tobě jest z těchto každá ctnost milá, dej jich pilnu býti, milosrdné srdce míti. Kyrie eleyson.

11. Láska nevzpouzí se pravá, upouští od svého práva, nehněvá se, nemorduje, než všem dobrého vinšuje. Kyrie eleyson.

12. Manželská věrnost, čistota jest ctná koruna života svázaného, i svobody, ó ať mne satan nesvodí! Kyrie eleyson.

13. Nedopusť, Otče přesvátý! Ale rač mne uchovati smilstva, cizoložstva; srdce stvoř mi čisté, dobrý dárce. Kyrie eleyson.

14. Od záhalky i fortelství, od krádeže i lakomství, varuj mne, pokorně žádám, ať

na tom, což mám, přestávám. Kyrie eleyson.

15. Práci povolání ctného ať konám času každého pilně, tak se spravedlivě živil, maje ruce chtivé. Kyrie eleyson.

16. Kvitanci má každodenní buď bližnímu v odpuštění, nechť nejsem lhářem, neklesám jazykem svým, nebsmrtitel sám. Kyrie eleyson.

17. Radím, pomáhám každému, a nezávidím žádnému, přeji mu, což má z lásky tvé, a krotím zlé žádosti své. Kyrie eleyson.

18. Statečně odpírám zlému, a snažně chvátám k dobrému; po Tobě toužím srdečně, kráčím po tvých cestách vděčně. Kyrie eleyson.

19. Tak již poklad posvěcení mého, v mysli obnovení maje, někdy z té křehkosti proniknu k dokonalosti. Kyrie eleyson.

20. Úmysl tento srdečný přijmiž za vděk, Bože věčný; avšak nevcházej v přísný soud se mnou, ale milostiv buď. Kyrie eleyson.

21. Vyznávám zajisté cele, že ve mnohém klesám, v těle porušeném živ jsa ještě v tomto bídném, marném světě. Kyrie eleyson.

22. Z milosti ale tvé věřím, a srdečně se důvěřím, že pro krev, smrt, umučení

Ježíše dojdou spasení. Kyrie eleyson.

23. Ach, Bože Otče, co jsi Ty k obrazu svému stvořiti ráčil, a věčně miloval, kterakž bys tomu zhynout dal? Kyrie eleyson.

24. Emmanueli Ježíši, pro hříšné na svět přišel jsi; nechť na mně zmařena není drahá mzda na vykoupení. Kyrie eleyson.

25. I Ty, drahý Duchu Svátý, v dařích milosti bohatý, tvé dílo nebuď daremné, osvět, uč, řiď, těš, posilň mne! Kyrie eleyson.

26. Ó Trojice předústojná, Jednoto blahoslavená, od zázkona spravednosti, přicházím k trůnu milosti. Kyrie eleyson.

27. U noh tvých pláči a kvílím, však vždy srdcem se důvěřím, že v zásluze Jezu Krista spasen budu, věc jest jistá. Kyrie eleyson.

Jan Blasius.

*Zlatá abeceda, aneb regule
křesťanského života, podle
pořádku abecedy*

227 *sepsané.*

Jako: Aj, panna jest pozdravená.

610. Ach člověče! v Boha doufej, v lidech nestálých neúfej; Bůh drží viru jediné; v světě není žádné jiné.

2. Bedlivě svou poctivost chraň, nečiň hříchu, jsa Boží chrám; kdo jednou poctivost ztratí, ta se mu víc nenavrátí.

3. Cokoli činíš, moudře čiň, málo mluv, slyš víc, toť radím; ctná mlčenlivost neškodí; klevetnost v hanbu přivodí.

4. Čímš větší, tím se víc pokoř; větším odstup, nečiň odpor; nečiň též křivdy menšímu, chceš-li žít v pokoje stínu.

5. Dej, cos povinen, každému, chudému i bohatému; buď věrný Bohu, vrchnosti, s všemi lidmi žij v svornosti.

6. Evanjelium pak Boží víc važ, než vše světa zboží; nebud' pyšný v bohatství svém; Bůh se pyšným protíví všem.

7. Falše varuj se s pilností, obírej se v pobožnosti; víc platí pobožnost svatá, než tisíc centnýřů zlata.

8. Jsa požehnaný od Boha, pomni na srdce ubohá; jinak by tě v soud potkalo, co se boháčovi stalo.

9. Hleď bys na to pamatoval, od kohos dobrodiní vzal; lituj též svého bližního, kříž, soužení trpícího.

10. Jar a léto své mladosti trav pilně v pracovitosti; neb těžko v zimě starosti pracovat a žít v bídosti.

11. Každému věřit nesluší, kdo ti před očima slouží; ne vše jde z srdce pravého, co se mluví libezného.

12. Lhářství varuj se i láni; v štěstí nevkládej doufání; neštěstí snášej zmužile; na smrt pomni každé chvíle.

13. Mirnost v hněvivosti vždy měj, pro lecos vojny nezdvihej; neb hněv srdce zaslepuje, mnohých v bídě přivozuje.

14. Nestyd' se, radímť, učiti, co nevíš; nebo lidé ti, již co vědí, svou čest mají; hloupí bez cti zůstávají.

15. Ó pozoruj v každou dobu, když vede někdo žalobu, nevěř hned; nesud' žádného, dokud neslyšíš druhého.

16. Pýchy, praktik, nádhernosti, vystřihej se s vši možností; pýcha před úpadkem chodí, i do věčných muk uvodí.

17. Kvit vezmi od věřitele na to, cos zaplatil, směle; abys druhý krát neplatil, co jsi již jednou poplatil.

18. Rad' se moudrých, žádných nehaň, chtě, bys nebyl haněn zas sám; kdo mluví, co se mu líbí, slyší, co se mu nelíbí.

19. Srdcem pravým Boha svého vzývej v čas soužení všeho; On chce každému

spomoci, kdo Ho vzývá dnem i nocí.

20. Šetří pilně, zlé jsou časy, svět podobný satanáš; chceš-li býti světu přítel, sta-neš se Bohu nepřítel.

21. To čiň vždy; co jest pravého, bys i nebyl chválen z toho; nemůž žádný tak činiti, by se mohl všem líbiti.

22. Uč se, že vše zemské věci rozplynou se jak vosk v peci; ten činí rozšafně, vážně, kdo nebeských hledá snažně.

23. Vádu když chce s tebou míti někdo, hled' mu odstoupiti; zamlče, nepodávej mu slov, k svadě by měl přičinu.

24. Xerxes úfal pyšně v svůj lid, skrz co upadl v mnoho bíd: Doufej (když musíš jít k boji,) v Boha; jináč sed' v pokoji.

25. I o to se nejvíce snaž, by ti byl milostiv Bůh náš; kdo jak slouží, taký má plat; protož se ku Bohu obrať.

26. S lidmi se obcházej krásně, na konec prohlídej včasné; kdo prv činí, než rozváží, do mnohých bíd se přivádí.

27. Žádný za druhého umřít nemůž, ani do pekla jít; protož hled' tak v světě žíti, abys' mohl v nebe vjíti.

Epiláš Mlynárov.

Za křesťanský život.

53

Má svůj nápěv.

612. Bože, věrný Bože, v dařích hojný prameni, od Něhož máme vše, neb bez Něho nic není: Zdravé mi tělo dej, a ať v tom těle mém čistou duší, dobrým svědomím dařen jsem.

2. Co mi činit sluší, ať to konám s pilností, k čemuž mne tvůj rozkaz vede v mé povinnosti, vyřídí vše rychle v čas mně uložený, a když jej vykonám, ať jest podařený.

3. Dejž, ať stále mluvím, čím bych mohl obstáti; nedej slovům marným z úst mých kdy pocházeti; kdykoli v mém stavu z povinnosti mluvím, ó dejž působení, a mocnost slovům mým!

4. Jestli mne neštěstí potká, zoufat mi nedej; pomoz kříže nésti, udatnou mysl mi dej; dej, ať nepřátely přemáhám pokorou, a když radu žádám, ať nalezám do-brou.

5. V lásce a svornosti se všemi dej trvati tak, jakž křesťansky jest; pakli mi chceš přidati bohatství, jmění, čest, i za to Tě žádám, ať nepravé jmění přimichané nemám.

6. Jestli na tom světě mám míti prodloužení skrz od-

porné stezky, k starosti přivedení: Trpělivost dej, hřích vzdal i pohanění, ať se ctí nositi mohu své šediny.

7. Dej mi při konci mém na smrt Krista odjítí, duši mou vem k sobě, radost s Tebou dej mítí; tělu místa popřej při hrobě pobožných křesťanů, by mělo pokojík svůj při nich.

8. A když jiné mrtvé z mrtvých vzkříšíš v onen den, dej ať tvou pravici jsem z hrobu ven vyveden; dej slyšeti svůj hlas, a vzkříšíš tělo mé, veď je k houfu zvolených svých oslavené.

9. Tobě, Otče, buď čest, zde i vzhůru na nebi; Jezu, Synu Boží, Tě má duše velebí; Ó Duchu! tvou slávu rozšiřuj na věčnost; trojjediný Bože, Tobě buď velebnost.

* Dan. Stranský.

O bohatci a Lazarovi.

Má svůj nářev.

613. Byl člověk velmi bohatý, rouchem drahým ozdobený, v marnosti se kochaje, o velkou poctivost vždy stál, život svůj rozkošně choval, lahůdek užívaje; dům jeho slavně vystavěn, nechtělo se mu z něho ven, v pýše své živ byl každý den.

2. Manželka i dítky jeho měly radosti přemnoho, nic

o smutku nevědouc; k tomu i čeládka jeho jídla, pití majíc mnoho, a veselá vždycky jsouc, jedli a pili v hojnosti; což zbylo psům dali snísti, nebylo v nich pobožnosti.

3. U vrát toho bohatého ležel žebrák, volal mnoho, Lazar byl jest jmenován; jsa pln vředů a bolesti, trpěl veliké úzkosti, z drobtů nebyl dost chován; žalostivě v své bídosti žádal, by Bůh z své milosti ráčil ho vysvoboditi.

4. Po nevelmi dlouhém čase umřel žebrák v tom zlém kvase; od anjelů donesen v lůno otce Abrahama; a tam věčně odpočívá, synem Božím učiněn: Tak vzal konec vši žalosti, jsa již tam živ od věčnosti, v té nevýmluvné radosti.

5. Umřel i bohatec také, ach nastojte! v bídě velké, rychle všecko opustil; byl pak do země pochován, a hned se má věčně mučit; ach, co se brzo změnilo zde jeho rozkošné bydlo, s pýchou rychle pominulo.

6. Když se tak velice mučil, do nebe svých očí pozdvih', uzřel tam Abrahama, a Lazara v lůno jeho; ale on trpěl vždy mnoho od nebeského Pána, vzkřikl: Otče Abrahame, běda, kdo se sem dostane! Smiluj se nade mnou, Pane!

7. Sešliž mi po Lazarovi maličkou krůpějku vody, ať mi můj jazyk svlaží, a tak dotkne se prstem svým, srdce mého v mučení mém bolesti mi odlehčí; neb mne velmi pálí plamen pekelný, v nějž jsem uvržen: Smiluj se, buď mi pomocen!

8. Ó synu můj! řek' Abraham, rozpomeň se, že jsi vzal tam v světě mnohé radosti; a Lazar mnohé bídosti, již radost má u věčnosti; ty pak bídu s žalostí. K tomu propast přehluboká mezi námi utvrzená, již žádný přejítí nemá.

9. Prosím, otče Abrahame, pošli Lazara místo mne do domu mého otce; neb tam ještě pět bratrů mám, jenž kvasí, jak já někdy sám, rozkošně živi jsouce; nechť by jim oznámil o všem, aby nepřišli také sem, kdežto pálí věčný plamen.

10. Majíť Mojžíše společně, k tomu všechny proroky ctné, nechať jich poslouchají. Ne tak, otče Abrahame; než když z mrtvých jeden vstane, i hned hříchů nechať, pokání svaté činiti, k věčné radosti dychtiti budou, chtějí zlého ujiti.

11. Nechtí-li slova Božího slyšeti, nad to by jeho neuposlechli ovšem; mnohem by se více lekli, mrtvého těla

zstrašili, nevěříc jemu v ničem. Tak Abraham krátce zavřel, bohatce v ničemž neslyšel; aby věčné muky trpěl.

† 12. Nuž všickni věrní křesťané, k výstraže sobě vezměme toto svědectví Páně; nechajíc pýchy, obžerství, učme se milosrdenství, poslouchajíce vážně především slova Božího, kteréžto učí každého, co by měl činit dobrého.

13. Jsi-li bohat, boj se Boha, čiň dobře chudému, mohá; však nejsi než šafářem; jsi chudý? měj trpělivost, neboť nevíš, pro kterou zlost jsi od Boha tak soužen; jeden druhého břímě nes; neb nevíš, co tě potká dnes, od Boha tvého, jistě věz.

14. Znajíc, že po tomto čase Bůh žádného slyšet nechce, by moh' co vyprositi, protož neobmeškávejme, času milosti nemařme; vědouc že máme jíti z tohoto světa bídneho; neb smrt nemine žádného; ó bojme se Boha svého!

15. Bože, dejž k tomu pomoc svou, ať marností světa bídnuou skutečně pohrdáme. Z toho, což nám dal dobrého, (užívajíc dobře všeho) dejž, ať milosrdní jsme; po této časné žalosti uveď nás do své radosti, amen, Bože, z tvé milosti.

Proti Sodomským nečistotám.

Jako: Již nastáva ten čas právě.

614. Chrámové D u c h a Svatého, lidé Bohu oddaní, ušetřujte věrně svého k svatosti povolání; v nynější světa mrzkosti, na němž smilstva a chlípnosti jest na všech stranách dosti.

2. Aj, nastaliť neřádivé, co před potopou světa, jakž, že měla opravdově nastati taká léta, předpověděl Pán Ježiš sám; protož sluší válciti nám proti d'ábelským radám.

3. K tomu nás předně věsti má vydané přikázání. Bůh, kterýž v ohavnosti má nečistá obcování, praví vůbec: Nesesmilniš; člověče, jestli to lehčíš, velikým Pánem zhrziš.

4. Chceš-li býti sluha jeho, máš Ho následovati; neb dí: Svatý jsem Pán všeho, i vy též buďte svatí; zas psáno: Vůle jest Boží, totiž naše posvěcení v skutcích, v slovích, v myšleních.

5. Dále k tomu nás má věsti vlastní důstojnost naše, kteréž jsme došli z milosti, skrz Pána Messiáše; neboť jsme chrámové Boží; lehčí je, kdož cizoloží, a hrozné pomsty množí.

6. Jsme při tom Pána Ježiše nevěsta vyvolená; i proč bys, ó milá duše! u víře Mu snoubená toho milého nechtěla? Proč bys po lotru dychtila, a s ním k d'áblu běžela?

7. Máť nás ponoukati také, abychom ctně chodili, dar, a štěstí všelijaké, jehož svatí užili: Jozefa potupeného, však čistoty milovného zvýšil Bůh, dárce všeho.

8. Nad to Pán Ježiš sám jistí, čeho v nebi nabudou: Blahoslavení jsou čistí, Boha viděti budou. Toť jest odplata veliká, převyšující veliká v světě zboží člověka.

9. Kdo pak nechce dbáti na to, a slepě k smilství běží, máť očekávati za to rozličné pomsty Boží, světské hanby a zlehčení, mrzkých nemocí zjitření, chudoby a soužení.

10. Ano, jakž svatý Jan píše v knize Zjevení svého: Nevejde s chotí Ježiše do života věčného, nevěrný člověk, vražedník, lhář, modlář a čarodějník, až i ohyzdný smilník.

11. To k srdci věrně připusťte, ó Boží milé dítky! Marnosti světa opusťte, aby ste ty příbytky věčné slávy nezmrhali; aj nejsmeť zde velmi stáli, smrt se vždy na nás valí.

† 12. Ó Ježíši! prosíme Tě, odpusť nám z své milosti, což jsme koli na tom světě páchali zlou žádostí. Známeť to, náš Pane milý, že jsme se v hříších zrodili, a zli posavad byli.

13. Čistotou panictví svého přikryj naše křehkosti: K svatbě života věčného dej roucho spravednosti; Tys všeho dobrého pramen, ať nás nezže věčný plamen, buď nám milostiv, amen.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

615. Dobroty, lásky plný, mocný Spasiteli, milostivý Jezu Kriste, uslyš mé modlení.

2. Očistiž mé svědomí svou předrahou krví; abych mohl v tvých zásluhách dojítí spasení.

3. Račiž mne posílniti skrz Ducha Svatého; aby při mně nic nebylo duši škodlivého.

4. Odženiž satanáš, ať nejsem oklamán; zpravujž mne Duchem svým Svatým, neb jsi Ty mocný Pán.

5. Tu důvěrnost k Tobě mám, můj Pane Ježíši, že mne z této smrtelnosti pojmeš do radosti.

6. A s tímť se již poroučím s tělem, také s duší, Opatrujž mne tak laskavě, jakž na Otce sluší.

Proti hříchu opilství.

Jako: Aj, již se s tebou žehnám.

616. Duch můj bolesti cítí, hledě na neřády nekřesťanského pití, jehož dosti všady; co Pán Ježíš povídal, o skonání světa, v to se již každý vydal, již máme ta léta.

2. Jakž bylo za dnů Noé, kdež napořád zřali, pásíce zlosti mnohé, velicí i malí, až je potopa Boží náhle zachvátila: Takť nyní pomsty množí ta zlost rozvodnila.

3. Chtěj sobě usmysliti, člověče křesťanský, abys v jídle i v pití nebyl živ pohan-sky, šetři důvodů, příčin, pravdy věrné plných; bys potom nebyl trápen žízni muk pekelných.

4. Pán Ježíš, moudrost naše, praví: Varujte se, ať pitím srdce vaše neobtěžuje se; aby vás nepřikvačil náhle den poslední. Co v tom zavříti ráčil, člověče, prohlédni!

5. K té střidmosti tě skloňuj tvá vlastní důstojnost; aj, zvýšil tě Pán Bůh tvůj, dalť svých darů hojnost: Srdce tvé slove, a jest chrám Boha živého; zachovejž sobě tu čest, nezabavuj se Jeho.

6. Proč se za ty nestydiš zvyky zhovadilé? A kdy, aneb kde vidíš hovádko opi-

lé? To, hle, bez rozumu jsa, jen potřeby hledá; ty obraz Boží nesa, nedbáš na to věda.

7. Kdo nechodí v střidmosti, množí v bujnosti hřích; kdo pak provádí zlosti, nebudeť v nebesích; duch střidmý, jest duch vážný, opatrný, stydlivý, k povinnosti své snažný, k modlitbě horlivý.

8. Odkud pochází smilství, svárové i vraždy? Jistě z hřichu opilství, znáť to věrný každý; to jest původ a kořen v světě všeho zlého, nímž bývá i umořen držící se jeho.

9. Nemůžeť se vypsati, jak tělo, duši, čest, zdraví i statek tratí, kdož tomu oddán jest; po časném hodování, co bohatec onen, padá v věčné trestání, v ten pekelný oheň.

† 10. Ježíši, milý Pane, zrcadlo střidmosti, prosíme svrchované svaté tvé milosti, našeho obžerství hřích rač nám odpustiti; všaks hladu, žízně dosti proň ráčil snášeti.

11. Duch tvůj dobrý nás zpravuj, v skutecích i v myšleních, a vždy víc nám zosklivuj, i ten i jiný hřích; bychom z víry užitek hojný přinášeli, potom s Tebou příbytek věčné slávy měli.

Jiří Tranovský.

O lásce křesťanské.

Jako: Co jsi učinil.

617. Jakť jest libezná, a Bohu příjemná bratrská svornost, láska a upřímnost, o tom nám svědčí zákon i proroci, David kající.

2. Řka: Aj věc dobrá, a Bohu přemilá, v lásce, svornosti, bez ošemetnosti, když přebývají bratři v ctném pokoji, sebe milují.

3. A toť láska jest, když kdo pro Boží čest, hříchů zanechá, a miluje Boha z víry nade vše, bližního tak jak se, činí dobře vše.

4. Neb Bohu bez ní při nás milé není žádné činění; buď jakkoli ctnostný, nic neprospívá, všecko mrtvé bývá v tom, kdož jí nemá.

5. Láska zákona sama jestiť plnost, vyháníť ona ven bázeň, strach i zlost; jest dobrotivá, není závistivá, ani hněvivá.

6. Láska se nedme, nehledí vlastního; než v noci, ve dne hledí obecního, o pokoj stojí, nic zlého nestrojí, Boha se bojí.

7. Jakž sobě přeješ, přejž též i bližnímu, nestroje pádu, ni těžkosti jemu; věz, žeť myšlení zná Pán Bůh náš věčný, mstí v rozhněvání.

8. Nemáš-li lásky k bližnímu, té ctnosti, věziž, že prá-

zden jsi Boží milosti; neb Bůh jest láska, kdo v lásce přebývá, v Bohu přebývá.

9. Lásku přikázal Kristus, náš milý Král, řka: V lásce stůjte, sobě v dobrém přejte; po tomť poznají všickni, že jste moji, jsteli v pokoji.

10. Pán Bůh zaslíbil požechnání dáti všechněm, kdož budou v lásce přebývati, i život věčný, v lásce nekonečný, velmi bezpečný.

11. Protož srdečně tu lásku oblibme, věrně, upřímně bližní své milujme: Takť láska Boží skrz Krista obdrží i věčné zboží.

† 12. Dejž lásku v srdce naše, věčný Otče, ke všem upřímnost, přívětivou sdílnost, aťbychom v Tobě byli, přejíc sobě vždy v každé době.

13. Amen, rač dáti to, náš Pane milý, bychom přijíti mohli v onu chvíli, v tu dokonalost, kdež jest věčná milost, v nebeskou radost.

Přestávání ve všem na vůli Boží.

Jako: Kdo jen na Boha se spoléhá.

618. Já přestávám na vůli Boží, a jako ta se mnou míní; co mi prospěje časné zboží, jenž jen srdcem škodu činí. Šťastný, kdo se mnou

přestává na tom, co mu Pán Bůh dává.

2. Já přestávám, ač zde na zemi nemám bohatství velkého, než musím, jsa v bídách, soužení, kyslo hledat chleba svého. Bůh tak sporádal všechněm nám, protož na tom já přestávám.

3. Já přestávám, ač v té časnosti není mi dána čest, sláva. Než co jest to? Jsou jen marnosti; ty zhynou, jak dým a tráva: Kdo těm věří, klame se sám, na svém stavu já přestávám.

4. Já přestávám, ač mně i štěstí v mém předsevzetí nepřije; než mne tak trápí vše neřesti, že se každý ze mne směje. Čest Bohu! že trplost mám, protož na tom já přestávám.

5. Já přestávám, když kříž, trápení Hospodin na mne nakládá; když se moji přátelé mění, a hyne pomoc i rada. Můj přítel vždy jest Kristus Pán; protož na Něm já přestávám.

6. Já přestávám, když nepřátelé mne v tomto světě sužují; i když Jidášovi přátelé mne prodávají, zrazují; Bůh jich zahanbí zde i tam, protož na tom já přestávám.

7. Já přestávám, když mi Bůh dává něco z své štědré dobroty; ač mne bez kříže nenechává, i mnohé dá zku-

sit psoty; On mne neopustí, to znám, protož na tom já přestávám.

8. Já přestávám na dařích Božích, buď jich málo aneb mnoho; Bůh vždycky vyživí mne i mých; On neopustí nikoho, kdo v Něho věří, říká-vám: Na svém Bohu já přestávám.

9. Já přestávám, když jen mít mohu, co mi slouží k potřebnosti; ano i když se líbí Bohu, bych byl podmaněn chorosti; vůli Jeho se poddávám, a na ní vždycky přestávám.

10. Já přestávám, když mi jen Bůh dá dobré svědomí, i zdraví; zvlášť co má duše sobě žádá, jiné věci, Bože pravý, Tobě poručím a dávám, na tvé vůli já přestávám.

11. Já přestávám, popřej mi, Pane, smrti šťastlivou zemřítí; Ty z hrdla smrti vytrhni mne, ach, rač mne v své ruce vzítí; Tobě svou duši oddávám, Jezu, a na tom přestávám.

Eliáš Mlynárov.

*Sv. Davida děkování za
hodnost královskou.*

Má svůj nápěv.

619. Když jsem na svět narozen, vzrostu mezi bratřími nejmenší ze všech učí-

něn, tak jakž jsem od Boha stvořen.

2. Však nic miň Bohu svému doma i zde při stádu dával jsem vždy slušnou chválu, Stvořiteli, Pánu svému.

3. Když jsem pod stromem sedal, na Boha jsem vzpomínal, dobrotu v srdci rozjímal, za to slušnou chválu vzdával.

4. Maje struny spravené, a zvučně natažené, zpívaje hrál jsem vesele, k poctivosti jména Páně.

5. V tom Pán Bůh z milosti své zvýšil mne z nízkosti mé; to z dobroty své přehojné, jenž jest dárce dobroty své.

6. On vida mne stálého při všeckých službách jeho: — (Neb jsem se bál Boha svého, neodvracoval od Něho.)

7. Poslal posla věrného do domu otce mého, z milosrdenství hojného, aby mne, sluhu věrného,

8. pomazal zmužilostí, olejem své milosti, plného smutku bolesti, v nepřátelské zúřivosti.

9. Na můj vzrost nic nepatřil, mezi bratry povýšil, za krále lidu představil, z milosti své to učinil.

10. Z toho budiž pochválen Pán Bůh v Trojici jeden, Otec, Syn i Duch Svatý, ten Bůh na věky chvály hoden.

O povinnostech dítek i rodičů, z příkladu Absolonova.

28 Jako: Jáť v Boha milého.

620. Krásný byl Absolon; než že zle činil on, Davida, otce svého, vyhnal z království jeho; jiných mu pak těžkostí dost činil v své mladosti.

2. Na tom dosti neměl; vyhnal ho, za ním jel, chtěje se s otcem bití, jej do konce potříti, a z příčiny té zlosti zahynul v své mladosti!

3. Neb když vjel do lesa, na mezku se nesa, na dubě za své vlasy uváz': Tu konec krásy! Hned pomstěno v rychlosti, co činil v své mladosti!

4. Když přistoupil Joáb, a s ním nejeden dráb, kopími jej prohnali, kamením zamekali; tenť cíl nešlechtnosti, v níž byl od své mladosti.

5. Již radím každému člověku mladému Absolonem se káti, a rodičů se báti; jinač mu Bůh v rychlosti zkrátí jeho mladosti.

6. Zaslibil Pán Bůh sám dlouhý věk vůbec nám, bychom matku i otce ctili, jakž On míti chce; a kdož nemá té ctnosti, zahyne v své mladosti.

7. Při tom též každému člověku starému sluší na to mysliti, a k tomu se snažiti,

aby své dítky k ctnosti vedli hned od mladosti:

8. Do škol je dávajíc, peněž nelitujíc, do chrámu s sebou vodíc, z hříchů časně vyvodíc; neb co chytí v mladosti, vězí v nich i v starosti.

† 9. Amen, sezpívejme, na milost se dejme Pánu Bohu našemu, a pokořme se Jemu; tak nabudem milosti, potom věčné radosti.

Jiří Tranovský.

O milosrdenství.

Jako: Milý Pane, dej hodně slyšeti.

621. Lítostivý jest milý Syn Boží, sám nás vede k nebeskému zboží; vyhlásil, kdo chce k Němu přijíti, že k bližním musí milosrdný býti.

2. Učil všecky v svém svatém kázání, rka: Blahoslavení milosrdní, neb oni milosrdenství dojdou, zde i v nebi v milosti věčné budou.

3. K bídným lidem měl srdečnou lítost, a z jich psoty žalostné citelnost; buď hotov jim ve všem pomáhati, nechtěj svého pro ně nic litovati.

4. Když uhlídáš v neštěstí bližního, nechtěj míti potěšení z toho; ale spolu s ním nesarmoučení; můžeš-li, čiň mu v bídě polehčení.

5. Netup, nehaněj nikdy žádného, nechceš-li okusit téhož zlého; nesud' ty a nebudeš odsouzen, ani od milosti Boží odloučen.

6. Dávej všechněm spravedlivou váhu, učiníš skutek libezný Bohu; neb jak jiným ty měřiti budeš, téže odplaty od Boha nabudeš.

7. S pilností šetři svého bližního a čiň všecko rád k prospěchu jeho, z statku svého hled' nuzné krmiti, žízňvým, truchlým štědře nápoj dáti.

8. O pocestné lidi též pěči měj, a ochotně v dům svůj je přijímej; v jídle i v pití čiň jim pohodlí, a hled', v pokoji ať u tebe bydlí.

9. Vida nuzného, otrhaného, však Pána Boha se bojíciho, podej mu z lásky oděv poctivý, aby netrpěl hanby, ani zimy.

10. A jak zviš o člověku nemocném, polituj ho horlivým svým srdcem, často milosrdně jej navštěvuj, aniž se kdy pro nemoc jeho vzdaluj.

11. Mile odpouštěj křivdy svým hancům, i pověsti tvé zlým utrhačům, věrně se modli za protivníky, dobrým se hleď odplacovat vždycky.

12. Tak byl Abraham, Lot milosrdný, Job, Tobiáš byli jim podobní: Ti milosrdné

skutky činili, pro ně Bohu i lidem se líbili.

† 13. I my hled'me milosrdní býti, bližním potřebným dobře činiti; budeť nám milý Bůh milosrdný, pojme nás k sobě v příbytek svůj věčný.

Vůle křesťana, vůli Boží v životě, v kříži, i v smrti poddaná.

Jako: Nic nedbám na ten svět.

622. Můj Jezu, jakž Ty chceš, dejž i mně tak též chtít v životě, v soužení, i když budu mít mřít; dejž, ať tvá vůle jen plní se vždy i dnes; takť jsem tvůj živ, mrtev, můj Jezu, jakž Ty chceš.

2. Můj Jezu, jakž Ty chceš, dejž ať můj život stále všechn se vztahuje k samé tvé cti a chvále; očisť sám mé srdce, všaks Prorok, Král, a Kněz, konej v něm dílo své, můj Jezu, jakž Ty chceš.

3. Můj Jezu, jakž Ty chceš, mám-li vždy kříž svůj míti, dejž, ať jen mohu v něm vždy trpělivým býti; však vím, že v mírnosti dítky své vždy tresceš; proč, kárej mne sobě, můj Jezu, jakž Ty chceš.

4. Můj Jezu, jakž Ty chceš, jestli na mne uvéstí máš nemoc, dejž i to povolně mi jho nésti; Tys lékař, jenž těšíš,

Ty, jenž uzdravuješ; tvůj jsem zdrav i nezdrav, můj Jezu, jakž Ty chceš.

5. Můj Jezu, jakž Ty chceš, musím-li i zemřít, vím že i tu nedáš na zkázu mi přijít; poněvadž duši mou v ranách svých ukryješ; tak vesele umru, můj Jezu, jakž Ty chceš.

* S. Hruškovice.

Povinnosti ctné vrchnosti.

Ze Žalmy 101.

Jako: Kriste, obrance sboru.

623. Narodům se vši budu veselostí zvěstovat o tvé, Bože můj, milosti, o svatých soudech, Pane tvých budu ctně zpívati písně.

2. Když mi království, Bože, dáš ujíti, předně sám rád příkladně živ chci býti, svou čeleď se vši zvedu bedlivostí k ctné šlechetnosti.

3. Zlého za příklad lidu nechci míti, nechci po zcestné nepravosti jíti, mámť v nenávisti všelikou převratnost, i všelikou zlost.

4. V nešlechetnické radě nechci býti, a společnosti s nimi nechci míti; kdožkoli pášeš činy nešlechetné, jdi pryč ode mne.

5. Kdož lidem dobrým jazykem škodivá, vzhůru nádherné oči pyšně mívá, tenť

musí pod meč krvavý se dáti, a z světa bráti.

6. Kdož svatě v ctné pravdě budou chodívat, při stole přední ti budou mi bývat, houf lidí přímých bude mé rytířstvo, mé tovaryšstvo.

7. Kdožkoli falš, kdožkoli lest činivá, a proti bližním rady zlé mluvívá, nelze mu v mém, nelze mu v zámku býti, než z dvoru jíti.

8. Bez prohlédání budu přísně trestat, kdož by nechtěl nešlechetnosti přestat, bych tak aspoň město Boží vyčistil, škůdce vymýtil.

M. Vavrínek Bened. Nudožerin.

Jezu, geh' voran, M. Zinzendorf.

Má svůj nápěv.

624. Jezu, před námi jdi sám stezkami; my za Tebou pospíšíme, do šlépějí tvých vkročíme; vediž nás v síle až k vlasti milé.

2. V příkré postati dej pevně státi, i když dnové zlí nastanou, ó ať reptání přestanou; cesta tvá v kříži přimá a v tíži.

3. Máme-li nésti vlastní bolesti, aneb bližních svých žalosti, uč ve všem trpělivosti; majíť skončení všecka soužení.

4. Veď naše kroky po všechny roky; půjdeme-li strmi-nami, buď pomoci svou vždy s námi; otevřiž pak sám bránu tam i nám.

O blahoslavenství pobož-ných.

Ze Žalmu 1.

244 Má svůj nápěv.

625. O blahoslavený člověk! kterýž v dobrém strávil svůj věk, neoblíbuj lidskou lest, k vůli svému Bohu živ jest.

2. Kterýž vida bezbožného, a v své mysli svévolného, nechce ho následovati, hledí se dobře chovati.

3. Mrzíť ho zlí pomlůvači, převrácení posměvači, hledí se jich varovati, v radě s nimi nesedati:

4. V zákoně Páně raději má svou rozkoš i naději v něm se ve dne, v noci těší, žeť ho v ničemž neopustí.

5. Ten podobný bude k stromu při vodách štěpovanému, kterýž bude z bujna růsti, rozkládaje ratolesti:

6. Tenť i ovoce ponese, mnohý užitek přinese, nic se nebude kaziti, než všecko dobře dařiti:

7. Větrové ho neporazí, povodeň ho nepokazí, lístek na něm neuvadne, aniž s něho dolů spadne.

8. Ale ne tak zlému bude, ten své poctivosti zbude, podobný jest prachu v poli, s nímž hrá vítr po své vůli.

9. Neslušíť to na hříšníky, na ty Boží protivníky, aby došli takového blahoslavenství věčného.

10. Protož v soudu neostojí, v kterémž se Bůh na ně strojí; v počtu lidí spravedlivých nebude státi žádný z nich.

11. Nebo cesta spravedlivých, v svaté modlitbě bedlivých, vždycky Bohu známa byla, a dobře se Mu líbila.

† 12. Bůh Otec, Syn, i Duch Svatý, Bůh náš svatý, svatý, svatý, budiž od nás nyní chválen, i na věky věků, amen.

Proti pohoršení z štěstí bezbožných.

Ze Žalmu 37.

Jako: Co jsi učinil.

626. Odvrz pryč závist, vida bezbožného, nepal se štěstím člověka hříšného, když se ctí, zbožím počne zmocňovati, neb jest prokletý.

2. Náhle budou zlí všickni rozmetáni, spatříš to jistě mimo své nadání, budou podťati jak zelená tráva, i jejich sláva.

3. Stálý jsa v dobrém, v Bohu měj doufání, při všem uhlídáš jeho požehnání, Onť udělí sám pokoje všem dnům tvým; toť povědět smím.

4. Jen bud' On sám tvá síla i naděje, poznáš jistotně, žeť upřímně přeje, a dá žádosti tobě srdce tvého času každého.

5. Spusť se jen cele na Boha vždy svého, vlož na Něj břímě pečování všeho, On všecko spraví, žeť bude k dobrému, jistě mnohému.

6. Nad to zjeví tvou pravdu a pobožnost, a všecku tvého života šlechtnost, aby se stkvíti jako slunce jasné mohla překrásně.

7. Sám sebe spokoj, a bud' bez reptání, v nouzi neodvrz na Boha čekání, zlých pak vidíš-li v svobodě a v štěstí, hled' toho sněsti.

8. Střez se tím v mysli své rozněcovati, abys měl s nimi nepravost páchati; čehožbys potom litovat srdečně musil a věčně.

9. Neb bezbožné Bůh vyhladí v brzkosti, než ti budou mít pokoje v hojnosti, kteříž jsou na Něj vždycky čekající, z srdce věřící.

10. Postrp jen málo, nebo jistě hříšní, kteříž jsou nyní v cti a slávě pyšní, rychle zahynou v pomstě Boží hrozné, vše jest to možné.

11. Ale dědičně, Boha ctíci pravě, zemi obdrží, a v pokojné správě její budou mít s přemnouhou radostí všeho v hojnosti.

12. Zlý sic nenechá předce své vzteklosti, bude i zuby skřípati ze zlosti, zálohy činně na spravedlivého a cesty jeho.

13. Však jeho ta zlost smích jest Nejvyššímu, Onť uložil den již i nejhoršímu, v němž zlostník přijde k zahynutí svému, a konci zlému.

14. Tam byť se zlý měl i meče chopiti, k záhubě ctných i luk svůj naměřiti, aby ze světa sklídl upřímného, na skrz chudého.

15. Však nebude moc meče sám zniknouti, luk se mu zláme, musí zahynouti, meč jeho vlastní srdce zlé prorazí náhle a zkazí.

16. Lép pobožnému k užitku přichází hrstečka malá, kterou ctnost sprovází, než bezbožníkům jejich velká zboží, která zlost množí.

17. Neb v nejpilnější potřebě zlostníkům v nic obrací se rámě ukrutníkům; Pán pak přispívá milovníkům pravdy věrně v čas každý.

18. Zná je, i chrání v předivných úsilích, dokud jsou jen zde ve smrtelných tělech, aby v pokoji byli zachováni až do skonání.

19. Protož nebudou v čas zlý zahanbeni, i ve dnech hladu budou nasyceni; na zpět zlostníci budou zstroškotáni mimo nadání.

20. A z toho žádný jich nevysvobodí, než jako oheň a dým v nic přivodí oběť zápalnou tuku zazženého, tak dojdou zlého.

21. Bezbožný rád se dluží u každého, aniž se může vybit z dluhu svého; než pobožný má čím by sloužil bližním, chudým a nuzným.

22. Sám ho Bůh ráčí předivně dařiti svým požehnáním, ale těch zkaziti, kteříž jsou před Ním pro hřích v ohavnosti, chce bez lítosti.

23. On staví kroky věrných v bezpečnosti, nebo jich cesty jsou Mu v příjemnosti, zachová jich od poklesků a škody, neb jich sám vodí.

24. Pakli z křehkosti někdy nebedlivě krácejíc, klesnou, není jim škodlivé, neb jich laskavě opět pozdvihuje, síli, zdržuje.

25. Mlád jsem byl, teď mi sešlý věk nastává, však jsem neshlédl, an v nouzi zůstává sám spravedlivý, aneb símě jeho času žádného.

26. Nežebře chleba v duchu truchlivosti, ale nechává i dědicům dosti, i jiným čini dobře dne každého ze skutku svého.

27. Čin tedy dobře, a utíkej zlého, Bůh sobě váží draze pobožného, kdo práci dobrou vede až do konce, Onť jest ochránce.

28. On sám svatých svých strřež bez přestání; bezbožní budou ze země vyhnáni, spolu s kmenem svým zahynou konečně, i zde, i věčně.

29. Sami pobožní právo k užívání mají těch věcí, jež jsou jim poddány na zemi, kterouž oni ujmou stále vždy Bohu k slávě.

30. Ti vynášejí o Něm zdravé řeči, sebe, i jiné s ustavičnou péčí, vždy utvrzují v jeho svaté bázni, věrní i snažní.

31. Ti Boží zákon v srdci svém majíce, škodných poklesků nebojí se více, neb se tím všudy spravují, i v boji, tak pevně stojí.

32. Zlostník sic tajně zálohy jim strojí, věda je býti v tak dobrém pokoji, jako vlk hledí na ně připadnouti, když ho hlad nutí.

33. Však jich Bůh nedá lstivě podtrhnouti, aniž před právem dopustí klesnouti při jejich s hanbou, ale jim pomůže vždy, i z té nouze.

34. Jen doufej v Boha, a šetři cest jeho, On tě povýší, uvede do tvého dědictví, z něho vyvrhne nečisté, uzříš to jistě.

35. Vidal jsem pýchu u velikém množství, zrůst bezbožníka, an měl podobenství krásného stromu, rozvinuv se všudy, a zkvetl tudy.

36. Po malé chvíli pomí-
nul v rychlosti; šetře, zda by
se mohl kde nalézt, aj shléd-
dal jsem to, že ho nikde ne-
ní, zhynul s kořeny.

37. Způsob upřímných kdo
by chtěl shlédnouti, to jistě
může za pravdu vyřknouti,
že jejich cíl jest vždy blaho-
slavený, a potěšený.

38. Zlých pak cíl v hroz-
nou klatbu jest zavřený, ti
budou v věčnou žalost uve-
deni, neb skonajíc čas svůj
zde bez pokání, již jsou pro-
dání.

39. Summou, hotov jest
Pán svým k spomáhání, co
v čas divného jejich bédová-
ní zvláště se při nich zjevně
poznat dává, Onť jest jich
sláva.

40. Mocně tehdaž On sám
je vytrhuje z ruky bezbož-
ných, divy provozuje, nebo v
Něm samém jestiť jich dou-
fání: To jich vždy chrání.

*Za dar, vzrůst a zachování
(286) pravé víry.*

Jako: Ach Bože, pohleď s výsosti.

627. O Synu Boží, můj
Kriste! Neníť to věc každého,
věřiti právě a čistě až do sko-

nání svého; protož vroucně
prosím Tebe, dej mi pravou
víru s nebe, a setrvat v ní
stále.

2. Nauč mne Ty sám s vý-
sosti, abych znal Otce tvého;
a Tebe, plný milosti, Ježíše,
Syna jeho; abych i Ducha
Svatého znal, spolu Boha
pravého v trojjediné bytno-
sti.

3. Dejž mi také právě zná-
ti své milostné spasení, že
ho jinak nelze bráti, než v
hříchů odpuštění; dej, ať ho
hledám, jak sluší, v Tobě
nebs Ty sám mé duši cesta
pravda i život.

4. Dej, ať věřím tvému
slovu, a k srdci je připou-
štím, a ať s důvěrností mno-
hou na tvou smrt se vždy
spouštím; ať, když mne stra-
ší mé zlosti, bude mi k spra-
vedlnosti zásluha tvá u víře.

5. Dej, ať se v krvi tvé sa-
mé víra má těší jistě; a duše
v ranách tvých, Pane, vždy
má své útočiště, ať skrz ví-
ru všecky věci, které ten svět
má na péči, jen za lejna po-
kládám.

6. A kdyby má víra byla
jen jak zrno hořčičné, však
tvá milost, moc a síla, drž a
množ ji rozličně; stvrď tr-
stinu nalomenou, ani kouři-
címu se lnu nedej zhasnout
docela.

7. Dej vždy o to pečovati, abych víru zachoval; rač milost i pomoc dáti, abych se tak spravoval, abych živ byl bez úhony, a vždy měl dobré svědomí, plný byl spravednosti.

8. Přebývej skrz víru ve mně, Pane, Ty jsi má sláva, a dej, ať ta víra všedně roste a se rozmáhá, a ať skrze lásku dělá trpělivá a veselá, bližnímu vždycky slouží.

9. Zvláště rač mi pomoc dáti v mém posledním stonání, abych mohl bojovati boj dobrý do skonání, a v tom boji skrze Tebe konce víry, jenž jest nebe, a spasení dojíti.

10. Jezu Kriste! tu jiskřičku Tys zanítal v mé mdlobě; rozněcuj víru maličkou ve mně sám, k slávě sobě; cos začal, rač dokonati, abych Tě moh' spatřovati tam, kde víra přestane.

* S. H.

Probuzující k pokání a k šlechtnému životu.

50281 Má svůj nápěv.

628. Pamatuj, člověče, proč tě Pán Bůh stvořil, nade vše stvoření na zemi povýšil? Proto, abys Jemu sloužil.

2. K sobě podobného učinil tě, abys, zdravý rozum

maje, užil jeho rady, a přišel k spasení tady.

3. Prikázání[†] vydal, bys nehřešil kázal, zlého i dobrého poznání člověk vzal tu hned, když mu hřích ukázal.

4. Odplatu zaslíbil, každému přislíbil dáti v spravednosti, v čas jeho plnosti za službu v hojné milosti.

5. Ale ty svobodně činíš d'áblu k vůli, v světě rozkoš maje, co se tělu líbí pácháš, prikázáním zhrdáš.

6. Pravdě jsi odporný, nadutý, čím pýcháš? V zlosti neústupný, jinými pohrdáš; bídný! Svého zde nic nemáš.

7. Krátký věk na světě, tvá léta zahynou jako rosa v létě, trošty tvé pominou; člověče, poznej bídu svou.

8. Dobrého nic v sobě nemáš; viz, kdo tvůj Pán; nepoznáš-li Jeho, již jsi věčně prodán zlému d'áblu ukrutnému.

9. Pokoř se v tichosti, modlis k Bohu svému, požádej lékařství sobě nemocnému spíše od Krista Ježíše.

10. Vyvrz zlé svědomí, a nehřeš již více, čiň pravé pokání, budeť tvůj zástupce Pán Kristus u svého Otce.

† 11. Milosrdný Bože, zahynouti nedej, pomoci své svaté mně hříšnému popřej, v hříších poznati mi se dej.

12. Útočiště sobě nekladu jiného kromě v samém Tobě, věře v Tě samého; protož potěš mne smutného.

13. Duši svou poroučím já Tobě samému; na milost se dávám Pánu Bohu svému; buď milostiv mně hříšnému.

14. Radosti bez konce, se všemi svatými dej všem užívati, s svými volenými věčně, amen, rcem bezpečně.

829.44

Jako: Ó blahoslavený člověk.

629. Pán blahoslaví nevinné, v nichž není srdce nevlidné, ale plné upřímnosti, víry, lásky, spravednosti.

2. A kdo jest života ctného, nevinného, šlechetného, duši, tělo má v čistotě, jsa živ pobožně na světě.

3. Jsou mu přemilá kochání slyšeti o svatém čtení; váží on tu milost draze, když se slovo Boží káže.

4. Myslí na to ve dne v noci, aby je složil v svém srdci, jím se teší v svých zármutcích, a pracuje v dobrých skutech.

5. I nebudeť ten opuštěn, kdyby přišel zlých věcí den; ďábel, svět mu neuškodí, ani zlost, rady zlých lidí.

6. Litostivý Jezu Kriste, dej slyšeti slovo čisté; abychom,

jsouc v tvé milosti, došli tvé věčné radosti.

Vůle a milost Boží jest nejlepší.

Má svůj nápěv.

630. Pane, jak chceš, nalož se mnou v životě i při smrti, smiluj se jen vždy nad mnou, a nedej zahynouti; zachovej mne v své milosti, v kříži dej trpělivosti; vůle tvá jest nejlepší.

2. Bázně a lásky své mi dej, a chuti k slovu tvému, nauky nepravé uchovej, dej služebníkům svému, co slouží k mému spasení, odvrátť vše-liké hřešení, pokud jsem živ na světě.

3. Budu-li pak dle tvé vůle z toho světa se brátí této aneb jiné chvíle, rač mi svou milost dáti, abych šel odtud vesele spas mne na duši na těle v Kristu Ježíši, Amen.

* S. H.

Probuzující k pravým křesťanským ctnostem, podle deseti B. přikázání.

631. Pán Ježíš, působce spasení, vydal i toto naučení: Ne každý, kdož mi říká: Pane, k radosti věčné se dostane; ale kdož by z srdce ctného činil vůli Otce mého.

2. A protož, ó milí křesťané! Čiňme věci nám přikázané; abychom bez živých znamení nebyly křesťané zbilení, jméno bez skutků majíce, sami sebe jen svodice.

3. Jak známe, tak ctíme jednoho Boha na výsostech pravého, majíc k témuž Bohu živému víru i lásku jedinému; vystříhejme se modlářství, pýchy, vzpoury, i lakomství.

4. Jména Božího užívejme v svědectvích a závazcích vážně; pověř a čarů se varujme, rozmlouvání svatá milujme, jméno Páně vzývající, písničkami velebice.

5. V den svátečný, co Bůh chce, čiňme, totiž od práce odpočiňme, šetříc církevních služebností, slova Božího i svátostí, vděčně všeho užívající, dobrých skutků dokazující.

6. Pro Boha pokoru milujme, šedin, úřadu, ušetřujme; vy dítky, rodiče své ctěte; vy čeládko, pod ruku jděte; vrchnosti, co sluší, dejme; k učitelům vděční budme.

7. Pověděl Pán Bůh: Nezabíješ; srdcem, ústy, i rukou se střež vraždy, bití, hněvu, závisti, zlolajství, sváru, nenávisti; chudým milosrden-

ství čiň, odplatíš všecko Boží Syn.

8. Zapověděl Pán Bůh smilniti, chceť to i věčným ohněm mstíti; svobodní i manželé v domě, za výstrahu mějte Sodomu; žádný se nesvodť: Bůh jistě vidí vše i v tajném místě.

9. Pracuj každý v svém povolání, čekaje s hůry požehnaní; nekradť, živ se řádným obchodem, ne lichvou, loupežstvím, podvodem; neb Bůh zboží zle nabytá jak vítr plevy rozmítá.

10. Svědkové, pravdomluvné budťte, soudcové, spravedlivě sudťte; abyste před Kristem na soudu bez strachu byli i bez studu; bližní bližních nesudť, netup, od utrhačů pryč odstup.

11. Nežádej příbytku bližního, manželky, žádné věci jeho; co my chceme od jiných míti, hledmež to i jiným činiti; takť se vrací, jakž kdo měří; to nechť každý Kristu věří.

† 12. Pane, dejž nám Svatého Ducha, ať srdce vroucněji poslouchá tvých přikázání, a je plný, ať nás mine oheň pekelný; Tys všeho dobrého pramen, smiluj se nad námi, amen.

O duchovním boji proti třem duchovním nepřátelům.

Jako: Ach Bože, pohleď s výsosti.

632. Pohleď, Bože jak proti mně nepřátelé bojují, a do hřichu uvéstí mne vši mocí usilují! Jestli tvá moc nepomůže, velmi snadno mne přemůže ďábel, svět a mé tělo.

2. Ďábel nejprv a jeho lest lahodně přitahuje! Ale když skutek spáchán jest, hned srdce zatvrzuje; a z jednoho do druhého hřichu člověka jatého až i do pekla táhne.

3. Svět také ten zlý docela příčinu dává k zlému, k žádosti očí a těla a k životu pyšnému; ale když se hněv zapálí Boží, tu se každý vzdálí, a přátelství přestává.

4. Všakť přece má krev a tělo nechce toho nechati, kdyby hned zhynouti mělo, jen svět chce milovati; krátkou rozkoš oblibuje, a proto se nevaruje ďábla, lsti a osidel.

5. Nu já bídný s těmi třemi nepřátely jsem v boji; ti mne trápí kunšty svými, a proti mně vždy stojí; ďábel proti mně postává, svět mi pokoje nedává, a mé tělo mne rmoutí.

6. K Tobě se utíkám, Pane! Neboť nevím jiného; po-

moz duši zbědované, Otče, pro Syna tvého, dej mi Duchu svého síly, aby nepřátelé byli v své zlosti zahanbeni.

7. Rač mne Duchem svým celého vždy vésti a řídití abych šetřil slova tvého, a nedal se svoditi, abych zlému odporoval, nijak se neuchyloval od tvé cesty upřímné.

8. Ač zlá žádost rozličně mne vždy pokouší a svírá, však pomoz, ať ustavičně duše má jí odpírá; a ať vzpomíná po vše dni na smrt, a na soud poslední, na nebe, a na peklo.

9. Dej na ty věci hleděti pilně času každého, ať hříšná radost z paměti vyjde, a z srdce mého; abych mohl bez přestání Tobě sloužit do skonání, v ochotné poslušnosti.

10. Bože Otče! dej mi poznat své věrnosti a moci; Ó Ježíši! rač pomoc dát, abych mohl přemoci; Duchu Svátý! pomoz v boji tomto, ať duch můj obstojí, a obdrží vítězství.

* S. H.

O Božím opatrování a řízení.

Jako: Já jsem v světě dobrý boj.

633. Poruč Bohu své cesty, i vše, co tě hryze; On změní tvé neřesti, soužení i kříže; Ten, který v každé době živilům dává cesty, Ten

také najde tobě cesty z vši neřesti.

2. Musíš v Boha doufati, chceš-li štěstí míti; Naňho se spoléhati, chceš-li zvítěziti; Bůh musí prošen býti, skrz naše starosti nedá sobě nic vzíti na věčné věčnosti.

3. Co mně dobré neb zlé jest, Ty znáš, Otče milý. Neprovedeš na mně lest v žádný čas, i chvíli; co se tvé radě líbí, to se musí státi, bez všeliké pochyby, Hospodine svatý.

4. Ty máš cesty ze všech cest, i prostředků tisíc; pouhé požehnání jest tvé dílo, a co víc, když Ty co chceš činíti dítkám svým dobrého, nik to nemůž zrušiti z lidu bezbožného.

5. Kdyby ďábli všickni též proti tomu byli, to křesťane věrný věz, že Pán Bůh náš milý neodstoupí od toho, co On před sebe vzal, prv než do konce svého přivede, co počal.

6. Ó nuzná duše, doufej v svém velkém soužení; v své starosti nezoufej, neb ti k spomožení přijde Pán Bůh s výsosti, prv než se nadáš, jen trp, slunce radosti jistě spatříti máš.

7. Dej starosti dobrou noc, smutku srdce svého; však nemáš mocnářů moc, bys byl

pánem všeho; Bůh všecko dobře řídí a má všecko v moci, On i tvou bídu vidí, a chce ti pomoci.

8. Uvrz na Něho péč svou, On jest nejmoudřejší; Onť vyvede radu svou, jenž jest nejdivnější: Tak vznešené věci té, které tě rmoutily, že musíš díti: Hleďte! Divný jest Bůh milý.

9. On sice prodlévati bude za malý čas s svým potěšením, a ty budeš toužebný hlas vydávati ze sebe, řkouc: již mne opustil, nechtě více Bůh s nebe, bych jeho dítě byl.

10. Než jestli ty zůstaneš věrný svému Bohu, pomoc jistě dostaneš, s láskou jeho mnohou; On břímě tvé rozváže, které jsi ty nosil, k dobrému, ne k tvé zkáze, když přijde jeho cíl.

11. Šťastné jsi, věrné dítě! Vítězství korunu odneseš po bidě té od Božího trůnu; dá tobě sám Bůh palmy do tvých ruk, a ty Ho budeš chváliti žalmy, že tě zbavil zlého.

12. Rač konec učiniti všecným bidám, Pane, nás poručených míti své péči, ochraně; posilň nás, dokud cesty příkré dokončíme, a po bidě, bolesti, do nebes vstoupíme.

• Eliáš Mlynářov.

O přestávání na tom, co Bůh dává.

Má svůj nápěv.

634. Proč nelibě máš nésti, a rmoutiť se, duše má, žeť Bůh statku cti, štěstí, ne tak jako jiným dá? Přestávej na svém Bohu a měj v Něm radost mnohou.

2. Žádný z lidí na zemi nemá místa stálého, všickni, jenž jsou stvořeni, musejí zas ven z něho; Bůh jest sám Pán v domě svém, On co, jak chce, dává všem.

3. Však ne proto zde bydlíš, abys vždy měl zem míti; hled' do nebe, zdaž nevíš, že tam máš poklad míti, tam slávu svou, tam radost, bez závesti na věčnost.

4. Blázen, kdo se sužuje o tu hrstku marnosti, když mu Pán Bůh daruje poklad věčné radosti; když můž centnýř získati proč na halíř má dbáti?

5. Hled' na všecko to jmění, které vážíš tak mnoho, když smrt život tvůj změní, co vezmeš s sebou z toho? Vše zůstane za tebou, když ty půjdeš do hrobu.

6. Než co sytí tvou duši, to jest zboží tvé drahé, láska Boží v Ježíši jmění věčné a pravé; zemské statky padají, nebeské vždy trvají.

7. Ach cos tak oslepený, že toho neznamenaš, co dobrého na zemi, a jen na svém těle máš! Považ aspoň oči svých, jaký poklad máš na nich.

8. Kolik, prosím, prstů máš, a kolik údů jiných; žádného, vím, neprodáš, za veliké zlatoto z nich; miluješ je pravdivě, víc než statky neživé.

9. Ó vstup tedy do sebe, a povážíš, jak sluší, coť dobrého Bůh s nebe dává tělu i duši; víc než pisek v moři máš, avšak přece víc hledáš.

10. Byť Bůh věděl že, tobě k dobrému to má býti, co tělo žádá sobě, a co tvá krev chce míti, nikdy by neodepřel, všeckoť by dal, co bys chtěl.

11. Bůh tě vždycky miluje, a jest plný věrnosti, když co chceš, on zkušuje, tvůj vinš a tvé žádosti. Jestliť dobré, přivolí, jestliť škodné, nikoli.

12. Však mezi tím Duch jeho má přibytěk svůj v tobě, dává všecko do něho, co slouží k tvé ozdobě, a v takovém bydlení strojí tě ku spasení.

13. Odvrz tedy od sebe žalost, příliš truchlivé srdce, vezmi před sebe světlo víry pravdivé, toho se drž, když v noci smutku nemáš pomoci.

14. Polož jako Syn Boží vůli tvé cíl potřebný, nechať srdce tvé množí chvály Božské po vše dny, neboť již dáno mnoho, a víc, nežs hoden toho.

15. Hled' na Boha a jeho vůli v každé příhodě; všecko, co jde od Něho, k dobrémuť jest, ne k škodě; jde-li zlé, co na to dbáš? Boha s nebem vždycky máš! * S. H.

Jako: Pane, jak chceš nalož se mnou.

635. Ó, procit' te z sna svého, kteříž v sebe doufáte! Což žádosti těla mdlého, a křehkosti neznáte? Kdo se domnívá, že stojí, padne v tom nerovném boji, kde duch s tělem bojuje.

2. Duch jest hotov, ale těla žádosti odpirají, coby mysl volit chtěla, to jí volit nedají. Protož bdětež! aniž svému příliš věřte srdci mdlému: Srdce může sklamati!

3. Bdětež, by vás pokušení světa neománilo, a poslední okamžení v náhle nepřikvácilo, byste vždy hotoví stáli, a boj dobrý bojovali do života skonání.

4. Pomoz, Pane z své milosti, bych mohl vždycky bdíti, a všechny těla žádosti v moci víry mrtviti. Duchu Svatý, dej mi síly, aby přemožení byli: ďábel, svět i mé tělo.

Jako: Když přijde má hodina.

636. Sám, Pane Bože, mne řid', ať jsem živ k tvé cti, chvále. Uč srdce mé, ať se vždy přidrží Tebe stále; já se jen tvé milosti všecken zcela oddávám, nebs mne stvořil, vykoupil, chraň mne sobě, žádám.

2. Lásku svou přenesmírnou ke mně, můj Bože, obrať; faleš ďábla i světa, dej mi konečně poznat; bych to znaje, ucházel všelijaké marnosti, tak smlouvu krstu stálou plnil vždy s ochotností.

3. Rytířsky ať žádostem těla svého odpirám, bážeň tvou a anjely tvé při sobě vždycky mám; ustavičně mé srdce po vůli tvé ať kráčí, uděliž mi darů svých, tak jakž milost tvá ráčí:

4. Pokudž mi ráčíš přát, bytu mého na světě, ať jsem vždy služebník tvůj v tomto bídném životě; po smrti bych tam přišel, kdež Tě anjelé chválí, s milými přátely, dej, bychom se tam dostali.

*O osmerém blahoslavenství.
Z Mat. kap. 5.*

Jako: Ó blahoslavený člověk.

637. Slyšmež z úst Pána našeho, co nám schvaluje dobrého, kterak vede k účastenství pravého blahoslavenství.

2. Ej, uči: Blahoslavení chudí duchem, v kterýchž není pýcha, ni žádost bohatství, těch jest nebeské království.

3. Blahoslavení lkající, rozličný kříž snášející, nechajíc světa marnosti, budouť potěšení dosti.

4. Blahoslavení jsou tiší, kteříž slyšice, neslyší, v křivdách o pomstu nestojí, na zemi nejspíš obstojí.

5. Blahoslavení jsou věčně, kteříž spravednost srdečně milují a touží po ní, budouť nasyceni od ní.

6. Jsou také blahoslavení k chudým lidem milosrdní, neb milosrdenství dojdou, bíd časných i věčných ujdou.

7. Blahoslavenství mnohého jsou všickni srdce čistého, neb to každý má věděti, žeť budou Boha viděti.

8. Blahoslavení také jsou, kteříž sváry těžce nesou, bližní míří a rovnají, synů Božích jméno mají.

9. Ovšem pak blahoslavení, kteříž pro pravdu vězení, vyhnanství neb smrt snášejí, do nebes přináležejí.

10. Blahoslavení jste, (praví), kdyžby vám lidé nepraví zlořečili, trápíce vás, a mluvili vše zlé o vás.

11. Radujte se z té milosti, že vám v nebeské radosti slo-

žena hojná odplata, která nebude odňata.

† 12. Spravujž nás, Pane, Ježíši, ať své kochání nejvyšší v těch blahoslavenstvích máme, s Tebou věčně přebýváme.

Jiří Tranovský.

Píseň o Zuzanně.

Jako: Ježíši, má radost, srdce.

638. Slyš, ó věrná duše, kterak Daniel píše, o ctné Zuzanně, jenž byla v mladošti cvičená s pilností v zákoně Páně; krásu, moudrost, čistotu, k tomu bázeň Boží měla, v ctnostech prokvitala.

2. Uzřevše ji starci, dva nepraví soudci, v nichž studu není, hned k ní zlou žádostí, s velikou bolestí, jsouce raněni, dnem, nocí pečovali, by aspoň její milostí nasyceni byli.

3. Soud, pravdu nechali, když ji uhlídali vjit do zahrady; v níž skryvše se tajně, ctnostlivé Zuzanně činí úklady; lstivě ji žalovali, k vyplnění své žádosti silic s ukrutností.

4. Ach, ouvej! zvolala: Ny- ní mi nastala úzkost ze všech stran! To jestli učiním, život svůj poskvrním, ztratím mne Pán; pakli vaši zlou žádost vedle přikázání zruším, smrt okusit musím.

5. Nic méně v čistotě raděj umru v světě, bych v nebi žila; mám-li žít v poskvrně, bych muky pekelné umrouc trpěla; jistě té jsem naděje, že kdo v Boha silně doufá, byť umřel živ být má.

6. Nic na to nedbali, ti staří šibali, křičeli, řkoucí: Našli jsme Zuzannu v zahradě zavřenou, hřích páchající; tak lstivě žalovali, odsoudili s zuřivostí na smrt bez lítosti.

7. Ach! ach! vzkřikla přece: Zpytatelí srdce, sám Vševedoucí! Ty znáš, že proti mně svědčí tito silně falešné věci; ach pohled', pohled' nyní, jak já truchlá v nevinosti umírám s bolestí.

8. Tak slitoval se Bůh, aj, hnedky Svatý Duch v ctném Danieli horlivě splápolal: "Čistý jsem, zavolal, od krve její: Protož zpět se obraťte, a falešně odsouzenou netraťte Zuzannu."

9. Rádi se vrátili, soud mu poručili, on se zpytoval: Pod jakým by stromem v skutku jí bezbožným stařec uhlídal. První dí: Pod lentiškem; druhý praví, že pod svídou; oba dva lživě jdou.

10. Aj, řekl jim. Daniel, teď vás čeká anjel s přestrojým mečem. Proč jste odsoudili, duši ztratit chtěli nevinnou v ničem? Tak jich na

smrt oddali, krev pak čistotné Zuzanny jsou vysvobodili.

11. Nu hle, právě soudíš, jenž na nebi bydlíš, soudce nejvyšší; zastáváš své věrné, těšíš zarmoucené, Otče nejmilší; těm pak, kteří nevinným lstivě prostírají sídla, zavazuješ křídla.

12. Ó vyučuj i mne bázní své, upřímně, Jezu, vzývám Tě, ať já bez poskvrny, příkladem Zuzanny chodím v čistotě; všechny lstivé úklady dej mi stále přemáhati v životě i v smrti.

13. Sladký můj Ježíši, ženichu nejmilší, slávy koruna, rač přijat mou duši, jak na Tebe sluší, do svého lůna. Ach pospěš, milý Pane, a nakloniž se k ní věrně, ať v smrti nezhyne.

14. Chraň mne, můj nejmilší, radostný Ježíši, kvitniž v srdci mém! Ať Tvůj libý kvítek přináší užitek spásitelný v něm; když ho smrt ostrá podtne, vždy na věky květnout bude, nikdy neuvadne.

15. Jak jméno Zuzana růžičku znamená příliš spanilou: Tak mi dej prokvítat, k životu vydávat vůni přemilou; bych pak nikdy nezvadla, Jezu, lilium radostné, prokvítej vždy ve mně.

16. Ukryj mne pod stínem, at věčně nezhyne ó strážce

lidský! Syť Ty mne slovem svým, buď mi sám stolem ctným, pokrm anjelský; v Toběť naději skládám, jediná radost mé duši, nejsladší Ježíši.

17. Slyš můj hlas truchlivý, Jezu dobrotivý, potěš mé srdce; a když k branám smrti bude se blížiti duše má prudce, amen, srdečně žádám, přijmiž ji do svého stánku, amen, můj Beránku.

Jiří Tranovský.

639. Světská čest, rozkoš, sláva, časné zboží jako tráva, i květ polní zhyne s všelikou nádherností, i podvodnou hodností: Člověče, se rozpomeň, zlý život v dobrý proměň.

2. Pamatuj na svůj konec, neb jest před dveřmi smrti, to věz, a chce tě pryč vzíti; když zaklepá, tehda ty musíš odsud s ní jíti, činil-lis co dobrého, budeš míti mzdu z toho.

3. Když ty vypustíš duši, a červy zžrou tělo, kůži, musíš zas povstati, kterak potom obстоjiš, když nyní vše zlé strojiš, když musíš před soudcem stát, a z všech činů počet dát?

4. Tam bude platiti víc čistě srdce, nežli tisíc tisíců pokladů; kdo se zde smíří s Bohem, ten ujde pokutám

všem; kdo zde Boha poslouchá, bude smělého ducha.

5. Lepší dobré svědomí jest, než plné zlata domy, i vše perly drahé; šťastný jest, kterýž to má, a vzývá Hospodina, tomu Bůh vše hříšnosti odpustí z své milosti.

6. Žádné bohatství, i moc, i krása nemůže spomoc, k dušnému spasení; zásluhy Pána Krista, ta jsou bohatství jistá, jenž nebe otvírají, radost věčnou dávají.

7. Kristus mluví zjevně všem: Ten, kdo chce panovati v mém království vždy se Mnou, nechť vezme kříž svůj na se rád, mile v každém čase, mrtví svého Adama, činíc přikázání má.

8. Člověče, hled' na Krista, kterýž tě v nebeská místa vede, jsa sám cesta; vezmi na se jho jeho, následuj Ho samého, tak přijdeš, kde anjelé plesají vždy vesele.

9. Věř srdcem v Boha svého, ústy svými vyznávej Ho, skutky Ho oslavuj; činiž své povinnosti, jak Bůh chce mít za dosti, tak On ve všem soužení přijde ti k pomoci.

10. Řiď se podle slov jeho, a chval Ho času každého, podlužnou vroucností, řka: Bože trojjediný, Tobě buď sláva nyní, i na věčné věčnosti vzdávána na výsosti.

* Eliáš Mlynářov.

Chvála křesťanské trpělivosti.

K Žid. 10, 36.

Jako: Má duše se nespouštěj.

640. Trpělivost máš mítí, když tě jaká bída, neb kříž chce usmrtiti, a zkázu tvou hledá: Ó národe svatý! Chceš-li jen přemoci kříž, poznovu mluvím, musíš trpělivost mítí.

2. Trpělivost jest tělu kořen velmi hořký, jestli jen i pomalu bije nás prut jaký, hned se mysl leká; v štěstí veselá bývá, když neštěstí nastává, zahynutí čeká.

3. Trpělivost jest těžká, nebo jsme tělesní, a zdá se nám, že stezka k nebi jest bez trní; ježto však Bůh mluví: Koho miluji, tresci, proto že ho přenést chci do nebeské slávy.

4. Trpělivost Bůh dává, nebo jest dar Boží, a tomu se dostává, kdo Boha zaň prosí; host drahý Duch Svätý přichází k takovému, a co jest těžké jemu, pomáhá snáseti.

5. Trpělivost z víry jde, a drží se slova, jinde nehledí nikde, v něm jest její sláva; to má za svou skryši, do které se ukrývá; když zlá bouřka nastává, tím těší svou duši.

6. Trpělivost doufání své v Kristu zakládá, straší-li ji pekelný duch, tam pomoc hledá; a mluví: řvi, d'áble, nesežereš, mne předce, neb se Boha mé srdce přidrží vždy, stále.

7. Trpělivost přestává vždy na Boží radě, aniž se přemoc dává jakékoli bidě; nikdy smutná není, nýbrž vše snáší mile, myslíce každé chvíle, že všechno Bůh činí.

8. Trpělivost čekat ví; pakli jest dlouhý čas, obyčejně ho tráví v Biblii, která nás všechno dobré učí, a proti pokušení zastává se den po dni skrz modlitbu vroucí.

9. Trpělivost to koná, co Bůh přikazuje, jakkoliv bývá, ona stojí, nic nedbaje; směje-li se kdo z ní, nic se proto nestydí, nebo při sobě vidí svědomí bez rány.

10. Trpělivost k cti slouží Kristu, a nedá se odvést od lásky Boží; nýbrž v každém čase zvelebují Boha, a stále se vyznává, že ustavičně trvá milost jeho mnohá.

11. Trpělivost zdržuje život a jeho dni při lidech rozmnožuje, smutek pak zahání; jest jak světlo jasné, při kterém kdo zůstává, ten obličej dostává svítící se krásně.

12. Trpělivost působí radost, a přináší utěšené ozdo-

by i na hlavu naši; vstavuje korunu, slzy z plačících očí stírá, a dobrých věcí dává míru hojnou.

13. Trpělivost si žádá srdce mé, neb chce nést, co k snášení připadá, (jak Tobě známo jest, Pane lásky plný) ach, dej trpělivosti, tak ať jsem v té žádosti jistě uslyšený.

14. Trpělivost má prosba jest, i vždycky bude, pokud jen má osoba do nebe nepřijde. Když přijde den smrti, dej i tu trpělivě poddávat se vůli tvé: Na tom chci mít dosti.

* Jan Glosius.

Jako: Ach Bože Otče, Jezu Kriste.

641. Víra výborná, spasitelná, užitečná, k spasení všechněm potřebná! Kteríkoliv ji nemají, smutní na duších bývají, Boha zamítají.

2. Víro výborná! Svátí lidé ve vši bídě nosili tě, v každé psotě; neb jsi se v jejich srdci ctném stkvěla jak v prsténku zlatém, a v věnci zeleném.

3. Víro výborná! Abraham tě vstípil jistě do zahrádky svého srdce, z víry syna obětoval, Pán Bůh jemu tak rozkázal, v víře ho zkušoval.

4. Víro výborná! V tomto světě držely tě ženy pobožné a svaté: V kříži žena Kana-nejská, v hříších Maří Magdaléna, šlechetná Zuzanna.

5. Naděje, tys ctnost neomylná, a rozkošná, s pobožnými jsi chodila; Otec Abraham tebe měl, Job v bídě se tě nespouštěl, David pevně držel.

6. Ta neomylná, ó člověče! s tebou být chce, jenom ji přilož své srdce; tato přemilá naděje žádného nezahabuje, kdo ji následuje.

7. Lásko přemilá, ty jsi posla, s nebe přišla, náms na svět Syna přinesla, kdyžto Bůh Otec nebeský zamiloval nás lid zemský, z převeliké lásky.

8. Lásko přemilá, trpělivá, dobrotivá, nejsi nikdy závistivá, všetečně se nenadýmáš, neslušného nic neděláš, zlého nemysliváš.

9. Lásko přemilá, všecko snášíš, všemu věříš, o žádném zlého nemluvíš; hled' také se mnou bydleti, mne nikdy neopouštěti, chci s tebou choditi.

10. Víra výborná, k tomu láska, i naděje, jestit velké toto troje; co zde očima nevidíš; ale tomu silně věříš, v skutku v nebi uzříš.

11. Víra výborná, zde potřebná, užitečná, s nadějí pevnou konečná, pomáhá k věčné radosti, kdež člověk má všeho dosti, zbaven jsa žalosti.

12. Kdež sama láska bez víry, též bez naděje trvat bude ke všem stále; zvlášť k Otci, Synu milému, také i Duchu Svatému, Bohu jedinému.

ČTVRTÝ DÍL

Písni duchovních zdržuje v sobě:

1. Verše ku každodenním modlitbám.	5. O dobrodiních Božích.
2. Písně ranní, polední a večerní.	6. Písně obecné.
3. Za všeliké potřeby.	7. Pohřební, a o čtyřech posledních věcech.
4. V čas války.	

I. MEDIA VITA,

s veršíky modlitebnými, za všeliké obecné potřeby.

Má svůj nápěv.

647. Odpolu životem našim, poddání jsouc smrti hořké pro hříchy naše těžké, Tebež žádáme pomocníka, Hospodine; nebo d'ábel nepřítel hledá nás sežrati, a Ty pro naši zlost hněváš se spravedlivě, pomstu věčnou hodně moha na nás dáti. Svatý Bože odvratiž se hněv tvůj od nás, a smiluj se nad námi. Svatý, silný, dejž pomoc svou svatou, vzhlédniž na nás milostivě. Svatý, milosrdný Spasiteli, smrti zlé a hrozné nedopouštěj, zbavě nás vše-

ho zlého, dej přijíti do království nebeského.

J. Tranovský.

1. Za odpuštění hříchů.

Cognoscimus Domine.

648. Známe to, Pane milý, s upřímnou lítostí, žež jsme těžce zhřešili proti tvé milosti; odpuštění žádáme, jehož nejsme hodní; na pomoc tvou čekáme v naději den po dni.

2. Račiz se smilovati nad námi hříšnými; všaks račil nakládati laskavě s mnohými; na lotras mile vzezřel,

pozdě kajícího, bránus jemu otevřel ráje rozkošného. Svatý Bože, odvratiž se hněv tvůj od nás, a smiluj se nad námi. Svatý, silný, dejž pomoc svou svatou, vzhlédniž na nás milostivě! Svatý, milosrdný Spasiteli, smrti zlé a hrozné nedopouštěj, zbavě nás všeho zlého dej přijíti do království nebeského.

Jiří Tranovský.

II. za dešť.

649. Odvráť sucho přílišné, Bože na výsosti, obdař rosou nás hříšné z pouhé své milosti; rozpadlá země k Tobě ústa svá otvírá; ovšem pak deště sobě žádá naše víra. Svatý Bože atd.

J. Tr.

III. Za jasný a teplý čas.

650. Zastav deště, ó Pane! Kroupy a přívaly; aby škody nám dané úrody nevzaly; poruč slunci svítiti, bez smutné mráky, a rač nás tak sprostiti hladu i drahoty. Svatý Bože atd.

J. Tranovský.

IV. Za pokoj.

651. O popřej nám pokoje, Bože, za dnů našich, zruš války a rozbroje, i moc tyra-

nů zlých; tresci prutem milosti lid tvůj nestatečný, ne mečem prchlivosti, všakš Otce náš věčný. Svatý Bože, odvratiž se hněv atd.

Jiří Tranovský.

V. Za odvrácení drahoty a hladu.

652. Otče, pro svou dobrotu, dej nám chléb vezdejší, odvráť hlad i drahotu v potřebě nynější; dejž, ať pomoc tvou chudí s potěšením vidí, d'ábel pak, a lidé zlí z toho se zastydí. Svatý Bože atd.

J. Tran.

VI. Za odvrátení moru.

653. O vzdal morovou ránu, mocný Bože, od nás a v svou Božskou ochranu, z milosti přijmi nás; pakli v tom nakažení, chceš z světa nás vzíti, odpusť nám provinění, a dej s sebou býti. Svatý Bože, odvratiž se hněv tvůj atd.

J. Tran.

Miserere: s takovýmiž veršiky.

I. Za odpuštění hříchů.

Farár: Smiluj se nad námi, Pane Jezu Kriste.

654. V nynější zlý čas vyslyš modliteb našich hlas, u Otce svého oroduj za nás.

2. Však jsi jediný Pro- středník náš, a ne jiný; Ó se- jmi s nás všechny naše viny!

3. Svou spravedností po- moz dojítí milosti, potom dí- lu v nebeské radosti.

4. Dejž, zač prosíme, ať to všecko obdržíme, s Otcem i s Duchem Svatým Tě ctíme: Zpívejmež amen na to, Pán Bůh dá to, Halleluja.

II. Za déšť.

Farár: Smiluj se nad námi, Pane Jezu Kriste.

655. Rač nám déšť dáti, u Otce orodovati, ať nás ne- ráčí suchem trestati.

2. Však vždy z lásky své dává déšť na spravedlivé; anobř i na nespravedlivé.

3. Ó svaž tvář země, jenž pro naše hříchy hyne, otevři ruku svou, Hospodine.

4. Hned vyjde déšť ven, jakž Ty, Pane, poručíš jen, z čehož každý z nás bude po- těšen: Zpívejmež amen na to, Pán Bůh dá to, Halleluja.

III. Za jasný a teplý čas.

Farár: Smiluj se nad námi, Pane Jezu Kriste.

656. Zastav deště zas, a rač nám dáti jasný čas, u Otce svého oroduj za nás.

2. Jenž slunci svému po- roučí sloužit i zlému, ovšem pak těm, jenž se koří Jemu.

3. Však za dnů Noe, že ne- chce skrz vody mnohé kaziti země, slíbil nám věrně.

4. Řekni slovo jen, nasta- neť teplý jasný den, z čehož každý z nás bude potěšen: Zpívejmež amen na to, Pán Bůh dá to, Halleluja.

IV. Za pokoj.

Farár: Smiluj se nad námi, Pane Jezu Kriste.

657. Oroduj za nás: Všaks přetěžce umřel za nás; cos vykoupil, to zachovej a spas.

2. Zruš v světě rozbroj, kr- ve prolití, války, boj, a rač nám dáti ten drahý pokoj.

3. Zkaz Turka zlého, anti- krista podvodného; ovšem pak d'ábla přeukrutného.

4. Po bidě zdejší, ó Králi náš nejmilejší, dej v nebi po- koj nejbezpečnější, zpívej- mež amen na to, Pán Bůh dá to, Halleluja.

V. Za odvrácení drahoty a hladu.

Farár: Smiluj se nad námi, Pane Jezu Kriste.

658. Pro svou dobrotu, vzdal od nás hlad i drahotu, požehnej naši polní robotu.

2. Dej z lásky své to, ať vzejde úrodné léto, ó nakloň se k nám v potřebě této!

3. Však jsi život náš; trváme, pokud nás chováš; hyneme, jak Ty jen tvář svou skrýváš. .

4. Zjev svou štědrotu, zachovej nás při životu; však Ty znáš lidu svého žebrotu: Zpívejmež amen na to, Pán Bůh dá to, Halleluja.

VI. Za odvrácení rány morové.

Farár: Smiluj se nad námi, Pane
Jezu Kriste.

659. Odvrát mor od nás, a dej k životu zdravý čas, u Otce svého oroduj za nás.

2. Však když David král za lid mroucí k Bohu volal, On jej vyslyšel, a mor pryč odňal.

3. Řekl anjelu, morem lidi hubícím: Dostil jest! a hned spomohl lidu.

4. I Ty nám v ten den můžeš to dáti, chceš-li jen, z čehož z nás každý bude potěšen. Zpívejmež amen na to, Pán Bůh dá to, Hallelujah.

Litanie obecná.

660. Pane, smiluj se: Kriste, smiluj se: Pane, smiluj se: Kriste, uslyš nás.

Otče nebeský, Bože: smiluj nad námi.

Synu Vykupiteli světa, Bože: Smiluj se nad námi:

Duchu Svatý, Bože: Smiluj se nad námi.

Svatá Trojice, jeden Bože: Smiluj se nad námi.

Milostivý nám buď: Odpustiž nám, Pane.

Lítostivý nám buď: Vysvobod' nás, Pane.

Od každého hříchu,

Od každého bludu,

Ode všeho zlého,

Od úkladů d'ábelských,

Od zlé a nenadálé smrti,

Od moru a hladu,

Od boje a mordu,

Od rozbroje a ošemetnosti,

Od hromobití a bouře,

Od smrti věčné.

Zachovej nás, Pane.

Skrze tajemství svatého vtělení a narození tvého,

Skrze křest, půst a pokušení tvá,

Skrze truchlivost a pot tvův krvavý,

Skrze kříž a umučení tvé,

Skrze vzkříšení a na nebe vstoupení tvé,

Skrze seslání utěšitele Duha Svatého.

V každém času štěstí i neštěstí našeho,

Tě prosíme, uslyš nás.

V hodinu smrti: Milostivý nám buď.

Ve dni soudném: Lítostivý nám buď.

My nehodní hříšníci:

Tě prosíme, uslyš nás.

Abys církev svou svatou obecnou, křesťanskou spravovati a opatrovati ráčil,
Abys všecky biskupy, pastýře a služebníky církve své v zdravém učení, a v šlechetném životě zachovati ráčil,

Abys všecky sekty, rotý a pohoršení z církve své vykořeniti ráčil,

Abys bludné a svedené na cestu pravdy přivéstí ráčil,

Abys satanáše pod nohama našima potříti ráčil,

Abys věrné dělníky na žeň svou poslati ráčil,

Abys vzrůstu slova svého a ovoce Ducha Svatého všem posluchačům udělití ráčil,

Abys padlých pozdvihnouti, a stojících posilnití ráčil,

Abys lekavým, a pokušení snášejícím potěšení i také pomoc dáti ráčil,

Abys všelikým vrchnostem pokoj a svornost dáti ráčil,

Abys vrchnost naši domácí, též i dítky a přátely jejich chrániti, a jim šťastného panování propůjčiti ráčil:

Abys osob úředních, i všelikých správců obce naší, též lidu obecného požehnatí, a ode všeho zlého ostříhati ráčil:

Abys na soužené a nebezpečenství trpící vzhlednouti, a je vysvoboditi ráčil:

Tě prosíme, uslyš nás.

Abys ženám těhotným a ku porodu pracujícím šťastné pomocen býti ráčil,

Abys nemluvňátek, i všech nemocných strážcem a pomocníkem býti ráčil,

Abys sirotků a vdov ochráncem a obhájcem býti ráčil,

Abys nepřítelů Turka daleko od nás zahrati ráčil,

Abys za dnů našich pokoj dáti ráčil:

Abys (nevinně) zajaté vězně vysvoboditi ráčil,

Abys nade všemi lidmi smilovati se ráčil,

Abys dobrodincům našim, rodičům i přátelům, za nás odplatiti ráčil,

Abys nepřátelům, protivníkům, i také hancům našim odpustiti, a je k pravé lásce přivéstí ráčil,

Abys nám hojné úrody země dáti, a je od porušení zlého zachovati ráčil,

Abys nás milostivě uslyšeti ráčil,

Tě prosíme, uslyš nás.

Synu Boží, Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi.

Beráнку Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beráнку Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beráнку Boží, jenž snímáš hříchy světa, rač nám dáti pokoj, amen.

Táž litanie v rytmy uvedená.

Jako: Ježíši milosrdný.

661. Pane Bože, smiluj se, ó Kriste! smiluj se: Uslyš nás, milý Pane, uslyš a smiluj se.

2. Otče Bože nebeský, smiluj se nad námi: světa Vykupiteli, smiluj se nad námi.

3. Ó Bože Duchu Svatý, smiluj se nad námi: Svatá, Trojice, Bože, nad námi smiluj se.

4. Budiž nám milostivý, odpustiž nám, Pane a všecněm lítostivý, vysvobod' nás, Pane.

5. Od hříchu všelikého, a bludu každého, i ode všeho zlého vysvobod' nás, Pane.

6. Od úkladů ďábelských, rač nás vyprostiti od zlé a nenadálé smrti zachovati.

7. Od moru i od hladu, od bouře a mordu, od válek a rozbroje zachovej nás, Pane.

8. Od vši ošemetnosti a od hromobití i od té věčné smrti rač nás zachovati.

9. Skrze tvého tajemství svatého vtělení, a pro tvé narození, ať jsme uslyšáni.

10. Pro křest, půst, pokušení a pot tvůj krvavý, kříž smrt, tvé umučení, také pochování.

11. Pro tvé slavné vzkříšení, na nebe vstoupení, a pro Ducha seslání, slyš naše volání.

12. V každém času neštěstí, též našeho štěstí, i v tu hodinu smrti rač nás uslyšeti.

13. My k Tobě teď nehodní voláme hříšníci ó rač nás uslyšeti, Pane milostivý.

14. Račiž církev svou svatou, obecnou, křesťanskou mocně sám spravovati, i opatrovati.

15. Biskupy, k tomu všechny pastýře duchovní chovej v zdravém učení, v svatém obcování.

16. Sekty i také roty račiž vyplniti, i každá pohoršení z církve své vyníti.

17. Bludné, k tomu svedené od pravdy zjevené zase račiž přivesti, v svou církev uvéstí.

18. A ďábla sataněse, kterýž vše zlé páše, sám račiž pod nohami potříti našimi.

19. Věrné rač sám dělníky na žeň svou poslati, a slovu svému vzrůstu v posluchačích dáti.

20. Padlých rač pozdvihnouti, stojících silniti; těch, kdož jsou zarmoucení, budiž potěšení.

21. Prezidenta našeho, i všech rádců jeho zdržuj v lásce, svornosti, podle své milosti.

22. Domáci vrchnost naši, ó Pane nejvyšší! Račiž opatrovati, a sám spravovati.

23. Úřadu obce této, správců lidu tvého, i z nás také každého ostříhej od zlého.

24. Snášejících trápení budiž potěšením, postavených v vězení buď vysvobožením.

25. Manželek všech těhotných spomocníkem budiž, ku porodu šťastnému dejž jim pomoc hojnou.

26. Lékařem buď nemocných, i všechněch ztrápených, ochráncem nemluvnátek, i všech malých dětí.

27. Vdovy, spolu sirotky rač opatrovati; poněvadžs Otcem jejich, budiž obhájcem jich.

28. Zajaté rač přivésti zase do jich vlasti, od Turka nepřitele, naše bližní milé.

29. Naším všem nepřátelům, také protivníkům viny rač odpustiti, k lásce je přivésti.

30. Hojné země úrody rač Ty sám nám dáti a je od porušení zlého zachovati.

31. Račiž se nade všemi smilovati lidmi, a nás nehodné sluhy uslyšeti všecky.

32. Ó Kriste, Synu Boží! Smiluj se nad námi, jenž hříchy světa snímáš, prosíme, uslyš nás.

33. Jenž z světa snímáš hříchy smiluj se nad námi, Beránku Boží, svatý, rač nám pokoj dáti, amen.

Tatáž litanie v rytmy uvedená.

Jako: Nuž Bohu děkujeme.

662. Otče, Synu, Duchu moudrý, dobrý a silný, uslyš prosby naše, uslyš a buď náchylný; viz naše potřeby, pomoz a buď s námi, smiluj se, ó Pane, smiluj se nad námi.

2. My prosíme Tebe račiž nám odpustiti, a ne podle naší zásluhy nám platiti; dej, aby v tvé moci naše duše, tělo, čest, statek, a jmění své ochrany mělo.

3. Ó Otče, pomoz nám, prosíme Tě s slzami, pro Krista vtělení, pot krve, smrt, a rány, pro jeho vzkříšení, vstoupení na nebe, pomoz nám, ó Pane! My prosíme Tebe.

4. Ochraňuj církev svou, jenž musí bojovati, pomoz nepřátelskou zlost a lest přemáhati, zachovej, ó Pane, vždy až do skonání své slovo s svátostními čistě mezi námi.

5. Dejž obecný pokoj, ať církev tvá na zemi, i milá vlast naše, vzrůst béře časy všemi; varuj nás od moru, ohně, větrů, vody, dej nám dobrou správu, a prospěch bez škody.

6. Vysvobod' nás z nouze, v kteréž jsme postaveni, odvráť milostivě strach, bídu a soužení, dej nám pomoc, radu, zlehč' jha těžkého, a zbav nás všech všudy ode všeho zlého.

7. Jezu, Boží Synu, vyslyš'ž nás z milosti, Jezu Kriste, pomoz pro svou čest nám v žalosti: Ó Beránku Boží, Smírce světa všeho, smiluj se, dej pokoj svůj nám času všeho.

8. Otče, Synu, Duchu mou-drý, dobrý a silný, uslyš' prosby naše, uslyš' a buď' ná-chylný; viz naše potřeby, pomoz, a buď' s námi, smiluj se, ó Pane, smiluj se nad ná-mi.

Litanie na modlitbu Páně.

663. Otče náš nebeský, Tebeť vzýváme, tvé ditky. Pane nejmocnější, nakloň k

nám své svaté uši.

Bože milosrdný, smiluj se nad námi.

Posvěť se tvé svaté jméno, široce chváleno;

Dej, ať v pravé známosti a pobožnosti jméno tvé cti-me, ne nálezky bludné.

Přijdiž k nám království tvé, kteréžto jest věčné.

Dej ať Duch Svatý nás údy církevní spravuje, a k do-brému vede.

Děj se tvá svatá vůle na ze-mi, jako i na nebi.

Dej, ať tvou vůli vykonáva-jíce, Tobě se líbíme, jak anjelé v nebi, tak lidé na zemi.

Pro Jezu Krista, Syna tvého, uslyš' nás, Pane.

Dej nám dnes chléb náš ve-zdejší, k životu potřebný.

Dej dobré správce, pokoj, zdraví, a v povolání pro-spěch, a což uznáváš sám býti potřebné nám.

Odpusť nám viny naše. Jakž bližním činíme.

Dej nám pokání činícím v milosrdenství Tě následo-vati, vinníkům odpouštěti.

Neuvodiž v pokušení nás, padlé stvoření.

Nedopouštěj nám upadati, buďto v zjevné, buďto v líbezných věcech skryté nebezpečnosti, zde v plač-livém údolí.

Zbaviž nás od zlého, zvláště
duši škodného!

*Pro Jezu Krista, Syna tvého,
uslyšiž nás, Pane.*

Neb tvé jest, Pane, králov-
ství, moc, také sláva, až na
věky věků, amen.

Vysvobod' nás od hříchů,
smrti, d'ábla, a ze všech
bíd života toho, přived' do

věčného; neb tvé jest, Pa-
ne, království, moc, také
sláva, až na věky věků,
amen.

Ó věčný Bože! uslyšiž toto
naše modlení, a buď nám
přítomný. Neb Tvé jest,
Pane, království, moc, ta-
ké sláva, až na věky věků,
amen.

II. Písně ranní, polední a večerní.

Písně ranní.

Má svůj nápěv.

664. Ach, Bože Otče, Je-
zu Kriste, Svatý Duše, dejž
mi z štědré milosti své víru
živou, lásku pravou, naději
též dokonalou, v nebi radost
věčnou.

2. Popřej strízlivost, spra-
vedlnost, trpělivost, svatou
pravdu a pobožnost; bych v
zlém světě žil ctnostlivě, bo-
habojně, vždy upřímně, měl
svědomí dobré.

3. Amen, Ježíši nejmnocněj-
ší, nejsvatější, slyš mé vzdy-
chání nynější, tak zahanben
svět, hřích shlazen, ďábel
snížen, i skormoucen bude
věčně, amen.

Má svůj nápěv.

665. Ach jak všechno pře-
divně, probuzuje se ve dne,
lidé, hory, pole! Protož i vy
smyslové těla mého sluhové
povstaňte k Boží pochvale.

2. Kde se hvězdy poděly,
kde měsíc? Již musely přede
dnem ujít; jděte, však svět-
lo jiné, můj Ježíš, slunce pl-
né, mně místo nich jasně sví-
tí.

3. Tělo, přestaň již spát,
vezmi obuv i šaty na sebe s

radostí; tak Ježíš v pěknou
sukni obleče tě v den soud-
ný, věčné slávy a svatosti.

4. Hlava, nohy i ruce mu-
sejí zde skrz práce mítí za-
městnání; srdce, v Pánu ve-
sel se, nebo tak vyprostíš se
z zahálky, d'ábla kochání.

5. Již čerstvé údy bděte, k
práci své opět jděte ochotně
a vděčně, přijde čas i hodi-
na, kdežto u Hospodina bu-
de spočinutí věčné.

6. Ó Ježíši, můj Pane, hled'
milostivě na mne, služebníka
svého, nedej d'áblu škoditi,
s anjely rač chrániti od ne-
štěstí všelikého.

7. I mé milé domácí chraň
dnes svou Božskou mocí,
před bídou, žalostí. Ó Ježíši
můj svatý, rač nás všech po-
žehnatí, z nevystihlé své mi-
losti.

• S. H.

Má svůj nápěv.

666. Ach přenejdobroti-
vější Bože, můj Stvořiteli,
jenž chceš ode mne mítí či-
sté ranní oběti ze srdce u-
přímného.

2. Nakloň ke mně ucha
svého, vyslyšíš mne hříšné-

ho, naplň srdce olejem, ať svou oběť vylejem před Stvořitele svého.

3. Dík činění Tobě vzdávám z celého srdce svého, že jsi mne této noci svou předústojnou mocí uvaroval od zlého.

4. Rač odpustit hříchy moje, viny a nepravosti, které jsem této noci z vnuknutí d'ábla moci páchal a z své křehkosti.

5. Ej, račiž mne svou milostí sám na dále chrániti, braň manželstvo i dítky, čeládku, i dobytky, všecky naše nábytky.

6. Anjel svatý nás ostříhej, duši i tělo naše, zachovej z nás každého, od d'ábla škaredého, v Tebe doufajícího.

7. Sám Ty budiž pomocník náš, zdraž i práce naše, posilň nás v pracování, dejž nám své požehnání, ať z vůle tvé koná se.

8. Rady, síly i pomoci račiž nám přispořiti, abychom co dobrého, tvé milosti libého, mohli všechno začíti.

9. Aj, daremné jest stavení, dům, hospodářství naše; nebude-liť tvé, Pane, požehnání nám dané, daremná práce naše.

10. Darmoť jest ráno vstávati, a jísti chléb s bolestí, nebudeš-li Ty s námi zůsta-

vat s svými dary, nebude v nás sytosti.

11. I dejž nám své požehnání, nebeský hospodáři, popřej nám v pracích štěstí, odvrť od nás neštěstí, nechť se nám dobře daří.

12. Což uznáváš potřebného tělu i také duši, sešliž nám s svého nebe, vroucně prosíme Tebe, dej co dítkám přísluší.

13. Splň to, Otče, pro zásluhy svého milého Syna, pro jeho bok proklaný, uslyš modlitbu ranní, Ježíše Hospodina.

14. Protož každá věrná duše konej své povolání ve jménu Krista Pána, buďť tvá práce zdárná, dáť s nebe požehnání.

Ondřej Radíč.

Jako: Aj, nyní se jen nachýlil.

667. Aj, již se k nám přiblížil den, a stín noční ušel, již každý, kdož byl unaven, nové síly došel.

2. Tys pak, ó můj Hospodine, nespal a nedřímál, ale duši i tělo mé noci té ostříhal.

3. Pomni též na mne, můj Pane, dnes i času všeho, tak ať se mi nic nestane, v ochraně tvé zlého.

4. Odvrť vše, co může škodit duši, tělu, jmění, a

rač mne sám šťastně vodit,
ve všem mém činění.

5. Nedej ke mně hříchu
zlému, dej Ducha Svatého,
jenž by mne vedl k dobrému,
jako syna tvého.

6. Toho dej mi následovat
na cestě spasení, a k soudu se
připravovat, ujít zahanbení.

7. S tím práce své již začínám
a konám s radostí, na
Tebe, Bože, vzpomínám, dej
pomoc a štěstí.

8. Pryč jdi, pečlivě myšle-
ní, Bůh dává chléb s nebe;
kdo trvá v práci, v modlení,
má ho vždy v potřebě.

9. Jestliž mi ten den po-
slední, proto se nelekám, neb
já konec svůj po vše dni z
vůle Boží čekám.

10. Nu, já jsem tvůj, milý
Pane, to jest mé doufání,
Duch můj Tě ctít nepřesta-
ne, jen slyš mé volání.

* S. H.

snou Má svůj nápěv.

668. Aj, již vychází slu-
nečko, chval Pána hned z rá-
na, neb byl tvá obrana, má
dušičko.

2. Nebeský strážce, můj
Bože, při mně stůj, mne
spravuj, anjel tvůj ať jest
můj dnes ochránce.

3. Nedej d'áblu uškoditi,
činění, mluvení, mou duši,
jak sluší, rač řídit.

4. A tak za to budeš chvá-
len, ode mne, můj Pane, v
čas ranní, večerní, i vždy,
amen.

Jiří Zábojník.

Má svůj nápěv.

669. Aj, vstávající ráno z
svého lože, Svatá Trojice,
jeden věčný Bože, Tě vyzná-
váme, jméno tvé vzýváme,
chváluť vzdáváme.

2. Chvála, čest i moc, z
tvých hojných milostí, také
tuto noc od d'ábelských zlo-
stí, žes nás zachoval, smrti
zlé uchoval, k jitru dochoval.

3. Poroučímeť se tvé Bož-
ské milosti, dej živu býti ve
dne k tvé libosti, buď náš
ochránce, milostivý správce,
mocný obránce.

4. Překaž skutkům zlým,
zažeň satanášce; spravuj Du-
chem svým všechny cesty na-
še, také myšlení, žádost, i
mluvení, dej ctné skončení.

† 5. Chvála buď Tobě, Pa-
ne Králi věků, přijmiž ji k
sobě, od svých služebníků, i
od nás hříšných, bidných a
nehodných, shlad' všeliký
hřích.

6. Ó Jezu Kriste! Pro své
umučení račiž nám dáti hří-
chů odpuštění; ať nás nepá-
li ten pekelný plamen, rcemž
spolu, amen.

Může se zpívat na úsvitě.

25 Má svůj nápěv.

670. Blížíť se čas ku povstání, duše probud' tělo z spaní, blížíť se svítání.

2. Vstaniž vzhůru, duše věrná, chváliž vděčně Hospodina, miji temnost nočná.

3. Vstaniž, a nechtěj meškati, z dobrodiní děkovati, nebť bude svítati.

4. Ptáci zpívají k svítání, měj v paměti každý věrný Kristova kázání:

5. Všem Pán praví, bychom bděli, jeho příchodu čekali, Jej na pěči měli.

6. Času jeho nevědouce, hotoví vždycky stojíce, se ozdobujice.

7. Vzbudiž, duše, tělo z spaní, vycházíť dennice nyní, srdce k obživení.

8. Noc velmi hrozných temností pomijíť s nebezpečností, i s mnohou teskností.

9. Zpomeniž na svého Boha, kterýž dobrodiní mnohá čině, vždy spomáhá.

10. Chváliž Jej, duše povstanouc, Naň srdcem se rozpomenouc, píseň chvály začnouc.

11. Chvála Tobě, Bože věčný, žes dal přecháti čas noční, byv náš strážce mocný.

12. Buď Tobě díky činění za mnohá tvá dobrodiní k našemu spasení.

13. Kteréž jsi v Kristu spůsobil, v Něm jsi dáti k věře slíbil, skutečně naplnil.

14. Ó dávejž je vždy z milosti, Syna svého v účastnosti, přivediž k radosti.

Jako: Kdo jen na Boha se spoléhá.

671. Bože můj, opět světlo vidím, a noc tmavá již odchází, nyní jako znovu se rodím; však též i starost přichází; vstávámť, nebo již sen přestal a já jsem na světě zůstal.

2. Na světě, kde jest pouhá marnost kde každý den svou bídu má, kde vždy nová přichází starost, kde hřích a zlost se rozmáhá; ó Bože! jehož chléb jidám, co já Tobě za to vše dám.

3. Tys mne dal z lože nyní vstáti, řiď mne též podle vůle své; nevím, co se mi můž přidati, učiň se mnou tak laskavě, abych ochranu tvou spatřil, a tvůj živý i mrtvý byl.

4. Otče, odpusť mi mé hříšnosti, které vždy na sobě nosím a dej mi dojiti milosti, slyš mne, když Tě vroucně prosím; neb když se Tobě jen libím, nedbám, ač i něco trpím.

5. Buď sám ve všech věcech můj rádce; neb sobě sám radit nevím; stůj při

mně, můj mocný ochránce, nechť žádné škody necítím; dej mi ten den dobře strávit, a ve všem tvé jméno slavit.

6. Zachovej tělo mé i duši, manželku, dítky, (příbuzné, známé) i jmění; nechť požehnání s nebe prší, když ru-ka dílo své činí; dej, ať všechno dobře konám: Vyslyšíš mne, to dobře znám.

* Jan Bohumír Ertel.

Jako: Bože veliký od věčnosti.

672. Bože nebes, také země, Tys Otec, Syn, Duch Svatý, jenž dni, noci státi velíš, i slunci blesk dávati, tvé všemohoucí rameno zdržuje, což jest stvořeno.

2. Bože, děkuji srdečně, žeš mne minulé noci od škody, bídy rozličné chránil svou Božskou mocí tak, že i lest satanova přístupu ke mně neměla.

3. Dejž, ať s noci pomínou přestane mé hřešení; Kriste, ukaž zásluhu svou, v níž celé spomožení pro hříchy mohu najíti; rač mne také v ní zavřiti.

4. Dej, ať také s dnešním jítrem mohu povstat duchovně, o svou duši péci vedem; ať, když ten den nastane tvého obecného soudu, v hrůze postižen nebudu.

5. Ó Pane! ved' mé a spravuj obcování v slovu svém, buď dnes vůdce i strážce můj, posilň v povolání mém; nevím o lepší obraně, než v samém tvém svatém klíně.

6. Tělo své i s milou duši, vůli, rozum i smysly poroučím Tobě, Ježíši, by k zmaření nepřišly; Tys, Pane, můj štít, čest, jmění přijmiž mne, své mdlé stvoření.

7. Sešli své svaté anjely, by lstnou zlost nepřitele ode mne pryč zapouzeli, a mne chránili stále, a po zdejším těla boji vnesli do nebe v pokoji.

* Dan. Stranský.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

673. Bože Otče, buď pochválen, žeš nám dal tento dnešní den v dobrém zdraví uhlídati; ó rač nám vše dobré dáti.

2. Bože Synu, Tě žádáme, ať v tento den to konáme, co by se Tobě libilo, a nám spasitelné bylo.

3. Bože Duchu, chraň od zlého, potěš v zármutku každého, a když přijde poslední den, pojmiž nás všech k sobě, amen.

Jiří Zábojník.

*Píseň ranní v neděli a v
svátek.*

Má svůj nápěv.

674. Bože velký od věčnosti, jenž všecken svět spravuješ, a mne též od mé mladosti řídíš a opatruješ; tento den jest svatý nám, v němž Tě zvláště chválit mám.

2. Ach, jak milý jest mi ten den, neboť jest svátek Boží, Bůh mi dává spočinout v něm, a radost ve mně množí; Duch jeho utěšený učí cestě spasení.

3. Však jen samé zahálení, pýcha, rozkoš u lidí, Bohu nijak vděčné není, tohož On nenávidí; jáť, Pane, což jsem, a mám, Tobě všecko dnes oddám.

4. Díky Tobě za tento den, že nám k spasení slouží, ach přestastný jest člověk ten, jenž vždy po Bohu touží modlitbami a zpěvy, lepší práce on neví.

5. Nejkrásnější jest služba Páně, nejsladší slovo jeho, když co včeličky sbíráme med k obcerstvení z něho. Šťastný kdož tak jen k nebi ve dne i v noci hledí.

6. Ó rciž, Bože na to amen, však jsme my dědictví tvé; vše vyznej Tě býti Pánem, chval Tě ze vši síly své; do-

kud přijda do nebe, tváří v tvář uzřím Tebe.

* Sam. Hruškovíc.

Má svůj nápěv.

675. Chvála buď na výsosti Otci laskavému, že jsme zdraví, v čerstvosti v tu ranní hodinu z lože svého povstali, noc tmavou, též zlé sny z daru tvého přemohli, ó Ježíši krásný!

2. Prosíme s upřímností Tebe, Bože svatý, buď při nás s svou milostí v životě i v smrti; opatruj tělo, duši, vrchnost, obec, školy, v ty nebezpečné časy, po tvé svaté vůli.

3. Zachovej nás při zdravé, a čistotné nauce; a varuj od falešné své maličké stádece, tak abychom vesele, vždycky v jednom duchu mohli zpívat směle: Čest, chvála buď Bohu!

4. Dej tělu za dnů našich zdraví, živnost, pokoj; zažen roztržky pyšných, mor, hlad, nemoc rozbroj, bychom každý v svém stavě Tobě mohli sloužit a k tvé nebeské slávě v tomto světě toužit.

5. Dej v pracích požehnání, ať podle tvé vůle kráčíme v tom putování, činíc vše k tvé chvále: Popřej, ať každý svou síl rozstírá v tvém jméně, s Petrem, jestliže

chce mít prospěch v pracích,
v domě.

6. Co k tvé, Pane, cti slouží, též obci k dobrému, to d'ábel svou lstí a lži, chce bránit každému; než nemůž to dovést, neb Ty, ó Ježíši! bráníš nás všech z milosti, jak Pán nejsilnější.

7. Tys náš vinný kmen, Pane, my tvé ratolesti; dejž, ať v Tobě vzrůstáme, žijíc k tvé libosti; Duchem svým nás posilňuj v pracích, jenž k tvé chvále slouží, a potom daruj život v věčné slávě.

* Jerem. Lednický.

Píseň hospodářská.

Má svůj nápěv.

676. Dobrý, sladký Ježíši, nechť má duše uslyší z rána tvůj přesladký Mas, že jí požehnání dáš.

2. An Ty žehnáš z malička, ona vdova chudička oleje málo měla, hojnost ho obdržela.

3. Nepožehnáš-li komu, kdo můž spomoci tomu? Byť sebou na břeh vrhl, však by se s ním utrl.

4. I protož v hospodářství, v správě jiných lékařství, má, kdo chce co získati, požehnání žádati.

5. Emmanueli Kriste, Ty jsi slíbil zajisté, kdož bude zač prositi, má najiti a vzíti.

6. Lidé bohobojící, cestou Páně chodící, bývají požehnání, i v dobrém rozmáhání;

7. Kdož pak nedbá tvých řečí, hřeší, laje, zlořečí, požehnan býti nemůž, buď on žena, nebo muž.

8. Líbezný požehnání dává Bůh i ve spaní, kdož nejméně pečují, těm, kteříž Ho milují.

9. Dejž, Pane, pracovati, péči na Tě vzkládati, zdraví i síly popřej, pokoj, potřeb hojnost dej.

10. S Bohem a s poctivostí, v křesťanské povinnosti nechť se mé štěstí množí skrz milost, pomoc Boží.

11. Zajisté jestit lepší hrstka pobožných menší, dobytá s spravedností, nežli zlá s bezbožností.

12. Každá duše věřící, milost Boží mající, nekochá se v mamoně, než v lásce, v slovu Páně.

13. Rozkoš má v Bohu samém, těší se s Kristem Pánem, v nebi svůj poklad skládá, po Něm mysl jej chvátá.

14. Lépe jest chudým býti, dobré svědomí míti, než všecken svět získati, duši poskvřňovati.

15. Setřme, když kdo odchází s světa, pracně vychází, nemůž nic vzíti z něho, cožkoli jest časného.

16. Pevnou víru při smrti s dobrým svědomím mítí potřebí jest každému, kdo chce k ráji věčnému.

17. Rač, ó dobrý Ježíši! v čas můj nejposlednější víry, paměti přáti, a pobožně umřítí.

18. Když přijdeš k nám s svou říší, nechť duše má uslyší hlas: pojd'te požehnáni v nebeské kralování.

19. Abych sladký Ježíši, v tvé radosti nejvyšších rozkoší tvých požíval, Tobě s anjely zpíval.

Má svůj nápěv.

677. Děkujiť, milý Pane, z daru otcovské pomoci, mně opět prokázané této pomínulé noci, kdežto jsem byl tmou obkliččen, i nebezpečností, však šťastně jsem vytržen tvou, Panovníče, mocností.

2. Chváliti budu vděčně Tě, ó Bože a Pane můj! Jak zde, tak potom věčně, tento den mne tím jen daruj, zač Tebe budu prositi, však podle vůle tvé, rač mne k své cti řídití, a skrocuj žádost vůle mé;

3. Abych se neodvrátil od tvé, Pane, pravé cesty; aby mne nezachvátil nepřítel na své rozcestí; obraňuj mne svou milostí, prosím Tě sr-

dečně proti d'ábelské zlosti s níž na mne jde ustavičně.

4. Rač víru mou siliti, v Jezu Krista, Syna tvého; hřichy mé odpustiti, zde v světě pro práci jeho. Vimť, že mne Proň nezahanbíš, neb svědčíš v slovích svých, že hřichy mé vnes na kříž a mne sprostil těžkostí mých.

5. Naději také mi dej, kteráž nedá zahynouti; v zrůstu pak lásky popřej, i k tomu, kterýž mne rmoutí, abych se k němu skloňoval, nehledaje svého, jej, jako se miloval, podle přikázání tvého.

6. Dejž mi, abych vyznával před zlým světem tvé slovo vždy, a k Tobě se přiznával nehledě na moc neb zboží, což by mne mohlo sraziti od pravdy tvé jisté. Ó nerač mne loučiti od církve tvé v slovu čisté!

7. Ten den mi dokonati pomoz ke cti jména tvého, abych moh' v dobrém státi do konce života svého; duši, tělo rač chrániti i úrody zemské; cožkoli mohu mítí, všechno jest v ruce tvé božské.

8. Děkujiť, Kriste Pane, za všecka tvá dobrodiní, kteráž mi z lásky hojné tvá pravice vždycky činí. Tvé jméno chci velebiti, nebs' dobrý, jak sluší; rač tělem svým krmiti, krví napájet mou duši.

9. Tvé jest království, sláva, tvá čest i moc, spravování; pomsta tvá na zlé práva, na nás přijď tvé pozhnání, abychom sešli v pokoj, přispějž svou milostí, obdař nás víry zbrojí proti ďábelské chytrosti.

* Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

678. Děkuji, můj Pane, tvé samé velebnosti přeslavené, za všecka tvá dobrodiní, kteráž mi v tomto dni tvá milost činí.

2. Že jsi mne té noci svou mocí ráčil šťastně pomoci, tak že nemohl škoditi sata-náš, svůdce náš, mne pohltiti.

3. Nebo jakž jsem včera z večera zdráv byl v lože se bera: Tak zas dnes ve zdraví vstávám, zač Tobě, můj Bože, čest, chválu vzdávám.

4. Prosím, ó Bože můj! Při mně stůj, však jsem já služebník tvůj, a rač mne i dne tohoto chrániti, brániti od všeho zlého.

5. Ať v hřích neupadám, Tě žádám, opatruj mne mocně sám; hříchy pak již prv spáchané odpusť mi v tomto dni, můj milý Pane.

6. Ať též nepřátelé tak směle moji nade mnou cele moci své neprovozují, můj

statek na zmatek nepřivozují.

7. Zvláště ten pekelný, ukrutný, nepřítel náš úhlavní, ať duši i tělu mému neškodí s svou zbrojí, braň, Pane, jemu.

8. Neb se já každý čas, Otče náš, kterýž o nás péči máš, oddávám v tvé svaté ruce i s svými milými v každé své půtce.

9. Sešliž Ducha svého Svatého s hůry do srdce mého, jenž by rozum i smysly mé spravoval, stvrzoval podle vůle tvé.

10. Tak by mé činění, myšlení, slova, také mluvení mohly se líbiti Tobě, a tak jen každý den moh' sloužit Tobě.

11. To vše rač mi přát, splniti, dokudž mne chceš zde míti, a potom popřej z milosti přijíti, a vzíti do tvé radosti.

12. Ó dejž to, Bože sám, Tě žádám, čehož v naději čekám, býti s Tebou, s slavným Pánem v slávě neskonalé na věky, amen.

Adam Plintovíc.

Píseň ranní i večerní.

Jako: Hospodin ráčí sám pastýř můj býti.

679. Děkuji, Otče, jenž v nebi přebýváš, a v Kristu Pánu, Synu svém, rozkoš máš;

že jsi mne této noci (tohoto dne) opatroval a před neštěstím každým ochraňoval; vždy prosím, rač mne v tento den (v tuto noc) chrániti před hříchem, hanbou, i což můž škoditi.

2. Neboť já Tobě poroučím v tvé ruce duši i tělo, i cožkoli více; tvůj svatý anjel budiž vždycky se mnou, maje od Tebe k stráži mne moc danou; aby nepřítel, jenž mne chce shltiti, nemohl ke mně ni, přístupu míti.

3. Odpusť mi také z štedré své milosti všechny mé hříchy a nakaženosti, kterýchž jsem se proti Tobě dopustil a Tebe, Pána, hněval a opustil. Ó dejž, ať činím z hříchů svých pokání! Ty vylej na mne svaté požehnání.

4. Vždy prosím dále, račiž všechny lidi, zakoušející všelijaké bíd, pravé křesťany, známé i přátely, buď že jsou se mnou aneb v cizí zemi, přede vším zlým mocně opatrovati, a srdcí lidských k nim nakloňovati.

5. Z našich zajaté, truchlé i nemocné, kteříž se k Tobě utíkají vroucně, rač Duchem Svatým sám potěšovati a ze všech strašných bid vytrhovati; též všechny hříšné sám k sobě obracej a v pravé víře blaze skonati dej.

Na jméno: Doktor Martin Luther.

Jako: Děkuji, milý Pane.

680. Děkuji, Pane milý, Bože Otče na výsosti, chválím Tě v tuto chvíli z tvé Božské dobrotivosti, že jsi Ty mne této noci sám svou Božskou mocí s tělem, s duší zachoval, milostivě ochraňoval.

2. Ó kterak jsem byl vězel v velikém nebezpečení! a jako mrtvý ležel, obklíčený jsa temností; Ty pak, Bože, z své milosti ze všech mých těžkostí pomoh jsi mi vyjít, z toho Tebe chci chváliti.

3. K tomuť já prosím Tebe, ó Ty Bože a Pane můj. dej mi svou pomoc s nebe, v tento den mne též ochraňuj; bych moh' vůli tvou činiti, rač mne provoditi v dobrém obyčeji ctném, zrušiž vůli mou v těle mém.

4. Tak, abych k tvé cti, chvále, všechny skutky své spravoval a od cesty své pravé v ničemž já neodstupoval; k bludům, zlostem nesvoloval, pravdu tvou miloval, nikdy od ní nezbloudil, od ďábla oklamán nebyl.

5. Ó zbav mne jeho zlosti, Bože, pro tvé dobrodini! Za to se vši snažností prosím Tě důvěrně nyní; zachovej mne svou milostí před jeho chy-

trostí, kterouž staví přede mne a skrze ni pokouší mne.

6. Rač mne virou dařiti, kteráž jest v Kristu Synu tvém; hříchy mi odpustiti zde v tomto životě bídném; věřím, že mi neodpovíš, cos zaslíbil, splníš; by On nes mé hříšnosti, vykoupil mne z té těžkosti.

7. Milostivý Bože můj, za to Tě mé srdce žádá, láskou svatou mne daruj, kteráž nikdy nevypadá; abych vždy času každého Tebe, Boha svého, nade všechno miloval, myslí, skutkem oslavoval.

8. Ať též nepřátelům svým, kteřížto mne potupují, lásku, dobrodiní k nim rád srdečně prokazují; abych bližní své pro Tebe tak, jako sám sebe po vůli tvé miloval k spasení jim přisluhoval.

9. Ruka tvá nechť mne brání, od nepřátel obhazuje a dej mi to doufání, kteréžto nezahanbuje; ať mám tu naději silnou, v Kristu neomylnou, že v jeho zasloužení dojdou věčného spasení.

10. Tvé slovo mi vyznati dejž, Bože, před tím světem zlým a dej zachovávatí, ať jsem vždy služebníkem tvým; bych se moci lidské nebál, oklamat se nedal, nijakž v bludy uvéstí, od tvé čisté pravdy svěsti.

11. Jáť tvé milosti Božské žádám, rač mne spravovati; od církve své křesťanské nedej mi odstupovati; den tento dej ctně strávití a v něm živu býti bez hříchu smrtelného, ke cti, slávě jména tvého.

12. Nedopouštěj, bych se v něm měl od Tebe odvrátiti, a dej mi při slovu tvém až do konce stálu býti; tělo, duši i živnost mou i úrodu zemskou, ó zachovej pro svou čest, neb to všechno v tvé moci jest.

13. Laskavý Pane Kriste, nejmilejší Boží Synu, jenž jsi trpěl zajisté těžké muky pro mou vinu, Spasiteli můj jediný, za tvá dobrodiní všechna mně učiněná velebí Tebe duše má.

14. Ukazujíc Ti vděčnost, všudy jméno tvé chváliti chci vždycky, až na věčnost, nebo ráčils dobrým býti; tělem svým mne nakrmiti, račiž nasytiti, krví svou napojiti a duši mou občerstviti.

15. Těšiteli sladký náš, dobrotivý Svatý Duše, svou milostí spravuj nás, všechny zlé žádosti zruše; ó přispěj svou pomocí nám a štít víry dej nám, obdař duchovní zbrani před ďábelskými střelami.

16. Evanjelium svaté račiž při nás rozhojniti; a uče-

ni falešné rozptýliti a zrušiti; dej nám zde své pozhénání, pobožné skonání, v víře v Krista Ježíše přived' do nebeské říše.

17. Rozkošná a velebná, důstojná Trojice Svatá, vši cti a chvály hodná, jedinká Božská podstata, tváť jest jedinká sláva, čest, jediná chvála jest; tváť jest pomsta s mocností; přived' nás do své radosti.

Jako: Pochvalmež Pána Boha.

681. Děkujmež Pánu Bohu za jeho milost hojnou, již činí z nás jednomu každému.

2. Že nás ostríhal v noci hrozný d'ábelský mocí, ráčil býť přítomen s svou pomocí.

3. K tomu srdcem prosíce, před Ním se pokořice a všickni společně takto řkouce:

† 4. Ve jménu tvém vstáváme Bože, Tebe prosíme, ve zdraví ať tento den strávíme.

5. Zbaviž nás všeho zlého, duši, tělu škodnému, nedej nám padnout do hříchu zlého.

6. Dej nám šťastně choditi, po tvé vůli kráčet, a starších v dobrém následovati.

7. Amen, ať se tak stane, zač my Tebe žádáme, Bože náš, Toběť se poroučíme.

Jako: Noc jest přede dveřmi.

682. Den jest přede dveřmi, tmy opouštějí zemi, přijď k nám, ó Ježíši, vzejdiž Ty sám nad námi; nebs Ty, ó Ježíši, to světlo nejvyšší.

2. Vycházej i v srdci mém, ó slunce spravednosti, učíň příbytek v něm, naplň je svou milostí; nechť tento celý den já s Tebou strávím jen.

3. Já jsem této noci mnohé marnosti páchal; Ty však bez pomoci své jsi mne nezanechal; že ještě teď živ jsem, Tobě připisujem.

4. Maji-li hříchové moji zapsány býti, nechť jsou ve krvi tvé zbarveni a obmyti; neb toto zapsání žádný dluh nečiní.

5. Jestliže hříchy mé někde zapsány stojí, však tvá milost, Pane, ty dluhy mé spokojí, tvá krev šarlatová všecken počet snímá.

6. Nyní již vesele k své práci se oddávám, staniž se tvá vůle; Toběť se já podávám, Ty prác mých pozhénej, k tvé cti konati dej.

7. Chceš-li mne dnešní den křížem též navštívit, dej svou pomocí jen v tom trpělivým býti, ač mne divně vodiš, však mne v tom neškodíš.

8. Dej také, ať mohu večerní čas dožítí, tak Tě zase budu celým srdcem chváliti, že milost tvá, Pane, nikdy nepřestane.

9. Protož již v tvém jméně já práci svou začínám, tvou dobrotu, Pane, při tom si připomínám: Jezu, ve jménu tvém vždy šťastně pracuju.

* Jan Bohum. Ertel.

Má svůj nápěv.

683. Díky Bohu vzdejme, Králi nebeskému, kterýž nás dobrotivě dochoval k jitru dnešnímu.

2. Budižť z toho chvála, čest, moc, síla, sláva, všemohoucí Pane Bože věčný, od nás vzdávána.

3. Rač i v tento den nám býti přítomen, ode všeho zlého nás chrániti, nebs toho mocen.

4. Duši rač přijati v své opatrování, tělo ať jest rozumu poddáno v ctném obcování.

5. Tak abychom byli k tvé cti, chvále živi, k prospěchu bližním, a nám k spasení až do skonání.

6. Po smrti pak časné, dejž království věčné, kdež bychom Tebe hodně chválili na věky, amen.

Má svůj nápěv.

684. Díky činím, ó Nejvyšší za tvou lásku otcovskou, můj Bože! žes mne v Ježíši chránil před lstí ďábelskou.

2. Když v noci jsem byl obkličěn tvrdým snem a temností, též od všech hříchů svých skličěn páchaných od mladosti.

3. Při tom prosím Tě srdečně, sprost' mne mých nepravosti, kteréž jsem páchal všetečně proti tvé velebnosti.

4. A rač mne též dne dnešního v stráži své Božské míti, by ďábel práva žádného nemoh' ke mně najíti.

5. K vůli své řid' mne Duchem svým, nedej mi v hřích přijíti; vším životem i skutkem mým dej mi v své lásce býti.

6. Neb duši mou, i tělo mé já v ruce tvé oddávám; ach spomáhej mi, můj Pane, když já v kříži ustávám.

7. By světa kníže nade mnou nemělo moci žádné, ach, nebudeš-li Ty se mnou, mé dílo bude marné!

8. Znam to z samého zkušení, že lidská moc jest marná, sám Ty buď' mé potěšení, naděje pomoc věrná.

9. Buď' Tobě chvála, Otče náš, s tvým Synem, naším Pánem, jenž s Duchem svým

rovnou čest máš, na věky věků, amen.

Dan Krman, Sup.

Jako: Jak pěkně svítí dennice,
milosti.

685. Jak pěkně svítí dennice, na obloze vzcházejíce, a noc tmavou zahání! Všecho stvoření povstává, světlo vítat se připravá, v radosti a v plesání; co je živé na výsosti, v hlubokosti, Boha svého chválí z dobrodiní jeho.

2. Proč i ty, mé srdce milé, probud' se a vstaň té chvíle, vzdej chválu Bohu svému, neboť, Pane, Tobě sluší všechna čest od každé duši; Tobě vždycky samému hlasně, krásně díkčinění, velebení má se dítí a tvá sláva všudy zníti.

3. Já jsem ležel v bezpečnosti, nevěda jaké těžkosti vůkol mne v noci stály; vzteklost ďábla ukrutného, peklo, smrt a mnoho zlého o mé spasení hrály; jistě, čistě mne by byly polapily svou chytrostí, by nebylo tvé milosti.

4. Než Ty, Jezu, má radosti, v každém strachu a žalosti mnes sám té noci chránil, všechno zlé ráčils zahnatí, mně dals libě spočívati, mocis nepřítel zbránil, ze vši duši mám Tě vzývat, Tobě

zpívat, děkování vzdávat, sloužit bez přestání.

5. Ó můj Pane! kochání mé, račiž dvěře milosti své i dnes mi otevřítí, bud' mým hradem, pevností mou, v níž by nepřítel zlostí svou nemoh ke mně dojítí; braň mne, za mne bojuj pevně, poraz zjevně, kdo svou zbrojí proti mně jde, aneb stojí.

6. Vypusť na mne své milosti paprsek s své vysokosti, a osvěť mne celého; spravuj mne Duchem svým Svatým, abych dnes šetřil, i za tím, vždy povolání mého; dej mi, přej mi rady, síly, abych milý, Tobě k chvále, život vedl ctně a stále.

7. Odvrát' zlé, jestli můž býti, pakli ne, já protiviti nechci se Pánu svému; ale Ty, roso jitřní, svlaž srdce mocí vnitřní, dej sílu ustalému; dokud odsud vejdu v nebe, abych Tebe na věčnosti chválil po bidě v radosti.

8. Mezitím, srdce mé, zpívej, v každém kříži radost mívej; jistý jest ráj nebeský. Nečiň sobě žalost větší, věz, žeť jsou dítky nejlepší, kázni poddány všechny; proto na to myslí pilně, a věř silně, že vrch všeho ne zde, než tam jest dobrého.

156 Má svůj nápěv.

686. Ježíši milosrdný
(narozený, umučený, oslavený,
ochránce náš milý, Tě
prosíme srdečně, buď nám
milostivý.

2. Jak slunéčko každý den
dává blesk od sebe, vzchází-
jíc při svých zorách: Tak i
my od Tebe.

3. Novou milost čekáme u
víře pravdivé; není jiný Spa-
sitel; proto ji Ty nám dej.

4. Na duši i na těle rač nás
požehnati, mnoho roků v bá-
zni tvé dej šťastně přečkatí.

5. Vrchnosti bohobojné,
přátelstvo i dítky ochraňuj
a posvěcuj, Jezu Kriste, vše-
cky.

6. Od moru, hladu, boje,
ohně, hanby světské zavaruj,
jak dobrý Pán, o nás vždy
starost měj.

7. Role, (báně), obchod,
řemesla, všechny práce lidské,
Hospodine, požehnej z lásky
své otcovské.

8. Tak se již poroučíme
tvé svaté milosti, po smrti
nás přived' sám do věčné ra-
dosti,

9. Kdež Tebe, náš Ježíši, s
Otcem, s Svatým Duchem
budeme ctně chváliti, až na
věky, amen,

Jako: Již oči své snu nočním.

687. Již oči své otviraje,
lože svého vstávám a k prá-
ci své opět se oddávám; ne-
vim, zdali večer budu žiti,
čili dnes mám skrz smrt k
Pánu jíti.

2. Protož Tobě, Bože, Bo-
že plný vši milosti, chválu
vzdávám z srdce vnitřnosti,
žes mne ráčil té noci chrániti
a všecko zlé ode mne vzdá-
liti.

3. Tys i d'ábla nepřitele,
toho lva, odvrátil, že mne,
jak chtěl, předce nezachvá-
til; rač mne i dnes v ochra-
nu svou vzíti, anjelům svým
dej vždy při mně bdíti.

4. Ty mysl mou a srdce mé
sám Duchem svým spravuj,
a od hříchu všelikého varuj,
dej, ať kráčím věrně v povo-
lání, a poznávám v pracích
požehnání.

5. Tak když dočkám v tvé
milosti večera milého, chci
Tě chválit z srdce upřímné-
ho; vezmiž na se všechny mé
starosti a dej snášet kříž v
trpělivosti.

6. Jestliže pak tento den
mi poslední má býti, Ty
rač mne sám k tomu připa-
viti, abych skonal u víře a
ctnosti, a tak prošel z smrti
do radosti.

• S. H.

71 Má svůj nápěv.

688. Již vidím s plesáním, s zlatým plápoláním, jak slunce vychodí; temná noc pak hyne, měsíček se kryje, den blesk rozvodí.

2. Nuž všickni děkujme, vesele zpívejme mocnosti Božské, kterýž nás z milosti od všeho neštěstí držel v stráži své.

3. Ó Otče! Tě prosím, buďiž ochráncem mým i dnešního dne; od škody, neštěstí, strachu i bolesti rač uchovat mne.

4. Zažeň satanáš, osvěť smysly naše, ať Tebe Pána vždy chváliti hledí, a že jsou tvé, vědí večer i z rána.

5. Rač též probuditi ze sna hříchů smrti srdce i oči; a dej mi tak žiti, ať mne do svých sítí ďábel nevtočí.

6. Mou duši i tělo a což zde mám málo časného zboží, i všech mých příbuzných, lidí dobročinných, ať tvá moc drží.

7. Smiluj se nad všemi, Bože, souženými a jich posilňuj v lásce, své známosti a víry stálosti mocně utvrzuj.

8. Naposledy svatých anjelů, duchů ctných, dej k naší straně, jenž by bojovali, ďábla přemáhali k naší obrátce.

9. A kdybych v svém boji k tvé přesvaté vůli ku konci došel, dejž, abych skrz Tebe do krásného nebe radostně přišel.

* Dan Sinapius.

Má svůj nápěv.

689. Hospodine, uslyš hlas můj, předůstojný oblíbený svůj račiž ke mně nakloniti a prosby mé vyslyšeti,

2. Kteréž činí duch můj vroucí prvé, nežli slunce stkvoucí nás v příbytcích osvětluje, dobrým i zlým přísluhuje.

3. Před Tebou se postavuji, tvou dobrotu rozvažuji; byls můj strážce této noci, před lstivou ďábelskou mocí.

4. Jehož Ty lstem odporuješ, nepravosti nemiluješ; svým uděluješ milosti, máš bezbožné v nenávisti.

5. Před nimiž buď ochránce náš, neb Ty marné jich srdce znáš; ale naše kroky spravuj, na svých cestách nás postavuj.

6. Ať v Tobě vždy doufáme, věrně v dobrém pracujeme, požehnání obdržíme, v nebesích se veselíme.

† 7. Dejž to z milosti otcovské, z plné zásluhy Kristovy, štědrý dárce, Duchu Svatý, Bože nedílné podstaty.

8. Bychom obraz Boží nejsou a v Krista vkořenení jsou, tak po práci zde nyní vzali v nebi život věčný.

Jan Blahoslav.

Má svůj nápěv.

690. Minula noční hodina, pokleknouc na kolena, ve jménu Otce i Syna, též i Duchu Svatého, všech jednoho Hospodina.

2. Děkujemeť, ó Bože náš! žes z své lásky otcovské této noci byl strážce náš, a že nad námi svou moc neproved, d'ábel satanáš.

3. Tebeť mi, Otče, prosíme, řiď nás svým Svatým Duchem, ať před Tebou nehřešíme, dejž ať tento celý den k tvé cti a chvále strávíme.

4. Zažeň od nás d'ábla zlého, vzdal od nás i člověka lstivého a nepravého, pošli k ostříhání nás anjela svého svatého.

5. A poněvadž v potu tváři svůj chléb jisti musíme, Bože, dobrý Hospodáři, požehnej pracem našim, ať se nám dnes dobře daří.

6. Na tvou lásku spoléháme Tobě se poroučíme se všim, což od Tebe máme, dejž, ať ve zdraví času večerního dočkáme.

Jan Tábořský.

Jako: Den uchází, můj Jezu.

692. Noc uchází, Pán Ježíš chce být s námi, jeho světlo tmy hříchů všech zahání; aj, jak vzchází slunce spravednosti; pohled' na Něj srdce mé, s radostí.

2. Vítej, Pane, v příbytku srdce mého, že teď živ jsem, to mám jen z daru tvého, tvá ruka mne té noci chránila, tvá samého jest vždy moc i síla.

3. Čest a chválu za to, můj Pane, vzdávám, že bezpečně i na lůžku mém spávám v tvé ochraně, mezi nepřátely; z tohoť slušně duch můj se veselí.

4. Než jedno jest, co mysl mou kormoutí, že i ve snách tělo mne k zlému nutí; Ty znáš, Pane, všechno mé myšlení, že v krvi mé nic dobrého není.

5. Odpusť, prosím, všechny mé nepravosti, kteréš na mne spatřoval i v temnosti; já netajím, a chci se kořiti, Ty rač mne svou milostí dariti.

6. Ó Ježíši, strážce života mého, sám pro sebe daruj mi Ducha svého; anjelé tví ať mne i dnes vodí; tak nepadnu do hřichu a škody.

7. Ty nesvětiš, když já konám své dilo; aby všechno šťastné a zdárné bylo, co

před sebe chci toho dne bráti ve jménu tvém, Ty rač pomoci dáti.

8. Pomoz denní horko a bříme nésti, a dej život k tvé cti a chvále nésti, tak když večer i smrti nastane, nebojím se, Tys světlo mé, Pane!

S. Hruškovíc.

Má svůj nápěv.

693. Ó slunce spravednosti, můj Pane Ježíši; osvěť mne svou milostí v tento čas nynější, Ty, jenžs ta hvězda jitřní, zastkvěj se v srdci mém, dejž potěšení vnitřní v Duchu dobrotivém.

2. Ty jsi to světlo světa, jenž v temnostech svítí; v tato poslední léta sám račiž svítiti svým pravdivým učním, a životem svatým, i vnitřním obnovením sloužiti svatě svatým.

3. Ó dejž mi své radosti vždy následovati, ať mohu podle toho vše dobré konati; království nebeského ať nejprve hledám a spravednosti jeho, pomoz, Tebe žádám.

4. Pomoz mi dnešního dne poctivě choditi, ovoce víry hodné tvou mocí ploditi; ať Tebe následuji, můj Pane Ježíši, o tělo nepečuji víc nežli o duši.

5. Poněvadž tento život jest rytěrování, maje mnoho bíd a psot v tomto putování: Ó Kriste, rač mi dáti dnes i po všecken věk dobrý boj bojovati, bych s svatým Pavlem řek':

6. Dobrý jsem boj bojoval do mého skonání, a víru jsem zachoval i dobré svědomí; naposledy koruna věčného dědictví bude mi darem dána v nebeské radosti.

Jako: Z celého srdce svého, díky vzdávám Tobě.

694. Ostříhej mne bidného v tuto chvíli ranní, Bože, od všeho zlého, pro Kristovy rány, a jaks mne z milosti varoval přešlé noci, tak též mne dnes svou mocí sprosť vši nešťastnosti.

2. Ostříhej, Bože, duši, nejdražší poklad můj; ať již více neruší přesvatý příkaz tvůj; kterou já poroučím v ruce tvé nejsvětější, Bože nejlaskavější, modlením svým vroucím.

3. Ostříhej, Bože, mého ducha, dům, tělo mé; tak bych času každého vykonal ochotně práce povolání Tobě Bohu sloužice, bližního milující, podle přikázání.

4. Ostříhej, Bože můj, vtip, smysly, rozum také; a do mého srdce vštíp ctnosti všeli-

jaké; bych světa marnosti, které člověku škodí, do bíd věčných přivodí, měl vždy v ošklivosti.

5. Ostříhej, Bože, údy mé, nohy i oči, ať od Tebe nebloudí, ni ve dne, ni v noci; můj jazyk i ústa ať Tobě prozpěvují, a ruce mé pracují, činíc dobře zhusta.

6. Ostříhej, Bože, mou čest před hanbou a studem, bych nebyl skrz d'ábla lest, k pohoršení lidem, než svatě nábožně, vystříhajíce se zlosti, pýchy, rozpustilosti, živ byl zde pobožně.

7. Ostříhej, Bože, zboží potřebné k životu; odvráť boj, Synu Boží, mor, hlad i drahotu; oslaď mé trpkosti, dej potřebné odění, požehnej chléb k jedění, pomoz z vši úzkosti.

9. Ostříhej, Bože, ve mně víru, trpělivost; neodnimej ode mne svoji milostivost, dej, ať podle tvého slova vždy věk svůj trávim, jsouce křesťanem pravým do skončení svého.

Má svůj nápěv.

695. Otče Bože všemohoucí, slavný a divný v své moci, buď od nás chválen z vděčnosti;

2. Žes nás noci pominulé zachoval od smrti náhlé, i od příhody nešťastné.

3. Od úkladů nepřátelských, vidomých i nevidomých, od mnohých hříchů smrtelných.

4. Dals nám zdravé, silné tělo, kteréž skrz sen občerstvělo, aby k práci schopnost mělo.

5. Rač také, jako mocný Pán, tento den šťastný dáti nám, by byl v jménu tvém požehnan;

6. Abychom v tvém požehnaní pracovali v povolání, plnice tvá přikázání.

7. Z víry jsouc živi pravdivě, v bázni tvé ctnostně, strízlivě, vedli obchod spravedlivě.

† 8. Ó uslyšíš ty žádosti, kterýž bydlíš na výsosti, Bože Otče z své milosti:

9. Pro svého Syna milého, Ježíše Pána našeho, požehnej práce každého;

10. Ať po zdejším pracování dojdeme odpočívání, s Tebou v nebi králování.

Jako: Hospodine, uslyš hlas můj.

696. Otče světél, děkuje-meť, žes nám dal spatřiti opět ve zdraví světlo nebeské, to slavné tvé dílo Božské.

2. Ó dejž i to z své milosti, ať nám slunce spravedlosti vzejde v srdcích a v nich svítí, a tak nás pravdou osvítí;

3. Abychom v světle chodili, a potom i s Tebou byli, kdež jsi v bytu nesmrtelném, v světle nepřístupitelném;

4. Když ten šťastný den nastane, svatý, svatý, svatý Pane, budeme Tobě zpívat, do brotu tvou vyznávati.

5. Mezi tím na tomto světě opatruj nás, prosíme Tě, odpusť naše hříšnosti, učiň nám dobře z milosti.

6. Dej církvi své požehnání v pravé víře setrvání, posilňuj věrných šafářů, vzdal od nás chytrost bludařů.

7. Dej naši milé vrchnosti, vyšší i nižší, z milosti pokoj, zdraví, požehnání, k šťastnému nás spravování.

8. Na otce, matky čelední okem své dobroty vzhlédni, dej v pořádných jejich pracích radu, štěstí, pomoc, prospěch.

9. Dítky v literním umění, i v jistém dobrém cvičení posilň, aby z dané síly církvi i obci sloužily.

10. Chudý lid, sirotky, vdovy, Otče bídných opravdový, rač těšiti i živiti, proti zlým lidem hájiti.

11. Jak jiné obce tak naši chraň vždy, Otče nejmilejší; tvé dítky jsme i poddaní, ó ať nás tvá ruka brání!

12. Pošli k nám strážné anděly, aby zlostné nepřátely, i

úkklady jich kazili, vojensky vůkol nás byli.

13. Dábla, Turka, antikrista, i jeho vojska nečistá, potři, bouřky v světě spokoj, dej časný i věčný pokoj.

14. Hlad, mor i krve proliti, oheň, škodná hromobiti, zrady, mordy, i různice odvrať tvá Božská pravice.

15. Úrody, zemské osení, zachovej od porušení; však dešť i jasno, když jen chceš, nám k užitku dáti můžeš.

16. Ve všem pak, Otče, tvá vůle buď, jak v nebi, tak zde dule; jen se k nám skloň svou milostí, a budeť nám na tom dosti.

† 17. Pane, v tuto ranní chvíli, zač jsme důvěrně prosili, jsa všech dobrých věcí pramen, rač to učiniti, amen.

Jiří Tranovský.

Jako: Blíží se čas ku povstání.

697. Ó všemohoucí Bože náš! Děkujem Tobě každý čas, že nás sám ostříháš.

2. Od hříchů i d'ábla zlého, i v noci od sna škodného; budiž chvála z toho.

3. Tobě, Bohu Stvořiteli, kralujícím na nebi, z tvého dobrodiní.

4. Kterěž nám činiš z milosti, mimo vši naší hodnosti, z své pouhé štědrosti.

5. Ostříhejž nás tohoto dne, ať v něm chodíme bezpečně, neb Tobě věříme.

6. Žeť nás nepotká nic zlého, žádného v Tě věřícího: ostříháš každého.

7. Tys naše obrana, Pane, myť Tobě chválu vzdáváme nyní i na věky.

8. Uslyšíš hlas volajících a Tě z víry žádajících, smiluj se nad námi.

9. Pro zásluhy svého Syna, Jezu Krista Hospodina, přiveď v věčná bydla:

10. Kdežto přebýváš s týmž Synem, spolu také s Svatým Duchem, věky věků, amen.

† 11. Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé v věrných, přijď k nám království tvé.

12. Budiž tvá vůle vždy s námi, jakož v nebi, tak na zemi, mocně všude vládneš.

13. Chléb náš vezdejší dej nám dnes, pokoj, zdraví, a což sám chceš, k užtku našemu.

14. I odpusť nám naše viny, jakož odpouštíme i my našim protivníkům.

15. Neuvoď nás v pokušení; všecko lidské pokolení zbav od všeho zlého.

16. Nebť jest, Pane, tvé království, čest, moc, sláva i císařství věky věků, amen.

Jako: Hospodine, uslyš hlas můj.

698. Povstali jsme s lože svého, hledáme království tvého, a v něm svaté spravednosti, Bože jediný v bytnosti.

2. Kralujž, nebeský Bože, v nás, v tento ranní, i v jiný čas, spravednosti nás vyučuj, nebs Ty Bůh náš, a my lid tvůj.

3. Duchovních darů udílej, časných věcí neodnimej, ať jsou nám ony přidány, podle tvého požehnání.

4. Ó přidejž jich, Pane milý, k našemu všech vyživení! Nebs Ty všeho světa Pánem, jenž živiš své věrné, amen.

Jako: Jak pěkně svítí dennice.

699. Pravá světlost a blesk jasný jsi Ty, můj Ježíši krásný, Syn Boha Otce věčný, který všeliké temnosti zahániš z pouhé milosti, jak slunce tmavost noční. Věčně, vděčně, tvé chci chválit, a velebit jméno svaté, v tomto, i v druhém životě.

2. Tys mne pomínulé noci ukrutné d'ábelské moci od pádu škodlivého; Tys od hrůzy, strachu také, od nemoci všelijaké, nakažení morního chránil, bránil, milostivě, a laskavě, jakžto strážce, který věrně pase stáde.

3. Za takovou tvou ochranu srdcem i myslí upřímnou chci Tobě děkovati, tvou moc Božskou, jenž jest divná, vychvalovat chci hned z rána, rač pomoc k tomu dáti: Tys sám, to znám, můj hrad pevný, a Bůh věrný, síla mocná, srdci mému radost vzácná.

4. Jak krásná záře v úsvitě osvěcuje všechno v světě světlostí svou rozkošnou: Tak Ty, ó Ježíši svatý, můj smysl tmavý osvítiš svou milostí prospěšnou; bych Tě v světě mohl znáti, a chváliti Pána svého, dobrodince laskavého.

5. Chraň mne také i v tento den, bych nebyl od světa sveden k páchání mnoho zlého; obhajuj tělo i duši život, i což k němu sluší, od pádu škodlivého; dejž to všechno činit směle, co k tvé chvále, mne k spasení sloužit může po všechny dni.

6. Pakli hodinka poslední přiblíží se mi v den dnešní, dejž ji čekat s radostí; kdyby hřích, peklo, smrt, ďábel svou chytrostí mne svéstí chtěl od tvé, Pane, známosti; braň mne pevně, bych s tvé cesty do zoufalství nějak neshel; než koruny slávy došel.

Jer. Lednický.

Má svůj nápěv.

700. Probud' se, duše, ze sna těžkého, hled' se postavit před Pána svého; záře světa chce svítiti, hled' proti Pánu vyjítí; ženich volá, buď hotova, dej se v pravdě najíti.

2. Sám potvrzuje svou svaudou řečí, řka: Blaze tomu, kdož Mne má v péči, v hotovosti Mne vždy čeká, olej v své lampě zachystá! Káži jemu k stolu svému sednout, pravdať jest jistá.

3. Protož, duše má, nechtějž meškati, ze sna těžkého rychle povstati; k chválám Božím čas nastává, noc uchází, zasvítává, vzhází slunce spravednosti, východ svůj znáti dává.

4. Bližít' se, blíží ke dni Kristovu, patřme každý z nás k dřevu fíkovu, ono v pravdě svůj pupen má, nebo již léto nastává; vykoupení, i spaseení věřícím již nastává.

5. Ach, pro jméno tvé, ó můj Ježíši! Přispěj milostí mně v čas nynější, abych mohl dne každého ctíti Tě Boha samého; tak v té době sloužil Tobě, tak došel cíle svého.

6. A když v den soudný vstávati budu, vezmu své tělo z postele hrobu, k hlasu trouby archanjela, kdežto všechna lidská těla se shro-

máždí na soud Boží, slyšet poslední slova.

7. Ach, co ubohý tehďáž učiním, rozhněvaného když Tebe užřím? Tvá krev a tvé svaté rány, ty budou mé duše schrany; tu se skloním a připojím, žádaje smilování.

8. Tehďáž mne, Pane, můj, nezavrhuj od milosti tvé a neodlučuj; vzpomeň na svou smrt nevinnou, krev z boku tvého vylitou, tak v té době vem mne k sobě, přijmi mne na milost svou.

Jako: Nuž chválu vzdejme Bohu.

701. Prociť, srdce mé, zpívej, a Boha svého vzývej, všech věcí dárce ctného, a ochránce našeho.

2. Neb On v temnostech nočních držel mne v rukách mocných, když mne chtěl ďábel svěsti, nedal mu zlost provésti.

3. Když op mne chtěl sežřítí ráčil mne Bůh zavřítí, a vzítí pod svá křídla, do bezpečného bydla.

4. Ty mne dnes těšíš, Bože: Skloň se do svého lože, můj synu, co se bojíš když v mé milosti stojíš?

5. Spi bezpečně, mé dítě, truc, kdo můž podvésti tě, spi, nedej se strašiti, máš zas světlo spatřiti,

6. Tento tvůj slib jsi splnil, kdyžs tmu v světlo proměnil, kdyžs mne neštěstí zbavil, k novému dni připravil.

7. Chceš za to oběť míti, přijmi, seč mohu býti, mé kadidlo a myrrha jest molitba a vira.

8. To, vím, že nepotupíš, neb sám v mé srdce patříš, a znáš, že Tobě ke cti nemám vzácnější pocty.

9. Ó rač se mne ujati, a mne dnes požehnati; nechť mne tvůj anjel vodi, ať nepadnu do škody.

10. Spravuj Ty sám mé práce, a buď můj věrný rádce; což dnes budu dělati, rač svou pomoc v to dáti.

11. Tak zmocněn tvou milostí, a slov svatých živostí, Tobě zpívati vždycky budu věky po všecky.

* Dan. Sinapius.

Jako: pospěš pospěš pokání činití.

702. Ráno vstáváje z svého ustlání, v němž tělo mělo odpočívání pod ochranou Boha mého, a stráží svatých anjelů jeho.

2. Ode všeho zlého Bůh mne chránil tak, že mne ďábel v ničem neranil na duši, ani na těle, a vstal jsem v dobrém zdraví vesele.

3. Za toť jeho Božské velebnosti, na prokázání pravé

vděčnosti, v pokoře a v ponížení vzdávám srdečné dobrořečení.

4. Jakž nejvíceji můžeš, má duše, oslavuj vždycky Pána Ježíše; žel naklonil Otce svého k té stráži, toť se stalo pro Něho.

5. Nejmilejší můj Pane Ježíši, poroučím své tělo s milou duší; Ty sám buď zastupitelem mým před každým lstivým nepřitelem;

6. Abych tohoto dne nastalého od d'ábla i od člověka zlého vždy zůstával v bezpečnosti, Pane plný lásky a milosti.

7. Budiž také můj laskavý dárce, požehnávej mé živůtky práce, dělníkům i vši čeledi, ať to všickni, žes Ty můj Bůh, vědí.

8. I tu roli se vším osením zahřivej v čas milostným sluníčkem; a když by horkem upráhla, napájej ji zas tichým deštíčkem.

9. Sám jsi Ty ten hospodář nejstarší, nepotřebuješ nic rady naší; než chceš za to prošen býti, cožkoli má k živnosti přijíti.

10. Tvémuť já se těším smilování, a spoléhám na tvá zaslíbení, že mne smými domácími naplníš svým Božským požehnáním.

11. Řid' a spravuj sám má předsevzetí, ať jsou konána

k tvé chvále a cti, a cožkolivěk začínám, Tebe Boha ať přítomného mám.

12. Jakž ty ráčíš co kde a v čem míti, pomozíš mi v to šťastně trefiti; aby ničímž drážděn nebyl, pročby se na mně v hněvu popudil.

13. Cožkoli proti vůli tvé svaté, skrz vnuknutí d'ábelské proklaté, chtěloby se v nás zroditi, nedopouštěj se tomu zploditi.

14. K chvále, zvelebení jména tvého Duchem Svatým vzbuzuj ducha mého, ať začna Tě zde chváliti, mohu Tě i v nebesích slaviti.

15. Amen, dejž ať se to všecko stane, nejmilejší Jezu Kriste Pane, uděl nám zde své milosti, potom pojmi k sobě do radosti.

Jako: Má duše se nespouštěj.

703. S Bohem já chci začít; Jemu buď chvála, čest, když musila odjít noc, a hle již den jest; přestaň, srdce, spáti, považ Boží milosti, a stroj se dnes s pilností vše dobré konati.

2. Pane, Toběť jest známo, že my vždy hřešíme, a ještě každé ráno svůj kříž nést musíme; tak drž mne v pokání, chraň mého živohy-

ti; mám-li pak dnes umřítí, dej šťastné skonání.

3. Pane, co jest dobrého, dej mi z svého trůnu, Otče chraň mne bídného, řiď mne, Boží Synu, těš mne, Duchu Svatý, požehnej a ostříhej, milosti své udilej, rač vždy pokoj dáti.

4. Otče, jenž svému dáváš slunci všem svítiti, a nikdy nepřestáváš nám dobře činiti, smiluj se i v ten den nad zlými i dobrými, a spas je časy svými, zde i věčně, amen.

* S. H.

Má svůj nápěv.

704. Svatá Trojice, Bože, jenžs mi ráčil dáti, že jsem dnes s svého lože moh zdravý povstati: Ráčils mne stvořiti, padlého vykoupiti, na křstu posvětiti, za dědice vzíti. Slušně Tě chváliti mám, z dobrodiní ctíti, srdečně děkovati, Tobě vždy sloužiti.

2. Chvalte Pána společně, měšťané nebeští, a ctěte Ho srdečně národové zemští; chvalte Pána, hvězdy, nebe, země i vody, ptactvo, zvěř i koření, také vše stvoření, ze všech dobrodiní, jež On mně i všem činí, učí, spravuje, chrání, v prácech i ve spaní.

3. Neboť mohly přijíti rozličné příhody, smrt i krve

proliti, nemoc, oheň, škody. Ty dobře ostříháš, pokoj i pokrm dáváš, k živnosti mi pomáháš, nad hříchy shovíváš; člověka bídného, mnohým hříchem vinného, stráží anjela svého chráníš vždy od zlého.

4. Toběť se vinen dávám, Bože spravedlivý, k milosti odvolávám, Otče litostivý: Prosím, bys odpustil, čeho jsem se dopustil; vůli tvou jsem opustil, tak se Tebe zpustil: Rač se smilovati, hříchů nezpomínati, ale mně pomoc dáti, jich se varovati.

5. V práci mne i každého Duchem Svatým spravuj; hřešení všelikého milostivě zbavuj, hanby, pádu, škody, d'ábelského svedení, zoufání, ztracení, každé zlé příhody. Všickni s důvěrností k tvé milosti hledíme, pokorně Tě prosíme, spas nás na výsosti.

6. Naše milé přátely, rodinu, vrchnosti, s jejich dušemi, těly, dobrodince, hosti, i po školách dítky, sousedy i dobytky, všecky naše příbytky, také v nich nábytky, cos nám ráčil dáti, rač dále ostříhati, z milosti požehnati, to rozmnožovati.

7. Dej se nám slova svého, velebných svátostí, života pobožného držeti s pilností. nechť tvé slovo máme, u víře Tě vzýváme, šťastně v To-

bě skonáme, s Tebou přebýváme: Svatě obcovati, i když budeme mřítí, rač nám své slouhy dáti a d'ábly zahnati.

8. Amen, již zazpívejme, Bohu se důvěřme, práce věrně konejme, Jemu se pokoríme; pro Ježíše Krista, buď mysl naše čistá; nebo v nebeská místa On jest cesta jistá. Budiž Bohu chvála, čest, i sláva nemalá, jakž se v nebi vždy dala, dějž se neskonala.

Píseň ranní i večerní.

Jako: Má duše se nespouštěj.

705. Toběť my, věčný Bože, srdečně děkujem; teď ráno, vstavše s lože, (večer, jdouc na lože) Tebe oslavujem; skrze Krista Pána, tvého Syna milého, skrze Něhož samého k nebi volná brána.

2. Žes nás noci minulé, (dne minulého), od zlého zachoval; dle své lásky a vůle, (z milosrdenství svého), mocně opatroval; pokorně žádáme, odpusť nám naše viny, všecky hříchy, zlé činy, jimiž Tě hněváme.

3. I tohoto dne (této noci) také, z své pouhé milosti chraň nás od všelijaké, d'ábelské, lidské lsti; chraň od nenadálé škody, neštěstí, ohně, od zhouby i povodně, i od smrti náhlé.

4. Toběť my, svému Pánu, duši, tělo, dítky poroučíme v ochranu, živnůstky, příbytky. Zvláště církev křesťanskou, naše bližní, příbuzné, zarmoucené a nuzné, předcházej svou láskou.

5. Pošli svého anjela, jenž by d'ábla zlého zahnal od nás docela, zbavě moci jeho; bychom tělo, duši v této záhubné psotě, chovali vždy v čistotě, jakž na věrné sluší.

6. Uděl nám požehnání, pomoci a rady, v pracích a v povolání, (i v spočívání), chraň před zlými pády; neb my vše, což máme zde dobrého od Tebe, Tobě i sami sebe v moc odevzdáváme.

7. Na to rcem' všickni: Amen, v celé důvěrnosti, žeť jest nám Bůh přítomen v naší povinnosti, (všudy i v temnosti), již každý své ruce ochotně a vesele vztáhni a přilož (stáhni a slož se) cele, k práci a k živnůstce (k spaní na své ložce.)

* A. T. B. S. H.

Má svůj nápěv.

707. V jménu Boha, Otce, Syna, i Svatého Ducha z lože vstávám, jenž mi dal tělo, duši, i vše, což mi přísluší, stvořiv mne z lásky sám.

2. Věrný Bože, Ty jsi svého přemilého Syna na smrt vydal, aby nás bídných lidí

sprostil pekelné bídy, a nám ráj věčný dal.

3. Za to Tobě srdcem celým, i veselým zpívám s vši vroucností, a děkuji i nyní za všecka dobrodiní zde v této časnosti.

4. Zvlášť pak Tobě díky činím teď zpěvem svým, že jsi mne, dítě své, v té noci všeho zlého skrze anjela svého chránil milostivě.

5. Prosím Tebe, rač mne, Pane, dnešního dne též v své péči míti, a před d'ábelskou zlostí, i tisíc násobnou lstí milostně brániti.

6. Skrz svou milost ostříhej mé tělo bídné, duši, také i čest; odpusť hříchy, a buď mým všudy strážcem přesilným; dejž, co potřebné jest.

7. Všecky cesty, kteréž já v tvém jménu svatém začnu, ať jsou v štěstí; v prosbách mne neoslýchej, než, co dobrého jest, dej, a chraň mne neštěstí.

8. Všecky práce, jenž v jménu tvém začítí chci, nechť jsou užitečné, ať Tě mé tělo, duše, i cožs mi ráčil dát, vše oslavuje věčně.

427 * Eliáš Mlynářových.

Jako: Z celého srdce svého díky

708. Velebit Tebe, Pane, budu bez přestání; chválit Tě neustane duch můj po všechy dni, žes mne z pouhé lá-

sky, té noci opatroval, od vši škody zachoval, jakž Otec nebeský.

2. Neb kdybys Ty, ó Bože! svou stráž při mně neměl, velmi by snadno z lože byl mne vzbouřil d'ábel; rač Tobě samému čest, chválu mám vzdávati, srdečně děkovati, Stvořiteli svému.

3. K Tobě tedy, můj milý Pane, se utíkám, od Tebe každou chvíli spomožení čekám; rač času dnešního všechno zlé odvrátiti, d'áblu bránit škoditi, i holomkům jeho.

4. A když člověk od sebe nic nemůž činiti, co by ó Bože! Tobě mohlo se líbiti: Protož rač nás stále Duchem Svatým řídit, a dej vždy to konati, co slouží k tvé chvále.

5. Ostříhej tělo, duši, vtip, mysl i život; práce, všeliké zboží varuj od zlých příhod; chraň od všeho zlého, úkladů, kouzlů i lstí, vši nepřátelské zlosti, pro Syna milého.

6. Braň od nestydatého očí mé hledění; odejmi z srdce mého všeliké zlé chtění; obžerství škodného uchovej, také smilstvo, zapuď pryč i opilstvo, jenž množí moc zlého.

7. Tobě se již oddávám dnes i vždycky, Pane; neo-

pouštěj mne, žádám, dokud duch jest ve mně, zač Tebe chváliti zde v této smrtelnosti budu, někdy v radosti věčně velebiti.

Jerem. Lednický.

Má svůj nápěv.

709. Z celého srdce svého díky vzdávám Tobě, Bože spasení mého, v této ranní době, žes mne všeho zlého uchoval této noci svou předústojnou mocí, pro Syna milého.

2. Neboť mohly přijiti rozličné příhody: Vitr, oheň, hromobiti, od zlých lidí škody, krádeže, mord, loupež, v hanbu světskou padení, nemoc, těla trápení, smrt zlá a náhlá též.

3. Nad to pak d'ábel lstivý, jenž jako lev chodí, a v všem nejso lenivý, kde jen může škodí, i mně škoditi chtěl; všaks mne stráží osadil anjelskou i ohradil, že přístupu neměl.

4. Nezasloužil jsem toho skutků svých hodností, že mi činiš tak mnoho, všeť jest z tvé milosti; hříchy své poznávám, jichž srdečně lituji, sám na sebe žaluji, a za milost žádám.

5. Otče můj nejmilejší, i dnes mne opatruj, a čehož život zdejší potřebuje, daruj; zdraví, chléb i pokoj; způsob mi ctné přátely, obrať mé nepřátely, a zlost jejich spokoj.

6. Poroučím v ochranu tvou duši, tělo, i čest, práci, a živnůstku svou, i vše, což mého jest, obec také celou, vrchnost, sousedy, dítky, manželku i příbytky s potřebou všelikou.

7. Dejž moudrost spravujícím, hříšným obrácení; dej sílu pracujícím, truchlým potěšení, chudým lidem živnost, nemocným uzdravení, mroucím svaté skončení, všem věrným svou milost.

8. Budiž tvůj svatý anjel dnes i vždycky se mnou; ať neprovede d'ábel moci své nade mnou; rač mi pomoc dáti, abych světa marnosti, těla svého žádosti mohl přemáhati.

9. A když v den soudný z lože hrobu mého vstanu, dajž, ať se v tvé, ó Bože! příbytky dostanu, kdež bude věčný den. Bůh svatý, svatý, svatý, Otec, Syn i Duch Svatý, učiniž to, amen.

• Jiří Tranovský.

Písně před jídlem.

Jako: Sláva buď Tobě, Bože náš.

710. Ježiši, Králi anjelský, Tys nad každý stred sladší, rozkošný chlebe nebeský, nasytiž duši naši; také tělu našemu dej pokrm, nápoj jemu, daného rač požehnati, dejž bez hříchu požívati.

2. Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvětiž se jméno tvé; kralujž Ty sám v našich srdcích; buď vůle tvá i v nás zde; chléb vezdejší dej nám sám; odpusť naše viny nám; neuvod' nás v pokušení; zbav zlého, přiveď k spasení.

† 3. Amen, Otče, rač to dáti, Tě důvěrně vzýváme! Kriste, rač se přimlouvati, za nás hříšné, prosíme! Duchu Svatý, spravuj nás nyní i na každý čas, dejž, ať naše povinnosti konáme k tvé chvále a cti.

Jako: Budiž slavně veleben.

711. Otče náš všemohoucí, jenž vše živiš svou mocí, požehnejž nás všech spolu nyní při tomto stole.

2. Nejmilejší Ježiši, Králi králů nejvyšší, důvěrně Tě vzýváme, požehnání žádáme.

3. Předobry Duchu Svatý, obživiteli pravý, spravujž Ty srdce naše nyní i v každém čase.

† 4. Posvětiž nám pokrmů, požehnejž i nápojů, ó jediný Bože náš! kterýž všecko v rukou máš.

Havel Dřevínek.

Jako: Tobě sluší dikůčinění.

712. Pozdvihněm své myslí vzhůru, k nejvyššího Boha trůnu, kterýž všecky opatruje, divně chová i daruje, rcemež k Němu:

2. Otevřiž, Pane, ruku svou, uslyš prosbu žádostivou, k Tobě my nyní voláme, vezdejších darů žádáme k obcerstvení.

3. Požehnejž nám z své milosti, ať požíváme v hodnosti k užítku přidaných darů, ostříhajíc dobrých mravů k tvé cti, chvále.

Jako: Chvaltež Pána, nebo jest

713. Těch pokrmů, jichž budem požívati, račiž nám jich sám, Bože, požehnati.

2. Abychom jich v dobrém zdraví užili, šlechetně, ctnostně, svatě živi byli.

Jako: Tě, Boha, všickni chválíme,

714. Těmto pokrmům, i všem nám požehnej, Bože Otče, sám, aby z tvého požehnání těla vzala nasycení.

2. Neb ne samým chlebem člověk živ jest v světě, kte-

rýž kolvek, ale z slova, z úst tvých, Pane, které pochází přehojně.

3. Protož pokrm nám požehnej, a svých darů Božských dávej, ať jsme vždy v nich nasyceni, chválíc Tebe po všechny dni.

Písně po jídle.

Jako: Kriste, Synu jediný.

715. Bože, buď Tobě chvála, my vzdáváme díky, že nám tvá ruka dala chléb, nápoj všeliký, k své štědrosti zjevení, k naší víry stvrzení, žeš Ty Pán a Bůh náš.

2. Jestli jsme ho nemírně, a s hříchem přijali, z tvé otcovské spížírně, a Tě rozhněvali: Ach, odpusť nám z milosti, pro Kristové bolesti, dej ať nám neškodí.

3. Tak nás rač vždy chovati, Pane, i na duši, a v Kristu síly dáti, i zrůstu, jak sluší; ať se hladu nebojím, a v soužení obstojím, dokud přijdem k Tobě.

4. Ó Otče vši milosti, posvěť se jméno tvé; přijdiž k nám tvé království; děj se vše z vůle tvé; dej chléb, shlad' provinění, oddal zlé pokušení, zbav nás všeho zlého.

S. Hruškovíc.

Má svůjj nápěv.

716. Bože, od Něhož všechno máme, svět tentoť jest dům prostranný, v něm mnohé dary nalézáme, které dáváš, jak se líbí, za ně buď jménu tvému čest, Bože, kdo Tobě rovný jest?

2. Kdo může lidi všechny sčísti, kteří dnes při tvém stole jsou? A však každému dáváš jisti; Ty krmiš je dobrotou svou, a působíš, že krajina jedna každá svou živnost má.

3. Ty činíš, že lidé v naději osívají zem pro zboží, kteréžto časem shromážďují, když ruka tvá to rozmnoží; jasno, vítr i déšť ranní rozkaz tvůj ochotně činí.

4. A tak roste lidem potrava; zem jsme, a zem nás též krmi; role samým chlebem se stává, co mrtvé jest, to nás živí; mnohem více tedy tělo. to povstane, jenž zemřelo.

5. Co tedy víc máme mluvíti, Pane, tvé divy jsou mnohé; kdo můž to všecko pochopiti, jak jsou tvé skutky veliké? Neb vždy více přijímáme, než v našich zásluhách máme.

6. Vždy však nechceme to tajiti, tvé požehnání nás živí; cožkoli můžeme užiti, má slávy tvé být znamení, rty i srdce mají Tobě díky vzdávat v každé době.

* J. B. Ertel.

Má svůj nápěv.

717. Budiž slavně velen Ben Pán Bůh v Trojici jeden, že nás mdlých posiluje, z lásky své opatruje.

2. Divně z tučnosti zemské, také z rosy nebeské dává požehnání svým úrodám na zemi.

3. Ó nestihlá moudrosti! Buď chvála tvé milosti z nasycení časného, z tvých rukou přijatého.

4. Dejž hodně požívati, v dobrém vždy pracovati, tak dojíti sytosti, v radosti na výsosti.

Havel Dřevínek.

Má svůj nápěv.

718. Chvaltež již Pána, chvaltež již Pána, neb jest jistě dobrý; jest věc slušná chváliti Pána Boha, chváliti

Pána Boha; chvála jeho utěšená i krásná. Chvalmež již Pána, chvalmež již Pána.

2. Zpívejmež spolu, zpívejmež spolu, děkujice Pánu; zpívejmež na harfách Pánu našemu, harfách Pánu našemu; neb jest Pán mocný, Jemuž budiž chvála. Chvalmež již Pána, chvalmež již Pána.

3. Kterýž nebesa, kterýž nebesa oblaky přikrývá, svlažuje zemi, déšť, když ráci, dává, po něm trávu na horách vyvodívá. Chvalmež již Pána, chvalmež již Pána.

4. On všelikému, On všelikému tělu pokrm dává, také hovádkům roste jich potrava, roste jich potrava, volající havrány vyslychává. Chvalmež již Pána, chvalmež již Pána.

5. Neníť Mu v žádném, neníť Mu v žádném, ani v síle koně, ani v lýkách muže libost příjemná, muže libost příjemná; doufajícím v Pána hojnost oplývá. Chvalmež již Pána, chvalmež již Pána.

6. Chvalmež vesele, chvalmež vesele svého Stvořitele, z Nehož spasení věrného křesťana, dává se milost věčného života. Chvalmež již Pána, chvalmež již Pána.

7. Ó Jezu Kriste, ó Jezu Kriste, Tebeť my žádáme, dejž, ať i s námi milost tvá

přebývá, milost tvá přebývá
pro slávu tvého velebného
jména. Chvalmež již Pána,
chvalmež již Pána.

* Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

719. Chvalmež Pána, neboť jest dobrotivý, v lásce a v pravdě věčně trvanlivý.

2. Aj, jako milosrdný Bůh stvořiv nás, dává nám pokrm a nápoj v každý čas.

3. Zpívejmež Jemu z srdcí svých vnitřností: Chvála buď Tobě, Bože na výsosti,

4. Jenž, jako Otec bohatý a štědrý, chováš, odíváš, chráníš nás své dítky.

5. Ó dejž, abychom Tě vždy dobře znali, po Tobě toužíc k Tobě se dostali.

6. Pro a skrz Jezu Krista, Syna svého, před trůnem tvým prostředníka našeho.

7. Kterýž nám pomáhá zde všem společně, a dej, ať jsme v jeho království věčné.

8. Vše k slávě jména jeho přesvatého; kdo to žádá, rečž amen z srdce svého.

* Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

720. Nuž Bohu děkujme, všickni my ústy svými, kterýž každodenně nám i všem dobře činí, kterýž od života

matek našich s námi byl, i ještě po dnes drží stráž nad námi.

2. Prosme Pána toho, ať nám vždy své milosti udílí, pokoje, i svědomí radosti; ať On nás v své svaté pravdě sám zdržuje, a pokut všech časných i věčných varuje.

3. Sláva, čest buď Bohu Otci i jeho Synu, Duchu Svatému též, v bytu, v moci rovnému: Trojici přesvaté, jakž byla vzdávána, od věků na věky, buď i nyní dána.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

721. Nuž chválu vzdejme Bohu za jeho milost mnohou, kterouž nám prokazuje, lásky své dokazuje.

2. Neb aj! k obrazu svému, i k životu věčnému stvořil nás a vykoupil, i Duchem svým posvětil.

3. Dává nám pokrm, nápoj, oděv, zdraví i pokoj, množí nám ptactvo, ryby, hovádky i úrody.

4. A když činí tak mnoho v údolí světa toho: Kdo dary ty vymluví, kteréž nám složil v nebi?

5. Ach, oko nevidalo, a ucho neslýchalo, co připravil těm k slávě, kteříž Mu slouží právě!

6. Otče, za dobrodiní, kteráž milost tvá činí nám hříšným, budiž chválen, nyní i vždycky, Amen.

* Dan. Sinapius.

241

Má svůj nápěv.

722. Nuž všickni slavte Boží dobrodiní, zvučně Ho chvalte, křesťané nábožní; neb On vás k sobě volá libě, radujte se, Izraelští lidé. ∴

2. Bůh náš panuje nad velikostí světa; vše, což živo jest, k jeho nohám padá; anjele před Ním bez přestání žalmy, harfami Mu poctu činí. ∴

3. Vy, národové, přestaňte kvílit, k zelené pastvě chťejte pospíchat; neb tu své slovo nám zvěstuje a hřichu každého nás zprošťuje. ∴

4. On pokrm štedrý dává všemu tvorů; nás Otec dobrý sytí při svém stole, dává nám dešť v létě, i z jara, a nás naplňuje dary svýma. ∴

5. Protož čest, sláva jeho Božské lásce budiž vzdávána od křesťanské říše, tak nás nikdy nepotká pád zlý: Raduj se v Bohu svém, Izraeli. ∴

Jan Bohum. Ertel.

— Jako: Věříme srdečně.

723. Otce na výsosti chvalme s ochotností, kterýž jak dobrý Bůh náš nyní nasytil nás; též i Syna jeho, skrz Něhož jde vše dobré z trůnu nebeského.

2. Řkouce s upřímností: Bože od věčnosti! Bud' Tobě dík činění, chvála, velebení, jenž jsi se zaslíbil, a nás dnes svou dobrotou tělesně nasytil.

3. Přijmiž tyto díky, ó Otče veliký! Jež činím tvému jménu, v Ježíši, tvém Synu: Ó přijmiž je vděčně! A nechť On svou zásluhou platí za nás věčně.

4. Neb co může býti? Kdo můž vymysleti? Čím by dary tvé hojné mohl odplatiti rovně? Kdo může na světě, poněvadž všechno tvé jest, něčím darovat Tě?

5. Přijmiž tyto chvály, Bože neskonalý! A odpusť nám srdečně, v čem jsou nestatečné. Dej, Otče náš milý! Bychom zde v tvé milosti, a tam věčně žili.

* Sam. Hruškovíc.

Jako: Nuž Bohu děkujme.

724. Pane, všechno tvé jest, co lidé i hovádka požívají, Ty též sytiš i nemluvnátka. Protož i rty naše nechť

ať políbení dají tvé štědrosti
za tvá dobrodiní.

2. Když dáváš, sbíráme,
dej k tomu požehnání, bez
Tebe, to známe, naše usilov-
vání, daremné jest; tělu
svou živnost požehnej, a du-
ši slovem svým nasycení též
dej.

3. Ó Bože; zachovej čisté
svědomí naše, a přemáhati
dej krev, svět i satanáš; ne-
chť tvé slovo sobě velice
vážíme, i když těch tělesných
potřeb docházíme.

4. Mnoho neb málo dej,
jak užitečné vidíš, na tom
přestati dej, Ty všecko dobře
řidiš; lakomství vzdal od nás,
jenž jest bez sytosti, a chce
uvésti nás do marné staro-
sti.

5. Nechť vždy nasycení při
stole tvém sedíme, chudým
dobrodiní ať z toho též činí-
me; zachovej pokoje všudy
mezi námi, bychom sloužit
mohli Tobě i s dítkami.

6. Zachovej úrody, ať hoj-
né požehnání všudy přiná-
šejí, jaks slibil, do skonání,
že nemá přestati žeň, zima,
dešť, jasnost, a tak svého
chleba bude mít každý dost.

7. Při tom rač duchovní
roli svou tak dělati, ať mo-
hou věrní tví zrůst ve všem
dobrém bráti; my jsme ta ro-
le tvá, protože když čas bu-

de, shromážď duše, těla naše
sám do nebe.

Jan Bohum. Ertel.

Jako: Chvalmež Pána, nebo jest

725. Pokrmem, nápojem
jsme nasyceni, a časnými
věcmi zde obdařeni.

2. Z tohoť děkujem, Bože,
tvé milosti, rač nás sytit chle-
bem věčným s výsosti.

Jako: Tě Boha všickni chválíme,

726. Příkladem Pána Je-
žíše zpivej radostně, má du-
še; nebť i On Otce tak ctival,
po stole písničky zpíval.

2. A jistě hoden jest chvá-
ly ten Otec náš neskonalý, ne-
boť jsa dobrý, má tu čest, že
milost jeho věčná jest.

3. On nás živí, opatruje,
On vším dobrým nasycuje;
jakož nám pak opět nyní u-
činil to dobrodiní.

4. Slunci velí všem slouži-
ti, na zlé i dobré vzchoditi;
dává dešť na spravedlivé, i
na ty nespravedlivé.

5. Vyvodí chléb k posilně-
ní, i víno k obveselení; a kdo
může vymluviti pokrmy, ná-
poje všechny?

6. Ó by člověk to rozjímal,
a dobře všeho užíval; neboť
všecko jest pro něho, on pro
Boha, ke cti jeho.

7. O další opatrování zanechejmež pečování; však Syn Boha nejvyššího šafář jest domu Božího.

8. Ten koho v prosbách oslyšel? Aneb kdo o Něm neslyšel? Jak předivné věci činil, jak s každým upřímně minil.

9. Ze dvou ryb a z pěti chlebbů nasýtil pět tisíc lidu; a zas mocí své pravice jen sedmi čtyři tisíce.

10. Šetřmež království Božího, a v něm spravednosti jeho, tak nám vše přidáno bude, dobrých věcí neubude.

11. Bůh Otec, Syn i Duch Svatý, Bůh náš, svatý, svatý, svatý, budiž od nás nyní chválen, i na věky věků, amen.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

727. Sláva buď Tobě, Bože náš, i svaté děkování, žes nakrmil, napojil nás, to z tvého požehnání. Rač chlebem slova svého sytiti z nás každého, dejž též v nebeském království jisti chléb blahoslavenství.

2. Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvětiž se jméno tvé; kralujž Ty sám v našich srdcích; buď vůle tvá i v nás zde; chléb vezdejší dej nám sám; odpusť naše viny

nám; neuvod' nás v pokušení; zbav zlého, přived' k spasení.

Má svůj nápěv.

728. Tobě sluší dikčinění samému, dobrořečení; neb Ty o všechny péči máš, opatruješ, mocně chováš, Králi věčný.

2. Aj my z přijatých pokrmů, k životu přidanych darů, Tobě vděčně děkujeme, příslušnou chválu vzdáváme, ó Bože náš!

3. Řkouc: Buď Tobě, Bože, chvála, čest, moc, síla, jasnost, sláva; neb jsi Ty všech věcí Pánem, věčně požehnaný, amen, hallelujah.

† 4. Chval každý Duch Hospodina i Ježíše, jeho Syna, dobrotu Ducha Svatého, však v Božství nerozdlílného Pána Boha.

5. Za mír a pokoj žádáme, ve dnech našich ať jej máme; neboť jiného nemáme, kterýž by bojoval za nás, než Tě Bože náš.

Jako: Tě Boha všickni chválíme.

729. V tento nyní polední čas přijmi, Bože, chvály od nás, prosby naše, dikčinění, pro Kristovo zasloužení.

2. Jakož jsi nám od sítání dosavad dal požehnání v

dobrém šťastně prospívati, i tělesně pracovati.

3. Račiz do večera dáti, zase šťastně pracovati, posilniž nás svou milostí, dáváje prospěch v živnosti.

4. Jistotně tomu věříme, že to všecko obdržíme, pro zásluhy tvého Syna, Jezu Krista Hospodina.

5. A pro tvé pravdivé sliby, jež vždy plnils bez pochyby; však jsi Ty sám všeho Pánem, až na věky věků, amen.

Jako: Nuž chválu vzdejmež Bohu.

730. Vzdejmež Bohu slušnou čest; neb Otec předobří jest, a jeho dobrotivost trvá vždy až na věčnost.

2. Stvořil nás mile k svému obrazu důstojnému; neb jeho dobrotivost atd.

3. Dává nám pokrm, nápoj, oděv, zdraví i pokoj; neb jeho atd.

4. K našemu potěšení slouží všecko stvoření; neb jeho atd.

5. Slunce, měsíc i hvězdy, vítr, země, oheň, vody; neb jeho atd.

6. Ptactvo, zvířata, ryby, ovoce i úrody; neb jeho atd.

7. Z otcovské jeho vůle slouží nám i anjělé; neb jeho atd.

8. Odpouští hříchy naše pro smrt Pána Ježíše; neb jeho atd.

9. Milost vždycky k východu, hněv jeho jde k západu; neb jeho atd.

10. Když to činí na zemi, učiní víc na nebi; neb jeho atd.

11. Jakož slíbil z milosti vzít nás k věčné radosti; neb jeho atd.

† 12. Budiž Bohu vzdána čest, neb Otec předobří jest, a jeho dobrotivost trvá vždy až na věčnost.

Jiří Tranovský.

Jako: Kriste, Synu jediný.

731. Vzdejmež čest Bohu svému z jeho dobrodiní: Vzácnáť jest chvála Jemu od jeho stvoření; protož my nyní spolu činmež vnitřní poklonu, řkouc po tomto stolu:

2. Chvála buď, věčný Bože, jenž nebe oblakem zakrýváš na obloze, dáváš dešť svým časem; velikomocný jsa Pán, činíš to k požitku nám, chtě od nás býti znám.

3. Ptáctvu, všemu dobytku pokrm připravuješ; potom je ku požitku, lidem přivozuješ; z tohož my Tobě, Pánu, majíc od Tebe stravu prozpěvujem chválu.

4. Tebež nyní žádáme, přijavše pokrmy: Dejž, ať jich

užíváme bez hříšné poskvrny; v práci a dobré ctnosti, činíc své povinnosti, zde v času milosti.

Martin Michalec.

Jako: Na Boží narození.

733. Zpívej, duše má, Bohu, zpívej s vděčností mnohou; nechť jeho dobrodiní dnes veselým tě činí: Ten, kterýž všecko stvořil, moudře všech nás způsobil i nyní nás posilnil.

2. Chvalmež Jej, jeho sluhy, a plaťme Pánu dluhy, když On tak nás miluje a štědře opatruje; hned, jak nás sobě stvořil, v matce z kostí, žil složil, masem a koží odil.

3. Hned, jak žít začínáme, kuchyni celou máme, i v matek svých životě dobrým nás sytí skrytě; neb ač jsme tru-

pel malý, však Bůh náš, hoden chvály, chráně nás nezhálí.

4. Na svět přijdouc vše máme, čímž život svůj chováme; neb vše Bůh připravuje a nám z lásky daruje: Oblak, déšť, slunce, teplo, dává rostlinám světlo, by vše rostlo a kvetlo.

5. Odkud' chléb i víno nám vyvodí ten dobrý Pán; ptáci vejce snášejí, z nich mladé vysedají nám v pokrm, ryby z vody, všech zvířat divné rody, dávají chutné hody.

6. Ach, prosmež, ať Pán slávy dá všechněm rozum zdravý těch věcí k užívání, a za ně děkování; by mysl v dobrém stála, ctný život vydávala, řkouc: Bohu budiž chvála.

* Dan. Sinapius.

Písně večerní.

Má svůj nápěv.

734. Ach, jak všecko přetivně spočívá v noci mile, lidé, hory, pole; vy pak, milí smyslové, těla mého sluhové, povstaňte k Boží pochvalě.

2. Kde se světlost poděla sluneční? noc zahнала, tmavá a odporná. Ach, povstaň, slunce jiné, Ježíši, světlo plné, osvětíš srdce ztměné.

3. Tělo, jdi spočívati, slož obuv svou i šaty, obraz smrtelnosti; neb Ježíš v jinou sukni obleče tě v den soudný, věčnou svou spravedlností.

4. Hlava, nohy i ruce jsou vděčné, že od práce jdou již k spočívání; srdce v Pánu vesel se, že On bíd všech sprostí tě, i hříchů škodných páčání.

5. Nu již mdlé oudy jděte, na své lůžko se klad'te, kteréhož žádáte; přijde čas i hodina jistá od Hospodina, v hrobě ho zatím dojdete.

6. Ó Ježíši, můj Pane, rozšíř svá křídla na mne, ku rátko zemdlené; nedej ďáblu škoditi, s anjely rač brániti, ať ležim neporušeně.

7. I vás, mili domácí, nechť nepotká té noci žádná zlost, protivnost. Bůh popřej šťastně spáti, stráží svou ohraditi pokojíka nebezpečnost.

* Jer. Lednický.

Píseň večerní v neděli a v svátek.

Jako: Doufám v Boha v svém neštěstí.

735. Ach, noc tmavá chce moc bráti, světlo denní jde přeč, srdce prv než půjdeš spáti, promluv s Bohem svým řeč.

2. Bože velký, světa Pane, Ty Duch nekonečný, Ty vždy hledíš s nebe na mne; slyš můj hlas srdečný.

3. Den tento, jež jsme ztrávili, byl tvůj obzvláštní den, a já jsem měl Tobě milý a svatý býti v něm.

4. Než snad se tak nenachází, neb já vždy mám tělo, jenž mne ku pádu přivádí, byť srdce nechtělo.

5. Proto hledám tvé milosti, nehleď na mé viny, neb tyůj Syn Tvé spravednosti za mne dosti činí.

6. Vpiš to, co se dnes učilo, do srdce našeho, a dej, aby se splnilo skutkem od každého.

7. Zachovej nám na svém slovu poklad našich duší, bychom Tobě, svému Bohu, sloužili, jak sluší.

8. Mezi tím já půjdu spáti, ó Otče, stůj při mně; rač mi anjelů svých dáti, aby chránili mne.

9. Dej dobrou noc všem, jenž Tobě dnes věrně sloužili, a obrať těch, kteříž sobě svou zlostí škodili.

10. Sloužiliť můj život k chvále, dej mi ráno vstáti, abych mohl ještě dále běh svůj zde konati.

11. Potom vezmi mne sám k sobě při konci života; tam bude sláva při Tobě, tam věčná sobota.

* Š. Hruškovc.

Má svůj nápev.

736. Aj, nyní se den nachýlil, a slunce zapadá, již každý, kdož se unavil, spí a odpočívá;

2. Ty však, ó můj Hospodine! nespíš a nedřímeš, temnost světla Ti neujme, neb sám světlo sluješ.

3. Pomni též na mne, můj Pane, v této tmavé noci, a vezmi mne milostivě pod stín Božské moci.

4. Odvrať ďábelskou ukrutnost, houfem tvých anjelů, tak jsouce mnohých péčí prost, sen budu mít spolu.

5. Citím sic množství hříchů svých, jež na mne žalují; však, ó Ježíši! v ranách tvých já se vyplacuji.

6. Toho za rukojmě stavím, když půjdu k soudu tam; Onť se přimluví, o tom vím, v Něj plnou víru mám.

7. S tím oči své již zavírám a usnu s radostí, Bůh drží stráž, já pokoj mám beze vši žalosti.

8. Pryč jděte, marná myšlení, kam chcete, nic nedbám; neb v srdci mém jest stavení, samého Boha chrám.

9. Jestli ta noc jest poslední v tom smutném údolí; ach, přiveď mně k věčnému dni, mezi své anjely!

10. V Toběť jsem živ i umírám, ó Bože zástupů! V smrti, v životě spomož sám, v bídě a v zármutku.

Jako: Minula noční hodina.

737. Aj, přišla noční hodina, pochvalmež Pána Boha, ve jménu Otce i Syna, též i Ducha Svatého, všech jednoho Hospodina.

2. Děkujemť Tobě, Otče náš, že jsi nás opatroval v tento den a byls strážce náš, že nám nic neuškodil zlý člověk, ani satanáš.

3. Odpusť nám, Otče, žádáme, co jsme koli zhřešili, neb se Tobě vyznáváme, jsouc tvé nehodné slouhy, k Tobě Pánu přiznáváme.

4. Chraň nás také této noci, aby ďábel nad námi nemoh' míti žádně moci, kterýž nám chce škoditi každou chvíli, zvláště v noci.

5. Ostříhej nás, Bože mocný, když již oči sen vezmou, a zapuď obludy noční; tvoji svatí anjelé, dej, ať jsou naši ponocní.

6. Poněvadž již spát půjdemo, poroučíme se Tobě, dej ať bezpečně lehneme, leh-nouc v pokoji spíme ráno ve zdraví vstaneme.

Jako: Byť Boha s námi nebylo.

738. Děkujemť, obránce náš, že jsi nás opatroval v tento den, měv péči o nás, od nepřátel zachoval duchovních, také tělesných, duší, tělu škodlivých, jménu tvému odporných.

2. Odpustiž nám, Tě prosíme, naše v něm provinění: Toběť se srdcem koříme, zhladiž i zlá myšlení, pro Krista, Syna milého, a pro

hořkou smrt jeho, Beránka nevinného.

3. Ostříhejž nás, Hospodine, také i této noci, a zachovej, Tě žádáme, hrozné d'ábelské moci; by nás vrah nepodtrhoval, k vůli nepřipravoval, svědomí nesprzňoval.

4. Nebudeliť ochrany tvé, stráž lidská neobstojí; ó ať se, přemocný Bože! duchové zlí Tě bojí; drž pravici svou nad námi, zůstáváje vždy s námi, dej ctné odpočívání.

† 5. Anjely duchy přecistě sešliž k naší obraně; my majíce sliby jisté, vzýváme Tě důvěrně; neb neopouštíš žádného, kdož z srdce upřímného doufá v Tě, Pána svého.

6. Již se Tobě poroučíme s tělem i také s duší; všemohoucí, věčný Bože, uslyšíš žádost naši: V svědomí dobrém nás chovej, sna těžkého zachovej, v bezpečnosti dochovej, pro Krista, Syna milého, a pro hořkou smrt jeho, Beránka nevinného.

Havel Dřevíněk.

Ke dnům nedělním a svátečním.

Jako: Ach, Bože můj, já jsem zbloudil.

739. Den nedělní (sváteční) se skonává, pojd'me, Boha našeho ctěme, neboť nám podává dobrodiní mnohého;

protož oběť nábožnosti obětujmež Mu s vděčností.

2. Pane, při Němž každodenně rada, pomoc hotová, slyš, jak volám k Tobě vroucně, nechť jsou platná má slova; nic vzácnějšího nemám zde, jen Tě chváliti upřímně.

3. A kdo by to směl tajiti, že všech lidí miluješ? Ve dne, v noci to spatřiti můžeme, že nám přeješ; nebo v každém okamžení vyléváš své požehnání.

4. Jiné dni v téhodni strávím z rána až do mráкотy v prácech a v starostech; slavím v tento den tvé jméno vždy; nebs Ty v něm dílo své konal, nám vůli svou poznati dal.

5. Vykupiteli všech lidí, Ježíši, má naděje, jak jsi Ty dnes mnohé bídý ulevil skrz slovo své: tu potrestal, tam potěšil; tu naučil, tam polepšil.

6. Pane, já chválím jméno tvé nyní, též i na věčnost, že jsi to símě tvé dobré dal rozšívat hojně dost; Tobě ke cti ono vzejde, k užitku svým časem přijde.

7. Nyní opět k spaní lihám, odložíc své starosti, na milost tvou se spoléhám, která veliká dosti, nechať d'ábel, svět bojuje, pravice tvá mne zdržuje.

8. Mám-li v jitře zdrav povstati a Tobě, Bohu, sloužit, vím, že ráčíš milost dáti, bych mohl v tom věrný být. To vím a věřím srdečně, víra mne spasí konečně.

* Jan Boh. Ertel.

Jako: Vesele zpívejme.

740. Den tento přecháve mladí, také staří, noci dočkáve, pozdvihnouc svých tváří k nebeskému Pánu, nás všech hospodáři.

2. Vzdálil od nás lidí s jejich skutky zlými, každý z nás to vidí, jak s věcmi marnými Bůh jich nenávidí, a pohrdá jimi.

3. Dal nám požehnání, k Němu volajícím a v svém povolání věrně kráčejícím, a Jej bez přestání z srdce milujícím.

4. Smrtí nám neplatil podle zasloužení, hněv od nás odvrátil, dal nám potěšení, že jest nás vyplatil Kristus z zlořčení.

5. Toho požívajíc, žádejmež našeho, víru v Něho majíc, Otce laskavého, ať nám dá ještě víc z dobrodiní svého.

6. Ó Otče laskavý, uděl té milosti, ať ten satan lstivý jest zmýlen v své zlosti, i člověk nepravý v své nešlechtnosti.

7. Kteríž spolu rady jedné požívají, strojíc nám úklady, neodpočívají, a ku pádu rady všudy dodávají.

8. Zruš jejich osidla s předsevzatou zlostí, sbeř nás pod svá křídla, ať při tvé milosti požíváme bydla, a jsme v bezpečnosti.

9. Anjely svatými, stráží tou bedlivou, služebníky svými jako zdi ohnivou ohrad' nás před zlými, a dej nám milost svou.

10. Abychom pokojným snem odpočivali, a srdcem pobožným vnitř rozvažovali, jak s užitkem hojným jsme Tě požívali.

11. Nedej nám usnouti v tmavé noci hříchu, ať můžem zniknouti d'áblova posměchu, v lidském zahynutí jež má svou útěchu.

12. Aby nás snem těla smrt nezachvátila, a jakž dávno chtěla, nám nezaplatila, příčiny neměla, by nás zatratila.

13. A tak nás vždy chovej v svém opatrování, neštěstí uchovej, uděl smilování, a k jitru dochovej, ať vzdáme chválení.

14. Amen, Otče milý, náš nebeský Pane, dejž, ať v tuto chvíli to se všecko stane, zač Tě tvoji věrní pokorně žádáme.

Má svůj nápěv.

741. Den uchází, můj Jezu, Ty buď s námi, nechť světlo tvé tmy hříchů mých zahání, vzejdiž ve mně, slunce spravednosti, osvětíš mne, Pane, svou milostí.

2. Čest a chválu Tobě, můj Bože, zpívám, že v svých věcech vždy přece prospěch mívám, dle tvé rady, ač ji ne vždy vidím; však žes ve všem spravedliv, dobře vím.

3. Jen jedno jest, co srdce mé kormoutí, stálost v dobrém nemohu dosáhnouti; toť jest známo, srdci zpytali, že vždy klesám jako nedospělý.

4. Odpusť, Pane, co na svědomí svém mám; svět, hřích, ďábel činí to, že Tě hněvám; jest mi líto, srdce mé se koří, ach, dej milost, ať se s Tebou smíří.

5. Obránce můj, pastýři izraelský, k ochraně mé připáš svůj meč vítězský; ostříhej mne svou mocí velikou, když na mne jde ďábel lsti všelikou.

6. Ty nedřímeš, když mdlé tělo spočívá, dejž, ať duše i sen bez hříchu mívá; slunce živé, ó kdyžs ke mně přišel, nepustím Tě, Jezu, neb den ušel.

• S. H.

Píseň večerní v sobotu.

Má svůj nápěv.

742. Dokonavše ten týden, Bože dobrotivý, v němž jsme hojně každý den měli chléb povšední; k tomu tělo i duši, statek, živnost všecku zachovals, jako sluší, sám svou mocí Božskou.

2. Zač Tobě, Pane milý, děkujem srdečně, žes nás až k této chvíli choval vždy bezpečně od hrůzy i těžkosti, od úpadku zlého, od všeliké chytrosti ďábla ukrutného.

3. Tobě se z hříchů svých, Bože, vyznáváme, které jsme v dnech minulých páchali vědomě; odpusť je nám, prosíme, Otče, skrz Ježíše; dej, ať potom chodíme v ctném křesťanském rouše.

4. Dej nám nastávající týden nový zdraví; vzdal všeliké nemoci, lékaři laskavý; požehnej všecko naše, co z tvé ruky máme, zapuď pryč satanáš, neb v Tebe doufáme.

5. Od úpadku škodného milostivě nás chraň; od člověka lstivého varuj, také i braň; chovej zdravých a čerstvých všech nás pospolitě, nebs Ty Otec svých věrných dítek v tomto světě.

6. Díky Tobě vzdávati budeme vždy, Pane; jen nedopusť zblouditi od tvé cesty

pravé; při života skonání, když hodinka přijde, dej šťastné vykročení, duch ať k Tobě dojde.

7. Dej noc nastávající pokojnou a tichou, ať spočíváme všickni pokojně bez hříchu; zažehn chytrost ďábelskou, člověka škodného; sešli k nám stráž anjelskou, ať brání od zlého.

8. Amen, všickni společně rcemež, ať se stane, cožkoli teď srdečně v tvém jméně, ó Pane Ježíši! zde prosíme, rač u Otce svého všem získat, kteří chceme vjít do ráje tvého.

* Jer. Lednický.

Má svůj nápěv.

743. Ježíši, Spasiteli můj, již se беру v pokojík svůj, položím se, budu spáti, Ty rač mne sám ostříhati.

2. Odpusť mé hříchy z milosti, škodných nečistých snů zhosti, dej mi libezně usnouti, v rukou tvých odpočinouti.

3. Když já usnu, bdiž Ty, Pane, ať se mi zlého nestane, vejm mne pod svá křídla, k tomu dej anjely vůkol domu.

4. Chraň mne před ohněm a vodou, před náhlou smrtí i škodou, krádeží, nebezpečností, střež mne, i mých z své milosti.

5. Dej ať ráno zdravý vstanu, chválit Tebe jdu do chrámu, dej mi v zdraví ráno vstáti, své povolání konati.

6. Bůh Otec vem mne v péči svou, Bůh Syn obmej mne krví svou, Bůh Duch rač mne osvititi, bych mohl v nebe přijíti.

* Wáclav Kleych.

Má svůj nápěv.

744. Již oči své snu nočnímu pokojně oddávám, tělu svému odpočinutí dám; nevím, zdali zase ráno vstanu, čili v noci skrz smrt půjdu k Pánu.

2. Protož Tobě, Bože můj, Bože velmi laskavý, z srdce svého oběť vzdávám chvály, žes mne ráčil tento den chrániti, a všech nebezpečností zbaviti.

3. Tys i ďábla, toho lva v zlosti neskokceného, tvým věřícím škoditi chtivého, mocně ráčil ode mne zahnat, mně jako na rukou svých chovati.

4. Když pak nyní, jako mrtvý, v loži budu spáti a jsem-li živ neb mrtvý, neznať, Ty všecky mé údy v své péči měj, i což kde milého mám, zachovej.

5. Marní snové ó ať smyslu mých neobtěžují, ani v spaní mne nepředěšují, Ty

mysl mou, Ty duši mou spravuj, ať v Tobě bdí, když já spím, sluha tvůj.

6. Nechť mně i tvůj svatý anjel s tvou pomocí chrání, nepřitele ďábla pryč zahání, kterýž z toho nejvíc se raduje, když kde koho nějak podvozuje.

7. Já pak jestli dočkám ráno světla milostného, jakž se tomu těším z srdce svého, Tobě, Bohu, rád chci děkovati, a ke cti tvé i chvále zpívati.

8. Již na různě všecky mé marné starosti jděte, a smyslové již se upokojte; Ty přijď ke mně, můj Pane Ježíši, když zavře oči sen nejoblíbenější.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

745. Již se přiblížil čas noční, chvála Tobě, Bože věčný, žes nás dne pominulého zachoval od všeho zlého.

2. Odpusť naše provinění, kteréž Tobě tajné není; obhajuj nás této noci od všech neštěstí svou mocí.

3. Zapuď duchy zlé, z našeho kteříž se radují zlého; připoj k nám svaté anjely, aby nad námi stráž měli.

4. Dejž libý a pokojný sen, zlá myšlení od nás zažehn; v Tobě dej kochání míti, a rač nám přítomen býti;

5. Abychom, když den vrátí se, a noc sluncem rozrazí se, za tvá hojná dobrodiní vzdávali dobrořečení.

6. Zůstaň s námi, Kriste milý, neb se svět k večeru chýlí, ďábel se na nás rozlil, a všecek svět již podnitil.

7. K vyhlazení houfu tvého, a k činění všeho zlého; odejdeš-li Ty nás, Pane, i kdož před ním pozůstane?

8. Protož zůstaň, Kriste, s námi do posledního skonání, slovo tvé, to světlo jasné, dejž, ať u nás nevyhasne.

9. V této převelké úzkosti popřej nám pravé stálosti, by tvé slovo i svátosti čisté zůstaly v celosti.

10. U nás i našich potomků, k slávě tvé na věky věků, amen, amen, dejž to, Pane, ať se to všecko tak stane.

Jako: Ježíši, Spasiteli můj.

746. Když slunce nás již odchodí, temnost večerní nadchodí, nám slunce svěť spravednosti, bloudit nedej nám v temnosti.

2. Rádi my vzdáme chválu, čest, žes dnes zahnal od nás neřest, anjely svými toho dne, jakž Pán zastávals nás mocně.

3. Milostně nám odpusť to vše, čím kdo protivný byl Tobě; nechtěj toho vzpomínati, pokojně dej spočívati.

4. Anjely svými nás ohrad', by nás spatřil d'ábel jak hrad; před přístrachem, škodou v noci chraň nás Ty svou Božskou mocí.

* Dan. Krman.

Jako: Aj, Panna jest pozdravena.

747. Kriste, jenž jsi světlo i den, zažeň od nás zlý noční sen, věříme, žeš světlo světél, světla věčného kazatel.

2. Pane, jenžs nestihlé moci, obhajujž nás této noci, dejž v Tobě odpočinouti, a bezpečně spolednouti;

3. Aby d'ábel, nepřítel náš, svým lákáním nesklamal nás, vezma sobě ku pomoci tělo naše, škodné moci.

4. Dejž očima ctně usnou-ti, v srdce vlej čistá vnuknutí, ať Tě můžem milovati, rač nás svou rukou hájiti.

5. Pohled' na nás, obránce náš, neb se d'ábel chystá na nás; nedej nás jemu přelstíti; všaks nás ráčil vykoupiti.

6. Rozpomeň se, Pane, na to, že jest člověk popel, bláto; rač našich duší hájiti, a nám vždy přítomen býti.

7. Bohu Otcí budiž chvála, Synu jeho čest nemalá, a Duch Svatý rovné moci uchovej d'ábelské moci.

† 8. Amen, všickni zazpívejme, Bohu se svému raduj-

me, poručme se mocně Jemu, Onť sebe přeje každému.

9. Kriste, pro své umučení dej nám hříchů odpuštění; ať nás nezže věčný plamen, uchovej nás, Kriste, amen.

Má svůj nápev.

748. Kriste, světlo všech temností, děkujeme tvé milosti, žeš nás ráčil zachovati, v tento den od náhlé smrti, i od všech neštěstí.

2. Od případností škodlivých, hanby světské, účinků zlých, i od hřichu smrtelného, zvláště d'ábla ukrutného, všech chytrostí jeho.

3. Poněvadž se spát strojíme, Tobě se v moc poroučíme, obhajujž nás svou pravici všecky odpočívající, v Tebe doufající.

4. Aby d'ábel, nepřítel náš, svou chytrostí nesklamal nás, za obránce berem sobě, všemohoucí Bože, Tebe, jenž kraluješ v nebi.

5. Řkouc: Bože náš nej-mocnější, ostříhejž nás této noci, abychom v pokoji spali, a v Tobě odpočíváli velicí i malí.

6. Amen, společně zpívejme, času ranního čekejme; abychom ve zdraví vstali, pomoz, Kriste, slavný Králi, amen, slavný Králi.

Jako: Aj vstávajíce, ráno.

749. Na lože jdouce, Tobě se modlíme, již se kládouce, náš Pane, prosíme, v pokoji spáti, dejž odpočívati, ve zdraví vstáti.

2. Ďábly proklaté rač od nás zahnati, anjely svaté k ostríhání dáti, dobrá myšlení a čistá kochání dej nám ve spaní.

3. Dej v samém sobě pokojné usnutí, vždycky o Tobě anjelská vnuknutí; ať což činíme, bdíme, nebo spíme, vždy Tě chválíme.

4. Chvála buď Tobě, Pane Králi věků, přijmiž ji k sobě od svých služebníků, i od nás hříšných, bídných a nehodných, shlad' všeliký hřích.

5. Ó Jezu-Kriste! Pro své umučení račiž nám dáti hříchů odpuštění, ať nás nepálí ten pekelný plamen, rcemž spolu: Amen.

Jako: Ó duše má, rozpomeň se.

750. Naše oči unavené zavírají se nyní, a údy těla zemdlené odpočinouti miní; neb slunečnost spanilá od nás již odstoupila, a otupná temnost noční zatemňuje náš zrak oční.

2. Ach! hosti života mého, rozpomeň se jdouce spat: Zdaliž jsi dnes Tvůrce svého

v něčem neobrazil snad; čiň za času pokání, a hledej smilování, bys svobodný byl trestání i všeho pokutování.

3. Řkouc: Tobě jest dobře známé mé všecko provinění, kteréž jsem spáchal dnes, Pane, proti Tobě na zemi; tvou cestu opustice, úrad nekonajíce, provodíc rozpustilosti, a milujíc nepravosti.

4. Ach Pane! rač mi dát milost pro Krista zasloužení, a netresci mou velkou zlost pro jeho utrpení. Hled' na hanění jeho, a rozhřeš mne hříšného, On za mne učinil dosti tvé Božské spravedlnosti.

5. Bože nevystihlé moci! Rač seslat svých anjelů, by mi nemohla té noci škodit zlost nepřátelů; vítr, oheň povodeň, obluda, i strašný sen, nemoc i smrt nenadálá mně žalosti nezavdala.

6. Nedej mi nikdy od Tebe odloučit se šeredně; než dej, ať vždycky o Tobě přemýšlím v noci, ve dne; o Tobě též ve spaní ať má přemýšlování duch můj, pokud se probudí ze sna těla mého údy.

7. Otče nebes, posvětiž se tvé jméno, království tvé přijď k nám, tvá vůle vždy děj se všudy; dej chléb, bychom své měli ctné vyživení; odpusť nám provinění;

zbav nás pokušení všeho, a uveď do ráje svého.

* Eliáš Mlynárov.

Má svůj nápěv.

751. Noc jest přede dveřmi, tmy obkličují zemi; přijď k nám, ó Ježíši, světlo tvé ať nás těší; nebs Ty, ó Ježíši! to světlo nejlepší.

2. Já jsem tohoto dne mnohé marnosti páchal; Ty jsi z všech počet mně učinil a zanechal; já sobě předkládám ten těžký počet sám.

3. Mají-li hříchové moji zapsáni býti, nechť jsou ve krvi tvé zbarveni a obmyti; neb toto zapsání žádný dluh nečiní.

4. Jestliže hříchy mé někde zapsané stojí; však tvá milost, Pane, ty dluhy mé spokoji; tvá krev šarlatová všecken počet snímá.

5. Aj, již se v tom čase spát беру v tvém pokoji, dejž ať zejtra zase tvá milost při mně stojí; Ty jsi dnem i nocí při mně s svou pomocí.

6. Nic sobě nežádám, jen o Tobě sen mítí, a tu naději mám, že v srdci mém chceš býti; ach, reiž, ať jest duch můj v Tobě živ, a tak tvůj!

7. Když usnu, Ty mne braň, když usnu ve jménu tvém, mé oddechnutí chraň, a rci k stvrzení: Amen! Tu

silnou viru mám, žes věrný strážce sám.

Má svůj nápěv.

752. O duše má! rozpoemeň se na dobrodiní Boží, kteréž tobě v tomto čase vždycky den po dni množí; neb On tento celý den, z mnohých bíd tě vyvedl, i od d'ábla ukrutného chránil skrz anjela svého.

2. Čest a chvála Tobě, Pane, buď vzdána bez přestání, že mi všecko dnes šťastlivě dalo se v mém konání; od hříchu smrtelného bránils mne sluhu svého; od nepřátel mých zachoval, a zdravím dobrým daroval.

3. Žádná v světě lidská moudrost tvé přenesmírné skutky, ani řečníků výmluvnost nemůž zčisti na věky; tvé dobroty, můj Tvůrce, není počátku, konce; Ty vše řidiš, sytiš, chováš, a od pádu sám zastáváš.

4. Díky Tobě, že den dnešní šťastlivě svůj konec vzal; a k tomu tento čas noční všem k odpočinutis dal; buď při mně, ó Bože můj! Rozum slepý obdaruj světlem pravdy slova svého, toho světla přejasného.

5. Ó Pane! Odpusť z milosti všecko mé provinění, v kterém srdce mé z bolesti le-

ží bez potěšení; i ďábel svou chytrostí chce uvést do propasti; Tys jediný Bůh můj a Pán, ach před rukou jeho mne braň.

6. Ač právě skrz mé mrzkosti od Tebe jsem odstoupil; však tvůj Syn hořkou bolestí opět mne s Tebou smířil; hříchy své nezakrýváš, neb tvou milost uznávám větší být, než mé mrzkosti, aneb všeho světa zlosti.

7. Ach, laskavý Jezu Kriste, Synu Boha živého, Tobě se poroučím jistě se všim času každého; zůstávej vždycky se mnou, i v tu noční hodinu drž nade mnou stráž anjelskou, a zažeh chytrost ďábelskou.

8. Dej v noci nastávající pokojně spočinouti, ať zlé nemá žádné moci nade mnou, Otče svatý; tělo, duši i živnost, mé domácí, pokrevnost, statek, dům i všecky věci poroučím tvé Božské moci.

9. Od hrůzy strašlivé varuj, braň i od ruk bezbožných, od nemoci škodné šanuj, zapuď pryč vojska zlostných; odvráť oheň i vodu, mor i smrt náhlou, škodnou; nedej též v hříších zemřít, a s tělem, duší zhynouti.

10. Ach, vyslyš, Otče milý, zač Tě tvé dítě prosí! Ježiši, Vykupiteli, buď při mně

po vše časy; ó silný Duchu Svatý! V dařích velmi bohatý, slyš též žádost srdce mého: Amen, jistě dojdou toho.

* Jerem. Lednický.

Jako: Má duše se nespouštěj.

753. Ostříhej mne, můj Bože, této tmavé noci; tak opět jda na lože, úpím v vroucném srdci; můj strážce děkujiť, žeš mne dnes opatroval, před neštěstím zachoval, Tebe oslavuji.

2. Ostříhej, prosím, duši, přej jí své milosti, ať ji nic neporuší, ó Ty srdcí hosti, Jezu! zůstaň se mnou! Ochraňuj všecko, což mám, neb to vše Tobě dávám, drž stráž svou nade mnou.

3. Ostříhej mi smyslu mých, všecky údy těla, tak aby nižádný z nich nezhylnul docela; neb bez tvé pomoci snadno by bídné tělo, a což mám zkázu vzalo nepřátelskou moci.

4. Ostříhej mi můj život, vzdal mor, oheň, nemoc; v času plném bíd a psot, dej mi s nebe pomoc; tvé rámě mne hájí, i všechněm těm pokoje, a snu libého přeje, jenž v Tobě doufají.

5. Ostříhej, Bože, mou čest, rodinu i dítky, i všecko to, co mé jest, ó strážce nebeský! Na Tebe spoléhám; aj již u-

snu pokojně, a zas procítím šťastně, když Tě při sobě mám.

6. Amen, vždy s důvěrností říkám srdcem, ústy, že mne můj Bůh z výsosti ochrání, jsem jistý; mé heslo jest Ježíš! Se mnou, při mně, ve mně jest, pryč všecko zlé i neřest, mne chrání můj Ježíš.

* Jan Blasius.

Jako: Ježíši, Spasiteli můj.

754. Pane Bože všemohoucí kterýž máš všecko v své moci, opatruj nás této noci, před každou ďábelskou mocí.

2. Synu Boží, Pane Kriste, útočiště naše jisté, pokojnou, šťastnou noc nám dej, co škodného, toho nedej.

3 Těšiteli Duchu Svatý, navštěv lid svůj hříchem jatý, dejž, ať v pokoji lehne-me, ráno ve zdraví vstane-me.

4. Trojice Svatá, Bože náš, jenž mdlobu naši dobře znáš, přístrachů hrozných, strašlivých zachovej, bouří škodlivých.

5. Obec tuto, i lidi v ní nedej kazit meči, ohni; zažen válku, také rozbroj, a dej nám svůj svatý pokoj.

6. Přistrojený polam svůj bič, všecko zlé zažen od nás

pryč, buď s námi, neopouštěj nás v tuto noc, i na každý čas.

7. A když čas bude zemřít, rač dobré paměti přítí, po této pak smrtelnosti uveď do věčné radosti.

8. Kriste, pro tvé umučení, dej nám hříchů odpuštění, ať nás nezžehne věčný plamen, uchovej nás, Kriste, amen.

Jako: Ó duše má, rozpomeň se.

755. Pane, již z života meno opět jeden den ubyl; naučiz mne, sluhu svého znáti, jak jsem v něm živ byl; ba ukaž mi zjevně sám, kde padám, a jak klesám; pomoz šťastně den zavřít, ve všech věcech pokoj mít.

2. Ach, Ty ovšem najdeš mnoho, co jest proti vůli tvé, neboť jsem já plný toho vždycky, co jest hřích a zlé, a od rána až potud srdce, ústa každý úd tak mnohé má provinění, že hříchů mých počtu není.

3. Ale Bože vši milosti, ještě jednou shověj mi, já jsem sic obtížen zlostí, než Ty hříchy mé sejmi; tvá dobrota přemnohá buď i v ten večer nová; tak Tobě chci lépe za tím, a víc sloužit srdcem svatým.

4. Posvětiž mé vnitřnosti a bych sen bez hříchu měl a

dej, aby z tvé milosti, anjel tvůj vždy při mně bděl; vyhas světlo i oheň, chraň dům a všecko v něm, abych ráno neměl s mými žádné bídy domácími.

5. Zbraň i lidem nešlechetným, kteří ve tmách zlé strojí, a když spíme, nám i všem tvým všelijak škodit chtějí; zruš jejich rady lstivé, a zkaz skutky zlobivé, odvrť i jiné neřesti, které d'ábel chce přivesti.

6. Pane! oko tvé nespává, když u nás čas večerní, ale na vše pozor dává, neb jsi jak pastýř věrný, kterýž i v té temnosti nad stádem bdí s pilností, protož pomoz nám, ovcem svým, ať v tvé strážce bezpečně spím.

7. Dej, ať zdravý mohu vstáti, když bude čas příhodný, a povinnost svou konati k tvé cti dále, den po dni; aneb a snads, můj Pane, dnes spořádal smrt na mne: Tedy v ruce tvé poroučím duši svou, když se rozloučím.

• S. H.

Jako: Kriste, světlo všech temností.

756. Pochválen buď Bože Otče v Duchu Svatém skrz Ježíše, žes mne dne pominulého od neštěstí všelikého chránil, sluhu svého.

2. Od šípů d'ábla ohnivých, smrti náhlé, od ran škodných, i od jiných zlých poklesků, jenž se valí na tvář lidskou, bránil mocí Božskou.

3. Prosim Tebe, Pane milý, odpusť z lásky, co jsem koli toho dne pominulého skutkem, slovem z srdce zlého spáchal protivného.

4. Přijmi mne opět na milost, a nehleď na mou nehodnost, než na drahé zasloužení Syna svého, Otče, vzhlédni, jenž kraluje v nebi.

5. Ach, popřej nastávající pokojně spočívat noci, sešli své svaté anjely, by mne i mých ostríhali, zlým škodit bránili.

6. Ty jsi můj obhájce mocný, síla má i Pán můj vzácný, Tys světlo spasení mého, tak nebudu se žádného lekat strachu zlého.

7. Neb kdy koli volám k Tobě, Bože věrný, v své potřebě, laskavě se ohlašuješ, ze všech bíd mne vždy retuješ a k pokoji vedeš,

8. Tak že člověk zlý, i vo-da, oheň, strach škodný, obluda, k tomu žalost i soužení musejí býti vzdáleny na tvůj rozkaz pevný.

9. Zač Tobě, ó Pane milý, povinen jsem každou chvíli čest, chválu, díky vzdávati

jméno tvé oslavovati, nyní i na věky.

10. V tom pak mne zde chovej sobě, bych po všechny časy Tobě žil v skrovnosti, strážlivosti, a v křesťanské pobožnosti, k tvé, Pane, libosti.

11. Po zdejší pak smrtelnosti uveď mne, Bože, z milosti, do své slávy a radosti, kdež Tě tvoji z své vděčnosti chválí na věčnosti.

Jer. Lednický.

Má svůj nápěv.

757. Pochvalmež my Boha nyní spolu v tento čas nešporní (večerní), mládenci i malé ditky, dnes, zítra a potom vždycky, řkouc buď Tobě, Bože, chvála, a v nebi na věky sláva.

2. I my (vy) staří nemeškejme (te), ale s dětmi Mu zpívejme (te); z takového dobrodiní, kteréž nám činí zde nyní, řkouc: buď Tobě, Bože, chvála, a v nebi na věky sláva.

Má svůj nápěv.

758. Pochvalmež Pána Boha za dobrodiní mnohá, jež činí a v zlosti nám shovívá.

2. Že teď ráčil v tento den býti všechněm přítomen, a

d'áblu nedopustil škodit v něm.

3. Protož Ho srdcem prosme, před Ním se upokořme, a všickni takto spolu zvoljeme:

† 4. Ve jménu tvém liháme, Bože, Tebe žádáme, ve zdraví ať ráno zas vstane-me!

5. Zazeň zlé sny strašlivé, duši, tělu škodlivé, odvráť sám myšlení nepoctivé;

6. Rozkaž d'ábelské moci odstoupit této noci, Toběť jsou poslušné všechny věci.

7. Uveď i anjely k nám, však jsi Ty sám mocný Pán, od d'ábla i všech jeho mocných braň.

8. I od zlého tyrana chraň, a buď nám ochrana, my bídni prosíme Tebe Pána.

9. Kriste Spasiteli náš, Ty jsi pravý Messiáš, uslyš nás v tento nebezpečný čas.

10. Amen, ať se tak stane, zač my Tebe žádáme, Bože náš, Toběť se poroučíme.

Jako: Nuž chválu vzdejme Bohu.

759. Pod večer tvá čeládka, co k slepici kuřátka, k ochraně tvé hledíme, laskavý Hospodine.

2. Žes ráčil z své milosti dobrého zdraví dosti přát v dnešní celý den, z toho Tobě děkujem.

3. Poněvadž pak mnohý hřích našel se v našich tělech, odpusť svému stvoření v Kristovém zasloužení.

4. Pokojné noci nám přej, d'áblu škoditi nedej; ale sám nás ostříhej, jakžto obrance silný.

5. Ať tělo odpočine, sen zlý hrozný pomine, všecka dobrá myšlení dej nám, Pane, ve spaní.

6. Snům nedej nás mámiti, pokoje rač popříti, abychom lehnouc zdraví, vstali ráno veselí.

7. Ó Bože všemohoucí, buď při nás svou pomocí, nedávej nás d'áblu v moc, ostříhej nás celou noc.

8. Neb d'ábel usiluje, divnou moc provozuje, přitruhuje nás k sobě, bychom byli bez Tebe.

9. Toběť se poroučíme, a pokorně prosíme, při nás buď s svou milostí, budeť nám na tom dosti.

10. Učiň to pro své jméno, ať jest od nás chváleno, od savad až na věky, Pane Bože veliký.

2300

Má svůj nápěv.

760. Poroučímeť se v tvé, Pane, ruce, my v tomto plačtivém údolí; poddávámeť se velebnosti tvé s tělem i duší

k ostříhání; abychom, když usneme, byli v tvém pokoji.

2. Protož pomoci ve dne i v noci žádáme od tvé Božské moci; zbav nepřitele, nám škoditele, ať na duši ani na těle nám nemůž uškoditi; rač nás sám brániti.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

761. Práci denní vykonavše, a k noci se přiblíživše, obraťmež své zření vzhůru, k nebeského Krále trůnu.

2. Jemu vděčně děkujíce, že jeho svatá pravice duše i těla našeho chránila mocně od zlého.

3. Sily v pracích přidávala, boje vésti pomáhala, přivedla v dobrém svědomí, až do toho dne skonání.

4. Prosmež již jeho milosti, znajíce své zkaženosti, nedostatků doplnění i vin zběhlých odpuštění.

5. A majíc nepřátel mnoho, ó žádejmež Pána toho, jenž své chová v bezpečnosti, ať nás chrání svou mocností!

6. Zažena noční obludy, nepouštěje v hřích, bludy, dá svatě odpočinouti, ráno s potěšením vstáti.

Jan Blahoslav.

Jako: Co jsi učinil.

762. Přesilný Bože, Otče všech věřících, děkujemť Tobě vroucně v našich srdcích za tvou nesmírnou, nevypravitelnou dobrotu hojnou.

2. Kteroužs toho dne z své pouhé milosti prokázal hojně; zač Tobě s radostí chceme sloužiti stále, Tě chváliti, neb jsme tvé dítky.

3. Odpusť nám, Páne, všecky naše zlosti, které jsme ve dne páchali z křehkosti; nechť tvá pravice řídí naše srdce, ať nehřeší víc.

4. Chraniž, prosíme, Otče nejmilejší, všecko, co máme, s tělem, také s duší; ať nám neškodí lev, který obchodí chtíc svodit lidí.

5. Zažeh jeho moc, s níž škodit vždy patří; vzdal hlad i nemoc, morové povětrí; všecko soužení, strach, hrůzu, trápení, od nás odejmi.

6. Tys náš ochránce, pomoc, síla, schrána, Tys také strážce, večer, v noci, z rána; měžž tedy zření zvláště v čas večerní, Pane, nad námi.

7. Neb v Tobě, Pane, svou naději máme; ó ať se stane, zač Tebe žádáme; drž stráž nad námi, a zůstavej s námi, s anjely svými.

8. Dej šťastně spáti, bez vši protivnosti; dej v zdraví

vstáti, ať Tě s ochotností ráno chválíme, ctíme, velebíme, dokud živi jsme.

Jerem. Lednický.

Jako: Chvaltež Pána, neboť jest.

763. Při skonání dne toho za ochranu děkujeme Tobě, věčnému Pánu.

2. Prosíce za všech hříchů odpuštění pro Krista, Syna tvého, zasloužení.

3. Ó rač chrániti nás i této noci proti d'ábelské i zlých lidí moci!

4. Anjel tvůj svatý budiž vždycky s námi; ó vyslyš nás a smiluj se nad námi!

5. Vzdal od nás na zdraví i statku škody, oheň, mord, loupež, nešťastné příhody.

6. Dej nám odpočinout v svatém pokoji; však jsme vždy velicí i malí tvoji.

† 7. Ach, zůstaň s námi, náš Pane Ježíši, a neopouštěj svou křesťanskou říši,

8. Neb se svět k večeru již nakloňuje, a d'ábel všelikou zlost provozuje.

9. Nedopouštěj zhasnouti slovu svému, až právě přijdeš sám ke dni soudnému.

10. Při smrti naší budiž Ty náš vůdce, poroučímeť se v tvé přesvaté ruce.

11. Dejž nám za sebou do nebe přijíti, ať Tě tam věčně můžeme chváliti.

12. Amen, dejž to všecko, náš milý Pane, ať se nám podle víry naši stane.

J. Tranovský.

K snu se odbírajíce.

Salva nos, Domine, vigilantes.

764. Spasiž nás, Hospodine, když my bdíme, a ostříhej nás, když my spíme, abychom bděli v Pánu Kristu, a odpočívali v tvém svatém pokoji, amen.

Jako: Nuž chválu vzdejme Bohu.

765. Spi, srdce mé, než zpívej, a Boha svého vzývej, prvé než lehneš k spaní, písničkou o pokání.

2. Ach, co jsem tak rozhněval Toho, jenž mne miloval, všech věcí dárce ctného a ochránce našeho.

3. Neb já k temnotem denním, k hříchům a k proviněním když mne chtěl d'ábel svést, dal jsem se mu navést.

4. Chceš, Bože, obět míti? Ach, dám seč mohu býti! Mé kadidlo a mirha jsou mé slzy a víra.

5. Prosim, Pane, dej milost, dej, ať jsem všech hříchů prost! Pro smrt a pro krev Páně, ach, nehněvej se na mne.

6. Dej, ať tma a mrákota nezbaví mne života, prv než mohu v pokání vzít hříchů smilování.

7. Rci: polož se, mé dítě. Truc kdo můž podvésti tě; spi, nedej se strašiti, Bůh chce na tě patřiti.

8. Chce-li d'ábel sežříti, nedej mu tu moc míti; mně bezpečně dej spáti, v stráži anjelské státi.

9. I mé milé domácí neopouštěj té noci; dej, ať v tvém požehnání všickni jdou k spočívání.

10. A dej mi v ranním čase zdravu a šťastnu zase z lože svého povstati; chciť zas píseň zpívati.

11. Nuž, srdce mé, již směle spi, a věř Bohu cele, že slyší tvá vzdychání; ty spiš, a Bůh tě chrání.

* S. H.

Jako: Ach, jak všecko předivně.

766. Šťastněs, hodinko milá, k nám nyní přikročila, s žádostivou nocí, kterážto svou temností, bych užil pohodnosti, v spaní zastírá mé oči.

2. Již údové zemdlení, složte to břímě denní, spětež, tomuť jest čas, zastavte pečování, až do chvílečky ranní, toť vám přeje Bůh Otec váš.

3. Tvé pak, ó věrný strážce, všeho dobrého dárce, milosti buď chvála, kteráž dnes na všech místech, v rozličných případnostech, vůkol mne vždy nová stála.

4. Ach, Otče všech nás milý, co jsem já, jen hříšník mdlý, života nehoden, Ty pak na poušti světa protahuješ má léta, kdež smrt slídí na každý den.

5. Ó buď Tobě věčná čest, tvých dobrodiní víc jest, nežby je moh' sčísti, neb kdo to vědět může, kde a jakžs pomoh' z nouze, já nevím, ač jsem v tom jistý.

6. Jestli jsem kde prospěch měl, Tys, můj Bože, tomu chtěl, mé štěstí jestit tvé; čehož jsem znikl zlého, a co přijal dobrého, všemus požehnal z lásky své.

7. Nu Otče, Ty učiníš, však dobře se mnou miníš, tvá schrána mne kojí, a protož já i moji, v Kristu chceme být tvoji, na to lehnu spat v pokoji.

• J. Blasius.

Napomenutí k modlení z příkladu Kristova. Mat. 26, 36.

767. Vždycky se sluší modliti, a nepřestávati, hlas Ježíše slyšeti, ježž věrným ráčil zůstaviti.

2. Když po své slavné večeri do zahrady se bral, tuť

otci i mateři, i všem věrným ku příkladu dal,

3. Aby ditky své učili, s nimi se modlili, ve dne v noci prosili, bez přestání tloukli, volali.

4. Časem večerním Ježíš Pán bral se k modlení sám, pojav Petra, Jakuba, Jana, syna Zebedeova,

5. Řka: smutná, truchlá duše má, již mi smrt nastává; duch jest hotov zajisté, tělo mé cítí muky těžké.

6. Učeníkům nedal spáti, kázal se modliti: Potrvejtež, nespěte, Otci nebeskému se modlte.

7. Otče můj, jestli jest možné, dejž, ať Mne pomine kalich umučení mé; staň se vůle tvá, vzhlédni na Mne.

8. Anjel s nebe Ho posílil, aby to vyplnil, proč Ho Bůh Otec poslal, aby se muk smrti nelekal.

9. Petra s učeníky trestal, že se nemodlili, řka: Bděte, modlete se, byste v pokušení nevešli.

10. I nám se sluší modliti, Pána vždy prositi: Ostříhejž nás sám, Pane, této noci i každé chvíle.

11. Ó smiluj se, když my bdíme! Ostříhej, když spíme, všudyť na nás osidla roztáh' ďábel, chtě zbavit bydla.

12. Bože, k své věčné radosti rač nám dopomoci, Otče,

Synu i Duchu Svatý, Pane náš milostivý.

13. Této noci střež od hřícha, d'ábla, protivníka; dejž nám ráno povstati, vesele Tě vždycky chváliti.

14. Kriste, pro své umučení dej nám odpuštění našim hříchům přetěžkým; pomoz k radosti nám všem smutným.

15. Sešliž své svaté anjely, by nás ostříhali, vše dobré zpomínali, co jsme sobě dnes rozjímali.

16. Slovo věčné, život věčný, Pane, náš Ježíši, Ty nás všech mocným Pánem, sám a slovo tvé spas nás, amen.

921 / Má svůj nápěv.

768. Z celého srdce svého díky vzdávám Tobě, Bože spasení mého, v té večerní době, žes mne všeho zlého uchoval tohoto dne, své stvoření nehodné, pro Syna milého.

2. Neboť jsem já zasloužil svou nešlechetností, abych vězel a toužil v smrti na věčnosti; ale tvá dobrota nehledí na mé viny, než ještě dobře činí, přeje mi života.

3. Ach, odpouštěj i dále, co každý den hřeším, když se věrně a stále tvou milostí těším, hříchy své poznávám,

jich srdečně lituji, polepšení slibuji, Tobě se oddávám.

4. Otče můj, i té noci, když já budu spáti, račiž svou Božskou mocí mne opatrovati; chraň od d'ábla zlého, přístrachů, ohně, vody, i každé zlé příhody, pro sebe samého.

5. Poroučím v ochranu tvou své tělo i duši, dítky a čeládku svou, s manželkou, jak sluší, též i dům svůj celý, sousedy a své jmění, tvé stráží a řízení, s milými přátely.

6. Budiž tvůj svatý anjel vždy i v tu noc se mnou, ať neprovede d'ábel moci své nade mnou; rač mi pomoc dáti, abych i v té temnosti, bez strachu a žalosti, mohl bezpečně spáti.

7. Tak jestli ráno zase z lože svého vstanu, budu chválit v tom čase tvou milost mně danou; dokud přijde ten den, kde svatý, svatý, svatý budu moci zpívati bez přestání, amen.

S. Hruškovíc.

Má svůj nápěv.

769. Zlatého slunce krásný běh již došel cíle svého, již se svět chýlí na noclech, čiň, duše, co slušného; k dverím nebe se měj, a písničky zpívej; oči, srdce, smysly k

tvému vznes Ježíšovi milému.

2. Vy, hvězdy, blesk vydáváte, na nebesích svítíte, když rozkaz k službě mé máte; ale tisíckrát více jde do srdce mého blesk slunce věčného, Krista, jenž duše mé krása, můj poklad jest i pávéza.

3. Již brzy spaní přikvačí ptactvo, zvěř, vše stvoření; jeden pak v nebi bdít ráčí, při kterémžto snu není; Ježíš, jenž nedříme, svou stráž chrání mne, tak slušné, ať duch můj nespí, ať Ježíš můj ne jen sám bdí.

4. Nezamítejž písně liché, již, můj Ježíši, zpívám; srdce mé nechce být tiché, až s ním při Tobě bývám; co mohu, přináším, mile to vem, prosím; však víš, žeť upřímně míním, já pak, žes přítel věrný, vím.

5. S Tebou půjdu na postel svou, Tobě se dám samému; Ty mne vem pod ochranu svou, duši pak veď k dobrému, proti zlému stojím, smrti se nebojím, neb kdo s Tebou, Pánem, jde spat, s veselím ráno může vstát.

6. Pryč, pryč, pekelní duchové, vy tu správy nemáte; to místo jest Ježíšove, protož mu pokoj dáte; anjelé přesilní strážé mé jsou pilní; vojsko jich dům můj o-

hrází, truc vám, i každé nsnází.

7. Nech že tedy jest v lůně tvém, můj Ježíši, mé spání; láska tvá jest přikrytím mým, postel tvé smilování; prsy tvé, polštář můj, sen, blesk, a pramen tvůj, jenž z ran boku tvého plyne, a k mému se srdci vine.

8. Kolikrát puls můj jde, sluší mé duši Tě líbat, kolikrát se srdce ruší, tolikrát chci žádati, abych vůkol směle vykřiknul vesele: Ó Jezu, Jezu, Ty jsi můj, a já jsem též, i budu tvůj.

9. Nuž, mdlé tělo, na pokoj jdi, a spi sobě bezpečně; vy zamkněte zrak váš, oči, neb to Bůh chce konečně; to pak zavřete v Něm: Ó Ježíši, tvůj jsem; dobrý konec, jistá pomoc, nuž Jezu, Jezu! dobrá noc.

Jako: Hospodine, uslyš hlas můj.

770. Z opatrování dobrého budiž chvála od každého Tobě, Bohu Stvořiteli, všeho zachovávateři.

2. Žes dnešního dne, i vždycky bránil od zlého nás všecky, duše, těla, opatroval, hojnými dary daroval.

3. Aj, viděliť jsme skutky tvé, konajice práce mnohé, odpočinout se strojíme, Tebe, náš Pane prosíme:

4. Rač této přítomné noci chránit od ďábelské moci nás i každého věrného, pro Ježíše Syna tvého.

5. Nočních přístrachů všech, uchovej i od lidí zlých ohně, bouře, náhlé smrti, dej tiché odpočinutí.

6. Ó by z nás každý zpo-
menul, že, jakož tento den
minul, tak život náš časem
mine, tělo v zemi odpočine.

7. Ve dni soudném zase s
duší spojeno jsouc, vstáti
musí; tuť spolu odplatu ve-
zme, kdo jak před Bohem
živ byl zde.

8. I poněvadž to vidíme, že
bliž smrti než prvé jsme,
svlečmež z sebe hříchy, zlo-
sti, spěme v Kristově milosti.

9. Dejž pomoc, Pane Ježí-
ši, myš Tobě tělo i duši moc-
ně se všim poroučíme, o-
chraň nás, Tebeť prosíme.

† 10. Chvála Otci, jeho Sy-
nu milému, Duchu Svatému,
Bohu jednomu v Trojici, jenž
vše má v své Božské moci.

Jako: Co jsi učinil.

771. Buď Pánu Bohu sva-
té děkování z jeho milého
nás opatrování, jenž drží
stráž svou laskavě nad námi
vždy i ve spaní.

2. Buď Pánu Bohu z toho
věčná chvála, v nebezpečen-
ství že nás zachovává; buď

chvála, že sám nepřátelské
zlosti ruší z milosti.

3. Buď Pánu Bohu chvála
z přítomnosti, že vždy zůstá-
vá s námi i v temnosti, že v
noci pokoj, a libý sen dává,
ve dne pomáhá.

4. Bohu mocnému, v Tro-
jici jednomu, buď čest a slá-
va dobrodinci ctnému; buď
s námi ještě i v smrti hodi-
ně, ó Hospodine!

Sam. Hruškovice

Jiná o půlnoci.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

772. Již se noc na poli dě-
lí, Kristova řeč bdíti velí,
jsouce snem poobčerstvení,
probudmež se i k modlení.

2. A rcemž: budiž chvála,
Bože, že stoje při nás u lo-
že, chránils nás od všeho zlé-
ho, duši i tělu škodného.

3. Bez tvé ochranné po-
moci my bídne hynem dnem,
nocí; když Tebe strážného
máme, bezpečni sebou bývá-
me.

4. Ó zdržujž nás, milý Pa-
ne, i déle v svojí ochraně, a
stráží anjela svého ostříhej
od všeho zlého.

5. Zažeh pryč hříchů tem-
nosti, osvěcuj nás svou mi-
lostí, nedopouštěj příliš spá-
ti, ale v hotovosti státi.

6. Bychom, když ráčíš přijíti, mohli vstříc Tobě vyjít, majíce lampy spravené, a olejem naplněné.

7. Ó učiň to z své milosti, přispoř víry, dobrých ctností! Dej svaté v světě skončení, v nebi věčné utěšení.

8. Blahoslavený sluha ten, kterýž hotov bude v ten den když přijdeš, Pane, souditi, máť on věčnou radost míti.

9. Kriste, pro tvé umučení, dejž nám hříchů odpuštění, ať nás nezžehne věčný plamen, ó zbaviž nás jeho, amen.

III. Za všelijaké potřeby vezdejšího života.

Má svůj nápěv.

773. Poprosmež Spasitele, ať v našich obcích obyvatelé, i každého chrání z nás od zlého, přeje bytu zdravého.

2. Žádejmež Ho společně, zvolíme k Němu takto srdečně: Ó Otče náš, jenž vše v moci své máš, co chceš, komu chceš, dáváš.

3. Vylej své požehnání na naše všecko zde shromáždění, nakloň se k nám a dej svou milost nám, buď naším ochráncem sám.

4. Posilň zdejší vrchnosti v víře, v lásce, v ctnostech, spravednosti; ať tvé lidi pokojně vždy řídí, kteréz oko tvé vidí.

5. Dej nám dobré pastýře, kněží, jenžby v církev tvou skrz dvěře přicházeli, pastvu přinášeli, pravdě tvé lid učili.

6. V obcích lidem úředním pomoc býti ctnostným, spravedlivým, ať dobrého hledí obecného, soudíc pravě každého.

7. Všemu lidu rač dáti v řádu, v bázni, v pobožnosti státi; aby tudy láska rostla všudy; lsti nedej k nám nikudy.

8. Ostříhejž v nás pokoje, zbav různic, nepřátelství i boje, přej z milosti poctivé živnosti; zbav vši neupřímnosti.

9. Popřej zdraví dobrého, nemocným pomoz pro Syna svého; náhlé smrti i všeho neštěstí uchovej z své milosti.

10. Ó uděl z též milosti pokrmu, nápoje, potřeb dosti, aby tělo opatření mělo, z toho Tebe chválilo.

† 11. Slovo tvé, svíce pravá, ať v obcích našich předeck vždy mívá, tím zpravuj nás při všem na každý čas, by žádný nezhybnul z nás.

12. Tobě se poroučíme, ve jménu Jezu Krista prosíme, Ty žádosti uslyš na výsosti, naplň je z své milosti.

*Za chléb vezdejší a léto
(198) úrodné.*

Jako: Léto chvilé této, veselé.

774. Stvořiteli věčný, myť k Tobě voláme, ó smiluj se nad námi, pokorně Tě žádáme! Nerač v hněvě svém trestati; rač pokuty odjímati, svou ruku otvírati.

2. Vzhlédniž na stvoření, převelmi soužené; dej nám

léto veselé, a časy utěšené; zažena psotu i bidu, neopouštějž svého lidu; dej nám dobrou úrodu.

3. Svlaž zemi z oblaků rosou utěšenou, ať vydává užitek stvoření velmi mdlému; aby více nelačnělo, žízni trápeno nebylo, života neztratilo.

4. Učiň z své milosti, dej nám pastvy dosti; obilí i zvířátka, ať jsou k naší živnosti; hojnost vína i ovoce, ať nám pochází z vinice, též i voda z studnice.

5. Zachovejž od větru silného a hromu, ať neškodí ú-

rodám, ani našemu domu; zaženiž kroupy a skáli, i povodeň od nás vzdáliž; učiň to k své cti, chvále.

6. Dejž oděv poctivý k životu časnému, pokrm, nápoj i zdraví lidu svému věrnému; tak nás chovej v své milosti, Otče svatý, svou moudrostí; však máš s to moci dosti.

† 7. Učiniž to všecko pro jméno Ježíše, prosby naše naplniž, i vši křesťanské říše; ať z těžkých pokut povstanem, a s Tebou věčně zůstanem; dej to, náš Králi. Amen.

Bratr Wolf.

V čas drahoty a hladu, a o Božím opatrování.

Z Mat. 6.

Má svůj nápěv.

775. Nezoufej, křesťane milý, stvoření Boží, spanilý, ač těžký jest čas nyní, důvěř se jen Bohu svému, On tě do břez vyživí.

2. Však On tobě tělo, duši, ruce, nohy, oši, uši i všecky jiné statky bez vši tvé práce a péče dal v životě tvé matky.

3. Živí ptáčky, jenž nesejí, do stodol neshromáždí, jen v povětří létají, nepracují, ani nežnou; však přece živnost mají.

4. To jsou malinci ptákové, ti hloupí živočichové; mnohem lepší jest los náš; jak pak by tě Pán opustil, když v Něm naději skládáš!

5. Pohled' na kvítí spanilé, na poli přeušlechtilé, vyrůstá z země z ticha; kteréžto však velmi rychle, podřato jsouc, usýchá!

6. Ačkoli ani nepřede, nešíje, práce nevede; však Bůh je tak odivá, že žádný král krásnějšího roucha nikdy nemívá.

7. Poněvadž Bůh ozdobuje kvítí a je okrašluje, jenž hned usýchá v peci: Tím víc

nás Bůh přioděje, nebo má o nás péči.

8. Jak otec svým dobře činí, tak též Pán Bůh nám učiní, jakž mluví sám Kristus Pán; protož my doufejme v Něho, nechť se fresuje poňhan.

9. Kdo jest, jenž by k postavě své, byť se víc trápil v mysli své, přidat moh' loket jeden? Daremněť to pečováni; nedovedeť to žáden.

10. Nech jíti, což zůstat nechce; neb Pán Bůh podle vůle své odměřil tobě tvůj díl, a dá jej tobě jistotně; hled', bys Mu jen věrný byl.

11. Neříkej v nedostatku svém: Kde nyní chleba nabereš? Zač budeme trávit? Velmi malou živnost máme, čím se budem šatiti?

12. Nebo Otec náš nebeský, jenž pečuje o nás všecky, ví, čeho potřebujem; hled'me jen, ať vždy svou péči na Něho uvrhujem.

13. Hledej nejprvé království jeho a spravednosti; a jiné všecky věci tobě přidány budou zde, jakž sám Syn Boží svědčí.

14. Byť se zdálo, že soužení, nedostatku pokušení, chce na tě víc přijíti; neboj se toho přílišně; Bůh tě bude chrániti.

15. Byť bys kříž, bídu, soužení snášet musil do skonče-

ní; trp to, člověče, mile; přijde čas, přijde i rada, neklad' jen Bohu cíle.

16. Pomoz nám, Bože, z soužení a dej nám chléb bez prodlení; ujmí se všech ctných duší, kteréž velikého hladu v nynější čas okouší.

17. Ježíši, neopouštěj nás; nebs Ty též chudý byl pro nás a v veliké úzkosti; protož z úzkosti vyved' nás a udeľ nám živnosti.

18. Ty nekaždému na zemi dáváš mnoho peněz, jmění, Ty sám pravou míru máš; protož věříme, že v žádné bídě nás nezanecháš.

19. Neb zboží, velké bohatství, v bídě a v nebezpečení nemůž vždy retovati; nejisté jest, ani stálé; hled'me v Boha doufati.

20. Dobré svědomí nejvyšší jest zboží křesťanských duší, to hled'me zachovati; časných věcí nemilujme; musíme jich nechati.

21. Protož drž se Boha přece, nechť jest kříž veliký jak chce; na tom mile přestávej, což tobě Bůh propůjčuje, a Jemu chválu vzdávej.

22. Ó Bože neopouštěj nás, chraň nás, své dítky, každý čas, a buď v soužení s námi, vytrhni nás z bídý rychle a smiluj se nad námi.

* Kašpar Motešický.

Jako: Hospodine, uslyš hlas můj.

776. Nikdy Bůh spravedlivého nevypouští z srdce svého; má naň pozor, jej zpravuje, a mocí svou opatruje;

2. Krmí, chová, obhazuje, dobrými věcmi daruje; ničádného neopouští, byl pak bydlel i na poušti.

3. Král David to vysvětluje, sám na sobě ukazuje, že mlád byl, potom se sstaral, a mnoho lidí přecekal:

4. Však nikdy spravedlivého neviděl opuštěného od Boha, v Němž požehnání jestiž, mnoho darování.

5. On zástup na poušti krmil, když slova jeho pilen byl, ze dvou ryb a pěti chlebů nasýtil pět tisíc lidu.

6. Mezi lvy Danielovi oběd po Abakukovi poslal, tam aby nezhylnul, ale k Němu se přivinul.

7. Protož sobě nestýskejme, v Bohu potěšení mějme, buď že budem úzkost míti, buď protivenství trpěti.

8.. On dá nám své požehnání, bude přítomen vždy s námi, po této pak smrtelnosti přivede nás do radosti.

.Z Přísloví 30, 7-9.

Jako: Doufám v Boha v mém neštěstí.

777. O Bože můj milostivý, na lid svůj laskavý, račiž mi toho popřáti, ať činím pokání.

2. Popřej mi šťastného potom z světa odebrání; neodpírejž mi dvou věcí, ať jsem ujištěn.

3. Račiž marnost, slova křivá ode mne vzdáliti; chudoby, ani bohatství nerač mi dávatí.

4. Abych snad, maje bohatství, pýchy před se nebral, a řka: i kdo jest Pán Bůh můj? Tebou nepohrdal.

5. A jsa v chudobě postaven, snad bych musil krásti, a jméno Boží nadarmo ku přísaze bráti.

6. K samé toliko potřebě své živnosti žádám; neopustiž mne, můj Bože, však jsi Ty mocný Pán.

o Božím opatrování.

Z 1. Mojž. 22, 8.

Jako: V Tebeť jsem, ó můj Bože, doufal.

778. Pán Bůh opatří, můj synu, tu oběť sobě zápalnou, řek' Abrahám k dítěti, tomu svému, přemilému Izáku, jda s ním k oběti.

2. Pán Bůh opatří; slovo to dražší jest nad stříbro, zlato; kdo tomu věří stále, ten i v štěstí, i v neštěstí státi bude co na skále.

3. Protož kdožkolis, můj synu, má dcero, věř Hospodinu, i tebe neopustí v tvém soužení, v pokušení, každý kdo se Ho nespustí.

4. Máš-li nátisky pro pravdu, aneb jakoukoli křivdu, doufej v Boha, mé dítě, k Němu volej, k Němu vzdychej; jistě On neopustí tě.

5. Pán Bůh opatřil Noéle, jak věrného kazatele, též Mojžiše i Lota, když proti nim svým šemráním povstala ta zlostná rota.

6. Trpíš pomlouvání dosti úštipky na poctivosti, doufej v Boha, jak sluší; On zastane, On vytrhne, vše uslyší jeho uši.

7. Pán Bůh opatřil Zuzanu, též i Elkánovu ženu, dceru Raguelovu; kdož jim krátil, těm odplatil, obrátil na jejich hlavy.

8. Sedíš v vězení, můj synu, a nemáš nižádnou vinu, spolehni jen na Pána; On odrazí tvé řetězy; mocnář jest jeho ochrana.

9. Pán Bůh Jozefa propustil, Petra z žaláře vypustil, též z jámy Daniele; též ochrání tě s svou zbraní jeho ctní, svatí anjelé.

10. Chudobnýs, bídny, můj synu, má dcero, věř Hospodinu; On tebe neopustí, On vychová, On oděv dá od mladosti do starosti.

11. Trpíš snad nuzné sirotství, aneb zarmoucené vdovství, doufej v Boha; však On jest vdov ochráncem, sirot Otcem, opatří tebe, jistě věř.

12. Pán Bůh opatřil pro rockou vdovu, též i Sareptánskou s jejími sirotkami; dá i tobě pomoc s nebe, s tvojimi také dítkami.

13. Pláčeš v zármutku, můj synu, a nemáš nižádnou vinu; On ti potěšení dá, On tvé slzy v hrsti drží, tvým pláčem On nepohrdá.

14. Jestlis nemocí strápený a pro bolest jak zmámený, nezoufej si, mé dítě; Pán Bůh s nebe vidí tebe, v tvém trápení uslyší tě.

15. Pán Bůh opatřil nuzného Lazara vředovitého, Joba i Tobíáše, v jich starobě, i v chudobě, konec bídám učinivše.

16. Máš-li starost a myšlení, mnohé přetěžké trápení, spolehni jen na Pána; On starosti pomůž nésti; jeho jest pomoc i rada.

17. Opatřil Bůh Abrahama, Izáka, též jeho syna, kdvž se o oběť staral, mimo zdání jich domnění škopce mu za Izáka dal.

18. Protož i ty v svých úzkostech, v bídách, zármutcích, těžkostech, doufej v Boha, můj synu; opatří tě, vzhledne na tě i v poslední tvou hodinu.

19. Hospodin, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, Bůh Jakobův, kterýž bydlí na trůnu, všechněm srdcím, v se věřícím, dej pomoc z svého Sionu.

Jiří Zábojník.

Jako: Kriste, světlo všech temností.

779. U Tebeť jest darů dosti, Pane, hojnost nad hojností, ze dvou ryb a z pěti chlebů nakrmils pět tisíc lidu, to svou mocí Božskou.

2. Po druhé čtyři tisíce z sedmi chlebů, kdežto více drobtů zas po jídle zbylo, než chlebů před jídlem bylo; ó přeslavné dílo!

3. U Tebeť nic nemožného, aniž co nepodobného; poněvadž jsi všecky věci z ničehož ráčil stvořiti, dobré učiniti.

4. Nad to můžeš způsobiti, nás hříšné v světě živiti; neb jsi lidu Židovskému dal na poušti libou mannu s nebe ku pokrmu.

5. Též Eliáše svatého, toho muže pobožného, v čas hladu jsi neopustil; pták mu

chléb i maso nosil, nebs Ty mu poručil.

6. V Sareptě vdova i s synem strojila umřiti hladem; rozmnožils ji hrstku mouky, jedl s nimi prorok velký, zachovals je všecky.

7. Neopustils Daniele v jámě lvově v Babyloně; poslals mu oběd z daleka skrz proroka Abakuka, z země, jež jest Judská.

8. David svatý zkusiv toho, jak Ty chráníš lidu svého, řek': Vlož na Pána péči svou, vychová tě mocí Božskou, dá potřebu všecku:

9. Mlád jsem byl, již jsem se zstaral, a mnoho lidí přechkal; nikdy jsem opuštěného neviděl spravedlivého, od Boha věčného.

10. Tak též pobožných semeno nikdy není opuštěno; ač Bůh někdy pokutuje pro hřích; však vysvobozuje ty, kteréž miluje.

11. Znajice tu Božskou péči, kterouž Pán má o věřící, doufejmež srdečně v Něho, služmež Mu času každého, do skonání svého.

12. Neopustíť nás konečně, neb k obrazu svému mocně předivně nás sobě stvořil, krví Syna svého koupil, na rukou svých vyryl.

13. Máť nás před očima svýma, neníť Mu to věc ne snadná, i zázračně nakrmiti,

jak se Mu libí, sytiti, předivně chrániti.

† 14. Zavrhnouc zbytečnou péči, utečme se k svému Otci, řkouc: Ó předobrá Bože náš, mějž v své Božské paměti nás vždycky na každý čas.

15. Budiž chvála tvé milosti, že nás v této smrtelnosti ochranou svou potěšuješ, tudy k věření vzbuzuješ, chrániti slibuješ.

16. Vlej tu víru v srdce naše, Otče, pro Krista Ježíše, ať Tě ctíme, milujeme, potom v tvou radost přijdeme; dejž to, milý Pane.

Má svůj nápěv.

780. I proč se tak rmoutíš, ó srdce mé! Starosti máš a trápiš se pro to časné zboží? Mějž naději v Boha svého, neboť jest Stvořitel všeho.

2. Však On tebe nechce opustiti, tvůj nedostatek do břeh ví, nebem, zemi vládne Otec a Pán Bůh tvůj milý, jenž s tebou jest každou chvíli.

3. Poněvadž Ty Bůh můj a Otec jsi, neopouštěj mne, dítě své. Ach, Otče můj milý, já bídné zemské stvoření v světě nemám potěšení.

4. Bohatý doufá v časné zboží své, já pak, můj Bože,

jen v Tebe, ač jsem zde potupen; však vždy vím a věřím silně, že neráčíš opustit mne.

5. Eliáše ctného kdo živil jest, když tak dlouho nepršel dešť v velmi drahém čase? Ej, žena v Sydonské zemi, když byl od Boha poslán k ní.

6. Tak také když pod jalovcem seděl, anjel Boží k němu přišel, jídlo, pití přines, i šel na dalekou cestu, až k vrchu Oreb samému.

7. Na Daniele Bůh nezapomněl, když mezi lvy v jámě seděl, anjel k němu přišel, kterýž mu představil jídlo skrz Abakuka věrného.

8. Tak Jozef do Egypta byl prodán, a tu i do vězení dán; Bůh, strážce pobožných, velkým ho pánem učinil, že otce i bratři živil.

9. Neopustil také Pán Bůh milý třech mládenců v oně peci; anjela k nim poslal, kterýž je divně ostříhal, a od spalení zachoval.

10. Ach Bože! po dnes bohatýs dosti, jakž jsi byl kdy od věčnosti, v Tebeť naději mám; jen na duši obohat mne, dosti budu mítí věčně.

11. Chválu časnou chci rád opustiti, jen rač věčnou obdařiti, kteroužs nám zasloužil, Ježíši, svou hořkou smrtí, a skrz krve své vylítí.

12. Všecko, co kde jest na tomto světě, zlato, stříbro i peníze, i to časné zboží, to vše na malý čas trvá, a k spasení neprospívá.

† 13. Děkujiť, ó Kriste, Synu Boží! že jsi mi to dal poznati skrz slovo své svaté!

Rač dáti v tom setrvání, mé milé duši k spasení.

14. Chválu i čest i díků činění vzdávámť za tvá dobrodiní, a prosím pokorně, od tvé svaté tváři jasné nezamítej na věky mne.

• J. Tran.

Za čas příhodný.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

781. Bože, kterýž slunci svému velíš svítiti každému a jím ten svět osvěcuješ, zem deštěm, rosou skropuješ.

2. Hory s výsosti svlažuješ, trávu k vzrůstu přivozujeteš, k pohodlí všemu dobytku, i ku potřebě člověku.

3. Ty chléb z země vyvozuješ, hojnost vína uděluješ, pokrmem nás nasycuješ, tak život lidský zdržuješ.

4. Ó prosíme tvé milosti, popatři na nás s výsosti, úrody zemské zachovej, a požehnané léto dej.

5. Popřej nám časů pohodlných, uchovej nečasů škodných, snih, dešť, vítr, také slunce konaji rozkaz tvůj prudce.

6. Housenky, kobylinky, — brouci, jsou tvá metla hříchů mstící, Ty žížaly rač vzdáliti, nedej jim úrod kaziti.

7. Pomni, že jsme tvé stvoření, a skrz Krista vykoupe-

ni a na Tě očekáváme, z slova tvého Tebe známe.

Za jasno.

8. Dej ať svítí slunce jasně; rozkaž, ať vše roste krásně, bychom majíc živnost zemskou, chválili tvou milost Božskou.

Za dešť.

9. Ó vyslyš naše modlení, sešli nám dešť bez prodlení, korunuj rok svou milostí, dej požehnání s výsosti.

10. Ty jsi Bůh mocný a silný, v milosrdenství nesmírný; protož pomoz nám v té době, dej ať vždy sloužíme Tobě.

M. I. G. Dolanský.

Jako. Z hlubokosti volám k Tobě.

782. Bože, spravedlivý Pane, my jsme to zasloužili, bychom pro hříchů páchané suchem (deštěm) trestáni byli. Lid i hovádka se rmou-

tí, že musejí hned hynouti, jakž nebe své zavíráš.

2. Pane, k hříchům svým se známe, rač nám je odpustiti; zření své jen k Tobě máme, račiž nás potěšiti; dej nám dešť a ovlažení, (dej nám nebe vyjasnění) pro samé tvé zvelebení, ó Pane a Bože náš.

3. Pomni na svou smlouvu, Pane, pro slávu jména tvého, my Tě srdečně žádáme, pomoz nám s nebe svého, skrop deštěm svým naši zemi, (osvěť sluncem naši zemi) neb Ty vládneš věcmi všemi, tvé jest nebe i země.

4. Žádný jiný z bohů není, jenž by mohl dešť (jasno)

dáti, v nebesích jest tvé bydlení, ježs račil sám vzděláti, Všemohoucí jest jméno tvé, dokaž moci a lásky své, ó Pane a Bože náš.

• S. H.

Domine Rex Deus Abraham.

783. Pane, Králi všech národů, Bože silný Abrahámu, rač nám dáti čas jasný (dešť hojný) na všechny úrody na zemi, aby poznali všickni lidé, kteréž jsi stvořil k obrazu milosti své, že jsi Ty všemohoucí Bůh sám, všech národů, všech světa nejvyšší Král a Pán: Hallelujah.

V času sucha za dešť.

Jako: Pane Bože, buď chvála.

784. Bože věčný sám pro sebe, (vylej, vylej rosu s nebe), nechť prší na zem vypráhlostí, učin' ji v úrodě hojnou.

2. Tučnost, jenž má původ z Tebe (vylej, vylej rosu s nebe), ať průchod svůj má volnější k naší potřebě vezdejší.

3. Slibils, zač chcem prosit Tebe (vylej, vylej rosu s nebe), že dáti chceš z své milosti, splň ten slib nyní s výsosti.

4. Eliáš když prosil Tebe, (vylej, vylej rosu s nebe), přšel dešť i hned v hojnosti, k užitečné potřebnosti.

5. Nechť i my jsme milí Tobě (vylej, vylej rosu s nebe), slyš mile naše toužení, pro Kristovo zasloužení.

6. Majíce živnost od Tebe, (vylej, vylej rosu s nebe), ať jméno Tvé slavně ctíme, s vděčností díky činíme.

7. Přiznejž se k nám v smutné době (vylej, vylej rosu s nebe), ať se bezbožníci zastydí z toho, že skutky tvé vidí.

8. Učiň to pro spravedlivé, (vylej, vylej rosu s nebe), jakž se někdy ohlašoval, kdyžs zlých pro dobré šanoval.

9. Půjdeť z toho chvála Tobě (vylej, vylej rosu s nebe). Otče, Synu, Duchu Svátý, Bože důstojné podstaty.

† 10. Amen, věrní spolu rceme: (vylej, vylej rosu s nebe); buď milostiv svému lidu, sejmi s něho věčnou bídu.

Jako: Nuž chválu vzdejmež Bohu.

785. O Bože Abrahámův, i všech všudy národů, Tě dítky tvé vzýváme, s důvěrností žádáme:

2. Rač rosu s nebe dáti, nám tichý dešť poslati; neb země naše žizní, obilé i ose ní.

3. Jiné všecky úrody, když nemají pohody z vlasy deště teplého; nedojdou zrostu svého.

4. My skrze to zhynouti musíme, bídu míti, také s našim dobyt看, všelijakým nábytkem.

5. Ó uslyš hlasy naše, tak jako Eliáše, kteréhož kdyžs uslyšel, i hned dešť s nebe přšel.

6. Ó jistě též jsi moci, Bože náš všemohoucí! Jakž ráčíš poručiti, hned musí dešť přseti.

7. A protož my voláme, poníženě žádáme, račiž nás uslyšeti, tichý dešť s nebe dáti.

8. Aby země žiznivá, jsouc deštěm zapojená, dala nám i dobytku všecky věci k požitku.

† 9. Ó rač se smilovati, modlitby uslyšeti národu křesťanského, lidu svého věrného.

10. A spust' již rosu s nebe, opět prosíme Tebe, aniž tloucí přestanem, až pomoci dostanem.

11. Pro Krista Syna svého, Spasitele našeho, buď nám milostiv vždycky, amen, Bože veliký.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

786. O Bože, nejvyšší Pane, my zas velkou bídu máme, poněvadž pro naše zlosti pole nemá vláhy dosti, prach a popel je přikrývá, trávy a listí ubývá.

2. Všecka země se již mění, pastvy pro dobytek není, úrody zemské klesají, kvítky všecky usychají, suchost zemí zatvrdila, jakoby železná byla.

3. Smiluj se nad námi, Pane, nehleď na hříchy páchané, jimiž jsme hněvali Tebe, tak žes nyní zavřel nebe, a by nám deště nedalo, z něhož by všecko okrálo.

4. Pane, přestaň se hněvati, rač prosby naše přijati, přikaz oblakům svým zase, ať vydávají v svém čase dešť ranní a pozdní zemi, kteráž žizní s věcmi všemi.

5. Skropiš deštěm naše pole, a učin úrodné role, napoj brázdy jejich tudy, a dej nám hojnou žeň všudy, chraň obilí od příhod zlých, zachovej nám všech darů tvých.

6. Uslyšíš nás, Pane s nebe, a pomoz nám v té potřebě pro Ježíše Syna tvého, Vykupitele našeho; za to budem Tě chváliti a v Tobě se veseliti.

* S. H.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

787. O Pane, všechno stvoření k Tobě má své jisté zření; prosíme z srdce pravého, dejž nám deště potřebného.

2. Vládněš zemi i nebesy, když Ty kážeš, dají rosy; prosíme z srdce atd.

3. Teď jsi zamknul krásné nebe, že jsme rozhněvali Tebe; prosíme z srdce atd.

4. Pro hřích nás slušně tresceš, a nám deště dáti nechceš; prosíme z srdce atd.

5. Že jsme hříšní, vyznáváme, a na milost se dáváme; prosíme z srdce atd.

6. Ukaž, Pane, svou dobrotu, a oddal od nás suchotu; prosíme z srdce atd.

7. Ať obilí nevyhoří, ó nebeský Hospodáři; prosíme z srdce atd.

8. Skrop svou rosou naše pole, louky, hory, setí, role; prosíme z srdce atd.

9. Dejž lidskému pokolení, i hovádkům požití; prosíme z srdce atd.

10. Uslyš nyní prosby naše, jako někdy Eliáš; prosíme z srdce atd.

11. On když vroucně vzýval Tebe, hned spadl dešť dolů s nebe; prosíme z srdce atd.

12. Též i my s tou důvěrou, Bože, tvé svaté milosti prosíme z srdce pravého, dejž nám deště potřebného.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

788. Všemohoucí ó Bože náš, který všechno v svých rukou máš, a slibuješ darů dosti dáti věřícím z milosti: 2. Budouliť království tvého vyhledávati věčného prvé, než tělesné věci že jim chceš mile pomoci.

3. I prosíme tedy Tebe, vzhledni s vysokého nebe, udeřiž rosy nebeské na naše úrody zemské;

4. By země naše vyprahlá rosou tvé milosti zvlhla, vy-

dávala nám živnosti, z daru tvé dobrotivosti.

5. Tak my z tvého požehnání Tobě, Pánu, děkování budem činit ustavičně, zde i také potom věčně.

6. Jakžto Otci nebeskému, a Pánu dobrotivému, který má být od nás chválen, nyní i na věky, amen.

V čase bouře a hromobití.

Jako: Smiluj se nade mnou, Pane.

789. Bože! jak hrozný jest hněv tvůj, když se na oblacích vznášíš, a těžký hromotný hlas svůj s silným třískáním pronášíš; my hříšní lidé bázlivi velkou moc tvou poznáváme, neb tvůj blesk a hrom strašlivý děsí nás, až omdléváme.

2. Země jináč pevně stojí, a však se třese a klátí, základové hor se bojí, že se dýchání tvé zvrátí; ruku těžkou, silné rámě máš, když se v hněvě svém zdvíháš, bleškem tvým téměř padáme; takový strach nám činíváš.

3. My jsme, Pane, zasloužili pro hříchy těžké a mnohé, neb jsme neposlušní byli, abys nás potřel v svém hněvě; však, poněvadžs' Ty Otec náš, my dítky a lid tvůj vlastní, věříme, že nám milost dáš, když vyznám hřích svůj nešťastný.

4. My nevíme žádné rady, kdybychom všecken svět prošli, všecko jest proti nám všudy. Kdebychom ochrany

našli? Nic nevíme, než tvou milost, kteráž den po dni jest nová, trvající až na věčnost, k níž každý věrný přístup má.

5. My voláme z hlubokosti, skrze Krista, Syna tvého, popatřiž na nás s výsosti, buď nám milostiv pro Něho. Ó, Otče milosrdenství, nečiň nám podle zásluhy našeho nešlechetenství, odpusť kajícím ty dluhy.

6. Nechť tvůj oheň nezapálí živňůtku naši a jmění; tvá milost nechť od nás vzdálí škodné hromu udeření; rač s námi v tom strachu býti, neboť jen v Tebe doufáme, chraň od zlé a náhlé smrti, dej, ať pomoc tvou poznáme.

7. Ukryj sám v ruce své Božské život, dům, dobytek, zboží, všeliké úrody zemské, a jiné dary své Boží před kroupy, víchrem a vodou; drž nás, ó Bože, v stráži své před ohněm a jinou škodou; tak budem chválit jméno tvé.

8. Však jsi Ty sám ten Bůh a Pán, jemuž hrom, vítr, povětrí, i všecken ten svět jest poddán, a jeho rozkazu šetří. Ach, kdo jest podobný Tobě, či jest, jako tvá moc, rada, a kdo jest rovný v té době, Jemuž všecko k nohám padá.

9. Proč, rci slovo, a přesta-ne ihned ta bouře veliká, pomoz nám, Bože a Pane, slovo tvé všecko proniká. Ach přijď, ach přijď, dokaž nyní s výsosti pomoc svou pravou; budeš za to dobrodiní od nás míti čest a slávu.

* S. H.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

790. Vichřice hrozná nastává, bouře veliká povstává: K Tobě, Pane, se sbíháme, vzdal ji od nás, Tě žádáme.

2. Černý oblak blíží se k nám, ó Pane, buď milostiv nám; prosíme Tě, Bože milý, neopouštěj nás v tu chvíli.

3. Bůh skrze zvučné hřímání napomíná nás k pokání, chtě, bychom se polepsili, a věčně nezahynuli.

4. Bůh na nebi hříma silně, bychom se učení pilně falešného varovali, slovo jeho milovali.

5. Bůh hlas přemocný vydává, plamen ohně rozkřesává; ó Bože, opatruj nás

sám, by hrom nic neuškodil nám.

6. Ó milé dítky, modlme se; vítr prudký k nám valí se, dešť s oblaků prší dolu, by nás nezalil všech spolu.

7. Dábel, náš hrozný nepřítel, rád by nám uškoditi chtěl; ó stůj při nás, Kriste milý, bychom shlceni nebyli.

8. Modli se Pánu každý z nás, by nevzal škody v tento čas; Bože, všecko máš v rukou svých, ostříhej nás, všech dítek svých.

9. Hrozně blýskání děje se: Pane, nad námi smiluj se, ochraň nás od hromobití, by nám nemohlo škoditi.

10. Prosíme Tě všickni nyní, buď při nás v tomto soužení, prokaž nám svou svatou milost, odpusť nám naši nepravost.

11. Hrom často škody veliké zdělal, zbil houfy veliké, lidi i hovada bije, žádný mu se neukryje.

12. Blýskání též zapaluje, časem mnohé ochuzuje; protož ctně živ buď každý z nás, by s námi byl Bůh každý čas.

13. Na Jobovy služebníky spadl oheň, shltl všecky, i povětrí dům zbořilo, a jeho dítky v něm zbito.

14. Z přívalu povodeň bývá, jenž velké škody činívá, topí lidi i dobytky, kazí role i příbytky.

15. Bouře znamená soud Boží, na němž bezbožníci mnozí budou hrozně poraženi, do pekla s ďáblem svrženi.

16. Bůh nám svou moc ukazuje, a velebnost osvědčuje bychom pokání činili a věčně nezahynuli.

17. Den poslední jest též blízký, přijde, jako víchru prudký, v plameni ohně zjeví se, k Bohu rychle obraťme se.

18. Ó modlme se, by úrody zemské teď nevzaly škody; neboť by byla zlá chvíle, kdyby Bůh odňal obilí.

19. Boha pokorně vzývejme, kajícím srdcem žádejme, by od nás hněv svůj odvrátil, podle hříchů nám neplatil.

20. Modlitbou vroucí Pán Bůh náš ukrocen bývá v hněvě zas; volej k Kristu se vši mocí, neb On sám můž nám pomoci.

21. Kdož v Bohu má své doufání, ten se neleká hřimání; kdož v čistém svědomí chodí, tomu hrom nic neuškodí.

22. Zůstaň s námi, Boží Synu, v tuto přítomnou hodinu, zastav hrozné hromobití i škodlivé krupobití.

23. Ó, pro své milosrdenství vyved' nás z nebezpečnosti, hněv svůj prísny od

nás odvráť, milostí svou k nám se obrať.

24. Slyš, Bože, toto modlení, spusť tichý dešť bez prodlení, úrodám zemským prospěšný, všemu stvoření potřebný.

25. Ty jsi ráčil zaslíbiti, že nás nechceš opustiti; protož doufanlivě Tebe prosíme za pomoc s nebe.

26. Však jsi Ty pravý Pán Bůh sám, jenž můž vždy pomáhati nám; ach, pomoz' nám i nyní, vytrhni rychle z soužení.

27. Rač nás na milost přijati, rozkaž slunci zas svítiti; mračna rač od nás vzdáliti, a všeho strachu zbaviti.

28. Ukaž nám líce své krásné, nebe nechť jest zase jasné, ukroť se v své prchlivosti, a obdař nás svou milostí.

29. Amen, rcemež všickni spolu, majíc své doufání v Bohu, že všecko to, zač prosíme, věrou v Krista obdržíme.

* Kašpar Motešický.

Po utišení bouře a hromobití.

Jako: Bože, smiluj se nad námi.

791. O všemohoucí Bože náš, v tento náš nebezpečný čas, dal jsi nám svou moc poznati, bychom znali se Tě báti.

2. Vzdáváme Tobě chválení i vděčné diků činění, žes

nás uchoval od zlého, a zprostil neštěstí všeho.

3. Ty jsi vyslyšel v soužení nás, jenž jsme byli zděšeni, a nám v tom nebezpečenství prokázal milosrdenství.

4. Ty jsi na nás pamatoval, otcovsky o nás pečoval, jako na Noé v potopě, ježs zachoval při životě.

5. Od náhlé smrti škodlivé, uchovals nás milostivě, jak učeníků na moři, když byli zmitáni bouří.

6. Vzdálil jsi od nás blýskání, k tomu strašlivé hřímání, i škodlivé kroupobití, a též hrozné hromobití.

7. Což zaslíbila tvá milost, že ohně prudká pálivost nemá nám nic ublížiti, tos již ráčil naplniti.

8. Ostříhals od zapálení, a vyslyšev mé modlení, chránils mne, bych nezahynul, jak Petra, když v moři tonul.

9. Tvá pravice nás přikryla, neštěstí všeho zbavila, zůstávals v soužení s námi, až přešlo tvé rozhněvání.

10. Ty jsi od nás své milosti neodňal v této žalosti, ale ostříhal otcovsky v nebezpečenství nás všechny.

11. Za takové dobrodiní, činíme Tobě chválení, milost tvou oslavujeme, dobrotu vypravujeme.

12. Přijmiž tyto prosby naše, Otče, pro Krista Ježíše, a buď naším dobrým Pánem, nyní i na věky. Amen.

Za jasný a teplý čas.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

792. Hospodine všemohoucí, v moci tvé jsou všechny věci, nebe, země, dešť i slunce, není jiný jejich správce.

2. Stvořil jsi všechno k dobrému synům lidským, a ne k zlému; však pro hříchů ohavnosti mnoho nám slouží k těžkosti.

3. Jakož jsi za času Noé pro neposlušenství mnohé ráčil všechno potopiti, i hory vodou přikryti.

4. Ach, i nyní smutné nebe, že jsme rozhněvali Tebe, svědectví na nás vydává, když ustavičně dešť dává.

5. Ano to časné přšení co jest? jedině kvílení, a pláč nebeské oblohy, na naši zlost a hřích mnohý.

6. Slunce, v mračnu jsouc den po dni, svědčí též, že jsme nehodní, aby nám jasné svítilo, úrody naše zahřálo.

7. Ó smiluj se, Pane věčný! Ó vyslyš křik náš srdečný! Netresci nás v hněvivosti dešťů a vod zbytečnosti.

8. Vzhledni na duhu nebeskou, pomni na onu řeč Božskou, že chceš nám milostiv býti, světa vodou nehubiti.

9. Vzhledni i na Syna svého a na prohnáný bok jeho, z něhož tekla voda a krev, aby tím odvrátil tvůj hněv.

† 10. Ó rač deště zastaviti, mokrou zemi usušiti, a popřej času jasného, Bože spasení našeho.

11. Však v Tobě svůj život máme, hýbeme se i trváme; ano oči všech stvoření k Tobě též mají své zření.

12. Amen, Bůh náš smiluje se, tvář jeho k nám rosvítí se, načež přijdou chvíle jasné, i úrody dosti krásné.

Jako: Ach, Bože, pohleď s výsosti.

793. O Bože! kterýž sám nebe, oblaky přiodíváš, a hned, když se líbí Tobě, opět slunce odkrýváš, zastav ty deště přílišné, a dej jasnosti příslušné, ať se zraduje země.

2. Pole se rmoutí široce, úrody berou škodu, poněvadž všecky hluboce obtížené jsou vodou, to tvé požehnání milé, kteréžs ukázal té chvíli, chce opět pominouti.

3. To činí naše hříšnosti, a život převrácený, kteréž Tebe k prchlivosti přivedly, nás k soužení; vyznám své

hříchy a rány, když jsme nechtěli pokání, musí nebe plakat.

4. Však pomni vždy na svou milost, kterouž v sli-bech tvých máme, ukaž nám svou dobrotivost, když ji věrně hledáme; proč se tak tvrdě držíš k nám nyní, jako bys nebyl znám; však Ty Bůh a Otec náš.

5. Dej dítkám svým z svého nebe pohodlné jasnosti, a uděl nám v té potřebě pomoci a radosti; ať jest to světa znamení, že bez Tebe nikde není žádného požehnání.

* S. H.

Jako: Budiž slavně veleben.

794. Všemohoucí náš Bože, Tys nebe, zemi, moře sám učinil svou mocí, bez všeliké pomoci.

2. My tvou mocí živi jsme, pokud ráčíš, trváme; když ztratíme tvou pomoc, za nic stane naše moc.

3. Ó račiž pohleděti k nám dolů a slyšeti pokorně věřícího volání lidu svého.

4. Račiž čas teplý dáti, jasnost nám navrátiti, povětrí dej pohodné na úrody potřebné.

5. Toť jest všechno v tvé moci, nebs náš Bůh všemohoucí, jenž moři rozkazuješ, i větry spokojuješ.

6. To Ty sám nejlépe znáš, že práce i smysl náš nepostačí nikoli, v ničemž proti tvé vůli.

7. Ty jsi počátek dáti ráčil i ukázati v úrodách zemských polí, k potřebnému pohodlí.

8. Ó račiž učiniti, aby mohlo přijíti i k svému dokonání, skrze tvé požehnání.

9. Popřej času jasného, takové léta teplého, dej vzrůst obilí, travám, vínou, zemským úrodám.

10. Nejprv k potřebě lidem, potom dobytčům všechněm, kterýchž potřebujeme, z nich své pohodlí máme.

11. Pro nesmírnou dobrotu zpravuj naši robotu, skrze své požehnání, nám všem ku potěšení.

† 12. Pro Krista, Syna tvého svatou přimluvu jeho, uslyšíš naše hlasy, a dej nám dobré časy.

13. Tať jest naše důvěrnost, že tvá Božská velebnost ráčí nás uslyšeti, co potřebujem dáti.

14. I budem Tě chváliti, s radostí děkovati, nyní také i vždycky, amen, Bože veliký.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

795. Všemohoucí ó Bože náš; jenž sám potřeby naše

znáš, uslyšíš nás z vysokosti, rač nám popřítí jasnosti.

2. Neb Ty nebem, zemi vládneš! Jak jim ráčíš, tak rozkážeš, z přehojné svaté milosti, rač nám atd.

3. Všecku zemi úrodami lidu svému k požití naplňuješ z své milosti, rač nám atd.

4. Uchovej od krupobití, přivalů i hromobití, chraň úrody z milosti, rač nám atd.

5. Víme, že jsme zasloužili tuto nezpůsobnou chvíli; však prosíme tvé milosti, rač nám atd.

6. Hodně pro hříchy trpíme, z nichž se Tobě vyznáváme, odpustiž nám naše zlosti, rač nám atd.

7. Nehleď na naše zhřešení, ale na své slitování, obrať se k nám svou milostí, a rač atd.

8. My pak jsouce potrestáni, budeme činit pokání, tak řekneme s důvěrností: Rač nám atd.

9. Aby zboží i ovoce, všechny věci zmáhaly se, z daru tvé svaté milosti rač nám atd.

10. Uslyš nás pro Syna svého, Pána a Krále našeho, bychom po zdejší bídosti přišli k Tobě do radosti.

Za odvrácení všech pokut.

Jako: Odvrát od nás, Bože věčný.

796. Ach Bože Otče nebeský, pohled' na těžké útsky krajiny naší otcovské, v které samá zlost panuje, loupež, mord, zradství se kuje, i jiné kusy lotrovské.

2. Tak hrozné a škodné zlosti provozují se v tajnosti od synů světa tohoto, na které když duše věrná, v své skryši se rozpomíná, musí hořce plakat pro to.

3. Již ten čas předpovědný zdávna nastal žalostivý, v němžto bratr bratra svého, tak jak jen může, sužuje, syn otce pronásleduje, polituj se, Bože, toho.

4. Kraján krajana utiská, z svobody vlastní vytiská, nepamatuje na to nic, že v kterémkoli království hněvy, závist s roztržností panují, klešne chtíc, nechťic.

5. Mnohých lakomství, hodnosti tak podvrátily v jich ctnosti, že již nic na službu Boží nedbají; jen za tím běží, jakby toho světa zboží sebrali k skáze své duši.

6. Zlořečenství, klatby, zrady, falš, přísahy křivé, zrady za hřích lidé již nedrží; fortelství, klamy zlostivé, praktiky zlé a škodlivé za chválu a slávu drží.

7. Pýcha s vysokomyslností, tak obsedla mnohých v zlosti, že nic nechťi na to dbáti; jak Bůh pyšné vždy snižuje, a hříšníky pokutuje, z příkladu dává se znáti.

8. Proč Lucifer dolů svržen? Proč Babylon krásný snižen? Proč Faraon s vším svým vojskem v moři Červeném zatopen, od Boha hodně potupen? Že nedbal, byv v hněvě Božském.

9. Proč Sodomu a Gomoru Bůh spálil ohněm a sirou? Proč první svět shladil vodou? Že tam ti Lota starého, tito pak Noacha ctného nechťeli poslechnout radu.

10. Již známe příkladů dosti, jak Bůh trestal jiných zlosti, a ještě vždy trestat miní, kteří v své zlosti trvají, upomenout se nedají; běda všem, kteří to činí!

11. Jistě, že i nás podvrátí Bůh prv, než nám pokoj vrátí, jestli dnes, v času milosti, k Němu se neobrátime, všech zlostí nezůstavíme, jež jsme spáchali z zvyklosti.

12. Pročež k Bohu pospíchejme, pokud čas milosti máme, srdcem k Němu zvolajíce: Ó Bože, Otče laskavý a Pane náš dobrotivý, obrať k nám své svaté lice.

13. Netresci nás v prchlivosti své, ale odpusť z milosti, pro zásluhy Syna svého, všechny naše nepravosti, které jsme zde z bezbožnosti páchali z srdce našeho.

14. Ninive, město veliké, ležící v zlosti všelike, když posla tvého Jonáše uposlechlo, hned v tu chvíli smilovals' se, Otče milý, nad nimi, milost jim davše.

15. To doufání i my máme, že též milosti dojdeme u Tebe, Pána našeho; neb nechceš smrti žádného, ale chceš spasit každého člověka hříchem jatého.

16. Věříme tedy srdečně, že cos' slibil, též skutečně prokážeš, Otče, z milosti; zbavě zdejšího soužení, rozbroje a pozdvižení, přivedeš k věčné radosti.

Jer. Lednický.

Jako: Ach Bože, pohleď s výsostí.

797. Ach Bože, popatřiž s nebe, a smiluj se nad námi, a viz, jak věřící v Tebe jsou všudy v pohrdání; při lidech pomoci není, ach, ujmi se nás v soužení, ach, smiluj se nad námi.

2. Nyní čas zármutku sluje od Krista oznámený, v němž se svět s svými raduje, a kvílí tvoji věrní, neb svět nám bezpráví činí, a tím že

Bohu slouží, mní, ó smiluj se nad námi.

3. Mor, hlad, válka i pálení, a strach velký ze všech stran, čímž Ty tresceš naši zemi, jako spravedlivý Pán, aj mnohých hříchů páchání, způsobilo nám vyhnání (vzdychání), Ty smiluj se nad námi.

4. Ale což jest to, což nyní, chce se nám těžko zdáti, byť trvalo do skončení, v smrti musí přestati, víc bolí duše trápení, co pak věčné zatracení? Ó smiluj se nad námi.

5. Neb již i v tom času boje duše musí trpěti, svědomí nemá pokoje, ani odpočinutí. Duše v hrozném rozvodnění, životům bezpečno není, Ty smiluj se nad námi.

6. Čím dál množí se soužení, den ode dne vždy více, že (byť možné bylo) věrní, svedli by se snadniče; vidouc mnohých odstoupení, a rozumem se řízení, Ty smiluj se nad námi.

7. Trpělivost naše hyne a naděje přestává, rozum namítá, což mine, a víra již umdlévá; neb není bíd umenšení, odkudž jde srdce sevření, Ty smiluj se nad námi.

8. Tys své věrné na svých rukou vyryl, dříve než svět byl, znamenav pečeti jistou; cožbys se v smlouvě měnil?

Ty sčítáš naše kvílení a obli-
buješ úpění, ó smiluj se nad
námi.

9. Otče, tvé jest nám při-
rčení, zjištěné krví Krista,
sám spravedliv bez promě-
ny, a tvá pravda jest jistá,
ač dopouštíš zarmoucení,
však tvé lásky konce není,
ó smiluj se nad námi.

10. A tenť jest zarmoucený
cíl, že nám hříchy vzpomíná,
za něž však jsi Ty oblíbil za-
sluhu svého Syna, a Jeho pro
nás zmaření v přehavném
umučení, ó smiluj se nad ná-
mi.

11. Že se smiluješ, jisté
jest, jen nedej nám zoufati,
a nedopouštěj pro svou čest,
čehož, nelze snášeti. Pomož
nám, neb jsme zemdlení, a
učiň přítrž soužení, již smi-
luj se nad námi.

12. Zachovej nás přede-
vším zlým, odpusť nekajíc-
nosti, a řiď nás Svatým Du-
chem svým, přidej síly k stá-
losti. Budiž s Pavlem u vě-
zení, a přiveď Petra k žele-
ní, již se smiluj nad námi.

13. Tváť jest ta moc, láska
tvá jest, že my v víře trvá-
me, přisporujž nám ji pro
svou čest, ať v pravdě setr-
váme; svátosti v svém naří-
zení chovej do světa skonče-
ní, již se smiluj nad námi.

14. Skrocuje rozum, ať na
tvůj čas drze se nedobývá,

v kterém nám chceš pomoci
zas, ač pomoc tvá prodlévá.
Však tvá svatá zaslíbení be-
rou jisté doplnění, již smiluj
se nad námi.

V čas morové rány.

Jako: Jestli Bůh s námi nebude.

798. Bože nejmilostivěj-
ší, všech v Tebe doufajících,
potkala nás v čas nynější
velká bída lkajících, neb se
tvůj hněv na nás valí, tak
že velcí i malí musíme mo-
rem mřiti.

2. Tys spravedlivý v sou-
dech svých; musíme to vy-
znati, že pro mnohost hříchů
našich musíme umírat; náš
zlý život to způsobil, aby jsi
nás tak morem bil i střelami
ostrými.

3. Ó Pane! odpusť, nebij
nás v svém hněvě, než smi-
luj se, a obrať své srdce k
nám zas, jak Otec pro Ježi-
še. Ach, ukroť se v hněvi-
vosti, přijmi nás opět z mi-
losti za dítky své nehodné.

4. Pohleď, jak jsme zkor-
moucení, mdlí a skličeni bá-
zní, v velké starosti, souže-
ní, tak že v uších našich zní.
Sousedé z daleka stojí, a s
námi se mluvit bojí, jak s vy-
obcovanými.

5. Žádné stavy prospěšno-
sti nemají, i obilí, i vše, co
slouží k živnosti, hubí se v

tuto chvíli; nevíme, kam se poděti; protož k Tobě jak tvé děti voláme: ach smiluj se!

6. Ach! Přestaň již nás trestati svým prutem, neb co Tobě prospěje, když spočívati budeme bidni v hrobě? Tělo mrtvé Tě chváliti i jméno tvé velebiti nebude, věčný Bože!

7. Ukaž nám svou milost, Pane, spokoj se v prchlivosti. Ach! přijď nám čím spíš k ochraně, však Ty nemáš libosti v smrti hříšníků, ale chceš, by se obrátili a též mohli v nebesích žiti.

8. Ó Jezu Kriste, Pane náš, zbav nás neštěstí všeho, a vezmi střely v tento čas sám z rukou Otce svého. Prikaž již zhoubci přestati, kterýžto chce pospíchat, by nás zhubil, bratrů tvých.

9. Bud' tvá vůle, prosíme Tě, v bidách neopouštěj nás; pomoz nám z lásky své svaté, Ty sam pravou míru znáš i čas, v který spomoci nám můžeš, jak nejmocnější Pán, k Tobě se utikáme.

10. Ó, Duchu Svatý, svou mocí račiž všem, kteří mají umřít milostně spomoci, ať víru zachovají; a tak v pokojí s radostí, rozloučí se s tou časností, a v Kristu Pánu zesnou.

Eliaš Mlynárov.

Jako: Pane Bože, buď chvála.

799. Bože pohled' na nás s nebe, v této naší smutné době, když se neštěstí ze všech stran valí, Ježíši, sám nás braň.

2. Ej, zdaliž nevidíš, Pane, jak se nepřítel náramně vzteká a sílí proti nám, ó Ježíši, Ty sám nás braň.

3. Zkaz zlobivé rady jeho, co nám chce, obrať na něho, nechť do jámy upadne sám, Ty pak, Ježíši, sám nás braň.

4. S nebe anjela svatého sešli, ať potře moc jeho, a přidá mu dvakrát víc ran, Ty pak, Ježíši, sám nás braň.

5. Jestliže my nejsme hodni, nebo hřešíme den po dni, pro svou slávu za nás povstaň, a sám, ó Ježíši, nás braň.

6. I proč bys nás chtěl vydati jeho moci, Bože svatý, však on tvé jméno tupí sám, protož, ó Ježíši, nás braň.

7. My ačkoli hřích svůj známe, však v jiného nedoufáme, než v Tebe, jakžs poručil sám, protož, ó Ježíši, nás braň.

8. Retuj nás tedy své dítky, retuj zemdlené sirotky, Pane, prociť, Pane, povstaň, ó Ježíši, a sám nás braň.

9. Dejž, ať skrz Tě zvítězíme nad vším zlým, kteréž trpíme, nebs' Ty sám všemo-

houcí Pán, protož, ó Ježíši, nás braň.

10. Haj nás a varuj svou mocí, ať nepřítel nepřikročí a nečiní nám žádných ran, ó Ježíši, ty sám nás braň.

11. Nikdy to v zapomenutí nepřijde u nás, ale Ty budeš nám vždycky vzácný Pán; Amen, Ježíši, sám nás braň.

Pavel Severín.

K spokojení hněvu Božího v čas moru, hladu a boje.

Má svůj nápěv.

800. Bůh pro naše zlosti jsa vzburzen v prchlivosti, nemíní se víc dívatí, ale pokutovati.

2. Zdaliž nevidíme a uchem neslyšíme, co se na nás již ze všech stran uvaluje těžkých ran.

3. Mor, hlad, hrozné boje, to mezi námi troje vždycky panuje nad námi, konečně žertu není.

4. Kdež ta snadná léta? Již jestiž po nich veta, co voda pominuly pryč, nenavráti se k nám víc.

5. Než předce hřešíme, ani se nelepšíme, v nepravostech se kocháme, Boha se nebojíme.

6. Nač jest naříkati, komu vinu dávatí budeme, než sobě samým, pro naše mrzké činy.

7. Složmež staré činy, přijmeme život jiný, dobré mravy, svaté ctnosti, stud, lásku s upřímností.

8. Bůh se skloní zase po tomto smutném čase, zbaví nás pokut, neřestí, přivede do radosti.

Modlitba Jozafata krále.

2. Chron. 20.

Jako: Bože, smiluj se nad námi.

801. Když jsme v největším soužení, a ze všech stran obkličeni, nemajíc žádné pomoci, starajíc se ve dne, v noci,

2. Tedy naše potěšení, v světě žádné jiné není, než abychom spolu všickni Tebe, Bože vzpomínali,

3. Své srdce k Tobě pozdvihli, pravé pokání činili, žádali vin odpuštění a v těžkostech polehčení.

4. Jakož jsi nám všem zaslíbil, každému, kdožby Tě prosil ve jménu Ježíše Krista, že má býti prosba jistá.

5. Protož k Tobě přicházíme, naši úzkost předkládáme; poněvaž jsme opuštěni a v zármutcích postaveni.

† 6. Nehleď na naše hřešení, ale na své zaslíbení; buď nám v úzkostech přítomný a dej hříchů odpuštění.

7. Bychom Tě mohli poznati, celým srdcem děkovati, Tobě vždy poslušni býti a na věky Tě chváliti.

* Jiří Tranovský.

O opatrování Božím v čas moru.

Ze Žalmu XCI.

Jako: Což můj Bůh chce, to se vždy.

802. Kdož ochrany Nejvyššího v skrýši jeho užívá, ten v stínu Všemohoucího bezpečně odpočívá; pročez i já říkám Pánu v každý čas s důvěrností: Tys hradem mým, Tys mou schránou, já na Tobě mám dosti.

2. Onť mne z osidla lstivého lidské ošemetnosti, i z pokušení každého vytrhne svou mocností; nad to mne chce i přijati pod brky křídla svého, místo štítu budu míti pravdu všech zámluv jeho.

3. Protož přístrachu nočního nic se nebudu báti, ni ve dne létajícího šípů se strachovati; ani jaké morné rány nenadále škodící, ni zhouby na všechny strany žádného nešetřící.

4. Byť jich po boku mém tisíc v náhle viděl klesati, po pravici desetkrát víc; ke mně nemá sahati, nýbrž cele jsa zachován, to budu spa-

třovati, jakou umí odplatu Pán bezbožníkům dávati.

5. Poněvadž tedy samého mé Boha útočiště, i ty za ochránce svého kladeš na každém místě: Netkneť se tebe nic zlého, aniž k tobě přistoupí, žádná rána stánku tvého v nejmenším nezarmoutí.

6. Neb anjelům svým o tobě Bůh ráčil přikázati, že na všech tvých cestách tebe vždy mají ostříhati; byť tě pak i na rukou svých v zlý čas měli nositi, tak od úrazu i noh tvých ustavičně hájiti.

7. Po lvu a hadu zdřážděným směle budeš choditi, i po draku jedu plném, nic však nemá škoditi. Proto, že Mne zamiloval, dí Bůh, chci ho chrániti, mé slavné jméno že poznal, na věky zvelebiti.

8. Bude-li ke Mně volati, jistě žeť jej vyslyším, z soužení mu spomáhati sám moci svou přispíšim, učině jej i slavného, dlouhé dni mu chci dáti, by tak moc spasení mého v pravdě mohl seznati.

Má svůj nápěv.

803. Odvrať, ó Bože, hněv svůj přísný od nás, metlu krvavou odlož a skloň se zas, neplať nám vedle své spravedlivosti, a našich zlo-
stí.

2. Budeš-li chtít pokutu uvést zaslouženou, kdo bude moci snést; ježtoť se třesou i země i nebe, bojíc se Tebe.

3. Odpusť nám hříšným pro svá slitování, milost tvá nechť nás proti právu brání; tvůj jest obyčej dobře zlým činiti, ten vždy rač míti.

4. Proč se na červy z země pošle hněváš, Tvůrče veliký všeho světa, i nás? Co jsme, než zlé kvasnice, stín, prach, bláto; ó pomniž na to.

5. Hřích nás dědičný ve všem zohavuje, tělo mdlou mysl k pádu podtrhuje; na to pohlédni milostivou tváří, dobrý lékaři.

6. Dejž, ať kříž Páně, kruna trnová, hřebové, bič, kopí i smrt ohavná mír činí, jsouc prostřed tvé prechlivosti a našich zlostí.

7. Nechť nejsme darmo od Tebe stvořeni, Kristem koupeni, Duchem posvěceni; nyní ať smývá hřích náš pošlá z boku Páně krev s vodou.

† 8. To aby nám všem prosícím se stalo, ať nejsouc hodni, prosíme nemálo, Bůh dej, nade vším vždycky panující, jeden v Trojici.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

804. Odvrať od nás, Bože věčný, všelike hodné trestání, které jsme hříchy našimi zasloužili mrzutými; chraň boje, času drahého, moru, ohně škodlivého.

2. Smiluj se nad dětmi svými, milost tvou hledajícími; neb jestli v tvé spravednosti, a naši zasloužilosti budeš platit, tedy žádný z nás před Tebou neostojí.

3. Ó Pane; pro svou dobrotu vzdal od nás bídu s vši psotou; prokaž za kázeň svou milost, proměň hněv v svatou upřímnost; s milostí svou zůstaň s námi, jakž Otec dobrý s dítkami.

4. Zdržuj nás v té smrtelnosti v naději, v lásce, v svornosti; v soužení dej trpělivost, v víře stálost, v slovu známost, bychom rádi s ochotností vše snášeli z tvé milosti.

5. Ach, proč se tak na nás hněváš, červíčky jsme, ó Bože náš! Kteří nic nejsme jiného, jen bláto z prachu zemského, jakžto tvoji velebnosti známé jsou naše křehkosti.

6. Hřích nás příliš potlačuje, svět zrádný k němu vzbuzuje, též ďábel s svou vši chytrostí, chce všech svést do své propasti; zprosť nás,

Otče všeho zlého, duši, tělu škodlivého.

7. Pomni na hořkou smrt svého Syna jednorozeného, pohled' na jeho pět drahých ran, hrozně rozkrvavených, kteréžto pro nás podstoupil, proto, aby nás vykoupil.

8. Z vězení toho těžkého, trápení nekonečného, které jsme v věčné žalosti měli snášet na věčnosti; než skrz zasloužení jeho, zbaveni jsme toho zlého.

9. Drž nad námi ruku pevnou, požehnej města s krajinou; nechť slovo tvé v ní na věky průchod má, zruš zlé praktiky; popřej šťastlivou hodinku, potom dej bydlet v svém stánku.

• Jer. Lednický.

Týmž nápěvem.

805. **O**dvrať od nás, věrný Bože, těžkou pomstu, velké hoře, jež jsme nepravostmi svými zasloužili ošklivými; chraň nás od války a hladu, moru, ohně, zájmu, pádu.

2. Nad zlými sluhý slituj se, na svou milost rozpomeň se; neb kdybys hříchů šetřiti chtěl a podle nich platiti, musil by svět zahynouti a člověk bídně klesnouti.

3. Ach, Bože náš všemohoucí, zjeviž se nám ku pomoci; dokaž nám hojné mi-

losti, netresci nás v prchlivosti; s dobrotou svou buď vždy při nás a svůj přísný hněv vzdal od nás.

4. Proč tvé tuhé rozhnění má plápolati nad námi? Však, slavný Bože, dobře víš, že jsme jen země, prach a hmyz; anobř tváři tvé nyní naše mdloba skrytá není.

5. Hřích nás porušil velice, d'ábel trápí ještě více, svět a tělo i krev také lidi svodí všelijaké; tuto bídu Ty dobře znáš; ach, nikdy neopouštěj nás!

6. Vzhlédniž na smrt Syna svého a krvavé rány jeho, jež jsou světa vyplacení, drahý peníz vykoupení; tím se těšíme my bídní a doufáme v Tě nehodní.

7. Tvá svatá pravice ved' nás, požehnání vylej na nás, dej nám vždy slovo své svaté, vzdal od nás d'ábly prokleté, popřej šťastného skonání, s Tebou v nebi přebývání.

Z 3. kn. Mojž. k. 26. V čas hladu, moru, válek a vpádů nepřátelských.

Jako: Smiluj se a slituj se.

806. **O** jak hrozná trápení přišla na křesťany, zrady, falše, mordové i pálení, všechna zarmoucení.

2. Neb lidé přestupují Boží přikázání; protož na ně všechno zlé přišlo a jde, je-muž konce není.

3. Nechtí tomu věřit, co Bůh lidem mluví: Budete-li plniti přikázání, dám vám požehnání;

4. Dám déšť, časy pohodné, země dá úrodu, dříví bude v hojnosti, i ovoce vydáť tvá štěpnice;

5. Žeň, mlatba bude hojná, i vína sbírání, postihneť roz-sívání, a v sytosti chléb svůj budeš jísti.

6. I budete bydleti bez strachu na zemi, dámť pokoj v zemi vaší, a budete spá-ti v mém pokoji.

7. Nepřestraší vás žádný, odejmu všechno zlé, padnouť nepřátelé vaši před vámi, ne-majíc obrany.

8. Deset jich sto zažene, a sto deset tisíc; přijdou k za-hanbení jistě, a v boji žádný neostojí.

9. Rozmnožím vás na ze-mi, budu vám za Boha; vy mi za lid budete, a já s vámi přebývati budu.

10. Pakli má přikázání bu-dete rušiti, a má ustanovení zamítati, toto vám učiním:

11. Pošlu na vás hlad, su-cho, země bez úrody, darmo síti budete; neb to všechno nepřátelé snědí.

12. Stromové neponesou ovoce hojného, tráva růsti nebude, a tak na vás mnoho zlého přijde.

13. Já se od vás odvrátím, dám vás nepřátelům, i bude-te poddáni těm, kteříž vás v nenávisti mají.

14. Budete utíkati, ano vás nehoní, kam se koli obrátíte, všudy vás nalezne trápení.

15. Utečete-li do měst, tam se neschováte, morem, hla-dem strápím vás, i vši bí-dou, potom to shledáte.

16. Města vaše pokazím, v pustiny obrátím, dám vás mezi národy v zemi cizí, kdež lítosti není.

17. Pakli kteří zůstanou, ti se báti budou, jsouc na mysli zmámeni, i nebudou vědět, co jsou sami.

18. Přestraší je chřest li-stu, pršící od stromu, a oni tak utekou, jak před mečem množství nepřátelů.

19. Potom nenecháte-li hří-chů, nepravostí, sedmkrát více přidám k těmto ranám: To praví Pán Bůh sám.

20. Chceme-li pomsty ujiti a milost najiti, od hříchů se odvrátíc, dobře činně a v tom setrvejme.

21. Hledíc Pána krotiti, Ježž jsme rozhněvali, s Ním se zase smířiti, obdržeti jeho smilování.

22. Vidouc, že hněv svůj vylil, ježto ukazuje skrze Turky, ukrutné ty pohany, nás velmi sužuje.

23. Kteréž ted' již proti nám vzbudil velmi silně, by pýchu naši skrotil, a zahladil sobě nepoddajné.

24. Neb když ruku vztahoval, nedbali jsme na to, že se chce smilovati, oznamoval, již pomněme na to.

25. Když volal, nechtěli jsme nijakž slyšet Jeho, to brzo uhlídáme, také zvíme, co nám přijde zlého.

26. Rukou svých pozdvíhati budem k Němu chtíti, ano již pozdě bude a nebude možné obdržeti.

27. Volání neuslyší našeho smutného aniž uší nachýlí k prosbám našim; pravá jest řeč jeho.

† 28. Dokudž ještě čas máme pokořme se Jemu neboť jest dobrotivý, milostivý; volejtež již k Němu.

29. Dá nám k tomu pomoc svou Ten, kterýž přikázal, jenom hledme prositi srdcem celým, aby nás vyslychal.

30. Řkouc: Pohled', milý Pane, pohled' a smiluj se, odpustiž hříchy naše, dej pokání, potom život věčný.

V morovém nakažení.

Jako: Bože velký od věčnosti.

807. Otče, kterýžs tak milostně ráčil nám zaslíbiti, že v morné ráně žalostné chceš našim strážcem býti; však jestli se v té době hříšník obrátí k Tobě.

2. Pohled', kterak na tvé ovce, bez pastýře a stráží, ten prut a kázeň přijít chce, a již mnohé poráží; ale, milý Otče náš, obrať oči své na nás.

3. Dokud tvář svou chceš skrývati, svatý Bože, před námi? Což nebudeš spátřovati naši bídu s prosbami? Hněvali jsme Tě sice, ale již nechcem více.

4. Však Ty sám chceš, aby zlosti svých jsme jen litovali, a v pokání tvé milosti vždy důvěrně hledali; nedrž tedy soud s námi, než smiluj se nad námi.

5. My jsme sice tuto ránu, tento bič a jed škodný naši zlosti svrchovanou, v níž jsme živi den po dni, zasloužili, zlé plémě, abys nás shladil z země.

6. Ale, Otče, Tys laskavý, protož k Tobě své zření obračíme, lid nepravý v strachu a v ponížení, litujeme svých zlostí, původ tvé prchlivosti.

7. Učiň přítrž tvou milosti pomstě té spravedlivé, ne-

dej nám zhynout v žalosti, potěš srdce bázlivé pro Kristovu smrt drahou, ukaž nám tvář laskavou.

8. Rozšiř křídla svá do čista, přikrej sám naše stany, pomaz dvěře krví Krista, smilujíc se nad námi, ať nás zhoubce pomine a žádný z nás nezhyne.

9. Posilň, co jest poraženo, dej radu, kdež jí není, očisť co jest nakaženo, těš, co jest v předěšení; uzdrav, co jest churavé, a drž, co ještě zdravé.

10. Dej prospěchu a pomoci, když léky užíváme, dej trpělivost v nemoci a v bídě, kterouž máme; pomoz nám, jak chceš a znáš, že jest dobré, Bože náš.

11.. Dej křesťansky živu býti a bojovat statečně, šleachťně skonat, zvítěziti a s Tebou plesat věčně; zbaviž nás všeho zlého, zde i v den soudu tvého.

• S. H.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

808. Pane Ježiši, buď s námi, když nás obkličí soužení, když pokušení přikročí, obrať k nám své svaté oči.

2. U Tebe nic nemožného, máš prostředků velmi mnoho, skrze něž můžeš spomo-

ci, obrať k nám své svaté oči.

3. Litujž našeho potření, ó Ježiši, pro své rány, nedej nás bídě přemoci, obrať k nám své svaté oči.

4. Uchla v nás i síla naše, když život náš jen na vlase visí, ó dejž se přemoci, obrať k nám své svaté oči.

5. Sejmi z nás, ó milý Pane, kříž nynější, v němž klesáme, podej nám svatou pravici, obrať k nám své svaté oči.

6. V nás není na tolik síly, bychom odepřítí mohli množství, jež se na nás točí, obrať k nám své svaté oči.

7. Ej, procítiž, proč spiš, Pane, nedbáš na to, že hyne-me, bída naše hlasem křičí, obrať k nám své svaté oči.

8. Retuj nás, ó Boží Synu, odpusť lidu svému vinu, přimlouvej se za nás Otci, obrať k nám své svaté oči.

9. I však Tobě těžké není i bez množství spomožení, můžeš jen slovem pomoci, obrať k nám své svaté oči.

10. Nyní tedy ó Ježiši, buď s námi, až se utiší bouře, jež nás trápí v srdci, obrať k nám své svaté oči.

Pavel Severin.

*Modlitba Abraháma. Z 1. kn.
Mojž. 18.*

Má svůj nápěv.

809. Veliký Bože v moci, a hojný v milosti, což chceš celou zemi zkazit v prchlivosti? Snad by ještě dobří byli; již by vůli tvou činili, pro ty rač odpustiti, dle skutků neplatiti.

2. Veliký Bože v slávě, odstup to od Tebe, abys s bezbožnými zahladil pobožné; snad by se do padesáti pobožných mohlo shledati, pro ty rač odpustiti, dle skutků neplatiti.

3. Veliký Bože v radě, nechť vzejde Tvá milost, a v ní rač zadržet svou přísnou spravednost; snad by se pět čtyřiceti pobožných mohlo najíti, pro ty rač odpustiti dle skutků neplatiti.

4. Veliký Bože v síle, viz zemi souženou, a zdrž od třetání ruku svou vztaženou, snad by se do čtyřiceti pobožných mohlo shledati, pro ty rač odpustiti, dle skutků neplatiti.

5. Veliký Bože v správě, dej se oblomiti, a pokornou

prosbou v hněvě ukrotiti; snad by se ještě třiceti pobožných mohlo shledati, pro ty rač odpustiti, dle skutků neplatiti.

6. Veliký Bože v lásce, slyš toto volání, na trůnu vysokém i truchlivé lkání; snad by se ještě dvaceti pobožných mohlo shledati, pro ty rač odpustiti, dle skutků neplatiti.

7. Veliký Bože v skutcích, viz, jak bídná země, od Tebe milosti žádá poníženě; snad by se do těch desíti pobožných mohlo shledati, pro ty rač odpustiti, dle skutků neplatiti.

8. Veliký Bože v chvále, smiluj se nad námi, a odvráť svůj přísný hněv od nás s pomstami; snad by mohly malé dítky vůli tvou svatou činiti, pro ty rač odpustiti, dle skutků neplatiti.

9. Veliký Bože v pravdě, když žádný neplatí před Tebou, jen tvůj Syn, jenž hněv tvůj odvrátil, ach, vzhlédniž na jeho rány, muky, úzkost, nařikání! Proň rač nám odpustiti, dle skutků neplatiti.

• Kašp. Motěšický.

IV. V čas válečný za pokoj.

Proti nepřátelům tureckým.

Má svůj nápěv.

810. Dej nám pokoj, Hospodine, Tebe prosíme, poraž nepřátele všechny silou své ruky, poněvadž se rouhají; ať tvou moc poznají.

2. Netrp víc toho rouhání, kteréžto činí jménu tvému přesvatému, Synu milému, hanebně Jej lehčice, Mahometa ctíce.

3. Dopuť na ně strach, zděšení, síly zemdlení, ať na zpátek utíkají, různě prchají; našim dej sílu, čerstvost, zmužilost, udatnost.

4. Bojuj za nás, za své stádce; neboť na krátce sami s to síly nemáme: k Tobě voláme; v Kristově zasloužení slyš naše modlení.

† 5. Amen, Pane, rač to dáti, nám zvěstovati to přemilostné poselství, že jest vítězství nad Turkem obdrženo, pro tvé svaté jméno.

Týmž nápěvem.

811. Dej nám pokoj, Hospodine, v naší krajině, ať slovo tvé nezahyne, jež jest pravdivé; ó smiluj se nad námi! Dej nám pokoj stálý.

2. Netresciž nás v hněvivosti pro naše zlosti, neodnímej od nás tvého slova sva tého; ó smiluj se nad námi; dej nám pokoj stálý.

3. Přijmiž nás na milost, Pane, k Tobě voláme, račiž Ty nám naše viny odpustit nyní; ó Kriste, Synu Boží, dej nám pokoj věčný.

Jako: Což můj Bůh chce, to se vždy.

812. Dej nám pokoj, Pane milý, neb jsme v nebezpečení, nepřítel se velmi sílí, provodí ukrutenství nad věrnými, a chce s nimi počtu tvou potlačiti, jehož rámě potři Pane, své pak rač ochrániti.

2. Dejž pokoj, ježž jsme ztratili skrze nevěru a zlost; tvé slovo jsme potupili, a činili nepravost, bezbožnosti a mrzkosti, bez studu jsme páchali; protož nyní divu není, že se zlé na nás valí.

3. Dej pokoj, a nevzpomínej nám prvních nepravostí, zlého na nás neschovávej, ale uděľ milosti pro milého Syna svého, též i pro zvelebení jména svého přesvatého, a slyš toto modlení.

4. Dej pokoj, nebo želíme srdečně všech svých zlosti,

pro hříchy naše tesklíme, a žádáme milosti, ó nezhildej, nezamítej oběti skroušeného srdce, ale k své cti, chvále popatř naň s trůnu svého.

5. Dej pokoj, neb v Tě doufáme, jako svého ochránce, v Tobě naději skládáme my, tvé soužené stádce; ať zlostníci, bezbožníci rouhavě neříkají, kdež jest již Bůh Pán zástupů, v Něhož oni doufají.

6. Dej pokoj, neb polepšiti chceme života svého, a Tobě stále sloužiti, varujice se zlého; k čemuž Ty sám dej pomoc nám, bychom ctně živi byli, a vždy Tebe, Králi nebe, srdcem i ústy ctíli.

7. Dej pokoj, neb Tě prosíme z vnitřnosti srdce svého, ó dej, ať neodcházíme s hanbou od trůnu tvého; však pověděl, připověděl, že ráčíš těm spomoci, již vzdychají a volají k Tobě, ve dne i v noci.

8. Dej pokoj, nebs Bůh pokoje, za dnů našich v tento čas odvráť všeliké rozbroje, rač sám bojovat za nás; nepřátely skrz anjely, jako plevy rozptyluj; nás pak, malé stádce, stále jako duši svou miluj.

9. Dej pokoj, neb Tě chváliti budeme po vše časy, jméno tvé svaté slaviti, převe-

selými hlasy, říkající, zpívající: Bohu sláva na nebi, a potom nám pro sebe sám dej pokoj věčný v nebi.

Kašp. Motešický.

Má svůj nápěv.

813. Dej pokoj, ó Bože věrný, Ty Otče vši milosti; viz a lituj los mizerný, našich bíd a žalostí! Nepřátelé chtějí cele nás, lid tvůj vyhladiti, kteří tvému jedinému Synu chceme sloužiti.

2. Dej pokoj, ó Jezu Kriste, jenž jsi církve své hlavou, však Tobě jde o tvé čisté služby, a o tvou slávu! Nepřítel nás, to v tento čas, vši silou chce zkaziti; pomáhej nám, Ježíši sám, a jej rač poraziti.

3. Dej pokoj, ó Duchu Svátý, těšiteli truchlivých, rač církvi své pomoc dáti v těchto časech bouřlivých; vzbud' žádosti, dej stálosti u víře a v pokání, potři všech zlých a retuj svých, způsobíž jim plešání.

4. Ó Svato-svatá Trojice, dej sílu a spasení, ukaž nám otcovské srdce, a odpusť provinění; svou milostí všech neřestí rač dítky své zbaviti, za to vděčně, zde i věčně jméno tvé chcem slaviti.

• S. H.

Jako: Bůh ohněm svaté světlosti.

814. Dobrotivý Stvořiteli, všeho zlého zbaviteli, slyš pro své milosrdenství nás, v tomto nebezpečení,

2. Když válka, mor a dráhoty straší nás, i jiná psota až se nevíme kam díti, aneb co před sebe vzíti.

3. Přijmiž Ty nás v svou ochranu, a odvráť od nás tu ránu; hrneme se k tvé pravici, jako kuřátka k slepicí.

4. Ochraň nás pod křídly svými před těmito věcmi zlými; Tys Otec náš, my děti tvé, neodjímej nám lásky své.

5. Zachovej nás v dobrém zdraví, ať každý z nás Tebe chválí; utvrď v zemi naši pokoj, a přetrhni všeliký boj.

6. Zdržuj nás u víře pravé; uchovej nauky nepravé; požehnej též pracem našim, daruj nás chlebemездеjším.

7. Pro Ježíše Krista Pána, který jest naše obrana, uslyš naše modlení, a buď s námi do skonání.

Eliáš Lání.

Jako: Chraň nás, Pane, při slovu.

815. Hospodine, ochránce náš, jenž bídou naše dobře znáš, děkujemeť z tvé obrany kterouž přece činiš s námi.

2. V tak rozličném zarmoucení, mnohých národů

zdvížení, ač nás sice zarmoucuješ, však zármutku uskrovnuješ.

3. Otče dobrý, my jsme lid tvůj, prosíme, odvratiž hněv svůj od národu slovenského, v němž se děje mnoho zlého:

4. Loupežství, mordy, pálení, bídou a jiné trápení, země naše velmi smutná kvílí, co matka samotná.

5. Opuštěná, zpusťovaná, a přebídně potlačená; politujž sám toho, Bože, neb nám jiný nespomůže.

6. Tys naděje opuštěných, a obrana potlačených, rač upokojit křesťanstvo, ať se nesměje pohanstvo.

7. Nakloň k pokoji vrchnosti, ať zůstávají v svornosti, neprotiví se pravdě tvé, v slovu tvém svatém zjevené.

8. Nyní pak při této válce budiž náš silný obránce, ostříhej naše příbytky, děti, čeládku, dobytky.

9. I statečky pozůstalé: To žádá stádecko tvé malé, pro Syna tvého milého, Vykupitele našeho.

Eliáš Lání.

Jako: Sion kvílí přezlostně.

816. Kdy, ach kdy se jen ukáže žádaný den pokoje! Kdy Bůh lásku svou prokáže, protřhne vše rozbroje; ty nezbedné útisky, jež snáš lid křesťanský; ach, kdy-

bych mohl slyšeti, kdy nám
Bůh pokoj navrátí!

2. Zlatý pokoji, vrátiž se,
pročs nás opustil smutné?
Potěš nás a zas vrať se do
vlasti naší bídné! Sstup dolů
z hor nebeských, polož se v
srdcích lidských; ach kdy-
bych atd.

3. Jak všecko děje se vděč-
ně v čas svatého pokoje;
když lidé Bohu srdečně slou-
ží neporušeně; tam poslové
pokoje stojí v chrámech svo-
bodně; ach kdybych mohl
atd.

4. Tam pořádek dobrý
vždycky, v regimentu obec-
ném děje se časy po všechny,
též pravda v životě ctném;
pokoj s pravdou se libá, k
svornosti srdce hýbá; ach
kdybych atd.

5. Hradby, dvory, města i
vsi, jakby v novém odění
stojí, pole, také lesy, v krá-
sném svém obnovení; dítky v
školách se učí, čeled' v pra-
cech svých kráčí. Ach kdy-
bych atd.

6. Všecky země se kochají
v té zlaté bezpečnosti; zla-
tem, stříbrem oplývají, ne-
znajíc škod, těžkostí; v mo-
ři loď běží vděčně; orač oře
bezpečně. Ach kdybych atd.

7. Ach my bídní naše duše
pokoje jsou zbavené; v svě-
tě kříž, zlost, smrt nás kou-
še, jakžto bídné poddané;

kdež nic nezní, než auveh,
všudy křik, pláč panuje. Ach
kdybych atd.

8. Chrámy, školy pusté sto-
jí, mnohé jsou rozbořené,
služi Boží smutní chodí pro
služby odebrané; z pravé na-
uky posměchy činí svět z
velké pýchy. Ach kdybych
atd.

9. Dobré mravy spočívají,
zákon s trestáním mlčí, bez
rozdílu již bojují, spravedl-
nost se tlačí! Nepravost se
rozmohla, pravda z světa vy-
běhla. Ach kdybych mohl
atd.

10. Role nesou kámen, tr-
ní, domy v popeli leží; místo
plesání kvílení všudy po li-
dech běží; láska s bázní ze-
snula, kázeň dítek zhynula:
Ach kdybych atd.

11. Bezpečnost z země již
ušla, pokoje nikde není;
živnost dobrá též pryč posla,
města pustnou jako vsi;
truchlý lid všudy chodí, v
žalosti srdce brodí. Ach kdy-
bych mohl atd.

12. Ach, Panovníče všech
pánů, dej se jednou uprosit,
ať krajiny všech křesťanů
pokojně vždy mohou žít; by
tvé s svátostmi slovo všudy
svůj průchod mělo! Ach kdy-
bych atd.

13. Ty jsi Bůh síly nejvyš-
ší, jenž vždy můžeš pomá-
hat; ach, prokaž v skutku

mé duši, ať muž všecko přemáhat; sprost' nás vojenské bídý, ať bydlím zde bez vády; dej slyšet aspoň při smrti, že ještě se pokoj vrátí.

14. Kdy, ach kdy se jen ukáže žádostní den pokoje! Kdy Bůh lásku svou prokáže, a protrhne rozbroje; jestli se zde nestane, vím, že v nebi nastane, kdež pokoj ten nekonečný budeme světit bezpečný.

Jer. Lednický.

Jako: Otče, Bože všemohoucí.

817. Odvrať nepokoj válečný, Tě prosíme, Bože věčný, dej nám pokoj ustavičný.

2. Ztroskotej moc nepřátelskou, ukroť zuřivost tureckou, rač bránit zemi otcovskou.

3. Všecky křesťanské krajiny, kostely, města, dědiny, a v nich pravdivé křesťany.

4. Neboť nemáme jiného, tak velkého a mocného, nad Tě, Boha jediného;

5. Kterýžby bojoval za nás v tento přenebezpečný čas, než Ty sám, Pane Bože náš.

6. Z takové dobroty, Pane, slušná se čest Tobě stane, která nikdy nepřestane;

7. Ale trvat bude věčně, a dítí se dostatečně, v nebi od nás všech společně;

8. Kdež ten pokoj ustavičný, sláva, příbytek bezpečný bude, a v něm život věčný.

9. Dejž, Bože, dojiti toho skrz Syna svého milého, Ježíše Pána našeho;

10. Ať po tomto nepokoji odpočíváme v pokoji, Kriste kde jsou svatí tvoji.

11. Poněvadž jsi naším Pánem, dej ať se k Tobě dostanem, k životu věčnému, amen.

Jako: Bože, k svým hříchům se známe.

819. O Kriste, Kniže pokoje, jenžs Bůh-Člověk pravý, naše pomoc i naděje, štěstí, také zdraví; protož my všickni, tvé dítky, z víry k Tobě zde voláme.

2. Těžkost veliká nastává, od války a boje, z níž jiný nám nespomáhá, než tvá pomoc, Pane; bojuj za nás, vysvobod' nás, ať v hněvu tvém nezhyne.

3. Pomni na svůj úřad, Pane, žes Kniže pokoje; ať se nám proň milost stane v čas toho rozbroje. Dejž, ať velebné slovo tvé v pokoji se nám vždy káže.

4. Ač pomstu jsme zasloužili, a hodně trpíme; však tvá milost vždy větší jest, nežli my hřešíme; protož odpusť nám naši zlost, a prokaž nám svatou milost.

5. Veliké nebezpečení jest, když mor panuje; ale větší zlořečení vojna připravuje; tu poctivost a spravednost nic neváží, ni stydlivost.

6. Tvé slovo s tvými svátostmi bývá v potupení, pobožnost, též svaté ctnosti bývají vzdáleny; protož povstaň a nás ochraň; však jsi náš milostivý Pán.

7. Osvěť náš rozum i srdce skrz Ducha Svatého, ať již nevážíme lehce, co jest škodlivého; Jezu Kriste, Ty zajisté můžeš nás učinit čisté.

† 8. Po světa zlého skonání, i každého boje, dejž nám s sebou přebývání v království pokoje; ať nás mine věčný plamen, způsob to, Ježíši, amen.

• J. Tran.

Ze Žalmu 85.

Jako: Jezu Kriste, jenžs studnice.

821. Pane jakžs se milosrdný ukazoval zemi své; a zas Jáкова z vězení přivedls dobrotivě; odpustils lidu nepravost, přikryls všelikou jeho zlost, které se on dopustil.

2. Pane, před tímš zuřivostí plamen od nás odvrátil, po hněvě sladkost milosti častu jsi nám navrátil; ach Bože náš! Ach Pane náš, odej-

mi i nyní od nás, co nás trápí a straší.

3. Pane, zhas oheň prchlivý, v studnici své milosti, spokoj úmysl truchlivý, po vystálé úzkosti. Zdaž se budeš vždy hněvati, hněvivost protahovati z rodu do pronárodu?

4. Zdali, Pane dobrotivý, nás opět neobživiš? A co Otce lítostivý v zármutku nepotěšíš? Ukaž nám, ó Hospodine, milosrdenství nesmírné, a spasení své dej nám!

5. Ó by ráčil Bůh přesilný zvěstovat po všem světě, že pokoj mezi křesťany již jest na každém místě! Ach Pane, to s vysokosti vylej z nesmírné milosti na nás i naše děti.

6. Ó by to slovo již zvláště v té naší zemi znělo! Spočinutí ve všem světě hnízdo stálé dostalo! Ach by Bůh sám meč položil do pošvy svojí, a pravil: Dosti jest, upokoj se.

7. Ó by časy již minuly vojenské, nepokojné! A my v nich nezahynuli pro těžkosti obecné! Věříme, že pomoc Božská a milost jeho jest blízká těm, kteří se Ho bojí.

8. Jen my se k Bohu navraťme, Bůh se k nám též obrátí, všecko soužení náramné od nás z lásky odvrátí; že čest, sláva v zemi naší bude

přebývati, Bože, od věků až na věky.

9. Víra a milosrdenství potkají se společně; políbení bez pokrytství dají sobě srdečně. Spravednost s pokojem budou pučiti se, rosti spolu na nebi i na zemi.

10. Bůh dá s tím i časné zboží, země úrody vydá, stane se z milosti Boží, že meč se neuhlídá. Ach Pane, to, co prosíme, učiníš sám milostivě, pro slávu jména svého.

* Jan Šimonides.

Jako: Nuž chválu vzdejme Bohu.

822. Pane, hled' na vše strany, zle se děje s křesťany, jak velké jest pálení, loupeže, mordování.

3. I ti, jenž ku obraně povstali, milý Pane, činí též plundrování, odkudž pláč, naříkání.

3. Ty znáš naše křehkosti, že v tom nebezpečenství obstáti nemůžeme pro nepřátele mnohé.

4. Protož k Tobě samému hrneme se v ochranu; přijď a retuj nás, Pane, dejž, ať již pokoj máme.

5. Odpusť hříchy naše nám, a obrať své srdce k nám, otcovské, přelaskavé, pro Krista Spasitele.

6. Dej pokoj vši vrchnosti nakloň k jednotejnosti vše-

cky země křesťanské, zkaz úklady d'ábelské.

7. Přimluv se, náš Ježíši, ať se válka utiší, v tomto nynějším roku oddal vojnu všelikou.

8. Ty srdcem králů vládneš, obrátit můžeš, jak chceš, žádný sobě s svou mocí nemůž bez Tě pomoci.

9. Uslyš dívky i panny, smiluj se nad křesťany, i my staří voláme, s pláčem Tebe žádáme.

10. Amen, ať se tak stane, zač Tě všickni žádáme: Tak budeš od nás chválen, nyní i vždycky, amen.

Jako: Otevři srdce své i uši.

823. Pane, před národem tyranským sám rač nás opatrovati, nedej mu nad lidem křesťanským tyranství provozovati.

2. Ať jméno přesvaté Trojice, jež jest nad námi vzýváno, nebývá od zlých lidí více v porouhání vydáváno.

3. Učiníš to pro Syna svého, jenž jest všeho mocným Pánem, smiluj se nad námi pro Něho, milosrdný Bože, amen.

Jako: Ó blahoslavený člověk.

824. Slušeloť by nám to znáti, a pilně se vyptávati, proč Bůh dává nepokoje, války, bouře, těžké boje.

2. V písmích svatých psáno stojí o válce aneb o boji: Když se lidé bojí Boha, mají pokoj léta mnohá.

3. Když pak od Něho odstoupí, hned je nepřátelé loupi, hubíce životy, statky, staré, mladé, s nemluvňátky.

4. Když lid Boží Izraelský sloužil bohům, jak pohanský, tedy je Pán Bůh opustil, nepokoj na ně dopustil.

5. Dal je v ruce protivníků, o tom máš v knihách jich soudců; mnoho let je trápili, statky, těla hubívali:

6. Ale když jsou obraceli k Pánu Bohu srdce, vůli, řkouce: Zhřešili jsme Tobě, vysvobod' nás ke cti sobě:

7. Obracel Bůh k nim své lince, nedal jich trápati více; zahubil jich protivníky, a zprostil své služebníky.

8. Ač jich býval malý počet, zbýjeli mnoho tisíc set; majíc svou naději k Bohu, mívali jsou sílu mnohou.

9. Často bez zbroje, bez meče, nepřátel se nebojíce, troubením je zaháněli, i zdi městské poráželi.

10. Nedálo se to silou jich; ale že byl Bůh vždy při nich, přidává jim síly víc, jeden z nich zaháněl tisíce.

11. Též my také lidé hříšní, že jsme proti Bohu pyšní, padáme před nepřátely, protivíc se Stvořiteli.

12. I chceme-li pokoj míti, nad svým zhoubcem zvítěziti, napřed se Bohu poddejme, Jemu se z svých hříchů znejme.

13. Rceme, že jsme provinili, proti Němu vždy činili, nedrževše přikázání, poddání, knězi i páni.

14. Však jest v milosti nesmírný, také v svých všech slibech věrný, pokorných Mu prosba milá, k milosrdenství Ním hýbá.

15. Nedoufejme v síle velké, ani v své zbroji všeliké; ale Bůh buď síla naše, v níž sřal David Goliáše.

16. Oni majíc koně, vozy, jsouc k tomu také přemnozí, svou silou nás vždycky straší, mějmež k Bohu víru naši.

17. U Něhož není rozdilu, měj malou, neb velkou sílu; komuž On pomoci ráčí, všem nemožným věcem stačí.

18. Jméno jeho pevnou věží jest těm, kteříž k Němu běží; neškodí jim věci žádné, neb On sám vši mocí vládne.

† 19. Pane Kriste, rač pomoci, nepravé hříchy přemoci, a tvou milost vždycky míti, tak nad d'áblem zvítěziti.

20. Nepřátely naše časné osvěť tvůj obličej jasně, ať Tebe s námi poznají, zde i věčně pokoj mají.

Klemens Bosák.

Jako: Ježíši nejsladší.

825. Všemohoucí Bože, v nynější těžkosti pozdvihniž své ruky, a braň nás s výsosti. Proti nepřátelům buď sám štítem naším, buď silou, buď hradem, buď všech nás ochráncem.

2. Zdaliž nespatřuješ, co se nyní děje? Nepřítel ze všech stran křesťanstvo sužuje; chce je vyhladiti, moc svou provoditi, všecko co hovádka sobě podmaniti.

3. Přispějž, Reku silný, přispěj s svou pomocí; vytrhni nás rychle z nepřátelské moci, nemáme jiného krom Tebe samého, bojovníka svého nepremoženého.

4. Nebudeš-li Ty sám za nás bojovati, myš' nebudem moci nijakž odolati; od meče padneme a tak zahyneme, i u nepřátel tvých v posměchu budeme.

5. Vzezři, milý Pane, na modlitby věrné, na vyvolených svých vzdychání důvěrné; rozpomeň se, Pane, na krev již vylitou; Pane, vzhledni na zlost nepřátel tvých litou.

6. Ať neutrhají nám i jménu tvému, v srdcích neřikají k žalosti nuznému: Kdež jest ten hrad pevný, na nějž spoléhají tak, že i na plný svět d'áblů nedbají.

7. Zdaliž nepřátelé vzdají Tobě chválu? Ano budou horší, majíc pýchu stálou; lež, hrozné rouhání za pravdu položí, nutic k tomu lid svůj, kterýž Tobě slouží.

† 8. Srdečně věříme, že nás vysvobodíš, a tyranské brimě s nás přebídných shodíš. O dárce pokoje, přijď a zastav boje, budeš z toho chválen od nás věčně, amen.

Jiří Tranovský.

Jako: Chraň nás, Pane, při Slovu.

826. Všemohoucí věků králi sám braň nás před nepřátely, a zachovej nás těchto dnů ohně, hladu, meče, zájmu.

2. Rač dáti pravdě svobodu, pro spasení svého lidu, počtám a službám tvým volnost, ať přítrž má d'ábelskou zlost.

3. Pokojeť tvého žádáme, jehož od světa nemáme, tenť jest vnitř dobré svědomí, rád, společné milování.

† 4. Odvrať válečný nepokoj, Bože, zažeh válku i boj, moc nepřátelskou stroskotej, a pokojné časy nám dej.

5. Nebyť není Boha jiného, tak velkého a mocného, kterýžby bojoval za nás, než Ty sám, věčný Bože náš.

6. Křesťanské naší vrchnosti dej svornost, pokoj a štěstí, abychom život pohodný vždycky vésti mohli pod ní.

7. A to se vši pobožnosti, v tichosti a šlechetnosti, amen, dejž to, věčný Pane, zač Tebe z víry žádáme.

Dvě písně za požehnání baňské.

Jako: Jestli Bůh s námi nebude.

827. Jestli Bůh s námi nedělá, báníkům nepomáhá, jestli ne On sám docela rady i ruku dává, a jestli On neobrací štěstí a prospěch ku práci, jistě od nás nic není.

2. Daremné jsou práce všechny, nikde se nedostává dobrých kovů, když nebeský Pán z milosti nedává, všechny šichty jsou ztraceny, všechna naděje se mění, všude jest mnohá bída.

3. Ale tam jest samé štěstí, a všechno zdárné bývá, tam se můž hojnost nalézt, důl bohatsvím oplývá, kde Bůh žehná; jen slovo dí, již se nachází, a vidí dobrý kov od baníků.

4. To často naši otcové, jakož i my, zkusili jeho požehnání mnohé, když jsme před tím počili; tu pokladů bylo dosti, když Bůh dával z své štědrosti nám i jiným k dobrému.

5. Ó kdyby naše hříšnosti nebyly Tě dráždily, a tvých darů a milostí nás, ó Pane, zbavily, kterýmižs tak mě-

sta naše a baně v předešlém čase pro slávu svou osýpal!

6. Ty jsi, Bože, spravedlivý, však též plný litosti, svůj obličej milostivý ukaž nám v té úzkosti, a odpusť nám všechny dluhy, odvráť od nás svůj hněv tuhý pro Krista, Syna svého.

7. Rci jen slovo, hned ujíti musí vše nedaření, Ty sám můžeš učiniti všechno, i kde nic není, všechny baně obohatit, baníkům škodu nahradit, kterouž posavad měly.

8. Tak k vděčnosti dokázání budem žít po vůli tvé, vděčně z tvého požehnání podporovat chudé své; ano i slovo tvé pravé napomáhati k tvé slávě chceme, a nám k spasení.

9. Toběť, Otče, bude chvála z všeliké tvé milosti, Toběť, Jezu, čest nemalá, za tvou smrt i bolesti; i Toběť, ó Duchu Svatý, budeme díky vzdávati za tvé dary na věky.

10. Amen, ó Bože velebný, uslyš naše žádosti, dej nám z baní chléb potřebný odvráť

všecky těžkosti, drž v církvi slovo své drahé, k samé své-
ho jména slávě, pro Krista
Pána, amen.

M. Štef. Pilarík.

• S. H.

Jako: Chraň nás, Pane, při Slovu.

828. Pane, žehnej církev,
školu, řadný dům a vrchnost
spolu, baně naše, celou obec,
nebs Ty sám náš Bůh a Otec.

2. Poněvadž Ty i zde so-
bě církev sbíráš, a v té době
ji rozličně okrašluješ, Du-
chem svým v slovu spravu-
ješ.

3. Obratiž nám obličej
svůj, neopusť nás, houfeček
svůj, pomoz nám v bídě ny-
nější, a dej nám chléb náš
vezdejší.

4. Požehnej sám naše ba-
ně, z kterýchž hlavní živnost

máme; Ty sám můžeš všecko
dát i z kamení chléb dělati.

5. Když Ty ruku svou otví-
ráš, hned nedostatek odbíráš,
zlato, stříbro, kovy všecky
jsou dar tvůj, Otče nebeský.

6. Ty můžeš hned otevří-
ti bani, v níž se dá najíti hoj-
nost rudy, nemá cíle ruka tvá
v dařích, ni chvíle.

7. Protož obrať srdce své
k nám, dej dobrých kovů,
jak chceš sám; dej jich do-
bře užívati, na způsob sluš-
ný a svatý.

8. Tak ať především tvá
sláva, skrze to se napomáhá,
pokoj, pravda a soud, k to-
mu v církvi, v škole, v rad-
ním domu.

9. A aby byli i chudí lidé
opatření všudy; tak budeme
všickni vděčně chválu vzdá-
vat zde i věčně.

• S. H.

V. O dobrodiních Božských s chválami.

Po vystálém kříži.

Jako: Kdo jen na Boha se spoléhá.

829. Ach, jak Ty hráš s dítkami svými, nebeská moudrost, Ježíši! Hned napájíš věcmi hořkými, hned sladkostí sytiš duši, hned vzhleďáš na ně zuřivě, hned je těšíš přívětivě.

2. Ty míšíš divně lehkost s tíží, radost i žalost směšuješ, skrýváš se, a patříš skrz mříži, a mne všelijak zkušuješ, bude-li mi to příjemné, co Ty chceš, a činiš ve mně.

3. Pane, Ty znáš, že jako děti já jen to chci, co šmakuje, nechci, a nemohu vědět, že hořkost k zdraví směřuje; já vždy mám v cukru raději, než v žluči chuť a naději.

4. Jak často jsem v té věci zbloudil! Odpusť, Pane, mé křehkosti; za tím všechno, cožs Ty usoudil, chci přijímat v poddanosti, vezmu vděčně málo neb víc, co mi přeješ cukr, neb bič.

5. Mezi tím děkuji upřímně, žes tak otcovsky se mnou hrál, k dobrému mému ponížils mne, avšak od pádu zachoval; položils kříži mému cíl, abych po smutku vesel byl.

6. Měj i dále svou rozkoš se mnou a konej hry své na zemi, spravuj mne a drž stráž nade mnou všudy hled' k mému spasení: Pomoz při tom, abych mnoho chválil Tě z zkušenosti toho.

7. Já se Tobě vždycky podávám, vím, že dobré máš mínění; neb užitek v duši poznávám, ač i tělu milé není; veď mne podle své libosti divně, jen prosím k radosti.

* S. H.

Ze Žalmu 103.

Jako: I proč se tak rmoutíš,
ó srdce.

830. Chvaliž Pána již nyní, duše má, ze vši své síly jediná, i vy též, moci mé, kteréž jste koli v mém těle, chvaltež jméno jeho svaté.

2. Chvaliž Pána po druhé, duše má, za dobrodiní nesmírná, a času žádného nezapomínej na Něho, neb činí mnoho dobrého.

3. On se nad hříchy tvými slituje, neduhy tvé uzdravuje, tě vysvobozuje, milostí svou dobrotivě divně v své těle ozdobuje.

4. Dobrými věcmi sytí usta tvá, a tělo slavně odívá; činí spanilého, co orla tebe

čerstvého, na zdraví obnoveného.

5. Vysvobozuje všechny souzené, činí soudy spravedlivé, zjevil se samému skrz Mojžiše, sluhu svého, a Syna svého milého.

6. Milostivý a lítostivý k nám, zpozdlý k hněvu, dobrý Pán, nebude na věky pro hřích se na nás hněvati, podle skutků nám platiti.

7. Neb jakž se vznáší nebe nad zemí, tak jeho milost nad námi; a jak jest daleko od východu až k západu, tak vzdálil od nás zlé všecko.

8. Jakž se otec smiluje nad synem, a matka nad svým dítětem, tak se Bůh smiluje nad jedním každým hotově, kdož se Ho bojí, miluje.

9. Neb těla našeho mdlobu poznal, že jsme prach země, znamenal, a dnové člověka že jsou co kvítí a tráva, jež jest dnes a zvadne zítra.

10. Milost pak Páně věčně zůstává nad bojícími se Boha, i nad jich rodinou, kteráž jeho vůli svatou v paměti má chvíli každou.

11. Na nebi sobě slavnou stolicí připravil Pán všemohoucí mocně se posadil, své království nade všemi vzdvihl, mocně upevnil.

12. I chvaltež Pána všickni anjělé, mocní a silní duchové, chválu Mu zpívejte

houfové, jež Mu sloužíte, a vůli jeho plníte.

13. Chvaltež Ho spolu všechno stvoření, po všem jeho panování; ty pak, ó duše má, ježs chválu Boží začala, dokončej ji, chválic Pána.

Děkování za úrody zemské v čas žně.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

831. Chvalmež Boha, ó křesťané! Za dary nám prokázané, i toho roku na polích Páně jest všechna plnost jich.

2. Chvalte Pána, vzdejte Mu čest, neb od věčnosti dobrý jest; On stvořil nás, On zdržuje, živí, chrání, opatruje.

3. Prv než člověka způsobil, nebe i zemi ozdobil sluncem, měsícem, hvězdami, živočichy, úrodami.

4. A tak z dobroty nesmírné, jako do plné spížírně, uved člověka do ráje, všecko mu v moc poddávaje.

5. I ač Mu za to zle sloužil, smrt věčnou hříchem zasloužil; však jej zas přijal na milost, pro Kristovou zasloužilost.

6. Takž nás tudy vykoupené, Duchem Svatým posvěcené milovati nepřestává, pokrm, nápoj, oděv dává.

7. Ptactvo, ryby i hovádka máme, ne jako čeládka; než jako milí synové, k syčení vždycky hotové.

8. On nám korunoval zemi žádoucími věcmi všemi, kovem, ovocem, vařením, k tomu rozličným kořením.

9. Požehnal seménka vsátá, neb hojnost jest větší vzatá, požehnal štěpnic i vinic, budem-li vděční, dá nám víc.

10. Však dobroty Pána toho bychom jazyků tak mnoho, jak se zrn zrodilo, měli, stihnout bychom neuměli.

11. Zpívejmež Mu srdcem vděčně: Ó Bože dobroty věčné! Sláva buď Tobě na nebi, a pokoj lidem na zemi.

12. Při žni nynější radostné pamatujmež na milostné léto věčného života, tomu chce Božská dobrota.

13. Aj jestli dává z milosti, zlým i dobrým zde v hojnosti, nelze jest vypravovati, co nám míní v nebi dáti.

† 14. Oko toho nevidalo, uchů o tom neslýchalo, srdce lidské nezkusilo, co se věrným odložilo.

15. Bůh Otec, Syn, i Duch Svatý, Bůh náš svatý, svatý, svatý, budiž od nás nyní chválen, i na věky věků, amen.

Jiří Tranovský.

Ze Žalmu 150.

Děkování za dobrodiní Božská, ve všech třech stavích.

Jako: Ještě čas nenastává.

832. Chvalmež Boha našeho v jeho svatém trůnu, ke cti a chvále jeho slavně zvučte Jemu; chvaltež Jej na výsosti, kdež mocně panuje, On řídí vše v pravosti, moc svou ukazuje.

2. Chvaltež srdcem i ústy divné skutky jeho, kteréž činil v hojnosti nám času každého; jméno Páně velejte slušnou povinností, čest, — chválu rozšiřujte srdečnou vděčností.

3. Chvaltež Nejmocnějšího v každý čas vesele, ať zní čest, chvála jeho v církvi každé chvíle; žalmy, harfy přidejte, píšťalky, cimbály, tak Pánu prozpěvujte, zpívajíc Mu chvály.

4. Jméno jeho veřejně, všudy všechny hudby, chvalte harfy i loutny, vždycky s zvukem trouby, varhany zvelebujte jeho dobrotivost, chválu Boží zpívejte, nyní i na věčnost.

5. Jméno Pána dobrého, kůrové anjelští, v příbytku slavném jeho chvalte s veselostí; země vši svou plností, i všickni tvorové, služte Pánu s radostí, světa národové.

6. Amen, z srdce celého, rciž každý v té době, zármutku truchlivého nepřipouštěj k sobě; mějte v Pánu plesání, chvalte Jej na věčnost; On žalostné truchlení vám promění v radost.

7. On vás štědře obdaří vším dobrým na světě, potěšením rozvlaží v budoucím životě, když vás pozdvihne k nebi, z úzkosti vytrhne, věčnou slávou ozdobí: Amen, dejž to Pane.

Mich. Láni.

Ze Žalmu 148.

Má svůj nápěv.

833. Chvaltež Hospodina vŕŕecka ŕtvořeni, nebeská, zemská k Jeho zvelebení; chvaltež Jej anjelé, vzdejte čest vesele, zástup zemský, také nebeský.

2. Chválu Mu vzdejte, slunce, měsíc také, hvězdy i dílo Boží všelijaké, kteréžto pod jedním slovem jest ŕtvořené, vyměřené, i utvrzené.

3. Soudcové zemští, i králové nad to, všelící lidé, nestyďte se za to, chvaltež Jej stavové, ctných pánů houfové, malé dítky, chvaltež Ho vždycky.

4. Neb On svou mocí nebe, zemi ŕtvořil; příbytek sobě na nebi utvrdil; aby své volené, před věky zřizené tam osadil, a je zvelebil.

Děkování za vítězství.

Jako: Sláva Bohu na nebi.

834. Chvaltež Nejmocnějšího, chvaltež Nejslavnějšího, Otce, i Syna jeho, jakž i Ducha Svatého, Boha, kterýž divy činí, mocné tudiž zkrocuje, bídným je podmaňuje: Ó radostné dobrodiní.

2. Lid ukrutný, bezbožný, loupežný, cizoložný byl proti nám vypraven, i do pole postaven od nepřítelů našeho, kterýž nás chtěl trápit, ano v nic obrátiti nás, církev Boha živého.

3. Ale, Bůh buď pochválen, strach na ně jest uvalen, Pán nade všemi pány udeřil na jich stany skrz vojsko od nich zlehčené; na hlavu je porazil, kopí, štíty jich zkažil, ŕtřelby i zbroje vznešené.

4. Jak mocí slova svého Faraona pyšného, i jiné mnohé snížil, k svému se pak přiblížil stádečku obkličenému: Tak se i nyní stalo, to se vůbec poznalo; sluší vzdávati čest Jemu.

5. Veselme se společně, zpívejme Pánu vděčně staří i také mladí, jsouc té novíně rádi, o kteréž vůbec slyšíme, nuž panny i panici, jak mali, tak velící, křičte: Tě Boha chválime!

6. Na znamení radosti, kteráž jest u vnitřnosti, ať zní

hřmotné trouby, i všelijaké hudby, na čest vítězi našemu; na pišťalky i bubny, na housle i varhany, ať se propěvuje Jemu.

† 7. Sláva buď Hospodinu, Otcí i také Synu, buď i Duchu Svatému, pomocníku našemu; ten Bůh jeden budiž chválen za všechna dobrodiní, kteráž nám patřně činí, nyní i na věky, amen.

Jiří Tranovský.

Napomenutí k všelijakému chválení Boha. Ze Žalmu 150.

Předešlým nápěvem.

835. Chvaltež Nejmocnějšího, chvaltež Nejsvětějšího, jenž na výsostech sedí, na všechno jasně hledí, plný cti a velebnosti; i z mocných skutků jeho, vidouc je dne každého, chvalte Jej s pravou vděčností.

2. Chvaltež Jej zvukem trouby, též i na všechny hudby, ať zní loutna vesele, citara každé chvíle ke cti Pánu nejvyššímu; na pišťalky i bubny, na smičce i varhany k slávě propěvujte Jemu.

3. Zvučte i na cimbály, Páně zvyšujíc chvály, na cimbály hlasitě, srdcem i rty zpívejte, ať jest Bůh náš hodně chválen, vše, což má ducha koli, ať Pána v každou chvíli chválí i na věky, amen.

Může se i po jídle zpívatí.

Jako: Divná se milost stala.

836. Co žádáš od nás, Pane, za své hojné dary? Čeho za dobrodiní, které nemá míry?

2. Stříbra zlata nežádáš; neb to všechno tvé jest; cožkoli na tom světě, Tebou stvořeno jest.

3. Vděčným Tě tedy srdcem, Pane, vzývat máme; nad Tě důstojnějšího jiného nemáme.

4. Svět Tebe neobsáhne, všudy plnost Tebe, nad peklím i nad mořem, zemí, také nebem.

5. Ty jsi Pán všeho světa, slovem nebe stvořil, sluncem, měsícem, hvězdami, divněs je ozdobil.

6. Ty jsi grunty založil neobsáhlé zemi, a přikryls nahost její kvítky rozličnými.

7. Aj z tvého rozkázání v břehu moře stojí, vyměřeného cíle přeskočit se bojí.

8. Řeky vod nepřebíraných pořádek svůj mají, den bílý a noc temná též své časy znají.

9. Tobě k vůli rozličné kvítí země plodí; léto svou zeleností v krásném věnci chodí.

10. Podziměk víno, jabka velmi pěkná dává; potom

když to pomine, hned zima nastává.

11. Z tvé lásky noční rosa na mdlé zeli padá, a zboží zahořelé deštěm pookřívá.

12. Z tvé ruky každé zvíře hledí své živnosti, a Ty každého krmíš z své dobroti-vosti.

13. Chovejž nás, pokudž ráčíš v této nízké zemi; jedině ať budeme pod křídly tvými.

14. Budiž na věky chválen, nesmrtelný Pane, tvá k nám láska i štědrost nikdy nepřestane.

Jan Kochanovský.

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

837. Dobrořečmež Pánu Bohu za milost jeho přemnohou, kterýž tak svět zamiloval, že Syna k spasení všem dal.

2. Budiž Tobě z té milosti, Bože, sláva na výsosti; ó rač býti laskav na nás, učiniv tak mnoho pro nás.

3. Vzdejmež Pánu ještě díky, každý malý i veliký, za dary jeho milosti nemůžem Ho ctíti dosti.

4. Bůh Otec, Syn i Duch Svatý, Bůh náš svatý, svatý, svatý, budiž od nás nyní chválen, i na věky věků, amen.

Má svůj nápěv.

838. Já srdcem i ústy zpívám, Pane, srdce mého radost, a chválím, co mívám od Tebe dobrého.

2. Ty jsi pramen vši milosti, a věčná studnice, z kteréž nám plyne v hojnosti vše dobré vždy více.

3. Neb co jsme my? a co máme na této vši zemi, což, Pane, z tvé ruky samé nám všem dáno není?

4. Kdo ten pěkný stánek nebe nad námi zdržuje? Kdo naše pole bez Tebe deštěm ovlažuje?

5. Kdo nás před zimou schovává? Kdo před větrem chrání? Kdo olej a víno dává s všemi úrodami?

6. Kdo nám dává život, zdraví, v své moci a síle? Kdo činí ten pokoj drahý naší vlasti milé?

7. Ach Pane! to jsou tvé skutky, tvá dobrá činění, Ty nás držíš i s nábytky v bezpečném bydlení.

8. Ty nás živíš rok po roce, zůstáváš vždy věrný; a když padáme hluboce, měníš los mizerný.

9. Ty nás tresceš milostivě, a biješ v mírnosti, potom těšíš žádostivě, a odpouštíš zlosti.

10. Ty lituješ naši bídu, když srdce v ní touží, činíš

radost svému lidu, jestli k tvé cti slouží.

11. Ty, kolikrát kde věřící pláče, v počtu míváš; slzy jeho do láhvicí i nejmenší skrýváš.

12. Ty co nám kde ukracuješ v té nynější době, věčným zbožím nahrazuješ, když nás bereš k sobě.

13. Nuž, duše má, se vši mocí, poskoč, buď veselá Bůh, jenž jest původ všech věcí, tvůj jestiž docela.

14. On jest tvůj poklad, tvé jmění, tvé světlo, tvá radost, tvůj štít, pomoc a spasení, v Něm máš vždy všeho dost.

15. Proč se jen trápíš v myslí své, když máš Tvůrce všeho, vezmi péči a břímě své a uval na Něho.

16. On tě učinil, On z mláďdi opatřil a choval, dával pomoci i rady, v neštěstí varoval.

17. On nikdy nic nezanedbal v své správě a péči; když On co kdy před sebe vzal, staly se ty věci.

18. On i dále tak učiní, zpusť se jen na Něho, poznáš to, že dobře miní s tebou čas všeho.

* S. H.

Děkování za tělesné zdraví.

Jako: Chvála buď na výsosti.

839. Kdo zdravý jest na těle, a dobře se mívá, nechť

vstane, a vesele srdcem, ústy zpívá; sluší Boha dnem, noci chválit s jeho soudy, za vše dary a moci, zvlášť za zdravé údy.

2. Kdo má sílu a zdraví od Boha milého, má veliký a drahý poklad, byť jiného ne mnoho měl na světě, můž vždy vesel býti, nebo v druhém životě bude všecko míti.

3. Kdyby měl jak Krésus král všech pokladů dosti, neb jak Alexander stál v slávě a v hodnosti, a musil by ležeti v nemoci a v mdlobě: Může-li to prospěti komu co v té době?

4. Kdybych měl před očima stůl plný radostí, na němž víno, zvěřina, a všeho v hojnosti, co jen má chut líbeznotou: K čemužby to bylo, kdyby nemocí hroznou tělo se trápilo?

5. Byl měl všecku důstojnost, byl v nejvyšším stavu, měl bych prachtu, pompy dost, byl mnohým za hlavu, jestliže by mé tělo zemdlelo bolestí, zdaž by mně to prospělo k nějaké radosti?

6. Já kus chleba nezměním, jenž mi k zdraví slouží, s žádným zlatem a jméním, při němž srdce touží, když mohu být veselý, a srdce zdravého, nedám krmě ze zeli za vola krmného.

7. Kment a šarlat nemohou mně pomoci v bídě, když s nemocí kde mnohou bolest na mne přijde; lepší srdce veselé v nejsprostějším rouše, než hedvábi na těle, když jest smutná duše.

8. Kdyby ústa zavřená, a nohy bez síly, kdyby oči zatmělé a bez světla byly; kdybych neměl na světě zdravý sluch a uši: Nač bych žádal v životě mít tělo i duši?

9. Kdybys neměl paměti a rozumu svého; kdybys musil trpěti zmatek smyslu všeho; kdyby srdce nebylo nikdy dobré mysli: Co by nám posloužilo, že jsme na svět přišli?

10. Než hle, co mi z těch věcí jest zde potřebného, to beze vši mé péči mám od Boha svého; oči mé jsou veselé, když jim světlo svítí, uši zdravé a celé, když co má v nich zníti.

11. Ruce, nohy, srdce mé jsou, hle, při čerstvosti, všechny údy práce své konají s radostí, kteréž jim Bůh naložil, aby ze vši síly, dokud bych na světě žil, vykonány byly.

12. Když jest denní čas, dělám, co den vyhledává; přijde-li pak večer k nám, a práce přestává, jdu na lože bezpečně, spím a odpočívám,

dokud, když tma uteče, ráno zbuzen bývám.

13. Díky Tobě, můj milý Otče na výsosti, za ten drahý, spanilý dar těla čerstvosti; té koruny od Tebe nikdy nejsem hodný; však ji přece mám s nebe a nosím den po dni.

14. Dejž, dokud jen mám duši v stánku těla svého, abych užil, jak sluší, toho daru tvého; aby údy mé zdravé, a veselé smysly sloužily k tvé cti pravé a z mezí nevyšly.

15. Drž mne v síle a zdraví, když k starosti přijdu, až mne života zbaví smrt a odsud vyjdu; dej mi život na světě bez obzvláštní strasti, a po tomto životě radost v věčné vlasti.

* S. H.

Jako: Což můj Bůh chce, to se vždy.

840. Má duše, Pána svého chval, vzdej Jemu děkování; péči svou všecku Naň uval, v Něm slož celé doufání; Onť má dost cest, plný svět jest divné jeho moudrosti; jak On ráčí, tak vše kráčí k vůli jeho mocnosti.

2. O čemž Tobě, Bože, nyní můj chce jazyk zpívat, tvá přemnohá dobrodini s vděčností vyznávati; nebs mi toho činil mnoho, což důvodem tvé lásky bylo při

mně, což upřímně hlásat chci z každé částky.

3. V své Ty radě, ach, přetajné, nežli svět založen byl, v zásluze Kristově hojně mnes k spasení oblíbil; mé pak jméno, byť změněno nebylo cožs uvážil, v knihy živých zvolených svých vepsati mile ráčil.

4. Potoms pro mne a své tvory svět překrásný postavě, k časnému pobytí zemi, a nebe k věčné slávě sličně stvořil, a v nich složil hojnost drahých rozkoší, aby jimi mé s jinými pásł tělo i duši.

5. Však štědrého opatření, že zle užiji, věda, od zuřivosti zdráždění by mi nebylo běda, za mne svého přemilého Synas vydati ráčil, a pro Něho, v smrti jeho, zas mi život navrátil.

6. Když pak uložený čas můj mého na svět vyjití přišel, tu Ty mne, trupel svůj, svou ráčils mocí sliti, údy těla plně zcela zformovav, mne věrnými hned rodiči k jejich péči opatřils přemilými.

7. Z matky pak života mocí byv tvou vyveden věčnou, k světlu po té smutné noci vynikna změnou vděčnou, hned v té době zase Tobě tvé do klína milosti jsem uvržen, kde jest stvrzen křtem úsudek věčnosti.

8. Jehožs mi též potom brzce ráčil i výpis dáti, viru v Krista pravou v srdce když jsi mi ráčil vsáti, a vnitř sobě mne ozdobě utvrdil u vůli ctné, bych tvým býti, Tebe ctíti toužil na časy věčné.

9. Ač pak koli já již klesám prach jsa, a popel bídny; však Ty pozdvihuješ mne sám, mé jsa mdlobě pomocný; hříchy snímáš, špinu smýváš krví Syna milého, cožs mi svědčil i spečetil častu svátostí jeho.

10. Jsem tedy, Bože, tvůj vlastní; kdož mne Tobě odsoudi? Oddán jsa Tobě, jsem šťastný, žádnýť mne nezarmoutí; krom jen Ty sám, abys byl znám v řádu své spravednosti; někdy smutiš, tělo nutíš k zákona poslušnosti.

11. Neb ač na mne časem také nepřátely dopouštíš, též i strasti všelijaké, však v ničemž neopouštíš; již jsem toho zkusil mnoho, zkusil bez omylnosti, tvá že zpráva vztrestává nás sobě k své libosti.

12. Tváť umí ruka švihati když toho potřebu znáš, též umí i objímati, neb srdce otcovské máš; protož sobě k vůli Tobě státi jsem já umínil myslí mírnou, stálou, věrnou; dejž, bych se neuchýlil.

13. Však když jsem v úzkostech býval, kam nevěda se diti, jen Tebe srdcem jsem vzýval, hnedš mi pomocník býti ráčil cele; protož směle, Otče můj, v Tebe doufám, mne sobě měj, děj se co děj; jáť v naději nezoufám.

14. Ty mne vždy po cestách svých ved', můj Bože s vysokosti, mé činy Duchem svým sám řed' i všecký vnitřnosti; dle své rady proved' všudy sluhu vyvoleného, až do nebe, kdež by Tebe ctíl věčně Boha svého.

15. Má duše, svého Boha chval, vzdávej Mu děkování, péči všecku Naň již uval, v Něm slož celé doufání, co při tobě začal sobě, k slávě své velebnosti, On vyvede tě, přivede k světlu věčné jasnosti.

J. Amos Komenký.

Ze Žalmu 71.

Jako: Ó přebídná světská marnost.

841. Můj Bože, já v Tebe doufám, dej, ať nejsem zahánben, v Tebe věřím, k Tobě vzdychám v soužení a kříži svém; vytrhni mne svou milostí, vyprosť od nepřátel zlosti, nakloň uši svých ke mně, vyslyš, potěš a spas mne.

2. Ach! buď mým hradem, mou skálou, ach! buď mé útočiště, dejž, ať u Tebe vždy

stálou mám pomoc v každém místě; jak jsi mi přislíbil, Pane, dej, ať se mi vše tak stane, vytrhni mne bídného z ruk nepřitele mého.

3. Ty jsi má naděje, Pane! Od mladosti v Tě doufám, ó! nechť mi se milost stane, tak ať nikdy nezoufám; na Tebe jsem hned spolehl, jakž jsi mne na svět přivedl, ze života matky mé, oddal jsem se moci tvé.

4. Tebe vděčně oslavuji, tvou dobrotu spomínám, ač mnozí mne potupují, od zlostných zlehčen bývám; ač mne nouze obklíčila, však mně těšíš, Tys má síla, proto k Tobě pospíchám, v Tobě své kochání mám.

5. Hyne-li síla v mém těle, Bože, neopouštějž mne, v starosti mé zdržuj celé údy a smysly pevně; pakli mám hůl v ruce vzíti, místo podpory ji míti, zdržuj mne, ať nepadám, padnu-li, pomoz mi sám.

6. I to zbraň, čehož mi přejí úhlavní nepřátelé, když mne na skrz potříti chtějí na duši i na těle; řkouc: Opustil ho Bůh jeho, protož pojďme, ulapme ho, není již nižádného, kdoby vytrhl jeho.

7. Ach! nevzdaluj se ode mne, spomocníče můj milý, než čím spíš sprosť mne milostně všelikého násilí, tak

by zahanbeni byli, kteří zle se mnou mínili. A já z tvoji pomoci radoval se dnem noci.

8. Srdcem každodenně, Pane, chci Tebe oslavovat, i jazyk můj nepřestane Tobě, Bohu, děkovat za tvá hojná dobrodiní, jichž žádného počtu není; rač mne v tom upevňovat a svým slovem spravovat.

9. Ještě uznávám s radostí dobrotu tvou velikou, žes mne řídil od mladosti, zahnal zhoubu všelikou; jak dítě mnes opatroval, bázni své vynaučoval, často předivně chránil, nepřátely mé ranil.

10. Ach! rač mne touto milostí, i dále následovat, a mne též v věku sytosti sám mile opatrovat; bych mohl tvé divy, Pane, učinit svým dítkám známé, by také ony Tebe vzývaly v vši potřebě.

11. Líbezně všecko spravuješ, pravici vyvýšenou pyšně se stolic shazuješ, chceš mysl poníženou; žádný nemůž vymluvit činy tvé, ani zlomiti radu tvou, nebo jsi sám země též i nebes Pán.

12. Lásku tvou v mnohém soužení cítím, když hned potom zas velké mi obveselení dáváš i radostný čas; jestli mne dnes umrtvuješ, zítra opět obživuješ, z večera zarmucuješ, z jitra obveseluješ.

13. I když hledám potěšení a žádné nenalézám, tehda Ty mne bez prodlení těšíš i spomáháš sám; Ty stíráš slzy s mých očí, Ty hojiš vše mé nemoci, protože Tě chci chváliti, nábožně velebiti.

14. I ty kosti mé plesají, raduje se srdce mé, že v pokoji zůstávají, jenž dává tvá pravice; ti, jenž mi kopali jámy, teď upadli do nich sami, já jsem sidel sprostěný, oni pak zahanbeni.

* Mat. Galli.

Děkování za duchovní i tělesná dobrodiní.

Ze Žalmu 103.

842. Nuž chval, má duše, Pána, což ve mně jest, jméno jeho; pro mnohá jmění daná sluší pomněti na Něho: zprav na harfě své struny libého zpívání; zapal v bání své vůni vroucího vzývání; tak nebes bydlitelé před tím Pánem činí oslavujíc vesele jeho dobrodiní.

2. Hodens, Otče, všech nás chval, všickni jsme rukou tvých dilo; neb když se grunt světa stal, žádného s Tebou nebylo; Ty jsi sám od věčnosti v bytu, v moci, v slávě, v dobrotě i v moudrosti Bůh předivný právě; nebesa svou slavností, a cožkoli v

nich jest, i země svou hojností vypravuje tvou čest.

3. Slovem jsi všecko stvořil, hned tu v dobrém bytu bylo; jaks jen řek a poručil, na službu se postavilo; člověka pak k obrazu svému jsi učinil, k životu, ne na zkázu, nebs dobře s ním minil, aby v nesmrtelnosti s anjely Tě slavil; protož jsi z své milosti pád jeho napravil.

4. Hoden jsi též, Beránku, Ježíši náš, Pane pravý, pošlý z Božího stánku, cti, požehnání i slávy, neboť jsa zabít pro nás, krví svou předrahou koupils nás Bohu, a zas vydřel d'áblu vrahu, a učinils nás krále, i kněží před Otcem; tím se těšíme stále a to celým srdcem.

5. Tys, Pane, naše sláva, poklad, radost, potěšení, náš král, i kněz, i hlava, k Němuž máme věrné zření; Tys ženich nejkrásnější, Ty jediná žádost; Tebeť, ó nejmilejší! majice, máme dost; jakož jsi laskav na nás, ó dejž nám viděti tvář svou a při tom svůj hlas na věky slyšeti!

6. Kdož pak, Abba, Otče, v nás, kdo, Pane Ježíši, říká: toť Ducha lkaní a hlas Hospodina Panovníka; ó náš Osvětiteli, působce svatosti! Ó živý Těšiteli, sladký duše hosti! Ty od Otce i Syna předivně pochodiš, a v nás, jež-

to jsme hlina, divy své provodiš.

7. Hoden jsi vzítí díky, i čest, i moc, i velebnost; račiž své služebníky vzácné činit až na věčnost; nechť, ó všech věrných silo! Nepřijde k zmaření divné Otcovo dilo, k slávě nás stvoření, mzda Krista Spasitele, i tvé posvěcení; ó dokonejž v nás cele, cos začal k spasení!

* Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

843. Pane Bože, budiž chvála od nás křesťanů vzdávána Tobě i Synu milému i také Duchu Svatému.

2. Ty se o nás věrně staráš, co potřebí, to nám dáváš, duši, tělo opatruješ, tak své stvoření miluješ.

3. Dejž, bychom Tě poslouchali a k Tobě se přiznávali, jakžto k Otci laskavému a k Pánu dobrotivému.

4. Ty žádného nezamítáš, hříšné na milost přijímáš: každý, kdož čini pokání, má od Tebe smilování.

5. Kriste, pro své umučení dejž nám hříchů odpuštění, ať nás nezže věčný plamen, uchovejž nás Kriste, amen.

*Napomenutí k sloužení Bohu.**Ze Žalmu 100.*

Jako: Pane Bože, budiž chvála.

844. Pánu všickni prozpěvujte, kdežkoli kteří bydlíte, vstuptež před Něj s důvěrností, služte Mu stále s radostí.

2. Znejte, že On jest sám Bůh náš, ne my sebe, On stvořil nás, a že Jím jsme Kristového ovce pastvy lidu jeho.

3. Protož to rozvažující, do jeho bran vcházejíce, oslavujte v síních jeho Jej k sobě tak laskavého:

4. Chválu s srdečnou vděčností dadouc jeho velebnosti, jeho jméno vyvyšujte, chvalte, ctěte, vyznávejte.

5. Nebo dobroty jest plný Pán Ježíš, v ní neproměnný, jest i věčná pravda jeho, nikdy nemýlí žádného.

Jako: Pochvalmež Pána Boha.

846. Probud' se v mysli věrný, patři, nebud' lenivý, na skutky, jež učinil Bůh věčný.

2. Poznávejž Jeho věrou, rozsuzuj moudrost divnou, že On sám všecko stvořil mocí svou.

3. Nebe, milší nad slunce, jest Jemu trůn, stolice; anjělé před Ním stojí sloužice.

4. Potom pak zemi s vodou, pod nebeskou oblohou, na kteréž postavil světlost jasnou.

5. Slunce, měsíc s hvězdami, by každé časy svými sloužilo všemu tvorů na zemi.

6. Cíle rozdělil vodám, připraviv v nich byt rybám; zemi pak dal za matku úrodám.

7. Mnohé kvítí proměnné, divnou krásou oděné, vyved z ní dav mu moci rozdílné.

8. Stromy s ovocem krásné, v způsobích, v chutích vzácné, v zrostu svém ušlechtilé, příslušné.

9. Hory, pahrbky, skály, řecy, háje, údolí svou moci vyved na zemské tváři.

10. Zvířata polní mnohá, v způsobích svých rozličná v pěknostech, v spanilostech rozdílná.

11. Zeměplazy jinými, rozličnými divnými, nesčetně naplnil všecku zemi.

12. Ptactvo v povětří živé, rychlé, čerstvé, veselé, by každé vydávalo zpěvy své.

13. Hned z jitra pokřikující, vůli, rozkoš provodíc, v noci pak k sedadlům se vracující.

14. Všecko by svůj čas znalo, sobě sloužit umělo, časem se vzdálilo, navrátilo.

15. A to vše divně chová,
v plodu všemu zrůst dává,
pečuje, řídí, krmí, odívá.

16. Rosou zemi svlažuje,
počasí proměňuje, úrodám, i
všemu posluhuje.

17. Slovné pak nad jiné
to stvoření rozumné, člově-
ka, stvořil sobě podobné.

18. V krásném ráji posta-
vil, vši rozkoši naplnil; veli-
kou poctivostí obdařil.

19. Což by země zplodila,
a voda obživila, nade vším
jemu moc dána byla.

20. Ten od d'ábla přemo-
žen, a chytrou lstí jsa sve-
den, v potupu, v lehkost věč-
nou uveden.

21. Když sobě nerozuměl,
cti, kterouž měl, nehověl,
chtě nevzal; a ztratil i to, což
měl.

22. Zle toho jablka zažil, a
nám k zlému posloužil, sebe
sám, i nás té cti pozbavil.

23. Ano, by jediného toho
svrchovaného nebylo Boha
dobrotivého,

24. Jenž uložil spasiti, a v
tu čest navrátiti, jináče měli
jsme zahynouti:

25. Neb ta zkáza přílišná,
všem lidem již dědičná, zde
v tělích, k vyprázdnění ne-
možná.

26. Všecky trápí, sužuje, v
nehodnost uvozuje, v nejvyš-
ším pomoci potřebuje.

† 27. Protož myslí vese-
lou, vida moc, moudrost div-
nou, prozpěvuj, vděčně řka
s věrou celou:

28. Tobě, Bože, děkuji, sa-
mého Tě schvaluji, moci tvé
spasení své svěruji.

29. Nebs výborně obmy-
slil, samého se v to vložil,
bych zašlý tvé pomoci v tom
požil.

30. Jinde již není zření;
dřív našeho skončení cho-
vej sám, vida nás mdlé stvo-
ření.

31. Hada starého moci rač
sprostiti, vymoci v pravdě
tvé do nebe nám pomoci.

Jiří Styrsa.

Má svůj nápěv.

847. Proč se tak rmoutíš,
duše má, zdáž Pán tvůj toho
již nemá, co v moci své měl
od věčnosti? Aj, nemáš pří-
činy k truchlosti; vstupme
myslí vzhůru k Bohu, chval-
me milost jeho mnohou; pro-
ciť, harfo srdce mého ke cti
dobrodince tvého.

2. Duch můj v Bohu se ve-
selí, v Otci milém Stvořiteli,
jenž mne stvořil k obrazu
svému, a tak i k životu věč-
nému; pokrm, nápoj, oděv
dává, živí, miluje, zastává,
jako otec dítě malé má v pa-
měti, v lásce stálé.

3. Duch můj v Kristu se
veselí, v Kristu milém Spa-

siteli, jenž mne pod křídla svá přivinul, nechtě, abych v hříších zahynul; abych já vstoupil na nebe, On sniživ se, stoupil s nebe; abych já mrtvý jsa ožil, duši svou za mne položil.

4. Duch můj také se veselí v Duchu Svatém těsiteli, kterýž mne sobě posvětil sám, učiniv sobě v srdci mém chrám; z něhož horlím vždy směleji u víře; v lásce, v naději, On dává mi to svědectví, že mám v nebesích dědictví,

5. Což mohu žádati více, když mne velebná Trojice v své paměti má a miluje, se mnou jest a mně opatruje? Chtěl bych díti, však nemohu, jak mi ve všem milost mnohou učinil, a ještě činí, ten dárce všech dobrodiní.

6. Aj k potvrzení u víře v Krista, dobrého pastýře, užívám rozkošné sladkosti v církvi, slov jeho i svátosti; to jsou mé pastvy zelené, k věčnému zdraví mně dané; tu mám vod živých studnici, duši mou občerstvující.

7. Ano i svatí anjelé, abych všudy prošel směle na službu jsou mi nepřestajně; můj Bože, činiš se mnou slavně, že mi slouží tvé stvoření, hodnosti té při mně není; dobrotu tvou v tom spatřuji, Tobě srdečně děkuji.

8. Odstup ode mne žalosti; na té přehojné milosti, kterouž mi Pán nebeský dává, duše má s vděčností přestává nekormuť mne světská slávo; mám v nebesích větší právo; nekormuť mne světské zboží; mám lepší v milosti Boží.

† 9. Sláva Otci Hospodinu, sláva buď i jeho Synu, sláva buď i Duchu Svatému, Bohu v Trojici jedinému. Svatý, svatý, svatý Pane, dejž, ať se nám všem dostane přebývatí s Tebou věčně: Amen, tak bude konečně.

Jiří Tranovský.

Děkování za pokoj.

Jako: Nuž Bohu děkujeme.

848. Tě, Bože, chválíme, zpravuj sám naše hlasy Duchem Svým, ó Bože, i srdce, v tyto časy, přijď, ohni, z nebe k nám, tak ať Tě cítíme v radostném zpívání: Tě, Bože, chválíme.

2. Tě, Bože, chválíme, Tě Pána velikého v moci, a v dobrotě, ze srdce upřímného; hlasem svým vysoce až k nebi Tě ctíme, zvučně prozpěvující: Tě, Bože, chválíme.

3. Tě, Bože, chválíme z té veliké milosti, zes naši vlast zhavil vši vojenské těžkosti, že již blesk pokoje zlatého

vidíme, proč všecken lid plešá: Tě, Bože, chválíme.

4. Tě, Bože, chválíme, když jsme za mnohá léta zkusili zbroj a zlost svých nepřátel a světa, již srdečným hlasem to zvelebujeme, že jest pokoj, Bože, Tobě děkujeme.

5. Tě, Bože, chválíme, žes nám byl útočiště, polámals vše střely, meč, kopí a lučiště; osidla jsme znikli, pokoj spatřujeme; za to všickni Bože, Tobě děkujeme.

6. Tě, Bože, chválíme, žes nás v své upřímnosti káral a nesetřel v hněvě a přehli-vosti, tvé ruce otcovské to připisujeme, že jsme nezhy-nuli: Tobě děkujeme.

7. Tobě děkujeme, žes domy, soud a chrámy, také vrchnost naši, jež nás spravuje, chrání, dosavad zachoval, že se radujeme; dej, ať i s potomky Tobě děkujeme.

8. Tobě děkujeme, a prosíme, rač dáti nám i dále také v pokoji zůstávati, korunuj tím darem nás, ať zkušujeme, jakž dobrý Otec náš: Tobě děkujeme.

9. Tobě děkujeme, varhany a troubami, loutnou a citarou, houslemi, a harfami, se vším, co má ducha, Tě oslavujeme, Tě, Bože, chválíme, Tobě děkujeme.

* S. H.

Ze Žalmu 100.

Jako: Den uchází, můj Jezu.

849. Všickni, kteříž po té zemi chodíte, s chutí Pánu vesele prozpěvujte, s radostí Mu služte, s ochotností, k svaté chvále i také jeho cti.

2. Neboť jest Pán náš od počátku světa, a trvati má nekonečná léta, a to, co na nebi i na zemi stvořeno, všechno řídí po vůli.

3. Nebe jasným sluncem svým i hvězdami, měsícem svým i také planetami ozdobuje On sám v svém umění, by ustavičně běh svůj konaly.

Jako: Zdalíž, ó Jezu, svůj obličej.

851. Chvaliž Hospodina, slávy vždy Krále mocného, ó duše má, nebo tužba to srdce jest mého; vzhůru, přijďte, harfy i žalm procíte, zpívejte slavozpěv jeho.

2. Chvaliž Hospodina, jenž všechno slavně spravuje, na perutích orličích tebe mocně zdržuje, a vede tě dle srdce tvého v světě; tvá duše to okušuje!

3. Chvaliž Hospodina, jenž tě uměle spořádal, v lásce milostně sprovázel a tobě zdraví dal; v bidě tvoji byl s tebou láskou svojí Pán, On pod křídla tě svá vzal.

4. Chvaliž Hospodina, jenž stavu tvému žehnává, jenž s nebe svého hojně rosy lásky ti dává; pamatuj sám, jak všemocný jestiž Pán, u Něhož láska jest pravá.

5. Chvaliž Hospodina, — chval jeho jméno každý den, co živo, chval Boha: Bůh bu-diž slavně veleben! Pomni duše, Pán jestiž světlo naše, chval Jej až na věky! Amen.

VI. Písně obecné, člověka v Boha doufajícího.

Ze Žalmu 73, 25. nasl.

Jako: Zdaliž, ó Jezu, tvůj obličej.

852. Ach, což mám zde v světě víc sobě již vinšovati! Když žádná věc zemská nemůž mne z bíd retovati: Statky zdejší jsou mhla, dým, stín nejmenší, který v čas jistý se trátí.

2. A protož Tebe, já, Ježíši, nad vše miluji, a Tebe samého za poklad věčný zvoluji; nebs Ty sám Pán, od Boha Otce nám dán, jak slova Tvá potvrzují.

3. Byl právě nebeské i zemské všecky měl statky; a Tebe, Ježíši, neměl bych, jsou samé zmatky, jež nás lidi, od Tebe vždycky loudí a v mysly činí nesnadky.

4. Neb všecko musí, co časné jest, konec svůj vzíti; ale Ty, Ježíši, máš radost, máš věčně státi; již když tě mám, všecko zde i v nebi mám; neb budu s Tebou vždy žíti.

5. Nic tedy na nebe, nic také na zemi nedbám; byť všecko v tu chvíli svůj konec vzalo, málo dbám; neb vím jistě, že já s Tebou, ó Kriste! v tvém ráji věčně se shledám.

6. Kdežto jest jistá i věčná všech věřících bytnost; kdež naše dušičky budou žít s Te-

bou na věčnost; v tvé radosti, v lásce a upřímnosti, kdež bude všech věcí hojnost.

7. Tam mne můj Spasitel a Pán můj jistě uvede, a žádost duše mé srdečnou k cíli přivede; kdež všech zlostí, strachu, bíd a těžkostí sprostěn budu na věčnosti.

Jerom Lednický.

DC I Má svůj nápěv.

853. Ač jest mé srdce smutné pro mé nepravosti; však prosím poníženě: Ó Bože s výsosti; račiž mi spomoci; ve dne, také v noci k Tobě volám svým lkáním, srdečným vzdycháním.

2. Ty jsi potěšení mé i všechna naděje; v Tobě já stavím šťastně, což mi potřebné je; Tobě se v moc dávám se vším, cožkoli mám, račiž při mně zůstatí, v neštěstí brániti.

3. Neb všeho očekávám od Tebe samého, cožkoli zaslibils nám vedle slova svého; jinde rady není krom Tebe, jediný; ó Pane náš Ježíši, zruš d'ábelskou říši.

4. Kterýž vůkol mne kráčí, chtěje mne sežrati; protož brániti račiž a zastupovati, abych jej odehnal, sy-

nem tvým vždy zůstal; ne-
budeš-li brániti, musím za-
hynouti.

5. A když z tohoto světa
půjdu do radosti kteréhokoli
léta, popřejž mi z milosti,
bych hříchy své poznal, v po-
kání se pryč bral, pevný u
víře zůstal, život věčný do-
stal.

Eliáš Láni.

Jako: Ježíši, světlo života.

854. Aj, já jsem tvůj, Je-
zu Kriste, Tys mé potěšení ji-
sté; jestli mne z světa propu-
stíš, však od sebe neodloučíš.

2. Dlouhý život, i smrt těž-
ká mne od Tebe neobmešká;
já jsem tvůj, dokud jsem ži-
vý, tvůj budu také i mrtvý.

3. Aj, po všechny dni živo-
ta vždy mi přeje tvá dobro-
ta; já jsem tvůj ve dne i v
noci, doufám v tvé Božské
pomoci.

4. Lásku ke mně dokazu-
ješ, když mne všudy sprovo-
zuješ; já jsem tvůj na kaž-
dém místě, doma, v poli, i na
cestě.

5. Požehnávejž mi v mé
práci, ať se mi v dobré obrá-
cí; já jsem tvůj v každém
činění, zvlášť pak mého po-
volání.

6. Hodina snu ani bdění
mne od Tebe neodmění; já
jsem tvůj, když z lože vstá-

vám, aneb k spaní se oddá-
vám.

7. Já se Tobě všecken dá-
vám, buďže chodím, aneb
vstávám; já jsem tvůj s tě-
lem i s duší, ó Pane Kriste
Ježíši.

8. Učiň se mnou, jak se lí-
bí; tvá milost však mne ne-
chybí; já jsem tvůj v štěstí,
v zármutku, v kříži, také v
nedostatku.

9. Spasení nikde žádného
nemám, krom Tebe samého;
já jsem tvůj časně i věčně,
na tě zpustím se bezpečně.

10. S světem se já rád roz-
loučím, duši v tvé ruce po-
roučím; já jsem tvůj, když
si lehnu v hrob, při vzkříše-
ní jen mne ozdob.

11. Synu Boží, ó Ježíši! rač
mne přivésti v svou říši tam,
kdež tvá nebeská radost,
abych Tě chválil na věčnost.

Ze Žalmu 99.

Napomenutí k uctivosti k
Bohu.

Jako: Aj, Pán kraluje, božskou.

855. Aj, Pán kraluje,
svých obhajuje, sedě na trů-
nu svých cherubinů; nechť
se jak chtějí lidé vztekají, i
všecken svět bouří; však nic
neobdrží.

2. Král náš nejvyšší a nej-
mocnější nad všechny lidi,
jakž každý vidí, jest na Sio-

nu; a protož Jemu čest, jeho svatosti vzdejme s uctivostí.

3. Krále našeho, a tak slavného; však v jeho panství, není tyranství, ale upřímnost, soud a spravednost; v Jákobovi toho příklad zjevný všeho.

4. V tom Jej tak znajíc, před Ním klekajíc, Boha našeho ctěte samého; před jeho trůnem, tak jak s Aronem Mojžiš též činíval, horlivě Jej ctíval.

5. Tak i Samuel k Bohu se klaněl, spolu s jinými, sobě rovnými; když se modlili, k Bohu úpěli, On jejich žádosti vyslyšchal v rychlosti.

6. Z sloupu divného, oblaku svého, jenž v povětří stál, otcům mluvíval; jenž smlouvy jeho času každého, i ustanovení byli velmi pilní.

7. Tys je, Bože náš, v každé nouze v čas slýchal laskavě a dobrotivě; ač jsi přisnosti též pro jich zlosti k mnohým dokazoval i z světa shlazoval.

8. Protož samého Boha našeho slavně zvyšujeme a zvelebujeme; na hůře jeho trůnu svatého jest tento Král i Pán vždy nejsvětější sám.

MÁ SVŮJ NÁPĚV.

856. Bože, Stvořiteli, Otče náš přemilý, Tys Pán mocný, Tys Pán slavný, vroucně žádám, k Tobě volám, v mé bidě spomoz mi.

2. Viš, že v Tebe doufám, všaks vševědoucí Pán, ohlédni se, ach slituj se, milostivě, lítostivě, nade mnou smiluj se!

3. Víím, že Tvá pravice spomáhá nejvíce všem nemocným, všem souženým, truchlým, smutným i raněným, zvlášť srdcím zemdleným.

4. Již k slitování čas přišel, vyslyš můj hlas, sešli, Bože, ze Sionu, pomoc ku spasení hojnou mně zarmoucenému.

5. Bože Spasiteli, hříchů sprostiteli, Tys lékař můj, Tys Pán Bůh můj, Vykupitel a Spasitel, já jsem pacient tvůj.

6. Protož, ó Ježiši, lékaři nejlepší! Přispěj, přispěj k spomožení, buď duši, tělu přítomný, přispěj v den příhodný.

7. Tobě nemožného nic není, znám toho. Rci slovíčko jen toliko, mé neduhy v těle, duši uzdravíš hned všechny.

8. Bože, Duchu Svatý, Otci, Synu rovný! Posvěcuj

mne, ochraňuj mne v víře pravé, lásce stálé, svými dary věčně.

9. Dej prospěch v pracích mých, posilňuj mne sám v nich, jak v duchovních, tak v tělesných; řiď a spravuj, milost daruj, obhajuj všech věrných.

10. V kříži trpělivost dávej i zmužilost; bych neklesal a nezoufal v nemocech svých, v bídách mnohých, než v Tebe vždy doufal.

11. Při hodině smrti ať jest mé vzdechnutí: Ó Ježíši, mé spasení! Přispěj spíše, tak má duše vejde v život věčný.

V bouřích světa Bůh útočiště.

Ze Žalmu 46.

Má svůj nápev.

857. Bůh jest sám naše útočiště v čas soužení na každém místě. Onť nám udělí pomoci, i ochrany dnem i nocí.

2. Protož se nebudeme báti, byť i svět neměl déle státi, aneb do mořských propastí klesaly by hor výsosti.

3. Byť i zvuk ječení hrozného byl slyšán moře zbouraného, a jeho velké bouření činilo hor podvrácení;

4. Předce i v čas také nechvíle, z proudů potoka své-

ho mile město Boží se vždy těší, v němž stánek svůj má Nejvyšší.

5. A majíc Boha přítomného, nebojme se pádu žádného; neb Bůh náš hnedky vši chvíli rady, pomoci udílí.

6. Byť se pak i svět chtěl shluknouti; národy všemi všudy hnouti; Pán jakž by se jen ohlásil, hned by zhytnouti svět musil.

7. Hospodin zůstává vždy s námi, Onť i v boji kráčí před námi; Bůh Jakobův, Onť jest hrad náš; silně doufej v Něm každý z nás.

8. Pojd'te a vizte skutky Páně, jichž dokázalo jeho ráme; jak divné věci učinil, zlostných moc z země vypeřnil.

9. Boj přetrhl, dal zbroj v pohrdání; lučiště, kopí k roztrískání; vojenské vozy též na prach popálil ve všech končinách.

10. Protož dí On: Již se spokojte, mne, Boha nejvyššího, znejte, jenž v světě mocně Já všudy vládnou sám všemi národy.

11. Summou: Pán zástupů jest s námi, Onť i v boji kráčí před námi; Bůh Jakobův, Onť jest hrad náš; silně doufej v Něm každý z nás.

12. A když On s námi sám zůstává, zdaž se nám čeho nedostává; Onť i strasti ča-

sné smrti nám v zisk věčný
chce změnit.

Ze Žalmu 27.

De 62

Má svůj nápěv.

858. Bůh ohněm svatě
světlosti osvěcuje mé temno-
sti, Pán strážce života mého,
proč se mám vždy báti zlé-
ho?

2. Neb byť na mne všechny
zbroje snesli, všechny rady
škodné; zlí lidé do sídel vpa-
dli, kteráž mně ku pádu
kladli.

3. Nechť vidím vojska pře-
silná, nechť vidím k boji se-
braná, úfaje Božské pomo-
ci, nebojím se žádné moci.

4. Za to prosím Pána své-
ho, bych přebýval v domu
jeho, čině Mu čest, dokudž
věku dostávat bude člověku.

5. On sám v nebezpečení
mém skryl mne pod
svým svatým stínem, posta-
vil mne při tom stále na ne-
přemožené skále.

6. I dnes mne tím můj Pán
těší, že chce chrániti mou
duši, a já všechněm v domu
jeho vyznám Jej být Pána
svého.

† 7. Uslyšíš, Pane, prosbu
mou, a ukažíš mi mi lásku
svou, k Toběť se vši myslí
vzdychám, a očima svýma
vzhledám.

8. Tváří své přede mnou
nekrej, ani mne v svém hně-
vu kárej; ale rač mi z mé
těžkosti pomáhat, Bože s vý-
sosti.

✓ (De 416)

Jako: V Tebeť jsem, ó můj Bože,
doufal.

859. Děkuji Tobě ze vši
sily, ó Bože a Otče milý, že
jsi hněv svůj opustil, Synu
svému nám k dobrému na
svět přijít dopustil.

2. On přišel a svou krev
přesvatou vylil, a naši pro-
klatou vinu a hřích zaplatil;
kdo v Něj věří, ten se míří s
Bohem, Jehož byl ztratil.

3. Otče můj, prosím, rač
mne vzíti k tomu řádu, v
němž chci býti, jehož Kristus
jest hlava; v jehož krvi spra-
vedlivý a spasený se stává.

4. Dej, ať ruka mé víry
pravé ten poklad a zboží dra-
hé chytí a drží sobě, a ať
blesk tvůj obličej můj dove-
de někdy k Tobě.

5. Připrav sobě dům srdce
mého, vyčišť sám všecken
smrad z něho; vzdělej stá-
nek svůj ve mně, a tvá mi-
lost až na věčnost neodchá-
zej ode mne.

6. Když jen Tebe mám,
všecko jest mé, kde jsi Ty, tu
jsou dary tvé, máš tisíc cest
na zemi, své věřící, putují-
cí, opatřit věcmi všemi.

7. Dejž mi, abych svou rozkoš míval v slovu tvém a je ostříhal s bázní v svém povolání, v upřímnosti, v spravednosti vedl své obcování.

8. Dej mi srdce, které má dosti na všem, co dáváš z milosti; neboť jest to zisk svatý na tom přestat, o víc nestát, než co Bůh ráčí dáti.

9. A lepší jest to malé zboží, které Bůh dává a množí spravedlivým z milosti, než zlých jmění, při němž není žádně Boží v hojnosti.

10. Cesta věrných Tobě jest známá, oni jsou tví, Tys jich schrána, nebudou zahánbeni, i v čas hladu najdou radu a chléb svůj vždy na zemi.

11. Bůh toho, kterýž se Ho bojí, miluje, chrání v pokoji, cestu jeho libuje; ač i padá, hynout nedá, ale ho vždy zdržuje.

12. Oči jeho vždy patří na ty, kteří jen v Něho doufati chtějí, a sám je chrání, On retuje, vytrhuje svých i ze smrti brány.

13. Pane, Ty nemůžeš zlé chtít, dej, ať obličej tvůj svítí nám i všem těm společně, kteříž k Tobě v každé době mají zření srdečné.

14. Zvláště rač vždy opatrovati pána, kteréhožs chtěl dáti zemi naší za hlavu, je-

ho úřad drž co poklad a dej prospěch i slávu.

15. Ochraňuj i naši vlast milou svou Božskou mocí a silou, vzdal od ní všechny škody, zlé učení, mor, soužení, válku, oheň i vodu.

16. Pečuj sám též o dům můj celý aby d'ábel s nepřátely neškodil nám žádnému; dej bezpečné, časné, věčné bydlení lidu svému.

• S. H.

5C 75 (E.L.H. 208)

Jako: Což můj Bůh chce, to se vždy.

860. Dobře staví, kdo zná a ví, jak má v Boha doufati; kdo Ježíše přidrží se, bude s Ním přebývati, protož v Tobě v každé době, Ježíši, naději mám; prv i nyní potěšení, živ, mrtev v Tobě skládám.

2. Byť proti mně d'ábel houfně hřích i svět se puntoval, všaks Ty, Pane, všechny za mne nepřátely přemáhal; když mám Tebe vůkol sebe, milost tvou, Duchu tvého, nebojím se, neděsím se smrti, ni d'ábla zlého.

3. Vždy se těším, a bezpečím, že mi to ráčíš dáti, abych s Tebou, vírou pravou spojen, moh přebývati; dejž mi srdce nové, vroucné, chraň těla i mé duše; slyš žádost mou, pro milost svou vem mne do věčné říše.

Dosti má, kdo Boha má.

8C 100

MÁ SVŮJ NÁPĚV.

861. Dost, dostiř mám, když Ježíš jest můj Pán, já neznám jiného; kdo Mu slouží, však věrně, co křesťan, nepečuje mnoho; já tedy se Ho vírou chopím, vše světa rozkoše potupím; tak dosti mám;:

2. Dost, dostiř mám; o nic nepečuji, netrápí mne srdce! Což mi chybí v Kristově pokoji? Onť drží mé škůdce; starosti o život víc nemám, neboť v Bohu všeho dosti mám, v pravdě dost mám ;:

3. Dost, dostiř mám! Bůh, jenž ptáky chová, a ten svět zdržuje, Bůh, jenž trávě a kvítkům zrůst dává a je ozdobuje, tenť i mně podle své milosti dá pokrm, oděv a živnosti tak dosti mám ;:

4. Dost, dostiř mám! Když i peněz nemám, všeť u mne jedno jest; Bůh jest Bůh můj, v Něm pak zboží dosti mám! Kdož tak bohatý jest? Ježíš sám jest můj drahý poklad, v nebi jest můj výborný základ; tak dosti mám ;:

5. Dost, dostiř mám! Když mne Bůh odívá, a potřebu dává, toť láska jest, když pak i ubývá, že se nedostává oděvu, teskno mi nebývá, Bůh tělo i duši příkřývá; tak dosti mám ;:

6. Dost, dostiř mám! Zná mne Otec věrný, neb On všechno vidí, On zná, v čem jsme kdykoli potřební, On v světě vše řídí. Nechť tedy ptáčka pečují, já ne! nebť jeho synem sluji; syn dosti má ;:

7. Dost, dostiř mám! O duši se starám, jiné mi On přidá, do království jeho se zavírám, to mi pokoje dá; usiluji se Otce vůli činit a plnit každou chvíli; takť dosti mám.

8. Dost, dostiř mám! Když sladce spočívám na Kristově srdci, což bych chtěl víc? Již v víře zažívám nad med sladších věcí; zde na zemi dosti mám rozkoše, což pak tam bude mít má duše? Ach dosti mám ;:

MÁ SVŮJ NÁPĚV.

862. Duch můj velebí Pána svého v nebi, tak že i s radostí zdvihá oči plné důvěrnosti k jeho velebnosti.

2. V Něm bez přestání má svaté kochání, k nohám jeho padá, Jej za nejmilejšího pokládá, a s Ním býti žádá.

3. Jemu se těší i v bídě nejtěžší; snažíc se proň nésti jakékoli na světě neřesti, maje to za štěstí.

4. Budiž chváleno jeho svaté jméno, jak nyní, tak věčně, amen, každý rci na to

srdečně, kdož Mu přeješ vděčně.

5. Onť jest Beránek, jenž nebeský stánek s slávou svou opustil, a k nám se v údolí pláče spustil, aby nás bíd sprostil.

6. Přišel v chudobě, nestýskaje sobě, učil a pracoval, divů v skutcích lásky dokazoval, tak svět obnovoval.

7. Při tom kříž snášel, málo vděčných našel, trpěl utrhaní, závist, úklady, ortelování, žalostné skonání.

8. Budiž chváleno, jeho atd. (viz 4. verš.)

9. Onť jest Král slávy, a ten Ženich pravý, Jemuž jsme snoubeni, jsouce v Ném od Otce vyvoleni k věčnému spasení.

10. Jsa naším Králem, vzdělal Jeruzalém nový, to stavení z perel, z zlata, draheho kamení, plné potěšení.

11. Tamť máme býti, s Nim se veseliti, majíc věčné léto; ó by již nastalo chvíle této, duch můj vinšuje to!

12. Budiž chváleno atd.

13. Šťastný jest ten den, v němžto jsem narozen; šťastnější hodina, v níž jsem znovu zrozen, kdež má vina jest mi odpuštěna.

14. Nejšťastnější pak chvíle (vždy pravím tak), v den soudný nastane, když Tě u-

žřím můj laskavý Pane, v slávě neslýchané.

15. Ach, věřím cele, že v tomto mém těle uzřím vlastním okem Krista Pána, s jeho milým Otcem, také s Svätým Duchem.

16. Budiž chváleno jeho svaté jméno, jak nyní, tak věčně, amen, každý rci na to srdečně, kdož Mu přeješ vděčně.

Jiří Tranovský.

Píseň člověka nábožného.

861/27 Má svůj nápěv.

863. Jako jelen po údolí čerstvé vody hledá, tak srdce mé zemdlené Tebe, Ježíši, žádá.

2. Skrop srdce mé, můj Ježíši, rosou potěšení, a stůj při mně s svou láskou v každém mém zarmoucení.

3. Tys má radost, můj Ježíši, má naděje pevná; Ty hříchy mé odpustiš, ó Spasiteli světa!

4. Buď v každou chvíli vždy se mnou mocnou svou ochranou, a nedej mne mámiti, světu i ďáblu zlému.

5. Ó Ježíši! ochrance můj, i radost mé duši, jak libí Tě srdce mé, ó Bože můj nejvyšší.

6. Já jsem teď jako pelikán na poušti lkající; bez Te-

be nemám rady, potěšení, pomoci.

7. Ty jsi jelen, kterýžto se pase v pěkném kvítí na horách převysokých, kde tekou živé vody;

8. Tam jestit pěkné lilium, tam jest krása růží; ó můj milý Ježíši, srdce mé k Tobě touží.

9. Kdež jest ovoce života věrným zhotovené, na tom stromě, který jest radost, spasení věčné.

10. Ty jsi tím stromem života, překrásný Ježíši! Dej, ať se vždycky v tváři tvé má dušička těší.

11. Hora Tábor, tak řečná, též se radovala, když ji tvář tvá překrásná velebně osvitila.

12. Kterak se srdce mé truchlé nemá radovati, když je zhříváš svou láskou, ó můj Ježíši svatý!

13. Z rána hnedky vždy přemýšlí o Tobě duše má, a v poledne i večer chválí Tě, svého Pána.

14. Nemá srdce mé zde v žádném jiném své doufání; neb spasení složené mám vždy v tvém zaslíbení.

15. Konec víry mé jistý jest, že budu spasený, a někdy v věčné slávě krásným rouchem oděný.

16. V tvé tváři tam se těšiti budu, můj Ježíši, a s an-

jely radostně, Svatý, svatý zpívati.

17. Proto ten svět já poroučím tomu, kdo mu slouží, a mou duši oddávám Tobě, drahý Ježíši.

18. Nebo tento svět pomine, i marnosti jeho; proto já slušně vždy hledám království věčného.

19. O Tobě já vždy přemýšlím, Ježíši, radost má, a v srdci mém vždy oheň žádosti se zažihá.

20. Ó dej, bych Tě již s Otcem tvým, Bohem slavným, věčným, mohl skoro spatřiti, též i s Duchem tvým Svatým.

21. Aj, teď proniká srdce mé žádost Tě viděti; ó milý Ježíši! nechť se brzy v skutku splní:

22. Žebych mohl zde šťastlivě ten svět zanechati, a k tvé věčné slavnosti, k službám tvým pospíchat.

23. Nebs Ty mne proto krví svou předrahou vykoupil, bys mne do služby svaté k svým anjelům postavil.

24. Abych tam jednou spočinul z trápení světského, a Tebe vždycky chválil, Boha spravedlivého.

25. Neb jako vůni růžovou a jablek předrahých, tak Tě cítí srdce mé v zásluhách tvých přesvatých.

26. Neb Tys mně sám život věčný u Otce zasloužil, kdyžs za hříšnou dušičku mou svůj život položil.

27. Za tato tvá dobrodiní, v této smrtelnosti nemohu Tě dost chválit, než tam někdy v radosti.

28. Ach, připusť, prosím, žádost mou před trůn, můj Ježíši, a připoj po žalosti mne k své nebeské říši.

29. Bych tam sobě odpočinul na hoře tvé svaté, a s Tebou se radoval vždy v tvé radosti věčné.

30. Učiniž to pro své jméno, Ježíši, můj Pane, a dej, ať Tě s anjely tam chválím věky věčné.

Jonáš Bester. P.

75 Jako: Což můj Bůh chce.

864. Jasná hvězda, blesk jitrní, Pane Kriste Ježíši, jenž jsi poslední i první, drahý poklad mé duši, mé spasení, vykoupení, mé drahé posvěcení, Tys mně moudrost, spravedlnost od Boha učiněný.

2. Břímě hříchu sňal jsi se mne skrze své utrpení, abych věřil tomu pevně, že moje provinění, velké sice, mnohem více tvá milost převyšuje, a mé zlosti spravedností tvou všecky zahazuje.

3. Eli, Eli, sladké jméno! I dále svou milostí ulev mých

hříchů břemeno i všech jiných těžkostí; neb prosí Tě tvoje dítě, v jménu Krista Ježíše; aj pro Něho s trůnu svého vyslyš žádost mé duše.

4. Tobě známé jest mé srdce, mé chtění i myšlení, Ty znáš moje věrné práce, nic Tobě skryto není; a tak Pane, nechť se stane ve všem mém předsevzetí, co přísluší tělu, duši, to dej mi obdržeti.

5. Pérem nemožné vypsati tvá mnohá dobrodiní, a jazykem vymluviti, co ještě podnes činí tvá pravice, a to více, i dále zaslibuje tomu, jenž tvé slovo svaté z upřímnosti miluje.

6. Čehož bych mohl dojiti, rač mi sám pomoc dáti slovo tvé pilně šetřiti, na smrt pamatovati; a tak Tobě v každé době budu díky vzdávati, a k tvé slávě v víře pravé, až do konce trvati.

7. Rač sobě mé hospodářství též poručené miti, mých domácích své milosti účastných učiniti; bych tak směle a vesele sešel s tohoto světa, a Tě vděčně nekonečně chválil na věčná léta.

Gab. Topercer.

DC 237

Jako: Nic nedbám na ten svět.

865. Ježíše nenechám! S Ježíšem chci živ býti, On jest, jenž mi z prvu ráčil života přát, On jest, jenž ho mno-

ží, On jenž ho zdržuje, když se stánek těla boří a svrhuje.

2. Ježíše nenechám! S Ježíšem chci trpěti, On mně můj kříž lehčí, dá mi s sebou seděti, po kříži trápení; když Ježíš při mně jest, všecko mi jest milé, bída, kříž i neřest.

3. Ježíše nenechám! S Ježíšem chci boj vésti, když d'ábel, svět a smrt strojí se mne přivéstí ku pádu svou mocí, Ježíš při mně stojí, On za mne bojuje, a já jsem v pokoji.

4. Ježíše nenechám! S Ježíšem chci usnouti, když On jen při mně jest, nemohu zahynouti; On mne skrz smrt vede k věčnému životu; Ježíše nenechám, mé víry jistotu.

5. Ježíše nenechám! Neb když On jen sám můj jest, mám zde i na nebi nejlepší věc, dar a čest; čtu-li co, neb slyším, v čem Ježíše není, nic se mi nelíbí, k Němu jen mám zření.

6. Ježíše nenechám! Držím se Ho s pilností; On se mne též drží, to jest provaz milosti, jímž my svázáni jsme silněji než řetěz, On mne jistě k sobě přitáhne do nebes.

7. Ježíše nenechám! Čtu, píši, neb jdu spáti, vstávám, mluvím, neb chci cokoli před se bráti, Ježíš jest má radost, k Němuž já všecko mám zře-

ni v tom životě: Ježíše nenechám.

• S. Hruškovíc.

HC 151 Má svůj nápěv.

866. Ježíši, drahý poklade, spasení mého základe, po Tobě touží mé srdce, ach, přijď, Pane, zjev se prudce! Ó Ježíši, ó Ježíši!

2. Žádám Tě na sto tisíc-krát, ach Pane, ke mně se obrať, bys mne v zármutku potěšil, z soužení mne vysvobodil: Ó Ježíši, ó Ježíši!

3. Co jest, Ježíši, lepšího a nad tvé jméno sladšího? Ten tvůj drahý titul když mám, vším světským zbožím pohrdám: Ó Ježíši, ó Ježíši!

4. Když se na Tě rozpomínám, tvé jméno v srdci rozjímám, duch můj pro velikou radost cítí v sobě velkou sladkost: Ó Ježíši, ó Ježíši!

5. Rozpaluj láskou mé srdce, ať Tě miluje vždy více, a když umru, k Tobě půjdu, v tvé radosti věčně budu: Ó Ježíši, ó Ježíši!

Rozvažování lásky a dobro-
HC 154 *diní Ježíše.*

Jako: Ježíši, kterýžs mou duši.

867. Ježíši, života mého živote a radosti, Toběť se já teď celého oddávám na věčnosti; Bohem svým Tě chci

vždy zváti a před světem vyznávati, žeš Ty život mé duši, nejmilejší Ježíši!

2. Ruka tvá mne sformovala, ducha z úst tvých jsem přijal; tvá milost mne zahřívávala, hned jak jsem počátek vzal, v životě matky zavřený; Tys sám byl mé opatření, Ty jsi základ mé duši, nejmilejší Ježíši.

3. Tvá dobrota mne potkala, hned jak jsem na svět přišel, ona mne již tam objala, když jsem na prsích visel. V lůno tvé jsem též přijatý, když se mi dostal křest svatý, Ty jsi poklad mé duši, nejmilejší Ježíši.

4. Na cestách dětinství mého tvá milost mně vodila, moc a moudrost Ducha tvého srdci mému radila, když jsem klesal v své křehkosti, abych krácel v pobožnosti; Ty jsi vůdce mé duši, nejmilejší Ježíši.

5. Ach, jak často v mé mladosti ruka tvá mne chopila, když se víra s pravou ctností při mně téměř topila, jistě dávno bych byl zhynul bez Tebe, smrti neminul; Ty jsi strážce mé duši, nejmilejší Ježíši.

6. V bludu láska tvá mne hledá, v pádu mne pozdvihuje, v zármutku zoufati nedá, v běhu mne posilňuje, v chudobě mi dává zboží, v po-

třebě přátely množí; Ty jsi správce mé duši, nejmilejší Ježíši.

7. V hanbě ona jest má sláva, v strachu mé obhájení, v pochybnosti věrná správa, má útěcha v soužení; začkolli jsem prosil Tebe, z vůle své vždys mi dal s nebe; Ty jsi schránka mé duši, nejmilejší Ježíši.

8. Sladkost tvého milování v srdci mém jest rozlitá; když mne trápí fresování, v mysli hořkost ukrytá, ta mi nebe ukazuje, kříž sladí a polehčuje; Ty jsi radost mé duši, nejmilejší Ježíši.

9. Duch tvůj svědčí duchu mému, že dědictví slavné mám, já vím, že hned přijdu k němu, jestli život dokonám, k Tobě, Ježíši, do nebe; kdo mně odloučí od Tebe? Ty jsi skála mé duši, nejmilejší Ježíši.

10. Toto všecko já zakládám ne na gruntu skutků svých, co zde cítím a v srdci mám, vše pochází z darů tvých; sama tvá krev a smrt drahá mně to všecko dobré dává; Ty jsi chlouba mé duši, nejmilejší Ježíši.

11. Protož vždycky tvůj zůstávám i v životě i v smrti; Tobě se všim se oddávám, jiného nechci býti, Tys má radost i doufání, síla, čest i po-

žehnání; Ty jsi všecko mé duši, nejmilejší Ježíši.

12. Slys, Ježíši, tuto ještě, a splň žádost jedinkou, když já na své smrti cestě, v svou poslední hodinku, víc nebudu moc mluvit, dej mi s tím slovem umřít: Ty jsi život mé duši, nejmilejší Ježíši.

• S. H.

*O sladkém milování Pána
Ježíše.*

DC 53

Jako: Bože, věrný Bože.

868. Ježíš mne miluje, co bych jen žádal více? v Ném a v jeho přízni přestává vždy mé srdce; On jest v mé vnitřnosti, to mně potěšuje, že jsem šťastné dítě; Ježíš mne miluje.

2. Nemluvte o světě, jenž se zdá z růží býti, kdo Krista miluje, musí po trní jíti; ač se vždy nesměje, než se zastihuje, předce to jisté jest, Ježíš mne miluje.

3. Často hořký nápoj musí k zdraví sloužiti, nemůž vždycky křesťan v štěstí pod palmou býti. A protož nezoufám, srdce se raduje; přijde-li kříž, bída, Ježíš mne miluje.

4. Z jeho úst plyne mně cukr na místo mirry, mám-li dél být v světě, Pane, přispoř mi víry. Staň se tak, jak On chce; když se kříž zmocňuje,

u mne jen vždy to jest, Ježíš mne miluje.

5. Bez jeho vůle mne nemůž nic přestrašiti; potěšení, schránu v jeho lůnu mám míti; nech mluví nepřítel, co chce, nechť sužuje, to jest jen má radost, Ježíš mne miluje.

6. On ví líp, nežli já, v čem mé štěstí záleží; přede mnou jest skrytý cíl, k kterému On měří; když jen trpělivě rozum povoluje, nemůž mně škodit nic; Ježíš mne miluje.

7. Přeshťastný je ten den, kdy jen na Něj vzpomínám; šťastné okamžení, když po Ježíši vzhlídnám; když se i svět šálí, srdce se raduje; dost jest, že já to vím: Ježíš mne miluje.

8. Chce mne i hledá smrt výhost od světa dáti, já půdu proti ní s radostí jí vítati: Vitej, milá smrti; kdož se tě strachuje? vždyť já předce pravím: Ježíš mne miluje.

• Václav Kleych.

*Srdečné toužení po Pánu
Ježíši.*

DC 174

Má svůj nápěv.

869. Kde jsi, můj přemilý Ježíši Kriste? Kde Tě hledat budu, na kterém místě? Pusť od sebe světlost, neb jsi jasný, bez Tebe žít nechci, neb jsi krásný.

2. Tě, Jezu, mé srdce žádá najíti; neb bez Tě nemůže dél živé býti. Můj drahý poklade, vrať se ke mně, potěš zarmoucené srdce ve mně.

3. Dokud Tě nenajdu, hledat Tě budu; ve dne, také v noci volati budu: Ukaž se, Ježíši, mně smutnému, rač dát potěšení mně hříšnému.

4. Jestli Tě nenajdu, můj milý Kriste, musím zahynouti, to já vím jistě; ach pospěš, přiběhni, neodkládej, můj drahý Ježíši, pomoc mi dej.

5. S Tebou moje srdce chce se spojit; bez Tebe nemůže dél živé býti; bez Tebe můj život marný věk jest, s Tebou, můj Ježíši, smrt sláva jest.

6. Kam Ty koli půjdeš, za Tebou půjdu, Tebe se na věky přidržet budu; když Tebe, mít budu, drahý hosti, nechť jiné nic nemám, jest mi dosti.

SC 156

Jako: Dívna se milost stala.

870. Kdež mám hledat Ježíše, Jehož jsem ztratila? Kdo víš, pověz a netaj, hřešit jsem přestala.

2. Zemdená jsem milostí, hledajíc milého po městech a krajinách; nenalezla jsem Ho.

3. Volat budu po lesích: Kde jsi, kvítku vonný? Nade všecko libější, duším dáváš vůni.

4. Snad já v zahradě najdu milého Ježíše, zahradníka se zeptám, poví mi on spíše.

5. Vyběhnu na pustiny k vidění milého, po pahrbeích, dolinách budu hledat Jeho.

6. Loď svou pustím na moře, tak k Němu potonu, a veliké potopy nic se bát nebudu.

7. Když jsem se přeplavila, na břeh se dostala, a milého Ježíše smutná jsem ztratila.

8. Volat budu po lesích: Kde jsi, ó milý můj? ó Ježíši, choti můj, kde jest přibytěk tvůj?

9. Láska mně nedá státi, ukazuje cestu k městu Jeruzalému, tam Tě hledat budu.

10. Bych i život ztratila, jen když Tebe najdu; byť bych pro Tě umřela, litovat nebudu.

11. Oko nebeské, slunce, pověz, kde Jej vidíš, před tebou se neskryje Spasitel můj Ježíš.

12. Hvězdy, měsíc netajte, kde se skryl milý můj; skryli se snad mezi vás Spasitel milý můj.

13. Slzy budu vylévat, pokání činiti, smrtí tvou se kójit, přestanu hřešiti.

14. Pro Tebe svět opustím, marnosti se zbavím, rozkoši všech zanechám, Tebe se nespustím.

15. Kýž mám křídla orličí, vznesla bych se vzhůru, na milého se ptajíc nebeských měšťanů.

16. Již jsem našla Ježíše, radujte se se mnou, všechny věřící duše, klanějte se Jemu.

17. Když mám Tebe, všechno mám, nespustím se Tebe, ó Ježíši, choti můj! Zůstanu při Tobě.

Joach. Kalinka.

De 184 Ze Žalmy 121.

Má svůj nápěv.

871. **K** horám patřím já vesele, k nimž odtud pospíchám, z nich pomoci čekám; dá mi ji, věřím, Pán cele, já doufám v Něj samého, neb jest mocný Pán všeho.

2. Nedopustí On nikoli klepnouti tvým nohám; neb tě ostříhá sám; aj, nedříme v žádnou chvíli, aniž spí, maje v péči Izraele největší.

3. Pán jest tvůj strážce bedlivý, tvá On též zaslona, tobě vždy přítomný; pročž žádný blesk škodlivý slunce ani měsíce nezbiže tvého líce.

4. Bude tě Pán ostříhati ode všeho zlého, všechněm pracem tvého předsevzetí též

žehnati dle svého slitování na věky, bez skonání.

De 423.

Jako: Vzhůru, mé srdce, nezusej.

872. **K**riste Králi milostivý, Pane Bože můj dobrotivý, jenž jsi na nebeském trůnu, rač mne přijati v svou ochranu; srdce mé rač upevniti, abych mohl strvati v pravé víře a v poznání Tebe až do mého skonání.

2. Rač mi stálou mysl dáti, abych mohl v Tebe doufati; budiž při mně s svou pomocí, nyní, také ve dne i v noci; neračiž mne zamítati, ale se smilovati podle toho velikého, Pane, milosrdenství svého.

3. Já znám množství hříchu svého, až nad počet písku mořského; ten můj čerstvý věk sužuje; ke všemu zlému mne vzbuzuje; svědomí mé zarmoucené, to jest velmi soužené od množství nepravostí mých, nebude-li smilování tvých.

4. Sobě nemohu spomoci, nebude-li též tvé pomoci; bychť pak získal i všecken svět a živ byl za mnoho tisíc let; bychť měl krásu i umění, i všeho světa jmění to mi vše nic platno není, nebude-li ctného svědomí.

5. Protož k Tobě, Pane, volám, neb jsi Ty mé útočiště sám; v Tebe já doufati bu-

du a nikdy zahanben nebudu; ne v knížata, ani v pány, v nichžto není spasení; ale v Tebe, Boha svého, neb jsi dárce všeho dobrého.

6. Jak jest marná rozkoš světská, a jak marná kochání lidská! To vše časem svým pomine a jakožto pára zahyne; ale Ty, Pane, zůstaneš a nikdy neuvadneš; spíš nebe, země pominou, než slova tvá svatá zahynou.

† 7. Nejmocnější věčný Bože, já se dávám na milost Tobě; Ty rač se mnou naloziti, podle vůle své učiniti; Dejž mi zde svou svatou milost a potom věčnou radost tu, kdež přebýváš s anjely, Bože na věky požehnaný.

Michal Křišpín † 1639.

Má svůj nápěv.

873. Chci Tě milovat, o má sílo, chci Tě milovat skutečně; chci Tě milovat, o má perlo, z celé duše vždycky vděčně; chci Tě milovat, mé slunce, až mi zhyne srdce.

2. Chci Tě milovat, živote můj, přítele nad všech věrného; chci Tě milovat, pokud blesk tvůj osvětluje mne bídného; chci Tě milovat, Beránku, ženicha v mém stánku.

3. Žel mi, že jsem Tě prv nepoznal, o krásu nejvzneše-

nější; Tě, pokoji můj, svým nenazval, poklade ze všech nejvyšší; žel v lásce pozdní mé srdce, lituji velice.

4. V zaslepenosti své jsem bloudil, hledal jsem Tě a nenašel; od Tebe jsem se já odvrátil, a rozkoš v světle zemském měl; i teď jen Tobě děkuji, že Tě již spatřuji.

5. Děkuji Tobě, světlo věčné, že v záři tvé jasně vidím; díky Tobě slasti srdečné, Tebou jsem v svobodě, to vím; děkuji vám, rtové milí, co mne uzdravili.

6. Zachovej mne na pravé stezce, abych více nepobloudil; dej, bych vždy kráčel na tvé cestě, a nikdy se neurazil; osvětčuj tělo i duši, ó hvězdo, Ježíši.

7. Chci Tě milovat, Jezu svatý, chci Tě milovat můj Bože; chci Tě milovat bez odplaty, i když v slzách smáčím lože; chci Tě milovat, mé slunce, až mi zhyne srdce.

874. Má svůj nápěv.

874. Má duše se nespouští nikdy Boha svého, neb On též neopustí mne času žádného; v Něm jest má naděje, On mne ve dne i v noci opatruje svou mocí, když se mi zle děje.

2. Nýbrž bych mohl jíti po cestách upřímných, a škodně neblouditi v temnostech o-

mylných: Světlo slova svého přede mnou osvěcuje, a mne sám ochraňuje před lstí d'ábla zlého.

3. Byť mne pak opustili, jakž se v světě děje, přátelé moji milí; však mi sám Bůh přeje: Živí mne z milosti, a zbavě všeho zlého, duši, tělu škodného, přivede k radosti.

4. Jemu já se oddávám v štěstí, též i v psotě; jeho vždycky zůstávám v smrti i v životě; vím, že neopustí doufajícího v sebe; ale dá pomoc z nebe, když těžkost dopustí.

5. On sobě nelibuje nic pádu našeho, neb velmi nás miluje, tak že Syna svého dal nám na spasení, abychom v Něj věřili, a věčně živi byli, jsouc pekla zbaveni.

6. Pro Něhož nám vše dává, zač Ho jen žádáme, když potřeba nastává, již pohodlí máme, tělu, také duši; protož příslušnou chválu za lásku dokonalou vzdávati Mu sluší.

7. Srdcem tedy děkujeme Stvořiteli svému a vděčnost prokazujeme každou chvíli Jemu; šťastnáť jest hodina, v kterouž člověk s vděčností a s srdečnou žádostí na Boha vzpomíná.

8. Ó pročež čas maříme i svá léta mnohá, cokoli v nich

činíme, nemyslíme na Boha; kdo se Ho zde bojí a věrně Jemu slouží, ten k životu věčnému pomalu se strojí.

9. Neb tento svět pomine i marnosti jeho, jako voda uplyne vše, což v něm slavného, ale my z hrobů ven, byť pak hlubocí byli, poležíce v nich chvíli, vstanem zas v soudný den.

10. Tu tělo oslavené s duší svou se spojí, a půjde obnovené oslavně v pokoji do ráje věčného, kdež bude kralovati, Bohu chválu vzdávati, vše z milosti jeho.

† 11. Tak Bůh Otec uložil, všech věcí Stvořitel, svůj život vynaložil, proto můj Spasitel, bych měl s Nim svou schránu, Duch svatý to stvrzuje, v srdci mém osvědčuje, že se tam dostanu.

12. Protož vesele čekám poslední hodiny, smrti se nic nelekám, neb vím, že mé viny, smývá živý pramen, na kříži se prýstící, mně život dávající: Přijď, ó Kriste! Amen.

* J. Tranovský.

*Z Písně Šalam. k. 2. 3. 4. 5.
Kochání nevěsty duchovní s
choťem svým, Pánem
Ješsem.*

Jako: Ježíši nejsladší.

875. Můj milý, spanilý
těšitel v žalosti, jenž mezi li-
lium pase vždy s radostí,

odebrav se tajně, šel od stanu mého, ó že jsem nevážně uctila tvář jeho.

2. On volal libezně, a já jsem dřímala, nyní mru bolestí, která mne potkala, já již lkám a truchlím v žalostném stonání, srdce se rozplývá v slzavém volání.

3. Kde Ho mám hledati? Kde Ho mám najíti? Kde můž při stádu svém nalezen býti? Již jsem po ulicích a ryncích běhala: Můj milý svou milou zanechal, volala.

4. Já jsem se ponocných zeptávala v městě, oni mne chopili a zbili na cestě; mněla jsem, že mně mé uskrovní žalosti, oni i roucho mé vzali v své vzteklosti.

5. Dcery Jer'zalemské, milé mé družičky! Hledejte mi, kde jest můj milý sladičký; jestli Ho najdete, povězte v rychlosti, že jsem všecka pro Něj nemocná milostí.

6. Tak jsem vždy volala, hledajíc vši silou, a milý můj v náhle potkal se s svou milou, jakž jsem jen maličko strážných pominula, našla jsem Ho a se k Němu přivínila.

7. Zavítej, přešťastná hodinko s tou chvílí, v které se mi zjevil a našel můj milý, již mám Toho, jehož ze srdce miluji, ó jak se v Něm z celé duše své radoval

8. Kterakž bych neměla s radostí plesati? Když slyším hlas jeho, ten drahý a svatý? On skáče po horách, ke mně poskakuje; již duše má jeho milou tvář spatřuje.

9. Dcery Jer'zalemské, i což se divíte, ještě-liž příčinu té věci nevíte, že jsem tak náramně po milém toužila? Viztež Ho, Jehož jsem nad jiné zvolila!

10. Aj, ten, pro Něhož jsem tak byla ztrápená! Jak se stkví tvář jeho bílá a červená! Co se vám zdá z jeho barvy utěšené? Mně jest On milejší, než nebe a země.

11. Ukažte mi, co jest kde Jemu podobné? Hlavě jeho ryzí zlato není rovné, ani Šalamouna vše poklady drahé; vlasy jeho jako havran ka-deřavé.

12. Z očí jeho svítí paprsky milosti, krásné jako hvězdy nebeské výsosti; líce jako květy drahé vonných věcí, rtové jako růže, z níž mirra má téci.

13. Ruce jeho, na nichž jméno mé vyryté, jsou kame-ním drahým ozdobně přikryté, údy jeho milé slavně okrášlené, jak zařím kosti z slona obložené.

14. Já mám velkou rozkoš v chvále jeho mnohé; hnáty jeho jako sloupy mramorové, na podstavcích zlata pev-

ně založené, na to vždy hleděti jest mi utěšené.

15. Obličej jeho jest jako Liban jasný, na němžto cedrové stojí velmi krásní, ústa jeho sladká jsou medem tekoucí. Kdo to muž' vypravít, jak jest On žádoucí?

16. To jest Ten, Jehož jsem já sobě zvolila, to jest Ten, Jehož jsem prv byla ztratila, to jest Ten, Jehož já ze srdce miluji, Jemuž se já ke cti vírou ozdobuji.

17. Již Ho mám a držím, již Ho víc nepustím, obejmú Ho, na Něj docela se spustím; uvedu Ho tudy do domu své matky, tu cele zvím, jak On jest dobrý a sladký.

18. Ach! žádost mých očí, radost srdce mého! Polož mne, jak pečel, na grunt srdce tvého. Nikdy nic nezhasí ten nebeský plamen; já jdu za Beránkem s družičkami, amen.

• S. H.

BC 44

Jako: Bože Otče náš, kterýž v nebi máš.

876. Můj nejmilejší, Pane Ježíši, mé potěšení v mém zarmoucení.

2. Ačkoli hřeším, však se tím těším, že tvou milostí přemáháš zlosti.

3. Spasiteli můj, já jsem vždycky tvůj, ve dne i v noci tvé chci pomoci.

4. Nerač bídného, mne souženého, trestati příliš, raděj mne vyslyš.

5. I kdož kdy sobě v své těžké bídě může spomoci bez tvé pomoci.

6. To jsem v skutku sám při sobě hledal, že činí tvá moc v kvílení radost.

7. I dejž, prosíme, ať nehřešíme, než v svých zármutcích ať se těšíme.

8. Uslyš žádosti, zbaviž žalosti, po smrti přijmiž do své radosti.

9. Samému Tobě buď v každé době od nás čest, chvála na věky vzdána.

Daniel Masnicius r. 1650.

BC 242

Má svůj nápěv.

877. Nyní, ó drahý Ježíši Kriste, Beránku Boží, mé útočiště, Bože můj, Pane můj, Králi můj! Ač jsem bídný hříšník, však jsem já tvůj.

2. Co louže smrduté jest mé srdce, protože já pozdvihuji své ruce: Přijmiž mne, potěš mne, osvěl mne, ó Ježíši, neopovrhuj mne.

3. Smiluj se, jako nad Kananajskou smilovals se, i nad Magdalénskou; Matouše, Zacha i Petra přijals, publikána, také lotra.

4. Pavlovi udělils své milosti; uděl i mně, ó Bože s výsosti! Do svých ran, veď mne

sám, nebs můj Pán, já tvé kuřátko, Tys můj pelikán.

5. Uchlý jsem, ale tvůj svatý balsám z krvavého potu uzdrav mne sám; mou těžkost, mou žalost, mou hořkost v samou obratiž mi trpělivost.

6. Ach, Ty, aspoň jsi žádost jedinká, neopouštěj bidného hříšníka; ze všech stran mocně braň, tvůj jseň chrám, nech nemá moci nad mnou satan.

7. A v ostrosti svého umučení obmyj hříchy mé i provinění; Tys pro mne i jiné vše hříšné trpěl, ó Jezu Kriste! bolestně.

8. Pročež já samému odávám se, a k soudu kdyžkoli navrátiš se, přikryj svou zásluhou vinu mou, nezatacujš mne, Boží Beránku.

9. Bych mohl v Tvých létech věčných věčně zpívat Tobě, Ježíši Pane, s anjely, jenž praví dnem noci: Svatý, svatý, svatý Bože milý: Čehož mi popříti sám rač Ty, amen, amen, amen, ó Ježíši.

Joach. Kalinka.

Jako: Kriste, obránce sboru.

879. O Jezu Kriste, Pane, Boží Synu, jenž jsi zajisté pro člověka vinu stoupil s výsosti, z veliké milosti, k nám do žalosti.

2. Obrať své lice na nás, nebožátka, jako slepice svá vlastní kuřátka, sber nás pod křídla, sprostíž nás osidla, dej nám svá bydla.

3. Obkličují nás mnohá pokušení vždy na každý čas, jimžto konce není; d'ábel, tělo, svět, chtěje nás vždy na zpět podvésti opět.

4. Není tak mnohá naše moc a síla bez Tebe, Boha, by jim postačila, mohla přemoci takové jich moci, bez tvé pomoci.

5. Račiž Ty býti moc i síla naše, ať podmaniti můžem satanáše i jeho údy, všelijaké bludy, i zde i všudy.

6. Dejž nám vždy růsti v svém svatém poznání, ať tvé milosti všickni jsme poddani, ať všecko sobě zakládáme v Tobě, vždy v každé době.

7. Všeliké zisky i spravednost vlastní ať za útisky máme, jsouc účastní tvé spravednosti, kterouž svým z milosti dáváš v hojnosti.

† 8. Toto modlení naše rač přijati, a pokušení všecka uskrovniti, ať zvítězíme, v Tobě obстоjime, Tě vždy chválíme.

9. Amen, zpívejme, ke cti Pánu Kristu, v Něj viru mějme, i naději jistou; On jest

8C 251

ten pramen, jenž pekelný
plamen udusí, amen.

Klemens Bosák.

DC 52

Jako: Bože velký od večnosti.

880. O Ježiši nejmilejší, ochránce doufajících! Nakloň uší, poklad duší, vyslyš hlas volajících; skloň se k mému modlení, pomoc všech žádajících.

2. Ó Ježiši, radost duší, jenž všech voláš k pokání, a z milosti dáš radosti, vyslychaje vzdychání! Hle, mé srdce zemdlené žádá tvé smilování.

3. Ó Ježiši, já nejmenší padám před trůn tvůj slavný, maje hříchů břímě větší nad podstatu své hlavy; však silnou víru maje, přicházím teď k tvé tváři.

4. Ó Ježiši, žádost duší, pohlédni na mé rány; Tys nejvyšší lékař duší, popřej svaté ochrany; uzdrav mé svědomí mdlé, nechať mne tvá krev brání.

5. Ach smiluj se, ach slituj se! Osvěť mne milostí svou, podej ruce, prolom srdce, ukaž lásku otcovskou, přijmi mne v ochranu svou, zahladiž moc tyranskou.

6. Ach můj Bože, pevná věže! Tys můj hrad, Tys má skála, Tys mé jisté útočiště, Tys štít, obrana stálá, Tys ra-

dost srdce mého, Ty jsi duše mé brána.

7. K Tobě volám, pojmi mne sám pod stín svaté pravice; silně doufám, nebs mocný Pán, obrátiž Ty své srdce; a tak duši s tělem svým poroučím vždy v tvé ruce.

8. Ochraňuj mne, braň mne silně; všaks s nebe pro mne přišel, a přehroznou smrt ohavnou pro mne jsi také snášel; učiň tedy pro sebe, abych s Tebou žil věčně.

DC 244

K novému roku.

Jako: Ó blahoslavený člověk.

881. O Ježiši, Synu Boží, v slávě a v moci nejvyšší! Buď mým nejsladším Ježíšem, buď mým nejdražším Ježíšem.

2. Ač mně život potupuje, jméno tvé mne potěšuje; sliť se, Pane, nade mnou, Ježiši, zůstaň vždy se mnou.

3. A pro jméno své spasiž mne, od sebe nezavrhuj mne, Ježiši můj, poklade můj, Spasiteli můj, Pane můj.

4. Když zpomínám na jméno tvé, hned cítím radost v mysli své, když o Tobě přemýšluji, hned se v srdci potěšuji.

5. Můj poklade, můj Ježiši, potěšení smutné duši, co

nad Tebe jest sladšího? Co v světě líbeznějšího?

6. Byť neměl nic světa statku, byť měl mnoho nedostatku, na tvém jménu já přestávám, za statky světa nic nedám.

7. Které mi větší bohatství můž býti i světa panství, jako Ty, sladký Ježíši, v bohatství, v slávě nejvyšší?

8. Ty všech věcí v hojnosti máš, co potřebí, vím, že mi dáš. Ó Ježíši! Tys olej můj. Ó Ježíši! Tys balsam můj.

9. Tys med nejsladší útům mým, Tys plesání všem údům mým; kdybych se všudy obracel, z místa na místa převracel:

10. Nenajdu pokoj mé duši, jedině v Tobě, Ježíši! Ty jsi címer srdce mého, Tys skála spasení mého.

11. Ty jsi koruna hlavy mé, Tys osvětlení mysli mé; Tys můj Ježíš, když se modlím, když se smutím i veselím.

12. Tys můj Ježíš, když pracuji, Tys můj Ježíš, když bojuji; Tys můj Ježíš, když umírám, z světa toho se ubírám.

13. Nechť na mne zákon žaluje, svědomí mne obviňuje; nechť se silí nepřítel, proti mne bojujíc směle;

14. Však tvé jméno, ó Ježíši! Občerství mou smutnou

duši, má koruno, můj Ježíši, klenote drahý, nejvyšší.

15. Buď v životě mém Ježíšem; buď v kříži mém Ježíšem; buď mým Ježíšem při smrti, i když přijdeš svět souditi;

16. Buď i v nebi Ježíšem mým, Pánem, králem, ženichem mým, přijmi mně do slávy věčné, do radosti nekonečné.

Jako: Milý Pane, dejž hodně slyšetl.

DC 2//

882. O můj Ježíši, jenž jsi Pán mocný, a Král nad králi, Bůh všech bohů věčný, v Tobě naději já svou zakládám, Tebe bez přestání za pomoc žádám.

2. Smiluj se, Jezu, smiluj nade mnou, a ustavičně sám zůstávej se mnou; když mne opustíš, kdož mně spomůže? Bez Tebe každý škoditi mi může.

3. Při kom Ty stojíš, ten jest bezpečný, Tys jeho skála a hrad jeho věčný; ďábel, svět, tělo škodit nemůže, koho jen hájí tvá milost, ó Bože.

4. Neopouštěj mne v žádnou hodinu, a po mé smrti ved' mne k svému trůnu, kdež radost věčná konce nemívá, Tobě čest a chvála navěky trvá.

Za světlo požehnání Božího.

8C262 *Ze Žalmu 67.*

Má svůj nápěv.

883. O Pane! smiluj se nad námi, své lásky štědře uděl nám, s svým světlem zůstávej vždy s námi, každou při nás tmu rozptyl sám, by to každý znáti moh', Tobě čest dáti, žes obránce náš; že se i cizimu národu každému v lásce podáváš. ∴:

2. Ó dej, by Tě oslavovali všudy všech lidí stavové, s plesáním k Tobě pospíchali, i pohanští národové, neb tvůj soud a pravda nikdy neustává v své upřímnosti; tvé jest panování bez uchylování od spravednosti. ∴:

3. Ó Bože, jména tvého sláva, dejž, ať jsou všechny končiny, i země ať hojnost vydává potravu z každého zrostliny; požehnání svého uděl nám hojného, Pane Bože náš, všecken svět tvé bázně ať ostříhá snažně, dokudž shovíváš, Králi věčný náš.

8C169

Jako: Již oči své snu nočnímu.

884. Pane Kriste, Bože věčný a nebeský Králi, Tebe všechno tvé stvoření chváli: Rač se na nás, hříšné, ohlédnouti, pod svá křídla nás též přivínouti.

2. My se k Tobě nyní spolu všickni utíkáme, neb naděje krom Tebe nemáme; rač nás pod svým stínem ochrániti, od nepřátelů všech obrániti.

3. Rač spomoci, ať tvůj pokoj vždy v mém srdci máme, tělu, d'áblu, světu odoláme a svou vůli dej nám právě znáti, jí srdcem i skutkem dokonati.

4. A rač dáti, ať se vždy víc ku pravdě blížíme a u sebe sami se nížíme, znajíc se za nehodné tvé sluhy, odpustiž nám naše všechny dluhy.

† 5. Uslyšíš nás pro své svaté hořké umučení, a dej nám v tom pokojné skončení, ať nás nezžehne ten pekelný plamen. Uchovejž nás, Jezu Kriste, amen.

Klemens Bosák.

Ze Žalmu 33.

8C349 *Má svůj nápěv.*

885. Spravedliví plesejte, v Pánu Bohu naději mějte: neb na takových záležitích, Jej zvelebujte.

2. Zpívejte píseň novou Hospodinovi na Sionu, prokřikující vesele milostivému.

3. Jest pravé slovo Páně; vyznávejte jej, ó pohané! Všecka díla rukou jeho Ho zvelebujte.

4. Slovem jeho stvořená, nebe, země jsou učiněna, Duchem také milostivým jsouc obživena.

5. A protož budiž chválen, Bože, od nás ctěn i zveleben, nyní zde v světě, a v věčném životě, amen.

Za stálost pravé víry.

885 Má svůj nápěv.

886. Volám k Tobě, Jezu Kriste, slyš, prosím, mé vzdychání, dej mi potěšení jisté, zprošť mne hrůz a zoufání; aj, po pravé víře žijním, dej mi ji v každé době, ke cti Tobě, ať prospívám bližním, skládaje tvou řeč v sobě.

2. Také žádám tvé milosti, Ty mi to můžeš dáti, abych nepřišel k lehkosti, dejž mi v naději státi; zvláště v mé smrti blízkosti, abych k Tobě měl zření, ne k šetření marných mých hodností, přišel bych k zahanbení.

3. Pomáhej mi všelijaké křivdy z srdce vybiti, odpusť mi mé pády také, v lásce rač obnoviti; můj pokrm ať jsou tvá slova, tím abych duši sytil, a rozptýlil osidla ďáblůva, sic bych se k zlému schýlil.

4. Rozkošem aneb žalosti nedej mne podvrátiti! Popřej do smrti stálosti, všeč

račiž v rukou mítí; jde pak darmo vše od Tebe, nelzeť jest vysloužiti, ni zděditi tvou milost neb nebe lidskou mocí bez Tebe.

5. Bojujíc v odporu stojím, pomoz mdlému, Ježíši; milostí tvou se jen kojím, mocsens dáti moc vyšší; když tedy úzkost se blíží, nedej mi v nic přijíti, rač siliti, bych nepadl v kříži: Vimť, že to budu mítí.

• Jiří Tranovský.

Ze Žalmy 125.

887 Má svůj nápěv.

888. Všickni, jenž skládají v Pánu své doufání, stáli zůstávají vždycky bez přestání; jako Sion stálý jest vždycky, věky po všecky ;:

2. Jako Jeruzalém ze všech stran horami, tak Pán svůj lid věrný ohradí baštami, a jim udělí své pomoci ve dne i v noci ;:

2. Nebo nezanechá Pán svých milovníků, by dlouho trpěli zlosti ukrutníků; ale všecké síly zemdlení jich rychle činí ;:

4. Těm, jenž jsou pravého srdce, Pán spomáhá; jenž jsou nepravého, těch pryč zavrhuje; ale lid jeho v svém pokoji vždy pevně stojí ;:

DC 417 Má svůj nápěv.

889. V Toběť, Jezu Kriste, mám naději jistě, ó smiluj se! K Toběť se utíkám, jinde nevím nikam, ó slituj se!

2. Ty jsi mne vykoupil, všeho zlého zprostil, Jezu Kriste; když k Toběť již přijdu, vím, že milost najdu v tvé zásluze.

3. Neb Ty všechněch voláš, žádným nepohrdáš: Pojd'te ke Mně, kteří pracujete a obtíženi jste, občerstvím vás.

4. Ty jsi někdy Petra, k tomu také lotra prosícího, vyslyšel a přijal, milost svou daroval, když Tě vzýval.

5. Že i mne vyslyšíš, a k sobě připojiš, silně věřím, nebs žádného ještě neopustil v psotě, to jistě vím.

6. Ó uslyš mne, Pane, a pohlédni na mne s vysokosti, a rač mne uvéstí z světa bíd, žalostí do radosti.

2. Prosím Tě, ó věčný Bože! račiž mne vyslyšeti; z moci ďábla, z smrti věčné, ze všech bíd vyprostiti; když se z toho údolí pryč odbírat budu, rač duši mou zachovat před ostatní bídou.

3. Za to Tebe, Pane Kriste, na věky chci chváliti, zde na zemi živ jsa v bídě, i v nebi velebiti náležitou vděčností; nebs s Otcem v mocnosti, spolu i s Svatým Duchem, rovný na věčnosti.

DC 156

O milování ženicha Ježíše.

Jako: Ježíši milosrdný.

891. Ženichu můj spanilý, plný vši rozkoše, pěknější nad lilium, žádá Tě má duše.

2. Ó přijď ke mně, polib mně, ženichu můj milý, na Tebe očekávám, smutná každou chvíli.

3. Fortelných synů světa lásku za nic nemám, když Tebe, můj Ježíši, ženicha svého mám.

4. Jak slunce převyšuje hvězdy svou okrasou, tak můj ženich, Pán Ježíš, všeho světa krásu.

5. Aniž můž kdo v tom světě, tak spanilý býti, pro kteréhož bych měla Jeho opustiti.

(DC 418) Má svůj nápěv.

890. V Toběť samém, Jezu Kriste, svou naději zakládám; nebs Ty sám mé potěšení, v Tebeť vždy silně doufám mé spasení i život, ve všem mém soužení; Toběť se již oddávám s tělem, také s duší.

6. Krása jeho spanilá jala mne velice, že pro milost velikou hoří ve mně srdce.

7. Uhasiti nemůže toho milování žádný v světě, ni voda mnohého trápení.

8. Bych měla slávu světa, jak Ester královna, neb kdybych od všech lidí byla milována:

9. Já to za nic nevážím, neb jest to vše marnost, když

Tebe mám, ženicha svého, mám na tom dost.

10. Nemeškej, můj ženichu, tím spíše přijít, vezmi mne, neb bez Tebe těžko mi jest býti.

11. Já již světských rozkoší více si nežádám, přijď ženichu Ježíši, na Tě očekávám.

Žof. Kubšni.

Písně lidí pocestných.

Jako: V Tebeť jsem, o můj Bože, doufal.

892. Bože svatý, jenž našeho vjití, vyjití každého pravicí svou ostříháš, vycházení, i vcházení v svém opatrování máš.

2. Já jsem se Tobě poručil, a jménem tvým ubezpečil, že mně na této cestě skrz stráž svatých, anjelů tvých chceš chrániti zajistě.

3. Vždy ještě se Ti poručím, a obranou tvou bezpečím, račiž mne nyní, Pane, sám chrániti, se mnou býti, a dobře mi se stane.

4. Tobiaši, pověz jistě, kdo tě chránil na té cestě, kdyžs do Ráges města šel? Boží anjel, věrný posel tebe v své ochraně měl.

5. Vyšel jsi zdrav z domu svého a přišel zas zdrav do něho; tak, Pane, nalož se mnou, abych zdrav zas, při-

šel v svůj čas, kdež mám schranu svou milou.

6. Ctný patriarcho, Jako-be, pověz, kdo býval při tobě, kdyžs cestami mnohými často chodil, kdo tě vodil? Pán Bůh s anjely svými.

7. Pročež i mne přede vším zlým, duši i tělu škodlivým můj Pane Bože milý, stráží svatých anjelů svých opatruj v každou chvíli.

8. Chraniž mne od loupežníků, mordérů i násilníků, bych nepad v jejich ruce, chraň mne od vod, i jiných škod, i o čemž nevím více.

9. Dejž i předsevzetí mému, ve jménu tvém začatému své Božské požehnání, abych dobře, ctně a moudře vykonal své jednání.

10. Na cestách mi vzbuzuj lidí, citelné pocestných bídy, aby mne do domů svých

přijímali, lásky přáli, jakžs přikázal v písmích svých.

11. Aj, již spoléhám na Tebe, Bože, že mne z svého nebe pravicí svou ochráníš, potom zase v jistém čase mezi mě mne sprovedíš.

12. Amen, amen, již staň se tak, jakž já věřím a ne jinak, již mne Bože ochraňuj, i všechny nás po všecken čas a sám kroky mé spravuj.

DC 180

Jako: Když přijde má hodina.

893. Jezu, cesto pravdivá, pocestného svého veď, neb kráčí v pustatinách, z bludné cesty jej vyved'; hned sem i tam choditi, v tomto světě blouditi, má cestu, chci bezpečně skrz Tě jít k slávě věčné.

2.. Voláš, cestu pravdivá, k sobě všechých hříšníků, by k Tobě šli za živa, pustíc cestu zlostníků; ach vediž mne, můj Pane, po svých cestách ochotně! Já rozkoš tuto světskou pustím rád pro nebeskou.

3. Neb kdo má pravou radost v srdci svém v tomto světě, ten jistě má všeho dost zde i v druhém životě; tu radost já nepustím, chtivě po ní se spustím, radost jedinká duše jest u mého Ježíše.

4. Který na svět k nám přišel, ne jinou než svou mocí,

a pro nás mnoho snášel ve dne také i v noci, by nám přímo do nebe způsobil cestu k sobě; tu cestu nezanechám, vděčně po ní pospíchám.

5. Tou cestou chci kráčet, pokud jsem živ na světě; bludné chci opustiti, jež vedou k věčné ztrátě. Ach Ježíši! Ježíši! Sproved' mne z této tíži, do své slavné radosti, kde jest všeho v hojnosti.

Isak Plačko.

(DC 149)

Jako: Jezu, přispěj k spomožení.

894. Na cestu se ubírám, Boha za pomoc žádáme; milost Otce nás ochraňuj, a duši s tělem opatruj: Kyrie eleyson.

2. Kristus Pán buď tovaryš náš, zůstávej s námi každý čas, a vzdal od nás ďábelskou lest i vše, což škodlivého jest: Kyrie eleyson.

3. Duch Svatý také při nás stůj, dary svými nás naplňuj, v soužení rač nás těšiti, dej se zas šťastně vrátiti: Kyrie eleyson.

DC 15

Jako: Ach, můj Bože, víš jak.

895. Naměřenou a svěřenou konati práci máje, z domu kráčím; jak se vrátím, jest známo Tobě, Bože.

2. Kde jsem koli v domě, v poli, Ty mne, Pane Ježíši,

zprovázej sám, ať s Tebou mám stráž nebeské říši.

3. A Duch pak tvůj buď rádce můj, by každé mé činění jeho moci a pomocí šťastné mělo skončení.

4. I chci Tobě, maje sobě přítomnou moc milosti, rád sloužiti, dej užiti mé mi, prosím, žádosti.

Jako: Hospodin ráčí sám pastýř
můj býti.

896. Ve jménu Páně na cestu se dávám, v ochranu jeho vše, což mám, oddávám; můj Bože, vzhledni okem své milosti na potřeby mé, a pošli s výsosti anjela svého, kterýž by mne chránil, a proti ďáblu i zlým lidem bránil.

2. Dejž mi v prácech mých i v každém jednání dobrá vnuknutí, štěstí, požehnání; abych i Tobě i bližnímu svému sloužiti mohl ke všemu dobrému, jako Abraham, Tobíáš a jiní, které anjel tvůj sprovázel, jda s nimi.

3. Všecky, jež by mi chtěli ublížiti, svou Božskou moci rač v zadu pojati, jako Ezaú, kterýž bratra svého měl v nenávisti a chtěl zkažiti ho; i jáť, můj Pane, nespustím se Tebe, až mi také dáš požehnání s nebe.

4. Buď že jsem v poli, na horách, neb v městě, aneb kdekoli na této vši cestě, rač

mne sem i tam šťastně sprovoditi, smrt zlou a náhlou ode mne vzdáliti; zrada, zvěř, oheň neb neznámé vody, ó nechť mi žádné nepřinesou škody.

5. Pane, Ty všecko způsobiti můžeš, a protož věřím, že i mně spomůžeš; Pavel svatý na cestách mnoho zkusil, však vždy pomoc tvou velebiti musil; Samson a David i lvy přemáhali, moc Izraelští v moři tvou poznali.

6. Zachovej také mé domácí milé od škod, zármutků a nešťastné chvíle; po cesty této v zdraví dokonání dej mi radostné s nimi se shledání; učiň to, Otče, pro Syna milého, Ježíše Krista, Spasitele mého.

Jiří Tranovský.

Jako: Odvrať, o Bože.

897. Ve jménu tvém já, můj Pane Ježíši, začínám cestu, drž mne sám v své skrýši; ať šťastně kráčím zde na této cestě, věrný ochránce.

2. Neb Ty svou rukou sám věrných sprovodiš po cestách přímých, jich chráníš i řídíš ve všelikém dobrém usilování, v ctném obcování.

3. Šťastný člověk ten, jenž s Tebou vandruje, a v povolání svém Tě následuje; šťastlivý i ten, jenž Tě, Boha, chválí doma i v poli.

4. Tomu se všudy všecko šťastně vede, i když u prostřed svých nepřátel zlých jde, kteří svou zlostí vždy chtějí škoditi, škůdcové liti.

5. Pročež když tak přemocného Pána mám; v tvé tedy ruce všecken se oddávám, nyní zde i na kterémkolvěk místě, můj Pane Kri-ste.

6. Chraň a opatruj ženy, dítky milé, přátelů krevních, dům, statek té chvíle se všim, co kolvěk doma pozůstává, nechť tvým zůstává.

7. Tak aby ďábel aneb člověk lstivý svou schytralostí, Bože dobrotivý, nás nesužoval, ani oklamával, Tě se obával.

8. A když šťastlivě s tvou mocí dokonám, co v této cestě vykonávati mám, navrať mne opět do příbytku mého šťastně zdravého.

9. Tak budu Tebe za tvou pomoc chválit, zde v této zemi, srdcem, ústy slavit, nebs Ty mým Bohem, Otcem, Králem, Pánem na věky. Amen.

Jerem. Lednický.

De 15

Na cestě poutavého.

Má svůj nápěv.

898. Ve všem svém předsevzetí na Boha chci hleděti, jenž všecko můž a má, neb On sám v každé věci, kterouž

konáme všeci, radu, pomoc i prospěch dá.

2. Za nic má práce není, má starost i myšlení, ve dne také v noci; já jen na Něm přestávám a se všim se oddávám jeho milosti a moci.

3. Mně se nic nemůž státi, než co On ráčil psáti v knize své moudrosti; co On zavřel u sebe, to složí k mé potřebě, a já to přijmu s vděčností.

4. Jáť se jeho milosti důvěřím, že mne zproští všudy všeho zlého; a když já Jej miluji, vím, že, co potřebuji, dá mi s nebe času všeho.

5. On mne hříchů mých zbaví, rány srdce uzdraví, odpustí mé dluhy; On na mé provinění bez lásky a prodlení nevyleje hněv svůj tuhý.

* 6. Já jdu na dlouhou cestu k užítku tomu městu a stavu, v němž trvám; On sám k mému konání dá svého požehnání, jakož silnou naději mám.

* 7. Jdu-li na pusté strany, však jsem mezi křesťany, a Kristus se mnou jest; On mne můž ostríhati, a všudy průchod dáti, Onť oddálí každou neřest.

8. On k mé cestě a věci dá rady a pomoci, pomůž mi sem i tam; dá života i zdraví, čas a povětrí spraví, jak a v čem jen potřebu mám.

* 9. Jeho anjelé svatí budou vždy bojovati proti všem zlým za nás; ti nás sem sprovodili že jsme téměř nečili, budou s námi i dále zas.

10. Jestli se kladu spátí, aneb ráno mám vstátí, když jdu aneb ležím v nemoci, vazbě, škodě a v každé zlé příhodě, jeho slovem se vždy těším.

11. Jestli On tak chce míti, proč bych já neměl jíti všemu vstříc vesele? Já každé své neštěstí mile a rád chci nésti, neboť je vystojím cele.

12. Já chci jen z jeho vůle docela, každé chvíle živ i mrtev býti; buď dnes a nebo zítra přijde na mne smrt chýtrá. Jakž On chce, tak musí jíti.

* 13. Líbí-li se pak Jemu, mám tu naději k Němu, že mne On svým časem domů opět navrátí, a já budu vzdávati Jemu čest srdcem i hlavou.

* 14. Mezi tím mé domácí požehná v jejich práci, jich i mne zachová; věříme, že se stane, co společně žádáme z víry, podle jeho slova.

15. Protož nemysliž mnoho, duše, ale věř v Toho, kterýž tě v péči má; nechť co chce potká tebe, tvůj Otec milý s nebe všudy radu i pomoc dá.

* S. Hruškovice

Po vykonání cesty.

Jako: V Tebež jsem, ó můj Bože. doufal.

899. Vzdávámť, ó Bože, chvály vděčné, pošlé z vnitřnosti srdečné, že jsi mne na cestách mých sám zastával, opatroval ochranou anjelů svých.

2. Račiž mne sám dále chrániti, se mnou i mými vždy býti, abychom Tobě milí Pánu svému laskavému zde i na věky byli.

3. Když pak já odsud cestou novou půjdu s veselostí mnohou do tvých věčných radostí, ať stále jsou tvoji se mnou, anjelé s tvou mocností.

4. Budiž chvála Otci věčnému, Synu z Něho zplozenému, též i Duchu Svatému, jedinému Bohu mému, strážci tomu věčnému.

VII. Pohřební a o čtyrech posledních věcech,

totiž o smrti, soudném dni, mukách pekelných a o
životě věčném.

O marnosti světa a smrtelnosti člověka.

80 13

MÁ svůj nápěv.

900. Ach, jak bídný, ach, jak marný jest život člověka! Jako když mhlá rychle vstane a hned zas rychle pomine, tak jest naše žití časné.

2. Ach jak bídní, ach jak marní jsou dnové člověka! Jako voda prudce běží a nikdež se nezadrží: Tak život lidský hned zmizí.

3. Ach jak marná a nestálá jestiž radost světská! Jak se mění čas s hodinou, pokoj s bojem, světlo se tmou: Tak se radost dává světu.

4. Ach jak marná, ach jak bídná jest krása člověka! Jako květ rychle uvadne, když naň horké slunce spadne: tak se mění krása snadně.

5. Ach jak marná, a nestálá jest síla člověka! Neb byť byl co lev udatný, však skrze smrt v okamžení spatřuje se přemožený.

6. Ach jak brzká, ach jak mrzká jest sláva člověka! Jemuž dnes k nohám padáme, poctivost snažnou dáváme, zítra nohami šlapáme.

7. Ach jak brzké, ach jak mrzké jest štěstí člověka! Nebo jak se koule točí a sem i tam se obrací; Tak se štěstí zde vyvrací.

8. Ach jak bídné, ach jak marné umění člověka! Jenž pěkně může slovit a rozumně se hádati, ten při smrti vše to trátí.

9. Ach jak bídné, ach jak marné jest bohatství světské! Jak voda neb oheň vzniká, v čas, v němž se nikdo nenadá: Tak bohatství mine, padá.

10. Ach jak bídné, ach jak marné jestiž panský zemské! Kterí panují nádherně, však naposledy podobně jak žebráci leží v hrobě.

11. Ach jak brzká, ach jak mrzká jest i světská pýcha; ten, jenž se kmentem opíná, nad jiné se sám vypíná, v smrti na to zapomíná.

12. Ach jak bídné, ach jak marné jest všecko na světě! Nebo všecko, co vidíme, padne, zhyne i pomine; bohobojící zůstane.

13. Protož povstaň a poznej se, člověče v tom světě; světskou marnost, nešlechtnost odvrz, všelikou bezbož-

nost, tak vejdeš v nebeskou radost.

14. Ach Ježíši! pro své rány dej nám život věčný, bez marnosti, vši bídnosti stáli bychom v pobožnosti, amen, dejž nám všem z milosti.

DC 271

Jako: Otče náš, jenž v nebi.

901. Ach já nevolný chrobáček, zde spočívám nebo-
ráček, tělo poroučím té ze-
mi, dokud zas z mrtvých
vstanu z ní, duši pak mou
Tobě, Kriste, již obmysl krví
svou čistě.

2. Tys mne stvořil a vy-
koupil i v každém zármutku
těšil, Tobě, Pane, živý jsem
byl, v Tobě svatě dluh svůj
odbyl; protož nemohu jině-
ho, než Tebe být Pána svého.

3. Když se líbí přijdi, Pa-
ne, Ty znáš, kdy jest nejlépe
mně, zavolej a probudiž mne,
uved' mezi volené své, ať
mne mezi sebou mají, se
mnou radostí plesají.

4. Nu již vás žehnej Bůh,
milí bratří, sestry v tuto chví-
li, již jste mne do mé komůr-
ky z lásky počestné odnesli;
dej, Bože, bychom v nebe-
sích zase spatřili tváří svých.

DC 317

• Daniel Průbš.

Jako: Propusť, propusť mne, Pane
můj.

902. Ach, když jen má
smrt přijde, Bože, můj čas

uchází? A my hříšní v této
bídě, která na nás přichází od
Adama starého, otce všech
nás padlého, musím na malý
čas žiti, potom prach a popel
býti.

2. Já sic čekám s ochotno-
stí to skonání časů svých;
však semeno smrtelnosti no-
sím ve všech údech svých; a
vždy jeden po druhém odbí-
rá se a jde ven, a již mnohý
leží v hrobě, kterého jsem
znal v osobě.

3. Ale, Bože, co tam my-
slit, když budu mít umírat?
Kde má tělo po smrti být?
Kam se duše ubírat? Ó jaká
tu myšlení? Komu bude mé
jmění? A kde budou moji
milí rozptýlení v takou chví-
li?

4. Než nač je to pečování?
Zdaž nemám jít ku Pánu?
Raděj dnes, než na svítání,
když vím, že z mrtvých vsta-
nu. Já to světu rád přejem, že
zůstane všecko v něm, a mým
milým nechám Boha, který
živ jest, všecko moha.

5. Pane živých, také mrt-
vých, dej mi šťastné skonče-
ní, ať ducha dám do rukou
tvých, bez strachu a soužení;
tělu mezi křesťany, dej sluš-
né pochování a naposledy i
v zemi, ať nebudu zahanbe-
ný.

• S. H.

Jako: Ozdobí se, duše milá.

903. Ach, můj drahý Spasiteli, Ježíši Vykupiteli! V Tebe věřím, v Tebe doufám, na Tebe se jen spoléhám; Tys má radost, potěšení, ve všelikém zarmoucení; tvé radostné oslavení jest mé silné občerstvení.

2. Ó Ježíši nejmilejší, potěšení věrných duší! Věřím tomu, věřím cele, že v tomto svém vlastním těle tvým příkladem z mrtvých vstanu a život nový dostanu, očima svýma vesele uzřím svého Spasitele.

3. Ó Jezu, Boží Beránku, žádostivý spomocníku! Budiž Tobě chvála věčná od nás křesťanů vzdávána, žes pro naše nepravosti umřel s velikou bolestí a zase vstal z mrtvých slavně pro naše spasení věčné.

bc 286

Jako: Již nastáva ten čas právě.

905. Aj, co člověku prospěje, byť vyzískal všecken svět; neb než se nejmén naděje, uvadne co krásný květ; dnes zdrav jest, zítra v nemoci hledá od jiných pomoci leže, úpí, dnem, nocí.

2. Byť se kdo opřel vší silou, každý smrti okusí, manžela manželku svou milou v čas propustiti musí, ježto so-

bě vinšovali, aby spolu dokonali, v hrobě odpočívali.

3. Otec za milého syna volil by mnoho dáti, kdy přijde cíl a hodina, zlatem ho nevyplatí; chtěl by sám zaňho umřítí, statku, zboží jemu přátí, jej za dědice mítí.

4. Matka dcery ušlechtilé, ni pláčem nevypláče, by plakala každé chvíle, nemůž býti jináče; by chtěla za ni umřítí, aneb jeden hrob s ní mítí, nemůž toho užiti.

5. Smrt bere nám i rodiče, kteří nám život dali, nás milovali velice i víc než sobě přáli: což k tomu, dítky, řekneme? I my za nimi půjdemo a v nebi je najdeme.

6. O tom my tedy vědouce, hledmež býti bedliví, na smrt svou vzpomínajíce, budme vždycky ctně živi; dejž, Kriste, ctně živu býti a smrti svatých umřítí, věčně s Tebou bydliti.

7. Pane Kriste, věčný Králi, dejž, abychom se káli, hříchů se vždy varovali a Tebe nehněvali; ó dejž nám v pravém pokání živu býti bez přestání a v dobrém pracování.

8. A když budem mít zemřítí, rač nám paměti přátí, hrůz d'áblových se nebáti, což rač nám z lásky dáti; když pak nás budeš souditi,

dej po pravici díl míti, ó rač do nebe vzíti.

9. Dej zde hříchů odpuštění pro své z mrtvých vzkříšení; dej u víře setrvati, v ní do nebe se bráti; ó udus pekelný plamen, neb jsi mocným všeho Pánem, a spas nás věčně, amen.

BC 68

Jako: Byť lidé zlí a nedbalí.

906. **Aj**, již čas odjiti mého z světa toho nastal mi chvíle této; jdu do země, z níž vzatý jsem; již nic nejsem, nežli popel a bláto.

2. Cíl Bohem mně uloženný, vyměřenný, bytu mého zde s vámi jižť jest mi zúplna vyšel, šťastně došel, jakž jste spatřili sami.

3. Boj mého rytěrování, putování, ten jsem již i dokonat; tomu Pánu, jenž stvořil mne, byl vždy při mně, viru jsem též zachoval.

4. Duše má jest v rukou Božích, v věčných zbožích kochá se přeradostně; již po práci odpočívá, a požívá radosti přerozkošné.

5. Tělo s duší rozdělené vám přítomné, to vy již pochovejte, a na svou smrt pamatujíc, vzpomínajíc, za mnou se též chystejte.

6. Tam se po zdejší žalosti, v té radosti, spolu zase

shledáme, a v nevýmluvné jasnosti u věčnosti opět se uhlídáme.

7. A protož mi toho přejte, radost mějte, že mne z zdejších těžkostí můj přelaskavý Bůh vytrh, k sobě přitrh v nebe do své radosti.

8. Kteréžto milá duše má, vykoupená krví Krista Ježíše, okouši s mnoha svatými, zvolenými, kdež jest anjelská říše.

9. Má manželko, dítky milé, velké, malé, nyní se s vámi loučím, své milé všecky přátely, kde jsou koli, Pánu Bohu poroučím.

10. Hled'te živi býti ctnostně a pobožně, Boha se vždy bojíce, Jeho chválíc, Jej milujíc, slávy jeho ve všem vyhledávajíc.

11. A ačkoli zarmoucení, velmi smutní pospolu teď stojíte; ale však když já radosti mám v hojnosti, prosím, toho mi přejte.

12. Neb se zas s velkou žádostí po žalosti zdejší spolu shledáme a v nevýmluvné radosti u věčnosti, v nebi se uhlídáme.

13. Aj již se s vámi se všemi přítomnými teď žehnám na tento čas; více se s vámi neshledám, až právě tam, když vstaneme z hrobu zas.

Jiří Tranovský.

DC 1- Má svůj nápěv. (23)

907. Aj, již se s tebou zehnáám, zlý, falešný světe, žád-né libosti nemám v tvém hříšném životě; v nebi jest bydlo lepší, po němž srdce touží; neb tam Bůh věčně těší těch, jenž Mu zde slouží.

2. Dej radu z svého srdce, Kriste, Boží Synu; mám-li zde trpět přece, dej mi k tomu sílu; ulev bolestí smrti, potěš smutné srdce; dej mi šťastně umřítí, vem mne za dědice.

3. V vnitřnosti srdce mého, jen kříž a jméno tvé stkví se času každého, toť jest veselí mé; v tom se mi zjev obrazu k mému potěšení, kteraks, ó Kriste! krev svou cedil do umdlení.

4. Skryj duši mou z milosti v bok svůj otevřený; přesaď ji bez žalostí do své věčné slávy. Dobře jest s ní zde bylo, když Tě má v kříži svém; aj, již ji spomoženo, když sedí v lůnu tvém.

5. Zapiš jméno mé pilně, Pane, do knih věčných, a při-važ duši silně svazkem slibů věrných; ať se tak stkví v tvé slávě, před Tebou jsouc živa, bude Tě slavit stále, že tvá řeč pravdivá.

DC 75 Má svůj nápěv. (32)

908. Běh svého v světě života, šťastně teď dokoná-vám; tělo přikryje zem litá do dne, v němž zas vstátí mám k nové slávě a radosti, která jest připravená v Kri-stu Pánu od věčnosti, totiž slávy koruna.

2. Tělo ačkoli své v zemi porušení musí vzít; však že vstanouce v den soudný, věč-né slávy mám dojit; tak že nemůžem bytu zde míti, než s Kristem Pánem, zůstávat na věky budem v životě ne-konečném.

3. Tento život věčný On mně i všem lidem nadobyl; smrt ukrutná šetrila mne, až jsem duši vypustil; a toť jest odměna za hřích, musí vši-ckni zemřítí, však že Bůh chrání věrných svých, nedá jim zahynouti.

4. Než jako zrno pšeničné v zem bývá uvrženo; ze-mrouce potom libezně kvet-ne, tak naše tělo do země se pohřbuje, červům za pokrm bývá, vstanouc potom pře-rozkošné, jasné, v nebi pře-bývá.

5. Já jsem v svého Spasi-tele důvěrně své doufání skládal, On i této chvíle dá mi věčné spasení; On také milé přátele, které teď zane-chávám smutné, časem svým

potěší, ano přijme k sobě sám.

6. Protož již, přátelé milí, neplačtež na mne více; než že mně Bůh dobře činí, raduj se vaše srdce; duše má velebí Boha v radosti neskonalé, nemůž větší být žádost má; Bůh vám všem tu radost dej.

Jako: Marnost v světě nad vše
marností.

909. Bohu buď čest, již se skonává, největší strach je dokonán; můj Ježíš mi ruky podává, Ježíš, kterýž mne spasí sám; nedržte mne, neb v cestě té Ježíš poslední slovo mé.

2. Proč se tážete na víru mou; Ježíš mne jistě miluje; žádná smrt tu radost nevezme, Ježíš když mne potěšuje; беру se pryč a vím též kam; Ježíš poslední slovo sám.

3. Ta naděje mne nepodvedla, na jeho rozkaz pokřtěn jsem, a tak v Ježíše mne oblékla, s Bohem tudy v mír uveden; Ježíši, buď mé spasení, o jménu tvém mé mluvení.

4. Ačkoli hříchové mne trdí, kdo jest bez vady narozen? Však Ježíš v srdci mém to tvrdí, že v jeho smrt pohřben jsem; tak přijdu k bráně života, Ježíš sláva mi bude ta.

5. Můj Ježíš smrt ukrutnou shladil, když jest smrt kříže podstoupil, a mou smrt do konce zahladil, jsa hlavou, úd svůj vykoupil; co Ježíš má, to já též mám, On buď poslední slovo sám.

6. O věcech marných mi nepravte, Bůh nejvyšší je řídí sám; poručte všecko Jemu, věřte, že v pravde plac obdrží Pán! Bůh zapuď úzkost, mor a lest; Ježíš poslední slovo jest.

7. Již k konci jde, již se radujte, Ježíš jedinká radost jest; radostně rukama plesejte, kdes zůstal, má slávo a čest, ó Ježíši! ó Ježíši! Již chvátám k nebeské říši.

DC 15
*Rozžehnání pobožných dítek
s rodiči svými.*

Jako: Ach, jak všecko předivně.

910. Bohu chvála! přichází čas, v kterém duch můj vchází do ráje pěkného; vy rodičové milí, neplačte v tuto chvíli, ale chvalte Boha svého.

2. Co můž lepšího býti, než že mohu ujíti d'áblu, světu zlému, kteří řvou jako lvové, z jejich vzteklosti mnohé vychvácen, jdu k Bohu svému.

3. Toť jsou časy poslední, v nichž veliká den po dni zlost, bída se množí; z které

mne vytrhuje, a neštěstí zba-
vuje, nevystihlá milost Boží.

4. Krátký můj život zem-
ský; Bůh lepší a nebeský dá
mi na věčnosti, tam neumru
již více, a život ten majíce,
budu v nesmírné radosti.

5. Pán Bůh pospíchá s svý-
mi, nedá jim mezi zlými zde
dlouho plakati; spěšně a
šťastně mříti jest tím rychle-
ji vzíti v nebesích los a díl
svatý.

6. Jak často z pravé cesty
může se dítě svést, i to nej-
zdárnější! Svět plný lsti a
zlosti osidla svá v tajnosti
klade všechněm v čas nyněj-
ší.

7. Svou síl může již dosti
rozstírat, svou chytrostí mne
již nedosáhne; neb kdo to-
mu uškodí, kteréhož Kristus
vodí a do nebes nyní táhne?

8. Před tím měli jste ra-
dost ze mne, ale již žalost
můj odchod vám množí;
avšak se spokojíte, jestli jen
povážíte při tom samém dí-
lo Boží.

9. Bůh zná všechny dni na-
še, raní a hojí zase a má své
příčiny; nikdy bez soudu je-
ho nestalo se nic zlého, a On
se vším dobře miní.

10. Když mne potom uzří-
te před Bohem, svaté dítě
v bílém kmentu státi a míti
v rukách palmy a na čest

Pánu žalmy libě a slavně zpí-
vati:

11. Tam se vy radovati bu-
dete, litovati vši této žalosti;
šťastný, kdo Bohu svému
poddává se a Jemu líbí se v
trpělivosti.

12. S Bohem! již já jdu od
vás; co nyní přišlo na vás,
to i jiní měli, a budou ještě
míti; Bůh račiž s vámi býti;
tam se shledáme veselí.

• S. Hruškovíc.

4439
Přípravování se k smrti.

Má svůj nápěv. (BC38)

911. Bohu jsem poručil
věc svou, nechť činí, jak rá-
čí se mnou; chceliž mne zde
dále míti a živiti, nechci se
Mu protiviti.

2. Můj čas i také hodina
jestiž v rukách Hospodina,
nechci Mu já cíl předkládat,
s Ním se hádat, než vůli je-
ho se poddat.

3. Neb On sečetl vše vlasy
mé, tak že mi s hlavy nepad-
ne bez vůle jeho žádný z
nich, ač mnoho jich, Pán Bůh
má všecko v rukách svých.

4. Zde nic není, jen souže-
ní, práce, strach, starost, kví-
lení, dlouhá žalost, krátká
radost, bíd, chorob dost, krá-
tký život, marná žádost.

5. Co jest člověk? hruda
země, počat z mrzkého seme-
ne, nahý na ten svět přichá-

zí, i vychází, nahý též do hrobu vcházi.

6. Nepomůž žádné bohatství, přízeň, umění i šatství, proti smrti zeli není, ni koření, nik se smrti nevymění.

7. Dnes jsme zdraví, mocní, čerství, zítra již na marách mrtví; dnes jako růže kveteme, zítra mřeme a do hrobu se klademe.

8. Vynášen jeden za druhým bývá člověk, po nedlouhém čase svět nás zapomíná, i rodina naši slávu nespomíná.

9. Pane, dej, ať pamatáme, že všickni zemřítí máme, bohatí, žebráci, děti, mladí, kmeti musíme smrt přetrpět.

10. I proč tedy umíráme? Proto, že hříchy pácháme; smrt jest mzda za hřích každého, z světa toho bere, nedbá na žádného.

11. Já zde málo dnů dobrých mám, chléb svůj v potu tváří jídám; chce-li mne Bůh odsud vzítí, rád chci jíti, smrt musí mým ziskem býti.

12. Ačkoli mne můj hřích kouše, přece nezoufá má duše, neb vím, že Bůh Syna svého jediného dal na smrt za mne hříšného.

13. Tento Syn Boží, Kristus Pán umřel za mé hříchy, to znám, a vstal z mrtvých

mně k dobrému, bratru svému; odňal moc d'áblu zlostinému.

14. Živ i mrtvý vždy jsem jeho, neodloučí mne od Něho smrt hořká; On jestiž můj sám, Bůh také Pán, On mne spasí, jako žádám.

15. On jestiž mé potěšení v všelikém smutku, v soužení, vím, že mne On dne soudného z hrobu mého vzkříší bez kvílení všeho.

16. Bůh ostříhá vše mé kosti i v hrobě z pouhé milosti, že se žádná neztratí z nich i z nejmenších, ačkoli sic mnoho mám jich.

17. Tváří v tvář Boha milého budu já času každého v připravené mně radosti na věčnosti spatřovat z pouhé milosti.

18. Ó Ježíši, Boží Synu, jenž zaplatils můj hřích, vinu, rač mne v své rány zavřítí, i spasiti, všaks mne ráčil vykoupiti.

19. Amen, přemilý Bože náš! Dej nám všem v naši smrti čas šťastně náš život skončiti, v nebe vjíti, bychom Tě mohli vždy ctíti.

Eliáš Mlynárových.

5C 72

Má svůj nápěv.

912. Co se mnoho staráme, co mnoho myslíme? Bychom všecek svět měli, umřítí musíme; matky i otcové,

také i synové, všickni naši rodičové, kde jsou se poděli, kteří prvé žili? Všickni umřít musili.

2. Ten cíl jest uložený člověku každému, pánu i poddanému, císaři jasnému; kdo v světě jest koli, starý nebo mladý, však musí umřít každý; žádného důstojnost, neb veliká hodnost z toho řádu nevysadí.

3. By všech lidí zmořila, o to se smrt snaží; nic dlouhé panování, nic mladost neváží; dobře sobě radí, kdo se strojí z mládí k tomu cíli vandrovati, neb nevíme jistě, kde, na kterém místě smrt strašlivá nás zachvátí.

4. Ej, pokudž čas milosti v světě tomto máme, na pokání se dejme a k Bohu zvolíme: Rač, Pane Bože náš, sám varovati nás od všeho zlého v tento čas; smiluj se nad námi, odpusť naše viny pro tvé svaté zaslíbení.

Jako: Bože můj jediný.

913. Člověk hříšný v světě jsouci při svém životě, trpí mnohé bíd, hledaje své obrany u Tebe samého, Stvořitele svého, jenž ráčils vykoupit ho.

2. Z matky své když vyjde, nahý na ten svět přijde, ukrutné bolesti snášet musí

v úzkosti, naposledy smrti musí poddán býti a žalostně umřít.

3. Ej hle, co jest člověk? Jedině co polní květ, kterýž sřát uvadne, aniž víc kvěsti bude. Tak člověk všeliký jest poddaný smrti, musí náhle umřít.

4. Nebo kdož svět poznal a v něm cokoli meškal, musí smrt poznati, aniž ji můž ujíti; malý, neb veliký, chudý i bohatý, musí ji poddán býti.

5. Již já se též strojím a Tobě se poroučím, Stvořiteli svému, přijmiž nyní duši mou, uveď skrz anjely do své věčné slávy, kdež Tebe svatí chválí.

6. Líbiloš se, Pane, žes ráčil vykoupit mne; nechť se také líbí, bych moh' vjít do tvé slávy; nechť není daremná smrt tvá přeukrutná, kterouž měls pro člověka.

7. Ej, nedopouštěj mnou vládnout d'áblu škodnému; nehleď na mé viny, které jsem v světě činil; ale na skroušené srdce mé, můj Pane; nedej, prosím zhynout mně.

8. Rovné za mé viny odplaty nedávej mi, nebo člověk žádný nemůž býti spasený, kteréhož souditi anebo trestati chceš vedle zasloužení.

9. Ač jsem prach, vzat z země; však obraz tvůj jsem,

Pane; rač dát mně hříšnému vzdychky viděti tvář tvou; nezapírej se mne, nebs ráčil stvořit mne k obrazu svému, Pane.

† 10. Uved' v počet svatých, všech věrných vyvolených, kdežto s nimi věčně kraluješ a bezpečně, do kůrů anjelských, do dvorů Sionských, dej být účastníkem jich.

11. Samému čest, chvála budiž na věky vzdána, i s Synem tvým milým, také i s Duchem Svatým. Všemohoucí Králi, má duše Tě chválí, dejž jí býti v tvém ráji.

Ondřej Cengler.

Z 1. Král. 19, 4.

Jako: Dost, dostiř mám.

914. Dostiř jest, dost vezmí ó Bože můj, duši mou k Sionu; svazek těla rozvaž, jenž trhat se počíná pomalu, a duše má po Bohu touží, slzami dnem, nocí Mu slouží! Dostiř jest, dost, ,:

2. Dostiř jest, dost, trápení, kteréž mne v tento čas potkalo, hřích jedu tíž skoro udusil již, a srdce uzrálo, nic dobrého ve mně nebývá, od Boha vždy svěst nepřestává; dostiř jest, dost, ,:

3. Dostiř jest, dost; kříž, jenž přenáramně ranil rame-na má, ó Bože můj, jak pře-

těžká ta tíž, neb smáčím slzama lože své, dnem i nocí volám, k Bohu vzdychati nepřestávám, dostiř jest, dost, ,:

4. Dostiř jest, dost, když jen můj Ježíš chce, On sám zná mé srdce; v Něho doufám, že mi v mé bolesti pomoc svou dá brzce; On sám odejme mi žalost mou řka: Duše milá, pojď již se mnou, dostiř jest, dost, ,:

5. Dostiř jest, dost, ó Bože, jestli chceš, vysvobod' duši mou, již Ježíš jde, dobrou noc, ó světě, kterýž mne krví svou vykoupil, v pokoji odcházím z bídy, v radost věčnou přicházím; dostiř jest, dost ,:

DC 96

Jako: Dobroty lásky plný.

915. Jak rozličným způsobem Bůh nás navštěvuje, a v hněvu svého poselství k nám se přibližuje.

2. Nejistá věc na světě v štěstí se kochati; neb než se člověk naděje, smrt jej pryč zachvátí.

3. To nám příklad na mnohých známý ukazuje, neb smrt i jiným škodila, všecky umrtvuje.

4. Rozum jest jistý toho, že se nám též stane, v času štěstí nenadále smrt na nás přitáhne.

5. Nástroje velmi těžké na nás připravuje, s osidlem

divným smrt litá k nám se přibližuje.

6. Konečně nás trápit chce nemoci těžkou, jakož pak z nás každý pozná při smrti bolest svou.

7. A tak nám jest potřeba v čas se opatřiti, prvé, než nás smrt zachvátí, v hříších se poznati.

8. Pokorně se postavme před trůn velebnosti, a Boha důvěrně prosme, zbavit nás těžkosti.

9. Jakož jest zaslíbil všem, Sebe žádajícím, v čas potřeby pomoc dáti, za nás bojovati.

10. Statečně a prospěšně svědomí své spravme, žádného času nemaříc, k pokání přistupme.

11. Ať ráčí nebeský Pán na to pohleděti, když my budeme svých hříchů plačlivě želeť.

12. Řkouc: všemohoucí Pane, vysoce velebný, Toběť jsme všickni zhřešili svými zlými činy,

13. Světu, tělu i ďáblu i všem zlým žádostem po vůli zde živi jsouce i prázdným marnostem.

14. V účastnost volených svých račiž nás přijati, abychom mohli po smrti s Tebou přebývati.

Jan Trnka. Písař.

Při pohřbu milého dítěte.

DC130 Má svůj nápěv.

916. Jakž Bůh chce, mé srdce k tomu rádo přivoluje; On tresce, jak sám chce toho, kterého miluje; každého věrného za syna přijímá, koho křížem navštěvuje.

2. Hlad, zimu, mor, vojnu, On jestliže kdy dopustí, a zlému, vzteklému ďáblu trápit též dopustí, i tehdy, v čas bídy, Pán dobrý a štedrý, nikdy lid svůj neopustí.

3. Nechť tresce, jak On chce, mne i také dítě moje; nechť líce, své srdce, přede mnou kryje, vzdaluje: však předce mé srdce i duše Ježíše upřímně vždycky miluje.

4. Ej nechť vzal a odňal ode mne mé milé dítě; sám jej dal, také vzal, nebo bylo jeho kvítek, které již Pán Ježíš z žalosti, z těžkosti uvedl v věčný příbytek.

5. Mé srdce, jestli chce může také umrtviti, a předce já v Otce svého budu vždy doufati, jehož jsem; svým hlasem, na dvěře, v pokoře, budu tlouci i volati.

6. Dítě mé z nesmírné lásky zase mi navrátí; a na mne milostně oči i tvář svou obrátí; mne s mými milými časem svým, jistě vím, spojí, žádné z nich neztratí.

7. Tento bič, to smím říci, vděčně od Něho přijímám; smutný víc zhola nic nejsem, radosti nabývám; neb věřím, že uzřím mé milé té chvíle, když nás spojí všech Ježíš tam.

Ján Madáč.

Z 2. Tim. 4, 7.

Má svůj nápěv.

917. Já jsem v světě dobří boj rytířsky bojoval, a Kristu, jenž jest Bůh můj, víru jsem zachoval; již jsem všechněch žalostí sprostěn, běh jsem skončil, a Pán Bůh do radosti mou duši k sobě vzal.

2. Koruna spravednosti tam mi bude dána; s všemi, jenž s toužebností čekají na Pána; tam Ho budu spatřovat na věčné věčnosti, s anjely se radovat po časné žalosti.

3. Nemám žádné libosti v světském živobytí; než v Kristu, mé radosti, s Ním vždycky chci býti, neb On utrpením svým mou zásluhou se stal, smrt jeho jest ziskem mým, s ní mi život dostal.

4. Dobrá noc vám, mně milí, přátelé plačící, pro můj odchod v tu chvíli velice truchlíci; ach, neplačte, však víte, že slunce zachází, a za-

se na úsvitě, zítra jasně vzhází.

* Eliáš Mlynářov.

DC 286

Jako: Pane, jak chceš, nalož se mnou.

918. Já, Pane Kriste, dobře vím, že jednou umřít musím; ale kdy se to má státi, a jak mám dokonati, o tom já nevím, můj Pane; Ty máš to v své radě samé, a sám znáš skončení mé.

2. Což poněvadž konečně vím, jsa z Ducha tvého jist tím, v Tobě samém svou rozkoš mám a jí v srdci požívám; věřím, že jsi mne vykoupil, když jsi pro mne s nebe, sstoupil, hřích, smrt d'ábla oloupil.

3. Protož Tě prosím, můj Kriste, drž mne v té víře jisté; a nedej mi v ní umdlíti ani se kdy změnití; ažby duše z těla mého, z toho stánku smrtelného, vešla do ráje tvého.

4. Můžli to, můj Pane, býti, dejž mi toho užítí, abych rozumně duši svou odevzdal do tvých rukou; a tak u víře s radostí, a na svém lůžku v tichosti vybred z této žalosti.

5. Jestliby jsi mně na poli, v krajině kterékoli, na moři aneb na zemi, neb když jde nakažení, dle vůle své ráčil vzítí, ó rač to v paměti mítí, žes mi dal věrným býti.

6. Též kdybych z veliké mdloby něco řek' zlými slovy; aneb žebych obnažený ležel z neušetření: Odpusť mi to, Pane milý, neb víš, že člověk bez síly bývá v poslední chvíli.

7. Ó Pane, dejž mi v bolesti vroucnost dobré žádosti; a rač srdci mému dáti co svíce dokonati, s doufáním v tvém umučení, krve pro mne vycezení a duše vypuštění.

8. A však Tě nechci učit, jak máš mi učiniti; ale vždycky se poddávám, a při tvém slovu trvám, věře, že jsi života Pán, a mne z milosti spasis sám, buď že zde umru neb tam.

9. Pročez všecken se oddávám a na Tebe spoléhám, neb tvá smrt drahá zisk můj jest, v smrti život, v hanbě čest; Ty tělo mé v poslední den, jakž jsem tím v srdci ujištěn, mocně vzkřisíš z hrobu ven.

M. S. S.

SC 100

Při pohřbu milého dítěte.

Jako: Dost, dostiř mám.

919. Jdiž, dítě mé! Neb sám Bůh volá tě do ráje věčného; mne to tíží, tvůj odchod rmoutí mne, však vůle to jeho; protož nebudu naříkati, nýbrž tě zas Jemu chci dáti; jdiž, dítě mé.

2. Jdiž, dítě mé! Tvůj Bůh tě jen na čas mne ráčil svěřiti, ten pominul, nyní poroučí zas k Němu se vrátiti; jdi, naplň Boží uložení, podle svatého poručení, jdiž, dítě mé.

3. Jdiž, dítě mé! Tam v nebi všecko jest, o čemž svět neví nic. Tam Bůh dává rozkoš, radost i čest; tam smrti není víc. Zde musíš mnoho podstoupiti, tam věčný pokoj můžeš míti, jdiž, dítě mé.

4. Jdiž, dítě mé, do školy nebeské, kdežto sám učí Bůh, do rozkošné radosti anjelské, jakž svědčí jeho Duch; tam s anjely Jemu zpívati, před Ježíšem věčně plesati, jdiž, dítě mé.

5. Jdiž, dítě mé; my za tebou půjdem, když bude Bůh chtiti; ty pospícháš, nedbaje na tu zem, chtíc zlému ujiti, život dlouhý, dlouhé soužení, včasná smrt, včasné jest spasení: Jdiž, dítě mé.

6. Jdiž, dítě mé! Čekaji anjelé již na tvou dušičku, ej! pohleď jen na Spasitele, tenť dává korunu. Ej, blaze duši rozvázané, po boji slávou darované, jdiž, dítě mé.

SC 135

Má svůj nápěv.

920. Jdu pryč vesele v pokoji, když můj Bůh ráčí; srdce mé se nic nebojí, za

Ním kráčí tíše, podle slov jeho smrt jest dar sna libého.

2. To působí můj Kristus Pán, Spasitel padlých, kterých mi zjeven jest i dán; vímť, že hříšných život jest i spasení, tak v smrti, jak v soužení.

3. Tohos, ó Pane, všem podal s hojnou milostí, i k jeho všecek svět pozval účastenosti, skrze slovo své svaté, všudy štědře rozsáté.

4. Onť jest světlo i spasení pohanů bídných, zavedených osvěcení, pastýř lačných; Onť jest církev tvé pravá čest, moc, radost i sláva.

• J. T.

Jako: Ježíši, světlo života.

921. Jezu Kriste milostivý, jenž jsi Bůh a člověk pravý, Tys na kříži umřel za mne, taks mne s Otcem smířil snažně.

2. Prosím, pro své umučení, račiž mi být milostivý, když na mne přijde poslední s horkou smrtí bojování;

3. Když má tvář všecka uvadne, a jazyk v mluvení klesne, uši nebudou slyšeti, srdce se bude lámati;

4. Když snad i paměť pomine, a pomoc všech lidí zhyne; tedy přijď, Kriste, v rychlosti, zbav mne poslední žalosti.

5. Vyveď z údolí bídného, ukrať kříže smrtelného, zlé duchy zažeh ode mne, Duchem Svatým sám stůj při mně.

6. Když se duch s tělem rozžehná, přijmiž jej do svého lůna; nech, ať tělo odpocíne v zemi až do soudného dne.

7. Dej veselé z mrtvých vstání pro své za mne přimlouvání; hříchů mých nepřipomínej, z milosti život věčný dej.

8. Jaks mi ráčil zaslíbiti v slovu (jemuž mám věřiti), řka: jistě, jistě vám pravím, kdož Mne věří a řečem mým,

9. Ten nepřijde k odsouzení, ani smrti k okusení; byť pak zde i umřel časně, však vždy bude živý věčně.

10. Neb ho Já svou rukou pevnou ze smrti věčné vytrhnu, vezmu do království svého učiním jej účastného.

11. Věčné nebeské radosti, kteréž nám popřej z milosti. Ach Pane, odpust hříšnosti, dej čekat v trpělivosti.

12. Až do našeho skonání dejž u víře posílnění slibům tvým pevně věřiti a spasitelně umříti.

921/47 Má svůj nápěv.

922. Jezu můj, chci být tvůj, pokud živ jsem; tvůj jsem také, když umru, v To-

běť jen mám svou víru, Ty jsi toliko v srdci mém.

2. Skrže tvé krvavé, drahé rány, skrz všechny tvé bolesti, kteréž jsi pro mé zlosti trpěl, k sobě mne přitáhni.

3. Ježíši nejvyšší, můj poklade, dej mi být v ráji věčném, smrtí tvou připraveném těm, jenž se z hříchů kají zde.

4. Ty sám diš a jistiš, že žádného nezavrheš, kdož v Tebe věří, ale jej k sobě vezmeš do ráje věčného.

5. Kterýž se v svá prse bije, mluvě jak celný: Ach, můj Pane, budiž milostivý mně; účasten bude slávy tvé.

6. Tys můj Pán, já poddán jsem tvé moci, ačkoli zemřít musím, však tvá smrt jest ziskem mým, těším se vždy tvou pomocí.

7. Při mně stůj, když běh svůj zde dokonám, v poslední čas mou duši, v ruce své přijm, Ježíši, v které se i vždy oddávám.

8. Pryč, světe, nechci tě; neb se mi nic, nic na zemi nelíbí, mé kochání jest v nebi; po něm toužím čím víc tím víc.

9. Zlý světe, nechci tě, nechci tvého; co jest tvá radost? marnost, v nebi jest sladká radost; Ježíši, spas mne hříšného.

• Jan Blasius.

Jako: Ó Bože náš, slyš nás.

923. Ježíši můj, prosím Tě, já sluha tvůj, odvrát ode mne hněv svůj; nechť jsem vždy tvým služebníkem, Tys mým Bohem, Spasitelem, v smrti i v životě mém.

2. Který jsi mne krví svou vysvobodil, za mne na kříži umřel, život věčný i spasení náms připravil, nás vykoupil, s Bohem Otcem nás smířil.

3. Svatým Duchem potěš mne, Jezu Kriste, v mé poslední hodině; přispěj mi, Bože, k pomoci v mém soužení, v mém trápení, ať nepřijdu k zoufání.

4. Nechť duši mou nesou svatí anjelé v Abrahamovo lůno, abych já moh přebývat v tvé radosti na věčnosti; ó dejž mi to z milosti!

DC 160

Za blahoslavené skonání pro zásluhu Kristovu.

Má svůj nápěv.

924. Ježíši, světlo života, potěšení všeho světa na zemi nejsem nežli host, dejž, ať jsem všech svých hříchů prost.

2. Mám před sebou pracovní cestu k tvému nebeskému městu; tamť jest má vlast zaslíbená, krvi Krista vykoupená.

3. K té cestě srdce zemdlené, tělo vši síly zbavené, duše smutná volá k Tobě: Přijď, Ježíši, vem mne k sobě.

4. Potěš mne skrz své trápení při mém posledním skončení; a pro tvůj pot skrvený nechť jsem já osvo-bozený!

5. Pro tvé políčky, mrskáni, nechť jsou hříchové smazáni; koruna, potupa, leh-kost nechť jest má sláva i radost.

6. Tvůj nápoj s žlučí spoje-ný posilň mne, neb jsem zemdlený, a tvé volání v úzkosti zbav mne pekelné propasti.

7. Tvé svaté bolestné rány nechť jsou duše jisté schrány, v nichž by se co holubi-ce skryla, nebála vichřice.

8. Když pak oněmi jazyk můj, v srdci mém zavolej Duch tvůj; duši nechť anje-lé svatí vezmou, když oči zrak ztratí.

9. Slovo tvé ať jest má svě-ce, když mi smrt strhne mé srdce; a když nakloním své hlavy, přej mi, Kriste, věčné slávy.

10. Tvůj kříž, berla puto-vání; tvůj hrob, mé odpoči-vání; a tvé prostěradlo lně-né nechť jest mé roucho smr-telné.

11. Skrz své hřebové zra-nění ukaž mi lásky znamení; skrze tvůj bok otevřený nechť jsem v nebe uvedený.

12. V tvůj, Pane, odchod já doufám, dej, ať při smrti nezoufám; otevř mi nebeská vrata, když dokonám běh ži-vota.

13. V den soudný probud' tělo mé, postav mne na pra-vici své, ať před soudem tvým ostožím a ortele se ne-bojím.

14. Obnov tělo, ať jest krásné, nechť se stkví co slunce jasné, by bylo Tobě podobné, tvým svatým anjelům rov-né.

15. Tuť se budu radovati, s anjely tvými zpívati, i se všemi zvolenými, na tvou tvář patřiti s nimi.

• Jan Mathesius.

St. 111 Má svůj nápev.

925. Ježíš Kristus, Onť jest má naděje, na Něho jsem spolehl cele; k mé pomoci On mi sám přispěje, toť já vyznati mohu směle, má du-še se Jeho nespustí, věřím, že mne věčně neopustí, ač na čas pokušení dopustí.

2. Onť jest otec můj, mat-ka má také, Onť jest bratr můj nejmilejší; mé bídosti On zná všelijaké, mé dobré nejsvrchovanější, On jsa mnohého smilování, slyší mé

i všech věrných stonání, pláč, toužení, srdečné vzdychání.

3. Toužímť po svém milém Spasiteli, neb On, Kristus, jest má útěcha; vzdychám po svém ctném Vykupiteli a duše má k Němu pospíchá, žádámť jistě rozdělen býti, a s svým milým Pánem Kristem býti, radosti oné věčné dojíti.

4. Ó bych došel té radosti spíše, a s tímto světem se rozloučil; abych patřil na Krista Ježíše, a od nevěrných se odloučil, bydlím smutně zde pohostinu, ó dejž mi to za dar, Boží Synu, ať na smrt pomním každou hodinu.

5. Tak když budu svou smrt vzpomínati, potupím svět s marnostmi jeho; Boha budu mítí v své paměti, jsa živ podle vši vůle jeho; nic člověka víc nezdržuje, od hříchů mrzkých neodvozuje, jako když na svou smrt pamatuje.

6. Světe bidný, již se žehnám s tebou, беру se do nebeské vlasti; poněvadžs nevěrný, nic mi s tebou, již mnou víc nebudeš vládnouti, přináležímť do věčných stanů, neb když tělem odpočinu v Pánu, vím, že v poslední den z mrtvých vstanu.

Jiří Tranovský.

Jako: Běh mého v světě života.

926. ^{BC 1} Jistota smrti a pádu pokolení lidského, ukazuje se v příkladu toho těla mrtvého; pro zlé skutky mnohé smutky musíme podstoupiti, staří, mladí, i neradi naposledy umříti.

2. Řeč věrná jest, že za syna by co chtěl otec dáti, když přijde cíl a hodina, zlatem jej nevyplatí; matka dceru žádnou měrou od smrti nevypostí; jak manžely, tak přátely ona loučí v rychlosti.

3. I kdež zůstanem bezpečně? Kdo má příbytky jisté? Ty, kterýž kraluješ věčně, sám Pane Jezu Kriste, nepravosti z své milosti, račiž nám odpustiti, a do nebe sám pro sebe po té smrti přijíti.

Jiří Tranovský.

BC 193

Jako: Kristus Pán jest můj život.

927. Kdo chce v dobré naději smrti své čekati, a po smrti do nebe radostně se bráti:

2. Ten má u víře pravé ve jméno Ježíše činit pravé pokání a to čím nejspíše.

3. Dokudž by čas neminul, kterýž se nevrátí, ježž Bůh z milosti dává; běda! kdož jej ztratí.

4. Člověku nedbalému jest zítra jako dnes; nechce v čas

procítiti, ač zná, že v smrti jest.

5. Dobrou mysl sobě dává, vždy dále odkládá, a v tělesné rozkoši nedbá na svou duši.

6. Nedáť mu tělo hříšné k pokání pravému, neb v dobrém pracovati jest těžko hříšnému.

7. Člověk ten nekající co bude dělati? Po vykonání hříchů smrti se lekati.

8. Když uzří nemocného, toť se mu nelíbí, pakli spatří mrtvého, již běží, kam vidí.

9. Štrachem jsa naplněný, i bude stonati, řka: Již mne všecko bolí až nemohu spáti.

10. Hryzeť mne mé svědomí, že jsem poznal pravdu, a ji skutkem zapíral, všecken strachem svadnu.

11. Neb hrozné řeči Boží hýbají mnou všady, že žádného nespasí bez té svaté pravdy,

12. Kteréž jsem moh' dojiti, když mi Bůh zdraví přál; však jsem čas marně v hříších do nemoci zmrhal.

13. Sejduliť já tak z světa, strach jest ztracení, pokání jsem nečinil, toť jest zlé znamení.

14. K tomuť mne nedbalivost s nevěrou přivedla, v mé nemoci těžký strach na mne tak uvedla.

15. Teprv já srozumívám samo zavedení: Znáti, v pravdě nebýti nestačí k spasení.

† 16. Ó Bože všemohoucí! pomoz mne smutnému, abych ještě zdrav pobyl k pokání svatému;

17. Abych času milosti víc nikdy nemařil, bys Ty mne z milosti své pokáním obdařil.

18. Potěšené hodiny dejž mi dočekati a v tvé pravé naději odsud se pryč bráti;

19. Abych strachu pozbudal, všech nebezpečností s Tebou, milým Bohem svým, byl v věčné radosti.

B. Wolf.

20 175
Jako: Marnost v světě nad vše marnosti.

928. Kdo ví, jak blízko mé skonání? Smrt jde a čas odstupuje, života mého bez nadání konec se vždy přibližuje; pro Krista smrt a krev jeho, popřej skonání šťastného.

2. Před večerem se může díti jinak, nežli bylo z rána; pokudž musím v tom světě býti, duše jest bázni poddána; pro Krista atd.

3. Myslit dej na smrt bez přestání! Když pak budu umírat, bych v Kristu živ byl a v pokání dej mi život zavírat; pro atd.

4. Dej, bych časně dům svůj spořádal, k tomu mysl měl hotovou, a vždy tvé vůli se poddával: Pane, jak chceš, tak čiň se mnou; pro atd.

5. Jak žluč hořký čiň mi svět tento; jak med sladké čiň mi nebe, bych nic nikdy nemyslel jen to, Pane, ó bych byl u Tebe! pro atd.

6. Bože, jen mne očisť vinného, skrz zásluhu svého Syna, jenž mne činí spravedlivého před očima Hospodina; pro atd.

7. V boku a v ranách tvých, můj Kriste, sobě duše má ustlala; potěšení tam najde jistě, jež darmo v světě hledala; pro atd.

8. Nevzdáli mne od Krista mého život, smrt, pokoj ani boj; ruce mé já vložím v bok jeho řka: Ach, Tys Pán můj a Bůh můj! Pro atd.

9. Já jsem oblekl svatost jeho při krstu, jak slavná to věc! Bůh za syna přijal mne svého, protož přeje mi jak Otec; pro atd.

10. Tělo Krista jeda, v Něm mám čest, jeho krev jsem za nápoj pil; já v Něm živ jsem, On ve mně živ jest; jakž by On můj nepřítel byl? Pro Krista atd.

11. Přijď, přijď, smrti, zítřka, aneb hned, tebe se s Kristem nebojím! skrze žalost k

radosti mne ved', já tě čekám a obstojím; pro atd.

12. Dokudž nepřijdeš, neodejdu, potom pak tiše v pokoj do nebeské radosti vejdu, jenž mne připravená stojí; tak v Kristovu umučení věčného dojdu spasení.

• Mag. Dan. Jesenský.

Za šťastné skončení.

BC/80 Má svůj nápěv.

929. Když přijde má hodina, že budu mít umřítí, Kriste, Tě Hospodina prosím, rač se mnou býti; Ty sám mne sproved' a spas, uděl mi milosti své, duši mou v poslední čas poroučím já v ruce tvé.

2. Hříchové se oboří, a budou mne kousati, neb jich co písku v moři; avšak nechci zoufati, smrt, Pane Ježíši tvou a tvé předrahé rány přivedu na paměť svou, tyť budou mé obrany.

3. Úd jsem v tělo tvé vtělen, tomu se těším z srdce; nebudu, vím, oddělen od Tebe v smrti půtce; umru-li umru Tobě, a vždy budu bezpečný; nebs Ty mne koupil sobě, získals mi život věčný.

4. Aj, poněvadž z mrtvých vstals, nezůstanu já v hrobě; k Bohu Otci se dostals, dostanu já se k Tobě, kdež jsi Ty, tam já přijdu, při

Tobě budu věčně; a protož odsud vyjdu vesele a bezpečně.

V. D. Příbiš.

Jako: Z vítězství Ježíše Pána.

930. Křesťané, na toto tělo bedlivě pohled'me, že nám podobné bylo, znejme; ach jak se změnilo, kteréž málo před tím zdravé, čerstvé bylo.

2. Na to nám také přijiti pilně pamatujme, že musíme zemřítí, vězme, než se nadějeme, všechněch věcí zdejších zbaveni budeme.

3. I nechmež světa marnosti, utečme se k Kristu, hříchy v mrzkost vezměme, cestou chod'me spravednosti, líbice se Bohu z víry pobožnosti.

4. Ej, tak se netřeba bude báti smrti hrozné; neb jest dveřmi k životu, věrme, Kristem jest potřena tak do nebe věrným brána otevřená.

† 5. Za to my Tebe prosíme, nejmilejší Pane, dejž, ať se k ní strojíme snažně, se vši bedlivostí, tak v dobrém skonajíc, přijdem do radosti.

Za tiché a blahoslavené skonaní.

Jako: Jezu Kriste, jenžs studnice.

931. Kriste, vím, že umřítí mám, ale kdy se to stane, a kdy zase ducha oddám, jak mne tu smrt zastane, nevím, to jest v tajnostech tvých složeno, Bože, hlubokých, jak, co tvůj soud ukládá.

2. Ale to vím což nejlépe, vím, Pane, z daru tvého, že mám srdečnou naději v Tobě, když Tě samého znám tím být, jenž v nevinnosti své utopil naše zlosti a mně dobyl království.

3. Prosim však, ó můj Ježíši, upevni mne v té míře, ó má naději nejjistší, ať setrvám u víře; tak aby, když půjde z těla má duše, odtuchu měla šťastného v nebe vjítí.

4. Můž-li být, i v tom pečeti tvé sobě lásky žádám, bych moh' při dobré paměti býti s tělem rozvázán; již pak v domu neb na poli, nechť smrt přijde, neb kdekoli, já se Tobě oddávám.

5. Pakli mne jaká porazi od zlých vrahů příhoda, neb morní bolest nakazí, zachvátí oheň, voda, tak mne tu, Bože, veď sobě, jakž víš, že já, jsa zdrav, Tobě jedině se poroučím.

6. Jestli se pak co z křehlosti přidá mně, sluhu tvé-

mu, dopustiti neslušnosti proti úmyslu mému, toho mi, ach, nepočítej, od se proto nezamítej, co se z mdloby přihází.

7. Nýbrž dodej v mé nemo-ci i při smrti mé síly, bych v něčem neklesl; pomoci rač mi, ó Pane milý, abych se srovnaje svorně s bližními, Tobě pokorně oddal v svaté tvé ruce.

8. Avšak proč já učím Tebe, jak se mnou dokonati máš? lépe samého sebe jen na tvé ruce dáti; ach, vůle tvá a slovo tvé stále, jen buď pravidlo mé, tak věčně do-bře bude.

9. Protož já, klada na stranu svých smyslů a žádostí, svému Tobě k nohám Pánu, aj, padám s důvěrností, že Ty mne skrz hrob provedeš, k vzkříšení slávy přivedeš; víc co, nevím, než amen.

Závět umírajícího otce.

Jako: Ježíši, světlo života.

932. Mám povolání od Krista, bych šel z světa v rajská místa, co pak mou duši zdržuje, to můj závět oznamuje.

2. Tobě, Bože Otče, duši svou poručím, jakož sluší, Tys mně ji byl dal v tělo mé, zas ji oddávám v ruce tvé.

3. Ježíši, své nepravosti oddávám já tvé milosti; dej, aby se utopily v moři tvých ran, Kriste milý.

4. Vem, Duchu Svatý, úpění i poslední okamžení; a když můj jazyk ustane, vzdychej Ty v mém srdci, Pane.

5. Vám dávám, moji strážcové, slzy své, ctní anjelové, jimiž jsem hříchy oplakal, co vděčnějšího bych vám dal?

6. Země! tys mou matkou byla, do té chvíle mnes živila, přijmi své dítě, mé tělo, by v tobě svůj pokoj mělo.

7. Své milé smutné manželce zanechávám všech vdov soudce, Ten, jestli se křivda stane, k Němu vzdychej, tě zastane.

8. Dítky nechám Otci tomu na sirotky laskavému, On vás, mé sirotky milé, zaopatří každé chvíle.

9. Vám pak přátelům do-brého zanechávám Boha svého, Jemu služte jen v každý čas, neopustí na věky vás.

10. Nepřátely z srdce svého oddávám v moc Boha svého, On ať jich srdce obrátí a k sobě cele navrátí;

11. Tak aby byli spaseni a do nebe uvedeni, tam chválili Boha svého, tak dlouho snášelivého.

12. A tak již jdu z toho světa spatřit Krista, mého bratra, neb Bůh již přijal

mou duši, tělo mé zde zůstat musí

13. V zemi, až do dne soudného v hrobě čekat příští jeho, tu z prachu bude vzbuzené a s duší věčně spojené.

14. Dobrou noc, přátelé milí, neplačte na mne v tu chvíli, nebo se zase shledáme, když zazní hlas trouby Páně.

Z polské Václav Kleych.

DE 206 Má svůj nápěv.

933. Marnost v světě nad vše marnosti, na něm nic jistého není, co by zůstalo v své stálosti a nevzalo porušení, v čem se nejvíce kocháme, to mine, než se nadáme.

2. Když člověk jest v nejlepším květě a vši rozkoši oplývá, rychle podřít, co trává v létě, umírá, v hrob vložen bývá; musí se bráti k věčnosti, opustit světa žádosti.

3. Co nám prospěje světa sláva? Co bohatství, kteréž máme? Krátký čas člověk živ zůstává, a všeho zde zanecháme; Co jsme koliv shromáždili, bude, jak bychom nebyli.

4. Dokud jest čas milosti Boží, strojme se do věčných stanů, nepečujme o slávu, zboží, náš poklad jest v Kristu Pánu, plný nebeského

jmění, Jemuž v světě rovné není.

5. Nešťastní, jenž pro světa marnost Krista se věčně zbavili, oblibující světa žádost, ó by zrozeni nebyli! Lépe jest jim mělo býti, nežli v věčné muky jíti.

6. Odejdi pryč, ty marný světe, spolu také časná slávo, v tobě se vše naopak plete, nemáš ke mně více právo, já jsem sobě zvolil svého Spasitele přemilého.

Václav Kleych.

Rozžehnutí se s světem mladých dých lidí.

Jako: Nastal nám čas přeradostný.

934. Můj mladý život konec má; má radost i žalost, duch můj v těle místa nemá, musí z něho jak host, můj život víc nemůž státi, mdlý jest a musí přestati, přemouzen jsa smrtí.

2. Má duše na dlouhou cestu tudy se odbírá, ku Kristu a k jeho městu; tělo pak se svírá žalostí, že má do hrobu, k porušení jít v tu dobu, jakoby nebylo.

3. S Bohem! s Bohem! marný světe, musím tě nechat, v tobě mi již nic nekvete, budu se pryč bráti; v tobě již naděje nemám, již odejdu, a hned skonám, proto stýskám sobě.

4. Neželím, že musím z tebe, světe zrádný, jíti, ale v tom lituji sebe, že srdce mé cítí všechny ty hříchy a zlosti, kteréž jsem páchal z mladosti; ty mne usmrcují.

5. Ó Ježíši! drahý Pane! Ó! co jsem učinil? Všecko již žaluje na mne, že jsem já provinil; ale však nechci zoufati před soudem tvým, Bože svatý; za milost Tě žádám.

6. Ach Bože! svůj kříž a žalost já ponesu tiše; jen odpusť mi mou nepravost pro Pána Ježíše; rač mne na milost přijati, nedej mi věčně umřítí, vzdal hněv svůj ode mne.

7. Pohled', Otče vši milosti, Jezu, Králi slávy, jak se na mne teď úzkostí hrnou a mne dáví, srdce mé jest rozpalené, strachem a bídou sevřené; zbav mne již té strasti.

8. Žádné v světě již radosti víc nemohu mítí; musím z něho a ode všech milých přátel jíti; protož chci již tu přestati a žalostný hrob chystati, v němž bych ležel tiše.

9. Měj se dobře, slunce, měsíc, hvězdy, hory, tráva, a co nebe i země víc má, aneb vydává; já se již poroučím Bohu svému, nebo víc nemohu, s Bohem, již dobrá noc!

* S. H.

Jako: Jezu můj, chci byt Tvůj.

935. Můj Pane, nedej mně zahynouti, když v posledním skončení, těla s duší loučení, strach smrti věčné mne rmoutí.

2. Nemám sic dílu víc v tvé radosti, mé světlo, mé spasení, ach já znám tvé horlení a soud proti nepravosti.

3. Kterak bych já tedy moh' obstáti s tak velikou hříšností, kdybys chtěl bez litosti, podle práva mně plat dáti?

4. Než tvůj kříž, smrt a tíž síli duši, a tvůj Duch utěšený mdlému srdci v soužení ukazuje pravou skrýši.

5. Tam místa do jista dáš bídnému, tam vše napsáno stojí, co z milosti v tom boji učinils mně upadlému.

6. Tam mne již skrz ten kříž, ó můj Pane, sláva jest otevřená smrtí tvou připravená mé duši, Tobě oddané.

7. Protož chci doufat vždy v samém Tobě, smrti jak nepřitele, škodného jen na těle, nelekat se v žádné době.

8. Jen to dej z lásky své, ať obrátím všechna srdce myšlení k ranám tvým a trápení, tvou smrt z paměti neztratím.

9. Když můj zrak, rozum tak již přestane, nepozná potěšení, všechny moci se změ-

ni, Ty mne beř odtud, můj Pane.

10. Na krev tvou přesva-
tou chci umřítí, neb v ní jest
ujištění, že v věčném utěšení
s Tebou, Ježíši, mám býti.

• S. H.

SC 193
Jako: Kristus Pán jest můj život.

936. Musím' všickni ze-
mřítí, nebo smrt jest jistá;
však se máme těšiti, skrze
Jezu Krista.

2. Ó Pane Jezu Kriste! Ó
z vítěziteli! Tys nás koupil
zajistě svou předrahou krví.

3. Rač nám přítomen býti
při hodině smrti; když my
budeme mřítí, rač nás k so-
bě vzítí;

4. Abychom se tam všickni
radovali s Tebou, kdež ne-
skonala radost, pokoj zdra-
ví, věčnost.

5. Pane Ježíši Kriste, rač
nás tam dovésti, do té věčné
radosti, kdež jest všeho dosti.

SC 201
937. Nechte dítek jit ke
mně, praví Syn Boží sám; ne-
boť mají díl u Mne, a Já jsem
jejich Pán, za ně Já také
jsem, aby byly spaseny, v
svém z Panny narození dě-
látkem učiněn.

2. On je objímá mile a roz-
koš svou má v nich, i svědčí
každé chvíle, že nebe jest je-

jich, neb z jeho svatých ran
krev, kteráž se prýštila, je-
jich také hřích smyla, když
byl kopím proklán.

3. Pročež k jeho žádosti
neste dítky k Němu, aby do-
šly milosti k životu věčnému,
nebraňtež jim jíti, neb se k
nim nakloňuje, je jako své
miluje, chtě v nebi je mítí.

4. Ač pak mrou smrtí čas-
nou, jsou v nebi duše jich,
neboť dědicové jsou věci ne-
skonalejších, již jsou znikly
zlého a netrpí bolesti, ale
chválí s radostí Pána Boha
svého.

SC 160
Při pohřbu dítek.

Jako: Ježíši, světlo života.

938. Nechtěj nestřídmě
kviliti a přílišně naříkati pro
smrt dělátká milého, z krve
tvé na svět příšlého.

2. Bůh jej dal, Bůh jej zase
vzal, co propůjčil, to zas od-
ňal, nemáš v tom křivdy od
Něho, přijmiž, co jest z ruky
jeho.

3. Máš Bůh právo k našim
dítkám, neb je On ráčil dáti
nám, svěřiv nám je na krát-
ký čas, jako mocný Pán bere
zas.

4. Mějž při nich to potěše-
ní, že z Božího uložení rodí
se i umírají a v nebe se do-
stávají.

5. Neplač tedy, nenaříkej; ale s Jobem takto říkej: Bůh je dal, Bůh je zase vzal; co propůjčil, to zas odňal.

6. Neb jsou v smlouvě obsažené, s Abrahamem učiněné, že jest Bůh ochráncem jejich, od pekla vyprošťuje jich.

7. Budiž ze všeho pochválen, trůj v osobách, v bytu jeden; neb cožkoli při nás činí, žádnému krivdy nečiní.

Jako: Aj Pán kraluje.

939. Neplačtež mnoho, přátelé, toho mrtvého těla; neb ono zcela nezahynulo, ale usnulo; shledámeť se zase všickni v onom čase.

2. Pán Bůh jak sluší, opatřil duši, v nebeském trůnu, v otcovském lůnu tam odpočívá, všeho užívá; duše neumírá, svědčí z písem víra.

3. Když se rozední ten den poslední, tělo schované z prachu povstane, nyní bezdušné, bidné, neslušné, bude čerstvé, krásné, spanilé a jasné.

4. Blaze člověku, jenž toho věku časně dochází, neb co mu schází? Pozbyl marnosti, bíd a starostí, má kochání v Bohu, a v Něm radost mnohou.

† 5. Tvá smrt předrahá k tomu pomáhá, ó Boží Synu,

v smrti hodinu i nás do nebe věřící v Tebe, pojmi, milý Pane, amen, tak se stane.

Jiří Tranovský.

Pr 7.34

O potupení světa.

Má svůj nápěv.

940. Nic nedbám na ten svět a všecko jeho jmění, když jen najít mohu v Ježíši potěšení, v Tobě jsem vyvolil svou rozkoš vždy držet, Ty sám jsi má sláva, nic nedbám na ten svět.

2. Svět jest jen jako dým, jenž v povětří hned zmizí, a stínu podobný, stálost svou krátce drží; můj Ježíš zůstává, byl všecko šlo na zpět, On jest můj hrad pevný, nic nedbám na ten svět.

3. Svět hledá slávy, cti u všech vznešených lidí, a slouží k hodnosti jim, než náhle se sklídí; ten pak, v Němž mé srdce slávu svou chce držet, jest Ježíš jediný, nic nedbám na ten svět.

4. Svět chce stříbro zlato, a nemůž vždy přestati, než aby mammonu v truhle mohl najíti; jáť vím lepší jmění, k němuž srdce i hned pospíší, jest Ježíš, nic nedbám na ten svět.

5. Svět se v pádu stará, že již bude potupen, jakbychom s fortelem hráli o slavný stupeň; jáť chci na ramenách

břímě Krista držet, když mne Spasitel ctí, nic nedbám na ten svět.

6. Svět svou rozkoš, slávu nemůž dosti vychloubit, ano smělby k tomu i samé nebe slíbit; nechať ten s ním drží, kdo chce kráčet nazpět, já miluji Boha, nic nedbám na ten svět.

7. Nic nedbám na ten svět, v okamžení pomine jeho osobení, smrt v ničemž nezastane; zboží, jmění, rozkoš musejí hned zmizet; můj Ježíš zůstává, nic nedbám na ten svět.

8. Nic nedbám na ten svět, neb Ježíš jest můj život, můj poklad, mé jmění, skrz Něj mám v nebe průchod, v království nebeské, po čemž již mám dychtět? Tak dim ještě jednou, nic nedbám na ten svět.

• Dan. Stranský.

Jiná při hrobu.

Jako: Pochovejmež toto tělo.

941. Nu již my tělo schovejme a Bohu duši poručme, Onť ji sám dobře opatří, ve dle své nám tajné rady.

2. Však věříme a doufáme, že se, Bůh dá, uhlídáme, když z země z mrtvých vstaneme a když před soud přistoupíme.

3. Nu, spiž, až tobě i všem Bůh vstáti rozkáže troubou svou, kdež sečteno bude zjevně, což před světem bylo tajné.

4. Bože, pomoz nám, aby jsme v víře živi byli ctnostně, potom vesele odsud šli a na tvém soudu ostáli.

5. Dejž nám to, Ježíši Kriste, jenž nás vykoupils zajiště z moci d'ábla, z smrti věčné, bychom s Tebou byli věčně.

Eliáš Láni.

Jako: Ježíš Kristus, onť jest má naděje.

943. Ó daremné světské utěšení, jak brzo pomijíš v rychlosti! Nad smrt nám nic jistějšího není, ta umí zbavit radosti; i proč na to nechcem pomněti a nepřestáváme vždy hřešiti, vědouc, že máme všickni zemříti.

2. Ó smrti, jak jest hořká pamět tvá člověku srdce veselého! Jaks mladému a silnému hrozná, a kdož má v světě štěstí mnoho! Žádného sobě nic nevážíš, bohatého, chudého udáviš, náramně s tím chytře jíti umíš.

3. Ó smrti, strašidlo velmi hrozné, jak umíš chytře podtrhnouti! Tebeť se vyvarovati nelze, ani se jest kudy vyhnouti; nad tebe nic strašlivějšího, nic soudu Božího,

hroznějšího, pekelných muk
nic ukrutnějšího.

4. Ó kterak jsem se nena-
dál toho, abych měl tak brzo
umřít; měv na tomto světě
štěstí mnoho, nechtěl jsem
na smrt nic pomněti; již ke
mně poslala posly své, bo-
lest nemoc, trápení přetěžké,
odňavši mi všecko veselí mé.

5. Již mi se zatměl veške-
ren zrak můj, truchlé jest ná-
ramně srdce mé; chlouba
světská, po kteréž jsem já
stál, náklady na se čině mno-
hé; toť se mnou do hrobu
nepůjde; než co jsem činil
dobré nebo zlé, toť se mnou
na hrozném soudu stane.

6. Nejmilejší vy přátelé
moji, již já jdu od vás v tuto
chvíli; prosím vás, na hroz-
nou smrt pomněte, a Boha
svého vždy se bojte; na světě
nelze dlouho býti, kdo se na-
rodil, musí umřít, Pánu Bo-
hu počet učiniti.

† 7. Milosrdný Bože, pro-
sím za to, rač se znáti k své-
mu stvoření; však nic ne-
jsem než popel a bláto, odpu-
stiž mi mé provinění; když
budu na tvém soudu státi,
rač se ke mně milostivě zná-
ti, dejž mi s sebou v nebi pře-
bývat.

O lásce a žádosti k Ježíši.

OC 26 ✓ Má svůj nápěv.

944. Ó přebídná světská
marnost! Buď již milá, ko-
mu chceš; tvou zevnitř
stkvoucí radost žalosti napl-
ňuješ; těm, jenž nenávidí ne-
be, poručím, ó marnost! te-
be; neb jest žádost mé duši
s Tebou bydlet, Ježíši.

2. Ustali lidé v své moci,
od slunečné horkosti žádají,
aby den s nocí pominul s
svou dlouhostí; aby po práci
své těžké měli spočinutí leh-
ké; Tys pak žádost mé duši,
nejmilejší Ježíši.

3. Ach, kdybych mohl v
tvém lůnu, tak jako žádám
sobě, spočinouti při tvém
trůnu a bydleti při Tobě;
tím bych sebe potěšoval, to
nad zlato považoval, jestli bys
vzal mou duši, ó nejdraží
Ježíši.

4. Nech ať jdou mnozí
přes bouřku a přes mnohá
neštěstí, přes vítr a vodu
prudkou, hledajíc svého ště-
stí; já pak krýdly pravé vi-
ry vznáším se k nebi bez mí-
ry, abys přijal mou duši, nej-
pěknější Ježíši.

5. Tisíckrát mluvívám k
sobě a to mnoho tisíckrát:
Ach, bych již moh' být v
svém hrobě, v pokoji vyjda
odtud a mítí své polehčení,
těla bídného složení, a odda-

ti svou duši Tobě, drahý Ježíši.

6. Přijď, ó smrti! přijď sestro sna a vezmi mne již s sebou; ach, spusť mé lodičky vesla, přivež k věčnému brodu; nech se tě ostýchá, kdo chce; ty mne potěšuješ předce; nebs ty průchod mé duši, přijmiž ji, ó Ježíši.

7. Ó bych žalář svého těla mohl hned opustiti, aby duše má veselá mohla do nebe jíti, kdežtoby písničku věčně prozpěvovala bezpečně se vši anjelskou říší, Tobě drahý Ježíši!

8. Ale když to město věčné a duše mé veselí nemohu míti zde časně, než musím v tom údolí potrvat na malou chvíli; teď Tobě já všecky smysly poddávám, Tys mé duši radost, ó můj Ježíši.

Při vyprovázení.

Má svůj nápěv.

945. Ó smrti ukrutná, ach což býváš žalostná, když rozdělení v zdejším bydlení

2. Přátel milých činíš a všecko divně měníš; aj, tvého cíle, kratičké chvíle!

3. Těžkou žalost množíš, když ty koho umoříš; toť tvá hodina, smutná novina!

4. Proměňuješ také rozkoše všelijaké, i sláva světa tu již odkvetá.

5. Právo, kteréžs vzala v ráji, tos vykonala teď na mém těle zjevně a smele.

6. S přátely milými a s zármutky těžkými smutně se loučím, Bohu poroučím.

† 7. Aj již se ubírám, více vás neuhlídám, přátelé milí, až v onu chvíli,

8. Když přijde k soudu Pán, a nás mocně vzbudí sám, archanjelova když zavzní trouba.

9. Tať jest vůle Boží, kteráž vám žalost množí, mně k potěšení, k vysvobození

10. Z žaláře těžkého, z osidla d'ábelského, tak jako z leče, když zvěř uteče.

11. Vaše srdce pláče; duše má veselí se, že přijde právě k té věčné slávě.

† 12. Již vás Pánu Bohu poroučím, víc nemohu; On rač nám dáti tam se shledati,

13. Kdež všickni volení v nebeském utěšení vždycky zpívají, chválu vzdávají

14. V té věčné radosti, v nevymluvné slavnosti. Ó dejž to, Pane, ať se tak stane!

Jako: Otče Bože všemohoucí.

946. Pane Bože, věčný Otče, prosím Tebe, dejž, ať s nebe pomoc přijde v mé potřebě.

2. Když časem svým z světa musím, duši pustím, svět

opustím, dej mi průvod v věčný život.

3. Já v ruce tvé poroučím své tělo s duší, jakož sluší; anjelům tvým, duchům čistým,

4. Prosím, rozkaž, v poslední čas, kterýž jest znám Tobě, ne nám, vzít duši mou v slávu věčnou.

† 5. Jezu, Jezu, Boží Synu, jenžs na kříži v hořké tíži umřel za mne, pro hříchy, mé.

6. Ó můj milý Spasiteli! Mé vzkříšení, potěšení, Tys má radost až na věčnost.

7. Tvá smrt drahá jest má sláva; tvá krev svatá má výplata a tvé rány mé obrany.

8. Slyš mé rány, a stonání a mou duši, ó Ježíši, přijmi k sobě sám do nebe.

9. Ó Beránku, v Božím stánku spomni na mne pro nevinné tvé trýznění, utrpení.

10. A pro krev svou velmi drahou mně dědictví v svém království, spolu s tvými dej svatými.

† 11. Duchu Svatý, rač sám státi, prosím, při mně, při smrti mé, potěš srdce v prudké cestě.

12. V tom skonání, umírání, lest d'ábelskou, a smrt těžkou dej přemoci svou pomocí.

13. A vesele, v víře celé, z světa sjíti s Tebou míti v nebi radost až na věčnost.

14. Amen, amen, za mým Pánem již já půjdu, z světa vyjdu, z své žalosti do radosti.

92 273

MÁ SVŮJ NÁPĚV.

947. Pane, již v pokoji, ustalého v boji sluhu odsud propusť v nebe k rytířstvům pusť tiše, spasitelně; však vedle vůle tvé.

2. Rád já chci zemřítí, v nebi dědic býti, Kristus mi pomáhá, kterého Bůh dává za světlo pohanům, by šli k věčným stanům.

3. Již jsem dost bojoval, nepřátel dost míval, tělo své přemáhal, kalich kříže míval; víru však zachoval a tak běh dokonal.

4. Musím sic slziti, bez mi-ry kvíliti, těžkou cestou jíti, věrným chtěje býti, nad hříchy truchliti, kříž, těžkost nositi.

5. A však se promění, boj a běh na zemi, Bůh mne vysvobodí z zlého, co mne svodí, musí lépe býti, hořkost konec míti.

6. Pokoj najdu v duchu, vysvobozen z hříchu, všeho potýkání bude dokonání, mne v nebi obklíčí radost věčně stkvoucí.

7. Již jest odložena, z milosti spravena ta koruna pěkná, slibena od Pána, tam mé potěšení, v věčném oslavení.

8. Můj Spasitel živ jest, a mne sám chce převést z smrtelného lůžka tam, kde bolest všecka odstoupí jistotně, vzkřísí mne radostně.

9. Toto tělo vstátí musí, k slávě jíti, když mrtví povstanou, slyšíc řeč důstojnou, a já uzřím Krista, to jest věc přejistá.

10. Jemu budu zpívat, čest slávu, vždy vzdávat, chváliti dobrotu, s svatých všech jednotou, dobrých věcí pramen zvelebovat, amen.

* Jan Burius.

Jako: Ježíši, světlo života.

948. Pane, přispěj k mé pomoci, když mluvit nebudu moci, když uši mé potratí sluch, vyučujž mne tvůj Svátý Duch.

2. Pane, buď potěšení mé, když mi strhne smrt srdce mé; když se zpuká zrak mých očí, zříd', ať duch můj ctně vykročí.

3. Poroučím duši svou, Pane, nech se v ruce tvé dostane, obrať ke mně obličej svůj; však jsem jeden z volných tvůj.

4. Pro tvé hořké umučení, odpusť mi mé provinění; neb d'ábel mne viní z něho; vytrhni mne z hrdla jeho.

5. Slož ve mně spasitelnou řeč, tím lékařstvím sám mne uleč; dejž, ať jsem svědomím svým jist, že jsem ode všech hříchů čist.

6. Ó věčný Bože, tvá milost dejž mi v kříži trpělivost, ať umru pokojně, tiše, v zásluhách Pána Ježíše.

7. Sprostiž mne muk sám pro sebe, uveď duši mou do nebe, s anjely svými konečně ať Tě ctím a chválím věčně.

† 8. V bídě, v nouzi, v pokušení Kristus jest mé potěšení; neb vím že jest živ konečně Ten, jenž mne vykoupil věčně.

9. Ten, v Nějž jsem doufal každý čas, obleče mne v mou kůži zas; když přijde ten poslední den, z prachu země já vstanu ven.

10. A uhlídám v tomto těle Boha, svého Spasitele, spatřím Jej vlastním okem svým; tak se stane, to díti smím.

11. Kriste, pro své umučení, dej nám hříchů odpuštění, a po života skonání s Tebou věčné přebývání.

U hrobu.

AC 294

Má svůj nápěv.

949. Pochovejmež toto tělo, nemajíc starosti mnoho; neb v soudný den z mrtvých vstane, života věčného dojde.

2. Z země jest, do země přijde, v poslední den z země vyjde, když znět bude trouba Boží, před hrozným soudem se staví.

3. Duše jeho žije v Bohu, jenž ji zde milostí hojnou ode všech hříchů zlých obmyl, skrz Krista Pána vykoupil.

4. Jeho bída, také psota k dobrému konci již přišla, neb nosil Kristovo břímě; umřel, a však živ jest věčně.

5. Duše žije bez bolesti; tělo jen spí s líbezností; když přijde Pán, jej oslaví, životem věčným obdaří.

6. Zde bylo v velké úzkosti; tam bude v věčné radosti, v svatém pokoji bydlící, jako slunce se svítící.

7. Nechmež tedy ho zde spáti, jděme domů cestou našší, strojíce se všickni za ním, neb smrt přijde k nám časem svým.

8. Dejž nám to, Ježíši Kriste, jenžs nás vykoupil zajiště z moci ďábla, z smrti věčné, bychom s Tebou byli věčně.

AC
320

Má svůj nápěv.

950. Pryč buď ó světská marnosti, pryč buď falešný světe, jenžs mně tvou ošemetností, škodíval v mém životě; mým milým dobrou noc dávám, neb již ten den zjevil se, v němž zármutek skončil se; duši mou Bohu oddávám, když skrze smrt s radostí, jdou nyní do věčnosti.

2. Raduj se již, duše milá, radujte se smyslové, neb se hodina zjevila, v které moji údové; po mnohých bidách, bolestech, k svému odpočínutí jdou, již vás nic nemroutí; neb po vystálých neřestech, budete spočívati věčně se radovati.

3. Dnes jsem již všecko přemohl, co mne v světě trá pilo, Bůh sám mně v tom všem pomohl, že se to proměnilo. Odstupte pryč, zli duchové, do ohně pekelného; můj Ježíš sprostil mne ho, a moji všickni hříchové skrze Něj jsou shlazení a krví očištění.

4. Aj, já již plesám srdečně před trůnem Boha mého, neb jsem obdařený věčně korunou slávy jeho; již se tam stkvím v bílém rouše, kdežto jest dokonalá spravednost neskonalá, tam se raduje má duše, kde jest radost, plesání na věky bez přestání.

5. Ach, kdoby mohl vypsat, velikost té radosti, v které budem zůstávati, na věčité věčnosti; ustavičně plesajíce, Boha mého chváliti, na tvář jeho patřiti, svatý, svatý, zpívajíce, kde jest života pramen; to jest jistě tak, amen.

Ondr. Šefarovský.

Má svůj nápěv.

951. Proč se svět v marnosti a v pýše honosí, ježto sláva jeho jen na nitce visí; všeliká nádhernost, které zde okusí jak hrnčíř nádobu rozrazí, v tu dobu zahynouti musí.

2. Kdo se světa drží, na trsf se opírá; neb píše na leď, bez péra, černidla! Svět hory slibuje, zlatý ráj otvírá; nic nevěř šidíři, nedrží své víry, s lstí se vždy obírá.

3. Všecka rozkoš světská, zdejší jeho sláva, v pravdě nic není, než polní květ a tráva; neb list, kterým vítr, jako chce, pohrává; aneb co bublinka, tenší, než lupinka, co na vodě stává.

4. Tak mnohá království monarchové slavní, muži, lidé silní, vznešení a vážní, nad to pevné hrady, města starodávni, ač tak slavné byly; však jakby nebyly, zmizly v okamžení.

5. Kde jest to Ninive, město tak veliké? Neb kde jest

Babylon v slávě preveliké? Aneb Jeruzalém, rozkoše všeliké? Spustla jsou dočista, že živí ta místa zvěry zlé divoké.

6. Kam se děl Julius, císař nej přednější? Kam se děl Tullius, řečník nejvzácnější? Kam Aristoteles mudrec nejvtipnější? Neb krásný Abšolon? Král moudrý Šalomoun, Samson nejsilnější?

7. Alexander, velký, vladař všeho světa? Kde tyran Attila, Boží bič a metla? Všickni pominuli, již jest po nich veta, a mnohý násilně v půl věku, i bídne, vzal konec života.

8. Boháč skvostný v pekle pochován se mučí, smrt jeho všem vůbec povážít náleží; neb kdo svět miluje, rozkoší se drží, jest pravá jistota, zbaven jsa života, zahynouti musí.

9. Ó bláto mrzuté! Ó pytlí smrdutý! Proč se tak nadýmáš, co měchýř nadutý? Šarlátem neb kmentem buď jak chceš odětý, však to všickni vědí, že tě červy snědí, hadi jedovatí.

10. Člověče přemilý, přestaň již hřešiti, hřích želej, věř v Boha, hled' stále doufati, cvič se v pobožnosti, modl se bez přestání, lámej chléb chudému, čiň pomoc nuznému, dej se na pokání.

11. Nic nedrž za svoje, co můžeš ztratiti; co svět dává, miní zase vychvátiti; zdvihni vzhůru srdce, snaž se v nebi býti; šťastný jest ten člověk, který můž tento svět se vším za nic mít.

12. Ó Pane Ježíši, drahý Spasiteli, jenž nás vydřel vrahu d'áblu nepříteli, dej, bychom marnosti světa potupili, a potom z milosti v nebeské radosti s Tebou přebývali.

Jako: Proč se svět v marnosti.

952. Proč ten svět bojuje pod bídnou marností, jehožto veselost zde nemá stálosti; lépe věř literám napsaným na ledě; než světu bídnému, jeho lživé radě.

2. Lépe jest věriti mužim podvodnému než světu bídnému, v štěstí nestálému; podvodný jest v slibích a ve všech marnostech, v pýše a rozkoši, ve všech oplzlostech.

3. Pověz, kam se poděl Šalamoun král moudrý? Aneb kde Samson jest, vítěz přeutatný? Neb krásný Absolon, velice ozdobný, neb milý Jónatan, velmi utěšený?

4. Kam se poděl císař s slavným panováním? Neb ožen bohatec s skvostným hodováním? Pověz, kde Cicero, vzácný v výmluvnosti? Neb

Aristoteles, pln ostrovtipnosti.

5. Tolik lidí vzácných, tak vznešená panství, tak mnoho biskupů; tak silná království; tolik knížat slavných; tak udatná síla, v okamžení sešla, jakoby nebyla!

6. Ach proč se vypínáš, ó pyšný člověče! Neb než se naděješ, v náhle vyvrátíš se; ó červů pokrme! Ó jejich rozkoše! Ó hrstko popele! V prach zas obrátíš se.

7. Ó bídná marnosti! Proč se tak vypínáš? Co jsi, a co budeš, na to nevzpomínáš; neb nevíš do konce, co zítra dočekaš; hled' dobře činiti, pokud ještě čas máš.

8. Tak ta světská sláva, po které vždy rychtíš, v písmě kvítkem senným sluje, jako vidíš; aneb lehkým listem, jímžto vítr zmitá; tak život člověka z toho světa létá.

9. Za své nepočítej, co můžeš ztratiti; což ti svět daruje, to myslí zas vzíti; zdvihni mysl vzhůru hled' v nebi přebývat blazet tomu, kdož můž tím světem pohrdat.

10. Pane Bože milý, račiž nám to dáti, bychom hříchů našich mohli litovati, bližní milující, v lásce zůstávati, a potom po smrti k Tobě se dostat.

Adam Plintovic.

Má svůj nápěv.

954. Ptám se tebe, i sám sebe, proč, člověče, nemáš péče o své spasení? V nepravostech a v marnostech máš oblíbení.

2. Přemýšlíš jen na každý den, v zimě, v létě, v tomto světě o marné věci; ježto brzy tebe zmrzí, majíc utěci.

3. Zdaž nevíš snad, bys pak nerad, že zde všeho, co máš svého, musíš nechati? Nic stálého nemáš svého, všecko se ztratí.

4. Máš-li krásu, ta do času; přijde žalost, nebo starost hnedky se změní, dojde svých let, sprchne jak květ; stálé nic není.

5. Máš-li statek, to jen zmatek, snad v hodině tebe mine, musíš chudým být, a někomu, nevíš komu, jej propustiti.

6. Máš-li štěstí, můž tě svěsti, stálé není; neb se mění, a jest vrtkavé, vždy se točí, jako oči, tak jest nepravé.

7. Máš-li lásku, přízně částku, díl milosti s poctivostí, vzácnýms dvořákem, nepýchej tím, bys časem svým nebyl mrzákem.

8. Máš-li sílu, čerstvost milou, i to obě, pomni sobě, tebe opustí, čerstvost mine, síla zhyne, skoky své ztratí.

9. Máš-li zdraví toho zbaví těžká nemoc, a Božská moc, smrt také při ní rychle všemu zdraví tvému konec učiní.

10. Jsi-li v slávě, rovnýs travě; jak ta hyne, sláva mine, když smrt přispěje, ně jednoho, v tom pyšného v náhle vysměje.

11. Ach jak mnohých nepobožných sladké štěstí do neštěstí věčných přivedlo. Kde bohatec, ten opilec? Má v mukách bydlo.

12. Tam smrt litá, a nesyťá všech hovadných a bezbožných vždy žráti bude; to trápení se nezmění, ni konce dojde.

13. Protož vždycky lidé všickni přemýšlujme, a pečujme o své spasení; v nepravostech a v marnostech nechme těšení.

14. Zde se všecko jak slunečko jasně svítí; však má zjiti, rychle minouti, svět s žádostmi a s marnostmi má zahynouti.

15. Zde jest celá žádost těla, oči žádost, marná radost, pýcha života, kdož těch věcí můž utěci, mine ho psota.

16. Pomoz všem nám, Ješší sám, potupiti, opustiti světské marnosti, s Tebou býti, a přijíti do tvé radosti.

*Radostné vyjití z tohoto bíd-
ného údolí.*

Jako: Sláva buď Tobě, Bože náš.

955. Raduj se, má duše milá, a buď v Pánu veselá, že hodinka nastoupila, bys k Bohu již šla z těla, z soužení i z žalosti přijdeš již do radosti, kterouž oko nevidalo, ani ucho neslýchalo.

2. Volal jsem k Bohu dnem noci, jsa těžkostmi skličeny, aby mi přišel k pomoci, a popřál polehčení; jak pocestný své cesty žádá k konci přivésti, tak i já běh svůj skončiti žádal jsem a s Kristem býti.

3. Jak bodlavým trním růže obkličené bývají, tak pobožní kříže, nouze za pohodlí mívají; jako bez vlnobiti nemůže moře býti, tak život pobožných lidí nemůže býti bez bídy.

4. Svět, hřích, naše tělo vlastní, zlobivost satanáš, kříže protivenství časté, kormoutí srdce naše; život náš jest jen psota, bída, nouze, robota, hned jak na svět přicházíme, do velkých psot jen vcházíme.

5. Když ranní dennice vzchází, a sen nás zanechává, všudy se starost nachází, unavení i správa; slzy za chléb míváme, kterýžto zde jídáme když slunce svítit

přestává, pláč se předce slyšet dává.

6. Ó Jezu, dennice ranní, kterýžto vždycky vzcházíš, buď při mně, neb skrz své rány vykoupils mne, jako viš; dej v pokoji, s radostí ať vyjdu z té žalosti; buď mou cestou, též i světlem, potěš mne v umírání mém.

7. Uteku do boku tvého v mém ostatním konání, skrz rány Ježíše svého půjdu v nebeské stany; do ráje nebeského, jak lotra kajícího uvedeš mne, Jezu Kriste, i oslavíš též zajisté.

8. Ačkoli i svůj zrak ztratím, i sluch můj zanechá mne, a víc mluvit jazykem svým nebudu, však Ty, Pane, vím, že budeš světlem mým, i také vůdcem věrným, z lásky své po cestě pravé uvedeš mne k věčné slávě.

9. Na voze Eliášově nechť mne vezou anjelé; duši mou při skončení mém nechť sprovedí vesele jak Lazara do tvého lůna utěšeného, ať tam spočívá v pokoji, dokud se zas s tělem spojí.

10. Raduj se, má duše milá, a buď v Pánu veselá, že hodinka nastoupila, bys v pokoji šla z těla; již na věčné věčnosti budeš v věčné radosti s anjely vždycky plesati, a Bohu chválu vzdávati.

• M. Mlynářov.

Jako: Když ten přijde přehrozný den.

956. Rozpomeň se lide na to, že jsi popel, také bláto, věř, čiň dobře, vezmeš za to.

2. Činiž to zde, dokudž čas máš; bědať bude, jestli zmeškáš, v věčném ohni hořeti máš.

3. Pohleď pilně na svou krásu, ušetruje Páně hlasu, v tomto nebezpečném času.

4. Nic zde svého vlastně nemáš; a proč tedy v světě pýcháš, svými hříchy Boha hněváš?

5. Světská rozkoš tě oklamá, leč přijmeš učení zdravá u víře, Ježíše Pána.

6. Lakomství se vždy vystříhej, a k bližnímu lásku mívej, v pokoře vždycky přebývej.

7. Smrt se k Tobě přibližuje, kteráž hříšné zarmucuje, soudem Božím přestrašuje.

8. Vzhlédni na své tovaryše, ježtoť jsou bydlili v pýše, jichž byla veliká říše.

9. Aniž chodí dnes ve zdraví, zítra je smrt běře, dávi; zle, když naděje nemají.

10. Lakomý se nevaruje, ale měšec naplňuje, k smrti se nepřipravuje.

11. Též tak činí jiný hříšník, hodovník a cizoložník, i každý světa milovník.

12. Dokudž jest zdrav, nechce dbáti, Pána Boha po-

slouchati, k smrti se připravovati.

13. A když přijde těžka nemoc, od žádného není pomoc; anoť jim vládne Božská moc.

14. Přátelé, ač k němu přijdou, zdaž mu bolesti odejmou? Pohledíc naň, pryč odejdou.

15. Tuť teprv chce rozdávat, mnohý vše napravovati, nemoha sebou vládnouti.

16. Anť ho hrůzy obstupují, a hříchové obtěžují, pekelné muky sužují.

† 17. A protož všickni křesťané, ó rychle z hříchu povstaňme, na pokání se oddejme.

18. Dříve nežli Boží rána bude s hůry nám seslána, prosmež nebeského Pána.

19. Ať dá z hříchů povstávati prvé, nežli smrt zachvátí: Amen, Kriste, rač to dáti.

Při pohřbu dítek.

Má svůj nápěv.

957. Rozvažujmež již, křesťané věrní, milost Božskou, kterouž s námi činí, též i s dítkami našimi.

2. Že nechce zatracení žádného, raduje se z spasení každého člověka na svět přišlého.

3. Protož sobě naše malé dítky z světa vybírá, jakožto

kvítky vede v radostné příbytky.

4. Jich zde sobě skrz křest připojuje, království nebeské jim slibuje, věčné dědictví daruje.

5. Co potěšenějšího můž býti rodičům, jako ten poklad mítí, v nebi složený najíti?

6. Kteříž v víře Krista setrváme, s nimi se šťastně v nebi shledáme, radost hojnější přijmeme.

7. Ó věrmež my tomu všickni cele, což dal Pán Bůh, že to každé chvíle můž vzíti i ditky malé.

8. Protož jich sobě nepřivlastňujme, nad Pánem Bohem nenaříkejme, což nám dal, zase Mu vraťme.

9. Rozvažujice, proč nám dal ditky, že aby skrz ně chválen byl vždycky, zde také věky po všechny.

10. Chce, aby z nich dědicové byli v věčné slávě, s Ním se radovali, což jim slíbil, to přijali.

11. Ti, kterýmž to Pán Bůh ráčil dáti, jaký větší poklad mohou mítí v nebi? jako milé ditky.

12. Nejmenší pak jest to požehnání, když dědictvím otců vládnou oni, po nich zde na této zemi.

13. Neb nevíme, zůstanou-li v pravdě, statek jim spíše pomůže k bidě, nežli k dobrému přivede.

14. Z šťastné smrti dítek se radujme, Pána Boha srdečně žádejme, ať nás k nim v nebe uvede.

† 15. Otče, pro Ježíše, Syna svého, dejž nám setrvat u víře jeho, přived' do království svého.

Při samém do hrobu kladení.

Jako: Pochovejmež toto tělo.

958. Rozžehnejme se s tím tělem, pochovejme ho s pokojem v naději toho vzkříšení, na Sionu přebývání.

2. Schováváš se porušené; vstane k soudu oslavené; pochovává se smrtelné, potom bude nesmrtelné.

3. Z země jest vzato, v zemi jde, duchovní z země ven vyjde, když anjel v troubu poslední hlas Syna Božího zavzní:

4. Vstaňte, mrtví, nemeškejte, vstaňte, k soudu pospíchejte, dosti jste leželi v zemi; věrní, buďtež oslavení.

5. V těchto se my slovích těšme, v práci dobré se posilíme, hotoví toho čekajme, k soudu Pána dočekaeme.

Lukáš Pražský.

(80340) Má svůj nápěv.

959. Slušit na to každý čas mysliti, co má potom, potom budoucího bytí, světské utěšení ustavičné není, ustavičné není.

2. Jakož můžem marnost světa znáti, na předešlých sobě, sobě příklad bráti, kterak jich marnosti minuly v rychlosti, minuly v rychlosti.

3. Lepší jest jistě dobré svědomí, nežli rozkoš, světské, světské utěšení; kdož ho můž dojiti, můž vždy vesel býti, můž vždy vesel býti.

4. Učiň každý v čas Boží milosti, proměň svůj zlý život, život v šlechetnosti; neb zde kratochvíle mají krátké cíle, mají krátké cíle.

5. Aniž můž lepší proměna býti, pokudž kdo můž, kdo můž na světě čas míti; učiň spravedlivě Bohu, lidem, sobě, Bohu, lidem, sobě.

6. Nemeškej již, ani neprodávnej, že jest ráno, na to, na to nespolehej; někdy na úsvitě smrt těžká ssouží tě, smrt těžká ssouží tě.

7. Ujiti jest nelze tomu cíli, bychom pak zde sto lét, sto lét živí byli; musíme zemřítí, porušení vzítí, porušení vzítí.

8. Svět pomine i marnosti jeho, prospěš každý, každý ven vyjiti z něho, hleděj by-

tu svého v nebesích věčného, v nebesích věčného.

Jan Silvanus.

Jako: Díky činím, o Nejvyšší.

960. Smiluj se nade mnou, Kriste, když budu umíratí, buď mé v smrti útočiště, a račiž při mně státi.

2. Mou duši, když vyjde z těla, přijmiž ji v svoje ruky, nedopouštěj, by trpěla hrozné pekelné muky.

3. Řekl jsi, můj milý Pane: kdož v Tě bude věřiti, že ten opět z mrtvých vstane, a nemá víc umřítí.

4. To slovo tvé, já v té době, když budu k smrti stonat, přivedu na pamět sobě; a dej v tom slově skonat.

5. Amen, pro tvé umučení, a pro tvou smrt, můj Kriste, přej mi šťastného skončení, amen, věřím to jistě.

Jiří Zábajník 4/2 1655.

Jako: Až jest mé srdce smutné.

961. Srdečně žádám sobě šťastného skončení, maje zde v každé době jen kříž a trápení; toužím, bych mohl jíti s světa zlého tiše, a v slávě věčné býti: Ježíši, přijď spíše.

2. Však jsi mne sprostil pekla, hříchu, ďábla, smrti; krví, jenž z Tebe tekla, tím

se chci těšiti, proč bych se bál moci smrti, neb d'áblů zlých? Doufaje v tvé pomoci, jsemť jedno z dítek tvých.

3. Ač sladký jest tento věk, smrt pak hořká příliš; však chci, jsa hříšný člověk, nésti své smrti kříž. Vím o bytu lepším, k němuž má duše jde; a tímť se živě těším, smrt má zisku dojde.

4. Tělo sic v zemi bude od červů zvrtnané; však skrz Krista nabude slávy, když povstane máť se co blesk stkvíti, a život bez škody v nebeské říši míti; což tedy smrt škodí?

5. Ač mne svět potahuje k zůstání zde déle, a mne svá ukazuje zboží, čest, veselé; však na to nedbám nic, pomíjí co řeky; nebeského hledám víc, toť trvá na věky.

6. Těžko ovšem od milých přátel též odjiti (ač málo jsem upřímných v světě moh' najíti); to mne těší dosti, že se zas sejdem, a v nebi v přítomnosti věčně zůstaneme.

7. Že po sobě nechávám dítky v časy tyto, i v tom těžkost poznávám, v srdci mi jich líto; však vždy umru mile, mysl má k Bohu patří, že On je každé chvíle otcovsky opatří.

8. Ach, proč jste tak truchliví, bidní sirotkové? Bůh,

jenž krkavce živí, i vás živiti chce; vdov, sirotků ráčí věrným Otcem býti, na kohož oni pláčí, hrozíť jich pomstíti.

† 9. Žehnej vás Bůh s výsosti, známí moji milí; uskrovněte žalosti, že jdu k svému cíli; v víře setrvejte; neb v krátkém času zas v nebi sejdem se, znejte, kdež bude věčný čas.

10. Již obracím své zření, Ježíši, jen k Tobě; dej mi ctné rozloučení, dej anjely k službě; pojmi do své slávy, kteroužs mi zasloužil, když jsi všecken krvavý, smrt pro mne podstoupil.

11. Pomoz mi, ať nekle sám, ó můj Pane! vzhlédni; mé mdlé víry posilň sám, zvlášť v chvíli poslední, pomoz bojovati, i obdržeti čest, ať mohu zazpívatí, řka: Dokonánoť jest.

• Jiří Tranovský.

Při pohřbu S. B. kazatele.

Jako: Z celého srdce svého.

962. Stvořiteli můj mocný, Otče milosrdný, Tobě jsem živ byl v církvi, služebník nehodný; usnul jsem též v Tobě, zůstávej se mnou v hrobě, vzbud' v poslední den, k sobě přiveď mne do nebe.

2. Emmanueli krásný, můj Vykupiteli, Pane Králi pře-

jasný a můj Spasiteli: Tebe jsem vyznával, žes jedinký přímluvce u Boha svého Otce, za své milé ovce.

3. Haněn jsem byl pro Tebe od světa zlostného, a vyhnánství přebídné i potupy mnoho měl jsem jak sirota, škod mnoho po všecken věk; však přece tvá dobrota chránila života.

4. Nebo brány pekelné nemají té síly, ubohých v smutné době by právě přemohly; neb jsou založeni na velmi pevné skále, pošle z Davida krále: Těš se, stádce malé.

5. Slavné také koruny docházejí věrní; též s Kristem králování, jenž jsou Mu podobní v mnohém utrpení; nebo po utrpení budou s Ním oslaveni, v smrti obživeni.

6. Buďtež té dobré mysli, přátelé přemilí, očekávajíc stále odplatu v svou chvíli: jestli co trpíte pro Pána Jezu Krista, On jest odplata jistá, dá vám svatá místa.

7. Ctný život zde vedouce, jako moudré panny; d'áblu odporujíce, skrz Kristovy rány; uteče pryč od vás; nebo ten rek přesilný z Júdova pokolení státi bude za vás.

8. Živý živote věčný, jenžs ráčil slibiti k věčnému životu, že nás chceš vzkříšiti: Rač svůj slib splniti, z pra-

chu země vzbuditi, k životu navrátiti, s svatými spojit.

9. Ó milý Duchu Svátý, těšiteli smutných! Neopouštějž svých milých, slzavě plačících; budiž jich ochráncem, přemilostivým správcem, místrem, Pánem, zástupcem, dobrotivým Otcem.

10. S vámi se již teď loučím, všech Bohu poroučím; manželku svou šlechetnou, dítek korunu ctnou, s přátelstvem přemilým; nyní smutné valeté, tam veselé vítějte slyšíce uchem svým.

Štěpán Bocko Varinský.

Příprava k smrti, a výstraha před svedením.

Jako: Ach, jak všecko předivně.

963. Světe, s tebou se žehnám, musím se bráti jinám, do věčné vlasti své, ducha s radostí dávám, skrze víru poznávám, že v počtu volených být mám.

2. Aj, již ten čas nastává, smrt života podává, umřítí jest zisk můj, na zemi bytu není; věčného utěšení čekám v nebi, i spasení.

3. Mne svět, ačkoli šálil, od Boha mého vzdálil mrzkými žádostmi; však já pro to nezoufám, v Božskou dobrotu doufám, že mé hříchy odpustí sám.

4. U Boha svůj grunt kladu: V tvář jeho hledět budu, skrze Krista Pána, který smrt kříže hroznou podstoupil pro mou vinu, jsa Otcí obětí chutnou.

5. Ej, již nechci zoufati, a v skutky své doufati, poněvadž spasení v nich není založené, dojít ho není možné bez Kristova zasloužení.

6. Lehké jest odsouzení, neboť mně možné není, abych dluh zaplatil, protože mne Bůh z milosti do života chce vésti, aby vždy pravdomluvný byl.

7. Radostně na to umru, v Kristův příbytek půjdu, kterýž mně připraví; zde víc nemohu býti, smrti se nelze skrýti, duch se má s tělem loučiti.

8. Umřítí jináč nechci, ó světe! ty se trásti musíš k tomu cíli; obrať se k Bohu svému, dej se na milost Jemu, a tak ujdeš všemu zlému.

9. Bliži se čas tvůj k konci, přestaň hřešiti, a rei: Ó Bože jediný, a trůj v osobách, Pane! Vzhledniž laskavě na mne, a odpusť mi mé zlé činy.

10. Jáť za hříchy mám pomstu umřítí smrtí jistou, věk můj se skonává; v tom se Bohu poddávám, a tu pev-

nou víru mám, že mně ten Pán svou milost dá.

11. Nu již se tomu těším, že hlas Kristův uslyším, když troubiti bude Michal archanjel troubou, řka: Vstaňte, mrtví, k soudu; pojďte, volení, v radost mou.

Samuel Rubín.

Při pohřbu člověka věkem sešlého.

Jako: Dokonavše ten týden.

964. Tak tedy dokonávám běh svého života, a k nebi se oddávám, kde věčná sobota; mdlý jsem od naříkání, odešla má síla, pro bídu a stonání, přijď, ó smrti milá!

2. Já po všecka svá léta, od samé mladosti, zkusil jsem způsob světa, a cestu k věčnosti; já jsem jistě neseděl v zahradě růžové! Ne tak ve-sele hleděl, jak světa synové.

3. Ach, co jest život lidí všech vůbec nynější? Nic než práce a bída, i ten nejzdařnější jen marné fresování, vždy větší a větší, strach, boj a putování, protože smrt jest lepší.

4. Já jsem často naříkal v těžkém putování; skoro-li přijde, říkal, cesty mé skonání? Dlouho-li ještě musím kráčet v té strasti? Ach, kdy

že již zakusím pokoje v své vlasti?

5. Chvála buď Bohu za to, hle, již ten čas přišel, abych tu zem a bláto nechal, a z ní vyšel; již jsem běh svůj dokonat, více se nelekám, boj dobrý jsem bojoval, již korunu čekám.

6. Neplačtež, nejmilejší, to potřebné není, Pán Bůh svým milým zdejší život časně mění, prvé než bída mnohá v něm se na ně svalí; šťastný, kdo svého Boha již v nebesích chválí.

7. Kdybyste, to myslice, mne jen milovali, vím, že byste již více rmoutit se přestali; však jste poznali mou k vám vždycky milost pravou; přejtež mi, jako můj Pán, tu nebeskou slávu.

8. Však se shledáme zase, beze vši žalosti, po velmi krátkém čase, v nebeské radosti; tam nás Bůh všech obnoví, a oslaví věčně, tam bude pokoj mnohý, plesání srdečné.

9. S Bohem; již musím jít z toho světa k Pánu, při Němž vždycky mám býti, do nebeských stanů; vy mezi tím se strojte, za mnou, moji milí, a srdce své spokojte: Dobrá noc v tu chvíli!

• S. H.

Při pohřbu dítek.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

965. Teď já zde bídny červíček spím v pokojném lůžku všecek; tělo mé zemi oddávám, ač do dne, v němž zas vstáti mám, Tobě, Ježíši, duši mou dal jsem krví tvou skropenou.

2. Tys Stvořitel, Vykupitel, můj jedinký potěšitel, v Tě jsem uvěřil konečně, s Tebou chť býti bezpečně, a tak žádného jiného nejsem, kromě Boha mého.

3. Když jest tvůj čas, Pane Kriste, přijď, neb jej znáš nejlép jistě; ze sna mne probud' vesele, přičti k počtu svatých cele; s nimiž bych tvář tvou spatřiti moh' i věčnou radost míti.

4. Žehnejž vás Bůh, bratři milí, s sestrami v Kristu v tu chvíli; v pokoji se od vás loučím, jeho moci vás poroučím, Bůh nám to dej všem společně, bychom s Kristem byli věčně.

• Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

966. Teď vidíš, rozkoš světa, jak na márách odkvétá; Pán Bůh skrze smrt časnou odňal jest mi duši mou.

2. Kdo se jest nadál toho zármutku plačlivého, abych

měl dnes umřít, duši svou vypustiti.

3. Ó nešťastná hodina! zarmoucená novina, zarmoutilas přátely, i přemilé sousedy.

4. Kde se má krása dělá? Kde se čerstvost poděla? Kde má síla, mé zdraví? Bůh o tom nejlépe ví.

5. Ó nešťastný zármutku! Proč jsi přikročil k smutku? Hle, přátelstvo mé pláče, zármutkem srdce skáče.

6. Již opouštím vše všudy; hrozné, Bože, tvé soudy; rač mi milostiv býti, nelze mi déle žiti.

7. Neplačtež na mne více, raduj se vaše srdce; neb mne Bůh k sobě přijal, věčnou slávu daroval.

8. Musíte za mnou jíti, tam vás budu čekati, v té nebeské radosti; popřej vám Bůh z milosti.

9. Ó milý Jezu Kriste! Tys mé spasení jisté aj, v Toběť jsem já usnul, v Tobě sladce spočinul.

10. Dej šťastné z mrtvých vstání po zdejších pracování. Potom věčné radosti popřej, Bože, z milosti.

Eliáš Láni.

Píseň potěšitelná.

Má svůj nápěv.

967. Učiň se mnou, jak se líbí, pomoz mi v mém sou-

žení! Bože, dej, ať mne nechýbí tvá milost v mém skončení, přijmiž v ruce své mou duši, dej dobrý konec, jak sluší.

2. Já vždy rád půjdu, můj Pane, kdežkoli mne chceš mít, neb vím, žeš vždy laskav na mne, ač musím zde umřít, opustit milé přátely, kteří mne v srdci svém měli.

3. Však tělo spočívá v zemi, duše k Tobě přichází, v ruce tvé bez porušení, život věčný nachází. Zde jest jen bída, trápení, údolí pláče, soužení.

4. Smrt, peklo, d'ábel, hřích a svět, víc mi již neuškodí; Tys, Pane, můj hrad, Ty má zeď, z níž mi pomoc pochodí; tvůj drahý Syn z své milosti zaplatil za mé hříšnosti.

5. I což tedy mám truchliti, když k slávě a radosti mohu v té ozdobě jíti, Kristově nevinnosti: Dobrou noc, ty marný světe! Mé štěstí jen v nebi kvete.

• S. H.

Media vita.

Má svůj nápěv.

968. Uprostřed věku svého, smrti jsouc skličeni, kdež ochránce jakého dojdem k spomožení? Ty, Pane náš, jediný, litujem staří i mladi, že jsme Tě kdy hněvali; svatý

Pane Bože, svatý, silný Bože, svatý milosrdný Spasiteli, Ty věčný Bože, račiž nás chrániti, když chce smrt shltiti: Kyrie eleyson.

2. Uprostřed smrti lité, když i peklo straší, kdož nám bude v chvíli té, kdo pomoci naši! Ty, Pane náš jediný; Ty sám lituješ z milosti našich bid a žalosti; svatý Pane Bože, svatý silný Bože, svatý milosrdný Spasiteli, Ty věčný Bože, nenechej nás v strasti, pekelné propasti: Kyrie eleyson.

3. U prostřed muk pekelných hříchové nás staví; kdo nás bolestí plných těch žalářů zbaví? Ty, Pane náš jediný, vylils krev svou hned v hojnosti, za naše nepravosti; svatý Pane Bože, svatý silný Bože, svatý milosrdný Spasiteli, Ty věčný Bože, nedej nám padnouti, když víru hřích rmoutí: Kyrie eleyson.

• Jiří Tranovský.

Při vyprovázení.

Jako: Ježíši, světlo života.

969. Vážmež život smrtelnosti, kterak pomijí v rychlosti; příklad toho při těch máme, kteréž k hrobu sprovázíme.

2. An zbaveni citelnosti, vši krásy, ušlechtilosti, sa-

mým tělem nám přítomní, a k lidem málo podobní.

3. Lahodné na světě věci nic jim nemohou pomoci, přestalo jich užívání, přišel čas odpočívání.

4. Sláva světa, i bohatství, čest, moudrost, i důstojenství, tak při smrti konce dojdou! Lidé od nich v hroby půjdou.

5. Ó moci Boží jediná, jaks nehotovým protivná; neb se na nic neohlídáš, když Ty jen svůj čas uhlídáš.

6. Hyne mladý i starý věk, a kdož jest na světě kolvěk, jako prudká voda plyne, jsa smrtelný, brzo mine.

7. Ano, kvítí z jara krásné, aneb slunce ve dne jasné mračnem bývá zastíněno, kvítí s trávou posečeno.

8. Lapen když pták v lese bývá, pěknost mu nic neprospívá, musí jat jsa, vězněm býti, aneb násilně umříti.

9. Bývá též všecko daremné, což zde libé a pohodné: Nestoupí s námi v hrob sláva, jiný tu způsob nastává.

10. Nelze nám toho ujiti, ni před smrtí kde se skrýti, má k nám ke všem přece právo, jakž jest jí v ráji vydáno.

11. A protož hotovu býti, by moh' s potěšením jiti, jest potřebí z nás každému, neodpustí ničádnému.

12. Joba k příkladu svatého vem každý do srdce svého, rcíž: Pán dal, Pán může vzítí život náš, kdy chce odnítí.

13. Všecko jest to v moci jeho, On zná člověka každého počet dnů, čas, dokonání, kratičkého putování.

† 14. Prosmež mi jeho milosti, jsouce v bídné smrtelnosti, ať nás z ní vysvobozuje, životem slávy daruje.

Jan Blahoslav.

O lásce a žádosti k Bohu.

Má svůj nápěv.

970. Velmi miluji Tě, Pane, nerač zapomínat na mne, z milosti a dobroty své; všelická světa ozdoba, nebeská, zemská způsob, nic nejsou proti slávě tvé; protož já na tom dosti mám, když Tě, Pána, při sobě mám, nejmilejší Spasiteli, všeho zlého zbaviteli. Ó Ježíši! dejž radosti bez žalosti dojítí, kde všeho dosti.

2. Však já to všecko uznávám, tělo, duši, cožkoli mám, žes mi to ráčil dáti sám; dejž mi také ten dar, Pane, bych to užíval k tvé slávě, bližnímu k pomoci pravé, odvrať falešné učení, skrze d'ábelské svedení; dejž mi v kříži trpělivost, pravou v modlitbě bedlivost, ó Ježíši! dejž rado-

sti bez žalosti dojítí, kdež všeho dosti.

3. Nechť, Pane, svatí anjele mou duši z těla vesele zprovodí do tvé radosti; do Abrahamova lůna, kdež věrným slávy koruna přistrojena tvou milostí, v nebeské kdežto jasnosti plná radost bez žalosti, bez konce věčně přebývá, aniž jí kdy co ubývá. Ó Ježíši! dejž radosti bez žalosti dojítí, kdež všeho dosti.

4. Když pak má duše v nebesa poslední cestou bera se, půjde, popřej milosti své; ať tělo bez velikého trápení všílíjakého položí se v komůrce své, tak ze sna smrti vzbudíž mne, ať na Tě patří oči mé, majíc v Tobě potěšení, všeho neštěstí zproštění. Ó Ježíši! dejž radosti bez žalosti dojítí, kdež všeho dosti.

* Jiří Tranovský.

Z Joba 19.

Jako: Ježíši, světlo života.

971. Vímť já, že můj Vykupitel, věčné smrti sám zprostitel, živ jest, a s Otcem kraluje, a mne mocí svou zdržuje.

2. Vím, že při posledním soudu z prachu země vzkříšen budu; přijmu tělo oslašené, v novou kůži oblečené.

3. Uhlídám Boha v svém těle; tomuž já vždy věřím cele, že tyto vlastní oči mé spatří Boha a ne jiné.

4. Ta naděje jest složena, a v srdci mém vkořeněna, že Ten, Jemuž jsem uvěřil, jest mocný, aby mne vzkřísil.

5. V Němť nepadnu v zahanbení; ale přijdu k oslavení; neb mne vezme sám pro sebe s duší i s tělem do nebe.

6. Tím se těšil Job srdečně, jsa v nemoci nebezpečné, ztrativ před tím všecken statek, k tomu desatero dítek.

7. Dokládaje i to v ten čas: Pán Bůh dal, Pán Bůh odňal zas; budiž jeho svaté jméno po všechny věky chváleno.

8. I my na to pamatujme, zármutků svých ulevujme; bez vůle Boží ani vlas nepadne nám, věř každý z nás.

9. Bere-li Bůh naše dítky, uvodí je v své příbytky; při vzkříšení zas je vrátí, i nejmenší se neztratí.

10. Jestliže loučí manžely, neb jiné blízké přátely; v nebi zas je všechny spojí v slávě, v radosti, v pokoji.

11. Poněvadž tedy to známe, nebudťmež jako pohané, kteříž plakali bez míry, nemajíce žádné víry.

† 12. Ó Bože! v Tě doufajících, potěš všech srdcí lka-

jících, jejich zármutek a žalost proměň v spasitelnou radost.

13. Nám také při naší smrti rač té milosti popřáti, abychom šťastně skonali, k Tobě se všickni dostali.

14. Amen, věříme srdečně, že Bůh dá nám to konečně, kterýž buď ze všeho chválen, nyní i na věky, amen.

J. Tranovský.

Jako: Ovrať, ó Bože, hněv svůj.

973. Všem sluší znáti běh svého života, poněvadž musí všickni z toho světa; toť na těch, kteréž k hrobu sprovázíme, jasně vidíme.

2. Potřebí pak jest na světě každému, aby se libil Pánu Bohu svému, vždy jeho řečí šetřil s pravou péčí; tak písma svědčí.

3. Bezpečným lidem marnost, světská sláva, rozkoš tělesná nic jest neprospěla; oč nejvíc stáli, toho nedostali bez Boží chvály.

4. Stříbro, bohatství, co jest jim spomohlo? Sláva i panství prospěti nemohlo. Od smrti žádný nemoh' býti prázdňý, jakkoli slavný.

5. Viz tedy každý, co tobě spomáhá; stůj v povinnosti, měj v paměti Boha, každého času šetř Božského hlasu, nech hodů kvasu.

6. Jako na skále přepevné stavení jest velmi stálé, brzo se nemění: Tak v světě stojí, kdož se Boha bojí, bude v pokoji.

7. Člověče bídný, proč na to nic nedbáš, a jsa smrtelný, na smrt nevzpomínáš hříchů v paměti nikdy nechceš mít, maje umřít?

8. O důstojenství světa usiluješ, na strašné máry nic nepamatuješ, věda, že moci nebudeš ujíti, než na ně jíti.

9. Co jest prospělo mnohým důstojenství, krása, umění, i veliké panství? Král Alexander za to byl by dost dal, by neumíral.

10. Matuzalém dost na světě dlouho byl; však, když čas přišel, umřít též musil; Krozovi zlato, Samsonovi síla, co platna byla?

11. Poněvadž tedy nic nepostačuje, než přece člověk z světa vykračuje, když cíl uloží mocná vůle Boží, každý se složí:

12. Stůj v víře, v lásce, šetř svého svědomí, nad kteréž v světě nic lepšího není, tak když čas přijde, půjdeš tam bezpečně k radosti věčné.

† 13. Poroučíme se tvé Božské milosti, Bože od věků, Králi na věčnosti, opatrujž nás vždy k účastenství slávy, Otče laskavý.

14. Přispoříž víry, lásky, i naděje, což ráčíš chtít, ať se to vždy děje, bychom po smrti k Tobě se dostali, s Tebou bydleli.

Má svůj nápěv.

974. Vzkříšení čekáme: ;: tohoto ;: těla, o němž věříme, ;: že v něm jistotně Boha uzříme; Kriste náš, spasiž nás, ať věčně nezhyne.

2. Tělo mrtvé v zemi: ;: klade se, ;: jehož duše jest v nebi ;: kdežto nižádné bolesti není; raduj se, hříšníče, žádné tam nouze není.

3. Za nimi půjdeme, ;: s nimi však ;: z svých hrobů ven vyjdeme ;: k hlasu archanjela: Pojd'te z země; Kriste náš, přijmiž nás tam, kdež všeho hojnost máš.

4. Dejž, Pane, dojít ;: radosti ;: po nynější žalosti, ;: zkroušeně prosíme tvé milosti. Tys Pánem, když stanem před Tebou, spas nás, amen.

Má svůj nápěv.

975. Všickni lidé zemřít musí, tělo jako květ zhyne; co život má, zhynout musí, chceli být oslavené, život vezme porušení, potom přijde k oslavení v radosti nekonečné, všem věrným připravené.

2. Protož s životem svým časným, kdykoli Bůh míti chce, chci se rád rozloučiti s ním, pro něj nic nermoutím se, neb v ranách mého Ježíše má vykoupení má duše, mé v smrti potěšení jeho jest umučení.

3. Můj Kristus Pán za mne umřel, zisk pak můj jest smrt jeho, dvěře k spasení otevřel; protož jdu rád z časného z bouřlivého světa zlého do nebe přerозkošného, kdež spatřovati budu Trojici přeblaženou.

4. Tu bude život radostný, kdež duši mnoho tisíc, jsouce bleskem obdareny, před trůnem Božím stojíc, kdež se Serafini stkvějí, píseň slávy prozpěvují: Svatý, svatý, svatý Bůh, Otec, Syn i také Duch.

5. Kdež sedí patriarchové s houfem proroků množství na stolicích slávy nové, dvanacté pokolení, kamž se mnozí odebrali, když život svůj dokonali, tu k slávě Bohu svému vzdávají chválu Jemu.

6. Ó Jeruzaléme krásný! ó jak se ty stkvíš jasně! ó jaké prozpěvování slyšeti v domě Páně! Ó radosti té nesmírné! Aj, již vzhází slunce jasné, již se ten den začíná, kterýžto konce nemá.

7. Ach, již dostávám k spaštění slávu v kůru anjelském; nyní budu ozdobený bílým rouchem nebeským, i zlatou korunu slávy, před trůnem svým Bůh mi vstaví, bych patřil na tu radost, kteráž trvá na věčnost.

8. Tu budu věčně bydliti: Dobrou noc, moji milí; věrnost vaši Bůh zaplatí, kterouž jste mi činili; manželko, dítky, (manželi, dítky), (rodičové, a) příbuzní, bratři, sestry, také známí, dobrou noc vám všem dávám! Již běh svůj dokonávám.

• D. Stranský.

Při vyprovázení. DC 101

Jako: Doufám v Boha v mém neštěstí.

977. Vzpomínejmež všickni věrní v tomto sprovázení o smrtelnosti člověka, krátkého života.

2. Člověk na svět narozený, bídou naplněný, pro člověka prvního pád v rozličné zlé upad.

3. Z místa rajskeho jest vyhnán, v těžké pokuty dán, odporný Bohu učiněn, a hodně zatracen.

4. Pán Bůh nad touto bídností, hnut dobrotivostí, lítost s milostí ukázal, toho jest dokázal:

5. Poslav na svět Syna svého, a velmi milého, vydal Jej v pokuty časné pro nás hříchem jaté.

6. Aby svou těžkou nemocí zdraví vrátil s mocí, a též smrtí svou zkalil smrt, a navrátil život.

7. Blaze, kohož Bůh přijímá, Synu svému dává, aby Ho zde účasten byl, v Něm naděje nabyt.

8. A přišel v první vzkříšení, i v něm k setrvání, ten vyjda z zdejší bidnosti, jde k věčné radosti.

9. Neb k milosti jsa přiveden, s Bohem byl zde spojen, Duchem obdařen svobody, by šel v věčné hody.

10. S radostí k tomu chvátaje, slávu přijímaje, po zdejších mnohých úzkostech v nebeských slavnostech.

† 11. Pane, dejž nám setrvání v pravdě do skonání, ať můžeme šťastně umřít, s Tebou v nebi býti.

Den zlý. Z Efez. 6, 13.

Má svůj nápěv.

978. Žádné okamžení, žádné místo není, kde bych neměl těch myšlení, že smrt na mne s poslední hrůzou připadne. Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď sám mé spomožení.

2. Tu bydló nestálé, tu smrt jest za krále, ta moří velké i malé, všechny pořád, neplatí žádný stav a řád. Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď sám mé spomožení.

3. Nic rada, léčení, nic žalost, kvílení, nic přítel prospěšný není; vše, co svět má, od smrti mne nevyjedná. Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď atd.

4. Žádné zlato, zboží v smrti neosoží, žádný rek ji neuhrozí; čest, moc, síla, vždy u ní za nic nebyla. Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď a t. d.

5. Co za strach a bolest, ach, Bože, musím nést, když přikročí smrti neřest? Kdo mi tehdá potěšení v té bídě dá? Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď atd.

6. Když tam mé zlé mravy, když tvůj zákon pravý, ďábel proti mně postaví, kdo retuje? Kdo se nade mnou smiluje? Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď atd.

7. Když se můj zrak ztratí, rozum se převrátí, srdce bude se pukati, kdo sprovodí v údolí tmavém bez škody? Ach Bože, v tom mém soužení Ty buď atd.

8. Když mysl, sluch a řeč pojednou bude přeč, toť má poslední v světě věc! Kdo

mne chopí? Kdo vytrhne z té potopy? Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď atd.

9. Sám Ty, ó Ježíši, jsi v smrti nejvyšší rada a pomoc mé duši; v Tebeť věřím, na to s světem se rozdělím, ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď atd.

10. Ježíši, přijm mne sám k sobě v svůj věčný chrám, tudíž, když svůj běh dokonám; volám k Tobě, dokud jen ducha mám v sobě: Ach, Bože, v tom mém soužení Ty buď sám mé spomožení.

• S. H.

AC 73

Jako: Co jsi učinil, Ježíši přemilý.

979. Žalostně kvílím na ten to bídný svět, neb v něm ten čas jdou všechny věci nazpět: člověče hříšný, probud se ze spaní, a číň pokání.

2. Hleď, jaká léta nyní nastávají, zlost, faleš, zrada v světě již panují; víra již zhasla, pobožnosti málo; zlé se rozmohlo.

3. An již svůj svému kus chleba nepřeje, jeden o druhém, kde můž, faleš kuje, láska ustydla, nepravost se zdvihla, pobožnost klesla.

4. Přítel přítele v ničem nešahuje, an bratr bratra svého již morduje, matku svou vlastní dcera smí uprati, syn otci láti.

5. Již rodičové svých dětí netrescí, an kmotra kmotře hanebně zlořečí, soused suseda nic sobě neváží; Bůh pomstou hrozí.

6. Svět se skloňuje, k konci pospíchaje, znamení hrozná lidem ukazuje Bůh všemohoucí; nedbá svět na to nic, hřeší mnohem víc.

7. Mor, hlad i válka nemůž nás skrotiti; přece my nechcem od zlého přestati; není, kdo by šel, cestou Boží kráčel, každý z ní vyšel.

8. Některé dítě, jen když počne růsti, jsouc staré v letech pěti, nebo v šesti, bude zlořečit, a rozumět zlému víc, než dobrému.

9. Umíť zlořečit také přísahti, rodičů vlastních nechce poslouchati; neb již soudný den k nám se přibližuje, a svět zahyne.

10. Též mnozí páni ukrutní nastali; neb velké daně berou od svých lidí, a na svou duši zholá nic nedbají, žeť umřít mají.

11. Bídní hříšníci, kam se podějete, kteříž zázrakům Božím se smějete? Bědať vám bude, když Syn Boží přijde, všech soudit bude.

12. Svědomi na vás žalovati bude, soudu hrozného duše čekat bude; škřípání zubů, pláč a kvílení, bolest pekelní.

13. Ó přestaň v hříchu, člověče zoufalý! A čiň pokání, dokud máš čas, chvíli; nebo po smrti žádný čas neslouží; Bůh tě v hrob vloží.

14. Před smrtí svou, ach, hlediž, dobře žíti! Naději pevnou, viru, lásku míti; do břehů čiň chudým za života svého; tak ujdeš zlého.

15. Neb co naseješ, také žiti budeš; čiň v světě dobře, odplatu svou vezmeš; pokla-

du tvého mol a rez nezkazí; v nebi tvé zboží.

16. Žádejme Krále, nebeského Pána, ať nám jest v nebe brána otevřena; dejž nám po sobě svou cestou kráčet, za sebou jíti.

17. Tu, kde kraluješ s svými volenými, nezamítej nás, Pane Kriste Králi; ne pro nás hříšné, ale pro své rány, slyš nás křesťany.

O skonání světa a dni soudném.

AC 233 Z Mat. k. 24.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš

981. Blížit se již věčné léto, křesťané, znamenajte to; Vykupitel duší našich jde, pozdvihněte hlav vašich, majíc zření na znamení, kteráž jsou při všech stvoření.

2. Již nebe dost divné bývá, slunce, měsíc se zatmívá; hvězdy v moci své klesají, zářivé nastávají; i země se někdy třese, a nebe pohybuje se.

3. Moře hrozný zvuk vydává, vlnobitím zkázu dává; vítr, povětrí, bouřky, vody přinášejí strach i škody; na zemi pak vše jest opak, ach! pohled'te, není-li tak?

4. Svůdce, roty, sekty, bludy d'ábel rozsel v církvi všu-

dy! Hlad, mor, boje i dav lidu přináší nám častou bídu, vůbec zlosti bezpečnosti jest co za dnů Noé dosti.

5. Již stvoření chce v sobodu, lká, pracuje ku porodu; již turecké ty potvory trápí Izraelské hory, avšak v boji neostojí, Pán Ježíš na ně se strojí.

6. Již jest slovem Pána Krista zjevena zlost antikrista, po všem světě již rozseté jest evanjelium svaté, skrz to zboží církev množí z národů mnohých Syn Boží.

7. I což tedy učiníme, poněvadž to vše vidíme? Slovo Páně dává znáti, že se nemáme lekati, neb bratr náš jest Messiáš, a tenť bude i soudce náš.

† 8. Ach, Pane, přijď, přijď, Ježíši, se vši svou anjelskou říší; však zde prvé z své milosti odpusť naše nepravosti; Pane, přispěj, ne-prodlévej, a radost nebeskou nám dej.

Jiří Tranovský.

Probuzující bezpečných k bázni Boží.

Jako: Doufám v Boha v svém neštěstí.

982. Bychom sobě vzpomínali, co nás má potkati, mnozí lidé, slyšíce to, měli by plakati.

2. Vědouc, že máme zemřít, všickni v zemi býti, hrozného soudu čekati, hříšní v pekle býti.

3. Ó bychom na to pominěli, smutní bychom byli, hříchů bychom nečinili, je v mrzkosti měli.

4. Praviť nám svatí proroci: Přijde o půl noci, třeba nám světla chystati, neb tma bývá v noci.

5. Ukáziliť k prodáváčům, zmeškání budeme; budou-li brány zavřené, kudy tam vej-deme?

6. Budou hříšníci volati, řkouc: Pane, pusť nás tam; jimžto Pán Kristus odpoví: Zajisté vás neznám.

7. Nakupmež toho oleje, v tyto krátké časy: Víra, láska

a naděje v srdcích býti musí.

8. Když přijde Pán Bůh v soudný den, vstaneme z hrobů ven, tu všecka říše nebeská státi bude při Ném.

9. Všickni to slyšeti budou: Vstaňte, pojd'te k soudu! Všecky skutky, zlé i dobré, ponese s sebou.

10. Musíme počet vydati ze všeho činění, z každého slova prázdného, z marného myšlení.

11. Rozkáže Pán Bůh v soudný den všem hříšným z dobrých ven, tuťby se již velmi rád skryl před Pánem nejeden.

12. Stanou dobří na pravici, a zlí na levici; tuť je anjelé rozloučí, co kozly od ovcí.

13. Budou se hříšní styděti, lháři i modláři, třesouc se před Pánem Bohem, jeho svatou tváří.

14. Uslyší hříšníci v ten čas převelmi hrozný hlas; budou volati na hory, řkouce: přikrejte nás.

15. Nemilosrdní tu stanou, vymluví se Pánu; všickni ďáblové přijdouce, do pekla je vtáhnou;

16. Do propasti, do temnosti, do věčné žalosti, kdež nikdy konce nebude velikých bolesti.

17. Ach, nastojte, na zlých život, že jsou se zrodili! Lépe by bylo hříšníkům, by nikdy nebyli.

18. Spravedliví také stanou v své ustavičnosti proti těm, jenž je trápili, jich násilím brali.

19. Milosrdným Pán Bůh řekne: Pojd'te, požehnání, do království Otce mého, vám připraveného.

20. Protož my, milí křesťané, slyšíc to zpívání, pomněme každý na svou smrt, i na ten soud hrozný.

21. Utecme se k Ježíšovi, pokání činíce, hotov jest se smilovati, jen nehřešme více.

PC 168, 140

Má svůj nápěv.

983. Již nastává ten čas právě, v který Syn Boží přijde, a všechny v mnohé své slávě soudit patrně vyjde; tuť se smích jistě pryč vzdálí, když všecko oheň zapálí, jakž svatý Pavel praví.

2. Slyšáno bude troubení na každé světa straně; potom hned bude vzkříšení mrtvých rozkazem Páně; kteříž pak živi zůstanou, ti místo smrti dostanou divného proměnění.

3. Kniha Božské vědomosti čtena bude, v níž psáno, co kdy v světě bylo zlosti od bezbožných pácháno; z níž

jistotně každý člověk, co činil po všecken svůj věk, zví dobře a uslyší.

4. Běda tomu bude, který nedbal na vůli Boží, dychtě podlé své nevěry po rozkošech a zboží; v pravdě ten tu zle obstojí, Soudce ničímž neukojí, s d'áblem do pekla musí.

5. Ó Ježíši! když chvíle ta nastane, pro své rány dejž, abych v knize života byl i já znamenáný; jakž pak tomu silně věřím, neb žes přemoh' d'ábla, to vím, a dluhy mé poplatils.'

6. Protož buď sám zástupce můj, když ráčíš se zjevití, a že jsem z vyvolených tvůj, rač vůbec prohlásiti; abych s věrnými křesťany spatřil ty nebeské stany, kteréž jsi nám připravil.

7. Prodléváš, Pane Ježíši, k tomu dni soudu svého, tešnost nastává tvé říši, pro rozvodnění zlého: Přijdiž, přijdiž, Pane, prudce, buď náš milostivý soudce, a zbav nás všech bíd, amen.

• Jiří Tranovský.

Z Mat. kap. 24.

Jako: Dobroty, lásky plný.

984. Již poslední časové konečně nastaly, o nichž Pán i apoštolé mnoho mluvivali.

2. Neb ohavnost spuštění v místech svatých stojí, hrozí nám mnohá znamení, zřídka kdo se bojí.

3. Antikrist se nadýmá, i náhončí jeho, panujíc nad stádem Páně podle zdání svého.

4. K bludným ustanovením navodí, i nutí, k nimž věrná srdce nemají zprosta žádné chuti.

5. Kdo může vysloviti, jak hrozné těžkosti musejí mnozí snášeti proti spravednosti?

6. Pokuty a vězení, i vypořádání služeb církevních, obchodů, i cti zbavování.

7. V světě jsou války mnohé, křik, krve proliti, jsou morové i hladové, jsou tyrané líti.

8. Odtud hrozný dav v lidu jimž schnou a mrtvějí, nevědouce kam pro bídu, již nésti musejí.

9. Mocnářů nespravednost jakť rozvodnila se! Mnohá vrchnost vlčí způsob zjevné bere na se.

10. Lidé vůbec svévolní, bůjní a bezbožní, lakomí, nestřídmí lstiví, pyšní, cizoložní.

11. Dráči nespravedliví, smluv nezdrželiví, nezdišní, nelitostiví, utrhači křiví.

12. Neupřímnost a zrada široce se vznesla, a že panu-

je nepravost, láska právě klesla.

13. Soused trápí souseda, i přítel přítele, z příčiny dosti maličké těžkost jemu stele.

14. A tak nenastávají, ale již nastaly časové právě poslední, den soudný se valí.

15. Ó Bože všemohoucí! Smiluj se nad námi; abychom ostáti mohli, zůstávej vždy s námi.

16. Ukrať dnů těch soužení pro vyvolené své; příští bychom o spasení, jsouc bez pomoci tvé.

17. Nechť vzejde ten jasný blesk příští Syna tvého, kterýž slibil své orlice vzít do lůna svého.

18. Amen, zpívejme na to, zač jsme teď žádali, v sli-
bích věrný Pán Bůh dá to,
jenom bud'me stáli.

J. Tranovský.

Má svůj nápěv.

985. Když Pán Ježíš přijde k soudu, v dvěm rozdílu lidé budou, jedni hříšní, druhí dobří, kdo co činil, každý uzří.

2. Dobří stanou na pravici, ale hříšní na levici, neb je rozdělí anjelé, hledíc na zlé nevesele.

3. I řekne svým Pán laskavě: Vy jste mé ovečky pravé, neb jste Mi věrně sloužili, mnohá pohodlí činili.

4. Lačného a žiznivého živili jste z statku svého; pocestného jste přijali, nahého rouchem oděli.

5. V nemocech, také v vězení přišli jste Mi k potěšení; pojd'tež, vládněte královstvím od věku vám připraveným.

6. Odpovědí na to věrní, v svých skutcích nejsouce chlubní: Pane, kdy jsme Tě viděli a takou službu činili?

7. K nimž opět Pán řekne mile: Co jste koli které chvíle nejmenšímu z mých činili, i Mně jste tím posloužili.

8. Zlým pak na levici povi: Vy jste kozlové d'áblovi; nechtěli jste Mi sloužiti, když byl čas dobře činiti.

9. Neb nahý a lačný byl jsem, od vás oděvu neměl jsem, ani jídla, ani pití, ni v domu odpočinutí.

10. V nemocech aneb v vězení nepřišli jste k potěšení; protož jděte do muk věčných, mrzkým d'áblům připravených.

11. Bezbožní s mnohou žalostí (jakž zvykli vymlouvat zlosti), řeknou: kdy jsme Tě viděli, a Tobě sloužit nechtěli?

12. Odpoví jim: Co jste mému nečinili nejmenšímu, toho jste i Mně samému nečinili, Pánu svému.

13. V tom počnou hned nářikati, hříšníci hrozně volati: Ouvej, běda nám nešťastným, a na věky zatraceným!

14. Ach, že jsme nechtěli míti budoucí věci v paměti; běda, že jsme se zrodili, ó bychom nikdy nebyli!

15. Co nám hodování skvostné, tance, bujnost i hry zlostné, co přinesla pýcha také, a rozkoše všelijaké?

16. Dychtěli jsme po bohatství, za hřích nemajíc lakomství, již bychom rádi dávali; než statkové kde zůstali?

17. Naši slavní titulové, přední v světě úřadové, vrchnosti, v něž jsme doufali, pro ně Boha opouštěli.

18. Zdaliž nám nyní pomohou, aneb z pekla nás vymohou? Jako stín, pták, aneb střela, všechna moc, sláva zmizela.

19. Ach, běda nám zlořečeným a na věky odsouzeným! Ille, ti, jež jsme zlehčovali, synové Boží zůstali.

20. Ale to pozdní volání neobdrží smilování; musí do ohně věčného s houfem hrozným d'ábla zlého.

21. Ó Ježíši, Pane milý! dejž, abychom v každou chvíli na tvůj soud pamatovali, z víry v dobrém pracovali.

22. Odpusť naše nepravosti, dejž byt v nebesích z milosti, ať nás mine věčný plamen, však jsi náš Spasitel, amen.

Ze staročeské pravděpodobně přepracoval Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

986. Když ten přijde přehrozný den, a svět tento spálí oheň, totiž v onen poslední den,

2. Zavzní trouba hrozným zvukem, postaví mrtvé před soudcem, Synem Božím, Pánem Kristem.

3. Tuť se musí postaviti, král i žebrák před Ním státi, počet ze všeho činiti.

4. Tu sotva i spravedlivý práv zůstane a bezpečný; co se tobě stane, hříšný?

5. Zdaliž budeš některého žádat na pomoc svatého? Nemáš užitku žádného.

6. Pakli se svým skutkům ufáš, a na Krista nespoleháš, věz to jistě, že se zklamáš.

7. Ani posty, putování, marné lidské nařízení, před tím soudcem neostojí;

8. Než kteří dobře činili, předně v Krista víru měli, ortel slyší velmi milý:

9. Byl jsem nah, lačný, žíznil jsem, v lidech chudých k vám chodil jsem, pohodlí u vás míval jsem.

10. Protož moji vyvolení, pojd'te, přijmte život věčný, kterýž jest vám připravený.

11. Nemilosrdným pak řekne: Jděte, kozlové, do ohně, v němž hořeti máte věčně.

12. Protož jeden každý člověk, král i žebrák, i kdožkoliv, naprav za času svůj zlý věk:

13. Čiň dobře, přestaň hřešiti, s Bohem, s bližním se smířiti, hled' v pokání umíratí.

14. Na každý den pomni na ten poslední a přehrozný den: Tak tě mine věčný plamen.

Z evanj. Luk. 21, 25-36.

Jako: Doufám v Boha v svém neštěstí.

988. Slyšmež, ó věrní křesťané, v ta poslední léta, co nás učí slovo Páně o skonání světa.

2. Budou veliká znamení, na slunci, měsíci neobyčejná zatmění, hvězdy padající.

3. Na zemi bude národů soužení veliké, přestrašených tou příhodou úzkosti všeliké.

4. Nevědoucích se kam dít v tom světa skončení, moře vydá vlnobití a hrozné ječení.

5. Lidé, zvláště zlí zmrtvějí, tak se budou báti pro vě-

ci, které čekají, a ten svět zachvátí.

6. Nebesa mocné a pevné, viklají se budou; tehdy vězte, že jde zjevně Syn člověka k soudu.

7. Uzříte Ho, an se vznáší na oblacích slavně, moc velikou svou přináší, a dokáže hlavně.

8. Když se toto počne dítí, hleďte na to vděčně, nebo hned budete mítí vykoupení věčné.

9. Dám vám příklad z přirození, když se již fik pučí, sami znáte to znamení, že o létu učí.

10. Tak i vy, když to uzříte, an se znaky množí, že se blíží, po tom zvíte, k vám království Boží.

11. Amen, věřte, že zůstane toto pokolení, dokud přijde a se stane mé předpovědění.

12. Nebe sice spolu s zemí, to se v nic obrátí, než slovo mé bez proměny bude věčně státi.

13. Protož se pilně varujte všech neřádných věcí, obžerstvím se nestěžujte a lakomou péčí.

14. Tak ať vás kdy nena-dále ten den nepřikvačí, nebo přijde na všech náhle jak osidlo ptačí.

15. Protož bděte bez přestání, stojte v hotovosti o-

pravdového pokání, modlte se z pilnosti.

16. Abyste mohli ujíti všech těch hrozných věcí, před Synem člověka mítí čest a chválu všetei.

17. Ježíši, to tvé učení a tvou radu věrnou dej, ať všickni přijímáme myslí vždy důvěrnou.

18. Připrav nás sám svou milostí ke dni soudu svého, aby nám nebyl k žalosti konec světa zlého.

• S. H.

Z Mat. k. 24.

Má svůj nápev.

989. Slyšmež z učení Božího o znameních dne soudného, kteráž se již naplnila, nepravost se rozvodnila; blízké znamení jest dne soudného.

2. Evanjelium kázáno jest již, národům hlásáno; svět nedbá na to zhola nic, horší jest ještě mnohem víc; blízké znamení jest dne soudného.

3. Pokoj, pokoj jest, říkají, v svobodu se vydávají, hříchy, všechny nepravosti páši podle své libosti; blízké znamení atd.

4. V lakomství se vydávají, a lichvě úrok říkají, proti Boží záповědi, o čemž všickni dobře vědí; blízké znamení atd.

5. Co se v světě zlého děje, mnohý se tomu jen směje; by toliko sám měl dosti, jiné loupí bez lítosti; blízké znamení atd.

6. Pán Bůh sám lásku přikázal, k milování nás zavázal; svět pak již nedbá nic toho; trápí, nuzí, kdo můž koho; blízké atd.

7. Mnozí jsou živi v hojnosti provodí hříšné libosti na lidské těžké roboty jich mazole bídý, psoty; blízké znamení atd.

8. Jakoby Boha nebylo, všechno se již převrátilo, kvasí, jedí, pijí, hrají, z Pána Boha žerty mají; blízké znamení atd.

9. Pýchu náramnou provodí, v ohavném oděvu chodí, hanebné věci sodomské páší podle libosti své; blízké znamení atd.

10. Všecken svět hoří ve zlosti, pln veliké nepravosti,

kde jen můž jeden druhému dá příčinu, nutí k zlému; blízké atd.

11. Všecko stvoření s bolestí lká nad takovou marností, žádá z toho již vyjítí, svět tu více nesloužiti; blízké znamení atd.

12. Slunce, měsíc se zatmívá, černé a krvavé bývá pro lidské nešlechtnosti, osvědčuje se Bůh dosti; blízké znamení atd.

13. Nechce svět užiti toho, co mu Bůh činí dobrého, přede kratochvílí směšné, za bohatcem chvátá spěšně; blízké znamení jest dne soudného.

14. Protož přijď, Pane Ježíši, s hůry s svou nebeskou říší, slyš svých pláč, křik a stonání, učiň světa dokonání; ó nemeškej dél, Králi nebeský!

• Ján Jelecký.

O mukách pekelných.

Má svůj nápěv.

990. Byť lidé zlí a nedbalí zpomínali na ten žalář pekelný, smradu, křiku i temností, i bolestí, hned nevymluvných plný.

2. Duše již lekala by se, bála by se trvati rozpustile v těch zlostech Bohu nemilých,

rozvodnilých, jimž není v světě cíle.

3. Ach, jestli se čeho báti, a lekati, neb sám Syn Boží učí, že zlým ta propast nastane, a zůstane, v níž se dáblové mučí.

4. V tom děsitelném žaláři Božskou tváří nebudou

potěšeni, nebudou anjelům svatým, než proklatým duchům vždy připojeni.

5. Nebude milé jasnosti, než temnosti, zármutků k rozhojnění; místo zpěvu anjelského, milostného, bude zubů škřípění.

6. Oheň prudké palčivosti jich vnitřnosti obklíčí a unaví; slyšme, co bohatec onen, tam uvržen, o svých bolestech praví.

7. Otče Abrahame, skloň se, a smiluj se nade mnou v tom plameni, a pošli Lazara k tomu z svého domu, ať mi dá polehčení;

8. Však se, co žádal, nestalo, ani málo; ježto, by tam vlil moře, řeky (by jich bylo více) i studnice, nesňal by toho hoře.

9. Oheň jejich neuhasne, červ neumře, svědčí nebeský soudce, ano, byl smrti žádali, ji volali, uteče od nich prudce.

10. Trápení tato všeliká jsou veliká; však památka věčnosti, kteráž k tomu přistupuje, převyšuje pekelných muk těžkosti.

11. Jak jest nelze ó věčnosti, ó věčnosti! myslí tebe stihnouti! Když mine mnoho tisíc let, to tvůj opět počátek musí slouti.

12. To když dobře znáti se dá, ouvej, běda! Hrozně bu-

dou volati: Ach, že jsme život zmařili, že jsme byli na světě kdy počati.

13. To vše ať se nám nestane, ó křesťané! Poslední věci znejme; z pádů svých činme pokání, bez přestání, vždy za milost žádejme.

14. Bůh nechce smrti hříšného, aniž koho stvořil k tomu trápení; hrozí, volá, probuzuje, a slibuje kajícím odpuštění.

15. Slyš, Bože, naše volání i vzdychání, a vzdal od nás ten plamen; odpusť naše nepravosti, z své milosti, Ježíši Kriste, amen.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

991. Slovo hromu jsi, věčnosti, a meč, jenž proniká kosti, ach, jak sobě raditi, ó neskonalá věčnosti! Nevím v své velké tesknosti, kam se mám obrátiti; mé srdce žalostí hyne tak, až můj jazyk k ústům lne.

2. Žádné bídý v světě není, jenžby neměla skončení, a nevzala proměny; sama věčnost vždy zůstává, hry své věsti nepřestává, žádné nebéře změny; ano Kristus dí, že není z ní žádného vykoupění.

3. Ó věčnosti! svou dlouhostí činíš mi mnoho žalosti, u tebe žertu není; protož

když tuto noc dlouhou rozjímám i muku mnohou, děším se do omdlení. Žádná není v světě bídnota tak hrozná, jako jest věčnost.

4. Co jest voda, oheň, meč, kůl? Jest stín, jenž náhle pominul, nemůž dlouho trápit, což kdyby ukrutný tyran zdělal v těle mém mnoho ran, potom dal mne zazditi? Žalář, úzkost, bídy, muky nemohou trvat na věky.

5. Kdyby tak dlouho trvati měly muky panovati těch, kteříž v pekle kvílí, jak dlouho trvá tento svět, jenž již má mnoho tisíc let, a k náklonku se chýlí: Ještě by ten jich mukám byl od Boha uložený cíl.

6. Již pak když sběr zatracenců za mnoho tisíc tisíců let muk-zakoušcti bude a od d'áblů tak dlouho již trápená byla na nejvýš; však zavírky nebude; čas, jež nemůž žádný sčísti, začínat se bude vždycky.

7. Leží-li člověk v nemoci, a odpočívá-li v noci na lůžku pozlaceném, ten však pracht má v ošklivosti, nebo podniká těžkosti na svém těle ztrápeném, všechny hodiny počítá, a dne žádostivě čeká.

8. Ale ty muky pekelné nebudou pominutelné, jako tyto bolesti; zatracenců houf veliký bude ohněm, sirou

vždycky mučen, bez vší lítosti; a ty jich přehrozné muky trvati budou na věky.

9. Ach Bože, v slávě veliký, jak tresceš zlé služebníky, jenž nečiní vůle tvé! Na naše krátké výstupky uložil jsi dlouhé muky; vlož to každý v srdce své a polepš se, dokud máš čas, abys v pekle neměl svůj kvas.

10. Střež se osidla d'áblová; rozkoš světská jest jalová, nemůž dlouho trvati; za toliž bys ty duši svou, krví Krista vykoupenu, d'áblu měl v základ dáti, ó nečiň toho, hříšníče! bys neměl z d'ábla trapiče.

11. Tak dlouho, jak živ Nejvyšší, a nad oblaky se vznáší, ty muky trvat budou; žráti je bude hlad, úzkost, zima, horko, plamen, těžkost; však sežráni nebudou, tehdáž těch muk konec bude, když Bůh víc věčným nebude.

12. Vždycky trvá to trápení, i hned od světa stvoření neběře umenšení; jest kvalt bez odpočívání, množí pláč a naříkání při d'áblu plemeni, ó hříšníče zatracený! nemáš rady, potěšení.

13. Prociť ze sna hříchů brzce, probud' se, ztracená ovce, začni se hned lepšiti; ó povstaň pro Boží milost, neb se tomu blíží věčnost, již

bude Bůh platiti! Snad poslední jest tento den kdo ví, nezahyneš-li v něm.

14. Nech pýchy, prachtu, opilství, světských rozkoší, lakomství; chovej se vždy v střídmosti; šetř se hrozné bezpečnosti, nepravosti a všech zlostí, d'ábelské ukrutnosti, přede vším pomni na muky, kteréž trvají na věky.

15. Ó člověče zatvrdilý, k věření pravdy spozdilý, přestaň svět milovati; sic pře-

ukrutní d'áblové, ti nelitostiví lvové, budou tě katovati; kdo má takovou výmluvnost, by hodně moh' vypsat věčnost?

16. Slovo hromu jsi věčnosti a meč, jenž proniká kosti, ach, jak sobě raditi? Ó neškonalá věčnosti, nevím v své velké tesknosti, kam se mám obrátiti; Ty, Ježíši, vem mne k sobě z této žalosti do nebe.

• Kašpar Motešický.

O životu věčném.

O proměnění Krista Pána.

Jako: Jak pěkně svítí dennice.

992. Když s milými učeníky Kristus, Král slávy veliký, na horu Tábor přišel, tvář jeho se proměnila, jako slunečný blesk byla, oděv světlosti došel; jasný, krásný učiněn jest nad každou čest ozdobnější, nad sníh, nad křišťál bělejší.

2. Byl tu Mojžíš i Eliáš, s nimiž drahý Spasitel náš měl milé rozmlouvání; vypustil Petr z paměti dům, role, manželku, děti, i světské panování; žádal a dal tu radu sám, by stánky tam udělali a v té slávě již zůstali.

3. To všechno stalo se pro nás, bychom, zde majíce zlý čas, těšili se věčnosti, kdež

Bůh naše těla změní, a dá v nebi potěšení, však s výminkou vděčnosti: Jestliž zde kříž ponese, a budeme Syna jeho poslouchati, věric v Něho.

† 4. Pane, dejž nám trpělivost, při pravdě do smrti stálost, vyslyš naše vzdychání; všechno se již porušilo, tak jakž před potopou bylo, učiň světa skonání: Amen, amen, přijď, Ježíši nejmilejší! Po soužení dejž to věčné oslavení!

Jiří Tranovský.

992. a) Jeruzalém, toť město vznešené, ach tam já chci býti; po něm touží srdce mé zemdlené, žádajíc vyjít z světa toho marnosti; aj, jak se již vznáší nad všech

hor vysokosti k městu víry naší.

2. Ó krásný den a krajší hodina, kdy tě již dočekám, když do rukou Boha Hospodina duši svou odevzdám s radostí nekonečnou, co jistě znamená, že dojde ve vlast věčnou, k pravému spojení.

3. V okamžení k obloze nebeské povznese se prudce, zanechajíc tiše živly zemské po časné tu púťce; anjely obkličena na Eliášově voze půjde, nesená v přeslavném průvodě.

4. Hrade slavný, vítěj mi v té době, a bránu milosti otevři mně, neboť jsem po tobě již toužila dosti, prv než jsem vykročila ze světa hříšného a Pánem obdržela dědictví věčného.

5. Co to za lid a zástup vznešený tam se přibližuje? Tu oko mé z světa vyvolený rod Boží spatřuje; korunu odloženou též spravedlnosti, Ježíšem mně slíbenou v údolí žalosti.

6. Houf proroků, patriarchů také, a věrných křesťanů, co snášeli kříž, tíže všeliké, muky od tyranů vidím, oni se v pravé svobodě, svatosti stkvějí v nebeské slávě co slunce jasností.

7. Když konečně i já se dostanu do ráje krásného, pln radosti zpívat budu Pánu

ze srdce celého Hallelujah milostné v anjelské svatosti a Hosanna radostně na věčné věčnosti.

8. V chvalozpěvě na hradách překrásných v sboru přenesmírném, že jemnosti slavozpěvů hlasných hne se všehomírem; tuť tisíce jazyků, hlaholy nadzemské, jak zpívají od věků zástupy nebeské.

J.M. Meyfart.

201-52

Jako: Povstantež, ó křesťané.

993. Kriste, popřej milosti, ať duše má zpívá, srdce hoří radostí, když nebe zpomíná; v tom rozkošném místě Bůh všeho zlého zbaví, vším dobrým mne oslaví, věřím tomu jistě.

2. Již jest uložený den od Svaté Trojice, po němž srdce touží jen, aniž žádá více; den soudný rozumím, kdež budu z mrtvých vzkříšen, a skrz Krista občerstven tím nebeským zbožím.

3. Smrt, hřích, nemoc, strach, úzkost, všecka protivná věc, bolest, bída a žalost v nebi má svůj konec; Odstup, truchlivosti, Bůh můj, v Něhož jsem doufal, palác v nebi mi zdělal na věčné věčnosti.

4. Že mně přivítá, věřím, toť jest mé spasení; po tom

vždycky já toužím, to mé potěšení; tam Syn jeho milý setře slzy plačících, v sebe stále věřících, potupu pryč vzdálí.

5. Máť se duše i tělo, jako slunce stkvíti, co by koli žádalo srdce, bude míti; neb v nebeském ráji všickni, jako anjelé, (věřmež my tomu směle), slavní býti mají!

6. Tam s radostí spatříme svého Spasitele, kterýž smrti svou nebe otevřel nám cele; před oči postaven, Bůh Otec s milým Synem, k tomu též s Svatým Duchem, nám všem bude zjeven.

7. Zde všickni jsme na světě jako malé děti, ale v nebeském létě bude v nás bydleti Bůh náš, věčná moudrost, ukáže se s radostí vši církvi v své jasnosti; ó mějmež na tom dost!

8. Kterékoli smrt dělí, tam se sjíti mají; když jen v svém Spasiteli Kristu umírají; manžel s svou manželkou, syn, otec, dcera, matka, krevní rodina všechna, s radostí velikou.

9. Tam budou zástupové neznámí nám nyní: Svatí patriarchové, i proroci věrní, apoštolé svatí, svědkové s korunami, panny, muži s ženami, na milost přijati.

10. Ti nás k sobě přivínou, jakožto bratry své, anjelé, s

námi vejdou též v tovaryšství ctné; ti čistí duchové budou nás objímati, a toužebně vítati; ó rozkoše nové!

11. Tam nebudem se ptáti, kdo jest ten, aneb ta? Všecky máme poznati, kdo koli nás potká; z částky což jest, ujde, jedni druhých poznáme, láskou hořeti máme, jenž od nás nepůjde.

12. Tam se vždycky uslyší muzika milostná, kůr anjelský způsobí plesání radostná, Kristus, věrný ženich, bude nás milovati, na nás mile vzhledati žádostí očí svých.

13. Tam s anjely zpívati budem libě Bohu: Svatý, svatý, ach svatý, náš Pán Bůh zástupů! Písni nových hojnost; chvála, čest, sláva, moudrost, spasení, moc a jasnost buď Bohu na věčnost.

† 14. Žádný člověk nespátril, ani moh' slyšeti, co Bůh sám nám připravil, budem-li Ho ctíti; to vše když rozjímám, tak srdce k Bohu vzdychá, a do nebe pospíchá, že na ten svět nedbám.

15. Protož jsouce v soužení, nebudem zoufati; snášejíce trápení, budem pevně státi; trvá to na chvíli, Spasitel náš hned přijde, a od tud nás vyvede, ji se k tomu chýli.

• Jiří Tranovský.

Z Filip. 1, 21.

*Radostné křesťana věřícího
odsud odjít.*

Má svůj nápěv.

994. Kristus Pán jest můj život; smrt pak má, zisk můj jest, toho mám mnoho jistot, Bohu buď věčná čest!

2. Kristu náležím; Jemu živ jsem i umírám, z hospody světa k domu jeho se ubírám.

3. On mne odsud vyvede, jako otců plémě z Egypta, a přivede do slíbené země.

4. Kdež Jeruzalém nový, jako křištál stkvoucí, má pokoj opravdový, při tom radost vroucí.

5. Jehož od perel, zlata, drahého kamení, nad všecku krásu světa, jest milé stavení.

6. Tuť tělo slávy věčné, tu bez přestání den, tu bydlení bezpečné, tu rozkoší pramen.

7. Tu setře slzy s očí svatých svých Pán Bůh náš; nepřítel tam nevkročí, tyran, smrt, satanáš.

8. Tu náš Beránek chodí před houfem věrných svých, co ovečky je vodi, k studnicím vod živých.

9. Chrání jako kuřátka pod křídly slepice; přeje jim, jako matka dítkám svým, i více.

10. Nevěsta Beránkova (každá věrná duše), jest

před Ním jako nová, v krum-povaném rouše.

11. Vidí ženicha svého, Pána Jezu Krista, a sedí v lůnu jeho; ó rozkošná místa!

12. Ach, oko nevidalo, ucho neslýchalo, co věřicím k libosti od Boha se stalo.

13. Duch můj se již prochází v tom nebeském městě; ač tělo se nachází zde na úzké cestě.

14. Svou dobrotou a mocí do těch milých stánků rač mi, prosím, pomoci, ó Boží Beránku!

15. Ač nejsem hoden toho pro mnohou nepravost, však když spasiš hříšného, budeť větší milost.

16. Má nehodnost, Tvá sláva, povede mne k tomu, abych pokory práva vždy šetril v tvém domě.

17. Budu Tobě zpívat: Svatý, svatý, svatý, a před Tebou padati, jsa z lásky přijatý.

18. Ó můj Pane Ježíši, ó mé potěšení! Toť zde v bidě nejvyšší jest mé občerstvení.

† 19. Ach hodinko, přijď spíše, příští Pána mého, Pána mého Ježíše, Ženicha milého.

20. Chci rozloučení míti s tou světa marností a s Kristem Pánem býti, v té věčné radosti.

• Jiří Tranovský.

8c 312
Z Mat. 25, 1-13.

Má svůj nápěv.

995. Prociťte! Hlas k nám svůj množí strážní na své vysoké věži, procíť ó Jeruzaleme! Již hodina jest půlnoční, všim hrdlem volají vždy všickni: Kdež jste, ó panenky moudré? Vstaňte! již Ženich jde! Vezměte lampy své, Halleluja; připravte se k svadbě věčné, musíte Jemu v stríc jíti.

2. Sion slyší ten strážných hlas, srdce v něm skáče, a má svůj kvas, povstává a vstríc vychází; přítel jeho jde s výsosti, slavný, mocný, pravdou, milostí, světlo Mu a hvězda vzchází. Nu, přijď, milé zboží, Kriste, Synu Boží Hossianna; aj, jsme chtivi odsud jíti, a v nebi s Tebou bydleti.

† 3. Vzdána buď Tobě čest, díky, lidu i anjelů jazyky, s zvukem všech harf i cymbalů; z dvanácti perel jsou brány v tom městě, máme i my stany při Tobě s množstvím anjelů. Oko nevidalo, ucho neslýchalo té radosti; aj máme v ní své kochání na věky v sladkém plesání.

* Jiří Tranovský.

Jako: Slovo hromu jsi věčnosti.

996. Slovo sladké jsi, věčnosti, které rozvlažuje kosti, ó jak a co začít? Ó utěšená věčnosti, nevím v své velké radosti, kam se již mám podíti! Již necitím žádné bídy, když srdce mé věčnost vidí.

2. Žádné v světě slávy není, která se někdy nezmění, neb nemusí zhynouti; sama věčnost vždy zůstává, hry své věsti nepřestává, nemůže pomínouti; jak Petr dí, nevypadá, neruší se, neuvadá.

3. Ó věčnosti, ó dlouhosti! Ač mám zde mnoho žalosti, však to všecko pomine; protož, když ten tvůj čas dlouhý rozjímám, a v něm ráj pouhý, který nikdy nezhyne, nedbám na žádné trápení, neb trvá jen okamžení.

4. Ach, co jest všech nás soužení, všech mučeníků mučení, tak mnohý kříž a žalost? Nechť by se jak chce rozmnožil, kdyby jej na váhu vložil, z druhé pak strany radost věčného toho života: To nic, lehká jest ta psota.

5. Hledím-li na zatracených, jak oni dlouho v trápeních, jak hrozně v pekle kvílí, vždy mrou, však neskonávají, živi jsou, a nařikají, červ je žre každou chvíli; jaká to čest musí býti, jen toho zlého ujíti!

6. Však nad to křesťané více mnoho tisíců tisíce let v nebi život mají, a vždy jak svatí anjelé hledí v tvář Bohu vesele, pokoje užívají; tam Pán, jak ráčil slibiti, mannou nebeskou je syti.

7. Ach, jak tě vždy žádá sobě mé srdce, až mře po tobě, živote přebлаžený! Skoroliž tam se dostanu, kam mne vždy táhne ku Pánu duch můj příliš zemdlený? Nic nechci míti v paměti, jen k tomu cíli hleděti.

8. Odstup, ty bídná marnosti, pýcho, krásu a radosti, neřádné milování zboží a statku na světě, a co se více v něm plete, v čem on má své kochání; o to mé srdce nestojí, sama věčnost ho pokojí.

9. Slovo sladké jsi, věčnosti! Které rozvlažuje kosti, více nežádám sobě! Ó utěšená věčnosti! Nevím o žádné žalosti, když se obracím k tobě! Můj Jezu! dej mi tak žiti, ať mohu s Tebou tam býti.

• S. H.

Má svůj nápěv.

997. Vímť já, že v nebi jest místo krásné, kdež se stkví Kristus nad slunce jasné; pravda a víra, láska, pokora při všech, jenž dychtí po něm, býti má.

2. Ó, Bože milý! prosím, rač dáti, v té tvé radosti slávy užiti, dejž Tě viděti, s Tebou bydleti, neb zde musíme mnoho trpěti.

3. Ze všech našich dnů bude nejtěžší, když bude tělo propouštět duši; tělo v popel, prach zas se obrátí, duše má počet ze všeho dáti.

4. Sužujeme se o slávu zdejší, ježto v hodině Bůh nám jí zruší; dnes pyšné tělo, ač v zlatě chodí, zítra je žáby a červy snědí.

5. Lásky kdo nemá k bližnímu svému, aniž ji Pán Bůh bude mít k němu; dnes člověk dychtí po světské slávě, zítra pak hrob má, jsa v smrti právě.

6. Samou toliko smrt jistou máme; proč pak tím světem nepohrdáme? Proč mnohý člověk na světě trati, co mu svět nikdy nemůže dáti?

7. Z těchto našich bíd a těžké nouze, budem-li dobří, Bůh nám pomůže; nemůž pod sluncem lepšího býti, jako každý den na smrt pomněti.

8. Já nežádám víc světské rozkoše, nýbrž v radosti vidět Ježíše, v tom věčném ráji, kdež starci hrají, anjelé pěkné písně zpívají.

9. Bože, dej rozum a paměť stálou, ať se strojíme

odsud pomalu; strojme se odsud mladí i staří, užijme svého Boha tvář v tváři.

10. Raduj se, duše, a buď veselá, tvého zde bytu jest chvilka malá; budeš-li stále zde bojovati, chce ti Bůh za to korunu dáti.

11. S tebou se žehnám, světe podvodný, neb nejsi stálý ani hodiny; byť byl člověk živ víc než tisíc let, jen Bohu větší musí dát počet.

12. Každá pod sluncem dušičko věrná, buď pohotově a čekej Pána; rci s pravou vírou: Přijď, Kriste, spíše, uveď nás k sobě do věčné říše.

Jako: Jezu Kriste, Vykupiteli.

998. Vzhůru srdce křesťané milí, zdvihněme spolu v tuto chvíli, zpomeňme na byt věčný, slavný a bezpečný, kterýž nám Bůh dáti zaslíbil, když nás sobě v Kristu oblíbil v Něho silně věřící, a Jemu sloužící. Že po smrti časné vstane tělo jasné, vyvolených jeho, k života věčného pravé účasti, s mnohou radostí, o tom nám zjevně svědčí Syn Boží svou řečí.

2. Kdo pak může to vysloviti, co nám ráčil Pán Bůh složit v té nebeské radosti z pouhé své milosti? Budouť zajisté vyvolení divnými da-

ry ozdobeni, zdraví, čerství, překrásní, jako slunce jasní, v tom nebeském ráji, kdež anjelé hrají na harfách milostných, zpěvů přeradostných, kdež žádných neřestí nemůž uvéstí tyran, ďábel, smrt, peklo, byť se všecko vzteklo.

3. Kristus Ježíš, Král věčné slávy, všech věřících ten Ženich pravý, církvi (milé nevěstě) zjeví se na cestě! Přivítáť ji hledě milostně, a promluví ke všem radostně: Vítejtež, mé spanilé panny, moudré, milé! Pojd'tež po žalosti do věčné radosti, kdež moru a hladu i vojenských vpádů, i prác přebolestných nebude žádných; ale svátkové věční, a dnové bezpečí.

4. Když nás ten Pán v nebe uvede, Bůh Otec dědictví odvede v Kristu nám zaslíbené, a Ním zasloužené; tuť nás předně svou Božskou tváří k vidění tak, jakž jest, obdaří, všecko ve všech naplní, sliby skutkem splní, řka: Nu, milé dítky, viztež ty příbytky, kteréž jsem připravil, na ně pohledněte, a všim vládněte; vám to zboží, ta sláva na věčnost se dává.

5. Duch Svatý, Utěšitel věčný, ten správce náš bude srdečný, dokonáť jeho dílo, co zde z částky bylo. Obdaří pravým potěšením, dosta-

tečným všeho uměním, dokonalou moudrostí, láskou i svatostí; srdce všech osvítí, a oheň zanítí, hořící radostí, a jednomyslností; každý bude mítí, co bude chtítí, skutek hned spatří chtění, ano pomýšlení!

6. Při tom sjítí a slávě skvostné rozmlouvání bude milostné, když v té době žádoucí sejdou se tak skvoucí: Adam, Eva, svatí otcové, kněží, proroci i králové, kteříž pravdy hájili, a pobožní byli; i všickni věřící, malí i velicí, předkové přeslavní, poctiví a mravní, dítky i manželé, věrní přátelé, žádný z nich se neztratí; co Bůh vzal, to vrátí.

7. Spojí se tu svatí anjelé s věřícími všemi vesele, vejdou s nimi v plesání, v milé roz-

mlouvání, do nového Jeruzaléma, (jemuž nic svět rovného nemá), chodíc s Beránkem milým, řádem ušlechtilým. Budou radost mítí, a Boha chváliti: Sláva budiž Bohu za tu milost mnohou, kterouž nám učinil, jakž byl umínil: Svatý, svatý, svatý jest, budiž Mu věčná čest!

8. Věčný Bože, svatá Trojice, k Toběť voláme vzdychajíce: Odpusť hříchy z milosti, pomoz k té radosti; Spasiteli, Kriste Ježíši, Ty buď náš pomocník nejvyšší, přiveď nás k tomu zboží, ó Beránku Boží! Neb žádný bez Tebe nemůže do nebe. Sám do toho města jsi dvéře i cesta, račiž Ty nás vésti, a tam dovésti. Amen, ó milý Pane; dejž, ať se tak stane.

• Jiří Tranovský.

Tři pronikavé písně

v čas pokušení a protivenství církve které z vydání r. 1768 nepřátelskou censurou odstraněny byly.

Ze Žalmu XII.

Má svůj nápěv.

999. Ach Bože! pohled' s výsosti, a smiluj se nad námi, jak svatých tvých jest v skrovnosti, potření jsme bídami; tvé slovo svět potupuje, víra pravá se vzdaluje ode všech synů lidských.

2. Vedouť falešná učení podle vtipu vlastního, srdce jejich svorné není, jsouc bez slova Božího; ten to, druhý ono velí, církev pravou zlostně dělí, stkvíc se zevnitř pěkně.

3. Bůh shlad' všeliká učení, lstivě nás svozující; neb dí to pyšné shlučení: Truc!

kdo smí nám co diti? My máme právo, moc, přednost, jak a co chceme, toť jest ctnost, kdo jest, jenž by nás učil?

4. I praví Bůh: Musím vstáti, chudí jsou rozptýleni, srdce jich nemůž než lkáti, slyšel jsem jich úpění; slovo mé na zjevném placi způsobí jim těžkou práci, a souženým spomůže.

† 5. Jak stříbro sedmkrát přehnané skrz oheň bývá čisté, tak slovo Boží nám dané má býti při nás jisté; v kříži se jistě průbuje, síla jeho se spatřuje, a stkví se všudy jasně.

6. To rač, ó Bože, chrániti před tímto houfem zlostným; v paměti své rač nás míti, řid' slovem svým milostným; neb vůkol jsou bezbožníci, když takoví ukrutníci v zemi předeck mívají.

• Jiří Tranovský.

Z podobenství Páně o oné vdově. Luk. 18.

Jako: Bože, k svým hříchům se známe.

1000. Bože, smutných potěšení, Otče opravdový, slyš žalobu a kvilení, chudíčké tvé vdovy, od protivníků soužené, a v souženích opuštěné.

2. Ta vdova hořce lkající, Pane, tvá církev jest; rota

pyšně panující, pro samou pravdy čest, lehčí ji, trápí, vyhání, bydliti při sobě brání.

3. K soudcům země již běhala, ochrany hledajíc; ve dne i v noci volala, však nezjedнала nic; neb Tě Boha se nebojí, z chudých bez studu smích strojí.

4. I když není na tom světě rady, ni pomoci, tím vroucněji vzýváme Tě, ó dejž se přemoci, soudce v nebi spravedlivý, Otče všech nás litostivý.

5. Spomoz nám z protivenství všech, a při pravdě nás chraň; nebo jsme došli časů těch, o nichž pověděl Pán, řka: Když Syn člověka přijde, zdaž víru na zemi najde?

6. Pakli miníš světa zlosti konec učiniti, ó popřejž trpělivosti a rač pospíšiti ke dni soudu, k způsobení nám věčného vykoupění.

Jiří Tranovský.

Má svůj nápěv.

1001. Mocný Bože, pohled' na nás, jak v tento zlý poslední čas sužují nás nepřátelé na statku, na cti, na těle.

2. Ano, i na milé duši, čínice, což jim nesluší, svědomí naše stěžujíc, k vůli své je přinucujíc.

3. K tomu jim musí sloužití lání, vězení i bití, vyhánění, šacunkové, válka, loupežství, mordové.

4. Trápí, kde jen mohou koho, a strojí žerty své z toho; mnohá duše již ustává, když pomoci nenastává.

5. Ach slituj se, milý Pane, stádečko své zbědované retuj a toho zlého sprost', učiň nám, učiň, tu milost.

6. Dej nám za dnů našich pokoj, pyšné nepřátely spoj, učiň konec jejich zlosti, odpustě naše hříšnosti.

7. V Tebe doufáme samého, nemajíc Pána jiného, kterýž by bojoval za nás, krom Tebe, milý Otče náš.

† 8. Ó Kriste, Kníže pokoje, před Otcem nebeským stoje, rač se za nás přimluvití, a pokoj nám způsobiti.

9. Lodička tvá těžce plyne, ano místy téměř hyne; Pane, prociť, Pane, přispěj, a nám radu i pomoc dej.

10. Okřikni větry i vlny, ať se d'ábel, vrah pekelný, i rota tyranských lidí, v svých předsevzetích zastydí.

11. Ty pak, milý Svatý Duše, těš a spravuj srdce naše, bychom v dobrém setrvali, potom se v nebe dostali.

12. Do toho města slavného, Jeruzaléma nového, kdež bude život bezpečný, ó dejž nám, to, Bože věčný!

JÍŘÍ Tranovský.

Písně nábožné.

Jako: Otče náš, jenž v nebi bydlíš.

1002. Proč se tak teskливо staráš, jak dlouho ještě žítí máš, poruč jen Bohu život svůj a v šlechetnosti věrně stůj, hled' svou povinnost plnit, bližním k prospěchu sloužiti.

2. Smrt nechť tebe nestraší nic, však bys v moudrosti rostl víc, měj ji vždycky v své paměti; nežádej dlouho živ býti; své práce bedlivě konej; na pomoc Boží spolehej.

3. Když v dobrém klesá tvá vůle, rozpomeň se na smrt rychle; považ' krátkost věku tvého; čiň včasné, co jest pravého; neodkládej s pobožností, neb čas pomíjí v prudkosti.

4. Pomni na smrt, když zlá hnutí tebe k nepravosti nutí, nedej se přemoci zlému, než odpírej silně jemu; rcíž: Snad ještě dnes umřít mám, protož se podvésti nedám.

5. Když v slávě jsi postavený a bohatsvím obdařený, i tehdaž na smrt pamatuj, marné poklady nemiluj, buď hotov je opustiti, kdyby to Bůh ráčil chtíti.

6. Pomni na smrt v dnech radostných, varuj se rozkoší hříšných; vesel se v Pánu

nevinně, jakž náleží na lidi ctné; připravuj se k té radosti, která tě čeká v věčnosti.

7. Pomni na smrt v nedostatku, aneb v jakémkoli zmatku, rcí: Však skrz Krista Ježíše přijdu do nebeské říše; smrt mne sprostí toho všeho, co zde podstupuji zlého.

8. Pomni na smrt, když bezbožní z víry a z ctnosti smích činí; Bůh, jenž laskavě shovívá, a čas ku pokání dává, bude všech přísně trestati, jenž se včasné neobráti.

9. Pomni na smrt, když v svědomí jsi pro své hříchy zděšený, volej k Bohu s nábožností, On tě potěší s výsostí; při smrti zjeví se tobě a přenesé tě do nebe.

10. Tak při každé případnosti na smrt pamatuj s pilností; nechť tě v kříži potěšuje, v štěstí před hříchem varuje; smrt nechť moudrým tebe činí, chceš-li dojiti spasení.

V kříži, v zármutku, v nemoci.

Jako: Kde jsi, můj přemilý.

1004. Ach kam jsi se poděl, lékaři milý, že mne ne navštívíš lékami svými; proč

z daleka stojíš a díváš se na mne a na můj kříž v tomto čase?

2. Neodvracuj tvář svou ode mne, Pane, neb jsem tvé kuřátko velmi zemdlené, přijď, ach přijď čím skorej, ó Otče můj! Obrať ke mně dobrý obličej svůj.

3. Neb není lékaře na této zemi, jenž by mne potěšil v mojem soužení; Ty znáš, lékaři můj, mé bolesti, Ty patříš sám do mých vnitřností.

4. A protož já již jen k Tobě samému své oči obracím, k Pánu milému: Ach pomoz mi, prosím poníženě, mé nemoci uzdrav a potěš mne.

5. Kdy mne tak potěšíš, ó Otče dobrý, a mne obveseliš, lékaři moudrý; já Tebe vždy budu zvelebovat, chválit a na věky oslavovat.

6. Utíkati budu světské žádosti, pilně se vystříhat všeliké zlosti; jen Tobě chci sloužit ve dne, v noci a na Tebe myslet v každé práci.

7. Bože můj, Bože můj, slyš mé vzdychání, a toužebné moje hořekování; věřím, že učinit všecko můžeš, cokoliv mítí chceš a rozkážeš.

8. Jajrusovu dceru mrtvousedl, a mnohých nemocných slovem uzdravil; rci slovo, život můj hned

zdráv bude; rozkaž, a hned všecko dobře bude.

9. Neodpírám však já vůli tvé svatě, jestlis tak umínil, na tomto světě mne zanechat v tomto kříži dále, i to dobře bude, buď tvá vůle.

10. Jobovu jen mi dej vždy trpělivost, věřím, že po bídě této dáš radost; neb jsem tvá nevěsta, Tys ženich můj, Ty jsi má koruna, Bůh a Pán můj.

Anna Kubíní.

Ranní píseň.

Má svůj nápev.

1005. Pane Ježíši, Králi nejvyšší, Bože nejmocnější, který svou mocí i dni i noci stvořils nám k pomoci.

2. Zpívaje tvému jménu svatému, čest a chválu vzdávám, když z tvé ochrany zdravý a silný z lože svého vstávám.

3. Nebs Ty, když jsem spal, anjely poslal, kteří by mou duši i také tělo, by zdravo vstalo, chránili, jak sluší.

4. Tys potom také, když všelijaké zlé věci povzbudil proti mně d'ábel, aby mne svedl, sám mocně to zkazil.

5. Prosím však předce, spravuj mé srdce i nastalého dne; by nic jiného nepošlo z něho, jen řeči pobožné.

6. Chraň mne od zlého, dávaje všeho, co mi jest potřebné, zvláště pak zdraví pro svůj krvavý pot nebež ode mne.

7. Ale dej silu mojemu tělu, když jsi mi život dal, abych v svých prácech v těchto zlých časech vždy veselý býval.

8. V Toběť samém svou naději pevnou skládal, v Tebe doufal; tak jsa vždy stálý, té věčné slávy účastníkem se stal.

Píseň o duchovním slavičku.

Má svůj nápěv.

1006. Vímť já jeden stromček, jest krásná oliva, na kterémžto slaviček velmi sladce zpívá; ach, kdybych mohl viděti, a pod tím stromem slyšeti hlas toho slavička.

2. Ratolesti toho stromu vždy se zelenají, široce na každou stranu větve rozkládají; dvanácte vrchů ten strom má, na kterém slaviček sedá, hlas libý vydává.

3. Ten slaviček nejkrásnější, o kterémž já zpívám, jest Pán Kristus nejmilejší, Jehož slyšet žádám, jehožto hlas a řeč libá po všem světě se rozléhá, až srdce proniká.

4. Hlas ten jednou jsem uslyšel, když jsem v lese bloudil, v tom jsem k té olivě přišel, pod ní se posadil; i počal jsem poslouchati, ten zpěv v srdci rozjímati, jím jsem se potěšil.

5. A když duše má dřímala, jsoucí unavená, tu rychle jest procítila k hlasu Krista Pána; když slyšela hlas slavička, slovo Božího Synáčka, sladkost ucítila.

6. Ach, jaké já mám užitky z svého poslouchání, nebo krásnější muziky na tom světě není; tak se mi ten hlas zalíbil, že bych pro něj trpět volil rozličné zármutky.

7. Nic jiného na tom světě nežádá duše má; ve dne, v noci, v zimě, v létě, zalíbení své má vedle slavička milého, Jezu Krista, Pána mého, Krále nebeského.

8. O půl noci já nezaspím, s Nikodémem půjdu, Pána Krista s ním bedlivě poslouchati budu, slaviček ten obyčej má, že o půl noci zazpívá veselou písničku.

9. Též s svatým Petrem přede dnem já přistoupím k lodi; prv než se málo ohlednem, Pán po vodě chodí, podává nám pravé ruky, nebojme se utonutí, Pán nás vysvobodí.

10. Vstanu ráno na svítání, s Marií pospíšim, zdali

slavička zpívání u hrobu uslyším; nesa v srdci svém drahou mast, modlitbu svou chci před něj klást, najdu Jej, se těším.

11. Půjdu s kananejskou ženou, již slunce vychází, budu volat myslí věrnou, Pán se již ohlási! Hotový jest uslyšeti, v mém zármutku potěšiti mne sobě nestíží.

12. S Samaritánkou v poledne půjdu poslouchati, u studnice Jakobovy Jej slyším zpívati, toho slavička pravého, Jezu Krista, Pána svého; což mám víc žádati?

13. Také v nešporní hodinu s lotrem se obrátím, Jezu Krista Hospodina milosti neztratím; tu uslyším přelibý zpěv: Jistotně budeš se mnou dnes v ráji se těšiti.

14. K večeru půjdu s Jozefem, slunce se sklonívá; tuť jest všecken svět zarmoucen, slaviček nezpívá; zatím musím naříkati, smrt Krista Pána plakati, slz oči zalívá.

15. Večer půjdu do městečka, Emaus řečeného, tuť mne táhne mysl všecka jít z světa bídného; i tu celou naději mám, že na té cestě uhlídám zase Pána svého.

16. A když na hospodu půjdu, abych odpočíval, za to Pána prosit budu, aby se mnou zůstal; a když pak maličko pospím, k hlasu sla-

vička procítím v den soudný, jist jsem tím.

17. Ach zpívej, zpívej, slavičku, přivolej mne k sobě, probud' ospalou dušičku, ať touží po Tobě. Ó Pane Kriste Ježíši, v hodinu nejposlednější dej, ať tvůj hlas slyší. Amen.

Večerní.

Jako: Nuž chválu vzdejmež Bohu.

1007. Již já, Bože, v tvém jménu nyní v pokoji lehnu, i tiše budu spáti, bezpečně spočívati.

2. Neb věřím, že bydlení bezpečné mi jak v bdění způsobíš tak i v spaní, tuto noc i po vše dni.

3. V tom své tělo i duši se vším, což mi přísluší, poroučím tvé milosti, chraň mne, Bože s výsosti.

4. Tak abych i ve spaní ctil tvé požehnání, k tomu bych v pokoji spal, ráno zdravý, čerstvý vstal.

5. Nedej v hříších zesnouti, a jít na zhynutí; ale rač mne vzbuditi ze sna hříchů i smrti.

6. Abych jak z tělesného, tak též i duchovního sna radostně procítil, Tebe za to vděčně ctil.

7. Nyní v času milosti, potom v věčné radosti Boha mi-

lostivého, ochránce laskavého, amen.

Jako: Ó duše má! rozpomeň se.

1008. Ve jménu Ježiše jdu spat, prosíc Boha živého, aby mne ráčil ostříhat té noci všeho zlého, a mne opět zdravého vzbudil času pravého; tak abych Mu chválu vzdával, a své práce vykonával.

2. Poněvadž pak, milý Pane, dnes jsem Tě hříchy hněval, netresciž mne v hněvě za ně, nechci, bych v nich setrval; odpusť, odpusť mé dluhy, pro Ježiše zásluhy; dej mi zatím tak vždy žiti, jakž Ty ode mne chceš míti.

3. Pakliby se Tobě, Bože, zalíbilo, abych vstát neměl zítra z svého lože, než do dne soudného spát: Tedy dej spasitelně usnout, ať soudného dne ze sna procític, z milosti vejdu do věčné radosti.

El. Mlynářov.

Oslavení Boha za vítězství.

Jako: Sláva buď Bohu na nebi.

1009. Bohu buď na nebi sláva! když krajně vítězství dává nad nepřátel lsti i moci a přichází nám k pomoci; Buď Mu chvála!

2. Hospodin jest Pán zástupů, zná uvést na ty potu-

pu, jenž v lid, rozum, zbroj doufají, jeho Syna nelibují; On Bohem jest!

3. On jest nejslavnější vítěz, od starodávna až podnes; živý neb mrtvý nepřítel v rukou Mu jest, byť by nechtěl; On jest vítěz!

4. I nejstrašlivější vojska poráží jeho moc Božská; když se nepřítel vypíná, Bůh jej malým houfem ztiná; On soudcem jest.

5. Posílá i nepřitele pokárat svůj lid na těle; však když jen k Němu voláme, tu metlu zas slavně láme; On Otcem jest!

6. Náš vtip, síla, počet, zbroje tu i tam klamou v čas boje; by tu pýchu odvrátil Pán: Ruce naše spomohly nám; On vůdcem jest!

7. Jeho to náleží síle klásti bitvám šťastné síle, a skrze množství chatrné dávat vítězství patrné: Buď Mu chvála!

Matěj Šulek.

Probuzující k pokání.

Má svůj nápěv.

1011. Nebude trvat falešný svět víc, naplňuje se posledních tisíc, aj, pro vyvolené ukrátká se dnové.

2. Neb se rozmohla zlost po všem světě, pobožnost kle-sá, málo jí v světě; ach v po-

sledním čase všickni polepšme se.

3. Již čas nastává též soudnému dni, ďábel, zlý zrádce, všecek svět svodí, nebo ví jistotně, že konec svůj vezme.

4. Lucifer ďábel, lidský svoditel, kam se poděješ? Konec svůj vezmeš, trápiti se budeš, lid svodit nebudeš.

5. Ach, zlý člověče, bidný hříšniče! Proč mordy děláš, snad Boha neznáš? Neb to

činí pýcha, která peklem dýchá.

6. Učme se znáti, Boha se báti, neb na vše strany jdou mnohé rány; Bože, náš ochránce, buď s námi do konce.

7. Ó Synu Boží, Pane Ježíši, přispěj k nám spíše, z své svaté říše, přijmiž nás již k sobě mezi vyvolené, přijmiž nás na milost, dej nám věčnou radost.

Přídavek nový

písní nábožných.

O stavu manželském.

Jako: Jezu milý v tuto chvíli.

1012. Bůh, věčný a nebeský Pán, národu lidskému dal svým věrným požehnání skrz Ducha Svatého stav manželský, jenž má býti k podivení jeho.

2. Nejprv Bůh ráčil stvořiti člověka prvního jménem Adama moudrého, k podivení jeho, aby panoval nad všemi stvořeními jeho.

3. Viděl Bůh, že dobré bylo jeho svaté dílo; řek: Ne-
ní jest dobře býti člověku samému, učiním mu tovaryše, k podobensví jeho.

4. Dopustil Pán sen veliký, na Adama svého, a v tom tuhém, velkém spaní vyňal řebro jeho, učiniv mu tovaryše velmi spanilého.

5. Potom se Bůh Adama ptal: Adame, co jest to? To jsou, Pane, kosti moje, z boku, z řebra mého, a dal jsi mi tovaryše velmi šlechetného.

6. Ráčil jest Pán promluvit v podobenství jeho: Kdo vstupuje v stav manželský, od Boha zřízený, nech se ráčí zavarovat všeliké poskvrny.

7. Musí všecko opustiti matku, otce svého, celou duši přidržeti tovaryše svého, a tak budou v jednom těle dva věrní manželé.

8. Amen, rač to, Kriste, dáti všem věrným manželům zdraví, štěstí, požehnání skrz Ducha Svatého, bychom se mohli dostat do ráje věčného, amen.

Píseň o umučení a smrti Krista Pána.

Má svůj nápěv.

1013. Nevinnost přemílá, co jsi učinila; za koho umíráš, za koho odbýváš tak milostně, ač žalostně, za koho umíráš, za koho odbýváš?

2. Umírá bez viny Syn Boží jediný na kříži rozpiatý; člověče prokletý; pro tvé zlosti nepravosti umírá bez viny Syn Boží jediný.

3. Trpí hořké muky, pohledni na ruky, hřebíky raněné, nohy proboděné; pro tvé zlosti, nepravosti, trpí hořké muky Syn Boží jediný.

4. Krev z pravého boku, na způsob potoku krvavého teče, pozelej člověče; pro tvé

zlosti, nepravosti, ó hříšný člověče, krev z Ježíše teče.

5. Od paty Král slávy až do vrchu hlavy na svém svatém těle nemá místo celé; pro tvé zlosti, nepravosti, na svém svatém těle, nemá místo celé.

6. Křesťane pobožný, který jsi bezbožný před tím život vedl, co Bůh zapověděl, opusť zlosti, nepravosti pro Ježíše rány, a svoje spase ní.

7. Víc Boha nehněvej, krve nevylivej Spasitele svého, Pána milostného, skrze zlosti, nepravosti; ale polepši se, pro Krista Ježíše, amen.

O milování Krista.

Jako: Aj, blahoslavený.

1014. Křesťan: Libím Tě srdečně nad jiných, Ježíši, žádný mi nad Tebe není příjemnější; Tě hledám. Tě žádám, Tebe se přichytím, Tebe držet budu, aniž se Tě zpustím.

2. Kristus: Můj synu ty Mne chceš nad jiných libiti? Asnad že jen dary chceš ode Mne míti? Kdybys z milování mého nečekal nic, snad by snadno přišla tvá láska ke Mně v nic.

3. Křes.: Já milujem dárce ne pro dary jeho, nakolik rozumím a znám se samého;

a zdá se mi, že bych v tom nezískal hanbu, jestliže by se mnou přišlo i na пробу.

4. Kris.: Miloval-li bys Mne přece tak upřímně, a měl-li bys takou chuť zůstat při Mně, kdybych tě připravil o tvé časné zboží, a uvrhl bych tě skrze to do tvrze?

5. Křes.: Kdo ví, ó Ježíši, na Tebe mít dosti, ten vděčně své pro Tě poklady opustí; za nejbohatšího pokládal bych sebe, pokudkoliv bych měl jen Tebe při sebe.

6. Krist.: Vazba, žalář, muky, bolest a trápení neodvedly-li by tě od milování? Kterak by si, prosím, při próbě té obstál, kdyby čas násilné smrti tobě nastal?

7. Křes.: Přichytil bych se Tě můj živote, silně, a musela by smrt utéct neomylně; stál bych u víře a při tvém milování, a tak by života mne nezbavil žádný.

8. Kris.: Jestliže bych se zdál pryč od tebe jíti, neměli by si chuť k světu přistoupiť? Za to mám, že bys se dal podvésti jemu, a dal by si vále milování mému!

9. Křes.: Nemůžeš Ty lidi trápiti ze srdce; já pak bych Tě i tak chtěl libiti předce. Ač se někdy slabá zdá pomoc tvá býti, však i to k dobrému musí mně sloužiti.

10. Kris.: A pakliže bych tě do pekla odsoudil, zdaliž by si i -tu Mně přece vždy líbil? Mám za to, že by si to činiti přestal, a o milování mé více nic nestál.

11. Křes.: Můj Jezu, jak bys to mohl učiniti? A jak sliby svoje tak drahé zrušiti? Sám si pověděl, že kdo věří, živ bude; takový slib, věřím, že na nic nepřijde.

12. Kris.: I kdo by Mi kázal hříšníka libiti, a člověka, který Mne přechořímouti? Já dobrých milujem, zlých v nenávisti mám; kdo čistě srdce má, tomu nebe dávám.

13. Křes.: Já hřích svůj netajím. Mezitím však to vím, že tvá krev a rány, vždy jsou lékařstvím mým. A máš-li mne míti pro hřích v nenávisti, aj, chytám se vlastně tvé spravedlnosti!

14. Kris.: Dobře sobě radí, kdo se tak spravuje, tvá silná víra Mne tobě podmaňuje: a tak tě přijímám a opustit nechci; vždy tě nosit budu v upřímném mém srdci.

15. Křes.: Věrný v milování do konce zůstávám, že Tě neopustím, na toť zápis dávám. Od Tebe, můj milý, neodstoupím nikdy, pokudkolivěk v radost nezměníš mé bíd.

J. Glosius.

Na začátku týdne.

Jako: Chvála buď na výsosti.

1015. Začínáme ten týden ve jménu tvém, Bože, a v něm tento první den, vsta-vše z svého lože, srdečně děkujeme, Tobě, svému Pánu, čest a chválu vzdáváme za noční ochranu.

2. Zvláště, žes nás minulého týdne opatroval, a ode všeho zlého mocně ochraňoval a dals zase nového v dobrém zdraví dožít, chraň nás v něm i každý den pokud budeme žít.

3. Dej nám, což užitečné znáš duši k spasení, též i věci potřebné tělu k vyživení, nás i naše domácí v dobrém zdraví zdržuj, i všechny naše věci před neštěstím varuj.

4. Našemu vycházení šťastný prospěch dávej, z milosti i vcházení hojně požehnávej; ochraňuj a opatruj naše těla, duše, milosti své nám daruj, pro Krista Ježíše.

5. Duchem Svatým nás spravuj k slávě jména svého církve svou chraň a varuj před lstí ďábla zlého. Čistému slovu svému svobodný průchod dej svátosti nám k dobrému v celosti zachovej.

6. Chraň nás od moru, hladu, vojny, ohně, vody, od všelikého pádu, neštěstí i škody. Vše, což nám přiná-

leží, rač zavarovati, naše jmění i zboží sám ochraňovati.

7. Rozmnož živnost ku naší potřebě vezdejší, dej nám pohodné časy, Otče nejmilejší; fedruj nás všech i jiných, v Tebe doufajících, opatruj bídnych, nuzných k Tobě volajících.

8. Amen, rač to z milosti, Bože náš, plniti, a po zdejší těžkosti rač nás k sobě vzíti. Amen, ať se tak stane, pro Krista hodnosti, uveď nás, milý Pane, do věčné radosti, amen.

Píseň vedoucí k pokání.

Jako: Kristus Pán jest můj život.

1016. O již, člověče hříšný! poslyš mé zpívání, a pohleď i rozvažuj Ježíšovy rány.

2. Náš přemilý Spasitel věrně nás miloval, když svoje drahé tělo pro nás nelitoval.

3. A to proto učinil, že bychom poznali, co z nás každý provinil, hříchy litovali.

4. Ach přeblahoslavený jest člověk takový, který hned od mladosti Bohu jest povolný.

5. Má nad ním i Kristus Pán velké potěšení, dá mu svou radost věčnou po zdejším soužení.

6. Než ale běda bude také-mu člověku, který dlí v svévolnosti hned v mladém svém věku.

7. Slouží světu a tělu, i d'áblu zlostnému, dá jim svou vůli celou; běda, pravím, jemu.

8. A jestliže odkládá s pokáním k starosti, tím způsobem zakládá si vše zlé k věčnosti.

9. Nebo ouveh! běda mně bude v pekle volat, že na slovo Kristovo nechtěl na světě dbát.

10. Děti ani přátelé jemu nepomohou, zlato, stříbro i statky odtud nevymohou.

11. Jestli ho milý Pán Bůh na věky odsoudí, to srdce převrácené v pekle hořet musí.

12. A protož, ó člověče, nezhrzej s pokáním, obrať se k Bohu svému, a On tě ochrání.

13. Učiň to raději dnes, nežli bys měl zítra, neb neznáš, zdali budeš žiti jen do jitra.

Píseň ranní.

Má svůj nápěv.

1017. Ráno vstávajíce, Pána Boha chválím, že mne opatroval, za to Jej velebím.

2. Pominulé noci svou přesvatou mocí ostříhal mne

snažně, že jsem spal bezpečně

3. Snem libým a čerstvým. Vstávám, abych sloužil; bližnímu i sobě v pracích prospěšný byl.

4. Posilňuj mne, Bože, ať já sloužím Tobě věrně a už přimně, v domě svém i jinde.

5. Anjel tvůj přesvatý ať mne zaopatří jako matka dítě, ó Bože, prosím Tě.

6. Když zas den pomine, a noc tmavá přijde, snem libým mne daruj, od neštěstí varuj.

7. Potom když dokonám, den a noc vykonám, dej mi smrt libeznou, po ní slávu věčnou,

8. Kterou jsi připravil, s volenými svými, slíbilš z lásky dáti, rač mne tam přijati,

9. Kdež zpívají: Svatý, svatý Bože, svatý, přijď, Ježíši spíše, čeká Tě má duše.

10. A když se přibereš, v oblacích k nám přijdeš s mocí svou velikou, s troubou archanjelskou.

11. Abych Tobě v ten čas v ústrety moh jíti, s moudrými pannami k ženichu přijíti.

12. V poslední den soudný na pravici státi s volenými tvými, dejž ten hlas poznati:

13. Pojďtež, požehnání do království mého, skrze mou

zásluhu vám připraveného.

14. To vše ať se stane, všemohoucí Pane, zač Tě chválit budem, až na věky, amen.

Píseň večerní v neděli.

Jako: Ach, jak všecko předivně.

1018. Pominul den nedělní, v kterém moje soužení Hospodin utišil, když mne slovem osvětil, živým chlebem nasýtil, a žízeň duše uhasil.

2. Bůh skrz slovo spočívá v našem srdci a dává tělu pohodnosti, neb Ježíš z své milosti, zakrývá hanbu zlosti pláštěm své spravedlnosti.

3. Ó Trojjediná bytnost, moje duše má v tom dost, že já tvým chrámem jsem, již mám světla z světlosti, tvůj obličej jasnosti tmavost všecku vyhání ven.

4. Ty při mně spočívati budeš, osvěcovati mne i v tmavé noci, pokud v věčném bydlení nastane den nedělní, který neustoupí noci.

5. Nu, jdi, když čas, mé srdce, na pokoj jdi, bezpečně, bez strachu, soužení; Bůh i anjelé svatí strach, nepokoj odvrátí, abys mělo sen libezný.

6. Bude-li Pán Bůh chtíti, máš zítra zas spatřiti sluneč-

né jasnosti; pakli tě k sobě vzítí chce, věř, že budeš mítí život v radostné věčnosti, amen.

Má svůj nápěv.

1019. Dej mi s Tebou přebývati, Kriste Ježíši! a s Tebou se radovati, láska nejdražší! .:.

2. Ty jsi ten Pán, Vykupitel, a Spasitel můj; račiž mi milostiv býti, neb jsem hříšník tvůj. .:.

3. Mile na Tebe vzpomínám, srdečně kvílím; světskou marnost opouštěje, s Tebou ať bydlím. .:.

4. Tisíc světů nechť mi kdo dá, tisíc tisíců; když já svého Ježíše mám, marností zhrdám! .:.

5. Nechť se bouří svět i moře, táhnouc mne k sobě; každá vzácnost, velká hodnost jsou nic bez Tebe. .:.

6. Amen, amen, sladký Jezu, pomoz k věčnosti; abych mohl požívati věčné radosti. .: Amen.

Jako: Ježíš jest má veže pevná.

1020. Kdo se Ježíše nespustí, neopustí ho v světě, v štěstí i v neštěstí, postaveného od mladosti do starosti, času každého.

2. Kdo se Krista stále drží na této zemi, ve dne, v noci po Něm touží, v každém soužení, ten nalezne v nebi věčné své občerstvení.

3. Proto i já se nespustím Krista Ježíše, dokud ducha nevypustím z těla; má duše v nebes chrámě, v věčné slávě žádá být spíše.

4. Zůstaň při mně, milý Pane, s svou přítomností, a u víře posilňuj mne, potom k radosti vem mou duši, ó Ježíši, k sobě k radosti.

5. Neb já v Tebe svou naději pevnou zakládám, a při Tobě nejraději bydliti žádám; můj Ježíši, do své slávy uveď mne sám.

6. Na to říkám nyní: Amen! Velmi radostně, že mne vezmeš, chvály hodný Jezu, milostně do radosti, veselosti věčné jistotně, amen.

Při posvěcování zvonů.

Jako: Den uchází, můj Jezu.

1021. Slyš ty zpěvy, Otče s nebes výsosti! Víc dát neví vděk náš tvojí milosti; slyš volání, když první hlas zvonu k tvé cti zove lid tvého Siona.

2. Slýchej prosby, když v denездеjší z rána k Tobě vést nás bude posvátná hra; když světlo v tmě, v po-

koj pot se změní, vděčné na-
še slýchej díkčinění!

3. Dej slyšet nám zvuk ná-
božné ocele, volající k po-
ctám svaté neděle; slovu své-
mu uděl požehnání, naše
přijmiž chvály a vzývání.

4. Nedej slyšet, pro věčné
smilování, zvonů strašné v
prostřed plamenů lkání;
však když ztresceš hřichy
Babylona, nedej srdce, jako
srdce zvona.

5. Lásku dej nám ne tvr-
dou, ne studenou, lásku s ví-
rou a nadějí spojenou; ať
slovo to: Jsme evangelici,
není při nás jako zvon zně-
jící.

6. Když nad hroby našich
aneb našimi zvony s věže zní
zvuky lkajícími, těš nás a
vznes duše s hlasy zvonů k
milým našim nad nebes opo-
nu.

7. Tak když jednou zamlk-
nou všechny hlasy a utonou v
věčnosti naše časy, vyléč srd-
ce v hříších rozbolené, Otče!
a přijm' mezi své zvolené.

O. Braxatoris, ml.

*Píseň probuzující ku kře-
stanskému životu.*

Jako: Dobroty, lásky plný.

1022. O člověče mizerný!
Proč jsi tak nevěrný Bohu,
Stvořiteli svému, Otci laska-
vému.

2. On tě vede k dobrému,
ty odpíráš Jemu; On tě chce
věčně spasiti, ty nechceš to
míti.

3. Proč jsi tak tvrdošíjný,
že nechceš své viny z srdce
svého poznávati, Boha milo-
vati?

4. Víc tento svět miluješ,
a o nej pečuješ, než o svého
Stvořitele, a Zdržovatele.

5. Marnost světská zahyne,
tvá radost pomine, pro tyto
rozkoše světské ztratiš ty ne-
beské.

6. Ach, povstaň a považuj
s pilností jen stav svůj, co
jest za zisk bezbožně žít, d'á-
bla holomkem být?

7. Duši, kterou ti Bůh dal,
abys ji ostříhal, tvá povin-
nost jest, člověče; ach, měj
o ni péče!

8. Nedej se vést zlostnému
d'áblu, tělu zlému, i světu
převrácenému, v zlém pohři-
ženému.

9. Jestli ztratiš svou duši,
to na tě nesluší; neb víc
ztratiš, než všecken svět sto-
jí, můžeš vědět.

10. Ach, od tohože času
střež se hříchu kvasu, Boha
nade všechno miluj, a v víře
pravé stůj.

11. Bližního pak jak sebe,
tak přijdeš do nebe, kdež bu-
deš i s Kristem Pánem až na
věky, amen.

Žádost křesťana toužebná, v kříži přítomného Krista míti.

Má svůj nápěv.

1023. Kde jsi, můj Ježíši, ó lásko má :: Mé srdce Tě v každé době hledá :: Ó Ježíši můj! Ó Ježíši můj! V úzkostech a bidách sám při mně stůj ::

2. V hříších jsa postaven si nezoufám. :: V Tebe, můj Ježíši, silně doufám, :: Ó Ježíši můj! Ó Ježíši můj! V úzkostech a bidách sám při mně stůj ::

3. Svědomí mne hryze a sužuje. :: Tělo proti duši vždy bojuje; :: Ó Ježíši můj! ::

4. Bůh na mne dopustil pro mé hříchy, :: že vznikly proti mně bouře, války, :: Ó Ježíši můj ::

5. Nejbližší přátelé, kteří byli :: již jsou mne smutného opustili :: Ó Ježíši můj ::

6. Tak hle se v tento čas v světě děje, :: že jeden druhému nic nepřeje, :: Ó Ježíši můj ::

7. Já v žádné úzkosti si nezoufám, :: naději silnou mám, že ji přečkám; :: Ó Ježíši můj ::

8. Jen kdo Tě, Ježíši! věrně žádá :: svou bídu a úzkost Ti předkládá :: Ty z ní spomůžeš, Ty z ní vytrh-

neš v soužení, v zármutku potěšuješ.

9. Dej mi, můj Ježíši, trpělivost, :: bych měl v svém soužení pevnou stálost, :: Ó Ježíši můj ::

10. Ježíši! Skrze své rány svaté :: nedopouštěj na mne smrti náhlé, :: Ó Ježíši můj ::

11. Když budu v nemoci já postaven, :: budiž, můj Ježíši mně přítomen; :: Ó Ježíši můj ::

12. Abych se z svých hříchů moh vyznati :: a z nich zde pokání učiniti :: Ó Ježíši můj ::

13. Ať přijmu skroušeně drahé tělo, :: které jest na kříži za nás pnělo, :: též tvou nejdražší krev, ó Ježíši! To ať jest poklad mé milé duši.

14. A když někdy duše z těla vyjde, :: dejž, můj Ježíši! ať k Tobě přijde, :: Ó Ježíši můj ::

15. Amen, můj Ježíši! dokonávám, :: Tobě s tělem, s duší se oddávám; :: Ó Ježíši můj :: v úzkostech a bidách sám při mně stuj!

O smrtelnosti.

Jako: Díky činím, o Nejvyšší.

1024. Ježíši, můj Spasiteli, račiž mi sám spomoci, když na smrtelné posteli mluvit nebudu moci.

2. Anjelům svým svatým rozkáž, aby vůkol mne stáli, nade mnou drželi svou stráž, a ďábly pryč zahnali.

3. Chraň mne od zlé bezpečnosti, také i od zoufání, odpusť mi hříchy z milosti, slyš mé poslední lkání.

4. Oddal ode mne smrt hroznou, ó můj Pane Ježíši, dej mi smrt tichou, pobožnou, přijmiž k sobě mou duši.

5. Braň, a zastaň mne při soudu, když z všeho prohrěšení počet vydávati budu, z zlých skutků, slov, myšlení.

6. Evanjelium tvé, Kriste, a tvé předrahé rány, ať budou mé útočiště, i mé silné obrany.

7. Jakž mi ráčil zaslíbiti, že budu s Tebou, Pánem, v věčném životě bydleti; tak učiň, Kriste, amen.

Pavel Jakobel.

Píseň smutná, při kladení mrtvého těla do hrobu.

Má svůj nápěv.

1025. Již já jdu do hrobu smutného, tmavého, kdež budu spočívat až do dne soudného.

2. Tam všickni králové, knížata, pánové své kosti skládají, tam pokoje mají.

3. Svou čerstvost i krásu,

své tělo do času co poklad tu skládám, spočinutí žádám.

4. Můj život v tu chvíli, ačkoli mně milý, ku konci se chýlí, já jdu k svému cíli.

5. Svět marný opustím, Krista se nespustím, ač slunce i měsíc mně již nesvíti víc.

6. Neuzřím hvězd jasných, ni skutků víc časných, do hrobu lehnouti ta smrt mne již nutí.

7. Bohu vás poroučím, tak se s vámi loučím, přátelé, já v hrobě spočinu již sobě.

8. Manželko ztrápená, pro mne zarmoucená, Bohu tě poroučím, tak se s tebou loučím.

9. S dítkami se žehnám, opatrujž je Bůh sám; kterýž dal život vám, tenže požehnej vám.

10. Jazykem zemdleným též všem zarmouceným smutné vale dávám, a tak dokonávám.

AC 153

Prosba dítek za rodiče.

Jako: Ježíši, jak jest přesladká.

1027. Bože můj, Tobě děkuji, i svůj život obětuji, jenžs mi skrz mé rodiče dal, ó dej, bych v tom milost tvou znal.

2. Dej, ať rodičové moji mne vedou k ctnosti v poko-

ji; mně pak dej srdce poslušné, ať to konám, co je slušné.

3. Vše, čemuž mne oni učí, a co činiti poroučí, ať vždy konám s ochotností, s pilností a v poslušnosti.

4. Dej, ať příkladu svatého Jezu Krista, Syna tvého, se vši mocí následuji, a své rodiče miluji.

5. On rodičům poddanosti dokazoval s poslušností, tak dej i mně srdce chtivé, té radosti žádostivé.

6. Syna tvého následovat, poslušnosti dokazovat, učíň mne k tomu schopného, což Tobě i jim milého.

7. Abych tak podle slibů tvých, dobrým dítkám učiněných, došel požehnání tvého časného také věčného.

Při posvěcování chrámu.

Jako: Bože, věrný Bože.

1028. Plesejme s radostí v tuto slavnou hodinu, nesme díky, chvály dobrému Hospodinu, zpěvy a modlitby, i zvučné zvonění, ať se rozléhají k chrámu posvěcení.

2. Aj, hle již skončeno jestiť nové to dílo, ó by Bohu ke cti, nám ku spasení bylo! Již stojí chrám Boží, ten dům společenstva, ta svatyně víry, stánek náboženstva.

3. Proto, ó Bože náš, dnes v této svaté době tuto první obět vděčnosti lkáme Tobě, a prosby do nebe odsíláme vroucí: Opatruj tento chrám i v časy budoucí.

4. Žehnej nám, kdykoli tu se spolu sejdem, žehnej i těm počtám, které konat budeme, žehnej slovu svému i jeho kázání, žehnej i svátostem, Dárce všeho dání.

5. Odvráť od tohoto chrámu smutné příhody, jak škodlivé vojny, tak i ohně a vody, chraň jej i před hrotem, vichřicí a bleskem, Ty, který panuješ na trůnu nebeském.

6. Dávej církvi této služebníků horlivých, patronů laskavých, posluchačů bedlivých, tak aby, jako strom utěšeně kvetla, a nesla ovoce lásky, víry, světla.

7. A když Tě budeme vzývat v nábožnosti za lid a krajinu, za správce i vrchnosti, slyš nás; a tvá ruka zvláště nech se vznáší nad celou stolicí, i nad obcí naší.

8. My pak, ó křesťané, radujme se té chvíle, mužové i ženy, starci i dítky milé, plápolejme v srdcích při této slavnosti, a skrz Krista pojďme do chrámu věčnosti.

Jan Kollár.

K památce posvěcení chrámu.

Jako: Bože, věrný Bože.

1029. **T**ě, Bože, chválíme v tento den přeradostný, srdcem, ústy ctíme za ten dar přemilostný, že můžeme nyní světiti památku chrámu posvěcení, ach milého svátuku!

2. Slova tvého svíce, která nám svítí jasně, nechť vždy hoří více, a nikdy nevyhasne; bychom my i naši potomci plesali, a po věčné časy radost z toho brali.

3. Své slovo, svátosti, rač, Pane, zdržovati u nás vždy v celosti, a kroky ty žehnati, které k chrámu tvému činíti budeme, i když z něho k svému domu zas půjdeme.

4. S těmi, pod jichž křídly tento svatý chrám stojí, tvá milost nechť bydlí, a chrání jich v pokoji, správce milostného, patronů laskavých zdržuj času všeho šťastlivých a zdravých.

5. V samých zemských chrámech nedej doufání míti; nýbrž rač nás samých v svůj živý chrám změnit: potom, když smrt zruší chrám těla našeho, obnov jej, jak sluší, v den příchodu svého.

Sam. Hrdlička.

O křtu svatém.

Jako: Přišlo k nám padlým spasení.

1033. **O**tče, Synu, Duchu Svatý, Bože velké milosti; vždy chci chválu tvou zpívat v pokoře a vděčnosti, žes mne tak nezaslouženě vodou svatého koupele ode všech hříchů obmyl.

2. Pane, vyznám, že jsem zplozen ze semene hříšného; dítě hněvu že jsem zrozen, že škvřním jména tvého; neb z přírody ve mně není bázně, ale protivení se tvé vůli a slovu.

3. Předce však mne, Otče milý, když jsem byl cele ztracen, z milosti spasil v tu chvíli, když jsem byl znovu zrozen v krstu koupele svatého, že každý den žití mého láskou tvou se jen těším.

4. Jezu Kriste, tvá krev drahá od hříchů mne obmyla; její mocí krstu vlaha hněv a kletbu vzdálila, v níž jsem z přirození hynul: teď mne Bůh v milost přivinul, kterouž Adam byl ztratil.

5. Duchu Svatý, díky Tobě za tento dar nebeský, že teď mám vnitřně v sobě tvé přesilné svědectví, takže svého Stvořitele vzývat mohu rád a směle a říkat: Abba, Otče!

6. Poněvadž v krstu z milosti v Krista jsem oblečený,

pomoz, abych satana lstí nikdy nebyl svedený; neb ti, jenž jsou tvým příbytkem, vždy jsou před zlým protivníkem v milosti tvé bezpečni.

7. Ó Pane! na krstu hodnost, již jsi mne obdaroval, dej, bych nyní i na věčnost s vděčností pamatoval, bych tak byl mysli veselý a na to spolehl směle, žeš mi pomoc zaslíbil.

8. Jakož v krstu jsem já Tobě službu svatou sliboval, tak nedej, by v mém životě hřích nade mnou panoval. Dej, bych za tvou hojnou věrnost dokazoval vždy poslušnost, již jsem na krstu slíbil.

9. A račiž mi odpustiti, když co konám v křehkosti, nechtěj mi to připisati, ale popřej milosti: by má duše v Tobě dlela stále, pokudž ji Ty z těla neodvoláš do nebe.

279 *Při konfirmaci.*

Jako: Ozdobíž se, duše milá.

1034. Popatřiž na nás s výsosti; slyš, Otče, naše žádosti, slyš i tyto ditky malé, jenž Tobě chtí sloužit stále, ony smlouvy křestu svého v tento den svátku pravého obnovují. Bože, Tobě, chtějí tvoji být v každé době.

2. Posilni jejich horlivost v tomto skutku, i zmužilost, ach, račiž je obživiti, víru jejich potvrditi. Dejž, ó Spasiteli milý, by tvé slovo v každou chvíli měly v svaté uctivosti, po něm toužily s vroucností.

3. Duch tvůj dobrý, Hospodine, veď je, ať žádný nezhyne! Dejž, ať hříchy nepravosti mají vždycky v ošklivosti, a ať jen království tvého šetří, a spravednost jeho na mysli své vždy majíce, jen tak k nebi se strojíce.

4. Když se v nich zlá žádost pohne, jenžby je na cesty chybné svedla, ó skroť ji láskou svou, a učíš ctnost jejich stálou. By svou neztratily víru, dej jim Ducha hojnou míru; tak potom v poslední době vezmi ducha jejich k sobě.

Za světskou vrchnost.

Jako: Radujtež se, ó křesťané, a.

1038. Krajnám, jimž Buh jest milostný, správce dobrého dává, kterýž jak otec poddaný lid dobře vychovává; takého jsme též dostali, Pane; tu jsme, bychom vzdali Tobě za to chválení.

2. Nechť: jej tvá milost sprovází v jeho úřadování, kdo na ten stupeň přichází slávy a spravování, nic ne-

můž bez tvé milosti, dejž ji, ó Bože, s výsosti hojně správcí našemu.

3. Dejž, aby ten Duch moudrosti jej vodil po všech stezkách! Popřej mu štěstí, vážnosti při dobročinných radách; ať on i rádcové jeho jsou cíl požehnání tvého; uděliž nám to, Bože.

4. Nechť vůkol něho rádcové jej ve všem následují, a jako věrní správcové ctnost v krajně rozmnožují; vše, což zbavuje pokoje, všecky domácí rozbroje vzdaliž od naší vlasti.

5. Vyslyšiž naše žádosti všechněm nám ku pohodlí, živ jej dlouho v té časnosti, vyslychej, když se modlí, a když spravování svého dojde cíle konečného, dejž mu slávy korunu.

Píseň v čas moru i jakýchkoli nakažlivých nemocí.

Jako: Má duše se nespouštěj.

1039. Milovníče života, Otče dobrotivý, tvá jestiž to dobrota, že jsem ještě živý, když vůkol nás morní rána, mnohé sklátila, snem smrti obtížila, že jsem zde přítomný.

2. Chválím Tě se všechněmi, kteréš mi zachoval, a nás pod křídly svými věrně opatroval; duše, také těla před

Tebou se sklánějí, neb z Tebe život mají, Tys nám pevná skála.

3. V nejvěrnější ruce tvé teď znovu oddávám duši, také tělo své i vše, cožkoli mám: nevím kroku svého než to vím dostatečně, že neopustíš věčně v Tě doufajícího.

4. Řid' tedy mé konání přesvatým Duchem svým, a učiň slitování mně i všem milým mým; zachovej nás zdravé, nekárej hrozným morem, tak ránem i večerem díky vzdáme nové.

5. Budiž při nakažených, rady jim dodávej, útechou buď nemocným, lékařstvím požehnej; zdravým síly stále dej, neduživé uzdrav, umírající oslav a těš osiřelé.

6. A když též umřít musím, nesmrtelný Pane; přijmiž duši mou, prosím, ať se tam dostane, kde zdraví bez konce, kde můj Ježíš přebývá a kůr anjelský zpívá: "Sláva Bohu věčně!"

Jan Blasius.

Při posvěcování (ordinování) kazatelů Slova Božího.

Jako: Bože, věrný Bože.

1040. Velezlaven budiž, Hospodine nejvyšší, že jsi vždycky dával správců křesťanské říši, kteří církev

svatou chránili před pádem,
jak moudrostí, radou, tak
skutků příkladem.

2. Rozestři, prosíme, dnes
křídla své milosti na toto ve-

lebné konání nábožnosti,
jímž potvrzujeme muže šle-
chetného za vůdce svých
bratří, za strážce našeho.

Soli Deo Gloria!

I. REJSTŘÍK PÍSNÍ

k nedělím a svátkům podle Evanjelium.

V neděli 1. Adventní.

Duše křesťanská, Boha chval	14
Kriste, Synu Jediný Otce	474
O pozdvihnětež bran	19
Povstaňtež, ó křesťané!	23
Přijď pohanů spasení, jehož	25
Raduj se, dcero Sionská	26
Vesele zpívejme, Boha	30
Vítej, Jezu Kriste, S nebeské	32

V neděli 2. Adventní.

Blížíť se již věčné léto	981
Duch můj bolesti cítí	616
Duše křesťanská, Boha chval	14
Jakož o tom proroci svatí	15
Již nastává ten čas právě	983
Již poslední časové konečně	984
Soudného dne oznámení	987
Slyšmež, ó věrní křesťané	988
Slyšmež z učení Božího	989
Vesele zpívejme, Boha	30

V neděli 3. Adventní.

Bud' pochválen Bůh věrný	11
Ej, když můj Ježíš přijde	562
Ó Bože náš! Trojice	18
Prozpěvujmež s radosti	122
Přijď pohanů spasení	25
Rosu dejte, ó nebesa	27
Svatý Jan, Páně křtitel	28
Vítej, Jezu Kriste	32

V neděli 4. Adventní.

Divná se milost stala	13
Jakož o tom proroci svatí	15

Kdo se líbí Bohu, jsa živ	332
Kriste, Synu jediný Otce	474
Kristus Pán náš k Jordanu	353
Pamatujmež na svatých	325
Proč by stál v ně požehnaný	24
Tvrdošíjní Židé, vy	29

Na den Narození Krista Pána.

Na Boží narození anjelé	59
Nastal nám den veselý	65
Nuž všickni křesťané věrní	66
Pochválen bud', Jezu Kriste	70
Probudiz se duch můj ve mně	76
Syn Boží se nám narodil	91
S nebe přišedše anjelé	103

Na den sv. Štěpána.

Ach Bože! pohled' s výsosti	999
Adam v ráji protřhl	41
Jestli Bůh s námi nebude	438
Hrad přepevný jest Pán	445
Kristus, Syn Boží, narodil	55
Růže červená, ó církev	85
Slyšte, pobožní, novinu	88
Svaté apoštolý, Páně	326

Na den sv. Jana Evanjelisty.

Dítě milé této chvíle	46
Emmanuel milý, kníže	561
Mé srdce Tobě dávám	58
Nepravtež mi o žádném	469
Svaté apoštolý Páně	326
Taktoť volá sám Syn Boží	596
V radostném plesání	98
Zpíváme Tobě Ježíši	104

V neděli po narození Krista Pána.

Divná se věc stala, až nad ..	48
Jak pěkně svítí dennice	465
Narodil se nám Spasitel	61
Povězte, pastýřové	75
Přišlo k nám padlým spasení ..	475
Prozpěvujmež s veselím	82

Na nové léto.

Ježíš jméno nejvyšší	110
Ježíši, jak jest přesladvá	467
Proč Tě tak řeže a raní	111
Rok nový zase k nám přišel ..	112
Vesel se, lidské stvoření	115
Vzdejmež čest Pánu Bohu	117
Ó Ježíši, Synu Boží	881

(A jiné novoroční písně.)

V neděli po Novém létě.

Hrad přepevný jest Pán	445
Poruč Bohu své cesty	633
Prorokovali proroci	80
Vesel se, lidské stvoření	115
V městě Bethlémě řečeném	96

(A jiné novoroční písně.)

Na den Zjevení K. P. mudrcům.

Bože, jenžs světlo a pramen	393
Budiž nám Bůh milostivý	394
Bůh se nám nyní narodil	43
Dítě se nám narodilo	47
Jak pěkně svítí dennice	465
Ó Bože, tvé slovo svaté	414
Znamenejme, křesťané	102

V neděli 1. po Zjevení mudrcům.

Cesta k nebi nová, živá	118
Již slunce z hvězdy vyšlo	53

Kdež mám hledat Ježíše	870
Kristus, Syn Boží narodil	55
Můj milý, spanilý, těšitel	875
Podle slov Izaiáše	73
Prozpěvujmež s radostí	122
Slyšte mne, dítky milé	87

V neděli 2. po Zjevení mudrcům.

Cesta k nebi nová, živá	118
Jak pěkně jest v svatém	388
Jak pěkně svítí dennice	465
Ježíši, drahý poklade	866
Kdo jen na Boha se spoléhá ..	573
Pochválen buď Jezu Kriste	70
S výsosti nebeské jdou k vám ..	108
(A jiné o stavu manželském písně.)	

V neděli 3. po Zjevení mudrcům.

Nastal nám čas velmi veselý ..	62
Když v bídách, v úzkostech	574
Ó Synu Boží, můj Kriste	627
Pochválen buď z nevýmluvné ..	71
Prozpěvujmež s radostí	122
Slyšte, pobožní, novinu	88
Volám k Tobě, Jezu Kriste	886
V Tobě samém zde na zemi	532

V neděli 4. po Zjevení mudrcům.

Ach zůstaň s tvou milostí	427
Již, křesťané, radost máme	52
Již slunce z hvězdy vyšlo	53
Když jsme v největším	801
Prozpěvujme s radostí	122
Sion kvílí přezalostně	459
V Tebe jsem, ó můj Bože!	601

Na den očist'ování Panny Marie.

Jdou pryč vesele v pokoji	920
Kdo děťátko chce mítí	54

Pochválen buď z nevymluvné	71
Prorokovali proroci	80
Prozpěvujmež s veselím	82

V neděli 5. po Zjevení K. P. mudrcům.

Ach Bože, pohled' s výsosti	999
Blázniví ústy říkají	429
Budiž nám Bůh milostivý	394
Evanjelium věčného	396
Jestli Bůh s námi nebude	438
Již sluší srdce svého k Bohu	442
Otce nebeského Syn	121
Všickni lidé, kteříž spí	531

V neděli 6. po Zjevení mudrcům.

Ty písně, které na den proměnění Krista Pána anebo na den sv. Matěje se zpívají.

V neděli Devítník, Septuagesima

Bože, věrný Bože, v dařích	612
Otce nebeského Syn	121
Proč nelibě máš nésti	634
Přišlo k nám padlým spasení	475
Radujtež se, ó křesťané!	476
V moci, moudrosti dobrého	327
Volám k Tobě, Jezu Kriste	886
Všemohoucí Stvořiteli	124

V neděli po Devítníku, Sexagesima.

Ach Bože! pohled' s výsosti	999
Bože jenžs' světlo a pramen	393
Budiž nám Bůh milostivý	394
Evanjelium věčného	396
Ó Bože, tvé slovo svaté	414
Otce nebeského Syn	121
Otče náš, jenž v nebi bydlíš	484
Skrz Adamův pád přetěžký	477
Věčný Bože, silný v boji	461

V neděli masopůstní Quinquagesima aneb Esto mihi.

Beránek jde, nesa dluhy	134
Jenž jsi trpěl za nás	141
Kristus příklad pokory	119
Můj Ježíši! Nejmilejší	158
Ó Spasiteli Ježíši!	120
Radujtež se, ó křesťané	476
Smiluj se nade mnou, Pane	543
Volám k Tobě, milý Pane	528

V neděli 1. Postní, Invocavit.

Bože, já chci srdce mého	494
Bůh Otec budiž s námi	280
Cesta k nebi nová, živá	118
Hrad přepevný jest Pán	445
Kristus příklad pokory	119
Pohled', Bože, jak proti mne	632
Stvořitel nebe i země	123
Všemohoucí Stvořiteli	124
Zdvihni se k Bohu svému	608

V neděli 2. Postní, Reminiscere.

Ach Bože, slyš mé lkání	549
Ach jak ty hráš s dítkami	829
Když v bídách, v úzkostech	574
Kriste, pro naše spasení	154
Kristus příklad pokory	119
Ó Jezu Kriste! Spasiteli náš	165
Ó Spasiteli Ježíši, kterýžs	120
Pane Kriste, k Tobě volám	586
Smiluj se nade mnou Pane	543

V neděli 3. Postní, Oculi.

Bůh Otec budiž s námi	280
Jestli psáno dávným rokem	142
Když jsme v největším	801
Ó Jezu Kriste, Spasiteli	165

Ó Pane! jenž jsi trpěl	170
Ó Spasiteli Ježíši! kterýž	120
Volám k Tobě Jezu Kriste	886
V tebeť jsem, ó můj Bože	601

**V neděli 4. Postní neb Družebnou,
Laetare.**

Ach můj Bože! v kříži zarmoucen	129
Hospodin ráci sám Pastýř můj	444
Nikdy Bůh spravedlivého	776
Ó člověče, zlosti své želej	163
Ó Spasiteli Ježíši, kterýžs	120
Proč se tak rmoutíš, duše	847
U tebeť jest darů dosti	779
Všemohoucí Stvořiteli	124

**V neděli 5. Postní neb Smrtnou,
Judica.**

Byť Boha s námi nebylo	433
Cesta k nebi nová, živá	118
Co jsi učinil? nejsladší	138
Hrad přepevný jest Pán B.	445
Kristus příklad pokory	119
Můj Pane, nedej mně	935
V Tebeť jsem, ó můj Bože!	601

Na den zvěstování Panně Marii.

Buď pochválen Bůh věrný	11
Divná se milost stala	13
Duše křesťanská Boha	14
Jakož o tom proroci svatí	15
Poslán jest od Boha	22
Všickni věrní křesťané	33

(I jiné adventní písně.)

**V neděli 6. Postní neb Květnou,
Palmarum.**

Beránek jde nesa dluhy	134
Jezu, světlo mé duše	145

Ježíš Pán života mého	148
Nebeský Pán, aby dokázal	159
Radujtež se, ó křesťané	476

V Zelený čtvrtek.

Ó Jezu má žádosti!	378
Ó krev drahá! lidská	167
Ó láska má! uslyš mne	168
Ó Pane! jenž jsi trpěl	170
Pane, Ty jsi stůl obzvláštní	373
Pán Ježíš lidu věrnému	374
Smutný čas nynější	180
Zdráv buď předrahý	185
(A lamentace k tomuto času.)	

V Veliký pátek.

Ach, já matka zarmoucená!	128
Ach, takliž můj život	131
Chvála Tobě, Kriste	136
Dnes, člověče, jest velmi	139
Ježíši světlo života	924
Hlavo plná bolestí	149
Když byl Pán Ježíš	150
Nyní můj milý Pán	160
Ó muži bolesti, od Otce	169
Ó těžkosti! ó žalosti	173
Rozmýšlejmež dnes	178
Světě, viz hle, život tvůj	181
(A lamentace k tomuto času.)	

Na den Vzkříšení Krista Pána.

Den přeslavný jest k nám	203
Den vzkříšení Jezu Krista	204
Dnes Syn Boží triumf	205
Kristus Pán jat byl od smrti	210
Léto chvíle této, veselé	212
Stoupil jest Kristus do pekel	222
Šťastně vycházíš z svého	223
Vstalt jest této chvíle	232

Vstaň srdce mé s radostí	234
Vzhůru srdce, tento den	235

V pondělí Velikonoční.

Ach zůstaň s svou milostí	427
Den přeslavný jest k nám	203
Ke cti Krista Spasitele	208
Slavné Kristovo vzkříšení	220
Spasitel náš Pán Bůh	221
Zdalíž, ó Jezu, tvůj obličej	607
(A jiné velikonoční písně.)	

V úterý Velikonoční.

Jezu Kriste, Vykupiteli	206
Léto chvíle této veselé	212
Plesej, malé stádečko	216
Živ jest Ježíš můj život	239
(A jiné Velikonoční písně.)	

V neděli Provodní 1. po Velikonoci. Quasi modo geniti.

Bože, já chci srdce svého	494
Bůh náš všemohoucí	202
Jezu Kriste, jenž studnice	206
Můj Jezu, jakž ty chceš	622
Radujíc se Kristu Pánu	217
Vstať jest této chvíle	232
Vzkříšenému Kristu Pánu	236
Vzkříšení Spasitele svého	237

V neděli 2. po Velikonoci, Misericordias Domini.

Jestli Bůh s námi nebude	438
Ježíše nenechám s Ježíšem	865
Ježíše se nespustím	377
Ježíši, kterýžs mou duši	503
Mého Pána Ježíše, který	579
Pastýř jest můj Bůh	455
Plesej, malé stádečko	216

Raduj se s ochotností	219
Třetího dne vstal Stvořitel	225

V neděli 3. po Velikonoci, Jubilate.

Což můj Bůh chce, to se	
vždy staň	557
Emmanuel milý Kníže věřících	561
Jezu Kriste, Vykupiteli	206
Kristus Ježíš Nazaretský	209
Nu jen duše, jakž se	582
Sion kvílí přežalostně	459
Taktoť volá sám Syn Boží	596
I proč se máš rmoutiti	605
Zasloužil jsem, což tedy	606

V neděli 4. po Velikonoci, Cantate.

Co Bůh činí, vše dobré jest	556
Nuž chval, má duše Pána	842
Přišlot' k nám padlým	475
Radujte se, ó křesťané! A	
plesejme	476
Stvořiteli Duchu Svatý	227
Utěšený nám den nastal	226

V neděli 5. po Velikonoci, Rogate.

Bože, jenž věčnou	479
Ježíš Kristus, Spasitel náš	207
Kristus Ježíš Nazaretský	209
Modleme se k Otci svému	481
Otče náš, jenž v nebi	484
Pane Bože, smiluj se	661

Na den Vstoupení Krista Pána do nebe.

Když nastal den čtyřicátý	247
Nejsladší Ježíši, kams se	248

Pane, já zde musím býti	249
Vstoupil jest Kristus na nebe	251
těž	252
Vstoupil na nebe Rek pravý	254
(A jiné o Vstoupení písně.)	

V neděli po Vstoupení K. P. Exaudi.

Ach Bože, jak mnohá žalost	418
Aj Pán kraluje, Božskou	245
Hrad přepevný jest Pán B.	445
Kriste, Obránce sboru křížové-	
ho	449
Křesťané, pravdy Boží	447
Nu jen duše, jakž se	582
Vstoupil jest Kristus na nebe,	
dokonav	251

Na den seslání Ducha Svatého.

Dnešního dne splnilo se	262
Duch Páně svou svatou	263
Jak čerstvých vod jelen	266
Nepravtež mi o žádném	469
Ó Duchu Svatý a drahý	268
Ó křesťané, radujme se	269

V pondělí Svatodušní.

Bože, ty jsi v Synu svém	261
Jak čerstvých vod jelen	266
Ježíš mne miluje	868
Otče, sešliž Ducha Tvého	271
Poprosmež Ducha Svatého	272
Požádajmež Ducha Svatého	274

V úterý Svatodušní.

Duch Svatý když na	264
Jak čerstvých vod jelen	266
Hospodin ráčí sám Pastýř	444
Navštív nás, Duchu Svatý	267

Ó nejsladší má radosti	270
Těšiteli Duchu Svatý	278

Na den Svaté Trojice.

Bůh Otec budiž s námi	280
Chvála buď našemu Bohu	281
Což žádná moudrost na zemi	283
Jenž jsi Bůh jeden v Trojici	284
Pochvalmež Boha našeho	288
Skrz Adamův pád přetěžký	477
Tě Boha všickni chválíme	290
Tě, Bože, chválíme	291
Věřím, že jeden jest Pán	410
(Písně o křestu svatém patří sem.)	

V neděli 1. po Sv. Trojici.

Bychom sobě zpomínali	982
Byl člověk velmi bohatý	613
Byť lidé zlí a nedbalí	990
Ó Bože můj milostivý	777
Pamatuji, človče, proč	628
Slovo hromu jsi věčnosti	996
Slušit na to každý čas mysliti	959
Světská čest, rozkoš, sláva	639
Velmi milují tě, Pane	970

V neděli 2. po Sv. Trojici.

Ach Bože! pohled' s výsosti	999
Evanjelium věčného	396
Jakť pěkně svítí dennice	465
Nuž chval, má duše Pána	842
Ó, Ježíši, nejmilejší	369
Pane, Ty jsi stůl obzvláštní	373
Radujtež se, ó křesťané	476
Taktoť volá sám Syn Boží	596

V neděli 3. po Sv. Trojici.

Ach, časové přežalostní	421
-------------------------	-----

Ach, sladkých slov pro lidí	493
Bože, v své prchlivosti	542
Jezu Kriste, jenžs studnice	501
Ježíši, kterýžs mou duši	503
Ježíši, věčný Bože	505
Kam se utéci mám	506
Pastýř jest můj Bůh jediný	455
Syn marnotratný nazván	523
Vzhledniž na nás Hospodine	533

V neděli 4. po Sv. Trojici.

Ach, Bože, tvá přikázání	609
Ach, člověče, v Boha doufej	610
Bože, věrný Bože, v dařích	612
Člověče, chceš-li dojíti	401
Lítostivý jest milý Syn	621
Otče náš, jenž v nebi	484
Slyšmež z úst Pána	637
Tatoť jsou nám přikázání	404
Volám k Tobě, Jezu Kriste	886

V neděli 5. po Sv. Trojici.

Co žádáš od nás, Pane	836
Kdo jen na Boha se	573
Má duše se nespouštěj	874
Mocný Bože, pohled' na nás	1001
Ó blahoslavený člověk	625
Otče náš, jenž v nebi	484
Poprosmež Spasitele	773
Poruč Bohu své cesty	633

V neděli 6. po Sv. Trojici.

Ach, Bože, tvá přikázání	609
Člověče, chceš-li dojíti	401
Kdo bude, co Bůh vyvolil	473
Ó Jezu Kriste, Pane Boží	879
Přišlot' k nám padlým spasení	475
Skrz Adamův pád přetěžký	477
Tatoť jsou nám přikázání	404

Volám k Tobě, Jezu Kriste	886
---------------------------	-----

V neděli 7. po Sv. Trojici.

Kdo jen na Boha se	573
Nikdy Bůh spravedlivého	776
Nuž Bohu děkujeme	720
Nuž chval má duše, Pána	842
Ó Pane, smiluj se nad	883
Stvořiteli věčný, my	774
U tebeť jest darů dosti	779
I proč se tak rmoutíš, ó srdce	780

V neděli 8. po Sv. Trojici.

Ach, Bože, pohled' s výsosti	999
Bože, smutných potěšení	1000
Chraň nás, Pane, bez přestání	408
Chraň nás, Pane, při slovu svém	435
Církev pravou poznávati	412
Evanjelium věčného	396
Pán Ježíš působce spasení	631
Věčný Králi, Pane náš	462

V neděli 9. po Sv. Trojici

Kdo chce v dobré naději	927
Ó milosrdný Bože náš	513
Pohled', Bože, jak proti mně	632
Probud'mež se, křesťané	518
Přišlot' k nám padlým	475
Rozhněval se můj milý	591
Smiluj se nade mnou, Pane	543
Všickni lidé, kteříž spíte	531

V neděli 10. po Sv. Trojici.

Bože, pro Syna svého	495
Odvrať, ó Bože! hněv svůj	803
O jak hrozná trápení	806
Pokání činme, neb čas krátký	515
Při vodách tvých, ó Babylon	415

Slušelo by nám to znáti ----	824
Věčný králi, Pane náš ----	462
Veliký Bože v moci -----	809

V neděli 11. po Sv. Trojici.

Ach, Bože, ach Hospodine --	547
Ach, Bože můj, já jsem zbloudil -----	488
Ač jest mé srdce smutné ---	853
Člověk jsem velmi ztrápený -	497
Modlmež se Otci svému ----	481
Otče náš, jenž v nebi bydlíš	484
Pamatuj, člověče, proč tě --	628
Přišlo k nám padlým spasení	475
Smiluj se nade mnou, Pane	543
Z hlubokosti volám k Tobě -	545

V neděli 12. po Sv. Trojici.

Ač mne Pán Bůh ráčí trestati	550
Bože Stvořiteli, Otče náš ---	856
Bože, věrný Bože, v dařích -	612
Co Bůh činí, vše dobré jest -	556
Kdo zdravý jest na těle ----	839
Nuž chval má duše Pána ----	842
Slyšíš, Otče nejmilejší -----	457
V Tobě samém, Jezu Kriste	890
Těžký čas zármutku mého --	602
Vzhůru, mé srdce! nezoufej -	603

V neděli 13. po Sv. Trojici.

Ach, Bože Tvá přikázání --	609
Bože můj, můj věrný Bože --	400
Jezu Kriste, tys zajisté ----	466
Nyní, ó drahý Ježíši Kriste! -	877
Pochvalmež Boha našeho ---	288
Přišlo k nám padlým spasení	475
Radujtež se, ó křesťané! --	476
Tatoť jsou nám přikázání -	404
Z hlubokosti volám k Tobě -	545

V neděli 14. po Sv. Trojici.

Chvaliž Pána již nyní, duše má -----	830
Duch můj velebí Pána ----	862
Když v bídách, v úzkostech -	574
Pane Kriste, k Tobě volám -	586
Probud' se v mysli věrný ---	846
Smiluj se nade mnou Pane -	543
Z hlubokosti volám k Tobě -	545

V neděli 15. po Sv. Trojici.

Dost', dostiť mám! když Ježíš	861
Já srdcem a ústy zpívám --	838
Kdo jen na Boha se spoléhá	573
Má duše se nespouštěj -----	874
Nezoufej, křesťane milý ----	775
Nic nedbám na ten svět ----	940
Pán Bůh jest má síla i doufání	584
Proč se tak rmoutíš duše má	847
U tebeť jest darů dosti -----	779
I proč se tak rmoutíš, ó srdce	780

V neděli 16. po Sv. Trojici.

Člověk hříšný v světě -----	913
Já, Pane Kriste, dobře vím -	918
Jezu Kriste, milostivý -----	921
Ježíš Kristus, Onť jest má naděje -----	925
Kdo ví, jak blízko mé skonání	928
Kriste, vím, že umřítí mám --	931
U prostřed věku svého ----	968
Všickni lidé zemřít musí ----	975
Žádné okamžení, žádné místo	978

V neděli 17. po Sv. Trojici.

Ach člověče, v Boha doufej	610
Byť Boha s námi nebylo ---	433
Pamatuj, člověče, proč tě --	628

Pane Kriste, Bože věčný	884
Pán Ježíš působce spasení	631
Radujte se, ó křesťané!	476
V úzkosti jsa postavený	598
V Tebeť jsem, ó můj Bože	601

V neděli 18. po Sv. Trojici.

Chraň nás Pane při slovu	435
Jakť jest líbezná	617
Hrad přepevný jest Pán Bůh	445
Kriste, Synu jediný Otce	474
Mocný Bože, pohled' na nás	1001
Pána Ježíše v pravosti	471
Přišlo k nám padlým spasení	475
Tatoť jsou nám přikázání	404

V neděli 19. po Sv. Trojici.

Ach, můj Bože! víš jak	492
Ač mne Pán Bůh ráčí trestati	550
Jakž Bůh ráčí, tak já chci též	563
Jezu Kriste, jenž studnice	501
Nuž chval, má duše, Pána	842
Ó Králi nebeské slávy!	512
Živ jsem já, že líbost nemám (354a)	
Pane, v prchlivosti své nerač	540
Z hlubokosti volám k Tobě	545

V neděli 20. po Sv. Trojici.

Ach, Bože, pohled' z výsosti	999
Jak pěkně svítí dennice milosti	465
Má duše jest Pána toho ne-	
věsta	468
Takliž, ó Jezu, vlastně se	380
Taktoť volá sám Syn Boží	596
Znejmež, ó křesťané věrní!	478
Ženichu můj spanilý	891

V neděli 21. po Sv. Trojici.

Bože, já chci srdce mého	494
Dobře staví, kdo zná a ví	860
Jakž Bůh ráčí, tak já chci též	563
Kdo jen na Boha se spoléhá	573
Když jsme v největším soužení	801
Taktoť volá sám Syn Boží	596
V tebeť jsem, ó můj Bože!	601
I proč se máš rmoutiti	605

V neděli 22. po Sv. Trojici.

Aj, blahoslavený, kterémuž	541
Bože! jenž věčnou vroucností	479
Bože! v své prchlivosti	542
Kam se utéci mám	506
Ó milosrdný Bože náš!	513
Probud' mež se, křesťané	
k pokání	518
Volám k Tobě, Jezu Kriste	886
Z hlubokosti volám k Tobě	545

V neděli 23. po Sv. Trojici.

Ach Bože, k jakému věku	419
Byť Boha s námi nebylo	433
Děkujit' Tobě ze vsí síly	859
Jestli Bůh s námi nebude	438
Hrad přepevný jest Pán Bůh	445
Kriste, obránce sboru křížové-	
ho	449
Všemohoucí věků Králi	826

V neděli 24. po Sv. Trojici.

Ježíše nenechám, s Ježíšem	865
Ježíše se nespustím, nebo	569
Ó Bože! mou modlitbou	544
Pane, přispěj k mé pomoci	948
Učiň se mnou, jak se líbí	967
U prostřed věku svého	968

Velmi miluji Tě, Pane ----	970
Všickni jenž skládají v Pánu	888

V neděli 25. po Sv. Trojici.

Ach, Bože, pohled' s výsosti	999
Blížít se již věčné léto ----	981
Bože, pro Syna svého ----	495
Již nastává ten čas právě --	983
Již poslední časové konečně --	984
Odvrat od nás, Bože věčný --	804
Slyš, Bože, mé k Tobě ----	592
Slyš mé, Pane, Tě vyzvání --	593
Slyšmež z učení Božího ---	989

V neděli 26. po Sv. Trojici.

Bychom sobě zpomínali ----	982
Již nastává ten čas právě --	983
Když Pán Ježíš přijde ----	985
Když ten přijde přehrozný --	986
Slovo hromu jsi, věčnosti ---	991
Slovo sladké jsi, věčnosti --	996
Slyšmež z učení Božího ---	989
Smutný čas poslední ----	458

V neděli 27. po Sv. Trojici.

Bože, pro Syna svého ----	495
Bychom sobě zpomínali ---	982
Jak pěkně svítí dennice ---	465
Ježíše se nespustím, nebo --	569
Pokání činme, neb čas ----	515
Prociťte hlas k nám svůj --	995
Slovo sladké jsi, věčnosti --	996
Vzhůru srdce, křesťané milí	998

Na svátky některých svatých.

Na den sv. Ondřeje.

Ježíše se nespustím, nebo ---	569
Ježíši, drahý poklade ----	866
Nejvyšší kníže pastýřů ----	324

Ó Bože, tvé slovo svaté ----	414
Pane Kriste, za tvé ----	409
Svaté Apoštoly Páně ----	326
V moci moudrosti ----	327

Na den sv. Tomáše.

Bože, já chci srdce mého ---	494
Jezu můj, chci byt' tvůj ---	922
Ježíše nenechám, s Ježíšem --	865
Ježíši můj, prosím Tě já ---	923
Nyní, ó dráhý Ježíši Kriste!	877
V Tobě samém zde na zemi	532

Na den obrácení sv. Pavla.

Ach Bože! jak mnohá žalost	418
Jestliť Bůh s námi nebude --	438
Ježíš Kristus Pán nebeský --	441
Mám-li předce kříž svůj ---	578
Můj Jezu, jakž Ty chceš --	622
Všickni, jenž skládají ----	888

Na den Obětování K. P. v chrámě.

(Viz na den Očišťování
P. Marie).

Na den sv. Matěje.

Ježíši, má radost, srdce ---	570
Ježíš mne miluje ----	868
Kam se utéci mám? ----	506
Nuž chval, má duše, Pána --	842
Pane Ježíši Kriste, Tys Syn	
Boží zajisté ----	472
Taktoť volá sám Syn Boží --	596

Na den Početí Krista Pána

(Viz na den Zvěstování P. Marii)

Na den svatých Filipa a Jakuba.

Kde jsi můj přemilý Ježíši	
Kriste ----	869

Pána Ježíše v pravosti	471
Pane Ježíši Kriste	472
Radujte se ó křesťané!	476
Taktoť volá sám Syn Boží	596
Vzhůru, srdce, křesťané	998

Na den sv. Jana Křtitele.

Jak pěkně svítí dennice	465
Kriste Synu jediný	474
Kristus Pán náš k Jordanu	353
Má duše, Pána svého	840
Nuž chval, má duše, Pána	842
Požehnaný Pán Bůh Izraelský	6

Na den sv. Petra a Pavla.

Církev jest Panna mně	411
Evanjelium věčného	396
Hrad přepevný jest Pán B.	445
Ó Bože, tvé slovo svaté	414
Všemohoucí Bože	825
V Tebeť jsem, ó můj Bože doufal	601

Na den Navštívení P. Marie.

Emmanuel milý, kníže	561
Ježíši, drahý poklade	866
Kriste Synu jediný	474
Radujte se, ó křesťané	476

Na den Rozeslání apoštolů.

Ach, zůstaň s svou milostí	427
Budiž nám Bůh milostivý	394
Komuž milo spasení	354
Svaté apoštoly Páně	326
Zachovej nás při svém	350

Na den sv. Jakuba.

Bože, věrný Bože	612
Což můj Bůh chce, to se	557

Můj jest Pán Ježíš, srdce	581
Nic nedbám na ten svět	940
Světská čest, rozkoš, sláva	639
Taktoť volá sám Syn Boží	596

Na den Proměnění Pána.

Aj, již se s tebou žehnám	907
Jak pěkně svítí dennice	465
Když s milými učedníky	992
Kriste, Synu jediný, Otce	474
Ó přebídná světská marnost	944
Vzhůru, srdce, křesťané	998

Na den sv. Vavřince.

Ját v Boha milého doufám	566
Pamatujmež na svatých	325
Pane, jak chceš, nalož	630
Radujte se, ó křesťané	476
Velmi milují Tě, Pane	970

Na den sv. Bartoloměje.

Ach Bože, jak mnohá žalost	418
Kdo jen na Boha se	573
Kdo se líbí Bohu	322
Kriste, obránce sboru	449
Nepravtež mi o žádném zboží	469
Nic nedbám na ten svět	940

Na den stětí sv. Jana Křtitele.

Což můj Bůh chce, to se	557
Já říkám: Jakž Bůh chce	565
Ježíši, má radost, srdce	570
Můj Pane, nedej mně	935
Pamatujmež na svatých sko- nání	325
V den soužení, když od	460
Žádné okamžení, žádné místo	978

Na den sv. Matouše.

Ach, co smutný mám činiti	490
---------------------------	-----

Jezu Kriste, jenžs studnice	501
Kdo bude, co Bůh vyvolil	473
Nyní, ó drahý Ježíši	877
Radujtež se, ó křesťané	476
Srdce čisté stvoř mi, Pane	521

Na den sv. Michala.

Bohu milému Otci	413
Církev jest Panna mně milá	411
Činíme Tobě, Pane Bože, díky	313
Tě Boha všickni chválíme	290
(A jiné písně o anjelích).	

Na den sv. Lukáše.

Ach zůstaň s svou milostí	427
Budiž nám Bůh milostivý	394
Chraň nás, Pane, při slovu	435
Svaté Apoštoly Páně	326
V moci, moudrosti	327

Na den sv. Šimona a Judy.

Emmanuel milý, kníže	561
Jakť jest líbezná	617
Hrad přepevný jest Pán B.	445
Křesťané, pravdy Boží	447
Mocný Bože, pohled' s nebe	451
Volám k Tobě, Jezu Kriste	886

V kající dni a postní.

Pane smiluj se; Kriste, smiluj se	660
(A jiné písně číslo 486-547.)	

V radostné dni a památky.

Tě Bože chválíme, Tě Pane slavíme	291
(A jiné příhodné písně).	

REJSTŘÍK

všech písní v kancionálu tomto obsažených.

A.

Ach, ach, běda mně!	486	Ach, kdože mé hlavě vody	425
Ach, běda mně nyní padlému	487	Ach, když je jen má smrt při-	
Ach, Bože, ach Hospodine	547	jde	902
Ach, Bože, jak mnohá žalost	418	Ach, můj Bože! pevná věže	426
Ach, Bože, k jakému věku	419	Ach, můj Bože, víš jak	492
Ach, Bože můj! já jsem		Ach, můj Bože, v kříži za-	
zbloudil	488	rmoucen jsem	129
Ach, Bože! na mne bídneho	548	Ach, můj drahý Spasiteli	903
Ach, Bože Otče, Jezu Kriste	664	Ach, Otče můj, vzhledniž s	
Ach, Bože Otče nebeský!	796	nebe	130
Ach, Bože! pohled' s výsosti	999	Ach, přenejdobrotivější Bože	666
Ach Bože! popatřiž s nebe	797	Ach, sladkých slov pro lidi	493
Ach Bože, slyš mé lkání	549	Ach! takliž můj život, Ježíš	
Ach Bože, tvá přikázání	609	umírá	131
Ach, co hříšný mám činiti?	489	Ach, zůstaň s svou milostí	427
Ach, co smutný mám činiti?	490	Ač jest mé srdce smutné	853
Ach, což mám zde v světě	852	Ač mne Pán Bůh ráčí	550
Ach, časové přežalostní	421	Adam v ráji protrhl	41
Ach, člověče v Boha doufej	610	Aj, blahoslavený	541
Ach, jak bídny, ach jak marný	900	Aj, co člověku prospěje	905
Ach, jak mne zkormucují	491	Aj, čas vzácný přišel	9
Ach, jak přežalostně církev	422	Aj, divná moudrost, dobrota	361
Ach, jak Ty hráš s dětmi	829	Aj, já jsem tvůj, Jezu Kriste	854
Ach, jak všechno předivně pro-		Aj, již čas odjítí mého	906
buzuje se	665	Aj, již se k nám přiblížil	667
Ach, jak všechno předivně	734	Aj, již se s tebou žehnám	907
Ach, já matka zarmoucená	128	Aj, již vychází slunéčko	668
Ach, já matka zarmoucená a		Aj, noc tmavá chce moc	735
ode všech	423	Aj, nyní se den nachýlil	736
Ach, já nevolný chrobáček	901	Aj, Pán kraluje, Božskou čest	
Ach, Hospodine, Bože můj	424	maje	245
Ach, kam jsi se poděl lékaři	1004	Aj, Pán kraluje, svých obha-	
		juje	855
		Aj, Panna jest pozdravená	10

Aj, pobožný muž, Syn Boží	132
Aj, přišla noční hodina	737
Aj, ten silný lev udatný	201
Aj, vstávající, ráno	669
Aj, všickni křesťané milí	133
A na zemi budiž lidem	298
Auveh, běda mně, hříšníci	428
Až dokavadž, milý Pane	552

B.

Běh mého v světě života	908
Beránek jde, nesa dluhy	134
Beránku Boží, Kriste	343
Blázniví ústy říkají	429
Blížit' se čas ku povstání	670
Blížit' se již věčné léto	981
Boha Otce nestihlého	317
Bohu bud' chvála, čest	376
Bohu bud' čest, již se	909
Bože, bud' na nebi sláva	1009
Bohu bud' sláva na nebi	299
Bohu chvála! přichází čas	910
Bohu milému Otci	413
Bohu jsem poručil věc	911
Bože, bud' milostiv na mně	407
Bože, bud' Tobě chvála	715
Bože, já chci srdce mého	494
Bože! jak hrozný jest hněv	789
Bože, jenžs světlo a pramen	393
Bože, jenž věčnou	479
Bože, k svým hříchům	257
Bože, kterýž slunci svému	781
Bože můj jediný, já jsem	553
Bože můj, můj věrný Bože	400
Bože můj, opět světlo	671
Bože můj, spravedlivý	554
Bože můj, Tobě děkuji	1027
Bože nebes, také země	672

Bože nejmilostivější	798
Bože, od Nehož všecko	716
Bože Otče, bud' pochválen	673
Bože Otče náš, kterýž	480
Bože Otče, sešliž nám	260
Bože Otče, vzkřísils mocně	197
Bože Otče z veliké milosti	246
Bože, pohled' na nás s nebe	799
Bože, pro Syna svého	495
Bože, smiluj se nad námi	381
Bože, smiluj se nad námi	242
Bože, smutných potěšení	1000
Bože, spravedlivý Pane	782
Bože Stvořiteli, Otče náš	856
Bože svatý, jenž našeho	892
Bože, Ty jsi v Synu svém	261
Bože, uslyš modlitbu mou	496
Bože věčný, sám pro sebe	784
Bože velký od věčnosti	674
Bože, věrný Bože	612
Bože, v své prchlivosti	542
Bože, zachovej nám svatý	406
Bud' Bože můj, sám soudce	555
Bud' chválen, Otče nebeský	387
Bud' Pánu Bohu svaté	771
Bud' pochválen Bůh věrný	11
Bud' tisíckráte přivítán	135
Bud' Tobě chvála, Otče náš	328
Budiž nám Bůh milostivý	394
Budiž slavně veleben	717
Bůh jest sám naše útočistě	857
Bůh, kterýž má svět na	311
Bůh mnohé sliby učinil	12
Bůh náš všemohoucí	202
Bůh ohněm svaté světlosti	858
Bůh Otec budiž s námi	280
Bůh pro naše zlosti	800
Bůh se nám nyní narodil	43

Bůh věčný a nebeský Pán	1012
Bůh věčný a nebeský Pán	399
Bychom sobě vzpomínali	982
Byl člověk velmi bohatý	613
Byť Boha s námi nebylo	433
Byť lidé zlí a nedbalí	990

C.

Cesta k nebi nová živá	118
Chci Tě milovat	873
Chrámové Ducha Svatého	614
Chraň mne, Pane, při svém	434
Chraň nás, Pane, bez přestání	408
Chraň nás, Pane, při slovu	435
Chvála Bohu na výsosti	44
Chvála buď našemu Bohu	281
Chvála buď na výsosti	675
Chvála Tobě, Kriste	136
Chválen buď věčně Hospodin	282
Chváliž Hospodina, slávy vždy	851
Chváliž Pána již nyní	830
Chvalmež Boha, ó křesťané	831
Chvaltež Boha našeho	832
Chvaltež již Pána	718
Chvaltež Hospodina všechna	833
Chvaltež nejmocnějšího	834
Chvaltež nejmocnějšího	835
Chvaltež Pána, anjelé	312
Chvaltež Pána, neboť jest	719
Co Bůh činí, vše dobré jest	556
Co se mnoho staráme	912
Co jsi učinil, Ježíši	137
Co jsi učinil nejsladší	138
Co žádáš od nás, Pane	836
Co žádná moudrost na zemi	283
Což můj Bůh chce, to se	557
Církev jest panna mně milá	411
Církev pravou poznávati	412

Č.

Čas radosti, veselosti	45
Čím větší kříž, tím bližší	558
Činíme Tobě, Pane Bože díky	313
Člověče, chceš-li dojíti	401
Člověk jsem velmi ztrápený	497
Člověk hříšný v světě	913

D.

Ďakujeme Ti, ó Pane	99
Dej mi s Tebou přebývati	1019
Dej nám pokoj, Hospodine	810
Dej nám pokoj, Hospodine v naší	811
Dej nám pokoj, Hospodine za	642
Dej nám pokoj, Pane milý	812
Dej pokoj, ó Bože věrný	813
Den jest přede dveřmi	682
Den nedělní se skonává	739
Den přeslavný jest k nám	203
Den tento přecháve	740
Den uchází, můj Jezu	741
Den vzkříšení, Jezu Krista	204
Dnes, člověče, jest velmi	139
Dnes Syn Boží triumf slaví	205
Dnešního dne splnilo se	262
Dobrořečmež Pánu Bohu	837
Dobrotivý Stvořiteli	814
Dobroty, lásky plný	615
Dobrý, sladký Ježíši	676
Dobře staví, kdo zná a ví	860
Dokonáno! měj v paměti	140
Dokonavše ten týden	742
Dost, dostit' mám! když	861
Dostit' jest, dost!	914
Doufám v Boha v svém	498

Doufej v Boha svého	559
Duch můj bolesti cítí	616
Duch můj velebí Pána svého	862
Duch Páně svou přesvatou ..	263
Duch Svatý když na Jordáně ..	264
Duch Svatý od Otce poslán ..	265
Duše, buď veselá	560
Duše křesťanská, Boha	14
Děkování vzdejme Králi	364
Děkujeme Tobě, milý Pane ..	365
Děkujemeť, obránce náš	738
Děkujit', milý Pane z daru ..	677
Děkujit', můj Pane, tvé	678
Děkujit' Otče, jenž v nebi	679
Děkuji, Pane milý, Bože Otče ..	680
Děkuji Tobě ze vši síly	859
Děkujmež Pánu Bohu za jeho milost hojnou	681
Děkujmež Pánu Bohu za jeho milost mnohou	109
Díky Bohu vzdejme, Králi ..	683
Díky činím, ó Nejvyšší	684
Dítě milé této chvíle	46
Dítě se nám narodilo	47
Divná se milost stala	13
Divná se věc stala	48
Divnou Boží slávu	395

E.

Emmanuel milý kníže	561
Evanjelium věčného	396
Ej, ctná panna, přemilého ..	49
Ej, když můj Ježíš přijde ..	562
Ej, nuž nyní s radostí plesejte	50

H.

Hlas svůj ku Pánu odsílám ..	572
Hlavo plná bolesti	149

Hosanna! sláva, moc	335
Hospodine, jak jsou mnozí ..	196
Hospodine, ochránce náš ..	815
Hospodine, Otče žádoucí, Bože	7
Hospodine, Otče žádoucí	125
Hospodine, studnice dobroty ..	38
Hospodine, uslyš hlas můj ..	689
Hospodine, v mém pokání	546
Hospodine všemohoucí, Pane ..	293
Hospodine všemohoucí, v moci ..	792
Hospodine, vždycky mocný ..	294
Hospodin ráčí sám Pastýř ..	444
Hrad přepevný jest Pán	445

I.

I proč se máš rmoutiti	605
I proč se tak rmoutíš	780
I proč tak náramně	535
Izaiáš prorok svědčí právě ..	356

J.

Já bídný červ, já bídný	499
Jak čerstvých vod jelen žádá ..	266
Jako jelen po údolí	863
Jakož o tom proroci	15
Jak pěkně jest v svatém stavu ..	388
Jak pěkně svítí dennice	465
Jak pěkně svítí dennice, na ..	685
Jak rozličným způsobem	915
Jak jest líbezná, a Bohu	617
Jakž Bůh chce, mé srdce ..	916
Jakž Bůh ráčí, tak já chci též ..	563
Jak živých vod jelen žádá ..	437
Já přestávám na vůli Boží ..	618
Já říkám: Jakž Bůh chce ..	565
Já jsem pokřtěn, velká	352
Já jsem v světě dobrý boj	917
Já, Pane Kriste, dobře vím ..	918

Jasná hvězda, blesk jitřní	864	Ježíši, má radost	570
Já srdcem i ústy zpívám	838	Ježíši milosrdný, Ochránce	686
Já v Boha milého	566	Ježíši můj, prosím Tě já	923
Já skladám v Bohu	567	Ježíši nejsladší můj	504
Jdiž, dítě mé!	919	Ježíši, můj Spasiteli, račiž	1024
Jdu pryč vesele, v pokoji	920	Ježíši, můj Spasiteli v Tebe	571
Jenž jsi Bůh jeden v Trojici	284	Ježíši, Spasiteli můj, již se	743
Jenž jsi trpěl za nás	141	Ježíši, světlo života	924
Jeruzalemský král David	500	Ježíši, věčný Bože	505
Jeruzalém, toť město	992 a)	Ježíši, života mého	867
Jestli psáno dávným rokem	142	Ježíš Kristus, náš Spasitel	366
Jestli Bůh s námi nedělá	827	Ježíš Kristus, Onť jest má	925
Jestli Bůh s námi nebude	438	Ježíš Kristus, P. nebeský	441
Jestliže mnohé dobré věci	439	Ježíš Kristus, Spasitel náš	207
Ještě čas nenastává	436	Ježíš mne miluje	868
Jezu, cesto pravdivá	893	Ježíš, Pán života	148
Jezu Kriste, jenžs studnice	501	Jistota smrti a pádu	926
Jezu Kriste milostivý	921	Již já Bože, v Tvém jménu	1007
Jezu Kriste, Pane milý	143	Již já jdu do hrobu	1025
Jezu Kriste, Tys zajisté	466	Již, křesťané, radost máme	52
Jezu Kriste, Vykupiteli	206	Již mi teskno více žiti	431
Jezu milý, v tuto chvíli	144	Již nastává ten čas právě	983
Jezu můj, chci být tvůj	922	Již oči své otvíraje	687
Jezu před námi	624	Již oči své snu nočnímu	744
Jezu, přispěj k spomožení	568	Již poslední časové	984
Jezu, světlo mé duše	145	Již se noc na poly dělí	772
Jezu, Tvé hluboké rány	146	Již se přiblížil čas noční	745
Jezu, Tys zapomněl na mně	443	Již slunce z hvězdy vyšlo	53
Ježíše nenechám	865	Již sluší srdce svého	442
Ježíše se nespustím, nebo	569	Již zpěv, prosba, kázání,	382
Ježíše se nespustím,	377	Již vidím s plesáním	688
Ježíš jest má věže pevná	440		
Ježíš jméno nejvyšší	110		
Ježíši, dárce milosti	502		
Ježíši děrátko milé	51		
Ježíši, drahý poklade	866		
Ježíši, jak jest přesladká	467		
Ježíši, Králi anjelský	710		
Ježíši, kterýž mou duši	503		
		K.	
		Kam se utéci mám?	506
		Každý duch chvaliž Pána	285
		Kde jsi, můj Ježíši, o lásko	1023
		Kde jsi, můj přemilý Ježíši	869
		Kdež mám hledat Ježíše	870

Kto bude, co Bůh vyvolil	473
Kdo chce v dobré naději	927
Kdo děťátko chce mít	54
Kdo jen na Boha se spoléhá	573
Kdo se Ježíše nezpustí	1020
Kdo se líbí Bohu, jsa živ	322
Kdo ví, jak blízko mé	928
Kdo zdravý jest na těle	839
Kdož ochrany Nejvyššího	802
Kdy, ach kdy se jen ukáže	816
Když Adam z ráje vyhnán	186
Když Bůh při nás	446
Když byl Pán Ježíš	150
Když jsme v největším	801
Když nastal den čtyřicátý	247
Když Pán Ježíš na kříží pněl	151
Když Pán Ježíš přijde k soudu	985
Když pro samého Bůh sebe	389
Když přijde má hodina	929
Když přišla smrti hodina	152
Když jsem na svět narozen	619
Když se mých hříchů bojím	153
Když slunce nás již odchodí	746
Když s milými učedníky	992
Když ten přijde přehrozný	986
Když v bídách, v úzkostech	574
Ke cti Krista Spasitele	208
K horám patřím já vesele	871
Komu Pán Bůh veselého	575
Komuž milo spasení	354
Krajinám, jimž Bůh jest	1038
Král věčný nás požehnej	383
Krásný byl Absolon	620
Kriste, dobrý Pane	576
Kriste, jenž jsi světlo i den	747
Kriste, Králi milostivý	872
Kriste, obránce sboru	449
Kriste, popřej milosti	993
Kriste, pro naše spasení	154

Kriste, světlo všech temností	748
Kriste, Synu jediný Otce	474
Kriste, teď sešli jsme se	329
Kriste, vím, že umřítí mám	931
Kristovo umučení	155
Kristu buď dík činění	384
Kristus Ježíš, Bůh a člověk	367
Kristus Ježíš Nazaretský	209
Kristus kněz chtě své oběti	368
Kristus Pán jat byl od smrti	210
Kristus Pán jest můj život	994
Kristu Pán náš k Jordánu	353
Kristus příklad pokory	119
Kristus, Syn Boží, narodil se	55
Kristus Pán vstal z mrtvých	211
Křesťané na toto tělo	930
Křesťané, pravdy Boží	447
K Tobě, ó drahý Jezu	353
Kvílím žalostivě, trápíc	577
Kyrie eleyson, Bože	257
Kyrie eleyson, Bože, smiluj	242
Kyrie eleyson, ó Bože, k nám	295

L.

Léto chvíle této	212
Líbím Tě srdečně	1014
Lidské pokolení	156
Lítostivý jest milý Syn	621

M.

Má duše jest Pána toho	468
Má duše Pána svého chval	840
Má duše se nespouštěj	874
Majíce památku nyní	318
Majíc v srdci radost	56
Máme se všickni v tento	57
Mám-li přece kříž svůj	578
Mám povolání od Krista	932

Marnost v světě nad vše	933
Moudrost Otce nesmírná	157
Mějmež příklad vůdce	323
Mého Pána Ježíše	579
Mé srdce Tobě dávám	58
Milosrdný Hospodine	580
Milosrdný náš Bože	330
Milovnice života	1039
Milý Pane, dejž hodně	331
Minula noční hodina	690
Moc Boží divná	16
Mocný Bože, pohled s nebe	451
Mocný Bože, pohled' na nás	1001
Mocný nebes Stvořiteli	17
Modlme se Otcí svému	481
Můj Bože! já v Tebe doufám	481
Můj jest Pán Ježíš	581
Můj Jezu, jak ty chceš	622
Můj Ježíši nejmilejší	158
Můj milý, spanilý	875
Můj mladý život konec má	934
Můj nejmilejší Pane Ježíši	876
Můj Pane, nedej mně zahynouti	935
Musíme všickni zemřítí	936
My všickni věříme	303

N.

Na Boží narození	59
Na cestu se ubíráme	894
Na lože jdouce	749
Naměřenou a svěřenou	895
Narodil se Kristus Pán	60
Narodil se nám Spasitel	61
Národům se vši budu	623
Nastal nám den veselý	65
Nastal nám čas přeradostný	213
Nastal nám čas velmi veselý	62
Naše oči unavené	750

Nauč mne, ó Bože svatý	405
Navštěv nás, Duchu Svatý	267
Na zemi pokoj vždy	300
Nebeský Pán	159
Nebudeť trvat falešný svět	1011
Nechte dítek jít ke mně	937
Nechtěj nestřídmě kvílití	938
Nejsladší Ježíši, kams se odebral?	248
Nejsvětější Bože všemohoucí	1
Nejvyšší Kníže pastýřů	324
Neplačte mnoho, přátelé	939
Nepravtež mi o žádném	469
Nerač, Pane, v prchlivosti	507
Nesčíslná dobrodiní	314
Nevinnost přemilá	1013
Nevzpomínejž nám, Pane Bože	643
Nezoufej, křesťane milý	775
Nezoufej, stádečko malé	452
Nic nedbám na ten svět	940
Nikdy Bůh spravedlivého	776
Nikdy tak sirotka	509
Noc jest přede dveřmi	751
Noc uchází, Pán Ježíš chce	692
Nu jen duše, jakž se	582
Nu již my tělo schovejme	941
Nuž Bohu děkujeme	720
Nuž chval, má duše Pána	842
Nuž chválu vzdejmež Bohu	721
Nuž velikonoční chválu	214
Nuž všickni křesťané věrní	66
Nuž všickni slavte	722
Nuž všickni spolu	482
Nyní můj milý Pán Ježíš	160
Nyní, ó drahý Ježíši Kriste!	877

O.

Ó Beránku nevinný	161	Ó Ježíši! přesladký duše	358
Ó blahoslavený člověk!	625	Ó Ježíši, Synu Boží	881
Ó bolest! ó žalost!	583	Ó již člověče hříšný	1016
Ó Bože Abrahamův	785	Ó hříšný člověče	166
Ó Bože! kterýž sám nebe	793	Ó Králi nebeské slávy	512
Ó Bože! mou modlitbu slyš	544	Ó krev drahá! Lidská sláva ..	167
Ó Bože můj milostivý	777	Ó Kriste, kníže pokoje!	819
Ó Bože náš! slyš nás	453	Ó křesťané, nastal	68
Ó Bože náš! Trojice	18	Ó křesťané, radujme se	269
Ó Bože, nejvyšší Pane	786	Ó lásko má, uslyš me	168
Ó Bože, Otče náš	483	Ó milé dítky, zdárné Boží ..	392
Ó Bože, tvé Slovo svaté	414	Ó milosrdný Bože náš!	513
Obránce všech soužených ..	454	Ó můj Ježíši	882
Ó buď sláva na výsosti	258	Ó muži bolesti	169
Ó člověče mizerný	1022	Ó nejsladší má radosti	270
Ó člověče! zlosti	163	Ó Pane! jenž jsi trpěl	170
Ó daremné světské utěšení, ..	943	Ó Pane můj, prosím já	171
Ó dni smutný, přežalostný ..	164	Ó Pane! smiluj se nad námi ..	883
Odpusť všech nás zlosti	644	Ó Pane! všechno stvoření	787
Ó Duchu Svátý a drahý	268	Ó popřej nám pokoje	651
Ó duše má! rozpomeň se	752	Ó pozdvihnětež bran vašich ..	19
Odvrať mor od nás	659	Ó přebídná světská marnost! ..	944
Odvrať nepokoj válečný	817	Oroduj za nás	657
Odvrať, ó Bože!	803	Ó slunce spravedlnosti	693
Odvrať od nás, Bože věčný ..	804	Ó smrti ukrutná!	945
Odvrať sucho přílišné	649	Ó Spasiteli Ježíši	120
Odvrz pryč závist	626	Ó Spasiteli, Pane Jezu	172
Ó jak jest to místo přešťastné	351	Ostříhej mne bídného	694
Ó jak hrozná trápení	806	Ostříhej mne, můj Bože	753
Ó Jezu Kriste, Pane	879	Ó světlo, Trojice svatá	287
Ó Jezu Kriste, Spasiteli náš ..	165	Ó Synu Boží, můj Kriste	627
Ó Jezu Kriste, Synu panny	470	Otce na výsosti	723
Ó Jezu, má žádosti!	378	Otce nebeského	121
Ó Ježíši milý, pro nás	67	Otče Bože všemohoucí	371
Ó Ježíši, nejmilejší	880	Otče Bože všemohoucí, slavný	695
Ó Ježíši, nejmilejší ženichu ..	369	Otče, kterýžs tak milostně ..	807
Ó Ježíši, nejsladší Ježíši	511	Otče náš, jenž v nebi bydlíš ..	484
		Otče náš, milý Pane	332
		Otče náš nebeský	663

Otče náš všemohoucí	711
Otče nebeský, rač pomoc dáti	514
Otče, pro svou dobrotu	652
Otče, sešliž Ducha svého	217
Otče, Stvořiteli všeho	297
Otče světél děkujemeť	696
Otče, Synu, Duchu	662
Otče, Synu, Duchu Svátý	1033
Otec nebeský Syna maje	191
Otevři srdce své i uši	403
Ó těžkosti, ó žalosti!	173
Ó veliká milost Syna	174
Ó všemohoucí Bože náš	697
Ó všemohoucí Bože náš, v ten	791
Ó všickni lidé	192
Ó vzdal morovou ránu	653
Ozdobiž se, duše milá	372

P.

Paciencia jest bylina	587
Pamatuj, člověče	628
Pamatujmež na svátých	325
Pána Ježíše v pravosti	471
Pán blahoslaví nevinné	629
Pán Bůh jest má síla i	584
Pán Bůh jest síla má	585
Pán Bůh opatří, můj synu	778
Pán Ježíš Kristus vstal	215
Pán Ježíš k smrti hrozná	193
Pán Ježíš lidu věrnému	374
Pán Ježíš, působce spasení	631
Pane Bože, budiž chvála	843
Pane Bože, smiluj se	661
Pane Bože, věčný Otče	946
Pane Bože všemohoucí	754
Pane Bože, všemohoucí, rač	333
Pane, jak chceš, nalož	630
Pane, jakž se milosrdný	821
Pane, já zde musím býti	249

Pane Ježíši, buď s námi	808
Pane Ježíši, Králi nejvyšší	1005
Pane Ježíši Kriste	472
Pane, již v pokoji	947
Pane, již z života mého	755
Pane, hled' na vše strany	822
Pane, Králi všech národů	783
Pane Kriste, Bože věčný	884
Pane Kriste, k Toběť volám	586
Pane Kriste, za tvé čisté	409
Pane mocný, Bože věčný	198
Pane, před národem tyrans.	823
Pane, přispěj k mé pomoci	948
Pane, smiluj se	660
Pane, Ty jsi stůl obzvláštní	373
Pane, v prchlivosti své	540
Pane, všechno tvé jest	724
Pane, žehnej církev, školu	828
Pánu všickni prozpěvujte	844
Pastýř jest můj Bůh jediný	455
Pět jest studní	175
Plesej, malé stádečko	216
Plesejme s radosti	1028
Pochovejmež toto tělo	949
Pochválen buď, Bože Otče	756
Pochválen buď, Jezu Kriste	70
Pochválen budiž Pán Bůh náš	346
Pochválen buď z nevyml. lásky	71
Pochvalmež Boha našeho	288
Pochvalmež Boha našeho za lásku	348
Pochvalmež my Boha nyní	757
Pochvalmež Pána Boha	758
Pochvalmež věčného Boha	72
Podle slov Izaiáše	73
Pod večer tvá čeládka	759
Poděkujmež Kristu Pánu	176

Poděkujmež všickni spolu	37
Pohled', Bože, jak proti mně	632
Pohled', jak mizerně ležím	588
Pohled' na Pána Ježíše	177
Pokání činme	515
Pokrmem, nápojem	725
Pominul den nedělní	1018
Pomoc naše budiž, Hospodine	334
Pomoz v bídách a úzkosti	589
Popatři na nás s výsosti	1034
Poprosmež Ducha Svatého	272
Poprosmež Spasitele	773
Poruč Bohu své cesty	633
Poručímeť se v tvé, Pane	760
Poskoč, srdce mé, s radosti	74
Poslal Bůh Ducha Svatého	273
Poslán jest od Boha anjel	22
Poslouchejtež žaloby	195
Poslyš, člověk všeliký	590
Pospěš, pospěš pokání činiti	516
Povězte, pastýřové	75
Povstali sme z lože svého	698
Povstaň, povstaň z prohřeš.	517
Povstaňtež, o křesťané!	23
Pozdvihnem své mysli	712
Požádejmež Ducha Svatého	274
Požehnej nás, Bože Otče	335
Práci denní vykonavše	761
Pravá světlost a blesk	699
Probudiž se, duch můj	76
Probud'me, se křesťané	518
Probud' se, duše	700
Probud' se v mysli věrný	846
Prociť srdce mé, zvívej	701
Prociťtel hlas k nám svůj	995
Proč bouříš, Herode?	77
Proč by stál vně, Požehnaný	24
Proč nelibě máš nésti	634
Proč se svět v marnosti	951

Proč se tak rmoutíš	847
Proč se tak tesklivě	1002
Proč tak truchlíš	456
Proč ten svět bojuje	952
Proč Tě tak řeže a raní	111
Pročže musím tak dlouho ...	432
Propust', propust' mne, Pane	79
Prorokovali proroci	80
Pro svou dobrotu	658
Prozpěvujme píseň novou ..	81
Prospěvujmež s radostí	122
Prozpěvujmež s veselím	82
Pryč buď, ó světská marnost!	950
Před Božím stojí trůnem ...	315
Přesilný Bože	762
Přijď, pohanů spasení	25
Přijdiž, Duchu Svatý	275
Příkladem Pána Ježíše	726
Při skonání dne toho	763
Přišli jsme, ó Ježíši	336
Přišloť k nám padlým	475
Při vodách tvých, ó Babylon!	415
Ptám se tebe, i sám sebe ...	954

R.

Rač nám děšť dáti	655
Radujíc se Kristu Pánu	217
Raduj se, dcéro Sionská	26
Raduj se, má duše milá	955
Raduj se s ochotností	219
Radujtež se, o křesťané, a plesejte	476
Radujte se, ó křesťané	84
Ráno vstávajte z svého	702
Ráno vstávající Pána Boha	1017
Rok nový zase k nám přišel	112
Rok starý mijí v té době	113
Rosu dejte, ó nebesa	27

Rozhněval se můj milý Pán	591
Rozmýšlejme dnes	178
Rozpomeň se, lide, na to	956
Rozvažujmež již	957
Rozžehnejme se s tím tělem	958
Růže červená, ó církev	85

S.

Samého tě, Bože můj	519
Sám, Pane Bože, mne řed'	636
S Bohem já chci začít	703
Sklon se k nám Pane Ježíši	337
Skrz Adamův pád přetěžký	477
Sláva Bohu na nebi	243
Sláva Bohu na výsosti	301
Sláva Bohu na výsosti, dárce	199
Sláva buď Bohu na nebi	39
Sláva buď Tobě, Bože náš	727
Slavné Kristovo vzkříšení	220
Slovo hromu jsi, věčnosti	991
Slovo sladké jsi, věčnosti	996
Slušeloť by nám to znáti	824
Slušit' na to každý čas	959
Slušit' Pána slavně ctít	86
Slyš, Bože, mé k Tobě, smutné volání	592
Slyš, křesťane věrný	179
Slyš mé, Pane, Tě vzývání	593
Slyš ty zpěvy, Otče s nebe	1021
Slyš, Otče nejmilejší	457
Slyšmež, ó věrní křesťané	988
Slyšmež z učení Božího	989
Slyšmež z úst Pána našeho	637
Slyš, ó věrná duše!	638
Slyšte mne, dítky milé	87
Slyšte, pobožní, novinu	88
Smiluj se, a slituj se	520
Smiluj se nade mnou, Kriste	960

Smiluj se nade mnou, Pane	543
Smiluj se nad námi	645
Smutné srdce, nezoufej	430
Smutný čas nynější	180
Smutný čas poslední	458
S nebe přisedše anjelé	103
Spasitel náš, Pán Bůh	221
Spasitel světa, Pán Ježíš	89
Spasiž nás, Hospodine	764
Spi, srdce mé, než zpívej	765
Spravedliví, plesejte	885
Srdce čisté stvoř mi, Pane	521
Srdcem, ústy nábožně	379
Srdečně žádám sobě	961
Stala se jest věc předivná	90
Stoupil jest Kristus do pekel	222
Stvořiteli Duchu Svatý	277
Stvořiteli můj mocný	962
Stvořiteli na výsosti	522
Stvořiteli věčný, my	774
Svatá Trojice, Bože	704
Svaté apoštoly	326
Svaté Boží požehnání	385
Svátek dnešní velmi	250
Svatý Ján, Páně křtitel	28
Světě, s tebou se žehnám	963
Světě, viz hle, život tvůj	181
Sion kvílí přezalostně	459
Světská čest, rozkoš, sláva	639
S výsosti nebeské jdu k vám	108
Syn Boží se nám narodil	91
Syn marnotratný nazván	523
Synu Boží a lidský	92
Šťastněš', hodinko milá	766
Šťastně vycházíš z svého	223
Šťastný jest muž bohabojný	390

T.

Takliž dlouho, můj Pane	594
Takliž já předce v úzkosti	595
Takliž, ó Jezu, vlastně se	380
Tak tedy dokonávám	964
Taktoť volá sám Syn Boží	596
Takt' jest tento den slavný	224
Tatoť jsou nám prikázání	404
Tě, Boha všickni chválíme	316
Tě, Boha všickni chválíme, Tebe	290
Tě, Bože, chválíme, Tě	291
Tě, Bože, chválíme, spravuj	848
Tě, Bože chválíme v tento	1029
Ted', já bídny červ, ted'	375
Ted' já zde bídny červíček	965
Ted' vidíš rozkoš světa	966
Těch pokrmů, jichž budem	713
Těmto pokrmům i všem nám	714
Těšiteli, Duchu Svatý	278
Tisíce anjelů slouží	114
Toběť my, věčný Bože	705
Toběť sluší díkůčinění	728
Trojici blahoslavenou	292
Trpělivost máš míti	640
Třetího dne vstal Stvořitel	225
Tuto svatou Epištolu	338
Tvé milosrdenství, Bože,	464
Tvrdošijní židé,	29
Ty, Bože, víš, v jaké časy	420
Ty mé dětátko přemilé	391

U.

Učiň se mnou, jak se líbí	967
Ukrotiž se hněvivost tvá	646
Umučení Ježíše	182
Umučení našeho	183
U prostřed věku svého	968

Uslyšíš prosby mé	524
Uslyš naše modlitby	386
Upokoj se, ó Sione!	450
Úzkosti na srdce mé	551
U Tebeť jest darů dosti	779
Utěšený nám den nastal	226

V.

Vážmež život smrtelnosti	969
V den soužení	460
V den soužení k Tobě volám	526
Věčný Bože, silný v boji	461
Věčný Králi, Pane náš	462
V jménu Boha Otce, Syna	707
Ve jménu Ježíše jdu spát	1008
Ve jménu Páně, na cestu se	896
Ve jménu Tvém já, můj	897
Velebí Pána duše má	321
Velebit Tebe, Pane,	708
Veslaven budiž, Hospodine	1040
Veliký Bože v moci	809
Velmi miluji tě, Pane	970
Věříme srdečně	40
Věříme v Boha jednoho, a	305
Věříme v Boha jednoho, jak	306
Věříme v Boha jednoho, Otce	307
Věříme v jednoho Boha	8
Věříme všickni v Boha Pána	308
Věříme v Všemohoucího	200
Věříme všickni v Boha	259
Věříme z srdce upřímného	244
Věřím, že jeden jest Pán B.	410
Věrmež v Boha jednoho	309
Věrmež v Boha jednoho Otce všemohoucího	126
Věrmež v Boha, Otce	310
Vesele zpívejme, Boha Otce	30
Vesel se, lidské stvoření	115
Vesel se nebeská	94

Vesel se, nebeská	227	Všemohoucí ó Bože náš, který	788
Veselte se, spravedliví	228	Všemohoucí Stvořiteli	124
Veselte se, věřící	31	Všemohoucí, věčný Bože	887
Veselým hlasem zpívejme ..	95	Všemohoucí věků Králi	826
Veselýť nám den nastal	229	Všem sluší znáti	973
Ve všem mém předsevzetí ..	898	Všickni, jenž skládají	888
V hříších jsem narozen	599	Všickni, kteříž po zemi	849
Vichřice hrozná nastává	790	Všickni lidé, kteříž spíte	531
Viztež hříšní, vy mne tak ...	139	Všickni lidé zemřít musí	975
Vímť já jeden stromeček	1006	Všickni věrní křesťané	33
Vímť já, že můj Vykupitel ..	971	V Tebeť jsem, ó můj Bože! ..	601
Vímť já, že v nebi jest	997	V tento nyní polední čas	729
Víra výborná	641	V těžký čas zármutku svého ..	602
Vítej, Jezu Kriste	32	V Toběť, Jezu Kriste, mám	889
Vítej, Ježíši nejmilejší	230	V Toběť samém Jezu Kriste ..	890
V městě Betlémě řečeném ..	96	V Toběť samém zde na zemi ..	532
V moci moudrosti dobrého ..	327	V tomto našem soužení	463
V náramné své úzkosti	527	V úzkosti jsa postavený	598
Vnově zrozené dítěátko	116	V úzkostech mojích k Tobě ..	525
Vnově zrozené dítěátko	97	V úzkostech, v kříži	597
V nynější zlý čas	654	Vyslyš prosby naše	360
Volám k Tobě, Jezu Kriste ..	886	Vyznáváme z srdce pravého ..	359
Volám k Tobě, milý Pane	528	Vzdávámť, Bože, chvály	899
Volám k Tobě ve dne v noci ..	529	Vzdejmež Bohu slušnou čest ..	730
Volám k Tobě ve dne v noci ..		Vzdejmež čest Bohu svému ..	731
Pane	530	Vzdejmež čest Pánu Bohu ..	117
V radostném plesání	98	Vzhédniž na nás, Hospodine ..	533
Vstalt' jest náš milý Kristus ..	231	Vzhédniž na žalost	534
Vstalt' jest této chvíle	232	Vzhůru, mé srdce! nezoufej ..	603
Vstal z mrtvých Kristus	233	Vzhůru očí svých pozdvi.	604
Vstaň, srdce mé, s radostí ..	234	Vzhůru srdce, křesťané	998
Vstoupil jest Kristus na nebe ..	251	Vzhůru srdce, tento den	235
Vstoupil jest Kristus na nebe,		Vzkříšenému Kristu Pánu ..	236
Hallelujah	252	Vzkříšení čekáme	974
Vstoupil na nebe rek pravý ..	254	Vzkříšení Spasitele svého	237
V své rozličné úzkosti	600	Vždycky se sluší modliti	767
Všemohoucí Bože, v nynější ..	825		
Všemohoucí náš Bože	794		
Všemohoucí ó Bože náš	795		

Z.

Zachovej nás při svém	350
Za cisáře Augusta	100
Začínáme ten týden	1015
Začnem píseň novou	339
Zasloužil jsem, což tedy	606
Zastav déšť, ó Pane!	650
Zastav déšť zas	656
Zavítej, kvítku panenský	101
Zazpívám Pánu svému	417
Z celého srdce svého	709
Z celého srdce svého v té ve- černí době	768
Zdaliž, ó Jezu, tvůj obličej	607
Zdráv buď předrahý Ježíši!	185
Zdvihni se k Bohu svému	608
Z hlubokosti své těžkosti	537
Z hlubokosti srdce svého	538
Z hlubokosti volám k Tobě	545
Zlatého slunce krásný běh	769
Znamenejme, křesťané	102
Známe to, Pane Bože náš	296
Známe to, Pane milý	648

Znejmež krátkou summu	398
Znejmež ó křesťané věrní	478
Z opatrování dobrého	770
Zpíváme Tobě, Ježíši	104
Zpívej, duše má, Bohu	733
Zpívej již, duše má	850
Zpívejmež všickni vesele	105
Zpívejme všickni vesele:	
Hallelujah	238
Zpomínejmež všickni věrní	977
Zvěstujem vám radost	106
Z vítězství Ježíše Pána	255
Zvolej jazyk lidský směle	107

Ž.

Žádné okamžení, žádné	978
Žalostně kvílím	979
Žel mi, žel, že jsem zhřešil	539
Ženichu můj spanilý	891
Živ jest Ježíš, můj život	239
Živ jsem já, že líbost ne- mám	354
Život svatých nejsvětější	240

Phiala Sanctorum

to jest: Báně Svatých.

Zjevení sv. Jana kap. 5. v. 8.

Modlitby nábožné,

ze svatého Písma vybrané,

a

ve všech potřebách

duchovních i tělesných

každého dne, i při svátcích, doma, v chrámě, i na cestách k užívání
užitečné, někdy od

I. M. L.

na světlo vydané.

JUSSA AD PRECES PERAGENDAS DIVINA,

t. j. rozkazové Boží ku konání modliteb.

Žalm 50, 15.

Vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti.

Jan. 16, 23—24.

Amen, Amen, pravím vám: Zač byte koli prosili Otce ve jménu mém, dát' vám. Až dosavad za nic neprosili jste ve jménu mém; prostěž a vezměte, aby radost vaše doplněna byla.

I. Tess. 5, 17-18.

Bez přestání se modlete: Za všechno díky činite, nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši při vás.

I. Tim. 2, 1-2.

Napomínámť pak, aby přede vším činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, žádosti a díky činění za všechny lidi, za krále i za všechny v moci postavené, abychom pohodlný a pokojný život vedli ve vší pobožnosti a šlechetnosti.

Jesum laudabo perenne!

T. j. Ježíše chváliti budu vždycky!

I. Modlitba za pravé a vroucné modlení.

Vnitřní lkání.

SLYŠ, Hospodine, slova má, porozuměj toužebnému úpění mému; pozoruj hlasu volání mého, Králi můj a Bože můj, nebo se tobě modlím. V Žalmu 5.

Neskrývejž tváři své přede mnou, aniž zamítej v hněvě služebníka svého: spomožení mé býval jsi, ještě vždy nepouštěj mne, aniž se mne zhosťuj, Bože spasení mého. Vyuč mne, Hospodine, cestě své, a veď mne po cestě přímé, pro ty, jenž mne střejou. V Žalmu 27.

Modlitebné úpění.

O smyslové, procitťte! Ó milá duše, pozdvihni se, a pilně ze vši síly své rozvažuj, s kým v modlitbách svých se smlouváš a před jakým Pánem stojíš. Hle rozmlouvání své máš s Bohem, Stvořitelem svým, stojíš před obličejem Velebnosti Božské, kterému nepřestajně slouží deset stokrát tisíců svatých anjelů i archanjelů. Vejdi tedy do komůrky srdce svého a dej pilný pozor, abys všelikou lenivost, hněvivost a nechtivost z něho vypudila, a obličej svůj bez prodlívání k Otci nebeskému pozdvihla; tak rozkoš a radost budeš mít v Všemohoucím, a ze vši síly své budeš se s Ním potýkati, dokavadž otcovské srdce jeho neobměkčíš, a nepřemoženého Boha nepřemůžeš, takto k němu přistupujíc:

Ó nebeský Otče a laskavý věčný Bože! Já bídný a veliký hříšník, nejsem hoden oči své k nebi a k tobě Stvořiteli svému pozdvihnouti; než poněvadž Ty jsi všem nám přikázal se modliti, v čem zaslíbil jsi nás i vyslyšeti, ano i skrze nejmilejšího Syna svého naučil jsi nás způsob pravé-

ho modlení. Na takový tedy tvůj rozkaz, Otče milostivý, s ochotností srdce svého k Tobě přicházím, spoléhajíc se na Tvé jisté zaslíbení a chci ve jménu Ježíše Krista, v pravé víře, v nynější mé veliké potřebě a těžkosti srdce všecku svou žádost a nedostatek Tobě překládati, a o spomožení milostivě prositi. Vyslyšíš mne, ó Stvořiteli můj, pro předrahé zasloužení Syna svého, Pána a Spasitele mého jediného. Amen.

Kratičké rytmovní.

Již, člověče, s veselostí,
srdce svého ochotností
přednášej před Božskou mocí
modlitby své ve dne v noci.

Poněvadž sám přikazuje,
způsob také ukazuje,
jak a kdy se máš modliti,
a zač Ho též máš prositi
přístup tedy k Bohu směle,
v jménu svého Spasitele,

mluvíc: Otče můj nebeský,
jenž kraluješ všudy vždycky,
pomoz dítěti svému,
v soužení postavenému,

Ty sám můžeš i chceš z všeho
pomáhat z zármutku zlého.
Věřím tedy, Otče, jistě,
že mne vždy na každém místě,
vedlé zaslíbení svého,
vyslyšíš, sluhu bídneho, amen.

II. Modlitby každodenní, ranní a večerní.

Žehnání ranní.

Ve jméno Boha Otce, mého předobrotivého Stvořitele; ve jméno Boha Syna, mého přelaskavého Spasitele; ve jméno Boha Duchu Svatého, mého přezádostivého Posvětitel; ve jméno svato-svaté a blahoslavené Trojice, Božské Jednoty, nesmírné podstaty, požehnané na věky, vstal jsem z lůžka svého. Ó Otče světlosti! Milostí svou osvěť mne. Ó slunce spravedlnosti, Kriste Ježíši! Zasluhou svou potěš mne. Ó ohni nebeský, Duchu Svatý! Láskou svou posvěť mne. Pomoz, ó blahoslavená Trojice, k svatosti, k spravedlnosti a k spasení věčnému, amen.

Modlitebné úpění.

Prociť a probud' se, duše má: povstaň a zdvihni se srdce mé k chválám a službám Božským. Neb aj, noc tmavá pominula a zář ranní vesele se ukázala; měsíční tmavost

zašla, a sluneční jasnost vzešla. Buď Tobě tedy, ó Bože! dík, čest i chvála ode mne vzdána za Tvou všemohoucí ochranu i obranu, kterouž jsi té noci mocně držel nade mnou. Ach, Otče laskavý! zajisté držel jsi stráž svou nade mnou, ne jinak, než jako pastýř dobrý nad stádem svým; rozšířil jsi křídla svého opatrování nade mnou, ne jinak, než jako slepice věrná nad svými kuřátky. V Tvých, ó Bože, všemohoucích ramenech líbezně spal jsem; v Tvém otcovském milosti bohatém lůně bezpečně spočíval jsem; Tvou rukou mocnou ze všeho zlého dobrotivě vytržen jsem, že žádné neštěstí, ani nebezpečení, žádná škoda, ani zloba, žádná žalost, ani těžkost mne potkati aneb obklíčiti nemohla. Pročež hodně chválím Tvou všemohoucí ochranu, slušně slavím Tvou milostivou obranu, ano pokud duch můj v mém těle bude se hýbati, pokud života mého na tom světě bude stávati, budu Tebe po vše časy rty svými chváliti, jazykem svým dobrotu Tvou vyvyšovati; duše má, kterou jsi Ty od pekla, d'ábla a smrti věčné ne stříbrem ani zlatem, ale předrahou krví Syna svého jednorozeného vykoupil a vysvobodil, bude Tobě s veselostí srdečnou čest a chválu vzdávati, odsavad až na věky.

Ach dobrotivý Otče! zůstaň, prosím, při mně se svou láskou, se svou dobrotou, se svou ochranou i dnešního dne. Dej mi v čas slyšeti svou milost, neb já v Tebe doufám; ukaž mi ráno Tvou dobrotu, neb já po Tobě, Pane můj, toužím. Tobě, Tobě, Otče litostivý, poroučím svou duši, kterou jsi drazé vykoupil, přijmiž ji v svou ochranu; Tobě poroučím mé tělo, kteréž jsi k obrazu svému sformoval, zdržujž ho pod svou obranou; Tobě poroučím svůj rozum i pamět, své myšlení i radu, své předsevzeti i konání. Dej mi takový rozum, abych Tě, Boha svého, mohl pravě poznati; takové srdce, které by se Tebe mohlo báti; takovou duši, která by Tě mohla upřímně milovati. Dej mi takové smysly, které by k Tobě vždycky obrácené byly, aby pamět má ustavičně na Tebe pamatovala, mysl má Tobě samému se poddávala, rozum můj Tebe přede všemi věrně se přidržel. Já Tobě poroučím všechny těla svého moci, všechny údy, všechny nervy, žíly, i všechny krůpějky své krve. Přijmiž v otcovskou ochranu svou všechno, co mi přísluší, všechno, co mi jest milé a vděčné. Přijmiž v opatrování své všechny křesťanské pa-

novníky a pány; všechny mé domácí a příbuzné, všechny krevní a známé, (mou manželku, mé dítky, mou čeládku: buď mé manželky i dítek mých Otcem, buď mé čeládky správcem) a nezapomínej se na ty, kteří se o obecné dobré starají. Přijmiž v ochranu svou všemohoucí můj příbytek, mé hospodářství, mou živnost, můj statek; budiž šafářem mého domu, opatrovníkem mého obchodu, rozmnožovatelem mého pokrmu. Přijmiž v svou ochranu, Všemohoucí, všecko mé činění i předsevzetí; požehnej mé práci, (mému kupectví, mému řemeslu) uděl mi všudy svou pomoc, a dej mi šťastlivý ve všem mém obchodě prospěch, tak abych dnešní den svatě, vesele a šťastně mohl ku konci přivést. Spravuj mne, abych nic nemyslel, co by Tobě, ó Bože! bylo protivné; nic nemluvil, co by Tobě bylo nemilé; nic nečinil, co by Tobě bylo nelibé.

Dej, abych byl nalezen v chválách Tvých horlivý a v svém povolání bedlivý, tak abych všecko statečně a užitečně konal. To všecko rač mně popřáti a dáti, ó věrný strážce lidský, Bože Otče, Bože Synu, Bože Duchu Svatý: Bože jediný a pravý na věky požehnaný, amen.

Kratičké rytmovní.

Bože Otče, věčný Králi,
Tebe chválím v tuto chvíli,
z srdce svého upřímnosti,
za tvou lásku, již v hojnosti
této noci pominulé
prokázals z milosti pouhé,
prosím ještě, věčný Králi,
buď při mně i dnešní chvíli

s svou milostivou ochranou,
jistou a mocnou obranou,
bych tento den z Tvé milosti
mohl strávit bez žalosti,
v dobrém zdraví i radosti,
v pokoji, víře, stálosti.
Amen! Amen! dejž to, Pane,
co žádám, nechť se mi stane,
Amen.

K ČASU VEČERNÍMU ANEB NA NOC.

Žehnání večerní.

Ve jménu Tvém, Pane Bože můj, začal jsem dnešní den, ve jménu Tvém ho také i dokonávám. Ó Bože Otče Stvořiteli můj, ochraňuj mne! Ó Bože Synu, Spasiteli můj, obraňuj mne. Ó Bože Duchu Svatý, potěšiteli můj, potěšuj a osvěcuj mne, aby oči mé neusnuly snem smrti. Tobě, Bo-

hu jedinému a pravému, který jsi byl, který jsi, a který přijíti máš, máš, budiž čest a chýla na věky věků vzdávána, amen.

Modlitebné úpění.

O smyslové moji, upamatujte se! Ó srdce mé, procítiž! Ó duše má, pozdvihni se k Pánu a Stvořiteli svému, který tobě svou milost i dobrotu, svou opatrnost i ochranu tohoto dne pominulého, hojně a štědře prokázal. Ó věčný Bože, ó milosti bohatý Otče! otevři, prosím ústa má k ohlašování chval Tvých; rozvaž jazyk můj k rozšiřování dobrodiní Tvých; povzbud' mysl mou k rozjímání skutků Tvých. Tys, ó Bože silný, Tys mně pomohl tohoto dne břemeno mé obtížné k cíli svému donést. Ach, jak mnohé jsou vezdejšího života bolesti, jak mnohá soužení, jak mnohá starosti, jak mnohé práce, těžkosti a obtížnosti! Bez Tebe abych já takové neřesti vystáti mohl, to jest mně docela nemožné. Tys mi pomáhal, Bože, sílo má, abych to mohl snést Tys mně přítomen byl, Bože, moci má, abych to mohl přemoci; Tys mne zdržoval, Bože zdržovateli můj, abych mohl při životě zachován býti. Za to já Tobě děkuji, za to já jméno Tvé chváliti budu vždycky, ó Nejvyšší!

Skrz milost a pomoc Tvou, ó Bože! také jsem dnešního dne velikého neštěstí ušel. Tys byl mou útěchou v soužení, mou ochranou v úzkosti, mým lékařem v nemoci, mým pomocníkem v neštěstí, mým potěšením v zármutku, mým vysvoboditelem ve všelikém nebezpečení. Tys, můj Bože, spůsobil, že jsem nebezpečně nepadl, že nejsem od ohně spálený, že nejsem od vody zachvácený, že nejsem od nepřátel oškodovaný, že nejsem od prchlivosti Tvé shlcený, zač děkuji Tobě, ó Pane, srdečně, a jméno Tvé, ó Nejvyšší, chci velebit věčně.

Ó zástupce a dobrodině můj laskavý! rozšiř, prosím, i této nastávající noci Tvou milost nade mnou. Bud' můj moudrý správce, věrný ochránce, a mocný zástupce. Ostříhej mne od strachu nočního, od zděšení zlého, a od hrůzy nepřítele škodlivého. Ohraď mne svou mocí, obklič mne anjelskou stráží; nechť odpočívám od břemene starosti, od břemene protivenství, aby duše má v domě těla mého mohla bezpečně odpočívati, a tělo mé v domě života mého mohlo pokojně zůstávati.

Nechť mi vzejde uprostřed noci mého soužení hvězda Tvé milosti, hvězda Tvé lásky, hvězda Tvého potěšení. K Tobě se já, ó Bože! utíkám jako hrdlička do jeskyň skalnatých, jako kuřátko pod křídla slepice, jako dítě k lůnu matky své. Oblož lůžko mé stráží knížete nebeského, duši štítem pravé víry, tělo pancířem trpělivosti a naděje. Když se položím, buď při mně s svou ochranou; když usnu, drž ruku svou mocnou nade mnou. Zachovej mne od znepokojení duše, od smutku srdce i od těžkosti svědomí. Ohrad lůžko mé stráží silnou, stráží pevnou, stráží stálou, abych přede vším neštěstím a protivenstvím protivníka úhlavního, satanáše. spočívat mohl této noci pokojně a svobodně. Popřej mi, ó Bože laskavý, tuto noc, také noc blahoslavenou, aby žádná hříšná žádost mé tělo neposkvrnila, žádná zlá žádost duši mnou neujala, žádná škodlivá nemoc život můj netrápila. Nechť srdce mé spočívá od všelikých starostí, ruce od těžkých prací, oči od spatření světských marností; uši od hlasů bezbožných; jazyk od mluvení lži a lži, všechny údy od služby nespravedlnosti. A když se zář ranní ukáže, a já s pomoci Tvou zdravý, veselý a čerstvý opět z lůžka svého povstanu, ó dejž, ať Tě, Pána svého, za Tvou všemohoucnost hodně chválím, za Tvou dobrotu vděčně slavím, a za Tvé předivné skutky časné i věčně díky Tobě činím, amen! Amen!

Kratičké rytmovní.

Ach zůstaň při mně, Ježíši,	bych po všechny časy svého
neb se již den k noci blíží,	života toho křehkého,
zůstaň, a od nepřítele	pokojně mohl zůstávat,
chraň mne, též i moje milé.	a Tobě vždy chválu vzdávat.
Chraň ohně, strachu, nemoci,	Amen, amen, Pane milý,
braň i lidské zlostné moci,	dejž, ať se to při mně splní,
	amen.

K této ranní a večerní modlitbě přidati se mohou každodenně tyto následující:

I.

Dobrořeč, duše má, Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu Jeho svatému; dobrořeč, duše má, Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodinií Jeho. Kterýž odpouští to-

bě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé, kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním, kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa tvá. Dobrořeč, duše má, Hospodinu. V Žalmu 103.

II.

Chval, duše má, Pána svého,
který tě času žádného
neopouští, ale z mnohých
vysvobozuje příhod zlých.
Pročež doufej v Něho silně,
neb pomáhá neomylně

všem, kteří Jeho hledají,
a spomožení žádají.
Chval Jej tedy za dobrotu,
slav i za Jeho štědrotu,
kterou tobě zde v životě
prokazuje v zimě, v létě, amen.

III.

Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a Ducha přímého obnov v vnitřnostech mých: nezamítej mne od tváři své, a Ducha Svátého neodjíměj ode mne. Navrať mi radost spasení svého, a Duchem dobrovolným utvrď mne. V Žalmu 51.

Nauč mne plniti vůli svou, nebo Ty jsi Bůh; Duch Tvůj dobrý vediž mne jako po rovné zemi. Pro jméno své, Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyved' z úzkosti duši mou. V Žalmu 143.

IV.

Nakloň, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, neboť jsem velmi chudý a nuzný. Ostříhej duše mé, a zachovej služebníka svého, Ty Bože můj, v Tobě naději majícího. Smiluj se nade mnou, Hospodine, k Tobě zajisté každého dne volám. Potěš duši služebníka svého, neboť k Tobě, ó Pane, duši svou pozdvihuji: Nebo Ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý a hojný v milosrdenství ke všechněm, kteříž Tě vzývají. V Žalmu 86.

V.

Chraň boje, času drahého,
moru, ohně škodlivého,
drž nad námi ruku pevnou,
požehnej města s krajinou.
Necht slovo Tvé v ní na věky,
průchod má, zruš zlé praktiky:

popřej šťastlivou hodinku,
potom dej bydlet v svém stánku.

VI.

K Tobě Hospodine duši svou pozdvihuji; Bože, v Tobě naději skládám, nechť nejsem zahanben, aby se neradovali nepřátelé moji nade mnou. Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám svým vyuč mne. Dej, ať chodím v pravdě Tvé, a vždy pouč mne; nebo Ty jsi Bůh, Spasitel můj, na Tebe očekávám dne každého. Rozpomeň se na sliťování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků. Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nezapomínej, ale podle milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine. Soužení srdce mého rozmnožilo se, z úzkosti mých vyveď mne. Viz trápení mé, a bídu mou, a odpusť všechny hříchy mé. Ostříhej duši mou, a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v Tebe doufám. Prostnost a upřímnost nechať mne ostříhají, nebo na Tě očekávám. Vykup, ó Bože, Izraele ze všelikých úzkostí jeho. V Žalmu 25.

VII.

Ó Bože můj dobrotivý,
a Stvořiteli laskavý:
Bud' milostiv mně hříšnému,
mnohým bědám poddanému,
které v této smrtelnosti
všichni věrní do sytosti
musejí okusovati,
chtějí-li s Tebou bydleti.

Ach dej, ať vše trpělivě
snáším, cokoli z Tvé vůle
dopustíš na sluhu svého,
krví Krista koupeného.
Znaže, že tyto těžkosti
nejsou rovné té radosti,
kterouž od Tebe přijmeme,
když k Tobě v nebe přijdeme,
amen.

VIII.

Ó Ježíši, má sladkosti,
zůstávej, prosím, s milostí
svou ve mně, a já zas v Tobě,
sprav lůžko v srdci mém sobě,
ó Ježíši, kvítku milý,
na Tě čekám každou chvíli,
přiď a vlož se v mém srdečku
ó přerozkošný miláčku, amen.

IX.

Za odpuštění hříchů.

Milosrdný a dobrotivý Otče, Bože života i spasení mého. Já bídný hříšník poznávám i vyznávám, že jsem se svévolně od cest přikázání Tvých velmi často uchýloval, a Tebe každodenně, ano každou hodinkou přestoupením zákona Tvého, co já velice lituji, k hněvu povzbuzoval. A proto já nyní klekám na kolena srdce svého před trůnem milosrdenství Tvého pokorně za milost žádaje, abys na hříchy mé nepomněl, aniž se mnou v přísný soud vcházel. Ó Pane, rač mi všechny hříchy mé přirozené i skutečné, jako také neřádná myšlení, všechna marná mluvení i zlá činění milostivě odpustili, kterými jsem až posavad proti Slovu Tvému, proti Tobě i bližnímu svému hřešil. Uvrz všechny mé nepravosti do moře hlubokého, vyhlad' je a obmyj krví Syna Tvého milého, která nás očisťuje ode všech hříchů našich. Odvrať také z milosti své svůj hněv ode mne, a nepokutuj mne pokutami zaslouženými. Pakli mne chceš trestati prutem Otcovským, nechť se to stane; hotov jsem Tvé trestání užitečně snášeti: způsob však, aby mně takové navštívení Tvé k polepšení života mého sloužilo, tak abych s pomocí Duha Tvého Svatého kázeň Tvou trpělivě snášeti a šťastně přemoci mohl, amen.

Kratické rytmovní.

Vyznávám se Tobě, Pane,	k Tobě se tedy utíkám
že jsem prohřešil náramně,	a o smilování žádám,
zákon Tvůj jsem přestupoval	skrz Ježíše, Syna Tvého,
a hanebně potupoval:	dosti činiteli mého:
Čehož já v pravdě žaluji,	Rač z milosti propůjčiti,
srdcem i ústy lituji;	bych budoucně mohl žíti
než, že Tvé milosrdenství	pobožně, svatě, čistotně,
jest větší než hříchů množství,	služby Tvé konal ochotně,
tak někdy blahoslaveně,	
umřel, a dostal se k Tobě, amen!	

Srdečné vzdychání.

Hospodine, slyš modlitbu mou, pozoruj pokorné prosby mé, pro pravdu svou vyslyš mne i pro spravedlnost

svou. A nevcházej v soud se služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv před Tebou nižádný živý. Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo obstojí? Ale u Tebe jest hojné odpuštění, tak aby uctivost k Tobě zachována byla. V Žalmu 130. a 143.

X.

ZA ŠTĚSTÍ A POŽEHNÁNÍ BOŽÍ V PRÁCECH POVOLÁNÍ NAŠEHO.

Vnitřní lkání.

O Bože a Pane můj laskavý! Ve jménu Tvém přesvátém oddávám se k pracem povolání svého, ach dej a popřej mi k tomu síly, čerstvosti a požehnání svého svatého; neb bez Tvé pomoci žádné není v nás síly ani moci. Od Tebe samého pochází štěstí i požehnání ve všelikých našich obchodech a pracování. Přijď tedy ke mně, řiď a spravuj mne, abych dílo mysli své i rukou svých netoliko mohl zdařile začíti, ale také k žádostivému konci přivést, vedle Tvé, ó Bože, svaté vůle a milosti, amen.

Modlitebné úpění.

Dobrotivý Bože a milosrdný nebeský Otče, vím a tomu pevně věřím, že na Tvém Božském požehnání všechno stojí a záleží. A co jest člověk, který od Tebe není požehnaný aneb od Tebe požehnání nemá? Pouhá marnost. Co jest všechno stvoření bez Tvého požehnání? Pára pomíjející. Co jsou časné statky, které od Tebe nejsou požehnané? Dým na malou chvílečku trvající. Co jsou naše pokrmý a nápoje bez požehnání Tvého? Povětrí suché, které člověka lačného ani nasytiti, ani napojiti nemůže. V pravdě tedy se mluví: Na Božském požehnání všechno záleží.

A tak jest, Pane Bože na věky požehnaný! Neb čemu Ty požehnávaš to zůstává požehnané vždycky. Ty jsi sám bohatým Pánem a Bohem od kterého samého požehnání pochází. Ty požehnávaš všechněm, a zůstáváš nepřebíranou studnicí dobroty. Ty požehnávaš pobožným, a způsobuješ při nich to, aby jim požehnání Tvé bylo užitečné. A tak na Tvém ó Bože, požehnání všechno záleží.

Tomu poněvadž tak jest, proto já Tebe samého prosím, Pane, Bože můj, abys ke mně s požehnáním svým ráčil přijíti. Požehnej duši i tělu mému, abych před očima Tvýma požehnaný zůstal. Požehnej mé manželce, aby byla jako vinný kmen plodný v domě mém. Požehnej dítkám mým, aby byly jako ratolesti olivové vůkol stolu mého. Při-kaž požehnání svému, aby se mnou zůstávalo na poli i rolich mých, v stodole, i v komoře i v pivnici. Požehnej mému dobytku, mému dílu, mému setí, mým zahradám i všechněm úrodám zemským, z nichž potravu očekávám. Požehnej mým spižirnám i každé živnosti; požehnej všechněm nádobám, do kterých se věci k vyživení příslušející scho-vávají; požehnej mému pokrmu i nápoji, aby k mému užítku na stole i v ústech sloužil; požehnej mému předsevzetí i usilování, prostředkům mé živnosti i práci povolání mého, tak aby se mi ve všech věcech šťastně a zdařile vésti mohlo. Požehnej mně vycházejícímu i vycházejícímu, doma i ven z domu zůstávajícímu. A když v domě Tvém svatém shromáždění Tvému církevnímu požehnání skrz služebníka svého dáváš, popřež mi tu milost, abych já takové požeh-nání sobě přivlastňoval, a za to jistotně držel, že se to i k mé osobě obzvláštně mluví: Pán Bůh požehnej a ostříhej tebe; Pán Bůh rozsviť tvář svou nad tebou a buď tobě milostivý; Pán Bůh obrátí obličej svého k tobě, a dej tobě časný i věčný pokoj. Tak abych požehnaný byl zde, pokud živ jsem, a potom nalezen býti mohl mezi těmi, kteří v úst Pána Ježíše onen potěšitelný a radostný hlas uslyší: Pojd'te, požehnání Otce mého, vládněte dědičné královstvím vám připraveným od ustanovení světa, amen.

Srdečné vzdechnutí.

Ach nejmilejší Pane Ježíši Kriste, kterýž jsi v Slovu svém svatém pravdivěm zaslíbil, že chceš těm, kteří se Tebe bojí a ostříhají Slovo Tvé jejich pokrmy požehnati, a chleba v sytosti dáti: Znáš i vidíš, můj Bože, jak kysele mé vy-chování mně přichází, a jak těžce v tyto poslední časy ten milý povsední chléb dobývati se musí; protož prosím Tebe srdečně, požehnej Ty sám práce mé, a k povolání mému dej žádostivého štěstí. Ruka Tvá ještě není ukrácena, a věřící své až podnes ve spaní zaopatruješ, věřím, že i mně to pro-

kázati můžeš, zač budu Tebe, ó milostivý Otče! spolu se svými domácími chváliti a oslavovati vděčně, jak časně-tak věčně, amen.

XI.

Za přítomnost Boží a opatrování anjelské.

Všemohoucí, věčný, spravedlivý a milosrdný Bože, Tebe jediného a pravého Boha vzývám, Tebe ctím, Tobě chválu vzdávám, Tobě svůj život, tělo, duši, čest, statek se vším, cokoli mám, poroučím a oddávám. A poněvadž Ty jsi mne do tohoto stavu, v kterém jsem a žiji, milostivě spořádal, a při tom přikázal, abych ve všelikém života svého činění nic jiného, než toliko Tebe pravého, věčného a všemohoucího Boha ctil, chválil a Tobě všecky své věci z povinnosti a poslušnosti dětské poroučel, kdežto jsi mi také zaslíbil, že Ty mne jako můj věrný Otec milostivě opatrovati budeš. Protož přicházím k Tobě já, bídný a hříšný člověk, na takové Tvé zaslíbení, prose z gruntu srdce svého, račiž mne v mém povolání a v přítomných potřebách své rady i pomoci, svého požehnání i štěstí uděliti, všemu mému předsevzetí dobrému napomáhati, mne po cestách svých vésti, na pastvách svých pásiti a známosti Tebe, Boha pravého, učiti. Red' a spravuj sám můj rozum, mysl i paměť skrz Ducha svého Svatého, abych nic jiného nemyslel ani neřádal, jediné co svatého, pobožného, uctivého a pravého, Tobě vděčného, a mé duši i životu zde i budoucně jest užitečného. Vedle toho všecko mé usilování, mé činění i nechání napravuj, ó Bože věčný, k etnosti a šlechetnosti, k spravedlnosti a poctivosti, tak abych Tobě příjemný a vděčný byl. Bud' a zůstávej při počátku, prostředku i konci všech prací mých. Sešli mně své svaté anjely, jak jsi někdy Abrahamovi, Izákovi, Jakobovi, Jozefovi, i jiným pobožným svatým lidem v Starém a Novém Zákoně ráčil seslati, je sprovázeti, a od všeho zlého brániti: tak rač i se mnou, můj laskavý Bože, zacházeti, svými svatými anjely na všech cestách mne sprovázeti, od všelikých zlých případností, tělu, duši i statečku mému škodlivých, dobrotivě brániti, mne i mé domácí pod svou Otcovskou ochranou držeti; nebo bez Tebe nic nemůže dobře a chvalitebně pomyšleno, mluveno, začato aneb dokonáno býti. Tobě, Bohu dobrotivému, budiž v Synu Tvém

milém Pánu a Spasiteli mém jedinkém, v jednotě Ducha Svátého čest, chvála, vítězství i sláva ode mne nyní i na věky vzdávána. Amen.

XII.

Za řízení Boží milostivé, za odvrácení pokut a za stráž anjelů svatých.

O všemohoucí, nebeský Otče, který jsi mně mou duši, tělo, život, statek, zboží, i vše, co mám, z lásky své propůjčiti a dáti ráčil: řiď a spravuj sám, ó milý Otče nebeský! všecko v mém příbytku i hospodářství, mé usilování i pracování, můj stav i život, mé činění i nechání vedle své Božské vůle, k své cti, mé duše spasení, a k užitku bližního mého. Nebo já Tobě žiji, Tobě umírám, Tobě věřím, v Tobě svou naději skládám, neopouštějž mne na věky. V Tvou Božskou moc a opatrování poručím sebe samého, manželku svou, ditky své, se všemi svými příbuznými i čeládkou. Varuj nás od hříchu i hanby, od nemoci i soužení, od drachoty i vojny, od ohně i povodně, od moru i smrti zlé, nenadálé, ano od všeho zlého, duši, tělu i statečku našemu škodlivého. Sešli nám své svaté anjely, kteří by nás ve všem našem předsevzetí i činění v životě i v smrti chránili, a po cestách přímých sprovázeli, tak abychom proti Tvé vůli a příkázáním svatým nic křivého a protivného činiti, mluvit ani smýšleti nemohli, ale podle nich všecken náš život řídili a spravovali, a Tebe, Boha našeho, Spasitele laskavého, ctili, chválili a velebili odsavád až na věky, skrze Ježíše Krista, Syna Tvého milého, Pána a Spasitele našeho, amen.

XII.

Za časný a věčný prospěch.

Můj Bože a Otče nebeský! jakž jsi se Ty věrně o můj duchovní i tělesný prospěch staral! Ty jsi jedinému a přemilému Synu svému neodpustil, ale Jeho za mne na smrt vydal, abych já skrze Jeho smrt dědicem života věčného stát se mohl; Ty jsi mne do poctivého stavu na zemi postavil, na statku i poctivosti poželnal, mně rozličné štěstí popřál, ano i rozličný kříž k mému dobrému naložil. Prosím Tě, Bože můj, abys ráčil mně bídnému hříšníku i na dále

milostiv býti, a mne skrze bolestnou smrt a krvavou zásluhu mého Ježíše zde ospravedlniti a potom spasiti. Ach Pane! dej prospěch i dále mému činění a předsevzetí skrze svá požehnání s nebe, aby skrze to Tvá sláva napomáhána, mému bližnímu slouženo, mne pak a mým milým spomoženo býti mohlo. V každém kříži a utrpení dej mi křesťanskou trpělivost, abych po drsnaté a trnové cestě soužení do království Tvého vjíti, a tak věčného blahoslavenství dosáhnouti mohl.

Ježíši, můj Spasiteli! jak jsi Ty věrně můj časný i věčný prospěch napomáhal! Ty jsi k mému dobrému s nebe dolu, do tohoto bídného údolí přišel, a dal jsi se za mne, velikého hříšníka, uposmívati, zhaněti, bičovati, mučiti, křížovati a zamordovati. Ty jsi skrze to mne nejen s Bohem smířil, z pekla vykoupil, mně nebe nadobyl, a k ujištění toho své vlastní tělo, a svou drahou krev při velebné večeři místo základu dal: ale též i jinak v životě mém z mnohého nebezpečení mne vytrhl, v mnohém neštěstí ochránil, a v žádné potřebě neopustil. Ach nejmilejší Ježíši! nechať Tvůj posměch a hanění, Tvé zsinalosti a rány, Tvá krev a smrt na mně bídném hříšníku nikdy daremná a ztracená nebude. Opušť a shlad' všechny mé hříchy, a zachovej mne od věčné smrti a hrozného pekelného trápení. Odvrať ode mne a od mých milých milostivě mor, vojnu, hlad a jiné pokuty, a dej, aby srdce naše, které v dobrotu Tvou doufá, v žádném soužení nebylo zahanbeno.

Pane Bože, Duchu Svatý, jak jsi mně Ty věrně, k prospěchu tohoto i onoho života cestu ukázal! Ty jsi mne skrze křest svatý dítětem Božím učinil, a mně všecku radu Boží o mém spasení v Slovu svém zjevil; Ty jsi mou neumělou duši osvětlil a mně oznámil, co jest dobré a co Hospodin ode mne vyhledává; Ty jsi k pracem povolání mého vždycky požehnání a prospěchu uděloval, a mně proti všem, kteříž mně překaziti chtěli, mocně pomáhal. Protož chci se také na Tvou milost, na Tvou přítomnost a na Tvou pomoc po všecken čas života svého spoléhati. Hospodine! tělo mé musí ustavičně Tvým posvěceným chrámem, duše má Tvým příjemným příbytkem býti. Nauč mne vždycky činiti vůli Tvou, pomoz mi, abych ve všem mém předsevzetí víru a dobré svědomí až do svého skonání zachoval, a učiň mne

všelijak spůsobného k životu věčnému. Chraň i ostříhej všecko, co mám, před zlým duchem a jeho bezbožnými nástroji, aby žádné moci a vlády nade mnou míti nemohly. Požehnej mne, i všech pobožných křesťanů všelikým požehnáním v duchovních i v tělesných věcech, a dej, ať naposledy na Kristovo umučení a zásluhu blahoslaveně zemřeme a dobroty Hospodinovy v zemi živých dosáhneme. Amen! Amen!

XIV.

Srdečné vzdechnutí za všecko dobré.

Pch můj Pane, a můj Bože, Ty milý nebeský Otče! prosím Tě jako Tvé dítě upřímné; dej mi zde na tomto světě, co mi jest dobré a spasitelné na duši také na těle. Dej mi podle svatého Slova svého pravě věriti, křesťansky živu býti, povolně trpěti a naposledy vesele a blahoslaveně zemřiti, pro Jezu Krista Syna Tvého, a Pána mého jediného, amen.

XV.

Za šťastné a blahoslavené skončení.

O Pane Ježíši! Dejž mi skrz přítomnost Ducha Svatého každou hodinku, ano, každé okamžení pobožně mysliti na toto Tvé spasitelné napomínání: Zřed' dům svůj, nebo umřeš; při všech věcech svých pamětliv buď na poslední věci své, a na věky nezhřešiš; vydej počet z vladaření svého, neb již nebudeš moci déle vládnouti; vstaňte mrtví, pojd'te k soudu. Ach Ježíši, pomoz, abych také i příklady Tvých věrných, kteří běh života svého tiše a blahoslaveně dokonali, často a pilně u sebe rozjímal, od nich, kterak blahoslaveně skonati mohu, se učil, a co při tom dobrého neb potěšitelného se nachází, někdy skrz Tvou milost, v poslední své hodině, k svému užitku, a veselému odsud do Tvé věčné slávy odbírání obracel, a tak Tebe za všecka Tvá nesčíslná dobrodiní, spolu s Otcem Tvým milým i s Duchem Svatým na věky chválil a velebil, amen! Amen.

Kratícké rytmovní.

Ó Ježíši, Pane milý!
 dejž, abychom každou chvíli
 na poslední den čekali,
 z víry v dobrém pracovali.
 Odpusť naše nepravosti,
 dej byt v nebesích z milosti,
 necht' nás mine věčný plamen,
 však jsi náš Spasitel, amen.

Srdečné vzdychání.

Ach, milý Bože a Pane! já jsem živ, ale nevím dokud; já musím umřít, ale nevím kdy: Ty můj nebeský Otče, sám to víš. Protož jestli tato hodinka, tento den (tato noc) poslední den (noc) života mého býti má, Pane, staň se vůli Tvá; nebo ta sama jest nejlepší; podle té hotov jsem v pravé víře, v Krista, svého Vykupitele, i živ býti, i umřít. Jen, milý Bože, uslyš tuto jedinkou žádost mou, abych náhle v hříších svých neumřel a nezahynul. Dejž mi opravdové poznání i lítost nad mými spáchanými hříchy, a postav mi je v tomto ještě životě před oči, aby mi v den soudný před oči postavené, a já skrze to před anjely a lidmi zahanben nebyl: ale popřej mi tolik času ku pokání, abych svá přestoupení z srdce poznati, vyznati, a jich odpuštění a potěšení ze spásitelného Slova Tvého dosáhnouti mohl.

Ach, milosrdný Otče! neopouštěj mne, a Ducha svého Svatého neodnímej ode mne. Mé srdce a jeho v Kristu založené doufání Tobě, ó zpytateli srdcí, jest známo, v tom zachovej mne k životu věčnému. Nechť umru, kdy a jak Ty chceš, jen mi popřej rozumné, tiché a blahoslavené skonání. Amen.

Ježíši, mé potěšení,
 prosím pro Tvé umučení,
 dej mi jen šťastné skončení,
 amen.

XVI.

Opravdových a věrných křesťanů testament každodenní.

Ve jméno blahoslavené a nerozdílné Trojice svaté, Boha Otce, Boha Syna, Boha Ducha Svatého, jediného, pravého a věčného Boha, amen.

Všemohoucí, milosrdný a věrný Bože, poněvadž to jisté jest, že já umřítí musím, ale kdy a kde se to stane, mně není známé: smrt pak nelítostivá mohla by mne nenadále v okamžení přikvačiti a odsud povolati: potřebná tedy věc jest, abych pokud ještě mluvíti a rozpamatovati se mohu, před tebou, Stvořitelem svým laskavým, testament aneb poslední vůle své poručenství neporušené učinil.

Děkujiť tedy Tobě, ó Bože můj, z gruntu srdce svého předně, že jsi mne k obrazu svému stvořiti, moudrosti a rozumem ozdobiti, v církvi své křesťanské zroditi se mi dáti, ke křestu svatému doprovoditi a k spasitelné známosti Syna svého Ježíše Krista přivésti ráčil: v kteréžto známosti, vychovaný, pro které netoliko časnou, ale i věčnou smrt jsem zasloužil. Než těším se krvavým umučením a hořkou smrtí Syna Tvého Ježíše Krista, který pro nás, lidi zatracené, člověkem se stal, aby za nás trpěti, platiti a dosti učiniti mohl, jakž o té věci s pomocí Ducha Svatého, ze Slova Tvého kázaného základně jsem se naučil: v které doufanlivosti a víře jistý jsem, že Ty mne, ó Bože můj! ani opustiti, ani od sebe zavrhnouti nechceš i nežádáš; než když čas a hodinka má poslední přijde, netoliko mne blahoslavenou smrtí obdaříš, pokojné spočinutí v hrobě propůjčíš, ale také v den poslední k životu věčnému vesele povzbudíš. Toto jest kratičké a summovní víry mé vyzvání, při kterémž já s pomocí Tvou Božskou chci stále, dokudž duše má v těle mém bude se hýbati, zůstávati. Pakli bych někdy (čehož nerač, ó Bože! dopouštěti) z křehkosti těla svého aneb jakékoli jiné případnosti jinak mluvil, ó nepokládejž mi toho, Bože můj, za hřích.

Po druhé, poručím Tobě tělo své, i duši svou, které ne tak mé, jako Tvé jsou, utíkaje se k Tvému hlubokému milosrdenství, abys je, pokud v tomto putování bídném žiti budu, laskavě opatroval, tak řídil i spravoval, aby předně Tobě, Stvořiteli svému, ke cti a chvále, potom bližnímu mému

k dobrému sloužití mohly. Jestli by se pak má poslední hodinka dnes ke mně přiblížila, ó dejž, ať se duše od těla blahoslaveně odebere, a k Tobě, kterýž jsi ji dal, opět se navrátí; tělo pak nechť odpočívání své drží až do dne, v kterémž je vzkříšíš, a s duší opět spojiš, spojiv rač mne potomně do společenství měšťanů nebeských přivésti, kdež věčné odpočinutí se všemi svatými budu držeti.

Po třetí, dávám světu tomuto i všemu, co v něm nestálého jest, to poslední s Bohem! Měj se dobře, prose Tebe, Otče srdečný pokorně, abys nepřipouštěl více marnosti jeho podvodnou mne mámiti, a od předsevzetí mého dobrého odváděti, aneb v něm překážku činiti.

Po čtvrté, poručím Tobě, jak všechny své přátele a příbuzné (kterým rač vším dobrým odplatiti bohatě), tak též všechny své zjevné i tajné nepřátele, kterým já všechno jejich provinění odpouštím srdečně, prosíc, abys je k pravdě své skrz Ducha svého Svatého ráčil obrátiti, v ní utvrditi, tak aby poznávajíce pravdu Tvou, v křesťanských ctnostech všickni žiti, a skrz blahoslavené z tohoto světa odebrání k Tobě do slávy věčné přijíti mohli.

Naposledy, poručím Tobě, ó Bože můj! církev Tvou křesťanskou, která v tyto časy poslední veliké soužení, protivnosti a pronásledování snáší, v Tvou mocnou a nepřemoženou obranu; všechnu křesťanskou vrchnost poručím v Tvou nevystihlou Otcovskou správu a opatrování; všechny zarmoucené a nedostatek trpící, vdovy a sirotky opuštěné, i jiné pomoci Tvé hledající osoby křesťanské oddávám v Tvé neobsáhlé milosrdenství a ochranu; slovem poručím Tobě cele i své, se vším, cokoli od Tebe mám, nyní i na věky. Ó Pane a Bože můj! teď očekávám na Tvou laskavou a Otcovskou vůli a hodinku, přijdiž kdy a kde ráčíš, toliko přijď blahoslaveně. Amen.

Ve jméno blahoslavené a nerozdílné Trojice Svaté, Boha Otce, Boha Syna, Boha Ducha Svatého, jediného, pravého a věčného Boha, amen! Amen.

KRATČÍKÉ MODLITBY A VZDYCHÁNÍ NA KAŽDÝ DEN V TÝDNI.

Modlitba při začátku týdne.

Děkuji Tobě, můj nebeský Otče, že jsem ještě jeden týden své zdejší bídý z dobroty Tvé dokonal, a s bezbožnými v hříších svých nejsem zachvácen. Ach můj Pane a Bože, kterýž časy a dny řídíš, proměniž i mé srdce a smysl skrze Svatého Ducha tvého, aby mi tento nový týden právě proměnný týden byl, v němž bych já od předešlé nekajícnosti a milování světa k Tobě se obrátil, a u víře a lásce Tebe samého se přidržel; tak abych, jestliže tento týden poslední býti má, neporušitelný, svatý život v Kristu Ježiši začítí mohl. Amen.

Modlitba ranní v neděli.

Věčný, všemohoucí Bože a Otče, vzdávám Tobě ze srdce chválu a díků činění, že jsi mne této pomínulé noci a po všecken předešlý čas skrze své svaté anjely od všeho zlého a nebezpečnosti těla i duše milostivě zachoval. A prosím Tebe z gruntu srdce svého, odpusť mi všechny mé hříchy, kterýmiž jsem Tebe rozhněval; a rozněť srdce mé Duchem Svatým, abych v Tvé známosti ze dne na den rostl a prospíval. Popřej mi též milosti, abych se tohoto nastalého dne hříchu a hanby vystříhal, a podle Tvé Božské vůle živ byl, a tak chodil před Tebou, abych ode všeho zlého zachován, Tebe ustavičně a bez přestání v mém srdci a myšleních zadržel, a když se tudy má poslední hodinka přiblíží, abych odsud odešel, dej mi v pravé známosti svého milého Syna Ježíše Krista blahoslaveně k životu věčnému usnouti. Amen.

Vzdychání.

Děkuji Tobě, ó dobrotivý Bože a Otče, že jsi mne této noci tak milostivě a otcovsky chránil a varoval, a tento den opět dožiti dal, abych věčné Tvé dobroty užil. Ach svatý Otče, očisti srdce mé skrze víru, a rozněť je ohněm lásky své, Duchem Svatým, abych se Tobě s tělem a duší obětoval a odevzdal, a Ty ve mně své svaté dílo konal, a mně svého milého Syna viděti, poznati a okusiti dal; tak abych svět s jeho žádostmi opustiti, celý tento den v samé čisté počtě

Tvé strávití, v pobožnosti růsti, v duchu se siliti, a v Tvé milosti na věky zůstati mohl. Amen.

Poroučím se dnes i po všecken čas života svého Tobě, Bohu věčnému Otci, kterýž jsi mne stvořil; Tobě, Bohu věčnému Synu, kterýž jsi mne vykoupil; Tobě Bohu věčnému Svatému Duchu, kterýž jsi mne při křstu mém posvětil. O věčné Božství! ó pravé člověčenství! ó svatá Trojice, ó nerozdílná Jednoto! ó věčná Všemohoucnosti! ó nepřebraná Moudrosti! připrav mne dnes i vždycky tak, jako mne chceš míti tam ve věčném blahoslavenství. Amen.

Modlitba večerní v neděli.

Pane! Všemohoucí Bože, nebeský Otče! Děkuji Tobě za všecku Tvou dobrotu a dobrodiní kteréžs mi toho dne tak otcovsky prokázal a žes mne přede vším zlým zdravého a čerstvého zachoval. A prosím Tebe dále jako tvé milé dítě, abys mne ráčil při mém samospasitelném slovu až do mého posledního vzdechnutí milostivě zachovati, a srdce mé Duchem Svým Svatým osvětit, tak abych mohl poznati, co jest dobré neb zlé. A račiž také na všechny mé hříchy, kteréž jsem dnes vědomě neb nevědomě spáchal i na tajné mé poblouzení pro své milosrdenství zapomenouti a mne nastávající noci křesťanského odpočinutí popřáti, tak abych zdravý a čerstvý k chvále Tvé opět povstati mohl. Pomoz také, milý Otče, abych skrze milost Tvou nový Tobě milý život začal k spasení duše své, v Kristu Ježíši, Synu Tvém milém, našem jedinkém spomocniku. Amen.

Vzdychání.

Hospodin požehnej mne a ostříhej mne! Hospodin osvětiž tvář svou nade mnou a budiž mi milostiv! Hospodin obratiž obličej svého ke mně a dejž mi svůj pokoj. Amen.

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hajiž dnes, v tuto noc i vždycky mé tělo i duši v Kristu Ježíši Pánu našem. Amen.

Ve jménu Tvém, můj Pane Ježíši, kladu se nyní k tomuto časnému odpočinutí: Dejž mi z milosti někdy i věčného odpočinutí, abych v Tobě mohl blahoslaveně usnouti, vesele povstati, a s Tebou ve věčnou Tvou slávu vjiti. Amen.

Modlitba ranní v pondělí.

Dobrotivý, věrný Bože a nebeský Otče! chválím, ctím a velebím Tebe z gruntu srdce svého, žes mi této pominulé noci bezpečně spáti a odpočívati dal, mne skrze svou otcovskou lásku zdravého a čerstvého opět vzbudil. Prosím Tebe ze srdce, račiž mne (spolu s mými milými rodiči, bratry a sestrami atd.) a všechny pobožné křesťany tohoto dne i vzdycky přede vším zlým a nebezpečenstvím těla i duše také milostivě zachovati, abych po všechny dni podle Tvé svatě vůle živ byl. Nebo já poroučím sebe, své tělo, duši, srdce, smysl, rozum a myšlení, všechno mé předsevzetí a usilování, své chodění, a ležení, své vycházení a vcházení, můj život i smrt a všechno, cokoli jsem, mám a mohu, v Tvou Božskou ochranu a opatrování. Tvůj svatý anjel buď a zůstávej při mně, aby mne žádné neštěstí na těle i duši nepotkalo. To všechno račiž mi učiniti a dáti pro Ježíše Krista, Tvého milého Syna. Amen.

Vzdychání.

Ach! Otče věčného světla a potěšení, jehož slitování každého jitra nová jsou. Budiž Tobě čest, chvála, a sláva vzdávána za toto milé denní světlo, a milostivou ochranu, kterouž jsi mi této pominulé noci prokázal. Dejž mi také v své milosti a lásce, stínu a ochraně vesele povstati, a zapuď ze srdce mého všechny duchovní temnosti, hříchy a nespravedlnosti. Odvrať všeliké neštěstí, všechny nepřátele a protivníky, smrtelné šípy ďábla satanáše a utržení. Požehnej mé živnosti, mému činění, povolání a úřadu; dej mi žádost a radost k plnění vůle Tvé. Nebo já poroučím Tobě své tělo i život, čest a statek a všechno, cokoli mám. Požehnej a ostříhej mne Bůh Otec, Syn i Duch Svatý. Amen.

Modlitba večerní v pondělí.

Milosrdný Bože a milostivý Otče! děkuji Tobě z celého srdce, že jsi mne, tohoto dne až do přítomné hodiny přede vším neštěstím těla i duše milostivě zachovati ráčil. A prosím Tebe pro Ježíše Krista, Syna Tvého milého, abys mi ráčil z milosti odpustiti všechny mé hříchy, kterýchž jsem se tohoto dne opět myšlením, slovy a skutky dopustil a jich

až na věky nevzpomínati. A když se nyní na odpočinuti беру, račiž mne i této noci přede vším zlým těla i duše otcovsky chrániti, abych od ďábelské lsti a moci, od zlých neužitečných a haněbných snů zachován, bezpečně spočívati a spáti, a k chvále Tvé zdravý a čerstvý opět procítiti mohl. Již v ruce Tvé Božské poroučím se docela, Ty jsi mne vykoupil, Hospodine, Bože silný a věčný. Amen.

Vzdychání.

O milý Bože a Otče! v ruce Tvé poroučím ducha svého skrze Ježíše Krista, mého Spasitele. Amen.

Pane Ježíši Kriste, Ty jsi za mne umřel i z mrtvých vstal, Ty jsi mne vykoupil Bože věčný, Tvůj jsem a zůstávám dnes i vždycky. Amen.

Ó Duchu Svatý! Ty pravý těšiteli ve všech bídách! Zažniž ve mně pravou známost, potěšení, víru, lásku a naději, abych Tobě veselým srdcem chválu a díky vzdávati mohl, amen.

Hospodin smiluj se nad námi, a dej nám své Božské požehnání; zaslavěj obličej svůj nad námi, a dej nám všem svůj časný a věčný pokoj. Nejvyšší a nerozdílná Trojice svatá, jejíž panování jest nekonečné, požehnej nás, budiž s námi a zůstávej vždycky při nás všech, odsavad až na věky. Amen.

Modlitba ranní v úterý.

O Pane Ježíši Kriste! Ty jediný Spasiteli světa, k Tobě pozdvihuji srdce a mysl svou, a děkuji Tobě opět, že jsi mne skrze své nepřehrané milosrdenství a lásku této noci proti zlého nepřitele lsti a moci čerstvého a zdravého zachoval. Pane Ježíši, Kriste, Ty jsi mé zboží a dědictví mé, spasení mé jest v rukou Tvých; a nevím o žádném jiném spomocníku ani na nebi ani na zemi, jedině o Tobě samém. Protož Tě prosím, pro Tvé nevypravitelné muky, trápení a nejpotupnější hořkou smrt, kterouž jsi, milý Pane Ježíši Kriste, za mne bídného hříšníka z veliké lásky trpěl, abys mi ráčil milostivý a milosrdný býti, a mne tohoto dne i po všecken čas života mého požehnati, shovívati, ostříhati a varovati přede vším zlým, od tohoto bídného a nuzného času,

dokud mne k věčné radoti a blahoslavenství milostivě povoláš, pro Tvé nejsvětější jméno, amen.

Vzdychání.

Pane Ježíši Kriste! v ruce milosrdenství Tvého poroučím tohoto dne svou duši, tělo, obchod a obcování, i všecko své činění a předsevzetí: Račiž mi srdce i ústa má otevřítí, abych jméno Tvé, kteréž samé jest svaté, mezi všemi jmény slaviti a chváliti mohl. A poněvadžs mne stvořil k chvále svatého jména Tvého, tedy dej, abych život svůj k Tvé cti strávití mohl, a Tobě sloužiti v Tvé lásce a bázni. Amen.

Modlitba večerní v úterý.

O věčný, milosrdný a bohatý Bože z nebe, kterýžs z veliké milosti a otcovského opatrování mně opět tento den ve zdraví a čerstvosti dokonati dal, děkuji Tobě za to náležitě z celého srdce svého. A poněvadž jsem tento celý den k Tvé cti a chvále a k užítku bližního nestrávil, nebo mé porušené přirození vždy více k zlému, než k dobrému nakloněno jest: Tedy pomoz, ó věčný Bože, abych já, kterýž jsem z hříšného semene zplozen, svou křehkost poznal a Tvé Božské milosti účastným se stal. Nauč mne, abych často na svůj konec pamatoval, abych se k němu v pravém pokání připravoval, a když se již přiblíží, abych mohl vesele a blahoslaveně z této bídy vykročiti, a se všemi věrnými křesťany do nebeského ráje přenesen býti: Mezi tím, dokud ještě zde živ býti mám, račiž mne ve svou všemohoucí ochranu vzítí, a přede vší škodou a nebezpečenstvím na těle i duši milostivě zachovati pro Krista Ježíše. Amen.

Vzdychání.

Pane Bože, nebeský Otče, smiluj se této noci a vždycky nade mnou, služebníkem svým, kterýž v hříších počat a narozen jsem. Pane Ježíši Kriste! vzhlédniž milostivě na služebníka svého, kteréhož jsi krví svou drahou vykoupil. Pane Bože, Duchu Svatý, občerstviž mou duši a srdce ohněm své lásky, milosti a pravdy. Amen.

Jméno Hospodinovo budiž pochváleno a zvelebeno nyní i vždycky, odsavad až na věky. Boha věčného Otce dobrota, Pána Ježíše Krista drahá krev, Duchu Svatého potě-

šení a síla bud' a zůstávej mým věčným zbožím a dědictvím. Amen.

Modlitba ranní ve středu.

Všemohoucí, milosrdný Bože, a milostivý Otče nebeský! že jsi mne opět skrze stráž svých svatých nebeských duchů, milých anjelů, této noci tak ostríhal, že jsem tento den zdravý a čerstvý dožil, za to já Tobě čest, chválu a věčné díkůčinění vzdávám. A prosím Tebe opět, milý nebeský Otče (jehož vůli já všechno své činění a nechání, počátek i konec poddávám), abys se ráčil i dále nade mnou milostivě smilovati, a všechno mé myšlení, srdce, smysl, předsevzetí a usilování, všechna má slova a skutky Duchem Svým Svatým řídit, tak abych vědět mohl, co jest dobré aneb zlé, a abych v tomto zlém převráceném světě dnes tak mohl živ býti a obcovati, abych přede všemi věcmi zproštěn jsa hříchů svých, po věčné vlasti, kterouž mi Kristus můj Spasitel koupil a vydobyl, srdečně toužil a ji svým hříšným životem nikoli neprohrál. K tomu račiž mi milostivě pomáhati svou Božskou láskou a mocí Ducha Svatého pro Ježíše Krista, Syna Svého milého. Amen.

Vzdychání.

Budiž pochválen, ó Bože, má nejvyšší skálo! kterýž se mnou, služebníkem svým, tak dobře miníš, a mne i této noci tak mnoho dobréhoš prokázal. Ach! já pozdvihuji oči a rukou svých k hoře, odkudž mi pomoc přichází: pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi. Ach Pane Bože, nezapomínej na mne! ach neopouštěj mne! ach osvěť oči mé, aby nebyly oslepené, a dnes po cestě zlé nešly. Vysvobod' mne od všech nešlechetných a krvežíznivých lidí, od hříchů a neštěstí; dej, ať se srdce mé raduje v spasení Tvém. Tobě budiž sláva na výsosti; mně pak a všem Bohu oddaným srdcím na zemi milost, pokoj a blahoslavené skončení. Amen.

Modlitba večerní ve středu.

Děkuji Tobě, ó velikomocný Bože a dobrotivý Otče, žeš mne opět přes tento den na těle i duši před vší škodou a neštěstím milostivě zachoval. Prosím Tebe skrze Tvou Bož-

skou dobrotivost, abys ráčil všecko, co jsem dnes srdcem a ústy a obzvláště proti Tobě a Tvým svatým přikázáním prohřešil, přikryti a mne, své stvoření, kteréž jsi krví svého Syna Ježíše Krista, draze vykoupil neopouštěti. Ostříhej mne této noci pod všemohoucími křídly milosti své oproti zlému nepříteli, kterýž vůkol mne obchází jako lev řvoucí, hledaje mne sežrati, tak abych v stínu Tvé dobroty a milosrdenství bezpečně spáti a spočívati mohl, a zlý nepřítel aby se ke mně přiblížiti nesměl, a mne nijak uškoditi nemohl. Amen.

Vzdychání.

O Pane Ježíši Kriste! temnosti noční opět valí se a rozmnožují: ku komu se utíkati mám, než k Tobě, věčné nebeské světlo; osvětíš mne, aby oči mé neusnuly snem smrti. Zažehn ode mne zlého, nešťastného ducha se všemi jeho nástroji, a všecko, co mi nepřátelské úklady činí. Dej mi bezpečně spočívati, tiše spáti, vesele povstati, křesťanský život býti a blahoslaveně zemřiti. Milost Tvá budiž se mnou dnes i vždycky, časně i věčně. Amen. Ó Synu Davidův, smiluj se nadě mnou a odpusť mi všechny mé spáchané hříchy. Amen. Milost Pána našeho Ježíše Krista a účastenství Duchu Svatého budiž se mnou a všemi pobožnými křesťany. Amen.

Modlitba ranní ve čtvrtek.

Bože Otče, Bože Synu, Bože Duchu Svatý, přeslavná a převelebná Trojice Svatá! Toběť se oddávám s tělem i s duší, odsavad až na věky, a děkuji Tobě velice, žes nedopustil nepříteli zlému, aby mi byl této noci uškoditi mohl, ale skrze ochranu svých milých anjelů zdravého a čerstvého mne zachoval. Čím se Tobě odplatiti mám? Čím Tě za to mám chváliti? Dám Tobě skroušené a potřené srdce, plné červených hříchů jako krev, se zármutkem a lítostí nad nimi: To račiž ode mne milostivě přijati, drahou krví svého milého Syna, mého Vykupitele, jako sníh zbíliti a umyti a v Jeho svatých nevinných ranách ukrýti, a tak mně odpuštění všech hříchů mých milostivě popřáti. A pomoz, abych dnes a každého dne v křesťanské hotovosti nalezen byl, (neboť nemohu věděti, kterého času přijíti, kde, kte-

rak mne odsud povolati ráčíš) tak abych do věčné radosti blahoslaveně uveden byl. To račiž mi popřáti a dáti, milostivý Bože a Otče, pro Krista Ježíše. Amen.

Vzdychání.

Bůh Otec, který mne stvořil, ostříhej mne a zažeň ode mne svou všemohoucností zlého nepřitele moc. Amen. Bůh Syn, kterýž mne vykoupil, zachovejž mne, a zkaziž všecky lstivé rady a úklady mých nepřátel. Amen. Bůh Duch Svátý, kterýž na mne vylit jest na křestu svatém, zdržujž mne, a vysvobod' mne ode všeho zlého a vediž mne k životu věčnému. Amen.

Modlitba večerní ve čtvrték.

Milosrdný a dobrotivý Bože a věčný Otče! jak srdečně mne miluješ a otcovsky se staráš o mne, bídného hříšníka! když mne každého dne a hodiny, od mladosti až do tohoto přítomného času před všelikým nebezpečenstvím a uškoděním d'ábla a bezbožného světa tak milostivě zachoval. Prosim Tebe pokorně, abys mi neráčil všeho toho, co jsem dnes proti Tobě provinil, podlé Tvé otcovské lásky, kterouž ke mně máš, nyní i na věčné věky vzpomínati, ale z milosti odpustiti, a mně pro svého milého Syna, Ježíše Krista, který za všecky mé hříchy rukojmím se stal, milostiv býti; a této noci mne a všech mých od ohně a vody, od moru a všeho neštěstí bezpečně zachovati ráčil. Protož poroučím sebe samého, své tělo i duši a všecko, co mám, v Tvou otcovskou ochranu. Tvůj svatý anjel budiž se mnou, abych se žádného neštěstí nebál. Amen.

Vzdychání.

Pane Ježíši Kriste, Ty věčný Bože s Otcem a Duchem Svátým, chválu a díky Tobě vzdávám, že jsi mne tohoto dne tak otcovsky chrániti, voditi a opatrovati ráčil; a prosím Tebe, odpusť mi, co jsem tohoto dne proti Tobě myslil, mluvil a činil. Zachovej mne i této noci, abych ve jménu Tvém spočíval a ráno ke cti a chvále Tvé zdravý a čerstvý opět povstal; pro Tvé hořké utrpení, smrt, z mrtvých vstání a na nebe vstoupení. Amen. — Ó Pane Ježíši! můj nejvyšší těšiteli! Tvůj jsem živý i mrtvý. Jestli jsem živ, Tobě živ

jsem; jestli zemírám, Tobě zemírám: Tys mně život věčný svou smrtí nadobyl. Zachovejž mne v své lásce a obejmíž mne svou milostí. Dej, ať jsem a zůstávám Tvým vlastním, zde časně a tam věčně. Amen.

Modlitba ranní v pátek.

Ve jménu Tvém, ukřižovaný Pane Ježíši Kriste! povstal jsem nyní, já bídny veliký hříšník, kterýžs za mne na dřevě svatého kříže, jakožto pravý, trpělivý, k zabítí oddaný Beránek, nejbolestnější smrt podstoupil a mne svou drahou šarlatovou krví ode všech mých hříchů, smrti, d'ábla i pekla vykoupil. Řeď srdce mé skrze Ducha Svého Svatého, občerstviž je nebeskou rosou své milosti, ostříhej mne svou Božskou láskou tohoto dne a ukryj mne s duší v svých svatých ranách. Obmyj mne dokonale ode všech mých hříchů a zachovej mne ve všech dobrých skutcích; a vyved' mne z bídneho údolí tohoto světa do věčné radosti a slávy, Ty můj věrný Spasiteli, Pane Jezu Kriste, mé jedinké potěšení, naděje a život. Amen.

Vzdychání.

Aožehnání, ochrana a posvěcující moc Boha Otce, i Syna i Ducha Svatého, budiž nade mnou, a ostříhejž mne i celé křesťanstvo na věky. Ó Svatá Trojice! pomoz mi, abych nikdy od Tebe nebyl oddělen; před zlým nepřítelem zastávej mne, v hodinu smrti mé milostí svou obdař mne a přijmiž mne k sobě, abych Tě spolu s anjely Tvými na věky chváliti mohl. Amen.

Modlitba večerní v pátek.

O Pane Ježíši Kriste! trpělivý Beránku Boží, a svatá oběti smíření za všechny mé hříchy, a netoliko za mé, ale i za celého tohoto světa hříchy. Toběť já opět děkuji z gruntu srdce svého, že jsi mne na duši i těle skrze svou ochranu tak otcovsky zachoval a prosím Tebe, abys mi ráčil všechny mé hříchy, kteréž jsem tohoto dne z křehkosti svého porušeného přirození a z pobízení zlého nepřítele spáchal, kteréž mé srdce a svědomí velice obtěžují a tlačí, milostivě odpustiti a prominouti. A poněvadž se nyní k odpočinutí a

spaní položiti chci, račiž nade mnou milost svou rozšířiti; a pomoz, abych v její ochraně bezpečně a pokojně tělem spal, duchem pak vždycky Tobě bděl, a na Tvé slavné příští k poslednímu soudu pozoroval a srdečným vzdycháním na Tebe čekal, pokud někdy právě k Tobě blahoslaveně odsud přijdu. K tomu pomáhej mi, věrný Spasiteli, s Otcem i Duchem Svatým, požehnaný na věky věků. Amen.

Vzdychání.

O Spasiteli, Kriste! spasiž mne, kterýžs mne stvořil a vykoupil skrze svůj kříž a svou vlastní krev. Ó Bože náš! přispěj mi ku pomoci dnes i vždycky. Ó svatý Bože! ó svatý, silný Bože! ó nesmrtelný Bože! smiluj se nade mnou, bídným hříšníkem a zachovej mé tělo i duši odsavad až na věky a k životu věčnému. Amen.

Pane Ježíši Kriste, pro své veliké, hořké umučení a bolest, kteroužs v své poslední hodině trpěl, smiluj se nade mnou, a buď mi milostiv, když se duše má od těla loučiti bude. Amen.

Pane Ježíši! mé jediné potěšení a Spasiteli! na Tebe se spouštím docela, a věřím pevně, že Ty v tento večer před mým nočním odpočnutím mně všechny mé spáchané hříchy milostivě odpustíš, a všechny mé rány na mé duši uzdravíš. Ó Pane života mého a můj Bože! buď milostiv mně, bídnému hříšníku, potěš a obraduj mne svým spasením, abych věčně zůstal Tvým dílem a dědictvím: Nedej mi v hříších umřítí, ale dej tělu mému někdy rozumné a blahoslavené skončení pro své svaté utrpení, smrt, veselé z mrtvých vstání a na nebe vstoupení. Amen.

Modlitba ranní v sobotu.

O věrný Otče nebeský! abych Tě mohl dostatečně chváliti a Tobě děkovati za všechna Tvá dobrodíní, kteréś mi po všecken čas života mého až do této hodiny otcovsky prokázal, to nezáleží v mé moci a síle, neboť jsem tělo a krev, kteréž nemůže jinak, než zle činiti! Ty pak mi každodenně příliš mnoho dobrého činiš a obzvláště kdybys Ty této noci nebyl mým štítem a ochranou, jistě by mne byla moc ďáblská mnohonásobně uškodila, že bych nebyl mohl zdra-

vý opět povstati! Ale v Tvé milostivé ochraně bez ublížení zachován jsem a prosím Tebe z vnitřnosti srdce, abys mi ráčil tohoto dne své milosti udělití a mne, Tvé krvi Kristovou nadobylé jmění i zatím, až do věčného života zachováti. Amen. Pane Ježíši, přijmiž duši mou v ruce své, a mějž ji sobě poručenu. Amen.

Vzdychání.

Požehnej mne Bůh Otec v svém milém Synu Ježíši Kristu, mém Vykupiteli a Spasiteli, dnes i vždycky, skrze moc Ducha Svatého a odpusť mi všechny mé hříchy a nepravosti. Amen.

Milost Pána našeho Ježíše Krista a láska Boží a účastenství Ducha Svatého budiž se mnou a se všemi mými, odsavad až na věky. Amen.

Modlitba večerní v sobotu.

Milosrdný, milostivý Bože a Otče, vzdávám Tobě ze srdce chválu a díky, že jsi se za mne po všecken čas života mého tak otcovsky zaujímal, a mne tohoto dne a zvláště přes tento celý týden, až do této hodiny ode všeho neštěstí těla i duše milostivě zachoval. Aprosím Tebe dále, abys ráčil všechny mé hříchy, kteréž jsem dnes a celý tento týden proti Tobě a bližnímu svému vědomě i nevědomě spáchal, z milosti své, kterouž všickni kající hříšníci u Tebe mají, přikryti, a jich nikdy až na věky nevzpomínati: Pomoz milostivě, abych ze starého týdne do nového křesťanského života vkročil, tak abych se Tobě a všem vyvoleným v nebi líbiti mohl. Poroučím se i této nastávající noci v milostivé ruce Tvé; dej, abych bezpečně spočívati a spáti, a potom zdravý a čerstvý k další chvále Tvé opět povstati mohl. A když má poslední hodinka přijde, vezmiž mne k sobě, Pane Ježíši Kriste, neboť jsem Tvůj a Ty jsi můj. Ó jak žádám, abych skoro při Tobě byl. Amen.

Vzdychání.

Dobrořeč, duše má, Hospodinu a všechny vnitřnosti mé vzdávejte díky jménu Jeho svatému. Dobrořeč, duše má, Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní Jeho. On tě tohoto dne zachoval od zahynutí, tvé tělo od neštěstí, svou

čest od protivenství. On tvé hříchy prominul, tvé pokuty odpustil, a živnosti tvé tobě popřál. A kterak budeš moci všecko vypravit, duše má, co jsi z Jeho dobrotivosti přijala. Té samé poruč se i nyní, v tuto noc, odřekniž se temnosti všech zlých slov a skutků. Ach, Pane Ježíši! Toběť se oddávám se vším cokoli mám, ničeho nevyjímaje! Tvůj jsem, Tvůj zůstávám, Tobě spím, Tobě bdím, Tobě živ jsem, Tobě umírám, Tvůj jsem živý i mrtvý. Amen.

Modlitba při dokonání týdne.

Pane Bože, milý nebeský Otče! tento týden již také pomínul a dnové všední jsou dokonáni; milý den odpočinutí a svatá neděle nastává, ach! budiž Tobě díka a chvála z gruntu srdcí našich vzdána za všecku milost a dobrodiní, kterás nám jako předešlý čas života našeho, tak i v tento uplynulý týden v pracích povolání pomoci, potěšením, požehnaním, ochranou a zdržováním, na těle i na duši, a na všech našich milých učinil a prokázal. Slitování Tvé každého jitra nové, a dobrota Tvá přes celý den nad námi veliká byla. Ach! zapomeň, milý Otče, na všecko, čím jsme Tě, v jeden aneb v druhý den obrazili, a uvrz všecko, co jest zatratitelné a hříšné, do hlubokosti mořské. Dejž nám také k zítřejšímu dni, k milé neděli a svátku, svou milost a Ducha Svatého, abychom s radostí a nábožností do domu Tvého šli, a cestám i stezkám Tvým rozuměli a po nich choditi se učili. Buď a zůstávej i následující týden a po všecken čas života našeho našim milostivým Bohem, a věrným milým Otcem, a dej, ať jen to myslíme, mluvíme, činíme a konáme, co se Tobě líbí, dokud svůj bídný život nezavřeme. A potom k Tobě, Bohu svému, přijdouce, věčnou sobotu světití budeme skrze Ježíše Krista mocí Ducha Svatého. Amen.

MODLITBA RANNÍ,

kteráž s dítkami, čeládkou neb jinými domácími říkána býti může.

Abba! milý Otče nebeský! Tebe ctíme a chválíme nyní z celého srdce za všeliká Tvá dobrodiní, kteráž jsi nám přes všecken čas života našeho, od života matky až do této chvíle, prokázal. Zvláště pak za Tvou mocnou ochranu a

stráž kterous této pominulé noci nad námi držel. Hospodine! Tys oči své nad námi otevřené měl a taks věrně nad námi bděl, že žádné neštěstí nás nepředěsilo a odpočinutí našemu nepřekazilo; Ty jsi křídla milosti své na nás rozšířil a nás tak milostivě zachoval, že d'ábel se vši svou lstí a mocí nám uškoditi nemohl; Ty jsi skrze sen těla naše občerstvil, a rukou svou v čas příhodný opět nás vzbudil, že nyní s veselou myslí, zdravými údy, novou čerstvostí a silou z lůžka svého povstati a k pracem povolání našeho opět strojit se můžeme.

Ó veliký a svatý Bože! my musíme vyznati, že jsme takovéto Tvé dobroty a milosrdenství právě nehodni. Neb svědomí naše přesvědčuje nás před Tvým obličejem, že jsme nejen v hříchu počati a narozeni, ale i Tvá svatá přikázání zlými myšlenkami a žádostmi, neužitečným mluvením a slovy, a hříšnými skutky mnohonásobně přestoupili, a tak nic jiného, než zlořečení, pokutu a zatracení zasloužili, než poněvadž Ty, milý Otče! sám v slovu svém jsi zjevil a na nás také skutečně dokázal, že jsi litostivý, milostivý, shovívavý a hojný v milosrdenství a pravdě, a odpouštíš nepravosti, provinění a hříchy: Protož prosíme Tě v hluboké pokorě a se synovskou důvěrností, abys nenakládal s námi podle hříchů našich a podle nepravostí našich nám neodplacoval, aniž pro přestoupení naše otcovskou svou lásku a milost od nás odvrátil, ale nyní opět nad námi se smiloval, nepravosti naše skrze smrt a umučení svého nejmilejšího Syna Ježíše Krista shladil a hříchy naše do hlubokosti mořské uvrhl.

Hospodine! budiž nám hříšným milostivý: Odvrať všechny zasloužené pokuty hříchů našich, a měj nás i tohoto dne, s tělem i duší, statkem a jměním, své věrné péči, svému otcovskému opatrování, své mocné ochraně, a svému Božskému požehnání poručených. Obrať oči své na nás a vodiž nás po cestě dobré přikázání svých, abychom před Tebou chodili a byli dokonalí. Pošli svých svatých anjelů, aby nás sprovázeli na všech cestách našich a na rukou svých nosili, tak abychom neurazili o kámen nohy své. Dejž nám k živnosti našeho bídného těla, co uznáváš nám býti potřebné, a dej také, abychom na dařích Tvých přestávali. Chraň nás také před všelikým neštěstím a škodou, abychom do

ohně neb vody neupadli, a morovým nakažením neb zlou, náhlou smrtí zachvácení nebyli. Budiž také našim štítem a pavézou, aby nás dnes nic zlého nepotkalo, a žádná rána aby se k stanům našim nepřiblížila.

Ach Ježíši! nejmilejší Ježíši! budiž také i tohoto dne našim orodovníkem u Otce, abychom obdrželi, co srdce naše žádá. Dej, ať nám Tvá drahá zásluha, Tvá smrt a krev, nyní i vždycky prospěje, a pomoz, abychom skrze ni odpuštění všech hříchů našich účastni se státi mohli. Zaujmi se srdečně za duše naše, kteréš tak draze vykoupil, opět i tohoto dne, aby nezhyuly. Neb aj protivník náš, d'ábel, bouří a vzteká se jako lev řvoucí, hledaje, aby nás požrel. A kdo ví, jak mnoho jiných nepřátel již nyní o nás ukládá, aby nám škoditi mohli. Protož neodstupuj od nás ani na okamžení, ó věrný Emmanueli! a neopouštěj nás, ale budiž naši skalou, našim hradem, našim vysvoboditelem, naší ochranou a útočištěm. Nechať jsme v Tvých svatých ranách dnes i po všecken čas života svého zavřeni, tak nebude moci d'ábel se všemi svými nástroji žádné moci nad námi míti, a žádné neštěstí k nám se přiblížiti.

Jestli že by pak dnes podle Tvé svaté rady něco odporného nás potkati mělo, a tak i tento den své vlastní trápení by měl, tedy dokaž moc svou v mdlobě naši, potěšuj, občerstvuj a posilň nás, abychom Tobě ke cti všecken kříž nám uložený trpělivě nesli, a též u prostřed největší bídý jméno Tvé chválili. Aneb, jestliže čas odchodu našeho již přišel, tak že dnes dříve než noc přijde, konec nám učiniti chceš: Tedy jen dej, abychom k tomu hotoví nalezení byli v pravé víře ve Tvou krvavou a nevinnou smrt, vesele a blahoslaveně usnouti a v pokoji z tohoto bídného údolí do věčného radosti plného života vjíti mohli. V ruce Tvé poručíme teď svoje tělo i duši, a svoje poslední vzdechnutí, nebo Tys náš Vykupitel, Hospodine, Bože věrný a pravý!

Pane Bože, Duchu Svatý, pomoz nám milostivě, abychom tohoto dne a dokud ještě zde býti máme, abychom střízlivě, spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě, a s radostí očekávali zjevení slávy velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista. Osvěť a obrať srdce a smysly naše, abychom skutky temnosti složili, a vši příležitosti k hříchu se vystříhali, naproti tomu pak, jako synové světla, pobož-

ný, tichý a pokojný život vedli se vši pobožnosti a šlechetností. Zachovej nás před zatracenou nevěrou, jako též před všelikou bezbožností, a světskými žádostmi, a způsob v nás silnou víru, živou naději, křesťanskou trpělivost, srdečnou lásku, a hořící žádost ke všemu dobrému. Spravuj všechna naše myšlení k Boží slávě, a užitku bližního, a zbraň také všechněm těm, kteříž nám v tom jakýmkoli způsobem překážeti chtějí.

Žehnej milostivě svou křesťanskou církev, a naši milou vlast. Posilni svých věrných služebníků, aby církev tvou čistým učením a svatým životem dobře vzdělávati mohli. Pomoz regentům a správěmu lidu svého! aby meč sobě svěřený spravedlivě nésti a užívatí mohli, ku pomstě zle činících, a k chvále dobře činících. Dej všem křesťanským otcům a matkám čeledním štěstí a prospěch ve všelikých jejich pracech a jednáních, a požehnej jejich vychování dítek, živnost, a obchod. Učiň dobře, Pane, všem dobrým a pobožným srdcím, obzvláště pak všem našim přátelům a příbuzným, kdekoli a kteříkoli jsou. Odpusť pro Krista Ježíše všem našim nepřátelům a pronásledovníkům, co proti nám učinili. Odplať bohatě našim dobrodincům všechno, co nám od nich na těle i na duši dobrého učiněno jest.

Naposledy smiluj se nad všemi lidmi, a pomoz jim všudy, kdekoli pomoci Tvé potřebují. Pozdvihniž mdlých u víře, naprav pobloudilých, dej pravou lítost a polepšení všem hříšným, potěš v zármutku a pokušení postavených, chraň protivenství pro jméno Tvé trpících, zproved' pocestných, zachovej těch, kteří nebezpečné práce konají, rozvaž těžce k porodu pracující, uzdrav nemocných a vyved' umírajících ze smrti do života věčného.

Dobrota Tvá, ó Hospodine, trojjediný Bože, budiž nade všemi námi, tak jako doufání máme v Tobě. Amen.

Otče náš, jenž jsi na nebesích atd.

MODLITBA VEČERNÍ,

kteráž s dítkami, čeládkou neb s jinými domácími říkána
býti může.

Milosrdný Bože a laskavý Otče! K Tobě v tuto večerní hodinu opět pozdvihujeme oči, rty a ruce svoje, a děkujeme Tobě z gruntu srdce svého, žeš naši dnešní ranní mod-

litbu vyslyšel, a tohoto minulého dne nejen nás před škodou a neštěstím, před nemocí a smrtí otcovsky zachoval, proti vzteklosti d'ábla, a všech jiných nepřátel lsti a moci ochránil, ale i za naše duše tak věrně se zaujal, že nezahynuly, náš život a zdraví milostivě zachoval. Těla naše všemi potřebami opatřils, našim pracem a předsevzetím poženals a nám až potud věrně pomohls. Hospodine! my jsme mnohem více dobrého od Tebe přijali, než toho hodni jsme, a Tobě za to děkovati můžeme. A kdyby nám i něco odporného bylo se přihodilo, a ne všechno podle naší žádosti se stalo; však nemohli bychom žalovati, že se nám křivda stala, poněvadž jsme toto všechno a ještě více hříchy svými zasloužili. Nebo naše vlastní srdce žaluje a přesvědčuje nás, že jsme přes celý život svůj, nejen nesčíslně mnoho zlého před Tebou činili, ale i mnoho dobrého zanedbali a tohoto dnešního dne mnohonásobným přestoupením Tvých svatých přikázání Tebe k hněvu popudili. Ale právě proto padáme nyní před Tebou, a pokorně Tě prosíme: Ach, Hospodine, nenakládej s námi podle hříchů našich, a neodplacuj nám podle nepravosti našich. Nezamítej naše skroušené a potřebné srdce, které k nohám Tvým padá a Tvé milosti pokorně hledá. Pomni na svou drahou přísahu, kterous přísáhl, že nemáš libosti v smrti člověka hříšného; pro takovou odpusť nám všechny hříchy naše, a neodtahuj otcovské ruky své od nás této nastávající noci.

Ježíši! nejmilejší Vykupiteli a Spasiteli! my se spoléháme na Tvé bolestné umučení, kterým nás se spravedlností Boží smířil. My se těšíme Tvými krvavými ranami, které jsi pro hříchy naše podstoupil; my přistupujeme k Tobě, pravému trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a milost našli ku pomoci v čas příhodný. A protože shlad' všechno pro svou svatou zásluhu, co jsme dnešního dne a po všecken čas života svého myšlením, mluvením a činěním proti Tobě zhřešili. Mějž nás této noci, s tělem i duší, statkem a jměním své mocné ochraně poručených a přikryj nás křídly milosti své, aby žádné zlé a neštěstí k nám se nepřiblížilo. Zachovej nás před nepokojným bděním, daremným pečováním, strašlivými sny, nesnesitelnými bolestmi a všemi nebezpečnými příhodami. Ohrad' nás svými svatými anjely, a zbraň zlostnému d'áblu a jeho zlým anjelům,

jako též opovážlivým zlodějům, hrozným vrahům, a jiným bezbožným lidem, aby nás bouřiti a žádné škody učiniti nemohli. Odvráť, ó drahý Vykupiteli! od nás oheň a vodu, nakažlivé nemoci a zlou nenadálou smrt, abychom v hříších nezemreli a na těle i duši nezahynuli.

Pane Bože Duchu Svatý! Jakož jsi nám svou pomocí a potěšením pomohl břímě a horko tohoto dne přemoci, tak budiž nám i této noci milostivě přítomen. Dej, ať sen náš není snem hříchu, ale ať tělo tak odpočine, aby duch vždycky v Tobě bděl, a naše svědomí aby nás nesmělo bouřiti, než abychom zítra ráno svatější a pobožnější povstati mohli. Již jsme o jeden den opět ku konci života svého blíže přišli, a víme, že jest nám uloženo jednou umříti, potom pak před soudem Božím se postaviti. Dejž tedy, abychom se žádným zlým předsevzetím proti Nejvyššímu nehřešili, a se žádným nepřátelstvím proti bližnímu svému na lůžko své se nesložili. Zachovej raděj srdce naše v pravé lítosti a žalosti nad hříchy našimi, v silné víře ve Vykupitele našeho Ježíše Krista, a v křesťanské smířlivosti k bližnímu našemu, tak abychom, jestliby snad tato noc poslední naše byla v tomto bídném údolí, aneb kdyby poslední den soudný připadnouti měl, vesele se postaviti, a do slávy života věčného se všemi blahoslavenými vjiti mohli. Odpusť našim nepřátelům všechny jejich hříchy pro Krista Ježíše, a nakloň jejich mysl k pravé lásce a pokojné svornosti. Po-přežž pak také sílu a potěšení, odpočinutí a občerstvení všem bídným, nemocným, zarmouceným, a v pokušení postaveným srdcím, kteřížto dnes bídnou noc míti budou. Ne-opusť umírajících v jejich poslední potřebě, ale posilň je proti všemu pokušení d'ábla, a zprovod' duše jejich z smrti do věčného blahoslavenství.

Tak budiž nám milostiv, ó trojjediný Bože náš, buď milostiv v každý zlý čas, ukaž nám milosrdenství své, jakž k Tobě máme zření své: V Tebe doufáme, Pane náš, v zahanbení neuvod' nás. Amen.

III. Modlitby v domu Páně před, při i po službách církevních.

Nejprv za milost Boží, k pravému svěcení dne svátečního modli se takto:

Můj Bože a Otče nebeský! jak jsi Ty věrně o nás bídné lidi pečoval, když jsi svůj svatý den nejen k občerstvení těla našeho, ale obzvláště ku posvěcení duší našich, ustanovil. Ale jaks přísně nám také přikázal na den sváteční pomněti, abychom ho k Tvé službě náležitě světili. Hospodine, já vyznávám před obličejem Tvé svaté velebnosti, že nejsem k tomu způsobný, abych ho tak světil, jakž by se Tobě líbilo, ale před Tebou jest všecka žádost má a vzdychání mé není před Tebou skryto, jakž bych Tobě rád dnešního dne v pravé svatosti a spravedlnosti sloužiti chtěl. Ach svatý Otče! posilniž mne tedy svou mocí s výsosti a připrav mne k tomu skrze Ducha svého Svatého, abych tento den k ničemu jinému neobrátil, než k povinné poctě Tvého nejvyššího jména a k nábožnému poslušání spasitelného Slova Tvého.

Ježíši! nejmilejší Ježíši; toto jest ten den, kterýžs Ty obzvláště (svým důstojným z mrtvých vstáním) posvětil a slavným učinil; v kterémž ty drahé prostředky spasení a všecko, co jsi svou krví vydobyl, mně skrze kázání Evangelium svatého přednášeti dáváš. A protož dej, abych já v tento den nejen ode všech hříchů a bezbožností se zdržel, ale též i všechny své jiné světské péče a práce odložil, ano i všech marných rozveselení a rozmlouvání, kterážby mně v Tvé službě překaziti mohla, se uvaroval; naproti tomu pak všecku svou rozkoš v Tobě samém hledal, jen o Tobě a o Tvých slavných dobrodiních mluvil, a Tebe žalmy, zpěvy a písničkami duchovními chválil, a sebe samého k Tvé svaté službě docela oddal a obětoval, a co vzdělání mému a ku spasení slouží, na to pilně pozoroval a šetřil.

Pane Bože, Duchu Svatý, já k tomu pokorně žádám Tvou milostivou pomoc, bez které nic dobrého mysliti, mluvíti a činiti nemohu. Abych tedy tento svatý den právě světití mohl, posvěť mne Ty nejprve sám za svůj chrám, způsob svatá myšlení v mém srdci, svatá slova na mém jazyku,

a svaté skutky pod mýma rukama. Pomož, abych v pravé pobožnosti a svatosti čím dále tím více rostl a prospíval, dokudž někdy k losu svatých v světle přijdu, a tam věčně jednu sobotu po druhé (jeden svátek po druhém) před Tebou v nebeském Jeruzalémě světití budu. Amen.

Potom, přijda do chrámu Páně, takto říkej:

Ve jméno Boha Otce, Boha Syna, Boha Ducha Svatého. Amen.

Vnitřní lkání.

Hospodine, slyš modlitbu mou, a volání mé přijdiž k Tobě. Neskrývej tváři své přede mnou v den soužení mého, nakloň ke mně ucha svého, když k Tobě volám, rychle vyslyš mne. V Žalmu 102.

Modlitebné úpění.

Pane Ježíši Kriste, lékaři můj nejjistější, který lidi hříšné lítostivými slovy sám k sobě voláš, mluvě: Pojd'te ke mně všickni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím. Na takové Tvé laskavé pozvání teď já bídný a na duši obtížený člověk přicházím k Tobě, spomocníku svému nejlepšímu, v tuto chvíli do chrámu Tvého svatého, chtěje zde Tvé svaté a spasitelné Slovo slyšeti a z něho víry živé, občerstvení a potěšení duše své zkormoucené dosáhnouti. Ó Pane! osvěť, prosím, srdce mé, temností hříchu obtočené, Duchem svým Svatým a zavrž ode mne všeliké zlé a nepořádné myšlení, které by mne v tomto mém předsevzetí svatém horšiti aneb mně překážeti mohlo. Očisť a posvěť mne sobě na tomto místě svatém, abych čistou myslí, čistým srdcem, povinné služby své Tobě mohl přednášeti, tak žeby se i při mně v skutku vyplniti mohlo to Tvé potěšitelné vypořádání: Ovce mé hlas můj slyší, já je znám, a následují mne: a já život věčný dávám jim, a nezhynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. U sv. Jana v 10. kap.

Kratičké rytmovní.

Ach můj Bože, strážce věrných,
Sprovediž mne po cestách svých:
Nechť vždy kráčím po Tvé pastvě,

Která mne vede k slávě Tvé.
 Dejž, ať s velikou pilností
 Chodím k svaté společnosti,
 A v ní ve dne, také v noci
 Libost mám, ó Všemohoucí.

Amen.

Srdečné vzdychání.

Nakloň, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, neboť jsem velmi chudý a nuzný. Vyuč mne, Hospodine, cestě své, tak abych chodil v pravdě Tvé, ustav srdce mé v bázni jména svého. I budu Tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctiti jméno Tvé na věky, amen. V Žalmu 86.

MODLITBA PŘED ZPÍVÁNÍM.

Vnitřní lkání.

Hospodine, jáť miluji obydlí domu Tvého, a místo, které jest příbytek slávy Tvé. Slyš, Hospodine, slova má, pozoruj hlasu volání mého, Králi můj a Pane můj, nebo se Tobě modlím. V Žalmu 5.

Modlitebné úpění.

Bože milosrdný! Bože laskavý! Děkuji Tobě srdečně, za tuto chvílečku šťastlivou, v které mohu srdce i hlas v společnosti Tvého lidu křesťanského pozdvihnouti, a Tvé přesvaté jméno Boží vychvalovati. Prosím poníženě, nechť se Tobě líbí řeči jazyka mého, a smlouvání srdce mého, ať jest Tobě příjemné. Přijmi oběti chval, které Tobě v této smrtelnosti přednáším: Nechť Tobě zde nepřestajně tu anjelskou písničku prozpěvují: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle. A po dokonání těchto chval ať se všemi archanjely i celou církví triumfující ve Tvé radosti bez konce hlasně pokřikují: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh náš zástupů, Bůh Syn, i Bůh Duch Svatý, na věky požehnaný.

Kratičké rytmovní.

Bože, popřej, ať Tě hodně
 v Tvém chrámě chválím toho dne,

srdcem upřímným, pokojným,
Myslí i hlasem líbezným.

Se všemi Tvými věrnými,
V světě ryteřujícími,
Potom v Tvé církvi nebeské,
Nechť Tě chválím věky věčné.

Amen.

Srdečné vzdychání.

Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé: Zpívati a oslavovati Tě budu, probuď se loutno, a harfo, když v svitání povstávám. Slaviti Tě budu mezi lidmi, Pane, Žalmy prozpěvovati Tobě budu mezi národy: Nebo veliké jest až k nebi milosrdenství Tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda Tvá. V Žalmu 57.

MODLITBA PŘED KÁZÁNÍM.

Vnitřní lkání.

Hospodáři nebeský, Otče všemohoucí, spravuj, prosím, srdce mé skrze Ducha svého Svatého, abych dobrou a plodnou zemi mohl slouti, v které by to spasitelné semeno (Slovo Tvé svaté) s velikým užitkem zrostlo, a hojné ovoce víry, naděje, lásky i pobožnosti ze sebe vydávati mohlo v trpělivosti k životu věčnému. Amen.

Modlitebné úpění.

Dobrotivý a milostivý Bože, poněvadž Tobě se zalíbilo skrz kázání Evangelium svého svatého lid tomu samému věřící spasenu učiniti: prosím tedy Tebe, ó milovníče lidského pokolení! osvěť můj zatemnělý a slepý rozum milostí svou, a otevři srdce mé starostí tělesnou zaneprázdněné klíčem zákona svého, tak abych Slovo Tvé svaté netoliko svými ušima mohl slyšeti, ale také to jisté do srdce svého s velikou uctivostí přijímati a při sobě zachovávat usiloval. Nechť nejsem posluchač zapominatelný, ale pozorovatel a činitel skutečný. Hospodine, jáť miluji obydlí domu Tvého a místo, kteréž jest příbytkem slávy Tvé. Veselí se a plesá srdce mé,

že opět z vůle Tvé mohl jsem do tohoto příbytku Tvého přijíti: Zapal tedy srdce mé, jaks někdy oněm dvěma na cestě do Emaus jdoucím učedníkům zapálil, ať od vroucnosti slyšení Slova Tvého ve mně hoří. Dej mi tu milost, by Tvé skrz služebníka Tvého kázané Slovo do srdce mého padlo, v něm vzrůstalo a hojný užitek přineslo. Popřej mi to, ó Bože! abych Tvé slovo ne srdcem převráceným, ne myslí zarputnou, ale s velikou žádostí, s velikou vděčností, ano s velikým prospěchem poslouchal, poslouchaje v srdci svém zachovával, zachovávaje vedle něho všecken svůj život řídil a spravoval, a spasení své jisté v něm zakládal. Amen.

Kratičké rytmovní.

Duchu Svatý, drahý hosti,

zapálíž mé vnitřnosti,

Bych v Tvých službách vždycky stále

Zůstával k Tvé Boží chvále.

Slovo Tvé rád vždy poslouchal,

A v srdci svém zachovával,

Vedle něho se spravoval,

V pobožnosti pokračoval,

Po vše dni života svého:

Potom do ráje věčného

Mohl se k Tobě dostatí,

V tvář tváří Tě uhlídati, amen.

Srdečné vzdychání.

O Pane Ježíši Kriste, Spasiteli můj laskavý! Na Tvé slovo a rozkaz postavil jsem se do tohoto příbytku Tvého, a na místo, kde Tvá čest a chvála se vykonává. Protož prosím Tebe srdcem poníženým a pokorným, račiž mi vroucné, věřící a poslušné srdce dáti, abych se od zlé žádosti těla i světa docela odvrátiti k Tobě, milostnému Spasiteli svému, s bedlivým posloucháním pravdy obrátiti mohl. Po dokonání pak zdejších prací a služeb uveď mne potom z tohoto rytěřujícího do onoho triumfujícího příbytku věčné Tvé slávy, amen.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ.

Vnitřní lkání.

Chvalte Boha silného pro svatost Jeho:
 Chvalte Jej pro rozšíření síly Jeho:
 Chvalte Jej ze všelijaké moci Jeho:
 Chvalte Jej podle všeliké důstojnosti Jeho:
 Všeliký duch chval Hospodina. Žalm 150.

Modlitebné úpění.

O dobrotivý a milosrdný Otče Pána našeho Ježíše Krista! Děkuji Tobě z gruntu srdce svého, žes mne opět Slovo Tvé svaté skrz služebníka svého, věrně a zřetelně dal ohlašovati. Ó kdybych to samé s takovou vroucností, s takovou náklonností, s takovou bedlivostí, jak má hříšná duše potřebuje, a Slovo Tvé svaté vyhledává, byl poslouchal, a do srdce svého přijímal! Ach mnoho a daleko více teprv jsem slyšel, než až posavad činil. Než ó Pane můj! dejž mi to, co jsem nyní z úst kazatele Tvého slyšel, aby to samé nikdy z srdce mého nevypadalo: ale vkořeněné jsouc, veliký užitek přineslo. Zapečeť, Otče milý, Duchem svým Svatým všechna svá slova ve mně, aby ten pekelný pták, ukrutný satanáš, ze srdce mého je nijak nemohl vyraziti aneb vytrhnouti! ale raděj to jistě v srdci mém zapečetěné maje, já mohl dále až do konce života svého při něm zůstávati, a všechno mé usilování, mé činění i nechání vedle něho řídití a spravovati. Amen, učiň a způsob to při mně, Bože Otče můj nebeský, amen.

Kratíčké rytmovní.

Aj z lásky Tvé, Hospodine,
 Slyšel jsem opět toho dne
 Čistou pravdu Slova Tvého
 Z úst služebníka věrného:
 Otče, zdržujž mne v ní stále,
 Ne k mé, ale k svojí chvále.
 Bych po všechny časy svého
 života toho křehkého
 V ní se kochal a radoval,

V ní spasení své zakládal.

Amen, amen, Otče milý,

Dejž, ať se to při mně splní, amen.

Srdečné vzdychání.

Pane Ježíši Kriste, vůdce života věčného, dejž mi tu lásku, abych Tvůj drahý poklad s velikou pilností ostříhal, Slovu Tvému spasitelnému pevně věřiti, v srdci Tvém náležitě zachovati, a při něm stále, až do konce života svého, zůstávati mohl. Pomáhej, ó Ježíši! abych se s Tvým drahým Slovem ve všelikých potřebách svých, v kříži, soužení, zármutcích, pronásledování, ano i v svou poslední hodinku mocně těšil, v něm blahoslaveně usnul, a tak život věčný, o kterémž Slovo Tvé, Ježíši, pravdivě vyučuje, obdržel, amen.

Za stálost při Slovu a pravdě Kristově.

O Pane a Bože můj dobrotivý! Zachovej mne, prosím, při Slovu svém pravém, neb Slovo Tvé jest pravda. Dej radu i pomoc. Popřej smělost i stálost. Má lodička mohla by lehce utonouti, ó spravujž ji sám; nohy mé mohly by snadno poklesnouti, ó zmocňujž je sám; tělo mé mohlo by se snadno dáti svěsti, ó zbraňujž mu sám! Popřej mi, ó Bože, moudrosti své Božské, abych mohl duchy rozeznávati; popřej opatrnosti křesťanské, abych se jich mohl varovati, tak abych do osidel jejich nebyl polapen, učením jedovatým nakažen, a malomocenstvím jejich škodlivým obtížen; zdržujž mne při pravdě Kristově, při prostnosti a stálosti apoštolské, při zmužilosti a horlivosti mučednické, abych nedychtil po učení novém, neběžel po cestě cizí, duchu každému nevěřil a učení scestné nenásledoval. Paklibych měl v tomto světě pro víru a vyznání Tvé protivenství a pronásledování snáseti, ó popřej mi k tomu trpělivost a stálost, abych to, co mám, hleděl zadržeti, a to, co mi jest v věčném životě uloženo, usiloval také zachovati: Nebo ne ten, který začne, ale kdo setrvá až do konce při vyznání pravdy Tvé, spasen bude, a koruny věčné slávy neuvadlé dojde. Ku které doprovodíš mne, ó Bože Otče, pro zásluhu Syna svého, Pána a Spasitele mého jedinkého, amen.

Když z chrámu Paně do domu tvého máš jíti,
takto vzdychej:

Pochválen buď Bůh Otec, který mne stvořil. Pochválen buď Bůh Syn, který mne vykoupil. Pochválen buď Bůh Duch Svatý, který mne posvětil. Čest, chvála i sláva budiž Tobě, Trojice Svatá, ode mne odsavad až na věky vzdána, amen.

Modlitebné úpění.

Ó Pane Bože Otče můj nebeský, který jsi mne, člověka moudrého a rozumného z veliké své lásky k obrazu svému stvořiti ráčil; požehnej mne dnes i vždycky na duši i na těle a ostříhej od d'ábla, od hříchů, od smrti zlé nenadálé, i od všeho zlého.

Ó Ježíši Kriste, Synu Boha živého, Spasiteli světa, který jsi mne z velikého svého milosrdenství, skrz své hořké umučení od d'ábla i zatracení věčného vysvoboditi, a Slovem svým svatým, k tomu také velebnými svátostmi sobě posvětití ráčil: Osvětiž, prosím, obličej svůj svatý nade mnou, a buď mně milostivý.

Ó Duchu Svatý, těšiteli všech zarmoucených, který jsi mne, bídné dítě hřícha, ve vodě křtu svatého znovu zroditi a skrz svou milost sobě posvětití ráčil. Pozdvihniž obličej svého Božského nade mnou, a dej i potvrď ve mně Tvůj věčný pokoj, který mne, to opravdivé kníže pokoje, Kristus Ježíš, svým slavným narozením, svým hořkým umučením, svým vítězným z mrtvých vstáním a svým velebným na nebe vstoupením vydobyti ráčil: Hospodine, požehnej a ostříhej můj východ z domu svého svatého, ano i příchod do příbytku mého, nyní i vždycky, amen.

Kratičké rytmovní.

Chvála buď Tobě Bože náš,
žes ted' opět nasýtil nás
pastvou duchovní rozkošnou,
duši i tělu prospěšnou,
Ó pastýři, pas nás na ní,
až do našeho skonání!

A když budeme klesati,
se smrtí se potýkati,
vezmi nás na své rameno,
a vnes do ovčince toho,
který jsi v věčném království
připravil svým od věčnosti, amen.

Srdečné vzdychání.

O Pane, požehnej a ostříhej mne ve všelikém předsevzetí dobrém. Ó Pane! osvvět tvář svou nade mnou a buď mi milostiv. Ó Pane! pozdvihni obličej svůj nade mnou a dej mi časný i věčný pokoj, amen.

MODLITBA,

když kdo pro nemoc aneb jinou příhodu a překážku do chrámu Páně jíti nemůže.

Jak jsou milí příbytkové Tvoji, Hospodine zástupů! žádostivá jest a velice touží duše má po síních Hospodinových, kdež Tě Tvoji věřící hlasitě chválí a vypravují divné skutky Tvé; kde se ze slova Tvého slyší co jest dobré, a kde nám k potěšení velebné svátosti podáváš. Jak bych já rád se ubíral s houfem Tvých křesťanů a s nimi šel k domu Božímu na to místo, kde jsi památku jména ustanovil a zaslíbil, že tam s mnohým požehnáním k lidu Tvému přijíti chceš. Bože můj! duše má jest smutná ve mně, když se rozpomínám, jak veliká byla začasť má nevděčnost; nebo když jsem před tím za zdravých a dobrých dnů svobodu měl, vždycky Tvou okrasu spatřovati a zpytovati v chrámě Tvém, začasť jsem shromáždění Tvých dítek v církvi z ledajaké příčiny zanedbal; anebo jestli jsem v něm přítomen byl, toho štěstí, kteréhož jsem skrze to užíval, ne tak uznal a vážil, jakž hodně a náležitě bylo. Protož nyní neděje se mi křivda, že ho pozbaven býti musím. Hospodine! já musím ruku na ústa svá položití a vyznati, že jsem proti Tobě zhřešil a nepravost páchal. Ale však prosím, ó Otče vši milosti a milosrdenství, abys mi ráčil pro svého milého Syna Ježíše Krista, tento a všechny mé jiné těžké hříchy odpustiti, a svému bídnému služebníku (své ubohé děvce) opět milostiv býti.

Ježíši, nejmilejší Ježíši! ač právě jsem velice zhřešil, však vím, že v Tobě, před Tvým a svým Otcem orodovníka mám, kterýž jest spravedlivý. Nebo když jsi se Ty tak pilně v chrámě najíti dal mezi doktory, poslouchaje jich a otazuje se jich, tedy jsi za mé nepilné a nenábožné chodění do chrámu dosti učinil. A Tvé krvavé umučení, Tvá bolestná smrt jest za všechny mé hříchy smíření. Proto tedy budeš

nyňi na pravici Boží za mne orodovati, abych milosrdenství obdržel. Ach nejdražší Spasiteli! dej mi své svaté zásluhy a svého platného orodování blahoslaveně užiti, a popřej mi opět zdraví a sílu, svobodu a příležitost, abych s jinými Tvými křesťany choditi mohl do Tvého svatého chrámu k poslouchání Tvého spasitelného slova a k užívání prostředků věčného spasení. Mezi tím, poněvadž tělem mým na ten čas tam jíti nemohu, pomoz, aby duch můj vždycky tam přítomný byl, a nahrad' svým nebeským požehnáním, co se mi na zevnitřních nedostává. Když doma Tvé slovo čtu aneb čísti slyším, Tvé jméno vzývám a ctím, daruj mi svého Ducha moudrosti a umění, ducha milosti a modliteb, kterýž by rozum otevřel, v srdci mém horlivá vzdychání způsobil a rty mé otevřel, aby ústa má chválu Tvou zvěštovala.

Přiď, ó Pane Bože, Duchu Svatý! a posvěť nejen tento můj pokojík (tuto mou komůrečku), ale i mu bídnu duši, aby byla chrámem, v kterémž bys Ty spolu s Bohem Otcem a mým Spasitelem Jezu Kristem příbytek svůj měl. Tu nechť bude Tvá kazatelnice, a připomeň mi, k mému potěšení všechno to, co jsem někdy z kázání slova Tvého slyšel, abych se skrze to ku spasení vzdělati mohl. Tu nechť bude má křtitelnice a oltář, a dej, abych bez přestání na svou křestní smlouvu pamatoval, a svého Vykupitele s jeho krvavou zásluhou a hořkou smrtí v stálé paměti držel. Tu nechť bude má zpovědní stolice, a vzbud' ve mně nejen zármutek, kterýž jest z Boha nad mými hříchy, ale též rei k srdci mému to své drahé potěšení: Odpuštění jsou tobě hříchové tvoji. Jestli by někdy skrze Tvou milost mé duši to štěstí a radost dána byla, abych opět v houfu těch, kteříž Tvůj svatý den světi, k svatému místu domu Tvého přijíti mohl, tedy dej, ať do bran Tvých vejdu s radostí, a do síní Tvých s chválami, a s velikou horlivostí šetřím toho, co by k Tvé slávě, a mé duši k dobrému sloužilo. Jestliže pak v Tvé Božské radě jináče o mně jest uloženo, tedy vezmi mne jen brzo k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, k shromáždění církvi prvorozených a svatých anjelů, i vyvolených Tvých, abych spolu s nimi Tobě dnem i nocí v chrámě Tvém sloužiti a Tebe se zástupem všech blahoslavených věčně chváliti a slaviti mohl. Amen.

Modlitby nábožné k památkám výročním.

K ČASU SVATÉMU ADVENTNÍMU.

Ó Všemohoucí Bože a Otče náš milý nebeský, věrný všech svých svatých slibů plniteli. Děkujeme velebnosti Tvé Božské, že jsi nám svého jednorozeného Syna, když přišla plnost času od Tebe uloženého, na tento svět poslat ráčil; jehož sobě ve svatý, potěšený advent dnešního dne s církví Tvou svatou, při začátku nového roku, radostně připomínati a slaviti začínáme. Velebíme Tebe, Boha Otce laskavého, Syna Božího Ježíše Krista, Spasitele našeho a Krále Sionského milého, Tebe, také Ducha Svatého, potěšitele věrného, za naplnění slibů Tvých Božských. Ach jak jest veliké milosrdenství Tvé! ach jak pravda Tvá zůstává až na věky! Budiž věčná sláva vzdávána Tobě, Pane Bože náš předobrotivý, žes nám dal šťastně předešlý rok církevní dokonati a ráčil nás otcovsky, z nevystihlé milosti k tomuto hodu adventnímu dochovati. Ó milostivý Králi náš Kriste Ježíši! Ó věčný Synu Boží, Mesiáši pravý, kterýž jsi přišel k nám spasení plný: Prosíme Tebe srdečně, dejž nám hodně Tvůj svatý příchod skrze předivné vtělení Tvé, stále světiti srdcem i ústy, a všechněmi pobožnými snažnostmi oslavovati, v novotě života a bedlivém slova Tvého svatého poslouchání i zachovávání dokonávati.

Ó požehnaný Pane! Tys k nám ve jménu Otce Svého s požehnáním velikým přišel. Ach vylež tedy na nás své svaté, hojné a spasitelné požehnání, poněvadž v Tobě samém všickni národové země mají požehnání býti. Dejž, ať Tvé nejsvětější slovo a potěšitelné jeho zvěstování v tento čas svatý, i po všechny dni života svého posloucháme, jej vírou pravou přijímáme, z Tebe a příchodu Tvého v duchu svém se veselíme, Tobě pocty, poklony i chvály vděčně obětuje-
me, a tak celý tento čas, jsouce skrz Ducha Tvého Svatého nastrojeni, Tobě, Bohu vtělenému, Králi a Spasiteli svému sloužíme, zde sice v církví Tvé rytěřující, potom pak v nebeském království triumfující na věky věků, amen! amen!

Kratičké rytmovní.

Děkuji, ó Bože, žes k nám dolů stoupil,
aby jsi nás hříšné od d'ábla vykoupil.

Poněvadž sám k nám jdeš, z toho raduji se,
neb Ty sám k svým mluvíš: Sione vesel se!
Děkuji, ó Bože, že jsi mne vydobyl
milost i spasení, které jsem byl ztratil.
Tvůj příchod jest má čest, tvá bída bohatství,
zač Tebe, můj Pane, chválím v společenství:
Jezu, zůstaň se mnou, slovem svým mne spravuj,
a srdce od bloudných cest sám věrně varuj,
Přijď ke mně v svém slovu, přijď v času soužení,
uved' mne skrz smrt svou v slávy život věčný.
Bud' má radost, schrána při světa skonání,
Když nebe i země vezme porušení.
Přived' do království své nebeské slávy,
můj Králi, kdež Tebe všickni věrní chválí. Amen.

NA DEN NAROZENÍ PÁNA JEZU KRISTA.

Vítej nám, předrahy hosti, a opět zavítej, požehnaný Pane Ježíši! Tys to požehnané ženské semeno, v němž všickni národové země měli požehnání býti. Tys ten potřitel hlavy hada pekelného, skrze něhožto mrtvým život, zlořečeným požehnání a zatraceným spasení věčné jest napraveno, získáno, darováno. Ó jaks Ty dobrý! Ó jaks sladký, Pane Ježíši! Před tím se vznášelo zlořečení nadě všemi lidmi, než již nyní přichází požehnání na všechny ty, kteříž jméno Tvé vzývají. Před tím jsme my byli všickni potupeni pro hříchy svoje, ale již nyní není žádného zatracení těm, kteří v Tebe uvěřili a Tebe za Spasitele svého přijali. Před tím byla zlořečená země, po které chodíme, zlořečené povětrí, které jsme do sebe táhli, zlořečená voda, kterouž jsme pili, zlořečeno všecko, co jsme činili a konali: Ale již nyní jsme požehnání v požehnaném, odkud pochází k nám radost srdce, pokoj svědomí a jistá naděje věčného spasení.

Vítej k nám předrahy hosti, a opět zavítej, požehnaný Pane Ježíši. Ty jsi nepohrdl životem panenským, chtěje lidské pokolení vykoupiti. Tys ratolest spravedlnosti a strom života, který nám vydal ovoce spasení. Tys kníže života, před Nímž moc smrti musela ustoupiti. Nad Tebou se raduje nebe, plesají anjelé, veselí se lidé. Tebe se lekají d'á-

blové, neb skrze Tebe jsou z nebe svrženi: Tebou se těší věřící křesťané, neb skrze Tebe vykoupeno jest všecko lidské pokolení. Skrze Tebe se Bůh nad lidem smíloval; skrze Tebe tento svět jest s Bohem smířen: Skrze Tebe připraveno jest, v Tvé zásluze, umírajícím věčné spasení.

Vítej k nám, předrahý hosti, a opět zavítej, požehnaný Pane Ježíši! Tys ráj rozkoše, a zahrada libosti, jejížto podoba jest, jako palma a kádes, a jako cedrové stromy na Libanu. Tam se rozšiřují z Tebe olivy milosti, cypřišové nesmrtnosti, jablka zrnatá rozličných ctností. Tam se nacházejí kvítkové vůně rozličné, jakožto lilium pokory, růže trpělivosti, nardus pobožnosti, listí spravedlnosti, fiala čistoty a révi rozkvetlé libeznou vůní ze sebe vydávající.

Vítej k nám předrahý hosti, a opět zavítej, požehnaný Pane Ježíši! Tys počátek milosti, hlubokost lásky, dvěře do nebe, vjití k životu a pramen dobrodiní duchovních. A u Tebe jest hojnost veselí, hojnost bohatství, studnice darů nebeských. Skrze Tebe bývají obveselování zarmoucení, uzdravování nemocní, očišťování nečistí, ujišťování pochybující, napravování bloudící. Tebou bývají nasyceni, kteříž lačnější po Tvé milosti; Tebou bývají občerstveni všickni pracovití a omdlévající.

Vítej k nám, předrahý hosti, a opět zavítej, požehnaný Pane Ježíši! Tys řebříkem nebeským, most spasení, věže věřících, zbrojnice v pokušení postavených. Duše má byla by zahynula, kdyby nebyla v Tebe uvěřila, ó napraviteli spasení! Tys zajisté naděje oslablých, cesta pobloudivých, útěcha soužených, kotva tonoucích, pravidlo bloudících, hvězda nejjasnější v bídách nočních zachvácených. Ó věčný Synu Boží jednorozený! Ó Synu Panny Marie prvorozený! Ó Spasiteli nám daný! Račiž mne, prosím, také znovu zroditi, od hříchů očistiti, mně svého požehnání, své milosti, své spravedlnosti, svého spasení uděliti. Nedej tělu mému žádostem tohoto světa povolovati, tak abych v Tobě samém své kochání, svou rozkoš a své oblíbení mohl míti. Nechať ústa má sladkost zlořečenou více neokušují; oči mé na krásu pomínutelnou více nehledí; srdce mé žádosti hříšné více nežádá. Ó nechať Tě jazyk můj vychvaluje, srdce mé vyvyšuje, duše má zvelebují, Mesiáši žádostivý, Spasiteli milostivý, kvítku panenský, králi Sionský, hojný v milo-

sti, předrahý hosti, radostný Ježíši, požehnaný na věky, amen.

Kratičké rytmovný.

Chvála, čest, také sláva nechť Tobě, Ježíši,
ode mne bude vzdána v ten den nejslavnější,
Za Tvou lásku, dobrotu, též i upřímnost,
kterous prokázal všem lidem až na věčnost.

Tys z města Davidova Syn Marie zrozen,
abych já Tvůj milý bratr nebyl věčně shlazen.

Tak veliká radost, všemu světu známá,
že Bůh Svého Syna poslal dolů z lůna.

Raduje se všechno, jakž by se neradoval
bídny hříšník, pro ktoréhoš tělo na se vzal.

Aj teď Emmanuel, jenž jest naše radost,
odstup již všecken strach, d'ábla shlazená zlost.

Bohu budiž čest, chvála na trůnu nebeském
za Jeho velkou milost, kterou nám v Synu Svém
v tento radostný den prokázal přehojně,
chtěje nás uvést do slávy pokojné, amen.

K NOVÉMU ROKU.

Všemohoucí, milosrdný a dobrotivý Bože! Rozpomínáme se tohoto prvního dne roku nastávajícího na Tvé nesčíslné a veliké, jak duchovní tak i tělesné, nám nehodným dítkám Tvým z pouhého milosrdenství Tvého štědře prokázané dobrodiní; nebo celý tento pominulý starý rok, ve všech našich potřebách, svou otcovskou milostí jsi nás předcházel, svou štědrou dobrotivostí fedroval, a svou mocnou rukou před vším zlým zastával a v pracích našich hojného svého požehnání uděloval: Pro kterou příčinu my Tobě, Pane Bože náš, z vděčnosti srdce svého děkujeme, jméno Tvé svaté oslavujeme a Tobě samému moc, moudrost, sílu, čest a chválu náležitě přivlastňujeme. Aj budiž tedy chvála i sláva jménu Tvému svatému od nás od věků až na věky vzdávána.

Poněvadž pak víme, že jsi Ty sám Hospodin, Stvořitel náš nejmocnější, Spasitel náš nejdobrotivější, posvětitel náš

nejdokonalejší, Otec náš nejmilostivější, Pán náš nejvlastnější, ochránce nejsilnější, a dárce všech darů nejštedřejší: Proto my v Tebe samého doufáme, k Tobě samému Bohu svému se utíkáme, Tebe také za všechny věci, duši i tělu potřebné, užitečné a spasitelné pokorně a poníženež žádáme. Ó Otče Stvořiteli náš, smiluj se nad svým stvořením, k obrazu Tvému učiněným! Ach smiluj se nad svými dětmi, a račiž nám dáti rok tento nastávající dobrý, zdravý, pokojný, úrodný, prospěšný a požehnaný. Stvořiž v nás srdce nové a polož ducha nového do vnitřností našich, abychom jeho pomocí Tebe jako děti Otce laskavého právě poznali, srdečně milovali a ochotně poslouchali. Ó Pane Ježíši Kriste, Vykupiteli náš, smiluj se nad námi, krví Tvou nejdražší zaplacenými: Posilniž nás, ať Tebe celého tohoto roku, i vždycky duchem a tělem svým oslavujeme, vůli Tvou svatou činíme. Ó Duchu Svatý, posvětiteli náš, smiluj se nad námi a posvěcuj srdce naše ke cti a chvále milosti Tvé.

Ó jediný a pravý Pane Bože náš! My Tebe všickni nábožně žádáme, abys se nad církví křesťanskou ráčil smilovati, v ní své svaté slovo úplně, velebné svátosti a čisté jejich přísluhování zachovati, ji služebníky věrné a upřímné posílati, je osvěcovati, zmocňovati, ústa jejich k mluvení a srdce lidu k přijímání slova svého otvírati a slávu jména svého i užitek spasitelný odsud vyvozovati. A poněvadž jsi Ty ochránce náš nejsilnější, proto my na kolena srdce svého před velebností Tvou padáme a Tebe srdečně prosíme, abys nás, lid svůj, tohoto nastávajícího roku i po všechny dny života našeho ráčil sobě milostivě mocnou pravicí svou před vším neštěstím a protivenstvím ochraňovati, brániti a zastávati.

Ó Hospodine! dej pokoj lidu svému, obhajujž nás před zlostí ďáblovou, před lstí i mocí antikristovou, a před ukrutností lidí tyranských, po krvi naší dychtících. Zachovej nás před pády i hříchy, před bludy a modlářstvím, před válkami a krve nevinné vyléváním, před vpády nepřátelskými, před ohněm i povodní, před zajetím i vězením, před bouřkami a pozdvižením, před morem a jedovatým nakažením, před neúrodami, drahotou a hladem. Ó smiluj se nad námi, Hospodine, a vyslyš tyto naše pokorné prosby a žádosti: naplňž je nad námi i nade vším lidem křesťanským, a zů-

stávej s námi nyní i vždycky. Učiniž to, ó Hospodine, pro jméno své svaté, požehnané na věky věků, amen.

Kratičké rytmovní.

Již starý rok dokonal se,
a nový teď přiblížil se,
zač Tobě chválu, Ježíši,
útěcho má nejvzácnější,
vzdávám, z srdce upřímného,
žeš mne roku minulého
na těle, statku i duši
chránil, jak na to přísluší.
Ach můj srdečný Ježíši!
Spasiteli nejmilejší,

prosím skrz Tvé narození,
bud' mně i v ten rok přítomný,
nechť v Tvé obraně zůstávám,
z srdce Tvého nevypadám:
dej stále až do skonání
při Tvé pravdě a poznání
v tomto životě trvati,
a Tebe se přidržeti,
neb já jsem Tvůj a Ty jsi můj,
Jezu! život věčný daruj, amen.

PŘI PAMÁTCE UMUČENÍ KRISTA PÁNA.

Děkuji Tobě, Pane Ježíši Kriste, pravý Bože i člověče, žeš mne, bídneho hříšníka a zatraceného člověka, beze všech skutků mých, zásluh i hodností, skrz samé své svaté umučení, umrtvení a krve předrahé vylití, od smrti věčné vykoupiti ráčil. Ó předobrotivý Ježíši Kriste! Ach jak převeliké bylo utrpení Tvé! jak přetěžké byly muky Tvé! jak rozličná byla trápení Tvá! jak nevypravitelná láska Tvá, v níž jsi nás s Otcem svým smířil! Ó jak se děsila duše Tvá, a zemdlěla moc těla Tvého na Hoře Olivetské pro trápení veliké, hrůzu nevymluvnou, úzkosti srdce a bázeň smrti nastávající! Tam jsi se Ty pro množství hříchů našich na Tebe doléhajících, a z citelnosti nejprísnějšiho hněvu Otce Tvého krvavým potem potil, tak že krůpěje krvavé z Tebe na zem, (proti všemu přirození) padaly, pro veliký skutek a tesknost srdce Tvého. Potom ode všech učedníků svých opuštěn jsa, vydals sebe samého za mne dobrovolně, v ruce hříšných, nešlechtných, bezbožných, a krvežizivých židů, kteříž javše Tě a tuze svázavše beze vší lítosti vodili od jednoho nespravedlivého soudce k druhému ukrutnějšímu, kdež jsi Ty křivě obžalován, potupně uplván, hanebně uposmíván, nenáležitě pohlavkován, na falešná svědectví proti spravedlnosti a řádu práva odsouzen. Ó nejsvětější Pane! Tys raněn pro nepravosti naše, a potřin pro hříchy naše. Tys pro hřích lidu svého byl ubičován, zbit, trnovou korunou koru-

nován, i neslušně pohaněn. Ty jsi byl pro vinu hříchů mých velmi těžce ztrápen a ztrýzněn, podobný ne člověku, ale červu učiněn, za utržku lidskou a za nejzavrženějšího počten, Tys proto nesl bolesti naše na dřevě kříže, abys všecky v Tebe věřící duchovně uzdravil, pokoj dušem jejich navrátí, a jim pravou spravedlnost obdržel a hněv Otce svého nebeského od nás vzdálil.

Ó věčný Synu Boha živého, Pane Jezu Kriste, můj jedinký Spasiteli! Za tyto Tvé hrozné bolesti, přehořké umučení, a jiná všecka Tvá trápení budiž Tobě čest, chvála i díků činění od všech křesťanů vzdáváno až na věky. I prosím Tebe poníženě, dejž, ať umučení Tvé není na mně zmařené a neužitečné: ale ať jest mi nejjistější a nejlepší lékařství ve všech potřebách a těžkostech mých, tak abych to samé v paměti své maje, ustavičně se s ním těšil proti moci hříchu i zákona, proti všechněm pokušením d'ábelským, proti světu, smrti, peklu a věčnému zatracení.

Ó Beránku trpělivý, Ježíši! dejž také, ať kříž Tvůj a utrpení Tvé jest mi za příklad trpělivosti, abych i já po Tvých šlépějích kráčeje neodplácel se haněním za hanění, zlořečením za zlořečením: ale raději následuje snesitelnosti Tvé, modlil se za ty, kteříž mi zlého žádají. V summě: Propůjč, ať tak přemýšlím o smrti Tvé, aby plamen zlých žádostí ve mně hasnouti a všecky nezřízené rozkoše těla mého udušovati se mohly. Ó nechť památka utrpení Tvého vzbuzuje ve mně pravou pobožnost, a rozmáhá bez přestání svatých ctností milování. A poněvadž jsi hříchy mé na svém těle na dřevo kříže vnesl, abych všecek hříchům svým zemřel, spravedlnosti živ byl, v pravě víře a svatosti života Tobě až do skonání svého sloužil a po smrti blahoslavené skrz Tvé umučení věčně spasen byl. Jenž živ jsi a kraluješ s Otcem svým milým, v jednotě Ducha Svatého, Bůh pravý na věky věků požehnaný, amen.

Kratičké rytmovní.

Ukřížovaný Ježíši,

potěšení věrných duší!

dejž, ať Tvé hrozné trápení

a na kříži roztažení

slouží nám všem ku spasení

a slávy Tvé k dosažení,

amen, amen, ó Ježíši:

nechť Tě chválím v věčné říši.

Amen.

K SLAVNOSTI VELIKONOČNÍ.

Ó velikonoční, nepřemožný a vítězný kníže, Pane Ježíši Kriste! Děkujeme Tvé velebnosti Božské, že jsi v den boje svého nás, mdlé lidi, proti našim nepřátelům hrozným a nesčíslným zastoupiti, za nás bojovati, nám spravedlnost ztracenou navrátiti, věčné vykoupení a spasení svým dokonalým vítězstvím získati, z hrdla pekla i věčné smrti vysvoboditi a vítězným z mrtvých vstáním ospravedlnění, s Bohem Otcem smíření a pokoj v svědomích našich způsobiti a utvrditi ráčil.

Ó jak jest slavné jméno Tvé na vší zemi v tento den veliký velikonoční, který jsi nám učinil, a srdečnou radost všem svým věřícím působil. Nebo Ty jsi lev silný z pokolení Júdova, jenž nepřátely naše přemohl, jichž žádný jiný nemohl přemoci, což mi s veselostí chválíme. Tys potřítel hada pekelného mocný, kterémus hlavu jeho potřel, což my s radostí velebíme. Tys nebeský Samson, jenž brány pekelné polámal, které již více žádného věřícího nemohou zavřít, bránu pak k životu věčnému jsi nám otevřel, což my pevně věříme. Tys prolomitel slavný, jenž hrob svůj prorazil, a my také svým časem z nich k radosti věčné povstaneme, čímž se velice těšíme. Tys ten uhelný kámen, kterýž zavrhl dělníci, což my právě vyznáváme. Tys vydán pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše, z čeho se my všickni veselíme. Tyto skutky Tvé veliké a slavné my všickni při této slavnosti oslavujeme, Tebe, Pána slávy vyvyšujeme, v Tobě a v Tvém vítězství se těšíme. Poněvadž jsi obrátil pláč náš v radostné plesání, zprostil nás bolesti věčné smrti, a všelikých muk pekelných, aby se na věky duši ani těl našich nedotýkaly. Tys nás obživil svým vzkříšením, a přivedl k Bohu smířené skrze svou krev, abychom živi byli před obličejem jeho na věky.

Ó slavný vítězi, Pane Ježíši Kriste! prosíme Tě srdečně, rač se pro slavné vzkříšení své nad námi smilovati. Naplníš srdce naše dnešního dne i vždycky pravou velikonoční radostí, a rač nás účastné učiniti svého oslaveného z mrtvých vstání. Nedejž nepřátelům svým nad námi nikdy více panovati; přemáhejž je v nás, jakož jsi je v své osobě slavně přemohl, tak abychom triumfující písničku s veselostí v pravé víře, v novotě života, a v moci pokoje toho, který jsi nám

z hrobu přinesl, prozpěvovali: Pohlcena jest smrt ve vítězství! Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? Budiž Pánu Bohu chvála, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Ježíše Krista. Ó slavný Králi! Ó věrný Spasiteli! Ó mocný Vykupiteli, Pane Jezu Kriste! Tobě samému sláva a diků činění, s Bohem Otcem i Duchem Svatým na věky věkův, amen.

Kratičké rytmovní.

Kriste, srdce naše zpravuj,
K své vůli vždycky napravuj,
Jenž jsi na pravici
Vždy přítomný Otci,
Bychom při našem z mrtvých vstání
Přijali věčné oslavení,
S Tebou v nebesích kralování, Amen.

NA DEN VSTOUPENÍ KRISTA PÁNA NA NEBE.

Ó Králi věčné slávy a triumfující v majestátu velikém kníže, Pane Ježíši Kriste! My Tvoji věřící pamatující a světíce Tvé důstojné na nebe vstoupení dnešního dne, slušně Tebe, Pána svého důstojného, se všemi zástupy anjelskými i s církví svatou velebíme, chválíme, a Tobě za to srdečně děkujeme, že po své svaté práci, kterouž jsi vykonal na zemi pro naše spasení, ráčil jsi na nebesa vstoupiti v oslaveném a pravém těle z potřeby veliké spasení našeho; abys dal darů lidem a rozdělil štědře kořisti své vítězně mezi nás chudé poddané své, a abys byl v nebi naším milosrdným biskupem, ustavičným přimlůvcem a mocným Králem, ku potlačení za podnož nepřátel, a k správě i ochraně církvi své svaté. Nyní zajisté skrze Tebe všickni nepřátelé naši jsou přemoženi, poněvadž jsi Ty, vstupuje do nebe, slavně dokázal, žes mocí svou nad knížata světská, žes je na odivu zjevně vedl, a slavný triumf nad nimi slavil. Ach kdož by tedy Tebe z nás za to neměl chváliti? Již nyní nebudou moci nad námi nepřátelé naši zvítěziti, ani svět, ani hřích, ani smrt, ani ďábel, ani peklo, poněvadž jsi jim Ty mocí zasloužení svého moc jejich odňal, a nad nimi vítězství obdržel. Ach kdož by Tebe z nás za to neměl oslavovati? Již nyní my máme orodovníka u Otce nebeského, totiž Tebe,

Pane Jezu Kriste, spravedlivého, nás zastupujícího, a na pravici Boží sedícího; ach kdož by tedy Tebe za to neměl velebiti?

Ó předůstojný Pane Ježíši Kriste, Bože věčný a veliký! Jistě že jsi Ty v samém skutku, k našemu velikému dobrému na nebe vstoupil. Rovně jakos Ty nám s nebe do údolí zemského přicházeje, přinesl věřícím milost a pravdu; tak též i skrz vstoupení své do nebe, k Otci nebeskému, nenechals nás jako sirotky opuštěné, ale ráčil jsi nám Ducha Svatého učitele pravého, těšitele věrného, správce, ochránce a podstatného náměstka svého zanechat. Zanechal jsi nám i své svaté Slovo, kazatele jeho, velebné svátosti, i klíče nebeského království, a zůstáváš s námi až do skonání světa. Ach nejmilejší Spasiteli! ukaž moc svou nad nepřátely svými i našimi, a potři je pod nohama svými. Račiž i dále cirkvi své svaté Ducha svého Svatého k přisluhování svatému, učitelům i posluchačům hojně udělovati, dílu svému poženávat, lid svůj v jednotu víry, lásky i naděje spasení uvozovati, v známosti spasitelné rozhovňovati, v pobožnosti vzrůst dávati, srdce naše od věcí zemských odtahovati, a k nebeským povzbuzovati, tak abychom v těle Tvém duchovním zůstávající, a moc života z Tebe berouce v posvěcení svém hodně stáli, po zdejší pak smrtelnosti za Tebou do nebeské slávy přišli, tam Tebe s Otcem Tvým milým, i s Duchem Svatým na věky věků oslavovali, amen.

Kratičké rytmovní.

Vstoupils do nebe předkem, můj Ježíši,
 Bys stánek připravil mé truchlé duši;
 Ach vyved' mne brzo z té bídné země,
 Ježíši, radost má! k sobě do nebe.
 Kdež bych Tě na věky mohl slaviti
 Z vítězství slavného, chválu vzdávati, amen.

NA DEN SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO.

Ó Bože Duchu Svatý, věčný a všemohoucí Hospodine! Děkujeme Tvé Božské velebnosti, že jsi netoliko na svaté apoštoly a jiné pobožné s nimi shromažděné podle zaslíbení věrného, k modlitbám jejich horlivým, štědré dary své vylil; ale ještě až podnes dům a chrám cirkve své svaté na-

vštevuješ, a dary svými jak služebníky církevní, tak i všechny věřící obohacuješ. Ó milý Duchu Svatý! Prosim Tě vroucně, smilujž se i nad námi hříšnými a nuznými, a sešliž i nám dary své štědré k osvícení, obživení, potěšení, rozhorlení a posílnění našemu.

Ó spasitelné a blahoslavené světlo! Ó ohni nebeský, Duchu Svatý! Rač naplňovati srdce, duši i všechny vnitřnosti naše; posvěť také i těla naše, tak abychom všickni chrámové i příbytkové Tvoji milí a vzácní zůstávali. Dej, ať Tvé slovo milujeme a ostříháme! Přebývejž v nás s Otcem nebeským i s Jeho Synem milým. Ach obnovuj nám v srdcích i pamětech našich všecko dobré! Ach rač nám pokoje vnitřního udělovati, a potěšitelně duchu našemu osvědčovati, že jsme my netoliko synové a dcery Boží, ale i dědicové věčného spasení.

Ó těšiteli Duchu Svatý! rač také všeliký škodlivý strach, pochybování i zármutek z srdce našeho odnímati. Naplň svědomí naše potěšením spasitelným, a očistiž v nás všecko to, co jest nečistého. Rozvlažuj naši vypráhlost, obměkčuj tvrdost, posilňuj zemdlené, potěšuj truchlivé, napravuj poblouzené, uzdravuj nemocné a ostříhej nás v své milosti k spasení věčnému, skrze Pána Ježíše vykoupené. Zapuzuj od nás každého času ducha zlého a zastávej nás, chrámy a příbytky své, svou mocí Božskou a stráží ustavičnou; tak abychom Tebe, Boha svého, v svatých a čistých myšleních, vnuknutích, radách i výstrahách spasitelných vždycky povolně a věrně následovali. Ó budiž nám Tvé pomazání závdavkem věčného dědictví! Ó vediž nás a přiveď k němu, dobrý Duchu Svatý, jenž jsi s Otcem nebeským i s Jeho milým Synem Bůh jednobytný, slávy a cti Božské hodný na věky věků, amen.

Kratičké rytmovní.

Ach Duchu Svatý, rač ve mně bydleti,

A dary svými mne ozdobovati:

Předně vírou pravou rač mne obdařiti,

A všech hříchů škodných z lásky své zbaviti.

Těš a posilňuj mne v této žalosti,

Potom mne uveď k své slavné radosti, amen.

K PAMÁTCE BLAHOSLAVENÉ TROJICI SV.

Ó největší a nejslavnější Trojice Boží, jenž jsi věčná, neobsáhlá, nepochopitelná, v jedné podstatě a v třech osobách! Díky, čest i chválu vzdávám Tobě za zjevení známosti Tvé Božské, v které i spasení naše věčné záleží, totiž když Tě, Boha Otce, a kteréhoš poslati ráčil, Ježíše Krista, Syna Tvého milého, a v moci Ducha Svatého za našeho Stvořitele, Vykupitele a Potěšitele býti uznáváme, vyznáváme a věříme.

Ó Bože Otče! kterýž jsi první osoba Trojice svaté, jsoucí sama od sebe hned od věčnosti: Tebe, Tebe já za Boha svého uznávám, Tebe ctím, chválím i miluji, Tebe, jakožto svého nejdobrotivějšího Otce a Stvořitele nebe i země vyzývám vedle napomenutí Syna Tvého milého, když mluví: Zač byste koli prosili Otce mého ve jménu mém, dáť vám. Ach srdečný Otče! dals mi dva největší a nejobzvláštnější dary na tomto světě, jakožto Syna svého nejmilejšího, a Ducha Svatého: Ó dejž mi také, abych Tebe za tak veliké a slavné dary po vše dni života svého hodně ctíti a náležitě chváliti mohl.

Ó Bože Synu! kterýž jsi druhá osoba blahoslavené Trojice svaté, od věčnosti z podstaty Boha Otce zplozená, Bůh z Boha, Bůh pravý z Boha pravého, světlo ze světla, věčný všemohoucí pravý Bůh, počátek i konec všech věcí, skrze kterého všecky věci, nebeské i zemské, viditelné i neviditelné stvořeny jsou. Tys v čas uložený člověkem se stal, poslaný jsa od Otce svého nebeského hledat, co bylo zahynulo: spasit, co by v Tebe uvěřilo. Tys učiněn mým tělem, mou krví, mým bratrem i ženichem na věky, v svatosti, spravedlnosti, a ve víře. Tys můj Vykupitel i Spasitel, můj Král a Pán, můj prostředník i pomocník, můj přímluvce i obránce, má úplnost i dokonalost. Ach Ježíši! slyš, prosím, mé vzdychání i úpění, mé prosby i volání, a buď mně přítomný v životě i smrti, v radosti i žalosti, v štěstí i v neštěstí; reťuj a zastávej mne v protivenství i nebezpečenství; vysvobď mne od těch, kteří Tebe nenávidí, a stojí o bezhrdlí mé. Dejž, ať Tě před zlostným tímto světem směle vyznávám a za milost Tvou i dobrotu, za Tvé utrpení a smrti hořké

okušení, za Tvé vzkříšení a na nebe vstoupení na věky ctím a velebím.

Ó Bože Duchu Svatý, kterýž jsi třetí osoba Trojice svaté, rovný ve věčnosti i všemohoucnosti s Bohem Otcem i Synem, kterýž pocházíš a vysílán býváš od Otce i Syna, a činiš nás chrámy i příbytky Božími; který nás znovu zrozuješ, osvěcuješ, posvěcuješ, a v zármutcích potěšuješ. Ty jsi náš jedinký, nejvyšší i nejjistější potěšitel, posvětitel, a ve všech věcech dobrotivý spomáhatel. Ó drahý těšiteli! budiž Tobě za Tvou lásku a dobrotu, za posvěcení a osvětlení ode mne i všech věřících čest, chvála, i sláva odsavad až na věky vzdávána. I prosím Tebe poníženě, neodjímež ode mne lásky své, ale přebývej ve mně s dary svými svatými po vše dni života mého.

Ó blahoslavená a přesvatá Trojice! rozdílná v osobách, nerozdílná v bytnosti a podstatě, Bože Otče, Synu i Duchu Svatý. Děkuji Tvé velebnosti za předivné skutky a dobrodiní Tvá nesmírná, mně i všem po Tobě toužícím z lásky prokázaná, zvláště pak, žes mne naučil pravou vírou znáti a vyznávat, že Ty jediný a věčný Bůh v třech osobách jsi rovný v moci i slávě, v cti i hodnosti. I prosím Tebe srdečně, račiž takovouto jména svého památku, v srdci mém složenou, zakořeniti, upevniti, rozhojnit i zapečetiti, a v ni až do konce života mého mne zadržeti, tak abych s velikým srdce mého plesáním mohl Tobě netoliko v této žalosti, ale i ve věčné radosti tu anjelskou píseň prozpěvovati: Svatý, svatý, svatý Hospodin Bůh zástupů, plná jsou nebesa i země velebnosti, slávy Tvé, amen.

K PAMÁTKÁM BLAHOSLAVENÉ PANNY MARIE.

Velebí duše naše Hospodina, a raduje se duch náš v Bohu Spasiteli svém! Neboť se rozpomenul na slova svá, hned v ráji k rodičům našim mluvená, že semeno ženy potře hlavu hada: rozpomenul se i na sliby své, jakož jiným otcům, tak obzvláště Abrahamovi učiněné, že v semenu jeho požehnání budou všickni národové země. To všecko již naplnil: nebo když přišla plnost času, poslal Syna svého, narozeného z panny, kterýž zrušil skutky d'áblovy a na nás požehnání věčně uvedl. Ó milosrdný Bože! jak veliká jest milost Tvá! Tak zajisté miloval jsi svět, žes Syna svého je-

dnorozeného dal, aby nikdo, kdož uvěří v něho, nezahynul, ale měl život věčný! A když jsi nám vlastního Syna k spase-ní daroval, co jest na nebi aneb na zemi, jež bys nám s Nim a pro Něho dáti a darovati nechtěl? Již nejmilejší Otče, hle-dě na toho svého v těle našem na pravici své sedícího Syna, buď vždy pro něho laskav na nás. Pro Jeho svaté početí, na-rození, nevinný život i smrt, odpusť nám, hříšnému lidu své-mu, křehkosti naše. A poněvadž jsi při Jeho poslání na svět dokázal netoliko milosti k poníženým a vděčným, ale také i spravedlnosti k vysokomyslným a nevďečným; (neboť jsi vzhlédl na pokoru dívky své Marie Panny: učinil jsi ji ve-liké věci, tak že ji blahoslavenou nazývají všickni národo-vé, dokázal jsi pak moci v ramenu svém, rozptýliv pyšné mysli srdce jejich: sesadils mocné se stolic, a povýšils po-korných, lačné nakrmils dobrými věcmi, a bohaté pustils prázdné). Ó spravujž nás Duchem svým Svatým, abychom s Marií Pannou kořili se pod mocnou rukou Tvou, farizejské pýchy, pokrytství a sytosti všelijak se varovali, abychom milosti Tvé nepotrtili. Ty pak, ó Pane Ježíši, Boha živého a blahoslavené Panny Marie Synu, poněvadž duchovní své vtělení až posavad v srdcích našich prostředkem slova svého a velebných svátostí držeti ráčíš, jakož jsi sobě života pa-nenského posvětil, abys v něm příbytek čistý a milý měl: tak rač i nás milostí téhož Ducha Svatého posvětit, abychom i my, chrámové Tvoji, čistí a Tobě příjemní byli. Posilňujž nás u víře, abychom o naplnění slibů milosti Tvé v tajem-stvích Tvých nepochybovali, slova tato opakujíc: kterak se to stane? Ale pamatovali na svědectví anjelské, že u Boha možné jest každé slovo, a z té příčiny pokorně se ohlašovali: aj já sluha Páně, staniž mi se podle slova Tvého! Zapal také v nás opravdovou vděčnost a radost, abychom se navštívení Tvému s Alžbětou divili a říkali: odkudž nám to, že veleb-nost Pána našeho skloňuje se k nám? Srdce pak ať radostí poskakuje v nás jako Jan Křtitel v životě matky své. Dejž nám po sobě, slovu a svátostech svých čím dále tím více tou-žiti, abychom volice dobrou stránku, kteráž by nebyla od-ňata od nás, Tobě jako údové k hlavě své přivtělení byli, a tak i radostného duší našich na nebe vzetí dojiti mohli. Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem, i Duchem Svatým, jediný pravý Pán Bůh, požehnaný na věky věků, amen.

Kratičké rytmovní.

Otče Bože Stvořiteli!
 dejž abychom v Tobě měli
 milost, pokoj a spasení,
 jsouce znovu narození.
 Spasiteli Synu Boží,
 nám povýšený na kříži!

Věřímeť v Tebe, Ty uzdrav,
 Ty nás od věčné smrti zbav.
 Duchu Svatý milostivý,
 posvětiteli vždy živý!
 uděl k našemu spasení
 víry, lásky rozhojnění.

Amen! Ó svatá Trojice,
 dejž, bychom na Tě patříce
 v nebi s Tebou věčně byli,
 a s anjely Tě chválili, amen.

NA DEN SV. MICHALA.

Ó Bože Otče, plný lásky a milosti, jenž jsi se svým milým Synem a Duchem Svatým knížata nebeská stvořil, a se-
 diš nad Cherubiny a Serafiny, abys dokázal, že jsi Ty Pá-
 nem nade vším stvořením. Děkujeme Tobě, žes nám z pře-
 hojné dobroty své svaté anjely k službě, k stráží a opatro-
 vání spořádal, aby oni naše chrámy, školy, naše těla a du-
 še, naše příbytky i dvory náležitě chránili a bránili. Ach,
 Hospodine zástupů, jenž jsi služebníci Agar na poušti, Lo-
 ta v Sodomě, Elizea uprostřed nepřátel a Daniela mezi lvy
 v jámě skrz svaté anjely ostříhal a varoval: prosím Tebe
 srdečně, aby i budoucně svatí anjelé církve, školy i obce
 naše přede vším neštěstím ostříhali. Chraň i braň těmito
 duchy čistými, mocnými nás i vlast naši, abychom do žád-
 ného nebezpečení neupadli. Pane Jezu Kriste! zlobivý a
 pyšný anjel s nebe svržený proti křesťanům ustavičně boju-
 je, chtěje nás všech podvrátiti; ale my Tobě za to srdečně
 děkujeme, že jsi se Ty jemu na odpor postavil, a jeho úkla-
 dy v nic obrátil. Ó obránce náš nebeský, Kriste, který jsi
 skrze Michala anjela draka pekelného přemohl: Račiž ješ-
 tě i dále od příbytků našich ďábla ukrutného, neštěstí Tvým
 věřicím strojícího odháněti a jeho usilování zlému vždy
 přítrž učiniti. A když poslední naše hodinka se přiblíží,
 zproved' naše duše s průvodem Tvých svatých anjelů do
 paláce Tvého královského, života věčného, kdež bychom
 Tebe s Otcem Tvým milým i Duchem svatým mohli s ků-

ry anjelskými i se všemi vyvolenými ctíti, chváliti od věků až na věky, amen.

K PAMÁTKÁM SVATÝCH APOŠTOLŮ A MUČEDNÍKŮ.

Ó nejdokonalejší příklade pokory a trpělivosti, Pane Jezu Kriste, kterýž jsi řekl: Chceli kdo za mnou přijíti, zapřij sebe sám, a vezma kříž svůj následujž mne. My nestateční lidé, obnovujeme sobě památky svatých apoštolů a mučedníků, vidíme, jak všickni úzkou cestou (nesouce jedenkaždý kříž svůj) za Tebou jíti, a tak krvavých šlepějí Tvých následovati musili: neboť netoliko hanění a vyhánění, ale na větším díle i hořkost ohavné smrti od světa na ně přišla; někteří zajisté z nich kamenování, stínání, křížování jsou, ještoť jich svět nebyl hoden; avšak věrní byvše až do konce, po velikém soužení došli mnohém většího oslavení. Nebo již nyní v bílém rouše majíce palmy v rukou svých, stojí před trůnem Božím, z jejichžto očí on slzy stírá, ty pak, Beránku, pásti je a k studnicím vod živých slávy a radosti nevymluvné voditi a občerstvovati ráčíš. I poněvadž podle divných, však vždy spasitelných a dobrých soudů Tvých ta jest vůle Tvá, aby vyvolení Tvoji, bojujíce zde proti ďáblu a světu, pod křížem stáli a mnohým protivenstvím poddáni byli, aby snad postaveni jsouce v sláve a v rozkošech světa nepotratili slávy a rozkoši věčného života: Ó spravujž nás Duchem svým Svatým, abychom věrně chvalitebných ctností apoštolů a mučedníků a všech ctitelů jména Tvého následovali. A jakož oni pro pravdu Tvého svatého evangelium všelikou těžkost až i smrt mile a rádi podstupovali, abychom i my příkladem jejich totéž činili, dobrý boj bojovali, víru a dobré svědomí zachovali, a tak koruny spravedlnosti dojíti mohli. A pročez bychom, nejmilejší Pane, pro jméno Tvé nic trpěti nechtěli? Však jsi Ty sám za nás všechny více trpěl, než my všickni pro Tebe trpěti můžeme. Nad to, Ty ještě trpěls ne k svému ale k našemu užitku: My pak, snášíme-li co pro Tebe, snášíme i k svému dobrému, abychom došli odplaty nám od Tebe z milosti zaslíbené. Neboť nechybí ono pravdomluvné svědectví, pošlé z úst Tvých: Kdo by opustil dům nebo bratry neb sestry neb otce neb matku nebo manželku nebo syny nebo pole pro jméno mé,

stokrát více vezme a život věčný obdrží. Však lítostivý náš Pane, poněvadž duch ovšem hotov jest, ale tělo nemocné (což Ty jako všemohoucí zpytatel srdcí lidských dobře znáš, ano zkusils toho sám při okušení smrti za nás, modle se k Otci za přenesení kalicha, již nastávajícího umučení!), ó račiž milostivě spomáhati mdlobě naší. Nedopouštěj nás pokoušeti nad naši možnost, ale způsob s pokusem i vysvobození, abychom mohli snést. Po tomto pak bídném životě přijmiž nás v ten nesčíslný počet svatých patriarchů a proroků, evanjelistů a apoštolů, mučedníků a vyznavačů, kteříž Tebe s Otcem i s Duchem Svatým v nevýmluvné slávě spojujíc hlasy své se všemi svatými anjely oslavují a velebí po všechny věky věků, amen.

V. Při oddávání se k pokání a k svatému rozhršení.

Kratičké naučení a přemýšlování pro ty, kteří k večeri Páně přistoupiti miní.

Kdo chce k velebné večeri Páně přistoupiti, ten má dobře hleděti, aby hodně k ní přistupoval. Ti pak hodně přistupují, kteří sami sebe zkušují, a to sice skrze pravé a upřímné pokání.

Obsahuje pak takové pokání svaté tři věci v sobě:

I. Opravdové želení a oplakávání předešlých hříchů svých.

II. Opravdovou víru v Pána Ježíše Krista, toho pravého a večného hříchů rušitele.

III. Opravdové, upřímné a stálé předsevzetí o budoucím hříchů se varování a života napravení.

O PRVNÍ ČÁSTCE.

K opravdovému hříchů želení a oplakávání přináležejí následující věci:

1. Poznání hříchů, aneb aby člověk poznal a v srdci svém rozvážil, jak jest často a mnohonásobně proti Pánu Bohu a Jeho Synu zhřešil. K čemuž slouží desatero Boží přikázání, které jest to duchovní zrcadlo, v němž se nám poru-

šené naše přirození a povinnost ukazuje, v něm stojí celá summa a dluh, kterýž jsme my dlužni Pánu Bohu platiti, kratičce poznamenaný. Před toto zrcadlo má se kající člověk postavit, jedno přikázání po druhém před sebe bráti a jak vedle něho život svůj vedl, zpytovat a zkoušet.

2. Přísluší k pravému hříchů želení, i hněvu Božího, hříchy zaslouženého, rozjímání, tak aby člověk z desaterého přikázání Božího hříchy své poznaje rozvážil, jak se Bůh pro hříchy lidské hněvá a hrozně trestati hrozí všem, kteří přestupují přikázání Jeho. Což se ukazuje jednak ze závěrky desatera Božího přikázání, kteráž zní: Já jsem Hospodin, Bůh Tvůj, silný a horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří nenávidí mne; a činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají přikázání mých: jednak z oněch hrozných slov Deuter. 27, 25.: Zlořečený, kdož by nezůstal v řečech zákona tohoto a nečinil jich: a řekne všecken lid amen; jednak z ukrutných příkladů jakožto prvního světa Genes. 7. Sodomy a Gomorrh, Kap. 19. Chore, Dathana a Abirona Numer. 16. Neposlušných synů Izraelských Kap. 11.

3. Přísluší také k pravému hříchů želení, aby člověk netoliko hněv Boží proti hříchu poznal, ale také srdečně se takového hněvu lekal a bolestne toho želel, že Pána Boha Stvořitele svého, hříchy k hněvu povzbudil a své svědomí obtížil.

V takovéto srdečné svědomí a srdce bolesti má po 4. kající hříšník: srdce svého těžkost vyliti, své mnohonásobné hříchy pokorně a s bolestí vyznati, litovati a oplakávati, takovýto hříchů jed nenáviděti, proklínati a v ošklivosti míti.

A po 5. starati se o hodný prostředek, jak by se takových svých těžkých a rozličných hříchů mohl pozbaviti a opět Boha milostivého a pokojné svědomí dostati. K čemu slouží

DRUHÁ ČÁSTKA.

Totížto víra v Ježíše Krista, jedinkého za hříchy dosti učinitele, a tato víra tři jakoby stupně má, po nichž kající hříšník k svému Pánu Ježíši vstupovati musí.

1. Jest, že musí věděti, co mu Pán Ježíš dobrého učinil a získal, jako nám to pěkně ukazuje náš katechismus v dru-

hém článku křesťanského vyznání, kdežto vyznáváme a mluvíme: Věřím, že Pán Ježíš Kristus, pravý Bůh, od Otce od věčnosti zplozený i také pravý člověk z Marie panny narozený jest mým Pánem, kterýž mne zlořečeného a zatraceného člověka vykoupil, zprostil a vysvobodil ode všech hříchů, od smrti věčné a moci ďábelské, ne zlatem ani stříbrem, ale svou drahou krví, svým nevinným umučením a smrtí.

2. Jest, že tomu musí silně věriti, a tím se proti hříchům svým srdečně těšiti a v svém srdci říkati: Já jsem sice bíd-ným a velikým hříšníkem; vyznávám také, že jsem svými hříchy zasloužil hněv Boží, časné trestání a věčné zatracení: Ale však pro své hříchy nechci zoufati; nebo Kristus, pravý Bůh od věčnosti zplozený i také pravý člověk, z Marie Panny narozený, jest mým Pánem, kterýž mne zlořečeného a zatraceného člověka vykoupil, zprostil a vysvobodil ode všech hříchů, od smrti věčné a moci ďábelské svou drahou krví, svým nevinným umučením a smrtí. To věřím silně a jistý jsem, že mne Bůh v nebi pro to všecky mé hříchy z milosti odpustí a promine.

3. Jest vyznání víry aneb zpověď před zpovědní stolicí; kdežto trojí věc zachovati náleží:

A) co potřebí činiti před zpovědi,

B) při zpovědi,

C) po zpovědi.

A) Před zpovědi, v chráme Božím, musí se prvé vykonati dvojí zpověď: Jedna před Bohem, druhá k bližnímu. Před Bohem musí se člověk všech hříchů vinným činiti a vedle desaterého přikázání Božího pospolu je vyčítati a vyznávati. K čemuž může se příhodně užívati 51. Žalm, modlitba Manassesova a jiné pěkné, kající a zpovědní modlitby. K bližnímu má se státi soukromá a osobní zpověď, a jestli jest uražený, odprosení a s ním smíření učiniti.

B) Při zpovědi mají se následující částky zachovati:

a) Aby člověk poznal, že jest v dědičném hříchu počat, a že ten mnohými skutečnými hříchy rozmnožil.

b) Že skrze ty zasloužil hněv Boží, časné trestání a věčné zatracení.

c) Že jest mu toho srdečně a velice líto.

d) Aby se v pravé víře proti svým hříchům těšil svým milým Pánem Ježíšem Kristem, který jej od hříchů vykoupil a odpuštění těch samých vyzískal.

e) Aby na to k stolu Páně přistoupil a tu ku potvrzení víry své pravé tělo a pravou krev Krista Ježíše požíval.

f) Aby budoucně skrze milost Boží a přítomnost Ducha Svatého pokud mu možné, život svůj polepšil a pobožnějším byl. A když mu kněz absoliuci a rozhřešení zvěstuje a hříchů ho osvobozuje, aby to ne jako lidský, ale jako Božský hlas přijal.

C) Po zpovědi a rozhřešení má člověk kající:

a) Pánu Bohu srdečně děkovati, že ho k poznání hříchů přivedl, a při tom pokorně prositi, aby mu moc svatého rozhřešení v jeho srdci mocně okusiti dátil ráčil.

b) Má se na to hotoviti k hodnému večere Páně užívání, které záleží na těchto třech věcech:

a) Aby Pána Boha z hloubi srdce svého prosil a vzýval, by ho hodným hostem této nebeské večere učiniti ráčil.

b) Aby kázání svaté s srdečnou nábožností poslouchal.

c) A když tu již k oltáři přistupovati má, aby to činil s náležitou uctivostí, vážností a horlivým rozvažováním těch drahých slov ustanovení: Toto jest tělo mé, které se za vás vydává; toto jest krev má, která se za vás vylévá na odpuštění hříchů. A v takovém rozvažování má svatou večeri Páně přijímati, nic nepochybujíc ale silně věříc, že přijímá vlastně to tělo Kristovo, které za něho na kříži pnělo a za hříchy jeho na smrt vydáno bylo, a vlastně tu krev Kristovu, která za jeho hříchy na dřevě svatého kříže vylita byla. Po přijetí tohoto drahého pokladu má svému drahému Spasiteli Pánu Ježíši opět srdečně poděkovati a při tom prositi by mu tento spasitelný duše pokrm a nápoj ráčil užiti dáti k silné víře k Pánu Bohu, k hořící lásce k bližnímu svému a k stálé naději i trpělivosti v kříži a protivenství, zvlášť v hodinku smrti poslední.

TŘETÍ ČÁSTKA.

Jest nové poslušenství, které v těchto třech věcech záleží.

1. V pravé pobožnosti k Bohu v nebi.
2. V upřímně lásce k bližnímu.

3. Ve věrném a pilném vykonávání skutků našeho povolání. Kdo toto všechno náležitě následuje, ten opravdově a hodně svátost pravého těla a krve Kristovy dosahuje a má skrze to život, potěšení a věčné spasení, kteréhož všem křesťanským hodovníkům večere Páně rač dátí a popříti Bůh Otec nebeský v Kristu Ježíši, Synu svém milém, amen.

O připravování k pravému pokání.

Všemohoucí, věčný a milosrdný Bože! vím že usilování a činění člověka nezáleží v jeho moci ani síle, jakoby se totižto měl v tomto světě spravovati, kde a jak své kroky obracet, neb nejsme schopni sami od sebe co dobrého ani pomysleti, ani vymluviti, ani počítí, ani dokonati: Ale jestli k čemu dobrému způsobení býváme, to Tvá, ó Pane! dobrota a láska v nás působí. Obzvláště pak pokání svaté není skutek hříšného těla našeho, ale Tvůj, ó Bože laskavý! Ty musíš nás schopné učiniti a k pokání pravému povzbuditi, chcem-li s Tebou v mír vjíti a Tebe, Boha dobrotivého, Boha milosrdného při sobě míti. K Tobě tedy, ó Bože můj! k Tobě ruce i srdce mé pozdvíhám, Tobě s tělem i duší se oddávám, nalož, prosím, se mnou vedle své hluboké moudrosti: Smiluj se nade mnou vedle své nevymluvné milosti; pomoz mně podle své neobsáhlé spravedlnosti a posilňuj mne v tomto svatém předsevzetí se svou nevypravitelnou dobrotivostí. Ach Pane! dals mně k takovémuuto skutku svatému chtění: Dejž mi, prosím i skutečného vyplnění. Stvoř mi, ó Bože, srdce čisté a ducha přímého obnov ve vnitřnostech mých; nezamítej mne od tváři své a Ducha svého Svatého neodnímej ode mne. Osvěť smysl můj zatmělý, abych poznati mohl netoliko ohybnost nemalou hříchů svých, kterými hněv Tvůj hrozný i věčné pekelné zatracení zasluhuji; ale také i velikost lásky Tvé, kterou všem těm zaslibuješ prokázati, kteří se Tobě hotově poddávají, pod Tvou mocnou pravici Božskou se pokoří a při Tobě, poznávše dobrotu Tvou, stále vždycky zůstávají, jaks té věci zjevný příklad ukázal na Manassesovi, Petrovi, Marii Magdaléně a Publikánu hříšném, který, bije se v prsa svá, mluvil: Bože, buď milostiv mně hříšnému. Takovéto setřelé a pokání plné srdce dej a popřej i mně, ó laskavý Bože! abych hříchy své s Petrem

a Marii Magdalénou začal hořce oplakávati a s Manassesem žalostivě vzdychati, mluvě: Zhřešil jsem, Pane, zhřešil jsem a nepravosti své znám; protož prosím a žádám, odpusť mi, Pane, odpusť mi a nezatracuj mne spolu s nepravostmi mými, aniž jsa hněviv na věčnost schovávej zlé věci na mne, aniž mne odsuzuj do nejhlubších míst země; nebo Ty jsi Bůh, Bůh pravím, kajících. Dokaž ke mně vši dobrotivosti své, spasena mne nehodného učině, podle velikého milosrdenství svého, i budu Tě chváliti vždycky po všecky dni života svého; poněvadž Tě chválí všechna moc nebes, a máš slávu na věky věků, amen.

Kratičké rytmovní.

Bože, Otče můj nebeský,
plný dobroty i lásky.

ted' já bez Tvoji pomoci
nic nemohu konat, říci.

Pomoz tedy, ať hned nyní
činím z hříchů svých pokání,

v kterých jsem se od mladosti
kochal s velikou mrzkostí;

Ach navrať mne zblouděného
k cestě spasení věčného;

očisť srdce pošpatněné,
zavaž svědomí raněné

zásluhou Ježíše mého,

Spasitele laskavého,

bych sprostěn jsa svých těžkostí
mohl sloužit v pobožnosti

Tobě, Pánu nebeskému,

Bohu v Trojici jednomu, amen.

Modlitba kající, z příkladu onoho dlužníka. Mat. 18.

Králi věků nesmrtelný, sám moudrý a nevýmluvně dobrý Pane Bože! Při tomto mém skrze svaté pokání obrácení se k Tobě, duše má, přivodí sobě k paměti ono podobenství nejmilejšího Syna Tvého o králi, kterýž chtěl počet klásti se služebníky svými; a když počal klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisíc hřiven. Ach Pane! Ty jsi ten bohatý král, kterýž lidem statky své štědře rozdávati a svěřovati ráčíš; já pak jsem ten neužitečný služebník, ano hrozně zavedený dlužník: nebo když se bedlivě na to rozpomínám, co jsi mi dal a svěřil, a kterak jsem já toho užíval, musí mé vlastní svědomí oslavovati dobrotivost tvou a plíti na nevďěčnost mou. Dal jsi mi za jisté předně (to, což mnozí králové a proroci žádali viděti a slyšeti, však neviděli ani neslyšeli) své svaté evanje-

lium a velebné svátosti, a v nich účastenství svého milého Syna, Pána Ježíše Krista, a to v pravé čistotě: ale těch drahých darů, převyšujících stříbro i zlato, perly i drahé kamení, i všeliké poklady všeho světa nehrubě jsem sobě až posavad vážil. Ano jako židé mannu nebeskou v ošklivost sobě brali a po egyptském masu toužili, tak i já víc po světské slávě a rozkošech těla než po té k životu věčnému obživující pastvě dychtěl jsem a ještě dychtím. Svěřil jsi mi také rozličné dary na duši i na těle, vnitřní i zevnitřní: zdraví, rozum, smysly, paměť i umění; obdařils mne zdravím, jakož v květu mladosti, tak potom dal jsi mi a dáváš ještě posavad pokrm, nápoj, oděv a v nadobývání živnostíky požehnání nemalé. Ale to všecko, ach! jak ničemné jsem utrácel a mrhal a ještě utrácím a mrhám! nebo rozum a umění mé jak mnohým až posavad prospělo? Květ mladosti, zdaliž není obětován tělu, ano i d'ablu i světu? Kvasnice, starosti, kterak Tobě ó svatý Bože! líbiti se budou? Tak jiné všecko více k pýše, obžerství a opilství, i k jiným marnostem, než ke cti a chvále Tvé aneb k užítku bližního mého sloužení muselo. Svěřils mi také úřad a povolání poctivé: Ale v tom jak lenivě, ano nevěrně postupuji? A to netoliko opuštěním dobrého, ale dopuštěním zlého; jako bych nikdy neslýchal slova Tvého, že zlořečený, kdož dílo Hospodinovo lstně vykonáva. Těch a takových darů a dobrodiní Tvých zlým užíváním jistě Tobě zůstávám dlužen deset tisíc hřiven: nebo jsem v tom ve všem desatero přikázání Tvé, ano jednokaždé z nich na tisíckráté přestoupil. Již co se mnou bídným dlužníkem dítí se bude? Slyším hlas konečného rozkazu Tvého: Vydej, šafáři zlý, počet z vladařství svého, zaplať, nevěrný služebníče, cožs dlužen. A poněvadž při mně se nenachází, čím by Tobě zaplacenó býti mohlo, a spravedlnost Tvá chce nicméně na krátce spokojena býti: hrozí mi zákon zlořečenstvím a vydáním mne na věčnou psotu. Ach co sobě počnu? Kam ujdu? Jestliže králové zemští dlouhé ruce mají, Ty ovšem, ó Králi nevistihlé bytnosti a moci! Ale věda, že jsi Ty Pán milosti plný, bohatý a litoštivý, kterýž mnohem hojněji učiniti můžeš, nežli mi prosíme, aneb na to pomyslití umíme: aj padám k nohám milosrdenství Tvého a pokorně prosím: Pane, poshovej mi! Pane, tuhému

právu neoddávěj mne a všecko zaplatím Tobě. Díš-li, nejmilejší Pane, čím a kterak zaplatím? Ted' mám sebou dobrého přítele a zástupce, Tvého milého Syna, Pána mého Ježíše Krista, kterýž za mne dosti učiniti chce, jemuž jsem se já za to s duší i s tělem, i s tím se vším, cokoli mohu a mám, zapsal a oddal, že věčně služebníkem jeho býti chci. Můj Otče! přijmiž záplatu Jeho a odpusť mi dluhy mé: za výstupky a hříchy života mého nech učini dosti (ano již učinil dosti) svatý život Jeho. Přijmi, prosím, za mou při poctách Božských nedbanlivost Jeho velikou pilnost, kterouž hned od dětinství dokazoval, chodě k službám církevním i do Jeruzaléma: za mé věku mladosti marné strávení přijmi Jeho svaté panictví, v kterémž bez všeliké úhony nalezen jest, chovaje se k Tobě Bohu pobožně, k rodičům poddaně, k lidem poctivě, k sobě čistotně a mravně. Za nepravosti mé zpoury a pýchy, hněvu a zlosti, nečistoty a obžerství, nespravedlnosti a křivých svědectví a všelikých zlých žádostí přijmi Jeho tichost a pokoru, Jeho lásku a dobrotivost, Jeho čistotu a střídmost, Jeho spravedlnost a pravdu, a při všech věcech v myšlení, v slovích i v skutech svatou zdrženlivost, v kteréž byl tak dokonalý, že všem vůbec říci mohl: Kdo z vás bude mne trestati z hříchů? Za mou v povolání mém lenivost a nevěrnost Jeho velikou v úřadu horlivost a věrnost, kteréž jsi svědectví sám dal, volaje nad ním: že On jest ten Tvůj milý Syn, v němž se Tobě všecko dobře zalíbilo. Přijmi, nejmilejší Otče! místo záplaty mé Jeho předrahou smrt a bolestné umučení, rozpomínaje se: co? proč? a za koho on trpěl? Pro bolestné Jeho boku kopím proklání odpusť mi všecko to, co z porušeného srdce mého pošlo aneb ještě pochází. Nebo jak ohavné a smrduté jezero jest srdce lidské: slyším s třesením z úst Syna Tvého, kterýž dí: že z vnitřku srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy, krádeže, lakomství, nešlechtnost, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha bláznovství, všechny tyto věci pocházejí z vnitřku a poskvřňují člověka. Ach nastojte! jak veliké jest porušení srdcí našich! Pro bolestné Jeho políčkování, kteréž trpělivě snesl, neodmlouvaje, ovšem pak nezlořeče, jako tichý Beránek, kterýž oněmi před tím, kdož jej strážou, odpusť mi všecko to, což jsem koli ústy a jazy-

kem zhřešil. Pohled' také, Otče, jak ruce Jeho roztaženy a hřebíky zprobijeny jsou, kterýmiž žádného nikdy neudeřil, cizího k sobě nic netáhl, ano kterýmiž všem vůbec dobře učinil, a pro tu bolest rukou Jeho odpusť mi to, čehož se ruce mé dopustily. Podle toho viz, kterak i nohy Jeho tímž způsobem raněny jsou, ještoť nechodily po radě bezbožných a na cestě hříšníků nikdy nestály, a pro tu bolest noh Jeho nezpomínej mi, kam někdy nohy mé se uchýlily. Rozpomeň se, kterak všecko tělo Jeho zmrskáno, zemdleno a zmordováno jest, a odpusť mi všecko to, což ve všem těle mém proti duchu bojuje a Tobě se nelíbí. Ty a takové zásluhy svatého obcování a bolestného umučení Vykupitele mého přijmi, nejmilejší Otče, místo záplaty ode mne, ode mne, pravím, kajícího a velice ztrápeného hříšníka! Chci ovšem i já podle mé nejvyšší možnosti polepšiti se. Avšak věda ze slova Tvého, že kdybychom učinili všecko, což nám přikázáno jest, služebníci jsme neužiteční, nechci na hodnosti své nic, ale na zásluhách mého jediného Spasitele zakládati všecko. Dejž tedy, ať slyším tu veselou novinu z evanjelium Tvého: že se slitoval Pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil. Ó dejž, ať v srdci mém to slyším!

Vím ovšem a znám se k tomu, můj Otče, že pokání mé není před obličejem Tvým, jakéž by býti mělo: však i tu opět prosím pro téhož Syna Tvého krvavé zásluhy, abys nedostatky mé milostivě vážití ráčil. Nezamítej skroušení mého pro potření srdce Jeho, z kteréhož on v zahradě nařikal: Smutná jest duše má až k smrti! Krvavý pot Jeho přijmi za pláč a slzy mé, kterýmiž já hříchy své srdečně oplakávati povinen jsem. Nepohrdej mdlobou víry mé pro zemdení ducha Jeho, z kteréhož na kříži volal: Bože můj, Bože můj! proč jsi mne opustil? Vyslyš a k srdci připusť nestatečné modlitby mé pro horlivé modlitby Jeho, kterýmiž On, padaje několikrát na kolena svá před Tebou, srdečně k Tobě vzdychal. Ach věřím, nebeský Otče, že mne v tom ve všem pro nejmilejšího Syna svého, Ježíše Krista, prostředníka mého, vyslyšeti ráčíš: poněvadž jsi Jeho sám z veliké lásky světu nejpředněji proto dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný; a On nám také zaslíbil, zač bychom Tebe v jménu Jeho pro-

sili, že nám to dáti ráčíš. Již pak naposledy i za to pokorně žádám, poněvadž vůle Tvá jest, abychom docházejíce u Tebe odpuštění našich velikých dluhů, i my také ochotně odpouštěli jedenkaždý bratru svému ze srdce našich provinění jejich, nechceme-li došlé milosti potratiti a katům pekelným v moc dáni býti. Ó račiž Duchem svým Svátým obměkčiti srdce mé, abych i já na křivdy sobě učiněné dokonce zapomenouti, všelikou žádost pomsty ze sebe vykořeniti a tak protivníkům svým upřímně odpustiti mohl, jakož pak i nyní odpouštím. A Tebe, můj Bože, prosím, učiň dobře těm, kteříž mi zle učinili: dejž jim také hříchů odpuštění, jejich poznání, Ducha Svatého k pravému pokání, milost a pomoc k pobožnému obcování, abychom všickni v jednotě víry, lásky a naděje pokojně živi jsouce, spolu služebníků našich, (anjelů svatých a jiných pobožných duší) nermoutili, ovšem pak Tobě příčiny k hněvu nedávali; ale raději milosti Tvé draze sobě vážíce, vděčně jí užívali a věčně spaseni byli. Otče dlouho shovívající, kterýž mi dáváš k dobrému chtění, dejž pomoc také k skutečnému ostříhání. Ó spomoz mi v pokání mém svrchovaná dobroto! Trstiny nalomené nedolomuj a lnu kouřícího se neuhašuj. Amen.

Zpovídání z hříchů svých před Pánem Bohem.

Bože silný, Bože horlivý, který navštěvuješ nepravost rodičů na dětech až do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří Tebe nenávidí: vyznávám a uznávám, že mé hříchy a nepravosti těžce na mně leží, kterých tak mnoho jest, že má duše pro strach a hrůzu jejich do propasti pekelné sestoupiti musí. Ach nastojte mně! proti komu jsem zhřešil? Jak hrozně jsem Tebe, Pána Boha svého, rozhněval? Já bídný člověk, co jsem učinil? Jak jsem se zle proti Tobě zachoval? Ó hříchové ohyzdni! jak sladce a lehce do srdce lidského bezpečného vcházíte? Naproti pak tomu jak hroznou oškřivostí jste před Pánem Bohem spravedlivým: a jak přetěžkou srdci bolestí, když v svědomí lidském se pozdvihujete a ohlašujete? Ach nemám-liž srdečně vzdychati a želeti? Nemám-liž toužebně kvíliti a naříkati? Nemám-liž si příliš stýskati a sám sebe potupovati, že za tak dlouhé časy mému chlipnému tělu, mé vrtkavé

mysli jsem povoloval a pekelnému duchu tak lstivě a podvodně vedle vůle jeho sváděti se dopouštěl? Ó hněve přísný Boha živého! neupadej na mne, abych snad v ohni hněvu Tvého zžirajícího nebyl spravedlivě stráven. Ó já bídný a zatracený, kde se mám podíti, kde obrany, kde pomoci a potěšení duše své hledati, abych před hněvivou tvář Tvou obstáti mohl? Ó nejsladší a nejlitostivější Ježíši! k Tobě, k Tobě se já samému utíkám, v Tvých pěti předrahých ranách útočiště a komůrku, v které bezpečně obstáti mohu, hledám. A proč jsi na tenže svět přišel? proč mé tělo a krev na sebe přijal? proč tak veliké a hrozné umučení a trápení na svém přesvatém těle snášel? Zajiště protos přišel, abys hříšných volal ku pokání, a kteří v Tebe uvěří a Tě za Vykupitele svého uznají, věčně spase na učinil! Pro kterou příčinu také Tobě to nejdražší jméno jest dáno, že Ty svůj lid uprostřed kterého i já jsem, máš všech hříchů sprostiti a k životu věčnému doprovoditi. Ó Pane Ježíši! buď mým Ježíšem, mým Spasitelem, mým pomocníkem a Vykupitelem dobrotivým, nebo mimo Tebe žádnému na nebi i na zemi není jméno dané, v kterém bychom spasení dojiti mohli. Pro toto tedy Tvé drahé jméno buď i mně hříšnému milostivý. Nezpomínej hříchů mých, kterými jsem Tebe těžce hněval, ale rozpo meň se na jméno své svaté a učiň mne podle slibu Tvého, dědicem věčné Tvé radosti. Ó nejmilejší a jediný všeho světa Spasiteli, snes i mne hříšného k nohám milosrdenství svého padajících. V Tobě, v Tobě já samém všecko své doufání, i všecko své potěšení skládám, ach neopouštěj mne, milostivý Ježíši, ale buď mně milostivý, amen.

Kratičké rytmovní.

Věčný Bože, který sedíš
na trůnu svém v nebi nejvýš,
prosím Tebe z srdce svého,
skrz Ježíše Syna Tvého,
netresciž mne vedle mojich
zásluh zlých a velmi škodných,
ale podle své milosti,
která trvá od věčnosti,

se mnou, ó Bože, nakládej!
všech hříchů odpuštění dej, amen

Srdečné vzdychání.

Ježíši, Spasiteli můj laskavý, dejž, ať v tuto chvíli slyším ta radostná a potěšitelná slova z úst služebníka Tvého věrného! Synu (dcero), odpuštění jsou tobě hříchové tvoji. Nebo když já Tebe, ó Bože můj! se sebou smířeného mám, milost, lásku, pokoj i požehnání Tvé hojné mám, ano všechno, co mne časně i věčně obveseliti může, mám. Ó Ježíši! dejž mi to z milosti, ať se navrátím do domu svého v tu chvíli ospravedlněn s radostí, amen.

Děkování po přijatí svatého rozhřešení.

K Bohu Otci.

Ó věčný, všemohoucí a milosrdný Bože Otče! Díky čest a chválu vzdávám Tobě ze srdce svého upřímnosti, žeš mne, člověka hříšného, milosti Tvé hledajícího, od tváří své svaté neodstrčil; ale při tomto potěšitelném rozhřešení, hotově na milost a lásku svou přijal a hříchy mé z milosrdenství svého pouhého odpustil. Ach Otče dobrotivý! utvrď, prosím, ve mně, cos teď dobrého začal při mně, tak abych od té chvíle svůj život podle Tvé nejsvětější vůle spravoval, v pobožnosti a upřímnosti, v čistotě a svatosti setrval, Tebe nade všechno miloval a tak někdy blahoslaveně svůj bídný život dokonal. Amen.

Kratičké rytmovní.

Ach Bože, Otče laskavý!
všem kajícím lítostivý,
děkuji Tobě s radostí,
žeš mne z své pouhé milosti
ráčil na milost přijati,
svazků všech hříchů zprostiti.

Ach dobrotivý Otče můj!
Duchem svým Svatým mne spravuj,
bych Tobě, Pánu samému,
sloužit mohl, ne jinému,
zde, v času mnohých žalostí,
potom v nebeské radosti, amen.

K Bohu Synu.

Ach Pane Ježíši Kriste, můj jedinký přimluvce u Boha Otce nebeského! Děkuji Tobě srdečně, žeš mně, nuznému hříšníku, na dřevě kříže skrz svou dokonalou a dosta-

tečnou oběť hříchů odpuštění vydobyti a v tuto chvíli při svatém rozhřešení, vedle slova svého pravdivého, těch samých skutečně sprostiti ráčil. Ó Pane, způsob v srdci mém pokoj i radost a dej, ať od té chvíle sloužím Tobě v pobožnosti a čistotě, v svatosti a vděčnosti, v svědomí neporušeném, amen.

Kratičké rytmovný.

Chvála bud' Tobě, Ježíši,
milovníče lidských duší,
žeš' se stal mým Spasitelem,
lékařem i zbavitelem;
kdyžs mne opět skrz věrného,
služebníka pořádného,

svazku hříchů mrzkých sprostil,
k slávě nebeské připustil,
ach, Ježíši, Spasiteli!
Spomocníku můj přemilý,
dej, ať se všech nepravostí
vystříhám, i zlých žádostí,

ke cti, chvále jména Tvého,
na věky požehnaného, amen.

K Bohu Duchu Svatému.

Ó Bože Duchu Svatý! dejž mi, ať přijatému, milosti bohatému rozhřešení silně věřím a s tím samým ve všem svém pokušení mile se těším. Dejž mi také tu milost, ať na potomní čas do takových hříchů, jakých nyní sprostěn jsem, více se nenavracuji; ale raději čím dále, tím silněji hříchům odpírám, a Tobě jakožto Pánu svému vedle prikázání Tvých svatých s poslušnou hotovostí, svědomím neposkvrněným sloužím, amen.

Kratičké rytmovný.

Duchu Svatý těšiteli,
všech věřících řediteli,
skloň se, prosím, k srdci mému,
po Tvé lásce toužícímu.
Pomáhej, ať skutek svatý,
s pomorí Tvou ted' začatý,
šťastlivě mohu skončiti,
víru svou mdlou potvrditi,
učiň mne, Bože, hodného
hostě stolu Pána mého, amen.

Jiné děkování za svaté rozhřešení podle Žalmu 32.

Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Pán nepravosti! Děkuji Tobě, můj Otče nebeský, Ty vždycky plná studnice milosrdenství, a Bože všelikého potěšení, že jsi mne také toho velikého blahoslavenství účastna učinil, přestoupení má odpustil, hřích můj přikryl, dluhy nepravosti mých z rejstra vševědoucnosti své vymazal a tak duši mou k zakušení sladké milosti své přivedl. Ach, jak mne trápily až posavad hříchové moji! Nebo když jsem mlčel, práhly kosti mé, úpělo a vzdychalo svědomí mé, dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka Tvá, tak že přirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. A protože hřích svůj oznámil jsem Tobě, a nepravosti své jsem neukryl; nebo jsem řekl: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a Ty odpustil jsi ohavnost hříchu mého. Tak duše má, (která, jako jelen od lovců ze všech stran stíhaný a zmordovaný, sotva již dýchala) došla u Tebe vody živé, slova života a milosti, a tudy hojného občerstvení. Tak srdce mé, (kteréž bázní a tesknostmi, jako kamením obtíženo a presováno bylo) polehčení, ano vysvobození dosáhlo. Věřím zajisté slovu Tvému, že což mi nyní skrze úřad kazatelský zvěstováno jest na zemi, to také mocné jest před Tebou na nebi: a což mi zde nyní odpouštíš, toho mi v budoucím věku připomínati neráčíš. Duše má veselí se v hlasu Tvém, kterýž slyší: Doufej, synu (dcero), odpouštějí se tobě hříchové tvoji. Ach, nejmilejší Otče, za takové hříchů a nepravostí odpuštění bude se modliti, a podle toho i děkovati Tobě každý svatý: Nebo kdo ze svatých jest, kterýž by proti Tobě nezhřešil? Kdo z nich milosti Tvé nepotřebuje? Zdaliž všechny spravedlnosti naše nejsou jako roucho nečisté? Ó dejž mi na to vždycky pamatovati, abych hledal tváři Tvé v času příhodném k nalezení Tebe (pokudž dvěře milosti Tvé otevřeny jsou, pokudž rozprostíraje ruce své voláš), aby vody mnohé pokušení a těžkostí tělesných, v rozvodnění hněvu Tvého, ke mně nedosáhly, a k zahynutí nepřivedly. Jakož pak silně věřím, že se k žádosti mé skloníš. Ty jsi skryše má, od soužení zachováš mne a plesáním vítězným obdaříš. Můj Otče! poněvadž jsi mne opět na milost přijal, račiž srdce mé

známostí vůle své osvítiti, a vyučiti mne cestě, po níž bych choditi měl. Dávejž mi radu a dobrá vnuknutí, oči své na mne obrácené maje, abych již nebyval jako kůň a mezek, kteříž rozumu nemají, jejichžto ústa uzdou a udidly sevřena býti musejí, aby neškodily. Duch Tvůj dobrý, spravujž mně, abych jako ovečka tichá a poslušná hlasu Tvého pastýřského šetřil a podle něho v novém poslušenství choditi hleděl: abych snad hřeše na milosrdenství Tvé (jako nejedni bezbožníci) bolestí mnohých okusiti nemusil. Ach, věřím, že u Tebe v těchto žádostech svých oslyšán nebudu, neboť toho, jenž naději skládá v Tobě, milosrdenství obkličí. A protož radujte se v Hospodinu, a plesejte spravedliví a prozpěvujtež všickni srdce upřímného. Raduj se i ty, duše má! neboť Pán Bůh tvůj veliké tobě prokázal milosrdenství, odpouštěje mnohé a veliké hříchy tvé pro svaté Syna zásluhy: Sláva Otcí! Otcí mému nebeskému, kterýž mne, syna svého marnotratného, přijal na milost. Sláva Synu Božímu, Pánu Ježíši Kristu, lékaři mému, kterýž mne, člověka mezi lotry padlého, svlečeného a smrtelně raněného, v hospodě církve své uzdravovati ráčí. Sláva Duchu Svatému, těšiteli věrnému, kterýž do archy srdce mého s ratolestí olivovou (se svědectvím pokoje a radosti nové smlouvy) přišel, že jsme synové Boží a tak i dědicové nebeských příbytků. Sláva jedinému Bohu v svaté blahoslavené Trojici! jakož byla na počátku i nyní i vždycky i na věky věků, amen!

VI. Přihotovení se k účastenství večeře Páně.

Modlitebné rozjímání před přijímáním z onoho utěšeného podobensví o veliké večeři, Luk. 14.

Milosrdný Bože, duše má přemýšlejíc, jak jsi rozkošné hody všem po Tobě toužícím připravil a k nim se také nyní hotovíc s obzvláštním potěšením rozpomínám se na ono evangelium o člověku, kterýž učinil večeři velikou a pozval mnohých. Ó nebeský Otče; Ty jsi jistě ten bohatý člověk, a dobrotivý Pán, jehožto rozkoše jsou mezi syny lidskými. Nikdy zajisté člověk k člověku tak příchýlný nebyl a není jako Ty k nám! Ty jsi učinil večeři tu velikou: ta jest účastenství Tvého nejmilejšího Syna, Pána našeho

Ježíše Krista i všech zásluh a dobrodiní Jeho, jakož jsou: Odpuštění hříchů, pokoj svědomí, ospravedlnění, synovství Tvé, závdavek Ducha, spojení s Bohem, spasení a život věčný. On zajistě jest ten pravý Beránek, od Tebe právě u večer (při skonání světa tohoto) nám poslaný, a ohněm přísné spravedlnosti na roště kříže upečený: kterýž umřel pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše. Jehožto účastenství štědře dávati ráčíš, jakož předně v slovu, kdežto sliby milosti plnými jako přechutným pokrmem a nápojem duše naše občerstvována bývá; tak podle toho i v svátostech, zvlášť při večeři Beránka toho, kdež s požehnaným chlebem těla Jeho a s požehnaným vínem krve Jeho k věčnému spasení účastni býváme. Ó večeře! právě veliká: Veliký zajisté Pán, kterýž ji připravil; nebo kdo jest jako Pán Bůh náš, jenž na výsostech přebývá a na ponížené patří na nebi i na zemi. Veliká důstojnost pokrmu a nápoje, kterýž se nám tu dává. Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v Něho. Veliké působení a drahá pomoc proti velikému neduhu, nebo ďábel ovšem připravil rodičům našim v ráji snídani jedovaté, když je přivedl k tomu, že se stromu zapověděného jedli, a tudy nás otrávil; ale Ty jsi učinil proti tomu večeři tak velikou, v níž jsi nám lékařství odvrácení smrti ztracení věčného složil. Ano účastenství večeře té přivtěluje nás k hlavě naší, Kristu, a pomáhá k nesmrtelnosti, jakož nás pravda Jeho tomu učí nebo dí: Tělo mé pravý jest pokrm, a krev má pravý jest nápoj; kdo jí mé tělo, a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. A opět: Jáť jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sestoupil, bude-li kdo jísti chléb ten, živ bude na věky; a chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa. Ach tentoť jest den, kterýž učinil nám Hospodin, radujme se a veselme se v něm. Nad to nade všecko, ó dobrotivý Otče! aby ta večeře bez užitku v skrytě nezůstávala, posíláš věrné služebníky jedny po druhých, kteříž by k ní upřímně zvali. Jakož jsi pak nejprve pozval mnohé, totižto národ židovský, potom všechny rozesláním apoštolů na všecken svět, aby kázali všemu stvoření: tak tou milostí nepřestává hořeti srdce Tvé i nyní. Nebo vzbuzuješ a posíláš, jako kdy prvé, upřímné služebníky, kteříž

volají: Pojd'te, nebo již připraveno jest všecko. Ale ó veliká zlosti světa! Jak my, synové lidští, lehce sobě té drahé milosti vážíme! Některým zajisté nedá k ní lakomství, nebo majíce vsy, dvory, pole, zahrady, handle, šenky, jen s tím se obírají a o tom všelijak přemýšlejí, kterak by zbohatnouti mohli; mezi tím na poklady duše nepamatují, ještoť pravda Boží svědčí: Že kteří chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřžují lidi v zahynutí a v zatracení, kořen zajisté všeho zlého jestiť lakomství. Některým nedá pýcha a nepoddanost, nebo smýšlejíce o sobě mnoho, na svou moc a úřad a zboží jako vůl na své rohy, velice spoléhají; ještoť upadá řezníku a masaři v ruce netoliko tichý beránek, ale i silný vůl: netoliko umřítí musí chudý člověk, ale i velikomocný pán! Jiným nedá rozpustilost, nebo pouštějíce uzdu žádostem zlým, pro tovaryšstvo, opilstvo, tance, smilstvo, a jiné ohavnosti nemají kdy sobě usmysliti; ještoť o takových po rozkoších světa jdoucích, zjevně pověděl Pán: Že jsou země trním zarostlá, na níž semeno Jeho dobré udušeno bývá, a nepřináší užitku. Ach má duše! znejmež to, a varujmež se těch neřádů tím horlivěji! bývejmež těch svatých hodů tím pilnější. K službám Božím, k slovu pravdy, a svátosti velebných účastenství ochotně a nábožně přicházejíce, jich užívajíce, a tím častěji. Ó pamatujmež na to, co se dokládá, že se Pán rozhněval na ty potupníky, a jak přísně podle toho se zařekl, pravímť vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večeře mé. Hrozné jest upadnouti v ruce Boha živého! Ach nejmilejší Otče! musímť i já to uznati, a Tobě se vyznati, že těch a takových neřádů se světem zlým i já nejdnou jsem následoval, (čehož mi nyní srdečně líto) však to mne vždy těší, že jsi Ty Pán dlouho shovívající, kterýž s námi podle zásluh našich přísně nepostupuješ, a večeře své pro nevďěčnost naši i hned v nic obracetí neráčíš, nebo na osvědčení toho posíláš služebníka svého dále a to několikrát, aby vyšel rychle na rynky a na ulice města a potom i na cesty a mezi ploty a chudé, chromé, kulhavé a slepé aby uvedl do domu Tvého. Jaké pak lidi v tom moudrost Tvá zavírá a míní? Chudé ovšem, kteříž nemají, čím by se odplatili Tobě; chromé, kteříž nemohou pro

přirozenou zkázu spomoci sobě; kulhavé, kteříž u víře i v obcování zle postupují, Tobě i světu se líbiti usilující; slepé, kteříž velikých bēd duše své nevidí, a tak i spasení své v škodné bezpečnosti zanedbávají: jakož takoví byli Samaritáni a pohané a nyní ještě mnozí jsou. Ach! proč mluvím jako o jiných, že jsou? Zdaliž i já, bídný člověk, takový nejsem? Jistě, můj Otče, přináležím i já k dotčenému houfu. A ač k takovému nedostatku mých poznání a k horlivému milosti Tvé hledání pozdě přicházím, však posilňuje smutné svědomí své, to milostné slovo, (kteréž jako drahý kamének na zlatém prstenku evangelium toho se stkví); ještě místo jest. O veliké potěšení! Pěkná jsou ovšem slova: "Učinil večeri velikou"; nebo kdo může tu drahou milost v Kristu nám prokázanou vymluviti? Však ještě pěknější jsou tato: "Pojďte, nebo již připraveno jest všecko". A opět: "Vyjdi rychle a přinuť vjiti, ať se naplní dům můj". Nebo což by nám prospívalo, že by večere ta připravena byla, kdybychom k ní povolání nebyli? Nejpeknější pak slova jsou: "A ještě místo jest!", nebo těmi vyháni se z truchlého srdce bázeň o pozdním pokání, i domnění o zavržení mnohých. Co by zajisté prospívalo, že bychom povolání byli, kdyby místa pro nás nebylo? A tak mi není potřebí trápiti se přemýšlením takovým: již pozdě, dlouho jsem meškal, zasedli jiní již stůl milosrdenství Božího, a není místa pro mne, nebo slyším, že ještě místo jest. Ó jaká hlubokost tajemství, ó jaká vysokost a šířkost dobrotivosti Boží! Chvaltež Pána, nebo On dobrý jest, nebo na věky trvá milosrdenství Jeho. Paměť způsobil sobě předivnými skutky svými milostivý a milosrdný Hospodin, pokrm dal těm, kteříž se Ho bojí, pamětliv jsa věčně na smlouvu svou. Ó nebeský Otče! že jsi i mne k tomuto milosti plnému účastenství nejmilejšího Syna svého, Ježíše Krista, Pána a Spasitele našeho povolati ráčil: děkuji Tobě z celého srdce svého, z celé duše i ze vši mysli své. A prosím Tebe pokorně, jakož jsi již duši mou Slovem svým potěšil, a bez přestání potěšuješ: tak dej mi při svaté večeri Beránka toho hodné těla a krve Jeho přijímání, a bych z hodu toho potěšení a radosti v svědomí nabýti, a potom i hodu věčného života při Tobě dojiti mohl, kdež jsi živ a kraluješ na věky věků, amen.

Srdečné modlení k Bohu Otci.

Ó Všemohoucí, věčný a dobrotivý Bože, Otče Pána našeho Ježíše Krista! Čest a chválu vzdávám Tobě ze srdce svého upřímného, žes ze své lásky a milosrdenství hlubokého mně i všem hříšným k věčnému potěšení Syna svého jednorozeného darovati ráčil, který nás svým bolestným umučením a smrtí přehořkou od zatracení věčného drazé vykoupil, s Tebou smířil a věčným blahoslavenstvím obdaril. K tomu také na jisté znamení své lásky, maje se z tohoto světa po dokonání díla spasení našeho viditelným způsobem od nás odbíratí, zůstavil nám velmi veliké vážnosti a hodnosti testament, v kterémžto nám ten svůj největší a nejdražší poklad: totižto své přesvaté tělo a předrahou krev, kterou na dřevě kříže za hříchy všeho světa hojně vylil, za pokrm a nápoj dává. Ach Otče! jak drahá jest Tvá k lidskému pokolení láska; jak bohaté a jak vzácné dobrodiní milosti Tvé? Ó Bože! jakž já tedy mám za tak veliká a nesčíslná dobrodiní Tvá mně padlému stvoření Tvému prokázaná dostatečně děkovati? Čím za Tvou lásku a vtělení Syna Tvého mám se oddati? Neb Ty jsi mne nuznému a v hříších se kochajícímu člověku netoliko Syna svého milého na vykoupení poslal, ale také k předrahé večeři, těla a krve jeho přesvaté z lásky povolal: Kdežto ne tělesný a pomínutelný pokrm a nápoj se dává; ale chléb života a živé studnice nápoj se přijímá. Ach Otče můj milostivý! poněvadž bez Tebe nic šťastného začítí ani dokonati se nemůže, k Tobě tedy ruce, oči i srdce své pozdvihuji, Tebe za pomocníka, vůdce a správodce v předsevzetí svém nynějším hledám i žádám, račiž Ty mne sám k takovému to hodu drahému, večeři Páně, hodného a způsobného učiniti, Duchem Svatým osvítiti, abych vírou silnou, ku potěšení duše své zarmoucené, takový hod užitečně přijati a užívati mohl. Učiniž to, ó Bože Otče, pro úplné Syna svého dosti učinění, a pro sliby své jistě, amen.

Kratičké rytmovní.

Ach, Otče, pomoz, ať hodně
užívám svátost toho dne,
kterous mne skrz Syna svého,

Spasitele všech věrného,
spořádal, abych svou duši
sytil jak na to přísluší.

Otče, vím že bez pomoci

Tvé nemohou nic věřící:

Protož rač sám při mně státí,

a mně z milosti své dátí,

bych skrz toto přijímání

všech hříchů svých byl zproštěný,

potom došel nebeského

spočinutí věčitého,

kdežto s Tebou na věčnosti.

budu držet hod s radostí, amen.

Srdečné úpění k Pánu Ježíši Kristu.

Ach, Ježíši, pokrme můj nejdražší! Ježíši, sílo má i občerstvení mé nejjistější! veliká jest Tvá dobrota, že tělem svým nás bídné a hříšné stvoření krmíš a krví svou napájíš; veliká Tvá moudrost, která ten prostředek předivný našla, že sebe skrz tělo své a krev s naším tělem i krví spojuješ; veliká Tvá všemohoucnost, když Tvé tělo od tak mnohých bývá přijímáno a krev Tvá od tak mnoha tisíc tisíců bývá požívána, přece však nemohou býti stráveny. Ó dobroto! ó všemohoucnost neobsáhlá! Ach, Ježíši, pokrme můj nejsladší, ó jak lační srdce mé po Tvém nebeském chlebě! jak žízní duše má po Tvých studnicích živých! Nasyť tedy, pokorně prosím, mou lačnou duši, občerstvi mou žíznivou duši, nakrm ji svou mannou nebeskou, napoj sladkostí nekonečnou, nasyť pokrmem nesmrtelným; občerstvi ji rosou nebeskou Tvé předrahé krve; občerstvi vodou bystrou ze studnice živé; občerstvi vínem veselosti své milosti. Ó Ježíši, lékaři mdlých duší nejdokonalejší! Tys se nehájil k nečistým hříšníkům přijíti a s nimi své obcování držeti; Tys se nestyděl na slámě tvrdé a v jesličkách, u prostřed hovádek položití a s nimi s hospodě bydleti; Tys sobě nestěžoval do domu malomocného vjíti a s ním spolu při stole seděti. Ach, Ježíši, obrať, prosím, oči své laskavé i ke mně, člověku hříšnému! Neb i já jsem z prostřed těch, pro kteréš Ty naroditi se ráčil. Mé srdce jsou ty tvrdé jesle, na kterých spočívání své milostné držeti máš. Já jsem ten malomocný, kterého krví svou drahou očistiti máš. Ach, Pane! jestli jsem milost u Tebe našel, nepomíjej služebníka svého! Aj dveře srdce mého stojí otevřeny, ještě jest místo v hospodě, vejdi ke mně, ať se dnes spasení stane domu srdce mého; naplň jej milostí svou a ozdob spravedlností svou. Tak mne hříšného potěšíš, nuzného obohatíš, smutného obveselíš. Ó Ježíši, spomocníku můj nejdobrotivější! Teď přicházím k Tobě, jakožto ne-

mocný k lékaři života; jakožto nečistý k pramenu vod očišťujících; jakožto slepý k světlu věčné jasnosti; jakožto chudý a nuzný služebník k Pánu nebe i země, prose poníženě o spomožení. Ó Ježíši! zhoj mou neduživost; obmyj mou nečistotu, osvěť mou slepotu, obohať mou chudobu, tak abych ten chléb anjelský, jenž jest pokrm nesmrtelnosti a nápoj upřímný krve Tvé svaté, požívati mohl s takovou uctivostí a poklonou, s takovým strachem a ponížeností, s takovou bázní a vroucností, s takovou vírou a doufanlivostí, jak by na takový skutek veliký a svatý náleželo, a mé duši užitečné a spasitelné býti mohlo, amen. Učiniž a způsob to při mně, ó Ježíši, má radost, mé potěšení nejvyšší. Amen.

Kratičké rytmovní.

Ach, Spasiteli Ježíši,
přístup k mojí truchlé duši:
obvesel ji sám skrz sebe,
neb vždycky touží po Tobě.
Naplniž ji svou milostí,
spoj se s ní v této bytnosti:
Nechť nad Tebe nic milšího,
většího neb vzácnějšího
nepokládá v tomto světě

být, ani v věčném životě,
ach, Ježíši, budiž se mnou,
v tu i poslední hodinu,
nechť Tě vždy v mém srdci nosím,
jakž sladký, s chutí okusím.
Ach, Ježíši, uslyš hlas můj,
ach, Ježíši, nechť jsem vždy Tvůj,
amen.

K BOHU DUCHU SVATÉMU.

Srdečné vzdychání.

Ó řediteli všech věřících dobrotivý! Ó těšiteli skormoucených žádostivý! Ó zástupce osiřelých laskavý, Duchu Svatý! Vstup, prosím a vejdi do příbytku srdce mého mnohými nepravostmi nakaženého; naprav a očisť vnitřnosti mé, ať Pán slávy, Kristus Ježíš, ke mně přijde a čistý příbytek v srdci mém sobě najde, amen.

Kratičké rytmovní.

Duchu svatý, drahý hosti,
plný lásky a milosti,
očisť, prosím, mé srdéčko,
ať v něm Ježíš má místečko;

Ozdob jej mravy ctnostnými,
Tobě i lidem milými;
naplň veselou radostí,
tak zbaven budu žalosti, amen.

Když k oltáři přistupuješ, takto vzdychej:

Ach, nejdobrotivější Pane Ježíši Kriste! dejž mi to z milosti své, abych Tvé nejsvětější tělo a krev Tvou nejdražší, při této velice slavné večeři Tvé hodně a spasitelně mohl přijímati, tak aby má vira a odpuštění hříchů mých ve mně se upevniti a láska k bližnímu mému vždy více a víc mohla se rozmáhati. Amen.

Když tělo Páně přijímati máš:

Zavítej, předrahý Ježíši, s pokrmem svým nejsladším těla svého přesvatého, které mně teď pod způsobem chleba posvátného, skrz služebníka svého pořádného podávati míníš. Ó nechť mně to samé slouží k životu věčnému, amen.

Jiné srdečné vzdechnutí.

Ó Pane Ježíši Kriste! Tvé svaté tělo nech mne sytí, posilňuje, potěšuje, chová i ostihá, v pravé a spasitelné víře k životu věčnému, amen.

Když krev Páně přijímati máš:

Zavítej, nejdražší Ježíši, se svým nejsladším a nejžádostivějším nápojem své nejvzácnější, za mne na dřevě kříže hojně vylité krve, kterou mně teď pod způsobem posvátného vína, nyní ku pití z rukou služebníka svého podávati ráčíš. Ó nechť mně ta samá slouží k obmytí hříchů mých, k obcerstvení duše mé, k potvrzení víry a k dosažení blahoslavenství věčného, amen.

Jiné srdečné vzdechnutí.

Ó Pane Ježíši Kriste! Tvá předrahá krev nechť mne napájí, obcerství, posilní a zachová v pravé víře, k životu věčnému, amen.

DĚKOVÁNÍ PO PŘIJATÍ TĚLA A KRVE PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA.

K Bohu Otcí.

Ó Všemohoucí a milosrdný Otče, Pane nebe i země! Ach jak převeliké povinen jsem já Tobě zvláště v tuto chvíli

li díkůčinění vzdávati, kdyžs mne opět, nehodné dítě své, při velebné svátosti večeře Páně, opravdovým tělem a krví Syna svého nejmilejšího, hojně nakrmiti a napojiti ráčil. Ach Bože! což obzvláštnějšího a dražšího na nebi i na zemi můž býti, nad tělo Syna Tvého jednorozeného, které On v jednotu osoby své Božské na sebe vzal a přijal? Jak jistější a pevnější může záloh spasení mého věčného býti, jako svatá a nevinná krev, kterou věčný Syn na dřevě kříže tak hojně za mé, ano všeho světa hříchy vyliti ráčil? Ó nebeský a v milosti bohatý Otče! vidím a poznávám, že nic většího a dražšího nemohlo vymyšleno a nalezeno býti, co bys na vykoupení lidského pokolení měl byl dáti, nad Syna Tvého jednorozeného, skrz kterého poslušnost netolikos nás věčného vězení pekelného osvobodil, ale také do hříchu z novu padající, Jeho předrahým tělem a krví přesvatou, nás sobě očišťuješ, posvěcuješ a k životu přivodíš věčnému. Ó Pane, vyznávám svou zlost a nehodnost, a zvelebuji milosrdenství Tvé a upřímnost, kterous mně v tuto chvíli z milosti své prokázati ráčil. I prosím Tebe, Otče dobrotivý, z gruntu srdce svého, rač skrz toto nyníjší velebné svátosti požívání mdlou a malou víru ve mně rozmnožiti, ve všelikém pokušení a protiivenství posilňovati, o Tvé lásce a milosti mne ujišťovati, spojití a s nebeskými dary svými bohatě naplniti, tak abych den ode dne u víře, v lásce, stálosti a známosti Tvé mohl prospívati. Tobě s chutí a radostí srdečnou obětí chval a díkůčinění v této smrtelnosti vzdávati, pokud někdy se všemi vyvolenými ve věčné Tvé svatosti a radosti nebudu u Tebe, Boha Otce, spolu s Tvým milým Synem i s Duchem Svatým za všechna dobrodiní přijatá ctiti, chváliti a velebiti na věky věků, amen,

Kratičké rytmovní.

Bože Otče dobrotivý,
všem věřícím lítostivý!
děkujit' z srdce pravého,
žeš mne opět Syna svého
tělem přesvatým nakrmit,

a krví drahou napojil;
dejž, ať toto požívání,
slouží mně ku obdržení
věčné slávy a radosti,
Bože! popřej to z milosti. Amen.

Děkování Bohu Synu.

Ó Ježíši! což mám Tobě za Tvou nesmírnou milost a neobsáhlou dobročinnost ofěrovati? Jak se mám Tobě za Tvá hojná a vzácná dobrodiní, kteréš mně hojně, jak nyní tak po všecken čas života mého prokázal, oddávati a obsluhovati? Tvá dobrodiní tak jsou mnohá, že je žádný sčísti, tak veliká, že je žádný obsáhnouti a vyměřiti nemůže. Zajisté veliké a obzvláštní jest to dobrodiní Tvé, ó Ježíši! když ses tak ponížil, žes do hrobu tmavého a jámy nečistoty veliké plné, to jest, do srdce mého hříchy nakaženého vjíti a sestoupiti se neostýchal. Ó Ježíši! má jedinká radost a potěšení jisté! Za takový Tvůj veliký a zvláštní skutek mně, nehodnému dítěti svému dnes prokázaný, budu Tobě díky vzdávat srdečně a jméno Tvé veliké ctít, chválit a velebit upřímně, časně a věčně.

Ó Ježíši! učíš se mnou skrz nynější chleba a vína posvátného požívání tu žádostivou výměnu, tak aby tělo Tvé a krev Tvá mé tělo a má krev byla, to jest, abych příkladem Tvým od té chvíle svatý, neposkvrněný, čistý Tobě i lidu Tvému milý život vésti mohl ve vši pobožnosti. Ó Ježíši, jak sladké a líbezné jest Tvé nejsladší tělo! jak vděčná a smačná Tvá nejdražší krev! Ó přerozkošné Pána mého tělo! Ó předrahá Ježíše mého krev! Uznávám i vyznávám, můj Ježíši, že my lidé hříšní netoliko nejsme hodni tělo Tvé a krev Tvou drahou požívati, ale ani jméno Tvé drahé Ježíš ústy našimi nečistými jmenovati. Ale předrahý Ježíši! když Ty skrz přijímání těla a krve své drahé nás očisťuješ a za příbytek svůj nás sobě osobuješ, činíš to ne pro naši zasloužilost, ani nějakou naši hodnost, ale pro milosrdenství své pouhé a lásku upřímnou, kterou k synům lidským máš. Ó Ježíši, jaks dobrotivý! Ó Ježíši, jaks milosrdný! když bys nás měl vedle hříchů našich, kterými Tě každodenně hněváme, spravedlivě trestati a pokutovati, Ty naproti tomu voláš a zveš nás k sobě upřímně a ofěruješ nám jak časnou, tak i věčnou svou milost a radost nebeskou. Požehnáno budiž tedy jméno Tvé slavné Ježíš, v kterém spasení naše skládáme; požehnáno tělo Tvé svaté které za nás na kříži ukrutně jest roztažené; požehnaná krev Tvá předrahá, kterou z pouhé milosti, pro vykoupení naše při smrti své bolestné vylil. Ó nejmilejší Ježíši! Věřím

a jistě o tom držím, že při tom hodů Tvém slavném na to jisté tělo Tvé, které na vysokém kříži mezi nebem a zemí pňelo, a kterého ruce i nohy hřebím, bok pak přeostrým kopím prohnán jest, že to samé opravdivé tělo pod posvátným chlebem a vínem a nyní jsem přijal a požíval, zač Tobě, ó Ježíši! povinen jsem díky vzdávat srdečně a jméno Tvé slavné ctít, chválit a velebit upřímně, časně i věčně.

Nyní, ó Ježíši! cítím, že s Tebou spojen jsem. Nyní poznávám, že s Tebou jedno tělo učiněn jsem, vedle výpovědi Tvé jisté: Kdož ji mé tělo a pije krev mou, ve mně přebývá, a já v něm. Nyní stal jsem se nesmrtelným, poněvadž požíval jsem tělo Tvé nesmrtelné; zač povinen jsem Tobě, ó Ježíši! díky vzdávat vděčně, a jméno Tvé drahé ctít, chválit a velebit upřímně, časně i věčně.

Ó nejupřímnější Ježíši! odkud mně to, žes mne tak milostivě navštívil? Žes se tak hluboce ponížil? Tys Stvořitel, já pak stvoření Tvé; Tys Pán, já služebník Tvůj; Tys Bůh, já bídný a hříšný člověk; Tys věčný, věčně trvající, já pak jsem marný a nestálý, kterého život jako dým a mlha panuje a hyne; Ty jsi svatost, dokonalost, dobrotivost, já pak hříšný, bídný a neužitečný červ: Přece však neostýchal jsi se ke mně, padlému a nečistotou naplněnému dítěti, přijít a v srdci mém příbytek sobě učiniti; zač děkuji Tobě, ó nejsladší Ježíši, srdečně a chválu vzdávat budu jménu Tvému svatému upřímně, časně i věčně, amen.

Kratičké rytmovní.

O nejdražší můj Ježíši,
nejsladší mede mé duši!
Tebe chválím, zvelebuji,
ctím, děkuji, oslavuji,
žes mne, své dítě nehodné,
nakrmil hojně toho dne
tělem i krví svou svatou,
na kříži za mne vylitou.

Ach Ježíši! dejž, ať slouží
ku spasení moji duši
to nynější přijímání,
večeře Tvé požívání;
po zdejší pak smrtelnosti
dej stolit v věčné radosti
se všemi Tvými svatými,
v nebi triumfujícími, amen.

Děkování k Bohu Duchu Svatému.

Ó Bože, Duchu Svatý, správce všech věcí nejmocnější! Ach jak velikou lásku, jak nevystihlou milost, jak nevypravitelnou dobrotu dokázals mně bídnému stvoření své-

mu, v tuto chvíli, kdyžs mne, netoliko na pastvu rozkošnou vyvedl, k studnici živé přivedl, ale také truchlou, žíznivou a lačnou duši mou hojně posilnil, bohatě nasýtil a žádostivě napojil. Ach, jakž bych já, hříšný člověk, takovému to spasitelnému hodu byl došel, kdybys Ty, ó Svatý Duchu, k němu mne byl nepřivedl? Jak bych tomu uvěřil, že by v něm spasení mé složeno bylo, kdybys Ty skrze služebníky své o takové věci divné skrze slovo své svaté nevyučoval? Jak bych mohl přesvaté tělo a předrahou krev Ježíše, Spasitele svého hodně požívati, kdybys Ty mne k tomu nespořádal a způsobného neučinil? Ach drahý těšiteli! chválím a oslavuji Tebe z gruntu srdce svého, že mne, dítě své, vedle vůle Otce nebeského a zaslíbení Spasitele mého, učíš, těšíš, řídíš a ve všelikou pravdu vedeš. Ach zůstávejž ještě i dále s tou svou dobročinností při mně a naplň srdce mé i mysl mou, žádost i usilování mé dobré se svou neobsáhlou milostí; zachovej u vnitřnostech mých světlo víry: zapal v srdci mém hořící lásku; nachyl uši k slyšení, srdce nakloň k věření a jazyk chval Tvých k prozpěvování. Ach neopouštěj mne v žádné bídě ani zármutku, v žádném soužení ani nedostatku; ale buď při mně se svou pomocí v těžkosti i žalosti, v soužení i pronásledování, v smutku i všem nedostatku; zvláště pak v hodinu smrti mé, kdežto jest ta poslední nejvyšší a největší potřeba. Ó rač při mně i v ten čas státi, abych známostí Boha pravého a stálostí víry veselou mysl i pokojným svědomím, směle a s radostí s tímto světem se rozloučiti a v Tvé Boží ruce duši svou poručiti mohl. Amen, dejž a splň to při mně, ó Bože Duchu Svatý, amen.

Kratičké rytmovní.

Tobě, Bože Duchu Svatý,
v dařích nebeských bohatý,
děkuji z srdce pravého
za dar osvětlení Tvého,
kteréž při této svátosti:
způsobils v mé vnitřnosti:
Ó přesilný Duchu Svatý,
prosím, rač vždy při mně státi

svou milostí utěšenou
a dobrotou neomylnou,
bych všecko k Tvoji libosti
činil, a ne k své žádosti,
po vše dni života svého
nestálostí poddaného:
potom po té nestálosti,
uved' mne do své radosti, amen.

JINÉ DĚKOVÁNÍ PO PŘIJATÍ SVATÉ VEČEŘE.

Z Žalmu 23 a 103.

Pán Ježíš jest můj pastýř, pastýř dobrý, kterýž duši svou za mne položil; nebudu míti žádného nedostatku; nebo když dal, což mnohem větší jest, kterakž by to, což podlejšího jest, dáti nechtěl? Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým přivodí mne. Ty rozkošné pastvy Jeho jsou svaté slovo a velebné svátosti Jeho. Nebo v *Evangelium* věčném přemilostných naučení a potěšení víc jest, než bylin a kvítí k zdraví lidem sloužících na všech lukách a zahradách po všem světě: Tou výbornou pastvou On mne pase, tím pramenem vod živých On duši mou proti tesknostem občerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti skrze věrné služebníky své. A protož byť mi se dostalo jíti i přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého; nebo Ty, Pane! vysvoboditeli můj se mnou jsi, prut Tvůj a hůl Tvá (pravidlo slova Tvého a otcovská Tvá kázeň), toť mne spravuje, to mne i potěšuje. Nebo slyším, ano i v skutku poznávám, že těm, kteříž Tebe milují, všecky věci, a tak i tělu odporné, napomáhají k dobrému. Můj Spasiteli! co mi více nežiní pravice Tvá? Přivedl jsi mne k Jordánu křestu svatého, kdež Otec nebeský skrze svědectví slova svého i nade mnou volal: Totoť jest to dítě milé, v němž mi se dobře zalíbilo. A Duch Svatý také k posvěcení mému se spustil; abych tak z vody a z Ducha Svatého znovu naroden jsa, dojíti mohl království nebeského. Nad to nade všecko strojíš hodný stůl před obličejem mým, stůl rozkoší rajských plný. Při kterémž hostí svých šetříš tak velice, že je z nesmírné lásky vlastním tělem svým sytiti a vlastní krví svou občerstvovati ráčíš. Jakož jsi pak i mne té manny nebeské a toho nápoje života nyní opět účastna učinil. Ó nevymluvná dobroto! Kde který pastýř jest, kterýž by ovce své tak tělem a krví svou krmil a napájel? Na to hledíce nepřátele moji, d'ábel i smrt, ač se zlobí a trhají, však přece zahanbeni býti musejí, vidouce, že mne padlého služebníka netoliko na milost přijímají, ale i tak drahým lékařstvím k životu věčnému posilňovati ráčíš. Pomazuješ olejem hlavy mé, vylévaje na mne dary milosti a potěšení Ducha svého Svatého. Kalich můj naléváš, až oplývá, dá-

vaje mi hojné (jakož v duchovních tak i v tělesných potřebách) požehnání. Nad to i dobrota a milosrdenství Tvé následovati mne budou po všechny dni života mého: a toť jest největší mé potěšení, že mne v jednotě církve své zachováš (věřím) až do skonání, po tomto pak bídném životě přivedeš i k účastenství slávy a radosti své. I kdo by se z těch a takových věcí neradoval? Kdo by Tobě, ó milosti plný Spasiteli, neděkoval? Dobrořeč tedy, duše má, Hospodinu a nezapomínej se na všechna dobrodini Jeho, kterýž odpouští Tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé, kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním, kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, odkudž se obnovuje jako orlice mladost tvá. Litostivý a milostivý jest Pán můj a Bůh můj, dlouho shovívající a mnohého milosrdenství. Ne podle hříchů našich nakládá s námi, aniž vedle nepravostí našich odplácuje nám! Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest převýšené milosrdenství Jeho nad těmi, kteříž se Ho bojí. A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše. Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává ten svatý Hospodin nad těmi, kteříž se Ho bojí: Neb zná slepení naše, v paměti má, že jsme prach. Dobrořečtež Hospodinu anjelé Jeho: Duchové čistí, mocní v síle, kteříž činíte slovo Jeho a radujete se i nad jedným hříšníkem, pokání činícím, z obrácení a spasení jeho. Dobrořečtež Hospodinu všickni zástupové Jeho, služebníci Jeho, kteříž s podivením hledíce na vysokost i hlubokost, i širokost otcovské lásky a milosti Jeho. Dobrořečte Hospodinu všickni skutkově Jeho na všech místech panování Jeho. Ovšem pak ty, duše má, dobrořeč Hospodinu: Neboť učinil tobě veliké věci ten, jenž mocný jest a svaté jméno Jeho. Sláva buď Bohu Otci, kterýž tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný. Sláva buď Synu Božímu, Pánu Ježíši Kristu, pastýři mému dobrému, kterýž umřel za mne a nyní k životu věčnému nakrmil a napojil mne. Sláva buď Duchu Svatému, kterýž ve mně, za mne lká, Abba, Otče! volaje a dává to svědectví duchu mému, že jsem syn Boží, syn a dědic věčných statků Jeho; sláva buď Trojici Svaté, jedinému Bo-

hu živému, nebo dobrý jest, nebo na věky trvá milosrdenství Jeho. Amen.

VII. Za ctný a pobožný křesťanský život.

Za milost Boží ku polepšení života.

Abba, milý nebeský Otče! od Něhož, jakožto od Otce světél, všeliké dobré dání a každý dar dokonalý s hůry stupuje. Pane Ježíši Kriste, jenž jsi původ i dokonavatel víry a všeho dobrého v nás, Bože Duchu Svatý, kterýž působíš všecko ve všech podle dobrolibezné vůle své, prosím Tě srdečně, abys ráčil dobré dílo, které jsi ve mně začal a dnes skrze svátost těla a krve Kristovy potvrdil, dokonati, abych se víc a více rozmáhati mohl v každé známosti a ve všelikém umění, abych zkušovati mohl, co jest nejlepšího, a abych byl upřímný a bez úhony až ke dni Kristovu, naplněn jsa ovocem spravedlnosti, skrze Ježíše Krista k slávě a chvále Boží. Ach můj Bože a Otče! já ten poklad, který jsi mi dal, v nádobě hliněné nosím. Dábel, svět i mé vlastní tělo mne sužují a bojují proti duši mé: Ach, dejž, abych udatně bojoval a vítězství obdržel, abych Tobě tělo své vydal v oběť živou, svatou, Tobě libou a proměnití se mohl v novotě mysli své, abych zkusiti mohl, která by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.

Ó Pane Ježíši! skrze ten blahoslavený pokrm a spásitelný nápoj Tvého těla a krve, kteréž jsi mne dnes účastným učinil, dejž mi Ducha Svého sílu, abych upevněn byl na vnitřním člověku. Přebývej v srdci mém skrze víru, dej mi v lasece zakořeněnu a založenu býti, abych se učil poznávati, kteráž byla vysokost, hlubokost, širokost a dlouhost lásky Tvé a že Krista Pána milování lepší jest, než všeliké umění, a abych naplněn byl všelikou milostí Božskou. Dejž mi ducha lásky, tichosti, pokory, trpělivosti, vroucnosti, bázně Hospodinovy, milosti a modlitby, abych Tobě zatím se všemi svatými náležitě sloužiti mohl a potom královstvím Tvým vládl a život věčný dědičně obdržel.

Ó Bože Duchu Svatý, osvěť srdce mé svým věčným světlem. Odvráť srdce mé od světa a Jeho žádosti: žádosti očí, žádosti těla a pýchy života, abych se na Ty věci, které jsou za mnou, zapomínal. Dej abych svaté, vysoce

velebné jméno Boží opravdově posvěcoval, ustavičně chválil, nikdy se mu nerouhal, v pronásledování nezapřel, ale až do smrti směle vyznával. Dej, aby království Boží ve mně bylo a zůstalo, království pak ďábla ve mně a v mém bližním vždy více a více rušeno bylo. Zachovej mne od lži, rouhání, bludu, slepoty a temnosti, od nevěry a zoufání, i od všelikého hříchu a hanby. Pokoj pak Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hajiž srdce mé, i smysly mé v Kristu Ježíši, Pánu mém. A když má poslední hodinka přijde, nechať to požehnané jméno Ježíš mé ostatné slovo, Jeho tělo a krev můj poslední pokrm a nápoj, Jeho umučení a smrt mé poslední myšlení bude, tak, abych v tom blahoslaveně usnul a v den poslední soudný vesele k životu věčnému povstati mohl. Amen.

Za dobrý a nový život.

Ó Duchu Svatý! všech věřících posvětiteli nejdobrotivější: Přijď a skloň se, prosím, ke mně, s trůnu svého nebeského, řed', vyučuj i sproved' mne po cestách svých přímých: Dej a vlož v mysl mou, co bych měl činiti a co bych měl zanechati; ved' mne v pravdě své; otevři, rozvaž a osvěť rozum můj hloupý, a naplň jej žádostí i moudrostí svou neeskou. Nechť ve mně vzrůstají víra živá, vzývání vroucné jména Tvého, milost upřímná, dobrotivost vděčná, mysl čistá, i jiné těm podobné a Tobě příjemné ctnosti. Rozmáhej v srdci mém známost velikého a nevypravitelného tajemství, ó Ježíši, Spasiteli můj, napiš a nakresli ji na tabulce srdce mého literami a barvami živými: Co nevím, vyučuj mně; co nemám, dej mně; co nevidím, ukaž mně; co mám, zachovej a rozmáhej při mně. Odejmi ze srdce mého i myslí mé všelikou nerozumnost, blud a hloupost a zachovej mne v pravdě své svaté.

Ó studnice všeliké moudrosti! buď také má moudrost i rada, mé světlo i pomoc, a dej šťastlivý prospěch i požehnaní ve všem mém předsevzetí i konání. Pomoz moudře a chvalitebně všeliké usilování dobrá konati, abych to jedině činil, co by užitečné a chvalitebné, vzácné a spasitelné, Tobě Bohu, milé, mně pak i bližnímu mému prospěšné býti mohlo. Posvěť mou duši a srdce čisté stvoř ve mně. Rozmnož a zažni při mně všeliké ctnosti křesťanské; zachov

ho a hříchy škodlivé, a neuvalil na sebe pokuty těžké, a hněv Tvůj přísný. Varuj mne od všeho zlého nebezpečení těla i duši škodného, i ode všech protivníků mých.

Ó těšiteli, Duchu Svatý, těš mne ve všem mém zarmoucení i protivenství. Dej svědectví duchu mému, že dítě Boží jsem; pozdvihni, retuj a neopouštěj mne; stůj při mně v životě i při smrti; občerstvuj mne prvé, nežli se odtud odeberu; posilni mne v poslední hodině mé, mluvě k duši mé: Já jsem tvé potěšení! Naplň srdce mé radostí i veselostí svou, a učin' jej sobě chrámem v tomto i v budoucím životě. Obstup mne milostí svou velikou, kterouž nebe i země obsáhnouti nemohou; chraň a opatruj mne před vším neštěstím těla i duše. Požehnej a spasena mne učin', jak zde časně, tak potom věčně, amen.

Srdečné vzdychání.

Předrahý Pane Ježíši,
pomocníku nejjistější!
posilň, bych již od té chvíle
ne k své, ale k Tvoji chvále
začal žít času každého
v novotě života ctného,

konal běh života svého,
potom došel bytu toho,
věčné nebeské radosti,
a tak v svaté pobožnosti,
v čistotě, bázni, střidmosti
v nepřekonalé svatosti, amen.

Za následování Krista Pána ve všech ctnostech dobrých.

Ó nejmilejší a všelike upřímnosti i lásky, tichosti i pokory, trpělivosti i vděčnosti plný Ježíši Kriste! Jak krásný a ctností bohatý příklad života pobožného nám po sobě zanechatí ráčils, abychom všickni v Tebe věřící na ten samý netoliko pamatovati hleděli, ale také skutečně se vši pilností následovali. Tys zajisté to čisté a žádnou špínou nepokalené zrcadlo všech dorých ctností, Tys ten dokonalý a úplný příklad svatosti i trpělivosti; Tys to dítě předivné a obzvláštní pobožnosti; Tys učitel věrný vši spravedlnosti. A jak odporný, jak nerovný, jak hříšný a Tobě nemilý vedu já život v této smrtelnosti! Měl bych v Tobě jakžto nové stvoření žiti; a já více v starém člověku se kochám, nežli v Tobě, svém Spasiteli laskavém; měl bych podle ducha žiti, a já žiji podle těla, nerozvažujíc toho, co sám v slovu svém svatém mluvíš: Budete-li podle těla živi, zemřete.

Ach, upřímný a dlouho shovívající Ježíši! odpusť mně, prosím, mé veliké hříchy, přikryj výstupky mé a nehleď na mé nepravosti; odvráť své svaté a jasné oči od nečistoty mé. Nezavrhuj mne od tváře své, aniž vyháněj mne z příbytku svého, jakožto nečistého a malomocného. Vyráz z srdce mého všelikou pýchu, která jest semeno ducha nečistého, a vlož v něm pokoru a tichost, která jest základ všech ctností. Ozdob srdce mé pravou vírou, hořící láskou, živou nadějí, synovskou bázní, vroucnou a svatou náklonností k službám Tvým. Ó mé jedinké potěšení, má radost i doufání, má čest i krása, Ježíši Kriste! Spoj se s tělem i duší mou, abych spojen jsa s Tebou, já v Tobě a Ty ve mně žil věčně. Nechť žiji Tobě a ne sám sobě. Dejž mi tu lásku, abych Tebe tak mohl znáti a milovati, jak Ty sám vyhledáváš a chceš ode mne míti. Tys mé světlo, ach osvět' mne; Tys můj život, ach živ mne; Tys má ozdoba, ach ozdob mne ctnými a šlechetnými mravy. Tvé jsem stvoření, ostříhej mne; Tvůj příbytek, přebývej ve mně: Tvé dílo pomáhej, řeď a spravuj mně ke všemu dobrému.

Ó Ježíši, věčná cesto, sprovázej mne! Věčná pravdo, vyučuj mne! Věčný živote, živ a občerstvuj mne! Ach, nedopouštěj duchu zlému moc jeho nade mnou prováděti, aby svou zlost, lež, pýchu, hněv, lakomství, závist a nečistotu, které on sám původce jest, skrze mne jakožto skrz nějaký nástroj nekonal a neprováděl. Pomáhej, ó Ježíši dobrotivý, všeliké marnosti světské přemáhati, hříchu se vystříhati a pobožný, dobrými ctnostmi ozdobený, Tobě pak, Spasiteli svému, milý život vésti. Pomož žádosti těla mrtviti, tak abych s Tebou ve věčně a radosti mohl na věky přebývati amen, amen.

Za pravou a spasitelnou víru.

Všemohoucí, milosrdný a dobrotivý Bože! Ty víš i znáš dobře, že srdce mé od přirození nevěrou, pochybností a nedbanlivostí velice jest porušeno a zkaženo, tak že Tvé opravdivé a spasitelné slovo, které jest pravidlo a prostředek spasení našeho, zřídka k sobě přijímá, zřídka tomu samému věří, zřídka se v něm těší a kochá. Ach, odpusť, odpusť, Otče milý! takovémuuto mému lehkomyšlnému hříchů těžkých páchání, odvráť ode mne zasloužilou

pokutu, kterou hroziš, kteří v člověku a věcech pominutelných se kochají a svou nadějí skládají.

A poněvadž nemožné jest Tobě, Otci nebeskému, bez víry se líbiti, prosím tedy srdečně, rač Ty sám srdce mé skrz víru ode všech pochybností, pověr a modloslužebnosti očistiti a marné doufanlivosti v časném zboží a hodnosti, v lidské lásce a pomoci sprostiti: Nebo zlořečený jest ten, kterýž nadějí svou v člověku smrtelném pokládá: Zažni v srdci mém světlo pravé víry a doufanlivosti, abych Tebe, Boha jediného a pravého, mohl pravě poznati, tak jaks se v Slovu svém sám ráčil zjeviti. Zapal vnitřnosti mé k srdečnému a jistému slibů Tvým věření o milosti Tvé a hříchů odpuštění skrz Syna Tvého milého mně vydobyté. Popřej mi to, Pane milý, bych se těchto třech sloupů víry pravé vždy pevně držel, jakožto Tvé věčné pravdy, Tvého upřímného milosrdenství otcovského, k tomu Tvé neobsáhlé všemohoucnosti. Při tom, prosím Tebe, Otče milý, rač víru mou mdlou při mně každodenně rozmáhati, nalomenou třtinu zmocňovati, tlící jiskřičku rozněcovati, a i tomu nejmenšímu zrnečku víry v srdci mém veliký vzrůst a bujně kořínky dáti, tak aby mnohé ovoce víry, totižto naděje, lásky, pokory, trpělivosti, pobožnosti a stálosti ze sebe vydávati mohlo, ke cti a chvále jména Tvého svatého.

Ó Pane Ježíši! kterýžs jsi cesta, pravda i život všech v Tebe věřících, cesta v učení svém neomylném, pravda v slibích svých jistých, život v zásluhách svých drahých. A protož prosím Tebe, ó věčná cesto! nedopouštěj mne od sebe zblouditi! ó věčná pravdo, nedej mne duchům lživým svoditi, ani o slibích Tvých jistých pochybovati; ó věčný živote! nepropouštěj srdci mému v časných a pominutelných věcech své doufání zakládati; ale spoj se Ty sám se mnou skrz víru, přebývej ve mně skrz víru se všemi dary a dobrodiním Tvým hojným.

Ó Bože Duchu Svatý! vsaď a vštěp mně, prosím, skrz víru v živý kmen vinný Spasitele mého Ježíše Krista od kteréhož bych dosáhnouti mohl života mého občerstvení, tak aby víra má nebyla mrtvá, ale živá, z které by ovoce lásky, dobroty, přízně i milosti vycházelo ve všelikém skutku dobrém. Obnov ve mně obraz Boží skrz ospravedlnění z víry a posvěcení života. Učiň mne skrze víru stvoření nové,

tak abych Tobě, Bohu svému, ofěrovati mohl oběť příjemnou, jako Abel, a někdy skrz víru dojiti mohl radosti nekonečné anebo blahoslavenství věčné, kterážto jest koec víry naší. Skrze Ježíše Krista, Pána a Spasitele našeho, na věky požehnaného, amen.

VIII. Za všelijaké života vezdejšího potřeby.

Za žádostivý pokoj.

Ó Pane a Bože pokoje! Ach jak šťastliví a svatí jsou ti lidé, kterým Ty milost svou dáváš a pokoje stálého uděluješ. Neb kde pokoj Tvůj přebývá, tam všechno děje se zdařile, šťastlivě a vesele. Tam se káže o jménu Hospodinu, že tak veliké a slavné jest: Ó jak jest to vzácná milost a obzvláštní Boží dobročinnost! Tam se schvaluje Pán všeho stvoření ve shromaždení společném, že tak dobrý jest: Ó jak jest to veliká radost! Tam starší z lidu sedí v správě při soudech, neporušeně zachovávajíce pořádek chvalitebný: Ó jak jest to rozkošná okrasa! Tam lidé žijí bezpečně, bez strachu a starosti; ó jak jest to zvláštní dobrota! Tam se rozmáhají lidé v svých obchodech a užívají statky své s radostí veselou: Ó jak jest to předrahý dar! Tam vykonává jeden každý své práce polní i domácí s užitkem, a pole vydává úrody v hojnosti: Ó jak upřímné a vděčné jest to obveselení. Tam dítky žijí v bázni a v známosti Boží prospívají den po dni: Ó jak přeutěšená jest to potěcha.

Ó Králi pokoje! ach jak naproti tomu nešťastní a zarmoucení jsme my lidé, kteří pokladu tohoto drahého, pokoje svatého (od několik roků) zbaveni jsouce, v samých pokřikách vojenských, v rabování, pálení, šacování, utískání a krve křesťanské vylévání žít a zůstávat musíme. Duše naše vyhnány jsou z pokoje, tak že na dobré věci, které někdy v hojnosti užívali, zapomínati již musíme. Živnost naše hojná odňata bude (jest) od nás; neštěstí ze všech stran šturmuje a valí se na nás; cizí národ sužuje nás: Ó soužení hrozné! Král strašlivý, smrt litá pracuje všudy mocně; vojna nesyťá tráví všechno okolo sebe nemilostně; křesťan křesťana sužuje; bratr bratra pronásleduje a poňhan vše pospolitě pálí, lapá a morduje: Ó žalost neslýcha-

ná! Kníže tohoto světa zlobivé, satanáš, obchodí a svodí nás, po pravici s nevěrou a odpadlictvím; po levici s bezpečností a nedbanlivostí; z předu s vojnou a pronásledováním; ze zadu se soužením a zoufalstvím. Ó bída! ó nebezpečenství ukrutná!

Ó Pane pokoje! přej a dej nám opět z milosti své ten žádostivý pokoj. Odvráť hněv svůj od vlasti naší, který jako oheň sežirající všecko okolo sebe sežirá, aby plamen nesvornosti při nás všecko nestrávil. Nedopouštěj školy a chrámy své pustošiti, ani službám svým Božským a pořádkům dobrým klesati. Dej křesťanství Tvému draze koupenému ten zdávna žádostivý, svatý a zlatý pokoj. Ohrad' je zdí ohnivou, obstup vozy anjelskými, pomoz ramenem svým spomáhajícím, zastín mocnou rukou svou, tak aby chom v pokoji do chrámu Tvého choditi, v pokoji slovo Tvé s užitkem slyšeti, v pokoji služby konati, v pokoji v příbytích našich Tebe ctíti chváliti a oslavovati mohli po vše dni životů našich.

Ó kníže pokoje! Pane Ježíši Kriste, pomoz aby všickni panovníci a páni tohoto světa snesitelně a pokojně živi byli, spravedlnost a pokoj milovali, jednotu a svornost hledali a následovali. Zbraň hubci pokoje, d'áblu pekelnému, aby semeno nenávisti mezi křesťany neroztrásal, k nesvornosti nepobízel a k roztržitosti nepřiváděl. Upokoj všechny nemilující pokoj, kteří k boji toliko a k roztržitosti chuť mají a k nenávisti i hněvu jiné popouzejí. Rozptyl, ó Bože, pyšné rady jejich a zahanbi je v předsevzeti zlém. Spoj a svaž srdce všech křesťanských panovníků svazkem svornosti, svazkem jednomyslnosti, tak aby uvedeni jsouce v mír a pokoj, Tvá sláva i jméno Tvé mohlo ctěno, chváleno a velebeno býti mezi všemi národy.

Ó milovníče pokoje! bez Tvého pokoje není žádné požehnání v krajině, žádné rozhojnění v živnosti, žádné štěstí v povolání, žádný prospěch v pracování. Dej nám tedy, ó Bože, Tvé štědré požehnání v domích i dvorech, polích i rolích, v štěpnicích i vinicích. Dej nám pokoj v zemi naší, učiň s námi smlouvu milosti, smlouvu bezpečnosti, aby chom směle a bezpečně v krajině naší bydleti, pokojně věci z požehnání Tvého nám daných užívat i v tichoti a svornosti, v lásce i upřímnosti s potomky našimi žiti a bydle-

ti mohli. Uslyš, prosíme, tuto poníženou žádost naši, Bože Otče, Bože Synu, Bože Duchu Svatý, jediný a pravý Bože náš, na věky požehnaný, amen.

Za odvrácení hněvu Božího.

Ó svatý Bože a milosrdný Otče! jenž jsi veliký v dobrotě, svatý v milosti a nevyměřený v milosrdenství. Ty víš, jak hluboce jsme do hříchu upadli, jak dalece od přikázání Tvých se uchýlili a jak velice velebnost Tvou Božskou obrazili. Hříchů našich více jest, než hvězd na nebi, víc než písku v moři, víc nežli prachu na zemi. Oči naše vedly nás k zlému a uši ku poslouchání marných řečí nakloněné jsme měli, ústa naše byla plna zlořečení, a jazyk mluvil lež; srdce naše náchylné bylo k závisti a duše ku páchání mnohých zlostí; ruce naše vztahovali jsme ku pracem zapověděným, a nohy pouštěli jsme rychle běžeti po cestě všeliké nepravosti. Ó dobrotivý Bože! vyznati musíme, že jsme mnohem větší kárání zasloužili, nežli snášíme, těžší pokutu zavinili, nežli trpíme. Že nás pak ještě tak šanuješ a do konce vyhubiti a zkaziti nedopouštíš, to činí Tvá neobsáhlá láska, Tvá hluboká dobrota, Tvé nevýmluvné milosrdenství, které k lidskému pokolení máš. Ach srdečný Otče! Prokazujž, prosíme, nad námi i dále tu Tvou dobrotu: Ukaž nám i budoucně množství své milosti a obvlažuj srdce naše soužené vodou čerstvou své lásky. Veliká jest naše bída, ó nechť se nám také veliké Tvé milosrdenství stane; nezakrýváme hříchy naše, ale odkrýváme; nezamlouváme zlosti naše, ale vinni se dáváme před Tebou. Ach, odpusť, odpusť nám, Pane, provinění naše a šanuj dilo rukou svých, draze vykoupené. Milost u Tebe hledáme a ne spravedlnost; nebo kdybys chtěl s námi zacházeti podle své spravedlnosti, kdož by před Tebou ostál! Prokaž nám tedy svou milost a budou nám odpuštěny viny naše.

Nehled' na naše hřešení,
ale na své zaslíbení,
bud' nám v úzkostehh přítomný,
a dej hříchů odpuštění.

Odvrať od nás i celé krajiny naší zasloužilou pokutu. Učiň konec dnům žalosti, dnům těžkosti, dnům soužení i

naříkání a obvesel všechny po Tobě toužící. Odpusť nám pro jméno své svaté a smiluj se nad námi. Obrať k nám milosti bohaté srdce své otcovské a pohled' na soužené dítky své. Otevři k nám střeva dobroty své a dej, ať v nich zůstáváme bezpeční. Těžkost snášíme, ach ulehčiž jí; strach podstupujeme, ach odvráť jej; bídu trpíme, ach pomoz nám z ní! Sejmi s nás břemeno hříchů našich, břemeno pokut našich, břemeno hněvu svého těžkého. Netresci nás, Pane, v rozhněvání svém a v prchlivosti své pomsty nevylévej na nás. Nepouštěj na nás střel, ruka Tvá nechať těžce nedoléhá na nás.

Ach, Otče milosrdný! dosti dlouho jsme již kvílili, dosti dlouho lkali, dosti dlouho žalostivě vzdychali, dosti dlouho soužení, strach a nebezpečnoství veliké podstupovali. Učiň, ach učiň již jednou konec našeho soužení, našeho lekání, našeho utiskání. Proměň laskavě hněv svůj v milost, zlořečení v požehnání, horlivost v upřímnost a kárání v smilování. Dej nám tu milost, abychom z takovýchto Tvých pokut a kárání moudrosti sobě nabývali a od hříchu přestanouce, Tobě žiti a sloužití začali, pravdu Tvou milovali, spravedlnosti se přidrželi a po blahoslavenství věčném toužili. Ó Bože! popřej nám srdce, které by Tě ctilo; jazyk který by Tě chválil; oči, které by na Tě samého patřily; uši, které by slovo Tvé svaté s radostí poslouchaly; ruce, které by dobře činily; a nohy, které by po cestě pokojně běžely. Zapal, milý Otče, v nás svou bázeň, abychom se hněvu Tvého lekali; zapal pokoru i trpělivost, abychom v kříži, v soužení, v zármutcích a nedostacích pokorní a trpělivi byli; zapal v nás stálost a víru silnou, o slibích Tvých jistých, abychom v žalosti i v radosti, v zlých i dobrých časech, v štěstí i v neštěstí při Tobě a slovu Tvém pravdivém neporušeně stáli. Ó Bože! vytrhniž nás ze vši zdejší žalosti a dej nám se sebou bydlet ve věčné své radosti a milosti, amen.

V ČAS STRAŠLIVÉHO HŘMĚNÍ.

Vnitřní lkání.

Bože Otče, smiluj se nad námi a rač býti s námi! Bože Synu, smiluj se nad námi a braň nás od všeho zlého! Bože Duchu svatý, smiluj se nad námi a posilni i potěš nás v tom-

to strašlivém bouření! O Trojice svatá, jeden Bože, smiluj se nad námi a neopouštěj nás, dítek svých! Amen.

Modlitebné úpění.

Všemohoucí, věčný a nebeský Otče, kolikrátkolvěk v oblacích nebeských se strašlivým povětrím, hrozným hřímáním a lekavým blýskáním slyšeti se nám dáváš, tolikrát s velikým zvonem pokání srdci našemu zvoníš, chtě nás lidi hříšné ku poznání velikých hříchů našich přivésti, a probudiv ze sna hříchů, k sobě ku bezpečnému bytu uvésti. Tys ten Bůh milosrdný, který nechceš smrti a zahynutí člověka hříšného, ale raději, aby se k Tobě obrátil a živ byl. Tys Bůh horlivý, kterýž tresceš nepravost na třetím i čtvrtém pokolení těch, jenž neostříhají příkázání Tvých, který také s jedním hromobitím, s jedním bleskem v okamžení všecko, cokolvěk na této široké zemi jest, můžeš zkaziti a do gruntu vyvrátiti. Tys ten Bůh mocný, který svůj hrozný hlas slyšeti dáváš skrze strašlivé hřímání, skrze blesk a plamen šířající ohně škodlivý, skrze prudký přívál a krupobití hrozné, aby jednakaždá duše lidská sílu, moc a udatnost ramene Tvého přemocného zkusiti a poznati mohla. Poněvadž tedy, ó Bože milosrdný! opět se nám v tuto chvíli mocně a strašlivě s výsosti své nebeské blýskáním a hřímáním znáti a slyšeti dáváš, v Tvých pak přesilných ramenách jedině záleží a stojí všecken náš život i smrt, všecka naše zachování i zkažení; pročez slušně v Tobě samém, Bohu všemohoucím, své jedinké potěšení, útočiště i doufání, před Tvou velebností rozhněvanou srdečně se pokoříme, hledající Tvé lásky, milosti a smilování. Smiluj se tedy nad námi bídny, netresci nás vedle zasloužení našeho, aniž vcházej v soud s námi, nebo před Tebou nebude moci obstáti žádný živý. Smiluj se nad námi pro své předústojné jméno a pro drahou zásluhu Syna svého milého, Ježíše Krista, buď nám milostivý. Šanuj nás, jakožto stvoření své a budeme Tobě s větší bázní a třesením podle vůle Tvé dobré ochotně a poslušně sloužit, ano budeme Tebe jakožto našeho Boha milostivého a Otce laskavého netoliko časně, ale i věčně ctít, chválit a velebit. Dejž nám tu milost, abychom skrze slovo Tvé pravdivé, skrze zázračné a divné znamení, i skrze veliké a děsné hřímání zlých žádostí těla se vystříhali, a k

Tobě, samému Bohu živému, Bohu věčnému, Bohu milosrdnému, opravdivě, z gruntu srdce našeho se obraceli. Ostříhej a varuj skrze stráž anjelů svých svatých nás i příbytky naše; zachovej od škodného zapálení všecky statky naše; zachovej od blesku i krupobiti všecko osení i ovoce naše. Pomoz, abychom na příští Tvého milého Syna, Ježíše Krista, vždy se rozpomínali a hotovi byli k radosti Jeho vitati a tak Tobě Bohu našemu s čistým srdcem a myslí veselou vždy sloužiti. Neb rovně jako blesk přichází od východu a svítí až k západu: tak bude i příští Syna Tvého. O Pane, buď nám milostiv! Ó Pane, obrať tvář svou laskavou k nám a smiluj se nad námi, amen.

Kratičké rytmovní.

Ach Bože Otče nebeský,	zachovej nás i příbytky,
věrný milovníče lidský!	statky i všecky nábytky;
k Tobě, Pánu, se hrneme	zachovej krásné štěpnice,
a spomožení hledáme:	louky, role i vinice
Odvrať povětrí nynější,	od krupobití prudkého,
jenž škodit můž zemi naší,	hromobití strašlivého,
zažen s pole k horám pustým,	i od škodlivého ohně,
k skalám velikým a tlustým;	chraň nás, ó laskavý Pane;
tak budeme tě chváliti,	
zde i v nebi věčně ctíti. Amen.	

Srdečné vzdychání.

Ó Pane! Tobě poroučím tělo, duši, dům, statek i vše, cokolivk nám i bližním našim přísluší. Od Tebe, ó Bože náš! máme, čímkolivk vládneme, pročez Tobě opět, jakožto dárci našemu dobrotivému, ve všemohoucí ochranu a obranu oddáváme. Ty chováš a spravuješ všecko; Ty víš a mocen jsi od zkázy zachovat všecko; neb bez Tvé vůle a vědomosti nemůže ani jeden vlas s hlavy naší spadnouti; protož v Tvé milostivé opatrování všecko, cokoli od Tebe, Boha našeho, máme, nyní i vždycky poroučíme. Ty chraň, braň a opatruj nás, neb Ty jsi Bůh, Stvořitel, Pán a Otec náš požehnaný, od věků až na věky, amen.

Po odvrácení těžkého povětří.

Všemohoucí Bože i milosrdný Otče! my bídné, mdlé a bázlivé stvoření Tvé teď slyšeli a viděli jsme zjevně Tvou velikou a hroznou moc Božskou: odkud poznáváme, že Ty netoliko jsi Bůh veliký, mocný a horlivý, ale také i otec náš milost: který i uprostřed toho největšího nebezpečení můžes mým pomoci a laskavě odsud vytrhnouti. Děkujeme tedy Tobě, Otče náš dobrotivý, žeš vzdychání naše v nynější potřebě milostivě vyslyšeti a v hněvě svém rozpomena se na sliby své upokojiti ráčil. O Pane litostivý, zajisté pomněls na nás, jak někdy na Noe při potopě světa; vyslyšels nás, jako učedníky své, s lodičkou svou v moři se pohřžující, zachovaje nás od hromobití hrozného, od krupobití škodného, od ohně šírajícího, i od zlé, náhlé, nenadálé smrti, a tak v skutku dosvědčil to své otcovské zaslíbení: když půjdeš přes vodu, s Tebou budu; pakli přes řeky, nepřikvačí Tě: půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se Tebe; nebo já, Hospodin, Bůh tvůj svatý Izraelský, jsem Spasitel tvůj. Tys, ó Bože, víru i naději naši v nás upevnil, kdyžs nás rukou svou mocnou jak Petra na moři z nebezpečení vytrhl. Tys svou všemohoucí stráží naše těla i životy, naše dvory i příbytky, naše pole, role, osení s všemi nábytky pevně ohradil, tak že toto nynější povětří strašlivě škodit nám nijak nemohlo. To byl naše útočiště i pomoc naše, schrána i obrana silná, naše skála i hrad pevný; zač dlužní jsme Tebe, Boha našeho dobrotivého ctití, i chváliti, netoliko časně ale i věčně, amen.

Ve všelijakém kříži a soužení.

Ó Otče milosrdenství a Bože všelikého potěšení! milostivý Bože, laskavý Otče! kam se utéci mám v své potřebě než k Tobě samému? Kdo mi může pomoci, jestli Ty mi nepomůžeš? kdo mne potěší, jestli Ty mne nepotěšíš? Protož nikde nemohu pomoci a potěšení hledati, jedině u Tebe. Tys sám pověděl, Bože můj, že není jiného Boha a spomocníka mimo Tebe. I já také jiného nevím, aniž chci kdy o někom jiném věděti. Protož jedině k Tobě samému přicházím, na Tebe samého se spouštím a Tebe samého za milost, ochranu, potěšení a pomoc žádám. Všecka žádost a toužení, vše-

cko vzdychání a úpění mého bídného zarmouceného srdce k Tobě jest obráceno. Vyveď mne tedy z úzkostí mých a viz trápení a bídu mou. Já uznávám pokorně, žeš Ty mně toto soužení naložil, a rád vyznávám, že jsem ještě větší pokuty a rány svými hříchy zasloužil. Ale také věřím, ó Pane, že i u prostřed kříže Tvé věrné otcovské srdce ke mně zadržíš. Ach! nechť tedy nebude ruka Tvá nade mnou příliš obtížná; netresciž mne v hněvě svém a nekárej mne v prchlivosti své; ale pomoz mi opět, a buď mi milostivý; na Tebe se spoléhám, dej, ať nebudu zahanben na věky. Nebo Ty nemáš zalíbení v našem zahynutí, po pláči a nařikání naplňuješ nás radostí a plesáním. Jménu Tvému budiž věčná čest a chvála, ó Bože Izraelský.

Nejmilejší Ježíši! můj drahý Vykupiteli a Spasiteli! Ty voláš všecky křížem a bídou obtížené ditky Boží k sobě a praviš: Pojd'te ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, já vás občerstvím. Na toto Tvé slovo já nyní k Tobě přistupuji, nebo aj já jsem pracující a těžkým křížem obtížený. Soužení srdce mého rozmnožuje se, já potřebuji Tvého občerstvení. Ach Pane, já vím dobře, že skrze mnohá soužení do království Božího vcházeti musíme, nebo Ty sám v tom předešel a cestu nám připravil v svém bolestném umučení: ale však Ty znáš mdlobu těla mého, protož nedopustíš mne pokoušeti nad možnost mou. Ty jsi sám ve všem pokoušen byl, jako i my, abys spolu útrpnost s námi míti mohl. Nechať tedy nyní milosrdenství u Tebe najdu; posilň mdlé ruce, zdržuj klesající kolena a potěš soužené srdce, abych nezahynul v svém trápení. Já v milosrdenství Tvém doufám, plesati bude srdce mé v spasení Tvém, a zpívati, když mi dobře učiníš. Požehnaný budiž, Pane, každého dne! Ty vzkládáš na nás břímě, ale opět ho snímáš a pomáháš nám; Ty jsi Bůh silný náš, Bůh silný k hojnému spasení; Hospodin Pán, kterýž ze smrti vyvodí.

Pane Bože Duchu svatý, Ty Bože trpělivosti; ty jsi mdlých síla, zarmoucených potěšitel, opuštěných pomocník. Já padám před Tebou v modlitbě své, a překládám Tobě všecka Tvá milostná a potěšitelná zaslíbení, kteráž jsi zarmouceným a v bídě postaveným učinil. Protož pomniž na to, co jsi mluvil, a dej mi sílu z nebe, abych svůj kříž, pokud se Tobě líbí, nésti mohl. Nechať žádná bída, jakkoli veliká,

Tvé slovo ze srdce mého nevytrhne, můj len víry kouřící se neuhasí, mého modlení horlivost neudusí a mne ku hříšné netrpělivosti nepřivede: ale popřej mi křesťanské trpělivosti, aby po šlépějích svého trpícího Ježíše krácel a svůj kříž na sebe vezma Jeho ochotně následoval. Stůj při mně milostí svou, abych v této průbě křížové dobře obstál, a zkušeni víry mé, mnohém dražší nežli zlato, které hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo. Ukaž mi také ku potěšení v mé bídě onu budoucí slávu, kteréžto všecka nynější utrpení nejsou rovná. Tak všecku bídu, všecko neštěstí, všecko soužení šťastně přemohu. Nebo Ty dáváš svědectví duchu mému, že jsem já i uprostřed největšího soužení dítětem Božím a spolu dědicem mého Ježíše. Ty svým časem můj zármutek v radost, a mé slzy v plesání proměníš. Mezi tím Ty zůstáváš mé jedině a věčné potěšení. Amen. Amen.

Modlitba mládence neb panny.

Hospodine, Stvořiteli a zachovávateři života mého! Ty jsi mne v skrytě sformoval, a ze života matky mé vyvedl, navštěvování Tvé ostříhá dýchání moje, a požehnání Tvé prospěch mi dává, že rostu věkem a milostí. Já přistupuji před Tvůj obličej v synovské pokoře a poníženosti, a prosím Tě důvěrně, abys ráčil nohy mé na kluzké cestě zachovati od poklesnutí, a srdce mé od mládenčích žádostí, kteréž proti duši rytěrují. Ale odpusť mi také všecko přestoupení, kterýmž jsem své svědomí obtížil, smlouvou křestu svatého urazil, hněv Tvůj proti sobě povzbudil a právo svého prvorozenství ničemně potupil a zavrhl. Ach Pane, můj Bože! duše má uznává to všecko a tělo mé strachem se děsí před Tebou, dětinství své v nevědomosti jsem strávil, a jakž se počala moc rozumu mého zjevovati, hned se i moc zlosti mé ve mně spolu (pohybovala) ukazovala, tak že jsem raději vůli svého nakaženého těla a krve, než vyučující milosti Tvého Svatého Ducha povoloval. A kterak bych mohl rozuměti, jak svévolně jsem proti Tobě zhřešil. Protož, Pane, pro Krista Ježíše i od tajných mých hříchů mne očisť. A poněvadž mládenec (panna) stezky své nejináče očistiti může, než aby se choval vedle slova Tvého: protož dej mi to, Pane, Ty řediteli mé mladosti, abych na Tebe pamatoval, prvé než nastanou léta, kteráž se mi nebudou líbiti. Ale k tomu

popřej mi milosti Ducha svého svatého, kterýž by mne osvitil, učil, napomínal, káral a ve všelikou pravdu vedl, tak abych z celého srdce přikázání Tvých ostříhal, Tebe ustavičně před očima měl, před Tebou chodil a dokonalým byl po všechny dni života svého. Dejž mi také ducha modliteb, čistoty, pokory, moudrosti a bázně Boží. Dej, ať se mé předsevzetí zdaří k Tvé slávě, a učiň ze mne způsobilý nástroj (nádobu) své dobrolibezné vůle. Zachovej mne od zlého tovaryšství a před nestydatým vzezřením, aby žádná zlá žádost srdce mého nepodnítila, a mne ke všemu dobrému docela nezpůsobilého neučinila. Požehnej mým milým rodičům a představeným, a odplac' jim všecku věrnost, kterouž se mnou učinili. Vyslyš modlitbu, mou, Pane můj, Bože, kterouž ve jménu Ježíše Krista Tobě předstírám, a učiň mne Tvým poslušným a blahoslaveným dítětem, pro samého Ježíše Krista, Syna svého milého, Pána a Spasitele mého jediného. Amen.

Modlitba osoby k starému věku se chýlící.

Všemohoucí Bože, nebeský Otče, Stvořiteli všech věcí dobrotivý, oslavovati budu jméno Tvé a dobrotu Tvou z hloubi srdce svého chci vychvalovati, že jsi mne k obrazu svému stvořiti, zdravým tělem, moudrou duší, vlastním rozumem obdařiti a až do této hodiny předivně chovati a opatrovati ráčil, a to z pouhé své otcovské dobroty a milosrdenství, beze všech mých zásluh a hodností. Ó Pane a Stvořiteli můj laskavý! Nezpomínej, prosím, hříchů mladosti mé, ale pamětliv buď na svá starodávni slitování. Tys byl mým Bohem v životě matky mé, mým pomocníkem při narození mém, mým ředitelem při dětinství, chlapectví i mládenectví mém, mým ochráncem i zástupcem po vše dni života mého, mé útočiště ve všeliké potřebě mé, tak že jako se otec smilovává nad svým dítětem, tak Ty, ó Bože! smiloval jsi se nade mnou v mladosti mé, odpouštěje mně provinění má, a zaháněje ode mne všecko zlé, ó dobroto Boží nevymluvná! Ach Bože! popřejž mi, prosím, i dále tě své milosti, abych pamatuje na Tebe, Stvořitele svého, mohl Tě za dobrodiní Tvá nesmírná chváliti zde i věčně srdečně. Zvláště pak dejž mi to, ó Otče! abych Tě, Boha svého, mohl zde pravě znáti, znaje, v Tebe důvěrně věřiti, věře, bázni synovskou Tebe se

báti, boje se Tebe, upřímně milovati, miluje, nepřestejně ctíti, ctě, Tobě pevně se důvěrovati, a důvěruje se, celý svůj život i obchod vedle slova Tvého svatého řídit i spravovati. A poněvadž s prodloužením dnů našich křehkosti také i bolesti při nás se prodlužují a rozmáhají, ó zůstávejž, prosím, při mně, Pane můj, a Bože můj, až do šedin věku mého. Buď má schrána stálá, má skála silná, můj štít a věže pevná, v které bych bezpečně před vším protivenstvím obstáti mohl. A jestli by svým časem oči mé zrak svůj tratiť a světlo mne opouštěti mělo, osvěť, prosím, srdce mé i rozum můj světlostí známosti Tvé, abych smrti neusnul; po mrákotě pak dej opět slunci svému svítiti, které by obláčky kříže všelikých těžkostí rozptýliti a rozehnati mohlo, milostným a veselým svým osvěcením. Popřej mi to, ó Bože! abych na Tebe, Stvořitele svého, vždy pamatoval a v starosti své za všechna Tvá, v mladosti mé mně prokázaná dobrodiní, upřímně děkoval, v dobrých dnech Tě velebil a v zlých proti Tobě nereptal. Sečti, Pane, bídu mou zde na zemi. a seber šlzy mé. Ty víš, jak mnoho slz upouštíme až do starosti naší, a nezapomínáš na ně. Ty všechno moudře spravuješ, i počet dnů našich na váze máš. V Tebe tedy doufám, nebs Ty Bůh a Pán můj, cíl života mého v Tvých rukou jest. Ó Pane! osvěť tvář svou nade mnou a pomoz mně pro dobrotu svou, aby mne ďábel ani skrz hodnost, ani skrz žalost, ani skrz dobré dny od pravdy Tvé svěsti nemohl; ale abych vždy v pravé a silné víře, v ctném a pobožném životě až do skonání svého při Tobě zůstával, a po vyměření dnů zdejšího života z milosti Tvé skrz víru v Krista Ježíše život věčný obdržel, amen, amen, amen.

Modlitba osoby věku sešlého.

Ó Bože Abrahamův, Bože Jakubův, Bože Izákův! který ostříháš všech v Tebe doufajících a korunuješ věkem dlouhým zachovávající příkázání Tvá. Tys naše ochrana i obrana, náš štít i věže pevná, útočiště naše i naděje jistá ve všelikém soužení. Ty živiš nás i usmrcuješ; Ty prodlužuješ dnů našich, i ukracuješ; před Tebou tisíc dnů jest jako den věřejší a jako jedno bdění noční. Ty předivně vyvedíš nás ze života matek našich, a k šedinám mnohé uvodíš zdařile. Ted' i já z lásky a milosti Tvé, ó Bože! v

tento poslední světa zlého věk, k starosti a k šedinám jsem došel, tak že paměť má, zrak i sluch spolu s jinými údy, den ode dne, vždy víc a více ku konci se již chýlí. Těla mého síla se trátí, rozumu ubývá, ano všecken usychám jako tráva, a život svůj jako stín za sebou vláčím. Dnové zlí, v kterých žiji, nelíbí se mi a již nic jiného nepozůstává, než abych bydla zdejší zanechaje, tělo své matce, z které vzato jest, oddal. Nezavrhuješ mne, prosím, ó Bože, v starosti mé a neopouštěš, když mne síla má opouštěti bude. Chovej mne na cestě spravedlnosti, tak aby šediny mé okrasou a korunou cti mé zůstaly. Dosti již jest, můj Pane, vezmi duši mou, neb já nejsem lepší otců mých. Vypráhni mne z jarma života tohoto těžkého, nebo zunovalá jsou již ramena má. Celý můj život až do hodiny této nic jiného než bolest a práce byl. Ó Pane Ježíši! žádost mám s tímto světem se rozloučiti a s Tebou v království Tvém žiti. Ach kdy? kdy tam přijdu a Tvůj obličej jasný uhlídám? I propustiž mne již, Pane, služebníka svého v pokoji, neboť jsou viděly oči mé spasení Tvé, které jsi připravil před tváří všech národů, ó Bože můj! a silně věřím, že mne podle zaslíbení svého vyslyšíš a s tímto marným světem rozloučíš, jak pověděl: Až do starosti ponesu vás, nýbrž až do šedin: já jsem vás učinil, a já nositi budu, já pravím, ponesu vás a vysvobodím.

Ó Kníže života, Ježíši Kriste! kterýžs mne tak zamiloval, žes sebe samého na ohavnou smrt kříže za mne vydal, dejž mi zde blahoslaveně usnouti a někdy v onen poslední den soudný k věčnému odpočinutí zas povstati, kdež bych Tě se všemi vyvolenými a se starci svatými mohl věčně ctiti, chváliti i velebiti, amen.

Modlitba na cestu se vydávajícího.

Vnitřní lkání.

Ve jménu Tvém, můj předobrotivý Bože, oddávám se na tuto cestu svou, Ty rač mně se svou milostí, pomocí i ochranou všudy přítomen býti, tak abych tuto svou práci mohl netoliko šťastně začít, ale také pokojně, radostně a beze vší škody dokonati, k slávě jména Tvého svatého, k vzdělání křesťanství mého a napomáhání mého bližního, amen.

Modlitebné úpění.

Ó věčný Bože a dobrotivý Otče, kterýž sám zpytuješ i zkušuješ vnitřnosti člověka a znáš myšlení jeho všecka: víš, kdy sedí aneb stojí, a při něm jsi, kdy spočívá aneb chodí: ano i cesty jeho všechny znáš a kroky jeho pilně počítáš. Ach Otče můj laskavý! Tobě známa jest i tato nynější cesta má, kterou já bez vůle Tvé a opatrování Tvého ani dobře začítí, ani šťastlivě dokonati nemohu: nebo vím, že usilování člověka dobré nezáleží v jeho moci, ani v síle koho jiného; ale od Tebe jakožto Otce světla pochází všeliké myšlení i konání dobré. A protož k Tobě, Otci svému nebeskému se obracím, Tebe za ochránce a pomocníka svého hledám, ó nechť, prosím, najdu milost před tváří Tvou, a štěstí ať mne následuje v cestě mé. Požehnej můj východ, poštěti můj krok a blahoslav mé do příbytku mého navrácení, tak abych mohl netoliko dobře z příbytku svého vykročiti, šťastlivě cestu svou vykonati, ale po vykonání prací svých opět zdařile a vesele do příbytku svého se navrátiti. Nebo já Tobě a ve Tvé opatrování poddávám svou duši, i tělo, Ty řiď a spravuj je podle dobrolibezné vůle své; Tobě poroučím své milé domácí, které rač všemi potřebami zaopatrovati a od vší zlé příhody chrániti; Tobě poroučím všecek svůj statek i nábytek, opatruj a varuj jej doma, při mně i kdekoli jinde před škodou; Tobě poroučím všechny cesty i práce povolání svého, které račiž tak říditi a spravovati, abych je šťastlivě s Tvou pomocí mohl vždycky konati. Ve jménu Tvém a s pomocí Tvou, ó Bože laskavý, oddal jsem se na tuto cestu svou, anjelé Tvoji, ti strážní duchové, nechť se vůkol mne vojensky kladou a mne na cestě mé sprovázejí šťastlivě jako Tobiáše, ostříhají jako Eliáše, na bludných cestách vodí a těší jako Hagar, obveselují jako Jákoba, a sprovodí ve dne i v noci jako syny Izraelské z Egypta do zemi kananejské. V Tobě, Bože Otče, doufání své jedinké zakládám, silně věře, že poněvadž jsi mne předivně stvořil a až posavad dobrotivě choval a zdržoval, že mne i dále v své skrýši a stráží držeti budeš. Tobě, můj Pane Ježíši, se oddávám, jistý v tom jsa, že když jsi mne od pekla, d'ábla, hříchů a smrti věčné vysvobodil, že mocen budeš rukou svou mocnou i od člově-

ka lživého mne brániti, osvoboditi a zachovati. Tobě, ó Bože Duchu Svatý, také se poroučím, kterýž jsi mne až posavad ve všelikou vedl pravdu, že mne i dále ve všem dobrém budeš potvrdzovati, síly a čerstvosti dodávati, po cestách přímých sprovázeti a po dokonání těchto cest nestálých, potom tou radostnou cestou k nebeské vlasti pokojně vésti, kdežto nebude více žádného nebezpečení ani zra-
dy, žádného strachu ani plachu, žádné zlosti ani starosti; ale bude spočívání bezpečné a žití nekonečné, ó Bože, dej tam přebývat věčně, amen.

Po navrácení se z cesty.

Modlitebné úpění.

Děkuji Tobě, Pane, Králi nebe i země, a slavím jméno Tvé veliké, ó Hospodine! žes ráčil na této vandrovné cestě mé mým zástupcem, ochrancem a pomocníkem dobrotivým býti, a před vši škodou i nebezpečstvím, které mne potkati mohlo, předivně chrániti a brániti. Čímž se já Tobě, ó Hospodine! za tak mnohá a veliká dobrodiní mám odplatiti? Čím za věrnost Tvou odměniti? Nebo Ty na této cestě mé duši mou vytrhlš od smrti, oči mé od slz, a nohy od poklesnutí; Tys mne varoval od člověka bezbožného, od lidí lživých a falešných, jichž nyní pln jest celý svět; Tvá, ó Pane! to dobrota učinila, že od sběrby zlostné nejsem obtížen, že od lité zvěři nejsem usmrčen, a na bludné cesty že nejsem zaveden. Oslavovati tedy budu za to dobrotu Tvou, ó Bože; a jméno Tvé slavné po vše dni života svého vyvyšovati, že jsi se mnou, jako někdy s patriarchem Jakobem, na této cestě mé ráčil býti, mne pokojně sprovázeti a zdravého i čerstvého do přibytku mého, k mým domácím opět navrátiti. Prosím Tebe, ó dobrotivý Bože! srdečně račiž mi všecky hříchy mé, které jsem proti Tobě a Tvé Božské vůli na této cestě své spáchal, z milosti své odpustiti, a to v srdci mém složiti, abych se na Tvá veliká dobrodiní, která jsi mně na cestě mé prokázal, vždy upřímně rozpomínal a Tebe za ně náležitě ctil, chválil a zveleboval.

Dej a popřej mně, ó věrný Bože! i budoucně v mém povolání, svého štěstí i požehnání, tak aby všechno mé usilování vztahovati se mohlo k oslavení jména Tvého, k užítí mému i bližního mého. Ostříhej a varuj mne v mém ho-

spodářství od žalosti i všelikého neštěstí; v mých pracech od nespravedlnosti, i škodné schytralosti, od klamu i závisti, tak abych domácí své s pomocí Tvou vychovával, nad bližním svým žádného fortele neprovozoval. Ó Bože! uč mne žiti podle vůle své, a Duch Tvůj dobrý sprovázejž mne po cestě přímé. Tak budu Tobě zde po vše dni života svého vedle své největší možnosti ve svatosti a spravedlnosti sloužiti a někdy ve společenství všech vyvolených na věčné věčnosti v království Tvém Tvou dobrotu oslavovati a velebiti, amen, amen.

Srdečné vzdychání.

Pochválen buď Pán můj i Bůh můj, který mne čerstvého i zdravého do příbytku mého ráčil navrátiti, a mé milé domácí v dobrém a veselém způsobu popřál uhlídati. Ach, laskavý Ježíši! kterýs mne z pouhé své milosti sobě zasnoubil a za mne sebe samého vydal, a ještě každoročně mnoho dobrého mne prokazuješ a dáváš. Zůstávej, prosím, a přebývej ještě i dále se mnou, se svou milostí a dobročinností, se svou láskou a upřímností, se svou ochranou i obranou, pro čest a slávu jména svého svatého, na věky požehnaného. Amen.

IX. Modlitby v nemoci i při smrti.

Modlitba ranní člověka nemocného.

Ó dobrotivý a milosrdný Bože, Otče Pána našeho Ježíše Krista! Čest a chválu vzdávám Tobě, že jsi mne, člověka mdlého, v tuto pominulou noc milostivě zachovati, dobrotivě chrániti, a laskavě posilňovati ráčil. I prosím Tebe ve jménu Ježíše Krista srdečně, rač mne tohoto nastávajícího dne, i po všechny budoucí časy života mého se svou láskou a milosrdenstvím přítomen býti, hříchy mé odpustiti, milostí svou mne předcházeti, mocí svou posilňovati, tak abych podle Tvé svaté vůle žiti, trpěti i umřiti mohl. V Tvé svaté ruce poroučím své neduživé tělo, svou truchlou duši, Tvůj svatý anjel budiž vždycky se mnou, aby zlý nepřítel žádné moci ani vladařství na mne nenalezal. Skrz Ježíše Krista, Syna Tvého milého, Pána a Spasitele našeho, který s Tebou v jednotě Ducha Svatého živ jest i kraluje, Bůh požehnaný, cti a chvály hodný, na věky věkův, amen.

Modlitba večerní.

Ó Bože a Otče můj laskavý! Děkuji Tobě, žes mně dne tohoto pomínulého můj kříž a těžkost milostivě pomohl snášeti; prosím Tě z hloubin srdce svého, rač mně, člověku mdlému a neduživému, i tuto nastávající noc se svou milostí a pomocí, se svým potěšením a opatrováním, se svou ochranou přítomen a nápomocen býti. Neb já Tobě samému, od kterého všechno mám, cokoli mám, poručím: své neduživé tělo, svou hříchy obtěženou duši; Tvůj svatý anjel budiž se mnou, aby zlý nepřítel žádné moci nade mnou provésti nemohl! Skrz Ježíše Krista, Syna Tvého milého, Pána a Spasitele našeho věrného, který s Tebou Bohem Otcem, v jednotě Ducha Svatého živ jest a kraluje, Bůh i člověk pravý, na věky požehnaný, amen.

Modlitba k Bohu Otcí.

Ó všemohoucí Bože a Otče všeho milosrdenství, kterýs netoliko přikázal nám, abychom Tě ve všech potřebách vzývali, ale také zaslíbils, že chceš nás vyslyšeti a ze soužení vytrhnouti. Na takový Tvůj rozkaz a slib postavuji se teď před Tebou, v této úzkosti a těžkosti těla svého neduživého, prose a volaje z hlubokosti srdce svého, abys mne v této mé veliké potřebě milostivě vyslyšeti a nade mnou laskavě smilovati se ráčil. Pohled', prosím, na bídu a soužení, a odpusť mi všechny mé hříchy pro zásluhy Ježíše Krista, Syna Tvého milého. Ach, Otče můj! Tys mne při křstu svatém za dítě své přijal, ó přijmiž mne, prosím, nyní na milost svou, abych jakožto dítě Tvé v této své těžkosti a bolesti, v opatrování a lásce Tvé zůstával. A jestliže matka nemůže na své dítě zapomenouti: ó jak bys, ty milovniče lidského pokolení, na mne, kterého na dlani své vyrytého máš, mohl zapomenouti? Ukaž mi tedy obličej svůj, můj Bože, a vysvobod' mne z převeliké této těla mého těžkosti. Mdlý jsem, nechť, prosím, moc Tvá i v mém těle mdlém vedle zaslíbení Tvého hojně přebývá. Ulev bolest mou, chraň mne proti všem pokušením zlým, těš mne zarmouceného, obvesel smutného, posilni mdlého, pozdvihni břemenem nemocí těžké ztrápeného, a zachovej mne k věčné své chvále a slávě. Skrz Ježíše Krista, Pána a Spasitele mého jediného, amen.

K Bohu Synu.

Ó Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého jednorozený! kterýž jsi všechny nemoci na sebe přijal a všechny neduhy naše na se vzal: Pohleď, prosím, na mdlobu a těžkost mou, v které nyní bolestně ležím, a pomoz ji trpělivě snášeti a přemáhati. Ó přemocný vůdce a kníže života, kterýs již jednou smrt, hřích, peklo, ďábla i všeliké nemoci slavně přemohl, dejž, ať i já v Tobě, skrz Tebe a s Tebou toto nynější soužení a trápení těla svého šťastně přemohu, přemoha, s Tebou se raduji a veselím, jak zde časně, tak též i věčně. Zdržuj mne pod stínem křídel svých svatých a chraň od dlouhotrvající nemoci.

Ó Ježíši Vykupiteli a Spasiteli všeho světa dobrotivý! jenž jsi smrti svou ze smrti a trápení věčného nás vykoupiti a napamátku takového skutku tělo i krev svou předrahou při poslední večeři své, ku potěšení a občerstvení dušiček našich užívatí poručiti ráčil. Ó dejž, ať se vždy a každou chvíli na Tvou smrt nevinnou rozpomínáme, a hořkost i těžkost nemocí našich, moci a hodností smrti Tvé, při nás rozháníme. Učiniž a splniž to při mně, ó Ježíši! radost i potěšení mé duši největší, amen.

K Bohu Duchu Svatému.

Ó Bože Duchu Svatý, v bídách a těžkostech našich největší těšiteli, k Tobě já bídny a zarmoucený člověk se utíkám, k Tobě svůj hlas pozdvihuji, prose pokorně, rač se nad bídou mou smilovati, mne, zemdleného a ztrápeného, v silné víře v Krista Ježíše zadržeti, v naději upevniti, v protivenství těšiti, v kříži milosti a trpělivosti dodávati a ze soužení nynějšího laskavě vysvoboditi. A když pro velikou těla svého mdlobu, aneb pro těžkost srdce nebudu moci náležitě k Bohu Otci svému nebeskému volati a vzdychati, ó zaujmiž a zastup Ty mne sám u Otce svého svým dostatečným lkáním. Ó silný Duchu Svatý! posilni mne na duši i na těle. Soužení srdce mého jest veliké a bolesti těla jsou mnohé, vysvobod' mne, prosím, ó Bože! z takové těžkosti. Ó dobrotivý Duchu Svatý! neodvracuj ode mne obličeje svého, ale dej, ať ráno slyším a spatřím dobrotu Tvou, neb já v Tobě samém doufám. Uved' mně v známost cestu spasení mého, neboť já po Tobě samém toužím. Za-

žeň zlé duchy ode mne, varuj mne před zrádnou lstí sata-náše, řid' a spravuj mne skrz stráž anjelů Tvých svatých a zachovej mne ode všeho zlého. I budu jméno Tvé, které veliké a slavné jest, chváliti a Tebe spolu s Bohem Ot-cem i se Synem Jeho milým po vše časy, v tomto i budou-cím životě, na věky ctíti a velebiti, amen, amen.

Modlitba v těžké a v dlouhotrvanlivé nemoci postaveného.

Milosrdný Bože a Otče! hle, já Tvé bídné dítě, ležím tuto hroznými bolestmi na lůžku svém skličенý a ztrápe-ný. Jako služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájem-ník, jenž očekává skonání dila svého, tak jsou mi dědičné přivlastnění měsíkové marní, a noci plné trápení jsou mi odečteny. Ach! obrať se již jednou opět ke mně, a buď mi milostivý, když jsi již tvář svou přede mnou tak dlouho skrýval. Hospodine, soužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí vyved' mne; viz trápení mé a bídu mou, a odpusť mi všechny hříchy mé. Nechať přijde volání, stonání a na-říkání mé do uší Tvých, a nechať se nad bídou mou srdce Tvé pohne. Mám-li ještě dále takto se trápiti, a bolest má každého rána nová býti, ach dejž toliko, ať milost Tvá také každého dne nová jest při mně. Uleviž bolesti mé a dejž křesťanskou trpělivost, dokud je v jistotu, v radě Tvé uloženou hodinkou docela neodejmeš. Hospodine, řekni toliko slovo, a uzdraven bude ubohý služebník Tvůj. A já věřím, že Ty to učiníš. Poněvadž Ty Bůh můj a Otec jsi, neopustiš mne, dítě své, ach, Otče můj milý já bídné zem-ské stvoření v světě nemám potěšení.

Ježíši, můj drahý Spasiteli a Vykupiteli! já se nyní na Tvé hořké umučení, na Tvé nevypravitelné bolesti rozpo-minám. Jak veliké byly Tvé muky a trápení, které jsi za mne bídného hříšníka podstoupil? Ale jak veliká také trpělivost Tvá, když jsi byl poslušen Oci svému až do nej-boleštnější smrti kříže. Ty jsi, nejmilejší Spasiteli, v trá-pení svém neotevřel úst svých, ale byls trpělivý jako berá-nek k zabiti vedený. V toms mi zanechal příklad, abych šlépějí Tvých následoval. Ach! nejmilejší Ježíši, duch jest k tomu hotov, ale tělo mé nemocné. Protož prosím Tě, pro Tvé veliké trápení a bolesti, abys štípil a zachoval v srdci mém svatou trpělivost, tak abych všechno, co mi z ruky Otce

mého nebeského naloženo bude, povolně snášel. Ukaž mi, Spasiteli můj, v mém kříži a trápení své svaté rány a otevřený bok, a nechať Tvé hořké umučení bude mé duši libé občerstvení. Dej, abych zde v utrpení obrazu Tvému připodobněn byl, tak abych potom s Tebou ve věčné radosti Tvé slávy užívatí mohl. Pomož mi, ať neklesám, ó můj Pane, vzhledni, moji mdlou víru posilň sám, zvlášť ve chvíli poslední pomož bojovati, a obdržeti čest, ať mohu zazpívatí řka: Dokonáno! jest.

Ó Duchu Svatý, potěšení zarmoucených a sílo mdlých! neopouštěj mne, a milostivé ruky své neodnímej ode mne. Snášej křehkosti mé a mocí svou Božskou neodstupuj ode mne. Občerstvuj sladkým svým potěšením mou bídou strápenou duši, aby sobě v tak těžkém a dlouhém kříži nezoufal. Když já pro soužení a bolest nemohu mluvit a modlit se jak potřebí: tedy pomáhej mdlobě mé a pros za mne před trůnem Božím lkáním nevypravitelným. Zachovej srdce mé vždycky v pravé víře, a v živé naději, tak abych i v největším soužení a v nejtěžším trápení předce dítětem Božím a dědicem nebeským zůstal. Ó lásko sladká! skloniž se k nám, dej milostivě okusit nám, abychom srdečně Tě milovali a dobře i v souženích obstáli. Nejvyšší v bídách těšiteli! dej, abychom se smrti nebáli, aby sobě srdce v nás nezoufalo kdyby pokušení zlé nastalo, smiluj se, Pane. Amen.

Modlitba k smrti se blížícího za blahoslavené skončení.

• **Ó** Bože všelikého ducha i těla, kterýž všemu lidskému pokolení časy i cíle přebývání jejich na zemi vyměřuješ a kdy se kdo z nás i naroditi, i umřiti má, v radě své ukládáš. Aj dnové moji odcházejí, a cíl, kterýs mi uložil, přibližuje se, jehož já překročiti nemohu. Aj přicházím před Tebe, já hříchy ukálený člověk který jsem za života boje dobrého nebojoval ale cestou přestupníků kráčel, svým tělesným žádostem povoloval, a Tvá přikázání myšlením, slovy i skutky přestupoval: protož hlavy své pozdvihnouti nesmím, nebo hříchů mých více jest, nežli vlasů hlavy mé. Chtěl-li bys, ó Pane, v soud vjítí se služebníky svými, nebyl by před Tebou spravedlivý nižádný živý:

ale u Tebeť jest hojné odpuštění, aby k Tobě uctivost zachována byla. Protož smiluj se nade mnou pro Jezu Krista, svého milého Syna, v Němž se Tobě dobře zalíbilo. Shlad' přestoupení má, ó Bože, a od nepravosti mé obmyj mne krví Vykupitele mého, kterěz že i za mne vylita byla, pevně věřím. V té víře živ jsem, v té víře umírám, že Ježíš Kristus umřel pro hříchy mé, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění mé. Poněvadž tedy při mou on na sebe vzal a soud o ní vystal, račiž mne, ó Otče nebeský, od ortele odsouzení vysvoboditi, když hned před hroznou tváří, před soudnou stolicí se postavím. Dej, ať nyní seznám, jak pravdivá jest v Evanjelium Syna Tvého zámľuva: Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mně, na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života. Ó blahoslavená v jednotě Božství Trojice, můj Stvořiteli, můj Vykupiteli, můj Utěšiteli, posilňuj mne na vnitřním člověku, když se zevnitřní rušiti a bořiti bude. Ó Spasitel můj, ozdob sobě duši mou, abych jako moudrá panna lampu svou olejem naplněnou měl, pravým svatebním rouchem Tvé spravedlnosti přiodín jsa, Tobě přicházejícímu ženichu svému s radostí vstříc jíti mohl. Zasnuh sobě duši mou za nevěstu svou a spoj se s ní nerozdělitelně až na věky. Braň satanu, ó silný Bože a nedej mu ke mně přístupu, přispěj k spomožení mému, vychvať z moci osidel ďábelských jedinkou duši mou a od úst lva zachovej mne. Ach! děkuji Tobě, Bože, za všecka dobrodiní Tvá, jichž jsem po všecken čas života svého užíval; zvláště že jsi mne krví Syna svého vykoupil a Duchem Svatým posvětil i také skrze anjely svaté až do této hodiny milostivě ostríhal. A již prosím, poruč anjelům, těm Tvým, aby až do konce při mně byli, a duši mou, když z těla vycházeti bude do lůna Abrahamova, jako Lazara vnesli. Ach, hodinka má se blíží ke mně hříšnému, duše pak má blíží se Tobě, Bohu svému milostivému: přijmiž ducha mého, Bože Spasiteli můj, v ruce Tvé, Toběť jej poroučím, odevzdávám, a žádnému jinému. V Toběť jsem naději složil, Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti pro milosrdenství své a pro pravdu svou, amen.

KRÁTKÁ MODLITBA K SMRTI JIŽ PRACUJÍCÍHO.

K Bohu Otcí.

Ó Pane, Ty milostivý Bože! Budiž Ty mé útočiště i síla i pomoc v nynější mé smrtelné těžkosti, kteráž mne přikvačila. Budiž mi přítomen a zachovej duši mou. Vysvobod' mne ze všeho zlého. Nedopouštěj toho na mne, abych nad možnost svou pokoušen býti měl. Spomoz mi a vytrhni mne k svému nebeskému království skrze Ježíše Krista, Syna Tvého, kterémuž s Tebou i s Duchem Svatým buď čest a sláva na věky věků, amen.

K Bohu Synu.

Pomoz, ó Pane Ježíši Kriste! abych skrz milost Tvou v této mé smrtelné úzkosti vítězství veselé obdržeti mohl. Nevzpomínej mi, ó Pane, hříchů mladosti mé a přestoupení mých. Ale pamatuj na mne podle velikého milosrdenství svého. Nezamítej mne, ó Bože! od tváři své, a Ducha Svého Svatého neodnímej ode mne. Zachovej mne u víře pravé a potěšuj mne Duchem Svým Svatým v mé poslední hodině, abych ani v smrti od Tebe odloučen nebyl. Ach Pane! Tobě poddávám a poroučím svou bídou duši, kterouž jsi Ty předrahou krví svou sobě dobyl a vykoupil. Ó Bože věčný a věrný, ukrať mi bolest smrti a dej mi pokojné a blahoslavené skončení, pro Tvé veliké milosrdenství a dobrotu, kteráž od věků byla, abych Tobě za to děkoval na věky věků, amen.

K Bohu Duchu Svatému.

Ó Bože Duchu Svatý, jedinké potěšení všech zarmoucených, posilň a potěš srdce mé klésající a zarmoucené. Zachovej víru mou, kterouž působíš ve mně a lnu kouřícímu se zhasnouti nedopouštěj. Zachovej mne před pokušením nepřitele ukrutného: nechť srdce mé neděsí a neleká se před smrtí; zachovej mne od vši netrpělivosti; učiň mne Bohu a Pánu mému povolného a poslušného. Pomoz mi život můj zavřítí radostně a blahoslaveně, ostříhej srdce mého i smyslů mých v pokoji Pána mého Ježíše Krista. A když více již nebudu moci mluvit, zachovej a zapečeť pa-

mátku svatého jména Ježíš v srdci mém, dej mi v něm spasitelně usnouti, amen.

Poručení se Blahoslavené Trojici Svaté.

Otče nebeský, jakož jednorozený Syn Tvůj a náš milý Spasitel Pán Ježíš Kristus, maje smrt podstoupiti, padal před Tebou na tvář svou a Tobě se modlil rka: Otče můj, jestli možné, nechť odejde ode mne kalich tento, avšak ne jak já chci, ale jak Ty chceš. Tak i já, jsa v rukou smrti, padám na kolena srdce svého, a Tebe pokorně prosím: Otče můj, jestli možné (jakož pak všechno Tobě možné jest), přenes ještě kalich tento hořké smrti ode mne, pakli již nemůže minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle Tvá. Jen za to vždy prosím, račiž pro hořké umučení a smrt téhož nejmilejšího Syna svého uleviti zasloužených bolestí smrti mé a dáti mi jak blahoslavené skonání, tak na to i radostné s Tebou přebývání. Neboť příkladem mého milého Spasitele Tobě se oddávám: Otče, v ruce Tvé poručím ducha svého! Synu Boží, Pane Ježíši Kriste, vzhledniž na mne, bidného hříšníka, očima milostrdenství svého, kterýmiž jsi vzhlédl na Petra v síni, na Marii Magdalenou v domě Šimona Farizea a na lotra pozdě kajícího na kříži. Dejž mi to, přemilý Pane, abych s Petrem na hříchy své hořče plakal, s Marií Magdalénou Tě miloval a s lotrem na milost přijatým Tebe na věky viděti mohl. Pane, budiž mým zástupcem a přijmi mne v ochranu svou. Dejž mi, abych tím rychleji s radostí (jako svatý Štěpán) říci mohl: Ej, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží! Neboť proto příkladem jeho i Tobě se poručím; Pane Ježíši, přijmiž ducha mého. Ó Duchu Svatý! nejpríjemnější těšiteli v tesknostech, nejlepší lékáři v nemocech, nyní, prosím, potěšuj, nyní moci své v nemoci mé dokazuj, abych dobrý boj bojoval, víru zachovati a koruny spravedlnosti skrze Tebe dojiti mohl! Ó kterýž jsi pomocen mdlobám našim, a za nás lkáními nevypravitelnými prosíš (k Řím. 8.), račiž i skrze mne mluvití to, což jsi někdy skrze ústa Davida, služebníka svého, prosebně mluvil: V ruce Tvé poručím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospodine Bože silný a věrný! Mé poslední skrze Tebe vzdychání nechť mi obdrží věčné v

nebesích odpočívání. V Tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na věky, amen.

Kratičká srdečná vzdychání v hodinu smrti.

I.

Ó Bože Otče Stvořiteli, neopouštějž mne, ubohé dítě své! Ó Bože Synu, Spasiteli, smiluj se nade mnou a buď mně milostivý! Ó Bože Duchu Svatý, těšiteli, utvrď mne ve víře a lásce křesťanské a zůstávej při mně! Ó Trojice Svatá, jeden věčný Bože, dejž mi blahoslaveně usnouti a s Tebou ve věčné Tvé radosti přebývat, amen, amen.

II.

V Tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na věky, pro spravedlnost svou vysvobod' mne. Nakloň ke mně ucha svého, rychle vytrhni mne. Budiž mi pevnou skálou a domem ohraženým, aby mne zachoval! Nebo skála má a hrad můj Ty jsi, protože pro jméno své veď i doved' mne. V ruce Tvé poručím ducha svého: Nebo jsi mne vykoupil, Hospodine, Bože silný a věrný, v Ž. 31.

III.

Pane Ježíši, pohled' na bídu a těžkost mou a odpusť mi hříchy mé, skrz smrt hořkou a pot svůj krvavý. Skrz kříž a umučení své, skrz vzkříšení a na nebe vstoupení své, vysvobod' mne ze soužení nynějšího. V hodinu smrti milostivý mně buď; ve dni soudném litostivý mně buď. Synu Boží, Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou. Ó Beránku Boží! jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nade mnou a rač býti se mnou nyní, v hodinu smrti mé, amen.

IV.

O můj Pane Ježíši!

Ó mé potěšení,

Tys v mé bídě nejvyšší
jistě posilnění.

ach hodinko, přijď spíše
příští Pána mého,

Pána Krista Ježíše,

ženicha milého,

chciť rozloučení míti

s tou světa marností,

a s Kristem Pánem býti,

v té věčné radosti, amen.

V.

Ó Ježíši Kriste! Tobě živ jsem, Tobě i umírám: Tvůj jsem živ i mrtev, amen.

Modlitba, kterouž přistojící za umírajícího, na kolenách
klečíce, říkati mohou.

Ó Otče milosrdenství a Bože všelikého potěšení, kterýs přikázal, abychom Tě vzývali v soužení a máš tu chválu, že modlitby vyslycháš, pročez k Tobě přichází všeliké tělo. Ty jsi nám skrze nejmilejšího Syna svého Krista Ježíše zaslíbiti ráčil, že se nám všecko státi má, zač bychom koli ve jménu Jeho prosili. Na takovéto Tvé drahé zaslíbení my nyní přicházejíce padáme před Tvým svatým obličejem se zkormouceným srdcem a toužebné k Tobě za tohoto umírajícího člověka vzdycháme, abys ho ráčil, ó svatý Pane Bože a milostivý Stvořiteli, ve svou ochranu a opatrování, ve své potěšení a milost v tomto jeho smrtelném boji vzíti. Abba, nejmilejší Otče! vzhlédniž na toto Tvé umírající dítě. Však jsi Ty toho bídného člověka na křtu svatém za své dítě přijal. Ach! smiluj se tedy nad ním, jako se otec nad dítkami smilovává. Dejž mu nyní synovského práva užiti a dědicem věčného spasení býti. Ježíši, můj Ježíši, ach krvavý Ježíši! Však jsi Ty tohoto se smrtí se potýkajícího svou bolestnou krví ode všech jeho hříchů obmyl a svou nevinnou smrtí za všechny jeho dluhy zaplatil, pro všechny krupěje krve své, pro svou bolestnou smrt popřej, aby on smrti věčné neokusil. Ty jsi vystoupil na nebesa, abys tam všem věřícím, i tomuto svému dítěti místo připravil: Ach otevřiž mu tedy dvěře do nebes, když on běh života svého zavře. Ach nejdražší v bidách těšiteli, Bože Duchu Svatý, smiluj se nad těmito uvadlými a strnulými ústy a zastávejž je lkáním nevypravitelným. Když jsi až dosavad srdce jeho za svůj chrám a příbytek měl, neopust a nezavrhnij ho nyní, v poslední smrtelné potřebě. Ty, jenž jsi Duch milosti a proseb, pomoz mu v té mdlobě jeho. Když on, bídný člověk, ani se vzpamatovati nemůže, Ty volej v srdci jeho: Abba, milý Otče! a dej svědectví duchu jeho, že jest dítě Boží. Bože, kterýž všech bídných prosby vyslycháš, slyš a uslyš vzdychání a lkání tohoto našeho umírajícího bratra, uslyš také všech nás modlení a prosbu, kterouž na orodování našeho Vykupitele, Krista Ježíše, zakládáme a pro Něho směle a důvěrně říkáme. Amen, amen.

Litane za umírajícího.

Otče, nebeský Bože, smiluj se nad tímto svým umírajícím dítětem! Synu Boží, Vykupiteli světa, smiluj se nad tímto svým ubohým bratrem! Bože Duchu Svatý, smiluj se nad tímto, se smrtí se potýkajícím křesťanem! Trojice svatá, ach jediný a věčný Bože, stůj při tomto člověku v jeho poslední potřebě! Bud' mu milostivý a odpusť mu, Pane!

Bud' mu milostivý a pomoz jeho bídné duši, Pane!
ze všeho pokušení a moci d'áblův,
ze všeho trápení těla i duše,
ze vši bídy a smrti věčné vysvobod' ho, Pane!

Skrz své se smrtí bojování a pot svůj krvavý,
skrz svůj kříž a smrt,
skrže své z mrtvých vstání a do nebe vstoupení, pomoz mu, Ježíši, milý Bože a Pane!

V jeho posledním soužení přispěj mu ku pomoci svým potěšením, ó Bože Duchu Svatý!

Ve dni soudném pomозиž mu, Pane!

My nehodní hříšníci pro Ježíše Krista Spasitele všech hříšných Tebe prosíme, uslyšiž nás, Pane!

Abys mu všechny jeho hříchy a nepravosti odpustiti a skrže své milosrdenství jemu ku pomoci přispěti ráčil, uslyšiž nás, Pane!

My ubozí hříšníci Tě prosíme, abys ho až do konce při svém Slovu a v pravé víře zachovati, proti všemu pokušení ducha zlého posilňovati,
všecky jeho bolesti oblehčiti,
trápení smrtelnosti ukrátiti
a jemu z milosti život věčný dáti ráčil, uslyšiž nás, Pane!

Ó Jezu Kriste, Synu Boží, uslyšiž nás, Pane!

Ó svatý Beránku Boží, který snímáš hříchy všeho světa, smiluj se nad tímto umírajícím člověkem a mějž sobě jeho, krví Tvou draze vykoupenou duši poručenou.

Ó Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, rač mu dáti blahoslavené skončení a svůj věčný pokoj.

Kriste, uslyš nás! Pane, smiluj se nad námi. Amen.

Sláva Bohu Otci i Synu i Duchu Svatému, jakož byla atd.

Srdečné vzdychání za umírajícího.

Ach Pane Bože náš, kterýž život i smrt v rukou svých máš, pro svého milého Syna Ježíše Krista smiluj se nad tímto umírajícím člověkem a pomoz mu nyní v hodinu smrti jeho.

Odpusť mu všechny jeho hříchy; ukrať mu jeho trápení; vytrhni ho ze svazku smrti a přijmiž duši jeho do své věčné radosti.

Bože Otče, co jsi stvořil, Bože Synu, co jsi vykoupil, Bože Duchu Svatý, co jsi posvětil; to (oddáváme) poroučíme nyní v Tvé svaté ruce.

Ach Hospodine! požehnej toho umírajícího a ostříhej ho.

Ach Hospodine! osvěť tvář svou nad ním a budiž mu milostivý.

Ach Hospodine! pozdvihniž obličej svého na něj a dej mu svůj věčný pokoj. Amen.

Modlitba v čas moru a nakažlivých nemocí.

(Cholera morbus.)

Všemohoucí a milostivý Pane, děkuji Tobě ve jménu Syna Tvého milého, Ježíše Krista, jako za všechna jiná dobrodiní Tvá, tak obzvláště za to, že jsi mne mocí svou Božskou k obrazu svému stvořiti a až do přítomné hodiny život můj i zdraví zdržovati ráčil. Poněvadž ale my na této zemi rozličným bídám a neřestem poddáni jsme, a každého dne nejistou smrt očekávati musíme, obzvláště pak v těchto přítomných zarmoucených dnech, kdežto jsi nakažlivý neduh a chorobu nebezpečnou na mnohá místa krajiny naší uvésti ráčil: protož Tebe pokorně žádám, račiž se nade mnou a bližními mojimi smilovati, všeliké viny a zasloužené pokuty milostivě odpustiti a tvář svou laskavou opět k nám nakloniti. Ty jsi dárce života, Tebou živi jsme i trváme: pročez Tebe samého prosíme, zachovej nás při životě časném, abychom zde ještě i dále jméno Tvé chváliti a sebe vždy více polepšovati mohli. Pakli jsi umínil i mne takovou nemocí navštívit, staň se vůle Tvá, ó Pane! jen rač mne v čas bolesti posilňovati a potěšovati. Prosím také, lítostivý Otče, i za všechny jiné nemocné, ra-

čiž jim milostí svou přítomen býti a tuto morní ránu od nich odstraniti. Kterých jsi pak umínil z údolí této časnosti k sobě povolati, popřejž jim šťastného skončení a věčného blahoslavenství. A tak se i v tomto nebezpečném čase do bezpečných rukou Tvých oddávám a poroučím, Ty Pane života i smrti. Vyslyšíš mne pro a skrze Jezu Krista, Syna Tvého milého, kterýž umřel za všechny hříchy naše. Amen.

Soli Deo Gloria!

AKO VYKONAŤ NÁHLY KRST.

V nepřítomnosti farára, keď je obava, aby dieťaťko neumrelo bez krstu svätého, ktorýkoľvek kresťan môže prislúžiť svätý krst. A to takto:

¶ Prítomní sa modlia spoločne Modlitbu Pánovu:

Otče náš, ktorýž jsi v nebesích; posveť se jméno tvé; přijď království tvé; buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi; chléb náš vezdejší dej nám dnes; a odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim; i neuvod' nás v pokušení; ale zbav nás od zlého; nebo tvé jest království, i moc, i sláva na věky. Amen.

¶ Potom krstiaca osoba predrieka:

Otče, Synu, Duchu Svatý, Bože náš v dařích bohatý, dítě toto s důvěrností neseme k tvé velebnosti; ráč je na milost přijati, do kníh života zapsati, hříchu mrzkého zbaviti, pravou vírou ozdobiti, údem církve učiniti, k svým zvoleným připojiti.

¶ Prítomní povedia:

Amen.

¶ Potom krstiaca osoba vezme čistú obyčajnú vodu, osloví dieťa jeho menom, poleje mu hlavu vodou a hovorí:

Krstím ťa "ve jméno Otce, i Syna, i Ducha Svatého."

¶ Prítomní povedia:

Amen.

¶ Ak je obava, že by predchodiaca forma, ako prislúžiť svätý krst v náhlosti, bola prídlhá, nech krstiaca osoba povie:

Pane Ježíši Kriste, skrze milosrdenství své a podle slibu svého ráč dítě toto přijati za své vlastní.

¶ Přítomní povedia:

Amen.

¶ Krstiaca osoba krstí a hovorí pritom:

Krstím ťa "ve jméno Otce, i Syna, i Ducha Svatého."

¶ Přítomní povedia:

Amen.

¶ V najväčšej núdzi možno hneď vziať vodu, krstiť a povedať pritom:

Krstím ťa "ve jméno Otce, i Syna, i Ducha Svatého."

¶ Přítomní povedia:

Amen.

¶ V náhlosti prislúžený svätý krst, jestli po ňom dieťa ostalo pri živote, nech je schválený a potvrdený cirkvou prostredníctvom jej riadne povolaneho a ustanoveného služobníka slova Božieho a šafára tajomství Božích.

REJSTŘÍK

všech modliteb v této knize obsažených.

Strana:	Strana:
Modlitba za pravé a vroucné modlení ----- 805	Za šťastné a blahoslavené skončení ----- 819
Modlitba ranní každodenní -- 806	Opravdových křesťanů te- stament každodenní ----- 821
K času večernímu aneb na noc 808	Modlitby ranní a večerní na každý den v týdni:
K ranním a večerním přidané kratičké modlitby --- 810—812	Při začátku týdne ----- 823
Za odpuštění hříchů ----- 813	Ranní v neděli ----- 823
Za štěstí a požehnání Boží v pracech povolání našeho 814	Večerní v neděli ----- 824
Za přítomnost Boží a opatro- vání anjelské ----- 816	Ranní v pondělí ----- 825
Za řízení Boží milostné, za od- vrácení pokut ----- 817	Večerní v pondělí ----- 825
Za časný i věčný prospěch -- 817	Ranní v úterý ----- 826
Za všechno dobré ----- 819	Večerní v úterý ----- 827
	Ranní ve středu ----- 828
	Večerní ve středu ----- 828

	Strana:		Strana:
Ranní ve čtvrtek	829	Naučení pro ty, kteříž k ve-	
Večerní ve čtvrtek	830	čeři Páně přistoupiti míní_	866
Ranní v pátek	830	O připravování k pravému	
Večerní v pátek	831	pokání	870
Ranní v sobotu	832	Modlitba kající, z Mat. 18. k.	871
Večerní v sobotu	833	Zpovídání hříchů svých před	
Při dokonání týdne	834	Pánem Bohem	875
Modlitba ranní s domácími_	834	Děkování po přijatí sv. roz-	
Modlitba večerní s domácími	837	hřešení	877
Za pravé svěcení dne sváteční-		Jiné děkování za sv. rozhře-	
ho	840	šení z Žalmu 32	879
Modlitba v domu Páně před		Modlitebné rozjímání o večeri	
zpíváním	842	veliké z Luk. 14.	880
Modlitba před kázáním ----	843	Srdečné modlení před přijímá-	
Modlitba po kázání	845	ním večere Páně ---	884—886
Za stálost při slovu a pravdě		Když k oltáři přistupuješ ---	887
Kristově	846	Děkování po přijetí těla a	
Když z chrámu Páně do domu		krve Páně	887
jíti chceš	847	Jiné děkování po přijetí, z	
Modlitba, když kdo do chrá-		Žalmu 23. a 103.	892
mu Páně jítii nemůže ---	848	Za milost Boží ku polepšení	
K času sv. adventnímu ----	850	života	894
Na den Narození Pána Jezu		Za dobrý a nový život ----	895
Krista	851	Za následování Krista Pána -	896
K Novému roku	853	Za pravou a spasitelnou víru_	897
Při památce Umučení Pána		Za žádostivý pokoj	899
Krista	855	Za odvrácení hněvu Božího -	901
K slavnosti Velikonoční ----	857	V čas strašlivého hřmění ---	902
Na den Vstoupení Krista Pá-		Po odvrácení těžkého povětří	905
na do nebe	858	Ve všelijakém kříži a soužení	905
Na den Seslání Ducha Sva-		Modlitba mládence a panny_	907
tého	859	Modlitba osoby k starému vě-	
K památce blahoslavené Tro-		ku se chýlící	908
jice sv.	861	Modlitba osoby věku sešlého_	909
K památkám blahoslavené		Modlitba na cestu se oddávají-	
Panny Marie	862	cího	910
Na den sv. Michala	864	Po navrácení se z cesty_	912
K památkám sv. apoštolů a		Modlitba ranní nemocného --	913
mučedníků	865	Modlitba večerní nemocného_	914

	Strana:
Modlitba nemocného k Trojici svaté -----	914—915
Modlitba v těžké a dlouhotrvanlivé nemoci -----	916
Modlitba k smrti se blížícího -----	917
K smrti již pracujícího -----	919

	Strana:
Poručení se blahoslavené Trojici svaté -----	920
Kratičká vzdychání v hodinu smrti -----	921
Modlitba přistojících za umírajícího -----	922—924
Modlitba v čas moru a nakažlivých nemocí -----	924

0:0

TLAČOVÉ CHYBY.

Prosíme opravit si nasledovné tlačové chyby:

S. 61 r. 8 od spodku čítaj já miesto pá.	
S. 66 r. 8 od vrchu pred 294 dolož 293.	
S. 68 r. 7 od vrchu čítaj odpuludňajších miesto odpolulňajších.	
Pieseň 14 verš 12 čítaj chovati miesto chovavati.	
" 120 " 11 " ukrutnosti miesto ukrutnost.	
" 136 " 5 " býti miesto býti.	
" 163 " 3 " víz miesto viž.	
" 174 " 12 " hříšniče miesto hříšnice.	
" 178 " 10 " těle miesto těla.	
" 192 " 3 " cítilo miesto cítili.	
" 207 " 4 " eleyson miesto eleyсан.	
" 235 " 8 " můj miesto tvůj.	
" 239 " 4 " věčnosti miesto věčnosti.	
" 283 " 8 " osoby miesto oso-	
" 300 " 7 " svého miesto svéh.	
" 360 " 10 " žádajícíм miesto žádajícícm.	
" 353 " 5 " uvěří miesto uvěří.	
" 353 " 8 " nás i všechny miesto nás všechny.	
" 354 " 7 " konce miesto konic.	
" 418 " 1 " přichází miesto přicházaí.	
" 426 " 16 " Ježíše miesto Ježíži.	
" 455 " 6 " chválit miesto chváliti.	
" 514 " 8 " obadva miesto odbadva.	
" 632 " 5 " povstává miesto postává.	
" 687 " 1 " z lože miesto lože.	
" 709 " 9 " dejž miesto dajž.	
" 718 " 7 " Chvalmež miesto Chvalemž.	
" 756 " 10 " střizlivosti miesto střízlivosti.	
" 775 " 2 " oči miesto oši.	
" 830 " 8 " bojí miesto boíf.	
" 848 " 2 " prozpěvujíc miesto prozpěvujícíe.	
" 858 " 7 " o jedno mi menej.	
" 868 " 6 " Ježíš miesto Ježš.	
" 952 " 8 " dychtiš miesto rychtiš.	
" 965 " 4 " věčně miesto věčně.	

June 21, 1947.

6. sep. 1942. 942.

669-DC 29 52

844-DC 285 7

305-DC 382 1

346-DC 295 -

V. 3

34-21.

K. Jara 20:24-29.

E. Lavick

13. sep. 1942.

690-DC 212

826-DC 116

628-DC 281

624-DC 148

707/05-501-

